Giới thiệu

Giữa cõi Hồng Hoang sơ khai, nơi trời đất vừa mới định hình, vạn vật còn chìm trong man hoang hỗn độn, một chủng tộc mới đã ra đời dưới bàn tay của Nữ Oa Thánh Nhân – Nhân tộc.

Thế nhưng, sự ra đời của họ không phải là khởi đầu của một kỷ nguyên huy hoàng, mà là mở đầu cho một chuỗi ngày bi thương và tủi nhục.

Trong thế giới tàn khốc tuân theo luật rừng "cá lớn nuốt cá bé", Nhân tộc với thân thể yếu đuối, tu vi non kém, đã trở thành món mồi ngon trong mắt Yêu tộc hùng mạnh.

Thân thể được tạo nên từ Cửu Thiên Tức Nhưỡng và tinh huyết của Thánh Nhân khiến họ trở thành một loại "linh dược" trời ban, một nguồn tài nguyên quý giá để Yêu tộc săn lùng, tàn sát và ăn thịt nhằm gia tăng tu vi.

Dưới chân Đại Hoang Sơn, từng bộ lạc của Nhân tộc chìm trong biển lửa, tiếng gào khóc tuyệt vọng hòa cùng tiếng cười man rợ của những con yêu ma khổng lồ đang cắn xé đồng loại của họ.

Trong bối cảnh tuyệt vọng đó, Hoa Dịch, một thanh niên từ Trái Đất của thế kỷ 21, đột ngột xuyên không và tỉnh dậy trong thân xác của một người không thể đặc biệt hơn: con người đầu tiên được Nữ Oa tạo ra, vị Nhân Hoàng sơ khởi của Nhân tộc.

Anh mang trong mình Tiên Thiên Đạo Thể vô song, dòng máu thuần khiết nhất của Nữ Oa, nhưng tất cả những thiên phú đó đều trở nên vô nghĩa trước sự chênh lệch về thời gian và sức mạnh.

Trải qua gần một thiên niên kỷ, tu vi của anh cũng chỉ mới đạt đến Địa Tiên, một cảnh giới quá đỗi nhỏ bé so với những đại yêu Thiên

Tiên, Chân Tiên đã tồn tại từ thuở khai thiên lập địa.

Thảm kịch ập đến khi một bầy yêu quái do con trai của một trong Thập Đại Yêu Soái Yêu tộc cầm đầu, phát hiện ra nơi ẩn náu của bộ lạc Hoa Thị.

Mục tiêu tối thượng của chúng chính là Hoa Dịch.

Chúng tin rằng, việc ăn thịt vị Nhân Hoàng đầu tiên này sẽ giúp chúng đoạt lấy toàn bộ tinh hoa của Cửu Thiên Tức Nhưỡng và tinh huyết Nữ Oa, từ đó đột phá cảnh giới, đạt được sức mạnh không thể tưởng tượng.

Đối mặt với hàng chục đại yêu đang vây kín sơn động, với tiếng đồng bào bị tàn sát văng vẳng bên tai, Hoa Dịch biết rằng mình không có lối thoát.

Những chiến binh cuối cùng của bộ lạc, với vũ khí thô sơ và lòng quả cảm, đã lao ra ngoài quyết tử chiến để bảo vệ vị vua của mình, nhưng đó chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Cái chết dường như đã được định đoạt.

Nhân tộc, chủng tộc vừa mới ra đời, đứng trước nguy cơ bị xóa sổ từ gốc rễ.

Vào thời khắc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc, khi Hoa Dịch chuẩn bị bước ra ngoài cùng tộc nhân đối mặt với kết cục bi thảm, một kỳ duyên không tưởng đã đến với anh.

Một giọng nói máy móc vang lên trong đầu: "Hệ Thống Siêu Thần Điểm Danh Hằng Ngày đã khóa mục tiêu, chúc mừng ký chủ đã buộc định thành công!" Đây chính là "ngón tay vàng" – cơ duyên lớn nhất của những kẻ xuyên không.

Hệ thống này ban cho Hoa Dịch một gói quà tân thủ vô giá, chứa đựng những bảo vật có thể nghịch chuyển càn khôn: bộ công pháp tối

thượng "Hồng Mông Tạo Hóa Quyết", một trăm vạn giọt tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thánh, và viên tiên đan Cửu Chuyển có khả năng giúp phàm nhân lập tức thành tiên.

Không một chút do dự, Hoa Dịch lập tức hấp thụ toàn bộ sức mạnh từ gói quà.

Trong chớp mắt, một cuộc lột xác kinh thiên động địa đã diễn ra.

Từ một Địa Tiên nhỏ bé, tu vi của anh tăng vọt một cách điên cuồng, xuyên phá cảnh giới Thiên Tiên và đạt đến trình độ Chân Tiên.

Thân thể anh được tôi luyện bởi huyết mạch Bàn Cổ, trở nên cứng rắn như pháp bảo, linh hồn được thăng hoa bởi công pháp Hồng Mông.

Sức mạnh bùng nổ, lòng căm hận ngút trời, Hoa Dịch bước ra từ sơn động, không còn là vị Nhân Hoàng yếu đuối chờ chết, mà là một vị thần chiến tranh tắm trong lửa giận.

Cuộc phản công bắt đầu.

Vị Nhân Hoàng sơ khởi, người từng bị coi là con mồi, nay đã trở thành kẻ đi săn đáng sợ nhất.

Anh lao vào giữa vòng vây của Yêu tộc, quyền ra như sấm, chưởng xuất như bão.

Những con đại yêu từng reo hò tàn sát nay chỉ biết kinh hoàng tháo chạy trước sức mạnh không thể lý giải của anh.

Một mình Hoa Dịch đã tàn sát toàn bộ đội quân Yêu tộc, tắm mình trong máu của kẻ thù, đứng sừng sững giữa chiến trường tan hoang trước ánh mắt sùng bái và kinh ngạc của những tộc nhân còn sống sót.

Chiến thắng đầu tiên này đã thắp lên ngọn lửa hy vọng cho Nhân tộc, nhưng cũng đồng thời đẩy họ vào một vòng xoáy nguy hiểm hơn.

Cái chết của con trai Yêu Soái và sự trỗi dậy mạnh mẽ của Nhân Hoàng đã kinh động đến toàn cõi Hồng Hoang.

Yêu tộc trên Thiên Đình nổi giận, thề sẽ san bằng Nhân tộc.

Vu tộc, kẻ thù truyền kiếp của Yêu tộc, lại cảm nhận được khí tức quen thuộc của Phụ Thần Bàn Cổ từ Hoa Dịch và bắt đầu chú ý.

Ngay cả các vị Thánh Nhân tương lai như Tam Thanh và Nữ Oa cũng không thể không liếc mắt tới chủng tộc nhỏ bé nhưng đầy biến số này.

Hoa Dịch, với Hệ Thống trong tay và gánh nặng của cả một chủng tộc trên vai, đã chính thức bước lên vũ đài Hồng Hoang, bắt đầu con đường dẫn dắt Nhân tộc từ thân phận con mồi trở thành kẻ chúa tể của trời đất.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 1

Dưới chân núi Đại Hoang, bộ lạc Hoa Thị chìm trong biển lửa ngút trời, vô số tàn lửa bay lên không trung, khói đặc cuồn cuộn.

"Ha ha ha, Nhân tộc là thức ăn của Yêu tộc chúng ta!" "Oa Hoàng thật tuyệt vời, tạo ra một chủng tộc như vậy để chúng ta lót dạ!" "Chạy đi, chạy đi, ha ha ha ha!!!" Mấy chục Yêu tộc to lớn đang mặc sức tàn sát cướp bóc trong ngọn lửa hừng hực, bên cạnh là vô số thi thể của những người Nhân tộc vô tội.

Tiếng khóc, tiếng la hét, tiếng tuyệt vọng vang thành một vùng, trong đôi mắt kinh hoàng của vô số người Nhân tộc tại hiện trường đều phản chiếu bóng dáng khổng lồ của những yêu ma này.

Đúng lúc này!

"Ngô hoàng!

Ngô hoàng!!" Một người đàn ông vạm vỡ, da màu đồng, mặc da thú, dáng người khôi ngô, đang hớt hải chạy vào trong sơn động nơi một bộ lạc Nhân tộc trú ngụ với vẻ mặt đầy kinh hãi.

"Ngô hoàng, đại sự không ổn rồi, bên ngoài bộ lạc đột nhiên có hơn mười con yêu quái tấn công, tàn sát bộ lạc Hoa Thị chúng ta, Nhân Hoàng ơi!" Cùng với tiếng hét hoảng hốt của người đàn ông đó, trên chiếc ghế đá trong sơn động, có một vị Nhân Hoàng dáng người thần tuấn, tóc dài, gương mặt lạnh lùng đang ngồi.

Lúc này, hắn đang trừng lớn mắt, vẻ mặt đầy kinh ngạc!

"Mình xuyên không rồi!!" Ngay giờ phút này, Hoa Dịch, người vừa xuyên không đến một thế giới xa lạ sau một giấc ngủ, đang vô cùng kinh hãi.

Nhìn mọi thứ trước mắt, cùng với ngọn lửa hừng hực bên ngoài, hắn nhất thời vẫn chưa thể phản ứng kịp.

Nhưng cũng ngay lúc đó, trong đầu Hoa Dịch đột nhiên xuất hiện một loạt thông tin, nhanh chóng giúp hắn hiểu ra mọi chuyện.

Đây không phải là thế giới Cộng hòa quen thuộc, mà là thế giới Hồng hoang từ hàng vạn ức triệu năm trước.

Lúc này, trời đất mới phân chia, linh khí dồi dào, núi Bất Chu chưa đổ, thế giới Hồng hoang rộng lớn vô ngần cũng chưa bị phá vỡ.

Thời điểm này, Nữ Oa vừa mới tạo ra con người để thành Thánh chưa đầy một nghìn năm!

"Chết tiệt, mình xuyên không rồi, trở thành người đầu tiên do Nữ Oa tạo ra, cũng là Nhân Hoàng hiện tại!" Hoa Dịch ngồi trên ghế đá, lòng kinh hãi vô cùng.

Đúng vậy, hắn chính là người đầu tiên được Nữ Oa dùng Ngũ Sắc Thần Nê do Hồng Quân ban tặng để tạo ra từ mấy vạn năm trước.

Cũng chính vì là người đầu tiên của Nhân tộc, nên hắn thuận lý thành chương trở thành Nhân Hoàng đương đại.

Đồng thời, thân thể được tạo ra từ Ngũ Sắc Thần Nê và tinh huyết của Nữ Oa cũng tự nhiên trở thành Tiên Thiên Đạo Thể vô song trên đời, mang theo một phần khí tức Thánh nhân khi Oa Hoàng Nữ Oa thành Thánh.

Nhưng thiên phú của Hoa Dịch tuy mạnh, nhưng mới chỉ trôi qua chưa đầy nghìn năm, hiện tại tu vi cũng chỉ mới đạt đến Địa Tiên.

Tuy mấy nghìn năm đã đạt đến Địa Tiên, thực lực có thể nói là nhanh như tên lửa, khiến tất cả tiên linh đều phải ghen tị.

Nhưng thực lực cần thời gian tích lũy, điểm này, ngay cả Tam

Thanh trước khi thành Thánh cũng vậy!

Cho nên Nhân tộc lúc này thực sự quá yếu, quá yếu, căn bản không thể so sánh với Vu tộc và Yêu tộc cùng thời đại.

Thêm vào đó, sau khi Nữ Oa thành Thánh liền bỏ mặc Nhân tộc, giống như đã hoàn thành nhiệm vụ.

Vì thế, Nhân tộc mấy trăm năm qua luôn phải sống trong kẽ hở, lẩn trốn khắp nơi.

Trong mấy trăm năm, Nhân tộc cũng từ vài nghìn người ban đầu, sinh sôi nảy nở đến nay đã có mấy vạn người, chỉ là phần lớn đều phân bố rải rác trong thế giới Hồng hoang.

Cẩn thận từng li từng tí sống sót qua ngày, để tránh trở thành thức ăn cho các sinh linh khác trong thế giới Hồng hoang.

Nhưng bây giờ, bên ngoài sơn động, lại một trận kiếp nạn nữa giáng xuống một bộ lạc của Nhân tộc!

Mấy chục con yêu quái đột kích bộ lạc Nhân tộc, tính tình hiếu sát, tàn sát cả thôn trang.

Nhân tộc được hóa thành từ Ngũ Sắc Thần Nê, lại có tinh huyết của Nữ Oa, tuy đã qua một nghìn năm sinh sôi, trong đó đã bị pha loãng không ít.

Nhưng đối với mỗi một Yêu tộc, ăn thịt người là một đại tạo hóa, có thể tiết kiệm được mấy năm thậm chí mấy chục năm tu luyện.

Đặc biệt là những người Tiên Thiên đầu tiên do Nữ Oa tạo ra, Yêu tộc bình thường ăn vào có thể trực tiếp thành tiên!

Lúc này, mấy chục con yêu quái đột kích bộ lạc Hoa Thị, không vì gì khác ngoài việc ăn thịt người.

Đối với Nhân tộc, đây là một thảm họa diệt tộc vô nhân đạo,

nhưng trong mắt các sinh linh Hồng hoang, chuyện này lại quá đỗi bình thường.

Bởi vì thế giới Hồng hoang vốn là thế giới tôn thờ kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, giết hoặc bị giết.

Bên ngoài sơn động, truyền đến tiếng cười lớn của mấy chục con yêu quái!

“Ha ha ha, chạy đi!

Chạy đi!” “Điện hạ, chúng thần đã tra rõ, người Nhân tộc đầu tiên do Oa Hoàng sáng tạo, cũng là Nhân Hoàng hiện tại, đang ở trong sơn động kia!” “Ha ha ha, tốt!

Người này thân thể do Ngũ Sắc Thần Nê hóa thành, là Tiên Thiên Đạo Thể thuần khiết nhất, lại là người đầu tiên do Oa Hoàng của ta tạo ra, toàn thân ẩn chứa tinh huyết Oa Hoàng, một khi bị ta nuốt chửng, nhất định sẽ tăng tiềm năng của ta!

Giúp tu vi của ta một bước lên Thiên Tiên thậm chí trực tiếp thành Chân Tiên!!” Giữa đám người Nhân tộc đang kinh hoàng chạy trốn, mấy chục con yêu quái như ma thần, cười ha hả dưới ngọn lửa hừng hực.

Chúng vây quanh một con yêu tộc đầu chuột, toàn thân lông trắng như tuyết, hung thần ác sát, mặt đầy vẻ khát máu tiến về phía sơn động.

Mục đích của chúng, chính là nuốt chửng vị Nhân Hoàng đời đầu có thân thể do Ngũ Sắc Thần Nê hóa thành, huyết mạch do tinh huyết Oa Hoàng hóa thành!

Bởi vì Nhân tộc lúc này yếu ớt, nhỏ bé đến mức gần như có thể bỏ qua.

Tự nhiên cũng sẽ không ảnh hưởng đến vận thế trời đất, thêm vào

đó Nữ Oa căn bản không quan tâm, cho nên nuốt rồi thì cũng thôi.

Trong thế giới Hồng hoang cá lớn nuốt cá bé này, chuyện diệt một tộc có ít khi xảy ra sao?

Chẳng mấy chốc, mấy chục con yêu quái đã đến bên ngoài sơn động, âm thanh tự nhiên cũng truyền vào trong sơn động!

Người đàn ông to lớn đến báo tin vừa nghe thấy liền kinh hãi thất sắc.

"Là vì Hoàng thượng, Hoàng thượng ngài mau chạy đi, ở đây cứ để thần chống đỡ, ngài là Hoàng của Nhân tộc chúng ta, chỉ cần ngài không chết thì Nhân tộc chúng ta sẽ không diệt!!!" Người đàn ông to lớn nhìn Hoa Dịch đang ngẩn người trước mặt, vội vàng hét lớn.

Hoa Dịch là người đầu tiên do Nữ Oa tạo ra, thân là Nhân Hoàng, là lãnh tụ của Nhân tộc, là chỗ dựa tinh thần!

Nói xong, người đàn ông to lớn vạm vỡ cầm chiếc rìu đá chạy ra ngoài, muốn tổ chức những người còn sống sót, bảo vệ Hoàng thượng, tranh thủ thời gian chạy trốn.

Nhưng ai cũng biết, lần này đi là có chết không có sống!

Nhìn bóng lưng lao ra khỏi động, sắc mặt Hoa Dịch vô cùng ngưng trọng.

Hắn biết không thể chạy thoát được, cho dù mấy trăm người Nhân tộc bên ngoài có tranh thủ được vài hơi thở, thì có thể chạy đi đâu.

Đặc biệt là dưới sự vây đuổi chặn đường của mấy chục đại yêu tu vi Thiên Tiên trước mắt.

Lúc này, xung quanh một mảnh tĩnh lặng, dường như thời gian đều chậm lại.

Hoa Dịch mặt không biểu cảm, bên ngoài không ngừng truyền đến

tiếng khóc than của tộc nhân bộ lạc Hoa Thị, tiếng tuyệt vọng, tiếng than khóc, cùng với những tiếng hô hào anh dũng.

"Nhanh, mọi người lên!" "Thề chết bảo vệ Nhân Hoàng!" "Ha ha ha, lũ kiến hôi, một chủng tộc ti tiện như các ngươi, giá trị tồn tại chính là giúp Oa Hoàng của chúng ta thành Thánh, và trở thành thức ăn cho Yêu tộc chúng ta!" Nghe âm thanh bên ngoài, sắc mặt Hoa Dịch âm trầm, hai tay không tự chủ được bóp nát tay vịn của ghế đá.

Cuối cùng, hắn đứng dậy, không hề trốn thoát, dứt khoát bước về phía trước.

Chương 2

Thông qua ký ức, Hoa Dịch biết rằng, sơn động tuy rắc rối phức tạp, nhưng tuyệt đối không thoát khỏi thần thức của mấy chục con yêu quái.

Ra khỏi sơn động, phía sau là một thảo nguyên rộng lớn vô tận, muốn chạy thì có thể chạy đi đâu!?

Có lẽ, sự kiên nghị và tín niệm của Nhân Hoàng đời đầu đang ảnh hưởng đến Hoa Dịch.

Vào thời khắc cuối cùng, hắn quyết định cùng tồn vong với đồng bào Nhân tộc Hoa Thị.

Nhưng đúng lúc này, khi Hoa Dịch rời khỏi ghế đá chuẩn bị bước ra khỏi động phủ, bên tai hắn đột nhiên vang lên một giọng nói!

"Đinh, hệ thống đã khóa mục tiêu, chúc mừng chủ nhân đã trói buộc thành công, nhận được Hệ thống Mỗi Ngày Thiêm Siêu Thần!"
.....

Nghe thấy lời này, Hoa Dịch đột nhiên ngẩn ra, sau đó trong nháy mắt dừng bước, ngay một giây sau, hai mắt liền bắn ra thần quang rực rỡ.

"Hệ thống!!!" Hoa Dịch trừng lớn mắt, tâm trạng vô cùng kích động, hệ thống, cái BUG lớn nhất lang thang khắp chư thiên vạn giới, không ngờ lại xuất hiện vào lúc này.

Cố nén sự hưng phấn và kích động không gì sánh được, Hoa Dịch hít sâu một hơi, trấn an trái tim đang đập điên cuồng, rồi thầm niệm trong lòng.

"Hệ thống Mỗi Ngày Thiêm Siêu Thần, có tác dụng gì!?" Cùng với

câu hỏi trong lòng Hoa Dịch, bên tai hắn liền vang lên giọng nói của hệ thống.

"Trả lời chủ nhân, hệ thống này tên là Hệ thống Mỗi Ngày Thiêm Siêu Thần, chỉ cần chủ nhân kiên trì điểm danh mỗi ngày, sau một thời gian điểm danh liên tục sẽ nhận được phần thưởng của hệ thống, phần thưởng là tất cả mọi thứ trong chư thiên ức vạn thế giới, và sau này mỗi khi chủ nhân điểm danh liên tục một trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm, một nghìn năm, ba nghìn năm, năm nghìn năm, một vạn năm đều có thể nhận được một phần thưởng, thời gian điểm danh về sau càng dài, phần thưởng nhận được càng tốt, một số phần thưởng trong đó thậm chí có thể giúp chủ nhân thành tiên thành thánh, hoặc trực tiếp tặng cả một thế giới, cho nên xin chủ nhân hãy thỏa sức điểm danh!" Nghe vậy, Hoa Dịch nhướng mày, rồi bất giác nói thầm trong lòng.

"Hệ thống, ý của cậu là tôi điểm danh năm đầu tiên có thể nhận được một phần thưởng, sau đó mỗi khi điểm danh một trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm, một nghìn năm, ba nghìn năm, năm nghìn năm, một vạn năm, ba vạn năm, cứ thế mà suy ra, đều sẽ nhận được phần thưởng tương ứng, càng về sau phần thưởng càng tốt phải không?" Vừa dứt lời, Hoa Dịch liền nghe thấy tiếng trả lời của hệ thống.

"Đúng vậy chủ nhân, chính là như thế!" Nghe vậy, Hoa Dịch hít sâu một hơi, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

Chết tiệt, ông trời đã đùa với hắn một vố quá lớn.

Bây giờ mấy chục con yêu quái đang đứng ở cửa động.

Tuy Hệ thống Mỗi Ngày Thiêm Siêu Thần, cái tên nghe rất oách, chức năng cũng rất oách, nhưng lúc này ai cho hắn một năm chứ!

Đúng là tạo hóa trêu người, tuy ông trời đã cho hắn bàn tay vàng

khi xuyên không, nhưng lại không cho thời gian để trưởng thành và trở nên mạnh mẽ.

"Chẳng lẽ trong lịch sử Hồng hoang, Nhân Hoàng đời đầu thực sự chỉ có số phận bị nuốt chửng sao?" Phải biết rằng, những người Nhân tộc ban đầu đều là người Tiên Thiên, thân thể được hóa thành từ Ngũ Sắc Thần Nê cực phẩm Tiên Thiên, lại ẩn chứa tinh huyết của Nữ Oa, tuổi thọ đâu chỉ trăm vạn năm?

Nhưng trong lịch sử Hồng hoang lại rất ít có ghi chép về những người Tiên Thiên này, cũng như Nhân Hoàng đời đầu.

Khẳng định không lâu sau khi Nữ Oa tạo người thành thánh, những người Nhân tộc Tiên Thiên này đã hoàn toàn trở thành lương thực cho vạn tộc Hồng hoang.

Suy cho cùng, Nhân tộc Tiên Thiên tuy thiên phú dị bẩm, nhưng thời gian trưởng thành quá ngắn, giống như một loại thịt bổ tồn tại ở hậu thế.

Vu tộc, Yêu tộc, ai mà không muốn ăn một hai người?

Lâu dần, nhóm người Tiên Thiên đầu tiên đó đã bị ăn sạch sẽ.

Những người còn lại, có lẽ là những người có huyết mạch loãng nhất, tư chất bình thường nhất, đến mức các tộc Hồng hoang cũng lười nuốt chửng.

Nhưng đúng là tạo hóa trêu người, vào thời khắc nguy nan và yếu đuối nhất, Toại Nhân Đế khoan gỗ lấy lửa, sáng tạo ra Thiên Hỏa Đại Đạo không cần bản nguyên thần thông, người người đều có thể tu luyện.

Hữu Sào Đế xây dựng nhà cửa, còn mô phỏng Tiên Thiên Cấm Chế, sáng tạo ra Hậu Thiên Cấm Chế khiến cả Thánh nhân cũng phải kinh ngạc.

Phục Hy Đế, Thần Nông Đế, và Hiên Viên Đế thì càng lợi hại hơn.

Người trước sáng tạo ra Tiên Thiên Bát Quái, Hà Đồ Lạc Thư, người sau nếm trăm loại cỏ, sáng tạo ra Vô Thượng Đan Đạo, còn liên hợp lại, sáng tạo ra Vô Thượng Thánh Đạo, an lạc một tộc.

Một bước đưa Nhân tộc lên đỉnh cao thực sự, trở thành chúa tể của thế giới Hồng hoang, thậm chí cả thế giới hậu thế!

Hoa Dịch hít sâu một hơi, có lẽ, sự hy sinh là cần thiết.

Cũng có lẽ, chính vì sự hy sinh, mới có được vị thế huy hoàng của Nhân tộc sau này!

Nhìn ra ngoài động phủ, những người trong bộ lạc không quản hiểm nguy, dũng cảm chiến đấu, Hoa Dịch không nói gì, chỉ mặt không biểu cảm bước về phía trước.

Nhưng ngay khi Hoa Dịch chuẩn bị bước ra khỏi động phủ, chuẩn bị cùng tồn vong với Nhân tộc của mình.

Bên tai hắn đột nhiên vang lên giọng nói của hệ thống!

"Chủ nhân, tiến hành điểm danh lần đầu, và nhận Gói Quà Lớn Tân Thủ lần đầu!" "Gói Quà Lớn Tân Thủ!?" Được rồi, một câu nói này, Hoa Dịch lập tức ngây người, sau đó bất giác trả lời trong lòng.

"Hệ thống, tiến hành điểm danh lần đầu, và mở Gói Quà Lớn Tân Thủ!" Quả nhiên, vẫn còn hy vọng!

Giây tiếp theo, bên tai Hoa Dịch vang lên phản hồi của hệ thống.

"Chủ nhân, bây giờ bắt đầu tiến hành điểm danh, và phát Gói Quà Lớn Tân Thủ!" Sau đó, bên tai Hoa Dịch vang lên một loạt âm thanh nhắc nhở máy móc của hệ thống.

"Đinh, chúc mừng chủ nhân điểm danh thành công!" "Đinh, chúc

mừng chủ nhân nhận được một Gói Quà Lớn Tân Thủ!" "Đinh, vì chủ nhân điểm danh lần đầu, hệ thống này tặng thêm một viên Cửu Chuyển Tiên Đan!" "Đinh, Gói Quà Lớn Tân Thủ mở thành công, chúc mừng chủ nhân nhận được Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, một trăm vạn giọt Bàn Cổ huyết!" Giờ phút này, Hoa Dịch hoàn toàn ngơ ngác, đầu óc vang lên tiếng ong ong, sau đó cơ thể không ngừng run rẩy!

Cửu Chuyển Tiên Đan, một trong những đan dược mạnh nhất Hồng hoang, được luyện thành từ Thủy Tiên Thiên, Hỏa Tinh Tiên Thiên, cùng với năm loại Tiên Thiên Linh Căn trở lên, rèn luyện trong mấy trăm vạn năm.

Một viên ăn vào có thể khiến phàm thể trực tiếp thành tiên, và tuổi thọ vĩnh hằng!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tuyệt học mạnh nhất do Bàn Cổ Đại Thánh quan sát sự biến hóa của trời đất khi dùng sức mạnh chứng đạo, khai thiên lập địa mà diễn hóa ra.

Một khi tu luyện, có thể kế thừa tất cả thần thông của Bàn Cổ Đại Thánh, có thể hồn thể song tu, và khi đại thành có thể vượt qua tiền nhân, trực tiếp thành Thánh.

Chiến lực còn vượt xa Thánh nhân bình thường, thậm chí có thể khai thiên lần thứ hai!

Bàn Cổ huyết, huyết mạnh nhất do Bàn Cổ Đại Thánh để lại, mỗi giọt sau mười ức năm đều có thể hóa thành một Vu tộc.

Có thể cường thân kiện thể, đúc tạo Vô Thượng Bàn Cổ Chi Khu, sánh ngang với vũ khí Tiên Thiên cực phẩm, có thể vượt qua Thánh Vương kiếp, khiến chiến lực vượt xa cùng cấp mấy chục thậm chí mấy trăm lần, là huyết cần thiết để tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết!

“!!!!!!” Được rồi, lúc này cảm xúc của Hoa Dịch kích động không thể tả.

Chương 3

Nhìn mấy chục con yêu quái ngoài động phủ, Hoa Dịch không do dự, trực tiếp một tay nắm lấy tim mình, hét lớn trong lòng!

"Hệ thống, truyền thụ cho ta Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Bàn Cổ huyết, Cửu Chuyển Tiên Đan!!" Được rồi, một mệnh lệnh ban ra, Hoa Dịch cảm thấy một luồng sức mạnh vô địch đang từ không trung truyền vào cơ thể mình.

"Vâng, chủ nhân!" Cùng với giọng nói của hệ thống vang lên bên tai, thực lực của Hoa Dịch tăng vọt như tên lửa.

Địa Tiên trung giai.

Địa Tiên cao giai.

Địa Tiên đỉnh phong.

Thiên Tiên!!!

Nhưng tu vi Thiên Tiên vẫn chưa kết thúc.

Thiên Tiên sơ giai.

Thiên Tiên trung giai.

Thiên Tiên cao giai.

Thiên Tiên đỉnh phong.

Chân Tiên!!!

Ở thế giới Hồng Hoang, cảnh giới được phân chia thành Kim Đan, Nguyên Anh, Vũ Hóa thành tiên.

Sau khi Vũ Hóa thành Địa Tiên, lại chia thành Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Đại La Thái Ất Tiên,

Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, Hỗn Nguyên Vô Cực Thánh Nhân.

Chỉ trong nháy mắt, Hoa Dịch đã đạt tới Chân Tiên, tiết kiệm được thời gian mà các sinh linh khác trong thế giới Hồng Hoang phải mất mấy chục triệu năm, thậm chí mấy trăm triệu, mấy tỷ năm.

Phải biết rằng, ngay cả Tam Thanh Tiên Thiên năm đó, từ Địa Tiên đến Chân Tiên cũng phải mất đến tám trăm chín mươi triệu năm.

Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân năm xưa cũng phải mất gần ba trăm triệu năm.

Bây giờ, Hoa Dịch chỉ mất chưa đầy một hơi thở, đã từ Địa Tiên đạt tới Chân Tiên.

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết tạo ra hỗn vô thượng, Bàn Cổ Huyết tạo thành thể vô thượng, Cửu Chuyển Tiên Đan lại ban cho tu vi vô song trên đời!

Giờ phút này, Nhân Hoàng đời đầu Hoa Dịch chỉ cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, chỉ cần một quyền đơn giản là có thể khai thiên lập địa!

"Ha ha ha, Nhân tộc ti tiện, chết đi!" "Nhân tộc, các ngươi tưởng Oa Hoàng tạo ra các ngươi để làm gì?

Để trở thành thức ăn cho Yêu tộc chúng ta thôi!!" "Ha ha ha, con bé Nhân tộc vừa nãy ngon thật, ha ha ha ha!!!" Lúc này, bên ngoài sơn động truyền đến tiếng cười man rợ của mấy chục con yêu quái.

Trong nháy mắt, Nhân Hoàng Hoa Dịch trong sơn động, sắc mặt lạnh như băng, ánh mắt lộ ra vẻ lạnh lẽo!

"Ha ha ha, lũ Nhân tộc ti tiện, không chạy trốn mà còn vây lại đây." "Kéc kéc kéc, vừa hay, bản yêu vừa rồi ăn chưa đủ no, đỡ mất công đi tìm!" "Thịt người ngon tuyệt à?

Ai, ánh mắt gì đây?

Ta không ăn mẹ ngươi thì thôi, yên tâm, lát nữa ta sẽ cho mẹ con ngươi gặp lại nhau, trong bụng bản yêu!!" Lúc này, bên ngoài sơn động, mấy trăm người Nhân tộc còn lại của bộ lạc Hoa Thị đang liều chết canh giữ trước sơn động.

Bởi vì bên trong động có Hoàng của họ, Nhân Hoàng của Nhân tộc!

Trước mặt những người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị, mấy chục con yêu quái mặt mày dữ tợn kinh khủng, có con đầu hổ, đầu sư tử, đầu rắn, đầu ưng, tất cả đều hung thần ác sát, vô cùng khát máu.

Chúng nhìn những người Nhân tộc trước mặt với vẻ mặt chế giễu, những người này mặt lộ vẻ bi phẫn, nhưng lại vô cùng nhỏ bé, từng con một đều cất tiếng cười ngông cuồng.

Nhưng cũng đúng lúc này, một người đàn ông dáng người thần tuấn, vẻ mặt lạnh lùng, mặt không biểu cảm bước ra.

"Hoàng thượng!" "Vương thượng!!" Vừa thấy người đàn ông xuất hiện, những người Nhân tộc còn sót lại xung quanh đều kinh hãi thất sắc.

Bởi vì người bước ra từ trong sơn động không phải ai khác, chính là Hoàng của họ, Vô Thượng Nhân Hoàng!!

"Hắc hắc hắc, cuối cùng cũng ra rồi sao?" Lúc này, giữa một đám Yêu tộc, một con yêu tộc đầu sói màu trắng được vây quanh nheo mắt lại, vẻ mặt hung hãn lộ ra nụ cười giễu cợt.

Nó chính là kẻ dẫn đầu cuộc đột kích bộ lạc Hoa Thị lần này.

Mục đích của nó là để nuốt chửng Nhân Hoàng đương đại, nhằm đoạt lấy thân thể do Ngũ Sắc Thần Nê tạo thành thần tính, cùng với tinh huyết Nữ Oa tràn đầy linh vận kia.

Đồng thời con yêu sói này trong đám đông Yêu tộc cũng có thân phận không tầm thường, ra lệnh cho mấy chục con yêu quái khác cùng tiến lên.

"Hắc hắc hắc, quả nhiên toàn thân đều tràn đầy linh vận, nếu bản yêu nuốt được ngươi, nhất định có thể một bước lên Thiên Tiên, thậm chí là Chân Tiên!!!" Giờ phút này, nhìn Hoa Dịch mặt không biểu cảm, lẳng lặng bước ra từ trong sơn động, con yêu chuột trắng trong mắt lộ ra tia sáng khát máu, còn há cái miệng to như chậu máu, để lộ hàm răng nanh sắc bén.

Lưỡi đỏ tươi nhỏ xuống từng giọt nước bọt, như thể đang nhìn một con mồi vô cùng ngon miệng.

Bởi vì có Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, nên con yêu sói căn bản không biết tu vi của Hoa Dịch lúc này đã vượt xa nó.

Nhưng vừa thấy Hoa Dịch xuất hiện, những người bộ lạc Hoa Thị xung quanh vội vàng vây lại, từng người một đều che chắn trước mặt hắn.

"Hoàng thượng, ngài mau đi, ở đây có chúng thần chặn lại!" "Hoàng thượng!!!" Mấy trăm người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị toàn thân đầy máu, nhưng từng người một đều có khuôn mặt cương nghị, dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn chằm chằm về phía trước.

Dùng thân thể đầy thương tích, bảo vệ vị Hoàng cuối cùng của họ!

Nhưng nhìn cảnh này, mấy chục con đại yêu trước mặt đều không khỏi cất tiếng cười ngạo mạn.

"Ha ha ha ha, đi?

Nhân Hoàng thì có thể đi đâu được chứ!!" "Hoàng của Nhân tộc ti tiện, chịu chết đi, một thân tinh huyết Oa Hoàng, đã định sẵn phải

quay về với Yêu tộc chúng ta!!" "Các ngươi có biết Oa Hoàng của Yêu tộc chúng ta tạo ra các ngươi để làm gì không?

Tại sao lại cho các ngươi một nghìn năm trưởng thành không?

Chương 4

Là để Nhân tộc trở thành đá lót đường cho Yêu tộc chúng ta, trở thành đại dược được Yêu tộc chúng ta nuôi nhốt, những con cừu non có thể tùy ý giết mổ!" "Ha ha ha, chính là như vậy, bây giờ là lúc thu hoạch rồi!" Nhân tộc lúc này trời sinh đạo thể, cực kỳ thần tính, vô thượng gần gũi đại đạo, cho nên đối với Yêu tộc, mỗi một người đều là đại dược vô thượng.

Truyền thống này, mãi đến hậu thế cũng không thể thay đổi, cũng là nguyên nhân Yêu tộc thích ăn thịt người!

Giờ phút này, Hoa Dịch không nói gì, chỉ sắc mặt lạnh như băng nhìn chúng.

Ngọn lửa phẫn nộ trong cơ thể như sóng lớn cuộn trào, trong mắt hắn, mấy chục con yêu quái trước mắt đã là một đám xác chết!

Nắm chặt hai quyền, tiên lực vô cùng kinh khủng tràn ngập quanh thân, Hoa Dịch chuẩn bị giây tiếp theo sẽ đánh giết đám Yêu tộc này, rút yêu hồn của chúng ra, ném vào dung nham trong núi Đại Hoang.

Để chúng vĩnh sinh vĩnh thế sống không bằng chết!

"Hắc hắc hắc, này, mau lên, bản điện hạ đã không thể chờ đợi để nếm thử máu của Nhân Hoàng rồi!" Nhưng chưa đợi Hoa Dịch ra tay, con chuột trắng trước mặt đã không nhịn được ra tay, dưới mệnh lệnh của nó, mấy chục con yêu quái, mặt mày dữ tợn lần lượt tiến về phía hắn và những người còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị.

"Ha ha ha, đến lúc thu hoạch rồi." "Phẫn nộ đi, tuyệt vọng đi, sợ hãi đi, những con dược người hai chân yếu đuối à!" "Máu!

Ta muốn uống máu người!!" Mấy chục con yêu quái lao thẳng về

phía Hoa Dịch và những người Nhân tộc còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị, không thể chờ đợi được nữa để săn lùng con mồi trước mắt.

Nuốt chửng và tàn sát tất cả!

Thú tính, yêu tính, và khí tức hung hãn trong khoảnh khắc bùng nổ, sau lưng mấy chục con yêu quái, trong nháy mắt xuất hiện từng con mãnh thú khổng lồ!

"Mau bảo vệ Nhân Hoàng!" "Hoàng thượng mau đi!" "Mọi người lên!!!" Những người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị, từng người một không sợ hiểm nguy xông lên, muốn bảo vệ Vương của họ ở phía sau!

Trên Cửu Thiên, trong Thiên Đình của Vạn Yêu, Yêu Mẫu Nữ Oa cũng cảm nhận được cảnh này.

Ánh mắt trên dung nhan tuyệt mỹ khẽ lóe lên, rồi không còn quan tâm nữa.

Suy cho cùng, Nhân tộc chỉ là sản phẩm phụ khi thành Thánh, vô cùng yếu ớt, có cũng được không có cũng chẳng sao.

Năm xưa vì tạo ra Nhân tộc, đã dùng hết Ngũ Sắc Thần Thổ do Đạo Tổ Hồng Quân ban cho, và rất nhiều tinh huyết trên người.

Bây giờ Nhân Hoàng bị Yêu tộc nuốt chửng, một thân tinh huyết và linh tính của Thần Thổ đó, cũng coi như quay về với Yêu tộc.

Đúng là mỡ mình không để người ngoài hưởng, chuyện làm lớn mạnh Yêu tộc, Nữ Oa tự nhiên sẽ không ngăn cản.

"Một khi nuốt chửng được Nhân Hoàng đương đại, con trai của Phi Đản nhất định sẽ tăng mạnh tiềm năng, có lẽ, có thể giống như phụ thân nó, trở thành một đại Yêu Soái, như vậy Yêu tộc chúng ta và Vu tộc tranh đấu sẽ càng có thêm phần chắc chắn!" Nữ Oa tiên mâu lại khẽ lóe lên, trên dung nhan xinh đẹp thoáng có chút ý cười.

Sau đó Oa Hoàng Nữ Oa liền không quản nữa, lại tiếp tục bế quan.

Từ đầu đến cuối, đều không hề để mắt đến Nhân tộc, để ý đến Nhân tộc.

Ngay cả khi Nhân Hoàng sắp bị nuốt chửng, đều chỉ nghĩ đến việc thực lực Yêu tộc sẽ tăng mạnh, để chiến đấu với Vu tộc.

"Ha ha ha ha, lũ cừu hai chân ti tiện, chết đi!" "Đứa trẻ kia ta ăn chắc rồi, phụ mẫu của nó lúc trước cũng thế, ta sẽ cho chúng nó gặp nhau trong bụng bản yêu!" "Kéc kéc kéc, Nhân tộc, hãy chấp nhận vận mệnh diệt vong cuối cùng của các ngươi đi!" Mấy chục con yêu quái lao đến trước mặt những người Nhân tộc còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị, từng con một há cái miệng to như chậu máu, để lộ hàm răng nanh sắc bén, muốn nuốt chửng mấy trăm người Nhân tộc còn sót lại trước mắt.

"Nhanh, mọi người lên!" "Thề chết bảo vệ Vương, Nhân tộc chúng ta không sợ chết!!" "Yêu tộc đáng chết, hãy nhìn đây, Nhân tộc chúng ta sẽ không diệt vong, sẽ có một ngày chúng ta dưới sự lãnh đạo của Hoàng thượng, quân lâm thiên hạ Hồng hoang này, lúc đó Nhân tộc chúng ta sẽ là chúa tể của Yêu tộc!" "Ha ha ha, kẻ si nói mộng, vậy phải xem Nhân tộc các ngươi có kiên nhẫn đến lúc đó không đã!!" Nói xong, mấy chục con yêu quái lộ ra bộ mặt dữ tợn, và mấy trăm người Nhân tộc còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị đại chiến với nhau.

Nguyên bản là một cuộc tàn sát một chiều, trong dòng chảy của vận mệnh, Nhân Hoàng Tiên Thiên đời đầu, cũng sẽ vì một cuộc tàn sát mà chết đi.

Nhưng đúng lúc này, khi hai bên sắp chạm trán, bánh xe lịch sử sắp vận chuyển theo quỹ đạo vốn có!

“Giết!!!” Đột nhiên một luồng sát khí ngút trời bùng nổ, cùng với đó là khí thế kinh khủng như cuồng phong bão táp!

“!!” “Khí tức Chân Tiên!

Khí tức Chân Tiên!” “Tình huống gì đây, chẳng lẽ có đại năng cấp bậc Chân Tiên, xuất hiện ở núi Đại Hoang sao!?” “!!!!” Cả ngọn núi Đại Hoang đều đang run rẩy, khí tức kịch liệt như sóng lớn cuộn trào, trực tiếp khiến mặt đất rung chuyển như một trận động đất cấp mười tám!

Mấy trăm người Nhân tộc, Yêu tộc đều kinh hãi thất sắc, hoảng hốt, nhưng giây tiếp theo, khiến tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc!

Chỉ thấy một người Nhân tộc dáng người thần tuấn, đang từng bước một đi ra từ phía sau những người tộc Hoa Thị đang bảo vệ hắn, từng bước một tiến về phía trước.

Khi nhìn thấy cảnh này, mấy trăm chiến sĩ Nhân tộc còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị, từng người một đều trừng lớn mắt, còn mấy chục con Yêu tộc kia, bao gồm cả con chuột trắng đó đều vẻ mặt không thể tin nổi!

“Hoàng thượng?” “Hoàng thượng?” “?!” Trên Thiên Cung, cảm nhận được khí tức này, Nữ Oa Thánh nhân cũng khẽ nhíu mày, không biết tại sao, đột nhiên có một cảm giác bất an không tên.

Nhưng một lát sau liền lại nhắm mắt lại.

Một chút biến động nhỏ, còn chưa đủ để thu hút sự chú ý của một vị Thánh nhân.

Nhưng cũng dưới ánh mắt của vạn người, Hoa Dịch mặt không biểu cảm, từng bước một tiến về phía trước.

“...Không thể nào!?” “Nhân Hoàng, là Chân Tiên!??” Giờ phút này,

đám Yêu tộc có mặt đều vẻ mặt kinh hãi, và không thể tin được.

Tình huống gì đây?

Không phải Nhân Hoàng chỉ có tu vi Địa Tiên thôi sao?

Chân Tiên!?

Phải biết rằng, con Yêu tộc mạnh nhất trước mặt cũng chỉ là Thiên Tiên, làm sao có thể chiến thắng một vị Chân Tiên!!

Cảnh tượng một mảnh tĩnh lặng, sự đảo ngược tình thế đột ngột khiến tất cả đám Yêu tộc đều có chút không thể chấp nhận được.

Thân phận của thợ săn và con mồi, trong khoảnh khắc đã đảo ngược hoàn toàn!

"Vừa rồi, ai nói ta ti tiện?" Nhưng, cũng ngay lúc này, Hoa Dịch nhìn chúng thản nhiên lên tiếng, sau đó giây tiếp theo, liền biến mất ngay trước mặt đám yêu quái.

"!?" "Mọi người cẩn thận!!" Đám yêu quái kinh hãi thất sắc, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, Hoa Dịch đã xuất hiện từ không trung trước mặt một con yêu quái, rồi với vẻ mặt phẫn nộ trực tiếp đánh nổ nó!

Giây tiếp theo, một luồng quyền mang khổng lồ phá không xuất hiện, ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, con yêu quái đáng chết đó chưa kịp phản ứng đã bị Hoa Dịch đánh thành tro bụi.

Giết trong nháy mắt!

Chương 5

Trong khoảnh khắc, mưa máu đầy trời, Hoa Dịch tắm trong máu yêu như một vị sát thần!

Mấy chục con Yêu tộc bên cạnh đều ngây người, từng con một não bộ ngừng hoạt động, hai chân run rẩy, đến cả phản ứng cũng không kịp.

Nhưng ngay lúc đó, trong một phần nghìn giây đó, giọng nói vô cùng lạnh lùng của Hoa Dịch lại vang lên lần nữa.

"Vừa rồi, ai chửi Nhân tộc ta là dược liệu hai chân?" Đột nhiên, một bàn tay sắt từ không trung xuất hiện, trong nháy mắt bóp chặt yết hầu của con yêu quái đó, và dưới vẻ mặt kinh hãi của nó, bị Hoa Dịch nhấc bổng lên.

"Nhanh, dừng tay!" "!!!" Đến lúc này, mấy chục con Yêu tộc xung quanh mới phản ứng lại, con yêu chuột trắng có thân phận cao quý kia, cùng với vẻ mặt giận dữ hét lên!

Nhưng đối mặt với tiếng hét lớn đó, Hoa Dịch không thèm để ý, chỉ lạnh lùng nhìn con yêu quái bị bóp cổ nhấc lên, nói bằng giọng lạnh như băng.

"Phải không!?" Giọng nói của Hoa Dịch như suối lạnh Cửu U, con yêu tộc bị bóp cổ vô cùng kinh hãi, thân là Yêu tộc lần đầu tiên cảm nhận được sự khủng bố của Nhân tộc.

"Dừng tay!" Sau đó, trong tiếng hét lớn của con yêu tộc chuột trắng đó, Hoa Dịch mặt không biểu cảm bóp nát yết hầu của con yêu quái, và tiên niệm khẽ động, cơ thể con yêu quái trực tiếp tứ phân ngũ liệt, lại hóa thành một trận mưa máu.

Máu tươi của tiên nhân tràn đầy linh tính, có thể khiến đất đai không còn cằn cỗi, tưới nhuần đại địa!

Nhưng khoảnh khắc này, Nhân Hoàng tắm trong máu yêu trông đáng sợ biết bao, Yêu tộc xung quanh lại kinh hãi biết bao.

Nhưng ngay sau đó, Hoa Dịch lại động thủ!

Với thế mạnh tuyệt đối, lại trong nháy mắt diệt sát mười tám con yêu quái!

Bàn Cổ huyết tạo thành Vô Thượng Tiên Khu, khiến Hoa Dịch lúc này có thể sánh ngang với Hậu Thiên hạ phẩm bảo vật, một quyền, có thể đánh vỡ lớp giáp cứng rắn trên người đám Yêu tộc này.

Khí thế cuồng bạo tỏa ra khắp bốn phương tám hướng, bao hàm sự phẫn nộ của một vị Nhân Hoàng, cuốn sạch mọi thứ trước mắt!

Đám Yêu tộc có mặt đã sợ hãi, đã run sợ.

Đánh chết chúng cũng không ngờ Nhân tộc lại đáng sợ như vậy, Nhân Hoàng lại đáng sợ như vậy!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tuyệt học tạo hóa mạnh nhất do Bàn Cổ Đại Thánh khai thiên lập địa diễn hóa ra, càng nâng khí tức toàn thân của Hoa Dịch lên đến cực hạn.

Áp lực như tấm màn trời đó, đối thủ cấp Chân Tiên cùng cấp cũng không chịu nổi, huống chi là đám Địa Tiên và Chân Tiên trước mắt?

"Vừa rồi ai muốn ăn Nhân tộc của ta?" Với giọng nói vô cùng lạnh lùng, Hoa Dịch mặt không biểu cảm tiến về phía những con Yêu tộc đang run rẩy sợ hãi.

Sau lưng hắn, mấy trăm người Nhân tộc còn sót lại của bộ lạc Hoa Thị, từng người một đều trừng lớn mắt.

Giờ phút này, bóng lưng của Nhân Hoàng thật vĩ đại biết bao!

Nghe thấy lời này, con yêu quái vừa nói câu đó ngay tại chỗ liền như con mèo bị giẫm phải đuôi, đến hồn cũng bị dọa bay mất.

Chạy!

Từ đầu tiên xuất hiện trong đầu con yêu tộc đó, và trên thực tế nó cũng làm như vậy!

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, con yêu tộc đó thi triển hết bản lĩnh, trực tiếp chạy trốn về phía chân trời xa xôi.

Tốc độ đó, sánh ngang với sao băng trên trời!

Nhưng tất cả những gì nó làm đều là vô ích.

Chỉ thấy một tia sáng vàng xẹt qua bầu trời "A!!!", con yêu tộc đó dưới tia sáng vàng hóa thành pháo hoa rực rỡ nhất trên bầu trời.

Nhìn cảnh này, Hoa Dịch từ từ thu lại ngón tay của mình.

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, là tuyệt học mạnh nhất của Bàn Cổ Đại Thánh, nếu ngay cả một đòn cách không cũng không thể sử dụng, thì quá mất giá.

Đối mặt với tất cả, mấy con Yêu tộc còn sót lại tại hiện trường, đến cả ý niệm chạy trốn cũng không còn.

Bởi vì chúng biết có chạy cũng không thoát, vị Nhân Hoàng trước mắt thực sự quá mạnh!

"...Đừng!

Đừng!!" Lúc này, con yêu chuột trắng vốn kiêu ngạo chỉ cao khí dương mặt mày kinh hãi hét lớn, bởi vì nó nhìn thấy người đàn ông tắm trong máu yêu trước mắt.

Lại đang tiến về phía nó!

"Vừa rồi ngươi muốn ăn ta phải không?" Lại giống như lúc trước,

Hoa Dịch sắc mặt lạnh lùng lên tiếng, dùng ánh mắt nhìn một con yêu quái đã chết, nhìn mấy con yêu quái trước mặt đang run rẩy.

Lúc này, vì sự tuyệt vọng trước mắt, con yêu chuột trắng kiêu ngạo lúc trước, thậm chí suýt nữa đã sợ đến mức tiểu ra quần.

"Khốn kiếp!" "Điện hạ mau đi!!" Nhìn về phía trước, mười lăm con yêu quái còn lại cắn răng xông về phía Hoa Dịch, muốn tranh thủ một chút cơ hội chạy trốn cho điện hạ.

Bởi vì chúng biết, nếu điện hạ chết, thì điều chờ đợi chúng tuyệt đối còn đau khổ hơn cả cái chết!

Mười lăm con yêu quái đồng thời ra tay, có lẽ có thể kìm chân được Nhân tộc trước mắt, nhân cơ hội giành được thời cơ chạy trốn!

Lập tức vô số đòn tấn công dữ dội oanh kích vào người Hoa Dịch, dưới chân núi Đại Hoang phong vân cuồn cuộn, tung lên trời đầy bụi đất và những vụ nổ lớn cùng sóng xung kích dữ dội!

"Vương thượng!!" "Ngô hoàng!!" Mấy trăm người Nhân tộc Hoa Thị còn sót lại sau lưng Hoa Dịch, từng người một đều kinh hãi hét lớn, mặt lộ vẻ vô cùng bi phẫn!

Đó là đương nhiên rồi, đó là hơn mười con yêu quái đồng thời tung ra tuyệt chiêu mạnh nhất, thậm chí có con không tiếc đốt cả căn cơ tinh huyết.

Đối mặt với sự tấn công dữ dội của hơn mười con yêu quái, cho dù là Chân Tiên cũng không chịu nổi, sẽ bị trọng thương nặng phải không!

Trong mắt từng con yêu tộc đều bùng lên hy vọng, nhưng giây tiếp theo là kinh ngạc, không!

Phải là kinh hoàng!

Chẳng mấy chốc, trước mắt, trong làn khói bụi cuồn cuộn đang dần tan đi, Hoa Dịch với vẻ mặt lạnh lùng xuất hiện.

Chương 6

Tiên khu tỏa ra ánh sáng thánh khiết, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Bàn Cổ chi huyết, đã tạo thành Hồng Mông Bất Diệt Khu!

Với tu vi Chân Tiên, đã có thể chống lại hạ phẩm Hậu Thiên pháp bảo.

Và càng tu luyện lên cao, tiên khu càng mạnh, cuối cùng sánh ngang Tiên Thiên, thậm chí vượt qua cực phẩm Tiên Thiên, đạt đến trình độ có thể tay không bóp nát Tiên Thiên chí bảo!

"...Không thể nào!?" Lần này, mấy chục con yêu quái còn lại thực sự run sợ.

Nhưng cũng ngay lúc này, uy áp quanh thân Hoa Dịch đột nhiên tăng gấp bội!

Dưới tác dụng của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, trong phạm vi mấy cây số xung quanh, trừ mấy trăm người Nhân tộc Hoa Thị ra, trọng lực ở tất cả các khu vực khác đều đột ngột tăng lên mấy vạn lần!

"Ực!" "!!!" Trọng lực khổng lồ đột ngột xuất hiện, khiến các yêu quái có mặt tại hiện trường đều đồng loạt quỳ rạp xuống đất, phảng phất như đang bái lạy quân vương.

Khiến mấy chục con yêu quái có mặt tại hiện trường đều kinh hãi!

Lúc này, một chiếc hoàng bào vàng óng do tiên lực ngưng tụ thành, khoác lên người Nhân Hoàng, khiến Hoa Dịch trông thật thần tuấn!

Sau lưng, những người bộ lạc Hoa Thị đó đều quỳ xuống, từng người một đều nước mắt lưng tròng, vô cùng kích động.

Một nghìn năm, ròng rã một nghìn năm, cuối cùng đã nhìn thấy hy

vọng!

“Không, không thể giết ta!!

Ta là con trai của thập đại Yêu Soái Phi Đản, không thể giết ta!

Không thể giết ta!!” Khoảnh khắc này, đối mặt với Hoa Dịch đang dần tiến lại gần với vẻ mặt thờ ơ, con yêu chuột trắng cuối cùng cũng mặt mày kinh hãi hét lên thân phận của mình.

Một luồng chất lỏng hôi thối từ người nó chảy ra, đứa con trai kiêu ngạo của Phi Đản cuối cùng, dưới sự sợ hãi tột cùng đã tiểu ra quần.

Nhưng nghe thấy lời này, Hoa Dịch mặt không biểu cảm, cũng không dừng bước, mang theo đế áp vô song đi tới.

Nhân Hoàng chính là Đế Hoàng, uy áp chính là đế áp!

Nhìn cảnh này, con trai của Phi Đản thực sự tuyệt vọng kinh hoàng, mắt yêu đỏ ngầu, mặt mày dữ tợn, gào thét đến khản cổ!

“Đừng, đừng, phụ thân ta là Phi Đản, Yêu tộc ta có Đế Tuấn đại nhân, Đông Hoàng đại nhân, còn có Thánh nhân duy nhất ngoài Đạo Tổ Hồng Quân, ngươi mà giết ta, Yêu tộc ta nhất định sẽ diệt ngươi, khiến Nhân tộc ngươi tan thành tro bụi!!” Phi Đản là một trong thập đại Yêu Soái của Thiên Cung Yêu Đình, thân là Xích Túc.

Miệng có thể tiết ra độc dịch, sinh linh nếu ngửi thấy mùi độc dịch. liền sẽ chết, nếu dính vào người, liền sẽ tan thành tro bụi, Đại La Thần Tiên, cũng khó thoát khỏi tai họa.

Thực lực còn là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ cách Trảm Thi Chuẩn Thánh một bước, cao hơn Chân Tiên một khoảng cách trời và đất!

Đúng như lời con trai của vị Yêu Soái đó nói, Yêu tộc thực sự quá

mạnh, quá mạnh, tùy tiện một người cũng có thể khiến Nhân tộc bị diệt vong.

Những người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị sau lưng cũng từng người một mặt lộ vẻ kinh hãi.

Hoa Dịch nghe thấy lời đó cũng khẽ dừng lại, nhưng giây tiếp theo, liền trực tiếp ra tay đánh nổ sọ của con yêu chuột trắng.

Bởi vì hắn biết, cho dù thả con chuột trắng này về, với tính cách thù dai của đối phương, hắn và Nhân tộc của mình cũng nhất định không thoát khỏi móng vuốt của Yêu tộc.

Nếu đã như vậy, giết hay không giết cũng không khác gì.

Nhân tộc vĩnh viễn không đầu hàng!

Con trai của Phi Đản chết rồi, "phịch" một tiếng, thân thể mất đầu, trong trạng thái máu phun như suối ngã xuống, chìm trong vũng máu do máu tươi hội tụ thành.

Mấy chục con yêu quái bên cạnh mặt mày kinh hãi, ngay cả con trai của Yêu Soái cũng dám giết, vị Nhân Hoàng trước mắt có gì không dám làm?

Nhân tộc, thực sự quá đáng sợ!

Nhưng sau khi làm xong tất cả, cũng không biết có phải do tín niệm của Nhân Hoàng còn sót lại trong khu Tiên Thiên Đạo Thể, đang âm thầm ảnh hưởng đến hắn hay không.

Hoa Dịch nhìn những con yêu quái mặt mày kinh hãi đó, không biết tại sao, trong lòng có một chút cảm khái.

Chẳng lẽ ở thế giới Hồng hoang, Nhân tộc nhất định là đối tượng bị truy sát, bị bắt nạt sao?

Yêu tộc ăn thịt người, Vu tộc ăn thịt người, chư thiên vạn tộc đều

ăn thịt người.

Chẳng lẽ Nhân tộc đáng thương đến vậy, chỉ có thể trở thành đối tượng bị các tộc khác nô dịch!?

Không!

Không phải vậy!!

Hoa Dịch không tự chủ được mà đối mặt với trời và đất, đối mặt với ức vạn sự vật trong thế giới Hồng hoang, mặt mày phẫn khái phát ra lời thề!

"Ta, Hoa Dịch!

Nhân Hoàng đời đầu!

Tại đây phát ra hồng nguyên, từ hôm nay trở đi, chỉ cần ta Hoa Dịch còn sống một ngày, chỉ cần ta còn là Nhân Hoàng một ngày, ta Hoa Dịch, Nhân Hoàng Tiên Thiên đời đầu, nhất định sẽ che chở cho Nhân tộc, để Nhân tộc thoát khỏi sự áp bức, đứng trên vạn tộc Hồng hoang, vĩnh viễn trở thành chúa tể của thế giới này!!!" Được rồi, một câu nói, đột nhiên vào lúc này, trên bầu trời đột nhiên giáng xuống một đạo kim quang!

Kim quang vô cùng rực rỡ thánh khiết, bên trong ẩn chứa Đại Đạo Phạm Âm, như một dải lụa vàng khoác lên người Hoa Dịch.

Nhìn kim quang từ trên trời giáng xuống, như ánh bình minh của hy vọng.

Bầu trời, mặt đất, ngay cả ánh sáng của mặt trời cũng không rực rỡ bằng đạo kim quang này.

Khiến Hoa Dịch, như dưới ánh đèn sân khấu, trở thành nhân vật chính của trời đất trên mảnh đất Hồng hoang rộng lớn vô ngần này!

"?" Tắm trong kim quang rực rỡ, Hoa Dịch khẽ ngẩn ra, nhưng

giây tiếp theo, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

Chương 7

"Tiên Thiên Công Đức, Tiên Thiên Công Đức!!!" Hoa Dịch trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo liền hiểu ra mọi chuyện!

Nhân tộc, sớm muộn cũng sẽ trở thành chủng tộc nhân vật chính của thế giới này, gánh vác khí vận trời đất, sinh ra theo vận mệnh.

Tuy bây giờ Tam Thanh còn chưa thành Thánh, Lão Tử cũng chưa lập Nhân giáo, giống như Nữ Oa, không biết tiềm lực to lớn tồn tại trong Nhân tộc.

Nhưng thân là Nhân Hoàng đầu tiên của Nhân tộc, sau khi phát ra hồng nguyên vĩ đại như vậy đầu tiên.

Đúng là sứ mệnh đã định, trong nháy mắt trở thành người hộ đạo của Nhân tộc, Thiên Đạo nhất định sẽ giáng xuống công đức.

Bởi vì gánh vác sứ mệnh to lớn là che chở cho Nhân tộc, đưa họ lên đến đỉnh cao của Hồng hoang!

Vô số kim quang cũng ngay lúc này dung nhập vào cơ thể Hoa Dịch, khiến tiên thể, linh hồn, tất cả mọi thứ đều được thăng hoa.

Khí vận của Nhân tộc, lúc này tuy yếu, yếu đến mức gần như có thể bỏ qua, nhưng Hoa Dịch tin rằng dưới sự lãnh đạo của mình, Nhân tộc sẽ lật đổ thế giới Hồng hoang, đưa nó lên đến đỉnh cao chưa từng có trong lịch sử!

Bởi vì hắn có hệ thống, có cả ký ức về tất cả những gì sắp xảy ra!

Nhưng vấn đề bây giờ là, giết con trai của Phi Đản, Yêu Soái Phi Đản biết được tin tức nhất định sẽ dẫn đại quân đến.

Thân là thập đại Yêu Soái, Phi Đản không đến, nhưng cũng nhất

định sẽ phái yêu binh yêu tướng của mình.

Đến lúc đó, mới là thử thách lớn nhất đối với Nhân tộc, đối với hắn!

Hoa Dịch lập tức quay đầu, uy nghiêm nói với mấy trăm người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị còn sót lại.

"Việc không thể chậm trễ, truyền lệnh của ta, lập tức thông báo chuyện xảy ra hôm nay cho tất cả các bộ lạc và Nhân tộc xung quanh, cũng như những người đang bảo vệ người dân Tiên Thiên, để họ ẩn nấp cho kỹ, đề phòng Yêu tộc trả thù tàn sát!" Nghe thấy lời này, những người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị vừa mới thoát khỏi sự kinh ngạc liền phản ứng lại, vội vàng hét lớn với Hoa Dịch!

"Ngô hoàng!" "Hoàng thượng!" "!!!!" Một câu nói, những người Nhân tộc bộ lạc Hoa Thị còn sót lại lập tức hành động, bởi vì họ đều biết sự nghiêm trọng của sự việc.

Nếu không kịp thời thông báo, thì đối với các bộ lạc Nhân tộc khác, sẽ mang đến tai họa diệt tộc!

Trong thế giới Hồng hoang này, Nhân tộc sinh sôi nảy nở chưa đầy nghìn năm, nên phân tán cũng không xa, thêm vào đó huyết mạch Nhân tộc lúc này thành phần thuần khiết, gần gũi đại đạo, thiên phú dị bẩm.

Cho nên một ngày đi mười vạn dặm, vượt sông qua biển đều có thể làm được.

Làm xong tất cả, Hoa Dịch nhìn một đống thi thể Yêu tộc trên đất, và những con Yêu tộc mặt mày kinh hãi, tiên mâu lóe lên.

"Bây giờ thời gian cấp bách, trước khi nguy cơ tiếp theo ập đến, ta phải nhanh chóng tiêu hao Bàn Cổ huyết, luyện hóa dược tính dồi dào còn sót lại của Cửu Chuyển Tiên Đan, ngưng luyện Hồng Mông Tạo

Hóa Quyết, ổn định tu vi của mình ở cảnh giới Chân Tiên, tinh huyết và tiên khu của đám Yêu tộc này ẩn chứa lượng lớn linh vận, có thể tăng cường thực lực của ta!" Yêu tộc có thể ăn thịt người, vậy tại sao người không thể ăn thịt yêu?

Yêu vốn là do các loại thú, cầm, ngư sinh linh hóa thành, thêm vào đó đám Yêu tộc này đều đã thành tiên, tiên khu có lượng lớn tinh túy tích lũy từ hàng triệu năm trước.

Đối với Hoa Dịch chính là đại bổ, có thể tăng tiến thực lực.

Nghĩ vậy, Hoa Dịch không do dự, trực tiếp vung tay, mang toàn bộ những xác yêu khổng lồ đã hóa thành nguyên hình vào trong ngọn núi Đại Hoang hùng vĩ.

Dùng để tu luyện!

Nhưng cũng đúng lúc này, vì mối quan hệ tạo ra Nhân tộc, chuyện Hoa Dịch nhận được Tiên Thiên Công Đức, cũng khiến Nữ Oa trong lúc bế quan mơ hồ cảm nhận được.

"?Tiên Thiên Công Đức!?" Trong Thiên Cung tiên khí lượn lờ, Nữ Oa từ từ mở mắt, và tiên mi khẽ nhíu lại.

"Không ngờ Hoàng của một chủng tộc do ta tạo ra, lại có thể nhận được Tiên Thiên Công Đức..." Vì Nữ Oa trước đó tạo người, nên Nữ Oa ngay lập tức biết được hồng nguyên mà Hoa Dịch đã phát ra.

Cũng chính vì vậy, mới cảm thấy kỳ lạ.

Đối với Nhân tộc, bà ta hiểu rõ hơn ai hết.

Một chủng tộc ti tiện yếu ớt như Nhân tộc, gần như có thể bỏ qua, Hoàng của họ lại có thể nhận được Tiên Thiên Công Đức?

Trừ phi có thể ảnh hưởng đến đại khí vận, đại cơ duyên của thế giới Hồng hoang, nếu không thì không thể.

Nếu không, tùy tiện một hồng nguyện có thể nhận được Tiên Thiên Công Đức, thì các Thánh nhân tu luyện để làm gì?

Mỗi ngày phát hồng nguyện chẳng phải là xong rồi sao!

Nghĩ vậy, Nữ Oa bất giác dùng pháp lực mênh mông của Thánh nhân, tra xem thiên cơ một phen.

Nhưng khi tra xem thiên cơ, giây tiếp theo Nữ Oa ngây người: "Không thể tra xem thiên cơ!?" Đúng vậy, giờ phút này, thiên cơ vô cùng hỗn loạn, giống như bức tranh vốn rõ ràng bị một tấm vải đen che lại.

Mờ mờ ảo ảo lại vô cùng sâu thẳm, cho dù Nữ Oa tra xem thế nào, cũng không thể nhìn thấu được một chút nào.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Nữ Oa rơi vào trầm tư, chẳng lẽ chủng tộc do mình tạo ra khi thành Thánh, có sứ mệnh đặc biệt, đủ để ảnh hưởng đến thiên cơ!?

Đối mặt với thiên cơ mờ mịt, sâu trong Thiên Cung phiêu diêu, Nữ Oa rơi vào im lặng.

Nhưng cũng sau mấy chục hơi thở, Oa Hoàng Nữ Oa liền không quản chuyện này nữa.

Nguyên nhân rất đơn giản, đúng là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, thay vì lo lắng bây giờ, chi bằng đợi thời gian trôi qua, mọi chuyện sẽ tự sáng tỏ.

Thánh nhân, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Nữ Oa sở dĩ như vậy, là vì tự tin vào sự mạnh mẽ của mình, sự mạnh mẽ của Yêu tộc.

Cho dù Nhân tộc có đặc biệt đến đâu, cũng tuyệt đối không thể thoát khỏi sự khống chế của Yêu tộc, thoát khỏi sự khống chế của Nữ

Oa.

Nghĩ vậy, Oa Hoàng Nữ Oa liền lại tiến vào tu luyện sâu.

Nhưng sự thật có thực sự như vậy không?

Có lẽ, đến khi bà ta lại một lần nữa phát giác, mọi thứ lại sẽ thay đổi lớn!

Giờ phút này, ngoài Tam Thập Tam Thiên.

Chương 8

Ngoài ba mươi ba tầng trời, nơi đây là nơi trong lành nhất trong thế giới Hồng hoang, cũng là nơi linh khí dồi dào nhất.

Ngay cả đám yêu quái chiếm cứ bầu trời, cũng không thể chạm tới.

Đây chính là nơi Bàn Cổ chính tông, Thượng Cổ Tam Thanh bế quan tu luyện.

Từ khi Bàn Cổ khai thiên, Hồng Quân giảng đạo đến nay, đã trải qua tám trăm chín mươi mốt vạn triệu năm.

Thời gian dài như vậy, cũng khiến ba vị đệ tử của Đạo Tổ Hồng Quân, là Thái Thanh, Thượng Thanh, Ngọc Thanh ba vị đạo nhân, trở thành những Chuẩn Thánh gần với Thánh nhân nhất, ngoài Nữ Oa ra.

Bây giờ Nữ Oa tạo người thành Thánh, trở thành vị Thánh thứ hai dưới gầm trời, chỉ sau Hồng Quân.

Thái Thanh, Thượng Thanh, Ngọc Thanh ba vị Chuẩn Thánh cũng sắp đến bước đó, một khi bước ra, đó chính là Thánh!

Nhưng bước này trông có vẻ đơn giản, thực ra lại vô cùng khó khăn.

Có thể là giây tiếp theo, cũng có thể là vĩnh hằng.

Cho nên bây giờ thiếu một cơ duyên, một cơ duyên thành Thánh!

Nhưng cũng đúng lúc này, một động tĩnh ở hạ giới, đột nhiên kinh động đến họ.

Lúc này, trên Ly Hận Thiên vạn trượng thần quang, đang trong lúc bế quan, Thái Thượng hóa thành lão giả từ từ mở đôi mắt già nua của

mình.

"?" "Sư huynh, huynh cũng cảm nhận được sao?" Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh cũng đang tu luyện cũng mở mắt ra, và nhíu mày.

Trước mắt là vạn đạo hà quang, ngàn dải thụy thái, biển mây trùng điệp.

Nhìn Thông Thiên bên cạnh đang bế quan tu luyện không màng thế sự, Thái Thượng mặt có chút trầm ngâm nói.

"Đã tám trăm chín mươi mốt vạn triệu năm rồi phải không?

Không ngờ đến bây giờ vẫn có người dẫn động được Tiên Thiên Công Đức!" Từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa đến nay, đã qua hơn tám trăm vạn triệu năm, thế giới đã ổn định, Tiên Thiên Công Đức đáng có sớm đã bị phân chia gần hết rồi.

Bây giờ, lại có người có thể dẫn động Tiên Thiên Công Đức, mới khiến Thái Thanh, Thượng Thanh trên ba mươi ba tầng trời có chút chú ý.

Một lát sau, Nguyên Thủy nhắm chặt hai mắt, dùng pháp lực Chuẩn Thánh vô thượng tra xét một phen rồi nói.

"Hình như là Nhân tộc, người nhận được Tiên Thiên Công Đức chính là Hoàng của tộc đó, Nhân Hoàng!" "Nhân Hoàng!?" Nghe vậy, Thái Thượng khẽ ngẩn ra, bất giác nói: "Nhân tộc?

Không phải là chủng tộc do Nữ Oa Thánh nhân tạo ra khi chứng đạo sao, theo lão phu biết thì Nhân tộc rất yếu, là chủng tộc nhỏ bé nhất trong thế giới Hồng hoang, Hoàng của tộc đó làm sao có thể dẫn động Tiên Thiên Công Đức?" Lời của Thái Thượng cũng có lý, bởi vì Nhân tộc hiện tại thực sự quá yếu, quá yếu.

Không cần so với hai tộc Vu Yêu, sau một nghìn năm sinh sôi, chỉ

có mấy trăm vạn người Nhân tộc thì có thể so sánh với các chủng tộc khác trong Hồng hoang sao?

Có thể nói, Nhân tộc là đại dược đã vang danh gần xa, bất kỳ chủng tộc Hồng hoang nào, không lúc nào không săn lùng Nhân tộc.

Bây giờ những người Tiên Thiên còn lại trong Nhân tộc chẳng còn bao nhiêu, nếu không phải Yêu tộc cố ý nuôi nhốt, như thu hoạch lúa, thu hoạch hết đợt này lại đến đợt khác.

Nhân tộc, một chủng tộc yếu ớt như vậy, e rằng sớm đã bị vạn tộc Hồng hoang chia cắt rồi.

Chính vì hoàn cảnh tàn khốc của thế giới Hồng hoang, đến nay đã nghìn năm, Nhân tộc vẫn chưa đến chục triệu người.

Có thể thấy, hoàn cảnh mà Nhân tộc lúc này phải đối mặt tàn khốc đến mức nào!

Nhưng một chủng tộc bị Yêu tộc nuôi nhốt, một chủng tộc bị vạn tộc Hồng hoang tùy ý nuốt chửng, lại có thể nhận được Tiên Thiên Công Đức.

Cho nên mới khiến Tam Thanh ngoài ba mươi ba tầng trời có một chấn động không nhỏ!

Giờ phút này, Nguyên Thủy nghe thấy lời đó cũng lắc đầu.

"Không biết, bây giờ thiên cơ hỗn loạn, cũng có thể vì tu vi của ta chưa đủ, nên những gì có thể thấy cũng chỉ có vậy thôi." Nói xong, vị Chuẩn Thánh này liền lại nhắm mắt lại, đã tra rõ nguyên nhân, thì cũng mất đi hứng thú, tiến vào tu luyện sâu.

Bây giờ thành Thánh là việc cấp bách, một khi đi đầu thành Thánh sẽ trở thành vị Thánh thứ ba dưới gầm trời.

Với tính cách hiếu thắng của Nguyên Thủy, việc thành Thánh

trước sau, theo y thấy cũng nhất định phải tranh giành!

Nhưng sau khi Nguyên Thủy chìm vào tu luyện sâu, Thái Thượng bên cạnh trong đôi mắt sâu thẳm lại khẽ lóe lên một tia sáng.

Không biết tại sao, trong mơ hồ, đối với Nhân tộc luôn có một cảm giác không rõ ràng.

Cảm giác như đối phương vô cùng quan trọng với mình, quyết định đến tương lai của mình.

Trong đầu, ngàn vạn sợi suy nghĩ, khiến Thái Thượng cũng không thể tu luyện tốt được, Nhân tộc, một chủng tộc đặc biệt do Nữ Oa tạo ra để thành Thánh, vốn không nên tồn tại trong thế giới Hồng hoang này.

Nhưng vì Oa Hoàng thành Thánh, Ngũ Sắc Thần Nê, Thủy Tiên Thiên, tinh huyết Thánh nhân... một loạt các nhân quả và yếu tố, đã khiến họ ra đời trên thế giới này.

Ngẫu nhiên?

Hay tất nhiên?

Trong đầu Thái Thượng, hiện lên vạn ngàn suy nghĩ, nhưng giây tiếp theo, đột nhiên linh quang lóe lên, đôi mắt già nua mở to bất giác nói!

"Chẳng lẽ Nhân tộc này, chính là cơ duyên thành Thánh của lão phu!?" Ý niệm này vừa xuất hiện, liền như một hạt giống, bén rễ nảy mầm trong lòng Thái Thượng, ảnh hưởng sâu sắc đến cảm xúc của ông.

Thậm chí khiến ông có một thôi thúc lập tức lập Nhân giáo, giáo hóa Nhân tộc, để thành Thánh!

Nhưng giây tiếp theo, thôi thúc này đã bị kiềm chế, bởi vì giáo hóa

một chủng tộc bị Yêu tộc nuôi nhốt, chuyện này làm sao có thể khiến ông thành Thánh được.

Và chuyện này nói ra cũng không hay ho gì.

Sự thật cũng chính là như vậy, mãi đến khi Nữ Oa thành Thánh mấy trăm vạn năm sau, Nhân tộc trong hoàn cảnh nghịch cảnh tuyệt đối đó không ngừng trưởng thành.

Chương 9

Và từ trong vạn tộc Hồng hoang nổi bật lên, từ đối tượng bị săn lùng biến thành thợ săn, cuối cùng còn trở thành chủng tộc lớn thứ ba chỉ sau hai tộc Vu Yêu.

Cũng mãi đến lúc đó, Thái Thượng mới sáng lập Nhân giáo, cuối cùng một bước thành Thánh!

Ngoài ba mươi ba tầng trời, thần sắc của Thái Thượng trong Tam Thanh phức tạp, nhưng cuối cùng cũng gạt bỏ những tạp niệm đó ra khỏi đầu, rồi một lòng một dạ tu luyện.

Suy cho cùng, Nhân tộc có đặc biệt hay không ai cũng không biết.

Dù sao thành Thánh trông có vẻ đơn giản, thực ra lại vô cùng khó khăn, tất cả, cứ giao cho thời gian quyết định vậy.

Nhưng cũng đúng lúc này, cùng lúc đó ở một nơi khác, núi Bất Chu!

Trong đại điện hoang sơ hùng tráng vô cùng, trái tim Bàn Cổ khổng lồ, lấp lánh ánh sáng đỏ, không ngừng đập trong đại điện khí thế ngút trời.

Mặc dù Bàn Cổ Đại Thánh đã qua đời hơn tám trăm triệu năm, nhưng đến nay vẫn tỏa ra sức sống mãnh liệt!

Lúc này, dưới trái tim Bàn Cổ khổng lồ không ngừng đập, Chúc Cửu Âm trong Thập Nhị Tổ Vu, mở to đôi mắt khổng lồ của mình, khiến cả đại điện Vu tộc huy hoàng sáng rực.

“Tiên Thiên Công Đức?” Chúc Cửu Âm, người đầu rồng, còn có tên là Chúc Long, mở mắt có thể chiếu sáng trời đất.

Cũng vì thân hình khổng lồ, khiến bóng tối không nơi ẩn náu, trở

thành vị thần bảo vệ bản nguyên của Vu tộc, trái tim Bàn Cổ!

Dưới thân hình khổng lồ của Chúc Cửu Âm, một thiếu nữ tóc dài màu xanh lam, dùng đôi mắt long lanh, và khuôn mặt tuyệt mỹ thoát tục gật đầu nói.

"Ừm, hình như là Nhân tộc." "Nhân tộc?" Lúc này, nghe thấy lời này, Chúc Cửu Âm nhíu mày: "Nhân tộc không phải là chủng tộc do đại thánh Nữ Oa của Yêu tộc tạo ra sao?

Huyền Minh, chẳng lẽ muội cho rằng Nhân tộc nhận được Tiên Thiên Công Đức, sẽ liên hợp với Yêu tộc để bất lợi cho tộc ta?" Giọng nói hùng vĩ vang vọng trong đại điện, như sét đánh giữa trời quang!

Nhưng thiếu nữ Huyền Minh nghe thấy lời đó lại không hề kinh ngạc, lắc đầu nói: "Không phải, sự tình là thế này..." Cứ như vậy, Huyền Minh, cũng là một trong Thập Nhị Tổ Vu tinh thông đạo khống chế nước, liền kể lại những gì mình biết.

"Nhân Hoàng của Nhân tộc, đánh chết con trai của thập đại Yêu Thánh Phi Đản, và lập hồng nguyên, vì thế mới được trời ban Tiên Thiên Công Đức!?" Cùng với giọng nói uy nghiêm đó, Chúc Cửu Âm có chút kinh ngạc mở to mắt, dưới thân rồng khổng lồ, Huyền Minh cũng khẽ gật đầu.

"Ồ, đã dám đánh chết con trai của Phi Đản, như vậy, không phải có thể chứng minh Nhân tộc và Yêu tộc đã hoàn toàn quyết liệt rồi sao?" Nghe thấy thế lực Yêu tộc bị suy yếu, trên mặt Chúc Cửu Âm hiếm khi lộ ra một tia cười, nhưng câu nói tiếp theo của Tổ Vu Huyền Minh, lại khiến Chúc Long sắc mặt đại biến!

"Không biết tại sao, đối với vị Nhân Hoàng của tộc đó lại khiến ta có một cảm giác đặc biệt." "Cảm giác đặc biệt?" Nghe vậy, Chúc Cửu Âm nhướng mắt, lập tức có hứng thú, phải biết rằng những sự vật có

thể thu hút được vị Tổ Vu trước mắt này không nhiều.

Có thể khiến nàng có cảm giác thì gần như không có.

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của Chúc Long biến thành kinh ngạc!

"Ta cảm nhận được khí tức của Phụ thần." Quả nhiên, lời này của Huyền Minh vừa nói ra, lập tức khiến Chúc Cửu Âm trừng lớn mắt, lập tức cả đại điện hoang sơ cũng trong khoảnh khắc sáng rực vô cùng!

"!?" Giọng nói khổng lồ vang vọng khắp nơi, chấn động tai.

Cùng với sự kinh ngạc vô cùng, cả thân hình khổng lồ của Tổ Vu Chúc Cửu Âm cũng nhấc lên, với vẻ mặt vô cùng kinh hãi nói!

"Huyền Minh, lời này có thật không!!!" Đối mặt với Chúc Cửu Âm mặt mày dữ tợn, Huyền Minh không hề có chút dao động tình cảm, chỉ nhàn nhạt lắc đầu nói: "Không biết, ta cũng không biết có phải không, chỉ cảm thấy có chút tương tự, nhưng ta cũng không chắc chắn." Lời của Huyền Minh khiến đại điện yên lặng một lúc, sau đó giọng nói khổng lồ lại vang lên lần nữa, Chúc Cửu Âm nhìn thiếu nữ trước mặt, vô cùng ngưng trọng nói.

"Bất kể thế nào, đã là cảm giác của muội, vậy chúng ta phải chú ý nhiều hơn đến động thái của Nhân tộc, nếu thực sự có sự vật liên quan đến Phụ thần, bất kể thế nào, nhất định phải đoạt lấy!!" Được rồi, trong đôi mắt khổng lồ của Chúc Cửu Âm lóe lên một tia lạnh lẽo, nhưng Tổ Vu Huyền Minh với dáng vẻ thiếu nữ mặt không biểu cảm cũng không nói gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu, rồi đi ra ngoài đại điện Vu tộc.

Sau lưng, Chúc Cửu Âm lại đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "À đúng rồi, Cú Mang và Đế Giang ra ngoài đã lâu, đã về chưa?" Đối với câu hỏi

của Chúc Cửu Âm, Huyền Minh không trả lời, chỉ nhàn nhạt nói một câu: "Không biết." Nói xong, vị thiếu nữ tóc xanh xinh đẹp, liền hoàn toàn biến mất khỏi đại điện Vu tộc tràn đầy khí tức hoang sơ.

Nhìn cảnh này, Chúc Cửu Âm lắc đầu, rồi nhìn ra bầu trời xanh bao la ngoài đại điện Vu tộc, vu mâu lóe lên.

"Khí tức của Phụ thần sao?" Cứ như vậy, chuyện Hoa Dịch chém giết con trai của Yêu Thánh, hai tộc Nhân Yêu quyết liệt, đã hoàn toàn kinh động tứ phương.

Ngay cả Tam Thanh ngoài ba mươi ba tầng trời, Vu tộc, và vạn tộc Hồng hoang đều bị kinh động.

Tất cả các chủng tộc cũng đều chế giễu sự ngu xuẩn của Nhân tộc, dám đắc tội Yêu tộc, Nhân tộc sắp diệt tộc đến nơi rồi.

Nhưng sự thật cũng là như vậy, nửa năm sau, chuyện con trai của Yêu Thánh bị giết, cuối cùng cũng truyền đến tai Yêu tộc.

Cửu Tiêu Thiên, Lăng Tiêu Yêu Đình, Phi Đản, một trong thập đại Yêu Thánh, hai mắt đỏ ngầu, lửa giận ngút trời, không ngừng ngửa mặt lên trời gào thét!

"Khốn kiếp, khốn kiếp, thực sự quá khốn kiếp rồi!!!" Bởi vì thế giới Hồng hoang thực sự quá lớn, trời đất bao la vô ngần, tùy tiện một khu vực, đã lớn gấp mấy trăm tỷ lần Trái Đất nguyên bản, đại diện cho cả vũ trụ.

Cho nên khi tin tức truyền đến Lăng Tiêu Yêu Đình, đã là hai ba tháng sau.

Đứa con trai duy nhất bị giết, giờ phút này, đã khiến vị Yêu Thánh này có thể nói là tức giận đến cực điểm.

"Nhân Hoàng đáng chết, ta sẽ xé xác ngươi ra thành vạn mảnh!!!" Thực lực chỉ sau Chuẩn Thánh tỏa ra khắp bốn phương tám hướng,

tất cả Yêu tộc, yêu binh đều run rẩy, mặt mày vô cùng kinh hãi!

Yêu Thánh Phi Đản, trong thập đại Yêu Thánh cũng xếp hạng thứ năm, thực lực tuyệt đối không thể xem thường, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng có chút kiêng dè.

Giờ phút này, khí thế vô cùng kinh khủng, như sóng lớn cuộn trào bùng nổ ra khắp bốn phương tám hướng, khiến không khí đột ngột ngưng đọng, vô số đám yêu quái đều không thở nổi.

Phi Đản, vốn là một Yêu Thánh nóng tính, bây giờ chịu nhục lớn như vậy làm sao có thể ngồi yên, lập tức hạ lệnh!

"Đệ ngũ Yêu quân, toàn diện xuất kích, san bằng Nhân tộc cho ta!!!" Yêu thánh thứ năm Phi Đản gầm lên ra lệnh, vẻ mặt dữ tợn.

Nhưng ngay khoảnh khắc Phi Đản hạ lệnh, một yêu tướng bên cạnh đột nhiên bước lên, mặt kinh hãi nói: "Đại soái, Yêu Hoàng Đế Tuấn đại nhân đang bế quan, nghiêm lệnh ngài trấn thủ Lăng Tiêu Yêu Đình ba trăm năm, bất kể có chuyện gì cũng không được tự ý rời đi, ngài đừng quên!" Một câu nói khiến Phi Đản đang định rời khỏi Lăng Tiêu Yêu Đình lập tức dừng bước, cũng tạm thời đè nén được lửa giận trong lòng.

Mệnh lệnh của Yêu Hoàng là tối cao vô thượng, dù là Yêu thánh như Phi Đản cũng không thể làm trái.

Hiện tại, mâu thuẫn giữa Vu tộc và Yêu tộc ngày càng gay gắt, tự ý rời khỏi Thiên đình, khiến Thiên đình mất đi sự bảo hộ, đúng là một tội lớn.

Nhưng thù không thể không báo, Phi Đản quay đầu, nói với một yêu binh tâm phúc: "Đi triệu tập mười vạn yêu binh, bắt Nhân Hoàng về đây cho bản soái, san bằng Nhân tộc!" "Vâng, đại soái!" Tên yêu tướng đầu sói nhận lệnh, lập tức gật đầu, sau đó dẫn một đám tinh

binh đi xuống.

Yêu tướng đầu sói có tu vi Kim Tiên trung kỳ, để bắt một Nhân Hoàng chỉ ở cảnh giới Chân Tiên thì quá sức thừa thãi.

Cộng thêm mười vạn yêu tướng, yêu binh ở các cảnh giới Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, thậm chí còn có một phó tướng Huyền Tiên đỉnh phong.

Muốn tàn sát Nhân tộc chỉ có chưa đến chục triệu người, tu hành mới được một nghìn năm thì chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Chương 10

Cứ như vậy, Lăng Tiêu Yêu Đình mây đen cuồn cuộn, đại quân Yêu tộc hùng hậu bắt đầu tập kết.

Cờ hiệu của Phi Đản được giương cao, mười vạn đại quân Yêu tộc, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào!

Thời bấy giờ, trời cao vô cùng, đất dày vô hạn, muốn từ Yêu đình đến vùng đất do Vu tộc thống trị cũng cần ít nhất ba tháng.

Khoảng chân không này cũng là vùng đệm cho hai tộc, cho phép mỗi bên có thời gian chuẩn bị.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, tại khu vực núi Đại Hoang của Nhân tộc, sau nửa năm thông báo, bộ lạc Hoa Thị đã gần như truyền tin đến tất cả các bộ lạc Nhân tộc.

Có một số bộ lạc đã bỏ trốn, vì sợ chết, cũng sợ hãi sự hùng mạnh của Yêu tộc, thậm chí còn căm hận Nhân Hoàng vì đã chọc giận Yêu tộc.

Khi Nữ Oa tạo ra con người và chỉ định Nhân Hoàng, đã có một số Tiên thiên Nhân tộc không phục Hoa Dịch, cho rằng hắn không đủ tư cách.

Chẳng lẽ chỉ vì Hoa Dịch là Tiên thiên Nhân tộc được tạo ra sớm nhất sao?

Số bộ lạc Nhân tộc còn lại thì bắt đầu tập kết, không hề lẩn trốn, họ là những người ủng hộ trung thành nhất của Nhân Hoàng Hoa Dịch đời đầu.

Họ lựa chọn cùng tồn vong với Nhân Hoàng.

Trong khoảnh khắc này, vạn tộc Hồng hoang đều đang quan sát, vì

họ biết rằng, Nhân tộc và Yêu tộc đã trở mặt, sớm muộn gì Yêu tộc cũng sẽ điên cuồng báo thù.

Xem Yêu tộc sẽ tàn sát Nhân tộc như thế nào, xem Nhân tộc sẽ bị diệt vong ra sao, chính là chuyện mà vạn tộc Hồng hoang hứng thú nhất!

Tất cả người già và trẻ em đều đã được giấu đi, để lại hạt giống cuối cùng cho Nhân tộc.

Vô số tráng sĩ khỏe mạnh, thậm chí cả phụ nữ cũng bắt đầu cầm những ngọn giáo đá, dưới sự lãnh đạo của vài trăm Tiên thiên Nhân tộc còn sót lại, tập kết về phía núi Đại Hoang, chuẩn bị nghênh đón một trận đại chiến vô cùng thảm khốc!

Thế nhưng vào lúc này, bên trong núi Đại Hoang, dưới một cây đa khổng lồ, Hoa Dịch đang ở giai đoạn cuối cùng của việc đột phá.

Trong cơ thể hắn, tiên lực mênh mông như dòng nước xiết, tựa như sóng thần cuộn trào, dời non lấp biển!

Sau nửa năm tu luyện, dưới sự nghịch thiên của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Hoa Dịch đã luyện hóa toàn bộ dược lực của Cửu Chuyển Tiên Đan.

Tu vi từ Chân Tiên nhảy vọt lên Chân Tiên đỉnh phong, trực tiếp tiết kiệm được mấy trăm vạn năm thời gian và khổ luyện!

Đồng thời, dưới sự vận chuyển không ngừng của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, máu Bàn Cổ trong cơ thể Hoa Dịch cũng đã luyện hóa được tròn một nghìn giọt, khiến Tiên Thiên Đạo Thể của hắn trưởng thành đến mức sánh ngang với Hậu Thiên trung phẩm bảo khí.

Dưới tán cây đa sum suê, Hoa Dịch tỏa ra vạn đạo hào quang, xung quanh hắn là thi thể của hàng chục yêu tộc.

Những con đại yêu đã hiện nguyên hình này giờ đây đều đã hóa đá,

không còn chút linh khí nào.

Trong nửa năm, Hoa Dịch đã dung hợp toàn bộ tinh túy của những yêu tộc Địa Tiên, Thiên Tiên đã tu luyện hàng trăm vạn năm, hàng ngàn vạn năm, thậm chí hàng tỷ năm vào cơ thể mình.

Lúc này, theo tiên lực quanh thân ngày càng ngưng tụ, uy thế ngày càng mạnh mẽ, hắn đã đột phá điểm giới hạn của Chân Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Huyền Tiên nửa bước chân!

Nửa năm, từ Chân Tiên sơ giai nhảy vọt lên chuẩn Huyền Tiên, tốc độ của Hoa Dịch có thể nói là trước nay chưa từng có.

Đương nhiên, trong nửa năm đó, mỗi ngày Hoa Dịch đều dành thời gian điểm danh, phần thưởng của hệ thống, hắn sẽ không bỏ lỡ!

Cùng lúc đó, khi uy thế trong cơ thể Hoa Dịch ngày càng hùng hậu, bầu trời bắt đầu dần dần mây đen giăng kín.

Sấm sét vang rền, vô số linh khí bắt đầu điên cuồng chui vào người hắn, trên bầu trời còn hình thành một xoáy linh khí khổng lồ.

Nhìn qua, giống như một cơn bão!

Lúc này, mây đen che kín bầu trời, sấm sét lóe sáng cả chân trời, tựa như mưa gió sắp kéo đến.

"Chuyện gì vậy!?" "Cái gì thế này!?" Vô số người của các bộ lạc Nhân tộc đang tập kết đều ngước nhìn lên trời, rồi dưới ánh mắt của vạn người.

Rầm!!!

Theo một tiếng nổ kinh thiên động địa, một đạo lôi điện khổng lồ dài vạn trượng đánh thẳng xuống núi Đại Hoang, ngay sau đó là vô số sấm sét, khắp nơi đều là ánh điện loang loáng, dày đặc.

Cả ngọn núi Đại Hoang lập tức chìm trong biển sấm!

“Thiên kiếp!!!” Thiên kiếp, cửa ải lớn nhất trên con đường thành tiên thành thánh, phàm là kẻ nghịch thiên chứng đạo đều phải trải qua thiên kiếp!

Bầu trời có hàng tỷ tia sét lóe lên, trông cả ngọn núi Đại Hoang hùng vĩ như đang tự phát điện, dưới ánh chớp nối liền với bầu trời!

Dưới chân núi Đại Hoang, tất cả Nhân tộc đều ngây người, vì gần nghìn năm qua họ chưa từng thấy cảnh tượng này, thật quá kinh ngạc.

Rất nhanh, người của các bộ lạc lập tức phản ứng lại, ai nấy đều kinh hãi thất sắc!

“Hoàng!” “Đại vương!” “Nhân Hoàng!!” Thiên kiếp trước mắt quá kịch liệt, khiến vô số Nhân tộc bất giác dừng bước, vì chỉ cần tiến lên một bước, họ sẽ bị luồng sét bao trùm hàng trăm cây số đánh cho tan thành tro bụi.

Rồi trong một trận thiên kiếp kinh hoàng đến vô tận, vô số sấm sét đã nhấn chìm núi Đại Hoang suốt tám giờ đồng hồ.

Trọn vẹn tám canh giờ trôi qua, ngay sau đó, giữa biển sấm sét, Hoa Dịch tắm mình trong ánh chớp, thân hình kiên định, gương mặt tuấn tú, từng bước đi ra.

“Hoàng!” “Ngô hoàng!!” Thấy cảnh này, những người của bộ lạc Hoa Thị có mặt tại hiện trường, cùng với các thủ lĩnh bộ lạc khác, đều vội vàng kinh hãi chạy tới.

Lúc này, chỉ thấy Hoa Dịch ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, trong khoảnh khắc, mây đen trên trời tan tác, gió lặng mây tan, ánh nắng như dải lụa vàng chiếu rọi xuống.

Một chiếc áo dài màu vàng khoác lên người Hoa Dịch, nhìn những tộc nhân đông nghịt trước mắt, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

“Đều đến cả rồi sao!?” Nghe câu hỏi, một tộc nhân của bộ lạc Hoa

Thị lập tức bước lên nói: “Bẩm báo Ngô hoàng, sau khi nghe tin, gần như tất cả các bộ lạc Nhân tộc đều đã đến, mọi người không muốn sống chui sống lủi, sau khi biết Yêu tộc muốn tàn sát Nhân tộc ta, mọi người chỉ muốn một trận chiến!” Nghe vậy, một thủ lĩnh của bộ lạc Chuyên Thị bên cạnh cũng bước lên, phẫn nộ nói!

“Đúng vậy Ngô hoàng, hiện tại người già, phụ nữ và trẻ em đều đã được an trí ổn thỏa, đối mặt với Yêu tộc, Nhân tộc ta sẽ không khuất phục, chỉ cầu một trận tử chiến!” Một câu nói, dưới chân núi Đại Hoang, Nhân tộc khắp núi đồi đều giơ cao vũ khí trong tay, vẻ mặt căm phẫn hét lớn!

“Quyết tử nhất chiến!” “Quyết tử nhất chiến!” “Quyết tử nhất chiến!” “Quyết tử nhất chiến!” Tiếng hô phẫn uất của Nhân tộc vang vọng khắp tám hướng bốn cõi, một nghìn năm qua thực sự quá tủi nhục.

Ai cũng có thể hành hạ Nhân tộc, ai cũng có thể bắt nạt Nhân tộc.

Chương 11

Hiện tại ngay cả Hoàng của Nhân tộc cũng bị Yêu tộc nuốt chửng.

Yêu tộc, vạn tộc Hồng hoang, Nhân tộc bất khuất!!!

Cũng vào lúc này, cảm nhận được tinh thần tự cường bất khuất, không cam chịu áp bức của hàng triệu đồng bào Nhân tộc, thân là Nhân Hoàng, Hoa Dịch vô cùng cảm khái.

Tinh thần tự cường không ngừng nghỉ của Nhân tộc, cũng chính vì tinh thần ngoan cường, dám liều mình của họ, mới khiến Nhân tộc sau này ngày càng lớn mạnh, cho đến khi chinh phục cả Hồng hoang, vĩnh viễn đứng trên đỉnh vạn tộc!

Những bánh răng vận mệnh nhỏ bé bắt đầu chuyển động, vào lúc này, Nhân tộc đoàn kết hơn bao giờ hết, từng luồng khí vận khổng lồ cũng bắt đầu ngưng tụ trên đầu của hàng triệu Nhân tộc.

Nhân tộc vốn là nhân vật chính của trời đất, Thiên đạo tự nhiên sẽ che chở!

Thấy cảnh này, Hoa Dịch hít sâu một hơi, không chút do dự, trực tiếp uy nghiêm vô cùng hét lớn!

“Tốt, nếu đã vậy, thì cùng bản hoàng một trận chiến!” “Một trận chiến!” “Một trận chiến!” “Một trận chiến!” Tiếng hô chiến đấu hiên ngang của Nhân tộc vang vọng khắp nơi, chiến ý dâng cao, nhưng cũng chính lúc này!

Bầu trời lại một lần nữa mây đen giăng kín, trên không trung còn vang lên từng tràng cười ngạo mạn vô cùng.

“Ha ha ha, còn muốn một trận chiến sao, Nhân tộc nhỏ bé, đến ngày chết của các ngươi rồi!!!” Nghe câu nói đó, tất cả Nhân tộc có

mặt đều biến sắc, vì không ai ngờ, đại quân Yêu tộc lại đến nhanh như vậy.

Vô số mây đen che kín bầu trời, đại quân Yêu tộc đen nghịt bao phủ khắp không trung!

Lúc này mà nói không căng thẳng, thì đều là giả.

Hàng triệu Nhân tộc đều vẻ mặt ngưng trọng nhìn lên trời, siết chặt vũ khí trong tay.

Hiện trường một mảnh tĩnh lặng, chỉ có bầu trời u ám, tựa như ngày tận thế.

Lúc này, dưới chân núi Đại Hoang, Hoa Dịch vừa độ kiếp xuất quan cũng có vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cái gì phải đến cuối cùng cũng đã đến.

Nhìn lên bầu trời, bầu trời u ám, hắn không chút do dự hét lớn một tiếng: "Chiến!" Một tiếng hô, không đợi đám Yêu tộc trên trời phản ứng, hàng triệu Nhân tộc trên mặt đất đã hành động trước.

Họ không chút do dự xông lên trời, muốn vì con cháu đời sau mà giành lấy một mảnh trời!

Vào lúc này, thân là Nhân Hoàng Hoa Dịch cũng ở trong đó, dẫn đầu xung kích.

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?

Đại chiến giữa hai tộc Nhân-Yêu!" Lúc này, vạn tộc Hồng hoang bao gồm cả Vu tộc, cũng đang chăm chú theo dõi cảnh này.

Trên núi Bất Chu của Vu tộc, tám trong số mười hai Tổ Vu, vẻ mặt vô cảm đứng trên vách núi, quan sát từ xa trận chiến được coi là "món khai vị" này.

Đúng vậy, trước mặt Vu tộc hùng mạnh, sự phản kháng lần này

của Nhân tộc, chỉ là món khai vị!

Vì Nhân tộc quá yếu đuối, đến ngón chân của họ cũng không chạm tới được.

Thế nhưng, trong cuộc phản kháng không chút do dự của Nhân tộc, trên bầu trời, Yêu tộc với tư cách là chúa tể bầu trời, vẻ mặt lạnh lùng.

Trong đó, tên yêu tướng sói trắng Kim Tiên, càng trực tiếp lạnh lùng nói một tiếng: "Giết!" Nghe lệnh, trên bầu trời vô số yêu binh yêu tướng, tay cầm vũ khí tốt hơn của Nhân tộc mấy trăm lần, từng tên vẻ mặt dữ tợn tàn nhẫn xông về phía Nhân tộc đang bay lên.

Đại chiến hai tộc lập tức bùng nổ, thân là Nhân Hoàng Hoa Dịch đi tiên phong, trực tiếp vẻ mặt phẫn nộ tung một quyền lên không!

Rầm!!!

Trong khoảnh khắc, một luồng quyền mang màu vàng khổng lồ hiện ra, như mặt trời rực rỡ, bùng nổ giữa vô số Yêu tộc, tỏa ra ánh sáng chói lọi.

Bầu trời một màu vàng rực, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển tốc độ cao, Hoa Dịch chỉ một quyền đã đánh bay ba nghìn yêu binh.

Sau đó, hắn như một tia sáng vàng, trực tiếp xông vào giữa đội quân yêu tộc dày đặc, thần cản giết thần, phật cản giết phật!

Trong thời gian ngắn, đã hạ gục một vạn yêu binh.

Thấy cảnh này, sĩ khí bên phía Nhân tộc tăng vọt, Nhân Hoàng mạnh mẽ như vậy, họ cũng không thể để Nhân Hoàng phải lùi bước.

Lượng lớn Nhân tộc xông về phía yêu binh, giao chiến với đại quân Yêu tộc.

Trong chốc lát, với mấy triệu Nhân tộc, đối chiến mười vạn yêu quân, trong tình huống dùng chiến thuật biển người, lại có khí thế coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Đội quân yêu tộc vốn vênh váo tự đắc thật sự bị Nhân tộc đánh lui.

Đặc biệt là Hoa Dịch, hắn như một vị sát thần, đi đến đâu, vô số yêu binh đều hóa thành những đóa hoa máu rực rỡ nhất trên bầu trời!

Dưới sự tôi luyện không ngừng của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và máu Bàn Cổ, tiên khu của Hoa Dịch đã có thể sánh ngang với Hậu Thiên thượng phẩm bảo khí.

Thế giới Hồng hoang có bao nhiêu Hậu Thiên thượng phẩm bảo khí chứ?

Mà có, thì làm sao lại nằm trong tay những yêu binh bình thường được?

Vì thế, những vũ khí của yêu tộc đánh vào người Hoa Dịch, chỉ tóe ra những tia lửa như kim loại va chạm, thậm chí còn bị Hoa Dịch một quyền đánh nát!

Chỉ trong vài chục phút, Hoa Dịch đã tiêu diệt năm vạn yêu binh.

Cứ kéo dài thế này, không cần Nhân tộc hy sinh, chỉ một mình Hoa Dịch cũng có thể xử lý hết mười vạn yêu binh!

Thấy cảnh này, vạn tộc Hồng hoang bao gồm cả Vu tộc đều hết lời khen ngợi, không ai ngờ Nhân Hoàng lại dũng mãnh như vậy, một mình tạo nên một thần thoại bất bại.

Trên bầu trời, tên tướng sói trắng của Yêu tộc tự nhiên cũng nhíu mày.

Đương nhiên hắn sẽ không để Hoa Dịch tiếp tục chiến đấu như

vậy.

Lần này là để tàn sát Nhân tộc, không phải để đại bại.

Chương 12

Nếu mười vạn yêu binh đều chết ở đây, dù cuối cùng tàn sát được Nhân tộc, bắt được Nhân Hoàng, trở về cũng không dễ ăn nói.

Tên sói trắng quay đầu, trực tiếp ra lệnh cho phó tướng bên cạnh: "Ngươi xuống đi, chặt hết tứ chi của tên Nhân Hoàng đó, phế đi tu vi, giữ lại một hơi thở mang về phục mệnh, còn lại nhanh chóng tàn sát hết đám Nhân tộc trước mắt!" "Vâng!" Vị phó tướng nhận lệnh, cầm vũ khí xông về phía Hoa Dịch, trên trời, đại tướng sói trắng lộ ra nụ cười lạnh.

"Hừ hừ, Nhân Hoàng, dù là Chân Tiên thì đã sao, vị tướng lĩnh này của ta đã đạt đến Huyền Tiên đỉnh phong, lần này ngươi khó thoát khỏi kiếp nạn!" Nói xong, vị đại tướng sói trắng nắm toàn quân, vẻ mặt thích thú nhìn trận đại chiến dưới trời, chờ vị phó tướng kia mang Nhân Hoàng về, sau đó hoàn thành việc tàn sát Nhân tộc!

Nhưng sự việc thật sự dễ dàng như vậy sao?

Chỉ thấy vị phó tướng Yêu tộc kia, tay cầm vũ khí giống như trường mâu, lao thẳng về phía Hoa Dịch, vẻ mặt dữ tợn hét lớn!

"Chết đi!

Lũ kiến hôi Nhân tộc nhỏ bé, ngươi đi chết đi!" Quả thật nhanh như gió lốc sấm sét, lưỡi binh khí sắc bén trong tay yêu tướng kia lao thẳng về phía Hoa Dịch.

Tiên lực kinh khủng tràn ngập xung quanh, trong khoảnh khắc ngay cả tầng khí quyển trên trời cũng bị cắt làm đôi, như thể bầu trời bị rạch ra.

Một đòn đủ để xuyên thủng đại địa, vạn ngọn núi!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, chỉ thấy yêu tướng như một ngôi sao băng trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, trường thương đâm thẳng vào tiên khu của hắn.

"Ngô hoàng!" "Hoàng!" Các dũng sĩ Nhân tộc xung quanh thấy vậy, ai nấy đều kinh hãi thất sắc, tên yêu tướng kia càng cười ha hả.

"Ha ha ha, Nhân Hoàng nhỏ bé, xem ngươi chạy đi đâu, mau theo bản tướng quân về một chuyến đi!" Nói xong, vị phó tướng Yêu tộc càng vẻ mặt dữ tợn đâm tới, muốn dùng trường thương xuyên thủng lồng ngực Hoa Dịch, sau đó xiên hắn mang về!

Nhưng một giây sau, tên yêu tướng Yêu tộc hoàn toàn kinh ngạc.

Vì Hoa Dịch đã dùng một tay nắm chặt lấy đầu thương, dù hắn có dùng sức thế nào, mũi thương sắc bén cũng không thể đâm vào được một phân nào.

Điều kinh khủng hơn là, khi người đàn ông trước mắt siết chặt tay, đầu thương của hắn lập tức bị bóp thành một đống sắt vụn!

"Chỉ có thế thôi sao?" Hoa Dịch trước mặt lạnh lùng lên tiếng, khiến tên yêu tướng cầm thương vẻ mặt không thể tin nổi.

Rồi giây tiếp theo, Hoa Dịch lao thẳng về phía yêu tướng, tung ra một quyền!

Rầm!!!!

Trong khoảnh khắc, lực lượng khổng lồ bùng nổ ra bốn phương tám hướng, bầu trời như một ngôi sao phát nổ, sóng xung kích kinh hoàng như một cơn bão cấp một trăm tám mươi.

Từng luồng sóng thần cuốn phăng mọi yêu binh và cả không khí trong phạm vi trăm mét, tạo thành một vùng chân không tuyệt đối!

"Đã đột phá Huyền Tiên!!!" Theo một tiếng hét kinh ngạc không

thể tin nổi, tên tướng sĩ đánh lén lúc nãy đã bị Hoa Dịch một quyền đánh thành tro bụi.

Cảnh tượng một mảnh tịch mịch, tất cả các tướng lĩnh Yêu tộc đều không thể tin được.

Hôm trước còn nghe nói, Nhân Hoàng của Nhân tộc chỉ là Chân Tiên, trong vòng nửa năm ngắn ngủi đã một bước đạt đến Huyền Tiên, Huyền Tiên đỉnh phong.

Sao có thể!!!

Lúc này, không chỉ đại quân Yêu tộc xung quanh, đại tướng sói trắng trên trời, vạn tộc Hồng hoang đang chăm chú theo dõi tình hình, mà ngay cả mười hai Tổ Vu cũng phải trố mắt kinh ngạc!

Trên núi Bất Chu, Thiên Ngô quay đầu hỏi Cường Lương: "Ngươi từ Chân Tiên tu luyện lên Huyền Tiên mất bao nhiêu năm?" Lúc này, Tổ Vu Cường Lương nuốt nước bọt, nhìn Hoa Dịch ở phương xa, vẻ mặt có chút ngây ngẩn nói: "Tu luyện trong trái tim của Phụ Thần, ta đã mất một tỷ chín trăm tám mươi bảy triệu năm!" Nửa năm ngắn ngủi, bằng thời gian hơn một tỷ năm của người khác, lại còn là tu luyện trong trái tim Bàn Cổ.

Cũng khó trách ngay cả mười hai Tổ Vu cũng vô cùng chấn kinh!

"Khí tức của Phụ Thần..." Không biết vì sao, thiếu nữ Huyền Minh đứng trên núi Bất Chu, bỗng nhiên lúc này nhàn nhạt lên tiếng.

Một câu nói, bảy vị Tổ Vu xung quanh đều trợn tròn mắt, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc!

Rồi thiếu nữ tóc xanh Huyền Minh lại nhàn nhạt nói: "Khí tức này, không giống như một vật gì đó của Phụ Thần, mà là từ sâu trong linh hồn của Nhân Hoàng, là bản thân hắn." Câu nói thứ hai khiến tất cả các Tổ Vu xung quanh đều không thể bình tĩnh được nữa!

Vì trong mười hai Tổ Vu, dự cảm của Huyền Minh là nhạy bén nhất, chưa bao giờ sai.

"Hậu Thổ!" Tổ Vu Nhục Thu lập tức quay đầu, Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại cũng vẻ mặt lo lắng nói: "Ta biết rồi!" Nói xong, Tổ Vu Hậu Thổ lập tức triển khai Luân Hồi Chi Nhãn!

Hậu Thổ là nữ thần của đại địa, trấn giữ trung tâm đại địa, sau này còn hóa thành luân hồi, cho nên Luân Hồi Chi Nhãn có thể nhìn thấu vạn vật thế gian, sánh ngang với thiên nhãn của Thánh nhân.

Thế nhưng sau khi Hậu Thổ chăm chú quan sát Hoa Dịch trên núi Đại Hoang một lúc lâu, lại kinh ngạc nói: "Kỳ lạ, không có khí tức của Phụ Thần, ta hoàn toàn không thấy bất kỳ khí tức nào của Phụ Thần!" "Cái gì!?" "Không cảm nhận được?" Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu xung quanh đều sững sờ.

Phải biết rằng nếu Huyền Minh là người có thiên nhân cảm ứng mạnh nhất Vu tộc, thì Luân Hồi Chi Tình của Hậu Thổ là cặp mắt mạnh nhất, sánh ngang với mắt của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nếu Hậu Thổ không nhìn thấy, thì chắc chắn là không có, tuyệt đối không có ngoại lệ!

Nghe câu nói đó, Tổ Vu Nhục Thu nhíu đôi mày rậm, quay đầu nói với Huyền Minh: "Lục muội, có phải muội cảm ứng nhầm không?" Thiếu nữ Huyền Minh không nói gì, chỉ nhàn nhạt lắc đầu, sau đó nhìn về phương xa.

Lời của Hậu Thổ tuyệt đối không sai, nhưng lời của Huyền Minh, lại khiến tất cả các Tổ Vu có mặt đều có chút ngây người.

Sau đó Tổ Vu Cường Lương nghiêng đầu hỏi: "Tam ca, ngươi thấy sao?

Có cần chúng ta phái người đi bắt tên Nhân Hoàng đó không?"

Người được gọi là tam ca chính là Hỏa thần Chúc Dung.

Lúc này, Chúc Dung toàn thân bao bọc trong ngọn lửa màu đỏ, vẻ mặt hiếu chiến đứng trên núi Bất Chu.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói: "Không, tạm thời không cần, hiện tại đại chiến giữa hai tộc Nhân-Yêu, vừa hay có thể nhân cơ hội này làm suy yếu thực lực của Yêu tộc.

Ta có dự cảm, đại chiến lần này có thể sẽ khiến người ta kinh ngạc, khiến Yêu tộc chịu thiệt, tuy không thể làm Yêu tộc tổn thương gân cốt, nhưng ít nhất cũng khiến Yêu tộc phân tâm.

Còn về Nhân Hoàng, chỉ cần còn ở trên đại địa, thì không thoát khỏi mắt của Vu tộc ta.

Phái người theo dõi hoặc để ta đích thân theo dõi là được, nếu thật sự có dị đoan, thì trực tiếp bắt là xong!" Nghe lời của Chúc Dung, các Tổ Vu khác trầm ngâm một lúc, cũng đều gật đầu.

Chỉ có thiếu nữ Huyền Minh, vẫn không nói gì, chỉ vẻ mặt vô cảm nhìn về phương xa.

Lúc này, trên núi Đại Hoang, Hoa Dịch đại sát tứ phương, khiến một đám Yêu tộc trố mắt kinh ngạc, trong lòng sinh ra sợ hãi.

Chương 13

Không biết vì sao, vừa rồi, Hoa Dịch rõ ràng cảm giác được có mấy luồng ánh mắt đang chăm chú quan sát mình.

Thông qua sự cộng hưởng của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và máu Bàn Cổ, Hoa Dịch lập tức biết đó là ánh mắt của Vu tộc.

Vì vậy để tránh những phiền phức không cần thiết, Hoa Dịch trực tiếp vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, dùng pháp quyết mạnh nhất khai thiên tích địa, che đậy ánh mắt của các Tổ Vu.

Bây giờ xem ra, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết quả nhiên phi phàm, khí tức mạnh mẽ của máu Bàn Cổ, đã bị thần quyết này che đậy hoàn toàn!

Cũng vào lúc này, đại tướng Yêu tộc sói trắng trên trời cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Nhân Hoàng có thể đánh bại yêu tướng Huyền Tiên đỉnh phong, điều đó có nghĩa là hiện tại người có thể chiến thắng Nhân Hoàng chỉ có hắn.

Đại tướng Yêu tộc sói trắng không do dự, trực tiếp bùng nổ thực lực Kim Tiên trung kỳ, rồi lao thẳng về phía Hoa Dịch dưới trời!

Trong khoảnh khắc mây gió cuồn cuộn, tiên lực mênh mông tràn ngập xung quanh, khiến vô số sinh linh Nhân tộc có mặt đều cảm thấy sợ hãi.

Cả ngọn núi Đại Hoang đều rung chuyển dữ dội, phảng phất không chịu nổi uy thế của Kim Tiên!

Trong khoảnh khắc, trên núi Đại Hoang, cảm nhận được khí tức khổng lồ này, Hoa Dịch cũng rùng mình, trong lòng lạnh đi.

“Kim Tiên!” Sự biến động tiên lực kinh khủng như vậy, khiến Hoa Dịch vẻ mặt ngưng trọng ngẩng đầu.

Trên bầu trời, tên yêu tướng sói trắng kia như một sao chổi lao xuống, mang theo uy thế vô song, lao thẳng về phía hắn.

Nhưng Hoa Dịch lúc này lại không hề sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy chiến ý!

Kể cả là Kim Tiên thì đã sao?

Hắn muốn một trận chiến với Kim Tiên!!!

Áp lực khổng lồ vô song bao trùm cả bầu trời, một luồng sức mạnh kinh người đang nhanh chóng ập đến.

Kim Tiên, một tồn tại thuộc hàng thượng đẳng trong thế giới Hồng hoang, lúc này đã giáng lâm!

Cả ngọn núi Đại Hoang đều rung chuyển, phảng phất không chịu nổi uy áp của vị Kim Tiên này.

Rồi chỉ thấy trên bầu trời, một người sói thân hình cao lớn, tay cầm huyết nhận, tỏa ra tiên uy mênh mông, đang lạnh lùng bước tới.

Mỗi bước chân của hắn, dường như cả bầu trời đều rung chuyển.

Mây gió cuồn cuộn, cuối cùng vị đại tướng tâm phúc được Yêu thánh Phi Đản cử đi, đã đến trước mặt Hoa Dịch, cũng là trước mặt Nhân Hoàng đời đầu của Nhân tộc.

Hắn vẻ mặt thờ ơ nhìn xuống nói: “Ngươi chính là Nhân Hoàng đã giết con trai của Đại công tước?” Lời nói của yêu tướng sói trắng khiến các sinh linh xung quanh vô cùng kinh hãi, vì cùng lúc hắn nói, nhiệt độ xung quanh đã giảm đột ngột vô số độ, trực tiếp xuống đến điểm đóng băng!

Mặt đất bắt đầu phủ một lớp sương lạnh, tất cả sinh linh đều run

rẩy.

Uy của tiên, uy của Kim Tiên!

Thấy cảnh này, tám vị Tổ Vu ở núi Bất Chu xa xôi đều có chút kinh ngạc.

"Kim Tiên..." "Không ngờ tên Phi Đản kia lại phái cả Kim Tiên ra, xem ra lần này Nhân tộc khó thoát khỏi kiếp nạn." Những lời nói nhàn nhạt truyền ra từ miệng các Tổ Vu, quả thật không sai, trong mắt họ, Nhân tộc và diệt tộc không có gì khác biệt.

Dù cho Nhân Hoàng có từ Chân Tiên đạt đến Huyền Tiên trong nửa năm ngắn ngủi cũng vậy, trước mặt Kim Tiên, trước sự chênh lệch cảnh giới, tất cả đều trở nên nhợt nhạt vô lực.

Vạn tộc Hồng hoang đều không coi trọng Nhân tộc.

Lúc này Hoa Dịch vẻ mặt vô cảm, nhìn tên tướng sói trắng mạnh mẽ đang từ từ hạ xuống từ trên trời, không hề sợ hãi, ngược lại trong đôi mắt tràn đầy chiến ý!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết thần thánh vô cùng vận chuyển tốc độ cao, tiên năng như sóng thần cuộn trào trong kinh mạch, Tiên Thiên Đạo Thể tỏa ra thần quang ngũ sắc nhàn nhạt.

Cũng có thể do tình huống nguy cấp, trong một khoảnh khắc, máu Bàn Cổ lại luyện hóa thêm hơn một trăm giọt, nâng cao cường độ tiên khu của Hoa Dịch lên mức trung phẩm của Hậu Thiên thượng phẩm bảo khí!

"....." Đối với câu hỏi của chiến tướng sói trắng, Hoa Dịch không trả lời, vì lúc này phải ra tay trước!

Chiến lực cuồng bạo tỏa ra bốn phương tám hướng, hoàng uy vô song tràn ngập cả mây xanh, Hoa Dịch như một chiến thần xông về phía Kim Tiên của Yêu tộc, không chút sợ hãi.

Đối với chiến đấu, tín niệm của Hoa Dịch chỉ có tiến lên, không có sợ hãi!

Rồi theo một tia sáng vàng, Hoa Dịch mang theo chiến ý khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện trước mặt chiến tướng sói trắng, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển tốc độ cao, lực lượng kinh khủng tập trung trong tay.

Ngay sau đó, hòa lẫn với sự phẫn nộ và chiến ý vô biên, trực tiếp tung ra một quyền!

"Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!!!" Rầm!!!!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyền, một trong những chiêu sát thủ mạnh nhất trong Hồng Mông Kinh, có thể một quyền đánh nát chư thiên.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong sát na tiếp theo, quyền mang màu vàng bùng nổ, như mặt trời lóe sáng cả chân trời!

"Hừ, ngu xuẩn!" Thấy cảnh này, tên sói trắng Kim Tiên hừ lạnh một tiếng, trong đôi mắt sói sắc bén lóe lên một tia khinh thường và lạnh lùng, trong mắt một Kim Tiên, cái gọi là đòn tấn công toàn lực của một Huyền Tiên, thật nhợt nhạt vô lực!

"Nếu đã ngoan cố không chịu nghe, vậy thì đi chết đi!" Ngay lập tức, chủ tướng Yêu tộc sói trắng phản kích, uy năng Kim Tiên vô biên khiến huyết nhận tỏa ra hàng tỷ tia máu, sau đó chém thẳng một đao về phía Hoa Dịch.

Trong khoảnh khắc, bầu trời bị nhuộm thành một màu đỏ máu, giống như ráng chiều lúc hoàng hôn.

Một đao mang khổng lồ màu đỏ máu xuyên qua trời đất, chém rách cả bầu trời và đại địa, chém thẳng về phía tồn tại vô cùng yếu ớt trong mắt yêu tướng.

Uy của Kim Tiên kinh khủng đến vậy, nhưng dù thế, sói trắng vẫn

phải thu tay lại, vì Yêu thánh Phi Đản đã có lệnh trước.

Cho nên một đao này chỉ định gây trọng thương cho tồn tại nhỏ bé trước mắt, chặt đứt hai tay hai chân, sau đó mang về phục mệnh.

Một trận chiến không chút hồi hộp, trong mắt vạn tộc Hồng hoang kết cục đã sớm định, nhưng sự thật có phải như vậy không?

Ngay khoảnh khắc ánh sáng màu đỏ máu và ánh sáng màu vàng giao nhau, Hồng Mông Tạo Hóa Quyền của Hoa Dịch cuối cùng cũng va chạm với huyết nhận của yêu tướng sói trắng.

Chương 14

Rồi khi tất cả mọi người đều cho rằng Hoàng của Nhân tộc chắc chắn sẽ chết, thì trong giây tiếp theo, một cảnh tượng không thể tưởng tượng, không thể tin nổi đã xảy ra!

"Cái gì!???" Dưới tiếng hét kinh hãi của tên yêu sói kia, quyền mang màu vàng và huyết nhận va chạm, ngay sau đó có một luồng lực lượng khổng lồ vô song, như sóng thần ập đến.

Ánh vàng rực rỡ, như mặt trời bùng nổ, yêu tướng sói trắng kinh hãi phát hiện, với thực lực Kim Tiên trung giai của mình, lại không thể chống cự nổi Nhân Hoàng của Nhân tộc trước mắt.

"...Không thể nào!!!" Mang theo vẻ mặt không thể tin nổi, Hoa Dịch một quyền đánh văng thanh huyết nhận, sau đó trực tiếp một quyền đấm vào mặt tên yêu tướng vênh váo tự đắc kia.

Khuôn mặt của yêu sói lõm xuống, trực tiếp bị Hoa Dịch một quyền từ trên trời đánh xuống mặt đất.

Một tiếng "rầm", trên mặt đất xảy ra một vụ nổ lớn, tung lên bụi đất ngút trời.

Một quyền khiến yêu sói như một thiên thạch va chạm, trực tiếp tạo ra một cái hố lớn gần vạn mét trên mặt đất bao la.

Các sinh linh xung quanh đều trố mắt kinh ngạc, không ai ngờ cảnh này sẽ xảy ra!

"Ta muốn giết ngươi!!!" Sau đó, từ dưới lòng đất, vang lên một tiếng gầm phẫn nộ kinh thiên.

Lúc này, chỉ thấy từ trong cái hố lớn gần vạn mét, một con yêu sói chiến toàn thân tỏa ra ánh máu xông ra.

Đôi mắt hắn thật sự đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn!

Lúc này hắn tóc tai bù xù, vẻ mặt chật vật, ngay cả răng nanh cũng bị đánh rụng mấy cái, uy thế Kim Tiên lúc trước đã không còn.

Hiện tại sói trắng vô cùng phẫn nộ, mệnh lệnh của Đại thánh Phi Đản đã sớm bị ném ra sau đầu, chỉ muốn xé xác vạn mảnh tên khốn kiếp, con kiến nhỏ bé trước mắt!

"Hừ!" Thế nhưng đối mặt với con sói trắng đang thịnh nộ, tướng lĩnh thống lĩnh ba mươi vạn yêu quân, Hoa Dịch không hề sợ hãi, trực tiếp hừ lạnh một tiếng, rồi lao vào đại chiến với hắn.

Một trận chiến, thật sự đánh đến trời long đất lở, đại địa vỡ nát.

Ngay cả ngọn núi Đại Hoang hùng vĩ vô cùng, cũng bị đánh cho tan nát!

Xung quanh, tất cả các sinh linh đang quan chiến đều ngây người, không ai ngờ Nhân Hoàng của Nhân tộc lại kinh khủng đến vậy.

Dùng tu vi Huyền Tiên có thể chiến đấu với Kim Tiên.

Thật không thể tin nổi, phải biết rằng vượt cấp chiến đấu, trong thế giới Hồng hoang từ xưa đến nay đều là chuyện không thể xảy ra!

"Khốn kiếp, sao có thể!!!" Yêu tộc chiến tướng sói trắng thống lĩnh ba mươi vạn yêu quân, vẻ mặt không thể tin nổi.

Nhân Hoàng của Nhân tộc chỉ có tu vi Huyền Tiên lại có thể đánh với hắn ngang tay, lúc này hắn đã gần như dùng toàn lực, nhưng vẫn không thể chiến thắng đối phương, nghiền ép đối phương!

"Ngươi thật sự chỉ là Huyền Tiên sao!?" Cuối cùng không nhịn được, con sói trắng gần như nghiến răng nghiến lợi hỏi câu này, nhưng Hoa Dịch không trả lời, chỉ hai quyền ngày càng nặng, thân hình cũng càng chiến càng dũng mãnh!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và máu Bàn Cổ, gần như đã khiến tiên khu của hắn đạt đến trình độ Hậu Thiên thượng phẩm bảo khí trung phẩm, khiến cho các đòn tấn công của chiến tướng sói trắng Kim Tiên gần như vô dụng.

Ngược lại, Hoa Dịch, gần như quyền nào cũng trúng thịt, mỗi cú đánh, cơ bản đều là gãy xương gãy cốt.

Cứ thế này, thương thế ngày càng nặng, khiến cho sói trắng vốn chiếm chút ưu thế lúc đầu bắt đầu xuống dốc, vì Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và máu Bàn Cổ quá BUG.

Chưa kể đến Tiên Thiên Đạo Thể của bản thân Hoa Dịch.

Cuối cùng, gần như là hắn bị áp đảo!

"Khốn kiếp!!!" Cuối cùng nghe một tiếng "rắc", dưới vẻ mặt kinh hãi tuyệt vọng của chiến tướng sói trắng, thanh huyết nhận màu đỏ vốn theo hắn chinh chiến bốn phương, kiên cố không thể phá hủy, đã bị Hoa Dịch một quyền đánh nát.

Rồi lại một cú đá sắc bén, trực tiếp đá gãy một cánh tay của sói trắng.

"A!!!!!!" Lực xung kích khổng lồ, đánh sói trắng xuyên qua hết ngọn núi này đến ngọn núi khác, đâm thẳng xuống mặt đất, lại gây ra một vụ nổ kinh thiên khác!

"...Không thể nào!!" Một trận đại chiến khiến vạn chúng sinh linh kinh ngạc cuối cùng cũng hạ màn, Hoa Dịch vẻ mặt vô cảm đứng trên bầu trời, nhìn xuống bên dưới.

Tên sói trắng với tu vi Kim Tiên đang chật vật cố gắng bò dậy.

Cảnh tượng một mảnh tĩnh lặng, tất cả mọi người đều vẻ mặt không thể tin nổi.

Sau đó, trong một tia sáng vàng rực rỡ, chiến tướng sói trắng phun ra một ngụm máu tươi, Hoa Dịch đã dùng một quyền xuyên thủng lồng ngực hắn!

Tim vỡ nát, nguyên thần tiêu tan, sói trắng hiện ra hình thể khổng lồ như ngọn núi, đã chết không thể chết hơn được nữa.

Toàn bộ Yêu tộc có mặt đều trố mắt kinh ngạc, nhưng giây tiếp theo lại kinh hãi, vì vị sát thần đang đứng trên thi thể sói trắng, đã hướng ánh mắt về phía họ!

"Hít!" Một nỗi sợ hãi không lời lan truyền, tất cả yêu binh lúc này đều vô cùng sợ hãi.

Hiện tại đại tướng đã bại, đám yêu còn lại ở lại cũng chỉ để làm thức ăn.

Một người trấn áp cả đội quân, chính là lúc này!

Đội quân Yêu tộc vốn vênh váo tự đắc bắt đầu lùi lại, bắt đầu sợ hãi.

Đội quân chủng tộc tung hoành Hồng hoang bất bại, lúc này lại muốn bỏ chạy!

Nhưng không đợi thân là Nhân Hoàng Hoa Dịch ra tay, hàng triệu Nhân tộc có mặt đã gào thét xông lên đám yêu quân kia.

Hiện tại Hoàng của họ đã đại sát tứ phương, họ cũng không thể kéo chân Ngô hoàng!

Vô số Nhân tộc xông lên, vây chặt một đám yêu quân đang bỏ chạy.

Nhân tộc vốn có mấy triệu người, gấp mấy chục lần đại quân Yêu tộc đi chinh phạt, cộng thêm trận chiến trước đó, đã khiến đại quân Yêu tộc tổn thất nặng nề, hiện tại thống soái Yêu tộc lại bị Nhân

Hoàng giết chết.

Vì thế, đã tạo ra một cuộc vây quét một chiều.

Vô số Yêu tộc bị bắt bị giết, máu thịt trở thành thức ăn của Nhân tộc.

Chương 15

Sự chuyển đổi giữa thợ săn và con mồi nhanh chóng, thật khiến người ta vô cùng ngậm ngùi.

Ở núi Bất Chu xa xôi, tám vị Tổ Vu, Tổ Vu Cường Lương hai tay khoanh trước ngực, trên mặt lộ ra một tia thích thú nói: "Ồ, Nhân tộc cũng không tệ nhỉ, có thể chống lại sự vây giết của Yêu tộc, còn về Nhân Hoàng kia, có thể dùng tu vi Huyền Tiên đánh chết Kim Tiên..." Bên cạnh, Tổ Vu Chúc Dung cũng vẻ mặt vô cảm gật đầu nói: "Thật sự khiến người ta không thể tin nổi, vô cùng kinh ngạc!" Gió nhẹ lướt qua mặt đất, thổi tan bụi bặm.

Một trận chiến, Nhân tộc cuối cùng đã thắng lợi!

Vô số thi thể Yêu tộc để lại, máu thịt của chúng, vũ khí của chúng, áo giáp của chúng, đều có thể dùng để cường hóa Nhân tộc.

Dưới chân núi Đại Hoang đã vỡ nát, Hoa Dịch vẻ mặt uy nghiêm ra lệnh: "Tất cả Nhân tộc, tất cả các bộ lạc, mỗi người được chia mười con yêu thú, còn vũ khí của chúng, sẽ được phân phát theo công lao cho các bộ lạc và dũng sĩ Nhân tộc dũng mãnh nhất lần này!!!" Tuy rằng đại quân Yêu tộc này đều đã chết, nhưng tinh túy tích lũy hàng nghìn, hàng triệu năm của chúng đều được để lại, hóa thành những con yêu thú khổng lồ lớn nhỏ đã chết.

Con yêu thú nhỏ nhất cũng to bằng một ngọn núi nhỏ, đủ cho một bộ lạc và một thôn ăn mấy ngày.

Vô số máu thịt Yêu tộc sẽ được tiêu thụ, dùng để cường hóa Nhân tộc.

Cộng thêm thân thể của yêu thú thành tiên không bị mục nát, cũng giải quyết được vấn đề lưu trữ những chiến lợi phẩm này.

“Từ bây giờ, Nhân tộc ta sẽ từ con mồi chuyển thành thợ săn, một thời đại mới, bắt đầu từ bây giờ!” Nhìn tất cả các bộ lạc, tất cả Nhân tộc đều đang vui vẻ chia sẻ chiến lợi phẩm, và niềm vui chiến thắng, Hoa Dịch thân là Nhân Hoàng lộ vẻ cảm khái.

Rất nhanh, sau khi đại chiến kết thúc, mặt trời lặn, những đám mây rực rỡ lan tràn khắp chân trời, vô số con chim khổng lồ bay qua dưới ánh hoàng hôn, khiến thế giới tràn ngập khí tức man hoang.

Sau đại chiến, Nhân tộc cũng bắt đầu nghỉ ngơi, ngồi trên vô số thi thể yêu thú, gặm nhấm máu thịt của chúng, ăn lông ở lỗ.

Nhưng nhìn cảnh này, Hoa Dịch lại khẽ bước lên, đến trước mặt những người của bộ lạc đang ăn thịt sống, cúi người xuống, nhàn nhạt đưa tay phải ra.

“Nhìn này, lửa!” Nghe vậy, hàng triệu Nhân tộc có mặt đều đồng loạt ngẩng đầu.

Khi Hoa Dịch dạy họ cách sử dụng lửa, trong mắt tất cả Nhân tộc đều bùng lên ngọn lửa hy vọng.

Cũng vào lúc này, bầu trời dưới ánh hoàng hôn lại một lần nữa giáng xuống ánh sáng vàng rực rỡ!

Hoa Dịch không biết, khi hắn dạy Nhân tộc sử dụng lửa, đã vô tình giáo hóa vạn vật, mở ra một thời đại mới.

Vì khi hắn dạy Nhân tộc dùng lửa, các tộc khác trong Hồng hoang cũng sẽ học theo từ Nhân tộc.

Cho nên trời đất tự giáng công đức!

“Ngô hoàng!” “Hoàng!!” Trước mắt, tất cả các bộ lạc Nhân tộc đều vẻ mặt kinh ngạc, tắm mình trong ánh sáng vàng, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Dường như hắn đã có chút lĩnh ngộ về cách thu được giá trị công đức.

Hơn nữa những công đức này đều là Tiên thiên công đức, có thể trợ giúp thành thánh!

Ánh mắt Hoa Dịch tỏa ra thần quang rực rỡ, việc thoát khỏi sự khống chế và bá chủ Hồng hoang lại tiến thêm một bước.

Nhưng cũng cùng lúc đó, ở nơi xa xôi, dưới chân núi Bất Chu, trong đại điện Vu tộc hùng vĩ, vang lên một loạt tiếng nói của các Tổ Vu.

"Theo ta thấy, Nhân tộc này có lẽ đáng để lôi kéo, dù sao chỉ trong vòng nghìn năm, Nhân tộc có thể chống lại sự áp bức của vạn tộc Hồng hoang, đến nay có thể phồn thịnh đến mức mấy triệu người, cùng với các loại tư chất mà Nhân Hoàng biểu hiện ra, và khí tức Phụ Thần mà Huyền Minh cảm nhận được trên người hắn..." Lúc này, trong đại điện Vu tộc, Tổ Vu Cường Lương đang nhàn nhạt nói.

Nói xong, hắn nhìn một lúc về phía thiếu nữ Huyền Minh đang đứng bên cạnh vẻ mặt vô cảm, không biết đang nghĩ gì.

Nghe vậy, Tổ Vu Hậu Thổ bên cạnh cũng trầm ngâm nói: "Cường Lương nói không sai, tốc độ sinh sản của Nhân tộc hiện tại thật sự quá kinh người, như Vu tộc chúng ta gần vạn năm mới có thể sinh ra một Vu, trong Yêu tộc, loài Thử tộc cũng cần ít nhất trăm năm, nhưng Nhân tộc sinh sản lại tính bằng năm tháng ngày, với tốc độ sinh sản như vậy, có thể đột phá đến tận trời, và trong mấy triệu Nhân tộc, xuất hiện không ít kẻ có thiên phú xuất chúng, thậm chí đạt đến cảnh giới Địa Tiên, nghìn năm thành tiên, đối với các chủng tộc Hồng hoang hiện tại, gần như không dám nghĩ tới, các yếu tố của Nhân tộc đáng để chúng ta thận trọng đối đãi, huống chi là vị Nhân Hoàng kia!!" Bên cạnh, Tổ Vu Thiên Ngô cũng ánh mắt lóe lên, như có điều suy

nghĩ nói: “Thiên phú mà Nhân tộc biểu hiện ra quả thực có chút kinh người, nếu lôi kéo, có lẽ thật sự có khả năng trở thành đội quân tiên phong của Vu tộc ta, trở thành một trợ lực lớn để chúng ta đánh bại Yêu tộc, nhưng vẫn là câu nói đó, hiện tại Nhân tộc quá yếu, quá yếu rồi, dù cho Nhân Hoàng kia có tu vi Huyền Tiên, có thể chiến đấu với Kim Tiên, nhưng Yêu đình khổng lồ, bên trong có bao nhiêu Kim Tiên?

Hiện tại chỉ riêng yêu binh yêu tướng mà ta biết đã có hàng triệu vạn ức, chỉ bằng số lượng ít ỏi của Nhân tộc, có thể đến một sợi lông của Yêu tộc cũng không nhổ được!” Nghe vậy, các Tổ Vu có mặt đều im lặng.

Sự thật cũng chính như lời Tổ Vu Thiên Ngô nói, Nhân tộc hiện tại thật sự quá yếu.

Yếu đến mức gần như không có chỗ để Vu tộc giúp đỡ.

Lỡ như lần này Vu tộc giúp đỡ, nhưng Nhân tộc lại bị tiêu diệt trong dòng chảy của thời đại, thì tất cả đều vô ích, công cốc.

Trong thế giới Hồng hoang, tám trăm triệu vạn ức năm, các chủng tộc sinh linh bị tiêu diệt có ít không?

Nhân tộc hiện tại mới ra đời được nghìn năm, phải biết rằng khoảng thời gian này, trong mắt các đại thần Hồng hoang, gần như có thể coi là không có.

Có lẽ, chỉ một cái nhắm mắt mở mắt, Nhân tộc đã bị tiêu diệt rồi.

Không lợi thì không làm, Vu tộc không ngốc đến mức đi làm bảo mẫu cho một chủng tộc yếu đuối.

Có lẽ một nghìn năm sau, Nhân tộc đã bị tiêu diệt trong dòng chảy của Hồng hoang rồi.

Cho nên lúc này, về đề nghị có đáng lôi kéo Nhân tộc hay không,

tất cả các Tổ Vu đều không có đề nghị gì hay.

Cũng vào lúc này, tồn tại mạnh nhất của Vu tộc, cũng là người luôn canh giữ trái tim Bàn Cổ, Chúc Long, mở đôi mắt rồng như có thể chiếu sáng trời đất, nhàn nhạt lên tiếng.

Chỉ thấy Chúc Cửu Âm chống đỡ thân hình cao lớn, nhìn xuống tất cả các Tổ Vu, vẻ mặt điềm nhiên nói: "Được rồi, về chuyện của Nhân tộc, chúng ta có thể tạm gác lại, dù sao thời gian còn nhiều, còn về Nhân tộc thế nào, tất cả cứ giao cho thời gian lịch luyện là được, nếu Nhân tộc có thể thật sự chống lại áp lực của vạn tộc Hồng hoang, và trong những kiếp nạn hôm nay mà nổi bật lên, thể hiện ra tiềm lực và thực lực mạnh mẽ, đáng để Vu tộc chúng ta chú ý, thì vào thời khắc quan trọng nhất, ta không ngại giúp một tay, để họ trở thành đội quân tiên phong của Vu tộc ta, trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng Yêu tộc!" Lời của Chúc Long rất rõ ràng, đáng giúp thì giúp, không đáng thì không giúp.

Đối với lời của hắn, tất cả các Tổ Vu có mặt đều tỏ ra đồng ý, nhưng cũng chính lúc này, đột nhiên cửa lớn của đại điện Vu tộc bị đẩy ra, một Đại Vu của Vu tộc chạy vào, vẻ mặt kinh hoảng hét lớn: "Các vị đại nhân, bên phía Nhân tộc đột nhiên giáng xuống Tiên thiên công đức!" "Cái gì!?" "!!!!" Một câu nói, tất cả các Tổ Vu trong đại điện Vu tộc đều vẻ mặt kinh ngạc!

Phải biết rằng trong thế giới Hồng hoang, từ khi khai thiên lập địa đến nay mới xuất hiện mấy lần trời giáng công đức?

Mà Nhân tộc yếu đuối, trong vòng nửa năm ngắn ngủi, đột nhiên trời giáng hai lần Tiên thiên công đức!

"Đi ra ngoài xem!" "!!!" Ngay lập tức, trừ Chúc Long ra, tất cả các Tổ Vu đều nhanh chóng ra khỏi đại điện Vu tộc.

Khi ra khỏi đại điện Vu tộc, lợi dụng pháp lực vô thượng để nhìn

rõ mọi thứ, tất cả các Vu đều thấy một cảnh tượng không thể tin nổi.

Dưới chân núi Đại Hoang, lãnh địa của Nhân tộc, Nhân Hoàng đời đầu tắm mình trong ánh sáng vàng công đức, tay nâng ngọn lửa dẫn dắt vạn chúng sinh linh bước vào một thời đại mới.

Trong khoảnh khắc, tất cả các Tổ Vu đều chấn kinh, ngây người nhìn tất cả.

Tổ Vu có năng lực thông thiên triệt địa, khi nhìn thấy cảnh này, liền lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Cũng biết rằng nhờ tay của Nhân Hoàng, thế giới sắp bước vào một thời đại mới, cho nên trời mới giáng xuống Tiên thiên công đức!

Chương 16

Hiện tại tất cả các Tổ Vu đều không biết nên nói gì, Tổ Vu Thiên Ngô bên cạnh càng vẻ mặt ngây ngẩn nói: "Có lẽ Nhân tộc, thật sự sẽ mang đến cho chúng ta một bất ngờ lớn cũng không chừng." Cũng cùng lúc đó, sâu trong Lăng Tiêu Yêu Đình, trên Ba Mươi Ba tầng trời, bất kể là Nữ Oa hay Tam Thanh đều vô thức trợn tròn mắt.

Lần thứ hai giáng xuống Tiên thiên công đức, chưa đầy nửa năm.

Không biết vì sao, lúc này Nữ Oa có một cảm giác sai lầm, một cảm giác sai lầm rất lớn.

Trong Hồng hoang này, bà đã làm bao nhiêu việc, bày bao nhiêu kế, chẳng phải đều vì Tiên thiên công đức sao.

Vì Tiên thiên công đức có thể thành thánh a!

Mà Nhân tộc yếu đuối, lại có thể liên tục trong vòng nửa năm, nhận được hai lần Tiên thiên công đức.

Chuyện như vậy, sao có thể khiến các đại thần thượng cổ không kinh ngạc?

Dưới bầu trời, trong ánh sáng vàng, Nhân Hoàng tuấn tú như vậy, tay cầm ngọn lửa, dẫn dắt Nhân tộc bước vào một thời đại mới.

Nữ Oa im lặng không nói, không ngờ chủng tộc do mình tiện tay tạo ra lại có thể đi được đến bước này, trực tiếp dẫn dắt một thời đại mới.

Trong khoảnh khắc, trên Ba Mươi Ba tầng trời, ý định lập Nhân giáo của Thái Thượng càng trở nên mãnh liệt!

Nhưng cuối cùng hắn vẫn kiềm chế lại.

Nguyên nhân đơn giản, vì hiện tại Tiên thiên công đức đã giáng xuống, dù có lập Nhân giáo, cũng không chia được chút công đức nào.

Nữ Oa cũng vậy, dù có quản Nhân tộc, cũng không chia được chút công đức nào.

Nếu đã vậy thì cần gì phải quản nữa, có lẽ, Thiên đạo đang mượn tay Nhân Hoàng để bước vào một thời đại mới?

Tất cả chỉ là thoáng qua mà thôi.

Nữ Oa lại một lần nữa nhắm mắt, tiếp tục củng cố tu vi Thánh nhân, mong muốn tiến lên một tầng cao hơn.

Thái Thượng ở ngoài Ba Mươi Ba tầng trời, cũng kìm nén ý định của mình, muốn xem thêm một chút, dù sao lập giáo không phải chuyện dễ.

Một khi lập giáo, phát ra lời thề với Thiên đạo, thì phải thực hiện khế ước.

Lỡ như trộm gà không thành lại mất nắm gạo, thành thánh không được lại mang theo một gánh nặng, thì thật là lỗ lớn.

Nhưng Thái Thượng không biết, một chút do dự này, lại một lần nữa bỏ lỡ một cơ hội khổng lồ.

Cùng lúc đó, dưới chân núi Đại Hoang, Nhân Hoàng khoan gỗ lấy lửa, dạy dỗ Nhân tộc bước vào thời đại có lửa và dùng lửa.

Dù sao lúc này mấy triệu Nhân tộc, mấy nghìn bộ lạc Nhân tộc, có gần chín thành chưa thành tiên.

Cho nên việc sử dụng lửa, kỹ xảo mượn ngoại lực để lấy lửa, rất hữu ích với họ.

Dạy người bắt cá không bằng dạy người cách câu cá!

Cũng vào lúc này, Hoa Dịch đang dạy cách lấy lửa không phát hiện

ra, trong bộ lạc Toại Thị của Nhân tộc, có một bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi, đang mở to mắt nhìn ngọn lửa trong tay.

Đôi mắt trong veo của cô bé vô cùng lấp lánh, tỏa ra thần thái rực rỡ hơn những người Nhân tộc khác.

Tên của cô bé này, là Doãn Xúc...

Thời gian trôi qua từng chút một, chớp mắt đã ba tuần.

Trong ba tuần, Hoa Dịch càng củng cố hơn tu vi Huyền Tiên.

Nhờ vào những tảng thịt Yêu tộc đầy tinh túy, hắn đã ổn định hoàn toàn tu vi ở mức Huyền Tiên trung kỳ.

Tuy là Huyền Tiên trung kỳ, nhưng chiến lực của hắn dù Kim Tiên hậu kỳ cũng không đánh lại, ngay cả Kim Tiên đỉnh phong cũng có thể một trận chiến.

Đây là tác dụng to lớn của máu Bàn Cổ và Hồng Mông Tạo Hóa Quyết.

Cũng trong ba tuần, vì trận đại chiến Nhân-Yêu trước đó đã toàn thắng, khiến danh vọng của Hoa Dịch trong các bộ lạc Nhân tộc tăng lên đến đỉnh điểm.

Rất nhiều bộ lạc Nhân tộc không rời đi nữa, mà cắm trại xung quanh bộ lạc Hoa Thị, cùng nhau bảo vệ Nhân Hoàng, cung phụng Nhân Hoàng.

Không chỉ vậy, một số bộ lạc Nhân tộc ở những khu vực xa xôi hơn, sau khi nghe tin Hoa Dịch đại sát tứ phương, cũng không tự chủ được mà di dời cả bộ tộc.

Vì thay vì sống chui sống lủi dưới sự áp bức của vạn tộc Hồng hoang, sống ngày nay không biết ngày mai, thì không bằng theo Nhân Hoàng.

Dưới sự lãnh đạo của Nhân Hoàng giành lấy một tương lai tốt đẹp hơn!

Nhân tộc lúc này đoàn kết chưa từng có, có thể nói là đã kết thành một sợi dây thừng, bộ lạc Nhân tộc dưới chân núi Đại Hoang cũng ngày càng lớn.

Đến mức lãnh địa của Nhân tộc đã rộng gần vạn cây số, các dã thú, yêu thú trong Hồng hoang đều không dám vào!

Thấy cảnh này, Hoa Dịch tự nhiên cũng vô cùng vui mừng, đã có hình thái ban đầu của một xã hội thời kỳ cũ.

Nhân tộc càng mạnh, hắn cũng càng mạnh, khí vận thu được cũng càng nhiều.

Cuối cùng không cần tu luyện, chỉ cần dựa vào khí vận cũng có thể đẩy hắn lên vị trí thánh nhân.

Nhìn Nhân tộc đang phồn thịnh lúc này, Hoa Dịch trong lòng vô cùng vui mừng đồng thời cũng sinh ra cảnh giác.

Vì hắn biết hiện tại sự ổn định và phồn vinh này đều là giả tạo, Yêu thánh Phi Đản ở Thiên cung Yêu đình nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Tin tức muốn truyền đến tai của mười đại Yêu thánh Phi Đản ở Lăng Tiêu Yêu Đình, ít nhất cũng cần gần ba tháng, nếu không có người báo tin, thời gian có kéo dài thêm nữa, cũng tuyệt đối không quá nửa năm!

Mặc dù thế giới Hồng hoang vô cùng rộng lớn, đại quân Yêu tộc đi chinh phạt cũng đã toàn quân bị diệt.

Hơn nữa qua việc bắt giữ các binh sĩ Yêu tộc, Hoa Dịch biết được, hiện tại vì mệnh lệnh của Yêu Hoàng Đế Tuấn, Yêu thánh Phi Đản phải trấn thủ Yêu đình, không được đích thân đến.

Chương 17

Nhưng bất kể thế nào, ít nhất nửa năm, nhiều nhất một năm, Nhân tộc lại sẽ phải đối mặt với một thử thách lớn hơn, Yêu thánh Phi Đản sẽ phái một đội quân khổng lồ hơn, và những chiến tướng kinh khủng hơn.

Có lẽ lần sau sẽ là tai họa diệt tộc của Nhân tộc!

Cho nên thời gian để lại cho hắn không còn nhiều, thời gian để lại cho Nhân tộc không còn nhiều!

"Hiện tại có khoảng nửa năm đến một năm, ta phải trong thời gian có hạn cường hóa bản thân, cố gắng tu luyện đến cảnh giới Kim Tiên!" Hiện tại Hoa Dịch là Huyền Tiên, ước tính lần sau Yêu thánh Phi Đản sẽ phái nhiều vị, thậm chí hơn mười vị Kim Tiên, hoặc là tồn tại trên cả Kim Tiên!

Thật sự đến lúc đó, với tu vi hiện tại, thì xong đời!

Hoa Dịch giải quyết xong mọi việc, sau khi dặn dò các thủ lĩnh bộ lạc khác, liền tiến vào ngọn núi Đại Hoang đã vỡ nát nhưng vẫn hùng vĩ, lại tiếp tục tu luyện.

"May là cây đa này không sao." Nhìn cây đa khổng lồ, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, không do dự trực tiếp ngồi xếp bằng ở nơi tu luyện ban đầu, dựa vào bóng cây lập tức muốn tiến vào trạng thái tu luyện.

"Hy vọng lần này, có thể giúp ta thành Kim Tiên!" Nói xong, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, rồi bắt đầu nhắm chặt hai mắt, vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, luyện hóa máu Bàn Cổ vô thượng, ý đồ nửa năm thành Kim Tiên.

Thế giới Đại Hoang mây gió cuồn cuộn, biển mây trôi dạt, mỗi

ngày đều diễn ra cảnh giết chóc và bị giết.

Cứ như vậy trong tu luyện vạn đạo hào quang, ngàn vạch màu lành, không biết bất giác đã qua sáu tháng.

Bầu trời cũng từ mùa hè chuyển sang mùa đông, không khí bắt đầu trở nên lạnh lẽo, từng bông tuyết lớn từ trên trời rơi xuống, trang điểm cho thế giới Hồng hoang.

Tuyết lớn phủ kín núi, một màu trắng bạc, khắp nơi đều là một màu trắng xóa.

Dưới cây đa bị tuyết phủ, Hoa Dịch như một lão tăng nhập định, không sợ bốn mùa nóng lạnh, một lòng một dạ tu luyện.

Lúc này, tiên lực trong cơ thể như núi gầm biển gầm, sông chảy biển dâng.

Vô số tiên năng không ngừng chảy trong kinh mạch, tăng trưởng tu vi của Hoa Dịch.

Từng bông tuyết từ trên trời rơi xuống, rồi tan chảy bên cạnh hắn.

Theo từng luồng hơi trắng bốc lên, Hoa Dịch đã luyện hóa được hơn sáu trăm giọt máu Bàn Cổ trong cơ thể, sự vận chuyển của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh cũng ngày càng nhanh!

Thời gian không ngừng trôi, ngày qua ngày, cuối cùng vào một đêm trăng tuyết, dưới bầu trời đầy sao, toàn thân Hoa Dịch bùng nổ ra những dao động tiên lực rực rỡ nhất.

Vô số tiên năng như những luồng khí cuồng bạo tỏa ra bốn phương tám hướng, cuốn lên từng lớp tuyết dày, trực tiếp dọn sạch một khoảng đất trống sạch sẽ không tì vết trong phạm vi trăm mét quanh Hoa Dịch.

Lúc này, hắn cuối cùng đã tiến vào Huyền Tiên đỉnh phong!

“Không được, đã sáu tháng trôi qua mà ta mới chỉ đạt đến Huyền Tiên đỉnh phong, vẫn chưa đột phá Kim Tiên!” Theo việc từ từ mở mắt, Hoa Dịch nhíu mày, hiện tại hắn mới vừa tiến giai Huyền Tiên đỉnh phong, nhưng muốn tiến giai Kim Tiên còn một khoảng cách rất lớn.

Tối thiểu cũng phải mất nửa năm!

Thôi được rồi, nếu những lời này bị các sinh linh khác trong Hồng hoang nghe thấy, chắc chắn họ sẽ tức chết.

Người ta từ Huyền Tiên tu luyện đến Kim Tiên, ai mà không cần đến hàng chục triệu năm, trăm triệu năm, thậm chí là mấy tỷ năm!

Ấy thế mà ngài đây, chỉ mất vỏn vẹn một năm đã có thể thành Kim Tiên, lại còn chê là quá chậm.

Nhưng cũng khó trách, vì thời gian mà Hoa Dịch có thể dùng để tu luyện thật sự quá ít.

Không ai biết Yêu tộc sẽ tấn công lúc nào, có thể là ngày mai, cũng có thể là ngay bây giờ.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Hoa Dịch đột nhiên cảm nhận được một luồng khí tức bất thường.

Hắn ngẩng đầu, vẻ mặt hung hãn quát lớn.

“Ai đó, ra đây!” Trong khoảnh khắc, tim Hoa Dịch đập thình thịch.

Hắn đã quá sơ suất rồi, có người vẫn luôn quan sát mà hắn lại không hề phát hiện!

Thế nhưng khi Hoa Dịch ngẩng đầu lên, hắn liền sững sờ.

Đẹp, thật sự rất đẹp.

Dưới ánh trăng, một thiếu nữ tóc xanh mắt biếc đang chăm chú nhìn hắn.

Gió nhẹ thổi qua, mái tóc xanh của thiếu nữ bay trong gió.

Nhưng sau khi ngẩn người chưa đến một phần nghìn giây, Hoa Dịch lập tức hoàn hồn, vẻ mặt cảnh giác hỏi lại!

"Ngươi là ai!?" Giọng Hoa Dịch vang vọng dưới trăng, nhưng thiếu nữ tóc xanh lại không hề đáp lại.

Lúc này, gió nhẹ thổi qua, cuốn theo những bông tuyết rơi.

Chỉ trong nháy mắt, thiếu nữ đã biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện.

"....." Hoa Dịch mặt mày cảnh giác, đứng lặng hồi lâu không nói nên lời, không biết nữ tử đó là ai, cũng không biết mục đích của nàng ta.

Nhưng có một điều hắn biết rất rõ, nếu nữ tử đó ra tay lúc hắn đang tu luyện thì thật sự quá nguy hiểm!

"Xem ra sau này tu luyện phải cẩn thận hơn mới được!" Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, trong đầu muôn vàn suy nghĩ đan xen.

Đúng lúc này, mặt trời mọc.

Ánh nắng rực rỡ chiếu rọi khắp mặt đất, xua tan cái lạnh, mang đến hơi ấm!

Ánh mặt trời vàng óng vô cùng trong trẻo, bầu trời xanh như ngọc, hôm nay là một ngày hiếm có thời tiết đẹp.

Một năm trước, Hoa Dịch từng nghe hệ thống nói, mỗi khi ký danh liên tục đủ một năm sẽ có phần thưởng tương ứng.

Điều đó có nghĩa là phần thưởng ký danh lần đầu của Hoa Dịch sắp được trao!

Chương 18

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc ánh mặt trời chiếu rọi khắp mặt đất, thái dương vừa ló dạng, Hoa Dịch đã nghe thấy giọng nói quen thuộc của hệ thống.

"Đinh!

Chúc mừng chủ nhân đã ký danh liên tục thành công, hiện tại phát thưởng Tiên Thiên Linh Cốc, Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" "Tiên Thiên Linh Cốc, Cửu Thiên Tức Nhưỡng!?" Nghe thấy câu này, Hoa Dịch thoáng sững sờ, sau đó một luồng thông tin mênh mông như biển cả ùa vào sâu trong đại não hắn.

Khiến hắn lập tức hiểu ra mọi chuyện!

Tiên Thiên Linh Cốc, là linh căn vĩ đại đầu tiên của trời đất, tổ tiên của tất cả các loại ngũ cốc đời sau.

Xưa kia được thần điểu ngậm lấy, rơi xuống chỗ Viêm Đế, là hạt giống tiên thiên công đức, mở ra thời đại canh tác cho hậu thế.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, một trong năm vật thần thai tiên thiên ngũ hành, có thể trị thủy, có thể bồi bổ đất đai, khiến cho bất kỳ mảnh đất cằn cỗi nào cũng trở nên tràn đầy linh khí.

Nó có thể biến mọi vùng đất thành thần thổ, là loại đất lý tưởng nhất để gieo trồng các loại linh căn, tiên thiên linh căn.

Đồng thời, nó cũng là một chí bảo phòng ngự tiên thiên, có thể hóa thành một lá chắn phòng ngự bẩm sinh, phòng ngự vô song, dù là Tru Tiên kiếm khí cũng không thể xuyên phá.

Được rồi, nhìn những thông tin hiện lên trong đầu, Hoa Dịch lập tức kích động!

Tổ tiên của vạn loại ngũ cốc là Tiên Thiên Linh Cốc tạm thời chưa nói đến, nhưng Cửu Thiên Tức Nhưỡng đúng là thứ hắn đang cần nhất.

Chỉ cần có sự bảo hộ của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Nhân tộc có thể đứng ở thế bất bại bẩm sinh.

Trừ phi thánh nhân Nữ Oa, hoặc Yêu hoàng Đế Tuấn đích thân ra tay với Hỗn Độn Chung, nếu không dù cho mười đại Yêu thánh của Yêu tộc có tập hợp lại cũng đừng hòng phá vỡ được phòng ngự của Nhân tộc!

"Đúng là không hổ danh, Hệ thống Siêu Thần Ký Danh mạnh nhất quả nhiên danh bất hư truyền!" Theo một ý niệm, Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tiên Thiên Linh Cốc đều xuất hiện trước mắt hắn.

Nhìn hai loại linh vật trước mắt, Hoa Dịch vô cùng kích động, không chút do dự, hắn lập tức một tay chộp lấy Cửu Thiên Tức Nhưỡng rồi tung lên trời.

Tức Nhưỡng là một loại đất bùn màu hoàng kim, vừa xuất hiện đã tâm ý tương thông với Hoa Dịch, có thể tùy ý niệm mà biến lớn hay nhỏ.

Có thể tưới nhuần đất đai, hoặc hình thành phòng ngự tuyệt đối!

Chỉ thấy Hoa Dịch vừa động ý niệm, Cửu Thiên Tức Nhưỡng màu vàng kim lập tức bay lên trời, sau đó ban xuống một cơn mưa thần thánh màu vàng tuyệt đẹp.

Vừa bồi bổ đất đai, nó vừa tạo thành một màn trời màu vàng cam, bao trùm toàn bộ lãnh địa Nhân tộc.

Đây chính là hàng rào phòng ngự tuyệt đối do Tức Nhưỡng hóa thành!

Vô số người Nhân tộc ngẩng đầu, kinh ngạc nhìn cảnh tượng lộng

lẫy và xinh đẹp này.

"Có hàng rào phòng ngự tuyệt đối do Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo thành, như vậy ta có thể yên tâm tu luyện, không còn nỗi lo về sau!" Nhìn màn trời màu vàng cam tràn ngập khí tức huyền hoàng, Hoa Dịch hài lòng gật đầu.

Sau đó, theo một ý niệm, tấm chắn Tức Nhưỡng vốn rõ mồn một lập tức hóa thành hư vô, trước mắt lại là trời xanh mây trắng, tựa như chưa từng xuất hiện!

"Bây giờ Tức Nhưỡng đã kết nối với tâm linh của ta, bình thường có thể biến thành linh thổ để bồi bổ đất đai, lúc nguy cấp cũng có thể tạo thành hàng rào phòng ngự tuyệt đối." Nhìn mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch thầm nghĩ.

Đúng lúc này, phía trước hắn đột nhiên có mấy bóng người bay tới, cùng với đó là tiếng gọi.

"Hoàng!

Ngô hoàng!" "Ngô hoàng, ngài không sao chứ!!!" Thấy cảnh này, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, xem ra những hộ vệ mà nửa năm trước hắn phân công canh gác bên ngoài Đại Hoang sơn đã cảm nhận được động tĩnh nên vội vàng chạy tới.

Sau khi tu luyện xong, Hoa Dịch định xuống núi xem xét một chút, dù sao cũng cần lao động và nghỉ ngơi kết hợp, một vài tình hình của Nhân tộc cũng cần hắn quản lý.

"Theo ta xuống núi." Nhàn nhạt ra lệnh một câu, Hoa Dịch liền tung mình nhảy xuống, bay về phía chân núi.

Các hộ vệ vội vàng đuổi theo sau.

Đại Hoang sơn vào mùa đông là một màu trắng bạc, khắp nơi đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết dày, nhìn ra xa, mặt đất như được khoác

lên một lớp áo bạc, vô cùng hùng vĩ.

Đương nhiên, thế giới Hồng hoang vô cùng rộng lớn, nơi này có thể là mùa đông, nhưng nơi khác lại có thể là mùa hạ.

Nhật nguyệt luân chuyển, tinh tú đổi dời, ở đây, bất cứ nơi nào cũng đang diễn ra bốn mùa trong năm.

Rất nhanh, Hoa Dịch đã cùng các hộ vệ xuống đến chân Đại Hoang sơn.

Trên bầu trời xanh biếc trôi nổi từng đám mây trắng, hiện tại các bộ lạc Nhân tộc bên ngoài Đại Hoang sơn đã liên kết lại thành từng mảng lớn.

Qua lời kể của các hộ vệ, trong nửa năm qua, số lượng người Nhân tộc từ khắp bát hoang tứ hải đổ về ngày càng nhiều, hiện tại đã đột phá năm sáu triệu người.

Mọi người đều hy vọng dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng, Nhân tộc có thể thoát khỏi tình cảnh khó khăn hiện tại, bước sang một trang sử hoàn toàn mới.

"Hoàng!" "Nhân Hoàng!" "Ngô hoàng!" Đi giữa những tộc nhân cần cù, gần như tất cả người Nhân tộc sau khi nhìn thấy Hoa Dịch đều buông việc đang làm, cung kính hành lễ với Nhân Hoàng.

Hoa Dịch cũng khẽ gật đầu, đáp lại sự tôn kính của các tộc nhân.

Hiện tại Nhân tộc đã có lửa, khói bếp lượn lờ bốc lên, những người đàn ông đi săn về đang lột da, xẻ thịt con mồi bên đống lửa.

Lông thú có thể giữ ấm, còn thịt nướng chín thì được người lớn chia cho trẻ con.

Người lớn sảng khoái, trẻ con vui cười, Nhân tộc một mảnh hân hoan phát triển, khiến Hoa Dịch vô cùng mãn nguyện.

Nhưng cũng vào lúc này, một hộ vệ bên cạnh đã thuật lại cho Nhân Hoàng về khó khăn mới mà Nhân tộc đang gặp phải, đó là con mồi có thể săn bắt không còn nhiều nữa!

Cùng với việc số lượng Nhân tộc tập trung ngày càng đông, mấy triệu người gần như đã chiếm lĩnh toàn bộ khu vực xung quanh Đại Hoang sơn.

Điều này cũng có nghĩa là, khu vực săn bắn vốn chỉ cần cung cấp cho một bộ lạc vài nghìn người, giờ đây lại phải cung cấp con mồi và thức ăn cho năm triệu, thậm chí sáu triệu người.

Cứ như vậy nửa năm, con mồi xung quanh đương nhiên đều bị săn bắt hết sạch.

Đàn ông Nhân tộc không còn cách nào khác, đành phải mạo hiểm đến những khu vực xa xôi hơn để săn lùng những con hoang thú mạnh mẽ.

Chương 19

Nhưng điều đó cũng đồng nghĩa với việc nguy hiểm và khó khăn nối tiếp nhau ập đến.

Đồng thời, những người Nhân tộc rời xa bộ tộc cũng sẽ trở thành mục tiêu của các loại hoang thú, yêu thú, dã thú khác.

Săn bắt yêu thú phải đối mặt với nguy hiểm đến tính mạng, mỗi lần ra ngoài đi săn gần như đều là một bài kiểm tra sinh tử.

Thế giới Hồng hoang vô cùng tàn khốc, hoang thú lại vô cùng to lớn, có con còn có khả năng lay trời động đất, dời non lấp biển, cho nên gần như mỗi lần đi săn đều có người bị thương hoặc chết không ít.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến dân số Nhân tộc mãi không tăng lên được.

Sau khi nghe một lượt trình bày, Hoa Dịch thở dài một hơi, đúng là thầy chùa thì đông mà cháo thì ít, đây cũng là biểu hiện của việc dân số quá đông mà tài nguyên lại thiếu thốn.

Cùng với việc ngày càng có nhiều bộ lạc đến đầu quân, tình cảnh khó xử này sẽ chỉ ngày càng rõ ràng hơn.

Dân dĩ thực vi thiên.

Thức ăn, đến cuối cùng, giờ đây đã trở thành một ngọn núi lớn đè nặng lên đầu Nhân tộc.

Hoa Dịch đang chau mày suy nghĩ thì đột nhiên trong đầu lóe lên một ý!

"À phải rồi, phần thưởng ký danh lúc nãy chẳng phải mình đã nhận được Tiên Thiên Linh Cốc sao?

Bây giờ dùng là vừa!" Hoa Dịch tinh thần chấn động, lập tức quay đầu nói với hộ vệ bên cạnh: "Lập tức đi triệu tập tất cả các bộ lạc Nhân tộc, ta có chuyện muốn tuyên bố!" "Vâng, Ngô hoàng!" Lời của Nhân Hoàng là tối cao, vừa nghe lệnh, mấy vị hộ vệ bộ lạc đi theo lập tức xuống núi thông báo.

Rất nhanh, sau khoảng một canh giờ, mặt trời đã lên cao, gần như tất cả người Nhân tộc đều tập trung dưới chân Đại Hoang sơn.

Nhìn từ xa, chi chít khắp nơi đều là đầu người.

Trên một vách đá cheo leo của Đại Hoang sơn, đối mặt với ánh mắt kính trọng và nóng rực của tất cả người Nhân tộc bên dưới, Hoa Dịch không do dự, trực tiếp vung tay!

Trong khoảnh khắc, pháp lực Huyền Tiên mênh mông khuếch tán ra, cùng với một ý niệm, Cửu Thiên Tức Nhưỡng vốn phân bố khắp mọi nơi đều rung động.

Nó tự động phân chia đất đai và lật lên một lượt.

Trong nháy mắt, vô số tuyết đọng bay lên, hóa thành những dải lụa bạc trên trời.

Vô số mảnh đất trống đã được khai khẩn, nhìn những thửa ruộng vuông vức, tất cả người Nhân tộc đều ngơ ngác, không biết Nhân Hoàng đang làm gì.

Nhưng cũng vào lúc này, chỉ thấy Hoa Dịch, dưới sự chú mục của vạn người, lại vung tay lên, trong sát na vô số hạt giống lấp lánh bay ra.

Chúng hóa thành những vì sao trên trời, rơi xuống khắp các thửa ruộng.

Sau đó, Hoa Dịch dùng pháp lực mênh mông làm tan chảy vô số bông tuyết bay lượn trên trời, hòa vào một giọt máu Bàn Cổ, biến

chúng thành một cơn mưa linh khí tạo hóa tràn đầy sức sống!

Rào rào rào...

Vô số giọt mưa linh khí lấp lánh rơi xuống, khiến cho tất cả người Nhân tộc đều được bao phủ trong một vầng hào quang.

Rất nhiều người Nhân tộc vốn bị thương nhẹ đều lập tức hồi phục trong khoảnh khắc này, những người bị thương nặng thì thương thế cũng giảm bớt, còn những người khác trong bộ lạc cũng đều tràn đầy sức sống!

Tất cả tộc nhân đều trừng lớn mắt, nhìn cảnh tượng kỳ dị này.

Nhưng giây tiếp theo, họ kinh ngạc phát hiện, những hạt giống được gieo trên khắp các thửa ruộng đều nảy mầm, lớn lên rồi kết quả trong khoảnh khắc.

Từng cây từng cây lúa thần cao vút mọc lên, trên đó kết đầy những hạt lúa chi chít như trứng gà, trong suốt lấp lánh, tất cả đều tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Đây là lứa hạt giống tiên thiên đầu tiên của trời đất, là tổ tiên của tất cả các loại ngũ cốc đời sau, cũng là một trong những cơ duyên chính dẫn dắt hàng trăm triệu người Nhân tộc đến thời kỳ đại hưng.

Vì vậy, loại linh cốc nguyên thủy nhất này hoàn toàn khác với các loại linh cốc đời sau.

Hơn nữa, hạt giống còn được hệ thống cải tạo, nên linh cốc trồng ra, bất kể là linh tính hay sản lượng đều vượt xa linh cốc nguyên bản của Hồng hoang hàng trăm lần!

Nhìn những cây linh cốc chi chít, tỏa sáng lấp lánh này, tất cả người Nhân tộc đều sững sờ, một vị trưởng lão bộ lạc tiến lên hai bước, cung kính hỏi.

“Ngô hoàng, đây là...?” Nghe vậy, Hoa Dịch đứng trên đỉnh núi, nhàn nhạt cất lời: “Thức ăn!” “Thức ăn!?” “Thức ăn!?” Nghe lời của Hoa Dịch, tất cả người Nhân tộc bên dưới đều vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì những hạt lúa này đều vô cùng cứng, khó mà ăn được.

Dù có cắn một miếng thì trong miệng cũng toàn là mảnh vụn, căn bản không thể nuốt xuống, sao lại là thức ăn được?

Nhưng nhìn vẻ mặt hoang mang của các tộc nhân, Hoa Dịch không giải thích, chỉ vung tay lên, tức thì vô số hạt linh cốc từ trên cây bay ra, sau đó rơi vào một chiếc vạc lớn đã được chuẩn bị sẵn.

Chiếc vạc lớn này vốn là một tấm khiên của Yêu tộc, phòng ngự không tệ, có thể lớn có thể nhỏ, bây giờ vừa hay có thể dùng để nấu cơm.

Ngay sau đó, lửa lớn được đốt lên dưới chiếc vạc chứa đầy linh cốc và nước, không bao lâu sau đã tỏa ra mùi cơm thơm thoang thoảng!

“Ực..” “Hít!” Từng làn hương cơm lan tỏa, dường như xuyên qua ngàn năm cổ xưa, lại giống như lững lờ trôi từ dòng sông dài của lịch sử, khiến cho vô số người Nhân tộc có mặt ở đây không tự chủ được mà nuốt nước bọt.

Bụng họ đói rồi.

Việc nấu cơm, vốn là truyền thống được khắc sâu trong xương tủy của Nhân tộc sau khi phát hiện ra linh cốc ở đời sau, có thể nói là đã lưu truyền ngàn đời, có mối liên hệ mật thiết.

Lịch sử trước mắt đã được đẩy sớm hơn mấy trăm triệu năm.

Chính sự phát hiện ra hạt lúa này là cơ duyên ban đầu cho sự hưng thịnh của Nhân tộc.

Và ngay lúc này, nắp vạc đã được mở ra!

Những hạt cơm trong suốt lấp lánh tỏa ra hương thơm quyến rũ, vì đã được nấu chín nở ra, nên tất cả các hạt linh cốc đều trở nên to bằng nắm tay, mềm mại ngon miệng.

Một khi đã ăn, sẽ khiến người ta nhớ mãi không quên.

Ục ục ục ục.

Chương 20

Thôi được rồi, lúc này bụng của rất nhiều người Nhân tộc đã không kìm được mà kêu lên, bởi vì linh cốc vốn là loại cây trồng có liên quan mật thiết với Nhân tộc.

Cũng chính vì Nhân tộc, mới khiến cho Tiên Thiên Linh Cốc trở thành một loại hạt giống công đức càng thêm trác tuyệt.

Ngay cả các loại ngũ cốc đời sau cũng là một trong những loại cây trồng thành công nhất, nhờ bàn tay của Nhân tộc mà phát triển khắp thế giới!

Nhưng bất kể thế nào, bây giờ là lúc thưởng thức!!

Hoa Dịch ngồi xếp bằng ngay trước vạc lớn, rồi một tay vơ lấy một nắm cơm to bằng quả đấm và bắt đầu ăn.

Một mùi vị quen thuộc ập vào mặt, hương thơm của cơm gạo tràn ngập khoang miệng, khiến Hoa Dịch có một cảm giác xúc động như xuyên qua ngàn năm cổ xưa để hồi tưởng.

Sau đó, vừa ăn, Hoa Dịch vừa giải thích cho các tộc nhân!

"Đây là cơm, là linh cốc.

Trồng loại linh cốc này có thể giúp Nhân tộc chúng ta không còn phải chịu cảnh đói kém nữa..." Rất nhanh, Hoa Dịch đã giải thích hết tác dụng của cơm và linh cốc.

Tất cả người Nhân tộc có mặt đều nghe mà ngây ngẩn, nhưng ai cũng ghi nhớ một điều, đó là trồng loại linh cốc này thì sẽ không còn bị đói nữa.

Thế là tất cả các tộc nhân đều kích động, thậm chí kích động đến mức nước mắt lưng tròng!

Đừng xem thường việc phát hiện ra hạt lúa.

Vào thời điểm các chủng tộc khác còn đang ăn lông ở lỗ, liều mạng săn giết lẫn nhau để lấp đầy cái bụng.

Nhân tộc đã có thể dựa vào những hạt linh cốc này để thoát khỏi nguy hiểm tính mạng và nạn đói!

Cứ như vậy, Nhân tộc có thể sinh sôi và phát triển mạnh mẽ, cuối cùng trở thành chủng tộc mạnh nhất Hồng hoang.

Cũng chính vì sự phát hiện ra linh cốc, mới khiến thế giới Hồng hoang lại bước vào một thời đại hoàn toàn mới, thời đại canh nông!

Kể từ đây, vạn tộc Hồng hoang đều bắt đầu noi theo Nhân tộc, bất kể là Vu, Yêu, Long, Phượng, Kỳ Lân hay các chủng tộc khác, đều dùng cách này để giải quyết vấn đề chém giết và đói khát đã đeo bám họ bấy lâu.

Hoàn toàn thay đổi thế giới Hồng hoang chỉ có ăn và bị ăn này!

Và cũng vào lúc này, bầu trời đột nhiên giáng xuống kim quang công đức.

Sáng kiến thay đổi Hồng hoang, đưa nó bước vào một thời đại mới này, đủ để khiến Nhân tộc, khiến Hoa Dịch lại nhận được một đợt tiên thiên công đức.

“Sao, sao có thể!!!” “Sư huynh, nhìn kìa!” “!!!!!!” Ngoài ba mươi ba tầng trời, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, tất cả đều đồng loạt mở mắt, vẻ mặt kinh ngạc!

Giờ phút này, ngay cả Thông Thiên vốn luôn nhất tâm nhất ý cũng không còn giữ được bình tĩnh, đôi mắt tĩnh lặng của y hiện rõ vẻ kinh hãi vô cùng.

“Một năm!!!

Mới chỉ một năm thôi mà Nhân tộc đã nhận được ba lần tiên thiên công đức, ba lần tiên thiên công đức, ba lần tiên thiên công đức!!!" Nguyên Thủy ngồi ở giữa kinh ngạc đến nói năng lộn xộn.

Ba lần tiên thiên công đức, đủ để một người thành thánh!

Bên cạnh, Thông Thiên cũng kinh ngạc vô cùng.

"Rốt cuộc là chuyện gì!?

Phải biết rằng trong thế giới Hồng hoang, có thể nhận được một lần tiên thiên công đức trong vòng một trăm triệu năm đã là không tệ rồi.

Rốt cuộc là ai có thể trong cùng một năm dẫn động ba lần tiên thiên công đức!?" Nói xong, Thông Thiên cũng không màng tu luyện nữa, lập tức dùng pháp lực mênh mông, thần thức Chuẩn Thánh bắt đầu tra xét hạ giới.

Sau khi tra xét một lượt, Thông Thiên vẻ mặt kinh dị nói: "Nhân tộc!?" Bàn Cổ Tam Thanh sở dĩ được gọi là Bàn Cổ Tam Thanh, là vì họ đều có năng lực thông thiên triệt địa.

Chỉ cần nhẹ nhàng tra xét là có thể hiểu rõ mọi chuyện trong quá khứ!

Tương lai không thể xác định, nhưng quá khứ lại là cố định.

Hoa Dịch truyền bá nghề nông, dẫn phát kim quang tiên thiên, khiến thế giới Hồng hoang lại nhanh chóng bước vào một thời đại mới.

Chuyện lớn như vậy, Tam Thanh sao có thể không biết?

Sao lại không biết được!?

Cho nên vào lúc này, trong đầu Thông Thiên đột nhiên nảy ra một ý nghĩ không thể tin nổi, đó là bảo hộ Nhân tộc, lập Nhân giáo!

Dùng khí vận nghịch thiên của Nhân giáo để trợ giúp mình thành thánh!

Thôi được rồi, bởi vì sự xuyên không của Hoa Dịch vào thời khắc này, đã khiến cho tiến trình của Hồng hoang xảy ra những thay đổi to lớn.

Bánh xe lịch sử đã chuyển hướng, rốt cuộc là Thái Thượng lập Nhân giáo trước, hay Thông Thiên lập Nhân giáo trước, không một ai biết được.

Nhưng cũng cùng lúc đó, trong Lăng Tiêu Yêu Đình, cảm nhận được biến động ở hạ giới, thánh nhân Nữ Oa khẽ chau đôi mày ngài.

Ban đầu, Nữ Oa sở dĩ sáng tạo ra Nhân tộc, một là để thành thánh, hai là để cường hóa Yêu tộc, để lại cho Yêu tộc một đám đại dược Nhân tộc có thể thu hoạch hàng năm.

Nhưng bây giờ, tiến trình của Nhân tộc đã vượt xa dự đoán của nàng, một năm ba lần trời giáng tiên thiên công đức, đối với Yêu tộc mà nói, đơn giản là không thể tưởng tượng!

Bây giờ, Nữ Oa bỗng nhiên cảm thấy quyết định bỏ rơi Nhân tộc, coi họ như một công cụ rồi vứt bỏ lúc trước, phải chăng là một sai lầm?

Và cũng vào lúc này, sau lưng Nữ Oa đột nhiên xuất hiện một hư ảnh màu vàng.

Nhìn thấy hư ảnh, Nữ Oa nhàn nhạt nói một câu: "Thái Nhất." Không sai, hư ảnh màu vàng trước mắt chính là một trong những Yêu hoàng của Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất!

Giờ phút này, Đông Hoàng Thái Nhất đứng trước mặt Nữ Oa, cung kính gọi một tiếng: "Đại thánh." Sau đó, vẻ mặt hơi nghiêm lại nói.

“Đại thánh, chuyện ở hạ giới...

Chương 21

ngài đã cảm nhận được rồi chứ?" Đối với câu hỏi của Đông Hoàng, Nữ Oa không nói gì, chỉ khẽ gật đầu.

Sau đó Đông Hoàng lại nói: "Đại thánh, bây giờ chuyện của Nhân tộc ở hạ giới ta đều đã biết, thậm chí một vài khúc mắc giữa Nhân tộc và Yêu tộc ta, ta cũng đều đã rõ." Nói đến đây, thân là Yêu hoàng, Đông Hoàng hơi do dự một chút rồi nói: "Hiện tại dị biến của Nhân tộc ngày càng nhiều, ta sợ sau này sẽ bất lợi cho Yêu tộc ta!" Đúng vậy, lần này Thái Nhất đến là để hỏi thái độ của Nữ Oa.

Đông Hoàng là Yêu hoàng, tự nhiên mọi việc đều phải lo cho Yêu tộc, tự nhiên không thể để cho Hồng hoang xuất hiện một chủng tộc lớn thứ ba, chỉ đứng sau Yêu tộc và Vu tộc.

Mà chủng tộc này lại có khúc mắc với họ.

Vì vậy, trước khi Nhân tộc thực sự trưởng thành và có thể uy hiếp Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất không ngại ra tay tiêu diệt Nhân tộc trước.

Bóp chết mọi nguy cơ từ trong trứng nước.

Cho nên lần này Đông Hoàng đến đây, là hy vọng thánh nhân Nữ Oa có thể tỏ rõ thái độ.

Trong cuộc tranh chấp chủng tộc, trong chuyện đại thị đại phi này, hy vọng nàng có thể đứng về phía Yêu tộc.

Sau khi nghe xong lời trình bày của Thái Nhất, thân là thánh nhân, Nữ Oa cũng không biểu lộ quá nhiều, chỉ nhàn nhạt nói.

"Chuyện này, ta sẽ không ra tay." Được rồi, một câu nói này lập tức khiến đôi mắt tiên của Đông Hoàng sáng lên, sau đó gật gật đầu:

“Nếu đã như vậy, vậy đa tạ ngài.” Lời của Nữ Oa rất rõ ràng, vào thời khắc cần thiết, nàng sẽ không ra tay, nhưng đồng thời cũng sẽ không can thiệp.

Dù sao Nữ Oa cũng là Thánh Mẫu của Nhân tộc, lại là Đại thánh của Yêu tộc, nên thân phận có phần đặc thù.

Nhưng bất kể thế nào, có một câu nói này là đủ rồi.

Đông Hoàng khẽ buông xuống nỗi lo trong lòng, thở phào một hơi.

Hắn sẽ không ra tay diệt cỏ tận gốc đối với Nhân tộc hiện tại, dù sao danh tiếng đại dược của Nhân tộc cũng đã vang xa.

Yêu tộc không nỡ bỏ đi một đàn cừu béo được nuôi nhốt.

Diệt Nhân tộc, khí vận của Nhân tộc cũng sẽ gia trì lên thân Yêu tộc, cứ để cho bên này tiêu hao bên kia lớn mạnh, Đông Hoàng không ngại để cho Nhân tộc trưởng thành thêm một chút nữa.

Còn bây giờ, sau một ngàn năm sinh sôi nảy nở, đã đến lúc thu hoạch một lứa đại dược Nhân tộc rồi!

Rất nhanh, Đông Hoàng biến mất, Nữ Oa nói ra câu nói đó cũng không cảm thấy bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Vốn dĩ Nhân tộc chỉ là một chủng tộc dùng xong rồi vứt, mặc cho họ tự sinh tự diệt.

Đến cuối cùng, Yêu tộc mới là nhà của nàng!

Và cũng cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu, trong đại điện của Vu tộc.

“Trải qua lần tiên thiên công đức này, khí vận của Nhân tộc lại càng lớn mạnh hơn nữa!” “Một năm hai lần tiên thiên công đức, quả thực quá kinh người.

Hiện tại số lượng Nhân tộc tập trung đã vượt qua năm sáu triệu,

trong một năm ngắn ngủi, số lượng Nhân tộc mới sinh đã không dưới mấy chục vạn!" "Một năm sinh mấy chục vạn?

Tốc độ sinh sản của Nhân tộc thật sự quá kinh khủng!" "Đúng vậy, nhờ Nhân tộc mà Vu tộc chúng ta cũng đã học được cách dùng lửa.

Bây giờ không chỉ có tộc của Chúc Dung đại ca, mà các Vu tộc khác cũng có thể dùng ngoại lực để điều khiển lửa!" "Nếu vậy, Nhân tộc thực sự đã giúp Vu tộc chúng ta một việc lớn, gián tiếp thay đổi thế giới Hồng hoang.

Dù sao có lửa, bất kể là đi săn, nấu chín thức ăn, hay là hành động ban đêm, xua đuổi yêu thú và hoang thú mạnh mẽ, bảo vệ trẻ em, đối với Yêu tộc chúng ta quả thực có sự giúp đỡ rất lớn!" Trong đại điện khí thế bàng bạc, dưới trái tim Bàn Cổ đang không ngừng đập, vang lên những tiếng thảo luận của các Tổ Vu.

Nhưng cũng vào lúc này, đột nhiên lại có một vị Đại Vu hoảng hốt chạy vào đại điện, lớn tiếng nói!

"Các vị đại nhân, trời giáng công đức, trời giáng công đức, Nhân tộc lại được trời ban công đức rồi!!" "!?" "!!" Nghe một câu này, tất cả các Tổ Vu đều bật dậy, sau đó giây tiếp theo, họ đã lao ra khỏi đại điện Vu tộc!

Vừa ra khỏi đại điện, tất cả các Tổ Vu đều nhìn thấy, trên Đại Hoang sơn ở phía chân trời xa xôi, từ trên trời giáng xuống ức vạn kim quang.

Gần như bao trùm toàn bộ lãnh địa Nhân tộc.

Trong kim quang ngập trời đó, Nhân Hoàng của Nhân tộc trông thật thần thánh.

Tựa như đang khoác trên mình một chiếc kim sắc long bào.

Hơi nước bốc lên nghi ngút từ nồi cơm, đại biểu cho việc Hồng hoang sắp từ thời kỳ chém giết đẫm máu, bước vào thời đại của canh tác, phát triển và văn minh.

Tất cả các Tổ Vu đều ngây người, trong một năm qua, mọi sự thay đổi của Nhân tộc, Vu tộc đều nhìn thấy trong mắt, kinh ngạc trong lòng.

Một năm ba lần trời giáng tiên thiên công đức, đó là điều họ không dám nghĩ tới!

Cũng gần như cùng lúc đó, trên Hồng Mông thương thiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng kinh ngạc mở mắt.

Lão phát hiện ra Nhân tộc, một chủng tộc mới chỉ sinh ra ở Hồng hoang được một ngàn năm, đang phát triển theo một hướng hoàn toàn khác với vạn tộc Hồng hoang.

Hướng đi này gần như sẽ thay đổi hoàn toàn thế giới Hồng hoang hiện tại!

"Lẽ nào Nhân tộc này, sau Long, Phượng, Vu, Yêu, sẽ là nhân vật chính tiếp theo của trời đất!?" Trên Hồng Mông thiên, Hồng Quân nhìn chủng tộc đang hân hoan quật khởi này mà bất giác thốt lên.

Từ đó, Đạo Tổ trong lúc tham ngộ thiên đạo cũng bắt đầu chú ý đến Nhân tộc.

Không biết vì sao, đối mặt với Vô Lượng Kiếp sắp tới, lão lại nhìn thấy một tia cơ duyên trên người Nhân tộc.

Một tia cơ duyên có thể giúp Hồng hoang an toàn vượt qua Vô Lượng Kiếp!

Trong đôi mắt sâu thẳm của Đạo Tổ lóe lên một tia sáng, lão có một chút kỳ vọng vào Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc hiện tại quá yếu ớt, căn bản không đủ để thay đổi, hay ảnh hưởng đến thế giới Hồng hoang đã ăn sâu bén rễ hiện tại, cũng như hai siêu cấp chủng tộc Vu và Yêu.

Cho nên Nhân tộc rốt cuộc có phải là nhân vật chính của trời đất sau này hay không, còn phải để tương lai giám định, thời gian sẽ là minh chứng tốt nhất!

Sau đó, dưới kim quang ngập trời, Hoa Dịch cảm thấy con đường thành thánh của mình lại càng thêm vững chắc.

Hắn phát hiện ra hiện tại chỉ thiếu thời gian và tu vi, chỉ cần cho hắn đủ thời gian tu luyện, và cho Nhân tộc phát triển.

Chương 22

Thì việc thành thánh sẽ là chuyện thuận lý thành chương.

"Thế nhưng, họ sẽ cho ta, cho Nhân tộc thời gian để trưởng thành sao?" Tắm mình trong kim quang, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên nhìn lên bầu trời.

Vào lúc này, sau đúng nửa năm, chuyện đại quân Yêu tộc toàn quân bị diệt, Yêu tộc đại tướng Bạch Lang tử trận, ba mươi vạn Yêu tộc trở thành lương thực của Nhân tộc.

Cuối cùng cũng truyền về thiên đình Yêu tộc, truyền đến tai một trong mười đại Yêu thánh, Phi Đản.

Giờ phút này, Phi Đản nổi trận lôi đình, trong lòng lửa giận ngút trời!

"Cái gì, đại quân của ta thua rồi sao!?

Nhân tộc!

Nhân Hoàng!!!!" Toàn bộ Lăng Tiêu Yêu Đình đều vang lên tiếng gầm giận dữ của vị Yêu tộc đại thánh, tất cả Yêu tộc đều run rẩy, những kẻ dưới bán bộ Chuẩn Thánh đều phủ phục trên mặt đất.

"Đại soái, chúng ta bây giờ phải làm sao?" Mấy chục vị yêu tướng bên cạnh Phi Đản cũng sắc mặt không tốt.

Bạch Lang là bạn tốt của họ, năm xưa chinh chiến Hồng hoang không biết đã giết bao nhiêu địch thủ, vậy mà bây giờ lại gãy giáo trong tay Nhân tộc nhỏ bé.

Điều này cũng khiến họ không dễ chịu chút nào!

Nghe vậy, Yêu tộc đại thánh Phi Đản lập tức quay đầu, nghiến

răng nghiến lợi nói: "Làm sao ư?

Giết!

Giết!

Giết!" Liên tiếp ba chữ "giết" tràn ngập phẫn nộ vô cùng, Phi Đản tay nắm binh khí, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt dữ tợn nghiến răng nói!

"Lần này ta sẽ phái một triệu yêu binh, tất cả các tướng Kim Tiên đều đi, nhất định phải bắt sống Nhân Hoàng cho ta, tàn sát Nhân tộc!!!" Yêu tộc đại thánh Phi Đản gần như dùng giọng gầm thét để gào lên, mục đích của hắn rất rõ ràng.

Nếu Nhân Hoàng đó có thể chiến đấu với Kim Tiên sao?

Vậy thì phái mười vị Kim Tiên đến.

Xem Nhân Hoàng dù có nghịch thiên đến đâu, Nhân tộc dù có phản kháng thế nào, cũng không thoát khỏi tấm lưới trời đất mà hắn đã giăng ra!

"Vâng!" "Vâng!!" Tức thì, vô số yêu binh yêu tướng nhanh chóng lĩnh mệnh, tổng cộng mười vị yêu tướng cấp bậc Kim Tiên, dẫn lĩnh mười vạn đại quân Yêu tộc xuất phát về phía lãnh địa Nhân tộc.

Bởi vì có đến mười vị Kim Tiên của Yêu tộc, nên đại quân Yêu tộc ngược lại không còn quá quan trọng nữa.

Chỉ cần bắt sống Nhân Hoàng, mười vạn yêu quân là đủ để tàn sát Nhân tộc!

Thế là, trên bầu trời rầm rộ, cuồn cuộn như mây bão, sấm chớp vang dội, đi đến đâu cũng như ngày tận thế, vạn linh thần phục!

Nhưng cũng sau ba tháng kể từ khi Yêu tộc tiến quân, trong một sơn động ở Đại Hoang sơn, khi ánh nắng ban mai vàng óng chiếu rọi.

Tắm mình trong ánh nắng ấm áp tựa như gấm vàng, Hoa Dịch từ

từ mở mắt.

Giờ phút này, thân ở trong ánh nắng vàng óng, ánh mắt Hoa Dịch khẽ lóe lên.

"Đã ba tháng rồi, nhưng ta vẫn bị kẹt ở đỉnh phong cảnh giới Huyền Tiên.

Dù máu Bàn Cổ không ngừng được luyện hóa, nhưng ta luôn cảm thấy thiếu một cơ duyên!" Hoa Dịch biết lúc này mình quá nôn nóng, càng nôn nóng thì tâm tính càng bị ảnh hưởng.

Giống như từ Huyền Tiên lên Kim Tiên, đó là cảnh giới ít nhất cũng cần mấy trăm vạn thậm chí mấy nghìn vạn năm mới có thể đạt tới.

Vậy mà hắn lại vọng tưởng đạt được trong vòng một năm, đó là chuyện không thể!

Nhưng dù không thể, cũng phải đạt được, vì bây giờ thời gian không còn nhiều nữa.

Nhưng ngay khi Hoa Dịch chuẩn bị tiếp tục tu luyện, chuyện mà hắn lo lắng cuối cùng cũng đã đến!

Một ngày trời trong xanh, một ngày vốn dĩ bình thường của Nhân tộc.

Nhưng vào lúc này, bầu trời đột nhiên mây đen giăng kín, sấm sét ầm ầm.

Sau đó, từng trận uy áp từ trên trời giáng xuống, đại quân Yêu tộc mênh mông đứng sừng sững trên bầu trời.

Vô số người Nhân tộc đều ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng trên trời mà ánh mắt lộ ra vẻ kinh hoàng.

Thiên uy cuồn cuộn, giờ phút này, chúng Yêu tộc đại biểu cho trời!

Để cho Nhân tộc cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc hơn, Yêu thánh Phi Đản trước khi xuất phát đã tăng thêm hai mươi vạn yêu quân!

Giờ phút này, mây đen che kín trời, vạn dặm u ám.

Trên bầu trời, biển mây cuồn cuộn, sấm sét ầm ầm, uy áp kinh khủng không gì sánh được từ trên trời giáng xuống.

Vô tận yêu quân từ trên trời giáng xuống, mang theo ý chí tàn sát tất cả Nhân tộc!

Dưới Đại Hoang sơn, tất cả người Nhân tộc đều kinh hoàng.

Nhân tộc sinh ra ở thế giới Hồng hoang chưa đầy ngàn năm, số lượng hiện có cũng chỉ mới mấy triệu, hơn nữa gần chín mươi chín phần trăm người chưa thành tiên.

Lại làm sao để đối phó với Yêu tộc, kẻ đã thống trị Hồng hoang từ ngàn xưa, đã tồn tại hàng trăm triệu ức năm?

Bóng tối che kín bầu trời, ngay cả mặt trời vốn đang trong xanh cũng bị mây đen che phủ.

Mặt đất bị bao phủ bởi một lớp bóng tối dày đặc, những bông hoa tiên vừa mới nở vào mùa xuân cũng héo tàn trong khoảnh khắc này.

Tất cả sinh linh đều đang run rẩy, không chỉ có Nhân tộc.

Chương 23

Yêu thú, hoang thú, sơn tinh dã quái, đều thần phục dưới uy áp của Yêu tộc, phủ phục trên mặt đất, toàn thân run lẩy bẩy.

"Nhân tộc, ngày chết của các ngươi đã đến!" "Nhân Hoàng, ra đây!!" "Nhân Hoàng, ra đây!!" "Nhân Hoàng, ra đây!!" Từng tiếng gầm vang từ trên trời giáng xuống, đều tràn ngập sự uy nghiêm không thể chống cự, giống như trời cao, chúa tể của mọi thứ trên đời!

Yêu tộc vô cùng cao ngạo và tự phụ.

Trên trời, mười vị yêu tướng tu vi Kim Tiên xếp thành một hàng, tất cả đều mày chau mắt trợn, dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn xuống bên dưới.

Từng đôi mắt yêu đỏ ngầu vô cùng, phảng phất như những ngôi sao đỏ yêu dị, khắc sâu trên bầu trời khiến người ta kinh hãi!

Giờ phút này, với thế trận lớn như vậy, khiến vạn tộc Hồng hoang kinh hãi, thậm chí ngay cả Vu tộc cũng bị kinh động.

Phái ra mười vị Kim Tiên, đối với bất kỳ chủng tộc nào ở Hồng hoang ngoài Vu và Yêu, chẳng khác nào là toàn bộ chiến lực của cả tộc.

Trên trời, mười vị Kim Tiên, ba mươi vạn yêu quân, tất cả đều lạnh lùng nhìn xuống bên dưới.

Trong mắt trời cao, Nhân tộc gần như đã tương đương với việc diệt tộc!

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao?" "Phái ra mười vị Kim Tiên, đây có lẽ là tai nạn lớn nhất trong lịch sử Nhân tộc!" Dưới chân núi Bất Chu, trên đại điện Vu tộc tràn ngập khí tức man hoang, mười vị Tổ

Vu, ngoại trừ Câu Mang và Đế Giang, đều đang chăm chú theo dõi cảnh tượng này.

Gần đây, Vu tộc đang thảo luận một phương án, có thể tiếp nhận Nhân tộc, vào thời điểm quan trọng cũng sẽ ra tay giúp đỡ, và bồi dưỡng họ thành đội quân tiên phong để tấn công Yêu tộc.

Nhưng tiền đề là Vu tộc phải xem, dưới áp lực mạnh mẽ của Yêu tộc, Nhân tộc sẽ chống đỡ được bao lâu.

Đương nhiên, nếu ngay cả chiến đấu cũng không chiến đấu mà trực tiếp đầu hàng, thì ngay cả giá trị để cứu cũng không có, Vu tộc không cần những kẻ mềm yếu.

Và cũng vào lúc này, trong sơn động ở Đại Hoang sơn, Hoa Dịch vẻ mặt nghiêm túc.

Cái gì đến cuối cùng cũng sẽ đến, nhưng tình hình lần này, có chút tốt hơn so với dự liệu.

"May mà chỉ phái mười vị Kim Tiên, may mắn thay, Phi Đản đã quá coi thường ta..." Yêu thánh Phi Đản không đích thân đến, kết quả như vậy đối với Hoa Dịch không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Hiện tại đã khác xưa, sau chín tháng tu luyện, hắn đã từ Huyền Tiên sơ giai tăng lên Huyền Tiên đỉnh phong.

Thực lực đã tăng lên gần gấp mười.

Đừng nói là mười vị Kim Tiên, dù có thêm mười vị nữa hắn cũng có nắm chắc chiến thắng!

Nhưng Hoa Dịch biết, dù lần này có đánh lui được Yêu tộc, thì lần sau Phi Đản sẽ phái đến đối thủ mạnh hơn, đối thủ trên cả Kim Tiên.

Thậm chí có khả năng chính Yêu tộc đại thánh Phi Đản sẽ đích thân đến.

“Không được, với tình hình hiện tại, ta phải nhanh chóng đột phá Kim Tiên mới có thể đối phó với những thử thách tiếp theo!” Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên một tia lo lắng, nhưng hắn biết muốn đột phá Kim Tiên không thể vội vàng được, trừ phi có một cơ duyên, một cơ duyên để thành Kim Tiên.

Nếu không thì phải đợi nước chảy thành sông, nhưng như vậy sẽ cần mấy trăm năm, thậm chí là mấy vạn năm!

Nhưng vào lúc này, Hoa Dịch đột nhiên ngẩng đầu, trong đầu hắn đột nhiên lóe lên một tia linh quang!

Trước mắt, vô tận yêu quân đứng sừng sững trên trời, mang theo uy áp cực đại, phảng phất như muốn đè nát cả mảnh đất này.

Thấy cảnh này, đôi mắt Hoa Dịch chợt sáng lên, hắn mạnh mẽ nắm lấy tia linh quang trong đầu!

“Đúng rồi, sao ta không nhân áp lực lần này, mượn sức ép của chúng để giúp mình đột phá thành Kim Tiên!” Đôi mắt Hoa Dịch càng lúc càng sáng, niềm tin của hắn cũng càng lúc càng kiên định.

Đặc tính của Nhân tộc, Nhân tộc càng vào thời khắc nguy nan, càng bùng nổ ra tiềm lực mạnh mẽ!

Tức thì, Hoa Dịch không do dự, trực tiếp một bước đạp không, từ dưới Đại Hoang sơn nhảy thẳng lên đỉnh Đại Hoang sơn.

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết vận chuyển cực nhanh, Hoa Dịch thân khoác một lớp kim quang, trong màn trời đen kịt như tận thế, trông tựa như một vị thần nhân cứu thế!

Nhìn cảnh tượng này, dưới Đại Hoang sơn, hàng triệu hàng vạn người Nhân tộc đều không còn sợ hãi uy áp của Yêu tộc nữa, họ hiên ngang đứng lên.

Trên bầu trời kia là hoàng của họ, là Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Đối mặt với áp bức của Yêu tộc, Nhân tộc bất khuất!

Trên bầu trời, nhìn vị đế hoàng thần thánh thân khoác kim quang, chậm rãi bước ra, mười vị Kim Tiên, ba mươi vạn yêu tướng đều lộ ra nụ cười lạnh.

Dưới bầu trời này, vị Nhân Hoàng của Nhân tộc trông thật nực cười, trông như một con kiến!

Tu vi Huyền Tiên cỏn con lại dám mạo phạm Yêu tộc, thật đáng cười.

Thế là, từ trên trời liền truyền đến những giọng nói uy nghiêm và khinh miệt.

"Nhân Hoàng, hoàng của Nhân tộc, thức thời một chút thì bó tay chịu trói đi!" Đối mặt với thiên uy cuồn cuộn, vạn tộc Hồng hoang đều run rẩy.

Nhưng giờ phút này, Hoa Dịch lại không hề sợ hãi, hắn hiên ngang nhìn lên bầu trời, trực tiếp dõng dạc nói một câu.

"Muốn chiến thì chiến!" Một câu nói, toàn thân Hoa Dịch đột nhiên bùng nổ vạn trượng kim quang, giống như tia hy vọng rạng đông trong thế giới đen tối!

Nhưng đám yêu quái trên trời lại ha hả cười lớn, trong tiếng cười ngông cuồng đó tràn ngập sự khinh miệt.

"Ha ha ha, Nhân Hoàng nhỏ bé, trông thật nực cười làm sao.

Nếu đã vậy, để bọn ta bắt ngươi trước, sau đó để ngươi tận mắt chứng kiến Nhân tộc bị diệt vong, cho ngươi biết sự đáng sợ của Yêu tộc ta, biết thế nào là thiên uy cuồn cuộn!" Nói xong, trên trời mười vị Kim Tiên đồng loạt ra tay, trong khoảnh khắc bùng nổ ra tiên áp cực đại!

Tiên áp không gì sánh được từ trên trời giáng xuống, giống như trời cao sụp đổ, đè bẹp tất cả sinh linh trong phạm vi mấy triệu dặm quanh Đại Hoang sơn xuống đất.

Đặc biệt là lấy Hoa Dịch làm trung tâm, trọng lực kinh khủng trực tiếp tăng lên mấy triệu lần.

Chúng muốn khiến Nhân Hoàng phải quỳ lạy trên mặt đất, sau đó trơ mắt nhìn Nhân tộc bị tàn sát!

Nhưng đối mặt với thiên uy kinh khủng cuồn cuộn, Hoa Dịch vẫn đứng sừng sững không ngã, vẻ mặt hiên ngang đứng giữa không trung.

Chương 24

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển cực nhanh, tỏa ra kim quang rực rỡ.

Thân hình Hoa Dịch thẳng tắp, dù mười vị Kim Tiên có áp bức thế nào, thân thể hắn cũng không hề cong một chút nào!

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện bình cảnh Kim Tiên có một chút lỏng ra dưới những áp lực này.

Điều này khiến trong lòng Hoa Dịch vô cùng mừng rỡ!

Nhân Hoàng, dùng thân thể của mình chống đỡ cả một khoảng trời.

Giờ phút này, vô số người Nhân tộc cũng chống lại uy áp mà đứng lên, dù toàn thân đẫm máu, dù dùng thân thể người thường để chống lại uy áp của Kim Tiên.

Nhưng họ vẫn không hề gục ngã!

Thấy cảnh này, trên trời mười vị Kim Tiên của Yêu tộc sắc mặt đều vô cùng âm trầm.

Không ai ngờ đến kết quả này, cảnh tượng mà họ đã sắp đặt ban đầu là Nhân tộc đều quỳ lạy, Nhân Hoàng bi thống đã không thành hiện thực.

"Ha ha ha ha, không quỳ xuống thì thế nào, dù vậy cũng không thay đổi được vận mệnh nhỏ bé của Nhân tộc!!!" Trên trời truyền đến tiếng cười lớn của đám yêu, sau đó giây tiếp theo, mười vị Kim Tiên của Yêu tộc đã động thủ, chúng muốn hành hạ Nhân Hoàng cho đến chết.

Và vào thời khắc cuối cùng, để cho vị hoàng đế đáng thương đó

thấy được, cái gọi là dũng khí của Nhân tộc, nực cười đến mức nào!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong sát na điện quang hỏa thạch đó, một trong mười vị Kim Tiên đã ra tay trước.

Với thế nhanh như chớp không kịp bịt tai, hắn lập tức xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, sau đó tay cầm rìu khai sơn chém ngang hông!

Một con yêu tê ngưu, tu vi Kim Tiên đỉnh phong của nó có thể sánh ngang với một vị Đại Vu.

Thể phách cường hãn khiến gân xanh nổi lên, chiếc rìu khai sơn khổng lồ lóe lên hàn quang, muốn chém Hoa Dịch trước mắt thành hai nửa, sau đó bắt về phục mệnh.

Dù sao thân là Huyền Tiên, chỉ bị chém thành hai nửa cũng không chết!

Nhưng đối mặt với một rìu vô cùng sắc bén, Hoa Dịch sao có thể ngồi yên chờ chết?

Lưỡi rìu lóe hàn quang chém ngang trời, nhưng Hoa Dịch vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, trực tiếp tung ra một quyền!

"Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!!!" Trong khoảnh khắc, kim quang rực rỡ tỏa ra bốn phương tám hướng, giống như một vầng mặt trời vàng chói lọi mọc lên giữa bầu trời đêm đen kịt.

"!????" Kim quang chói lọi vô cùng, mang theo một luồng sức mạnh kinh khủng không thể địch nổi như sóng thần.

Con yêu tê ngưu vẻ mặt không thể tin nổi, trước đây chỉ nghe nói Nhân Hoàng này có thể chiến đấu với Kim Tiên, nhưng nó là Kim Tiên đỉnh phong cơ mà!

Tiên với tiên, giữa Kim Tiên với Kim Tiên cũng tồn tại sự chênh lệch khá lớn.

Kim Tiên đỉnh phong có thể hành hạ một trăm vị Kim Tiên trung kỳ.

Bởi vì sự chênh lệch về thời gian.

Một Kim Tiên trung kỳ, một Kim Tiên đỉnh phong, khoảng cách giữa họ là mấy chục triệu năm!

Bây giờ, một Huyền Tiên cỏn con lại có thể chiến đấu với Kim Tiên đỉnh phong, nói ra ngoài có ai tin không?

Phải biết rằng từ lúc Nhân tộc ra đời đến nay mới chỉ tròn một ngàn năm!

"Bây giờ ta cuối cùng cũng biết Nhân tộc đáng sợ đến mức nào rồi, thật sự quá đáng sợ.

Một chủng tộc như vậy, với thiên phú như vậy, chỉ cần một ngàn năm ngắn ngủi đã có thể đạt tới trình độ mà ta phải mất hàng triệu năm, hàng chục triệu năm, thậm chí hàng trăm triệu năm mới đạt được.

Thật quá đáng sợ!" Nhìn Hoa Dịch, yêu tê ngưu cầm rìu khai sơn vẻ mặt ngưng trọng nói, sau đó giây tiếp theo vẻ mặt trở nên dữ tợn!

"Nếu đã như vậy, thì càng không thể để Nhân tộc tàn tồn trên thế giới Hồng hoang này được nữa!

Mooooo!!!" Nói xong, yêu tê ngưu phát ra một tiếng gầm, uy áp của Kim Tiên đỉnh phong cuồn cuộn như sóng thần!

Mây bão cuộn trào trên trời, từ xung quanh yêu tê ngưu bùng nổ ra những làn sóng xung kích cực lớn.

Sóng xung kích như dời non lấp biển, tựa như một cơn bão cấp một trăm tám mươi.

Giờ phút này, ngay cả Hoa Dịch cũng vẻ mặt ngưng trọng.

Sau đó giây tiếp theo, yêu tê ngưu ra tay!

Với thế mạnh như ngàn quân, hắn từ trên trời giáng xuống, lập tức xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, sau đó chiếc rìu khổng lồ từ trên bổ xuống, trực tiếp dùng thế Lực Phách Hoa Sơn!

Không còn chơi trò mèo vờn chuột nữa, bây giờ hắn muốn loại bỏ mối nguy tiềm tàng này cho Yêu tộc!

Chiếc rìu khai sơn trong tay phát ra ức vạn tia sáng lạnh lẽo, lưỡi rìu khổng lồ như khai thiên tích địa, thậm chí khiến biển mây đảo ngược, xé rách cả bầu trời.

Lưỡi rìu vạn trượng bổ xuống, sau lưng Hoa Dịch là hàng triệu người Nhân tộc!

Trong nháy mắt, uy lực của Hoa Dịch tăng gấp bội, tu vi Kim Tiên cũng càng lúc càng lỏng lẻo.

Không biết vì sao, giờ phút này hắn lại có một cảm giác hưng phấn!

Chiếc rìu khổng lồ phá khai trời đất ập tới, trong nháy mắt Hoa Dịch không hề sợ hãi, trực tiếp nghênh đón: "Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!" Sát na bùng nổ ánh sáng rực rỡ, kim quang và ánh rìu giao nhau.

"Chết đi!!!" Yêu tê ngưu gầm lên một tiếng, sau đó càng lúc càng bùng nổ sức mạnh Kim Tiên, sức mạnh không gì sánh được.

Trong nháy mắt, chiếc rìu khổng lồ bổ mạnh xuống, áp lực của Hoa Dịch tăng lên mấy trăm lần!

"A!!!!" Nhân Hoàng bị áp bức gầm lên giận dữ, kim quang trên người hắn tỏa ra ánh sáng rực rỡ chói lọi.

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh đang điên cuồng vận chuyển, máu Bàn

Cổ cũng đang được dung hợp từng trăm giọt một, một triệu tám trăm ba mươi vạn bình cảnh Kim Tiên trong cơ thể Hoa Dịch cũng càng lúc càng lỏng lẻo trong khoảnh khắc này.

Chương 25

"Chưa đủ, chưa đủ!!!" Kim quang rực rỡ, Hoa Dịch gầm lên, lao thẳng về phía trước, hắn cần, cần nhiều áp lực hơn nữa!!

Nắm đấm vàng bùng nổ uy áp không gì sánh được, yêu tộc đại tướng tê ngưu vẻ mặt không thể tin nổi: "Sao, sao có thể!?" Giờ phút này, thân là Kim Tiên đỉnh phong lại bị một Huyền Tiên áp đảo!

Ông!!!

Chiếc rìu khai sơn khổng lồ vô cùng đang rung động, phát ra tiếng kêu bi thương, phẳng phất không chịu nổi uy áp của người trước mắt.

"....." Lúc này, ngay cả mười vị Tổ Vu ở tận chân trời cũng nhìn mà ngây người, nhất thời không chọn ra tay.

Và cũng vào lúc này, con yêu tê ngưu đó cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, gân cổ lên hét lớn một tiếng!

"Này, còn ngây ra đó làm gì!

Mau giúp ta!!" Được rồi, một câu nói, chín vị Kim Tiên còn lại trên trời lập tức phản ứng, đồng loạt chọn ra tay.

"Nhanh, mọi người lên!" "Được!!" Uy áp mà Hoa Dịch thể hiện ra thực sự quá kinh khủng, khiến chín vị yêu tướng còn lại đồng loạt chọn ra tay, muốn tiêu diệt sự tồn tại có thiên phú kinh khủng đến mức ngay cả họ cũng cảm thấy sợ hãi này!

"Bát Hoang Kiếm!" "Bôn Lôi Phách!" "Hám Thiên Kích!" "Vô Địch Phần Thiên Chưởng!" "Diệt Thế Sư Tử Quyền!" "!!!!" Trong nháy mắt, vô số đòn tấn công oanh kích lên người Hoa Dịch, trong nháy mắt khiến áp lực của Hoa Dịch tăng vọt mấy triệu lần!

"Chưa đủ, chưa đủ!!!" Hồng Mông Tạo Hóa Quyết đang vận

chuyển quá tải, máu Bàn Cổ cũng đang được luyện hóa từng cân một, mỗi cân máu Bàn Cổ đều có mấy nghìn giọt.

Dưới áp lực cực lớn kinh khủng như vậy, thân thể Hoa Dịch càng lúc càng mạnh, tu vi của hắn cũng càng lúc càng bành trướng!

Xung quanh người hắn, một triệu tám trăm ba mươi vạn nơi, vô số bình cảnh bắt đầu xuất hiện vết nứt, khí tức của Hoa Dịch cũng không ngừng tăng lên!

"!!!" "Sao có thể!?" "Con quái thai tê ngưu này, sao có thể một mình chống lại mười vị Kim Tiên chúng ta!!" "Ực!!!" Giờ phút này, mười vị Kim Tiên của Yêu tộc đang đối đầu với Hoa Dịch đều kinh hãi thất sắc, bởi vì họ phát hiện ra hoàn toàn không thể áp chế được đối phương!

Giờ phút này, ngay cả mười vị Tổ Vu ở tận chân trời cũng trố mắt kinh ngạc, dùng sức của một Huyền Tiên chống lại mười vị Kim Tiên, sao có thể!!!

Nhưng không thể cũng phải có thể, sự thật bày ra trước mắt vạn chúng sinh linh!

Giờ phút này, một vị Nhân Hoàng, dùng tu vi Huyền Tiên chống lại mười vị Kim Tiên.

Nhân tộc, kiên cường bất khuất, trong bất kỳ tình huống nào cũng ngày càng mạnh mẽ!

Ngay lúc này, giờ phút này, cùng với từng tiếng gầm giận dữ của Hoa Dịch, mười vị Kim Tiên của Yêu tộc bắt đầu đồng loạt lùi lại!

Nhưng cũng vào lúc này, con yêu tê ngưu trong mười vị Kim Tiên, không còn quan tâm đến thể diện của Kim Tiên nữa, trực tiếp quay về phía sau hét lớn một tiếng.

"Ba mươi vạn yêu quân, đồng loạt trợ giúp ta!!" "!!!!!" Nghe một

câu này, ba mươi vạn yêu quân trên trời đồng loạt ra tay, giờ phút này giống như trời cao đột nhiên sập xuống.

Trong nháy mắt, Hoa Dịch cùng mười vị đại Kim Tiên, ba mươi vạn Yêu tộc đại chiến với nhau, đánh đến trời long đất lở!

Hoa Dịch cảm thấy ngạt thở, cũng cảm thấy được khoảnh khắc nguy hiểm nhất liên quan đến sinh mệnh.

Nhưng, vào khoảnh khắc này, vào thời khắc cuối cùng, hắn cuối cùng cũng bùng nổ!!!

"A!!!!" Trong khoảnh khắc, mây bão cuộn trào trên trời, dưới áp lực cực đại, Hoa Dịch cuối cùng cũng đột phá bình cảnh, bùng nổ tiên uy của Kim Tiên!

Một luồng sức mạnh bá đạo không gì sánh được tỏa ra bốn phương tám hướng, tựa như sóng thần.

"!?" Trong nháy mắt, mười vị Kim Tiên và ba mươi vạn yêu tướng đều kinh hãi thất sắc, Nhân Hoàng của Nhân tộc, vào lúc này đã đột phá!!

Nhưng sự thật là mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Hoa Dịch gầm lớn một tiếng, sát na toàn bộ máu Bàn Cổ trên người đều được dung hợp cùng một lúc, đồng loạt cường hóa thân thể!

Trực tiếp khiến cho vô thượng tiên khu của Hoa Dịch có thể sánh ngang với Hậu thiên cực phẩm bảo khí!

Gầm!!!

Một hư ảnh người khổng lồ màu vàng xuất hiện sau lưng Hoa Dịch, bùng nổ ra uy áp không gì sánh được.

"Khí tức của Phụ thần!!!" "!!!!" Dưới chân núi Bất Chu, mười vị Tổ Vu, nhìn thấy người khổng lồ vĩ ngạn xuất hiện sau lưng Hoa

Dịch, tất cả đều vẻ mặt vô cùng kinh ngạc!

Trong từng đôi mắt của Tổ Vu, còn ẩn chứa sự chấn động sâu sắc.

"Không phải khí tức của vật phẩm mà Phụ thần để lại, đó là khí tức của chính Nhân Hoàng đó.

Trời ơi, trong nháy mắt, ta phảng phất như thấy được Phụ thần!!!" Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại, mở ra đôi mắt có thể sánh ngang với đạo nhãn của Hồng Quân, có thể nhìn thấu mọi thứ trong luân hồi, vẻ mặt kinh hãi tột độ nói.

Nghe những lời này của nàng, các Tổ Vu khác đều vô cùng kinh ngạc!

"Người này vừa có tu vi nguyên thần mạnh mẽ, lại có thân thể cường hãn sánh ngang Đại Vu của Vu tộc chúng ta, bây giờ lại còn bùng nổ ra khí tức Phụ thần nồng đậm như vậy, rốt cuộc là ai!!!" Chư Vị Cộng Công gần như gầm lên, bên cạnh thân hình khổng lồ, có thể quấn quanh núi Bất Chu mấy chục vòng, Chúc Long vẻ mặt ngưng trọng nói.

"Bất kể là ai, chúng ta đều không thể để hắn chịu bất kỳ tổn thương nào, bởi vì hắn có khí tức của Phụ thần, chúng ta phải tra rõ khí tức Phụ thần trên người hắn!" "Được, vậy chúng ta bây giờ chuẩn bị ra tay!" "!!!!" Tức thì, Tổ Vu Cộng Công, Tổ Vu Thiên Ngô, Tổ Vu Cường Lương, Tổ Vu Xa Bỉ Thi định ra tay.

Bởi vì Nhân Hoàng mang khí tức của Phụ thần không thể bị tổn thương, họ phải ra tay can thiệp.

Nhưng cũng vào lúc này, thân hình khổng lồ của Tổ Vu Chúc Long đột nhiên gọi một tiếng: "Tất cả đợi đã!!" Bốn vị Tổ Vu đồng loạt quay đầu: "Sao vậy!?" Sau đó thấy Chúc Long vẻ mặt ngưng trọng

nói: "Mọi người đừng quên hắn là Kim Tiên, lúc vừa mới đột phá sẽ có Kim Tiên chi kiếp!" Được rồi, một câu nói, sắc mặt của tất cả Tổ Vu đều thay đổi.

Ai cũng biết, sau Chân Tiên, mỗi lần tấn cấp đều phải trải qua thiên kiếp.

Đó là một lần tẩy lễ của trời đất, cũng là một lần thử thách của thiên đạo đối với vạn chúng sinh linh.

Tổ Vu ra tay chắc chắn sẽ dẫn động thiên kiếp, giáng xuống một đòn hủy thiên diệt địa hơn.

Cho nên lúc này Chúc Long mới gọi họ đừng hành động thiếu suy nghĩ, nếu không một khi thiên kiếp tăng lên đến cấp bậc Chuẩn Thánh.

Lúc đó ngay cả họ cũng có nguy hiểm, huống chi là Nhân Hoàng có khí tức của Phụ thần, trong khoảnh khắc có thể bị đánh cho tan thành tro bụi!

Giờ phút này, nghe những lời này, sắc mặt của tất cả Tổ Vu đều thay đổi, sau đó ngay cả Cộng Công tính tình nóng nảy cũng siết chặt nắm đấm.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Nhân Hoàng đang thực sự đối mặt với nguy hiểm, họ chuẩn bị đợi sau thiên kiếp rồi mới ra tay!

Chương 26

Và cũng vào lúc này, bầu trời đột nhiên trở nên mây đen giăng kín, và sấm sét ầm ầm.

Thấy cảnh này, mười vị Kim Tiên và ba mươi vạn yêu quân đều lộ ra vẻ mừng như điên.

Đơn giản là trời đang giúp họ!

Vừa rồi, Hoa Dịch dùng sức một mình, độc chiến mười vị đại Kim Tiên, ba mươi vạn yêu quân, đã khiến họ nảy sinh ý định lui binh.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, có thiên kiếp, Nhân Hoàng sẽ phải vất vả đối phó.

Họ chỉ cần dùng đại trận tiên thiên mà Đông Hoàng từng sáng tạo ra, là có thể tránh được công kích của thiên kiếp.

Lúc đó, cả đám yêu cùng nhau tấn công Nhân Hoàng, lại có thiên kiếp là một trợ lực lớn, không chết mới lạ!?

Tức thì, một vị yêu tộc Kim Tiên trong số đó mặt mày mừng rỡ, trực tiếp hưng phấn hét lớn một câu!

"Ba mươi vạn yêu quân, chín vị huynh đệ, hãy giúp ta lập thành Tiên Thiên Tị Lôi Đại Trận!" Được rồi, một câu nói, lập tức chín vị Kim Tiên, ba mươi vạn yêu quân đồng loạt lập thành đại trận.

Một đạo phù ấn huyền diệu xuất hiện, một đạo đại trận mênh mông hiện ra trên đầu chúng yêu tộc.

Nhưng cũng vào lúc này, vô số ức đạo sấm sét trên trời cuối cùng cũng giáng xuống vào giờ khắc này.

Ầm!

Ầm!

Ầm!

Ức vạn tia sét trực tiếp giáng xuống đầu Hoa Dịch, biển sét trắng xóa trực tiếp nuốt chửng toàn bộ hắn!

Cùng lúc đó, vô số yêu quân đồng loạt tấn công hắn, vô số sức mạnh như sóng thần cùng với thiên kiếp, trực tiếp oanh kích lên người Hoa Dịch.

Gây ra một vụ nổ kinh thiên động địa!

"Ha ha ha, lần này thì chắc chắn chết rồi chứ!" "Hừ, chịu thiên kiếp, lại bị mười vị Kim Tiên chúng ta, ba mươi vạn yêu quân cùng tấn công, dù là Đại La Kim Tiên cũng phải chết bất đắc kỳ tử!" Từng đám yêu quân yêu tướng đồng loạt cười lớn, mười vị Kim Tiên càng lộ vẻ khinh thường.

Nhưng ngay lúc đó, chỉ nghe một tiếng hừ lạnh, từ trong ức vạn tia sét truyền ra.

"Hừ, thế sao?" Nghe vậy, đám yêu quân tại trận đều sững sờ.

Sau đó giây tiếp theo, chỉ thấy tất cả yêu quân đều trừng lớn mắt, vẻ mặt không thể tin nổi!

"Sao, sao có thể!?" "Không, không phải thật!" Giờ phút này, chỉ thấy trong ức vạn biển sét, một người đang tắm mình trong lôi kiếp, vẻ mặt lạnh lùng nhìn họ.

Toàn thân Hoa Dịch quấn quanh tia điện, đang từng bước chậm rãi đi ra từ trong thiên kiếp.

Bầu trời không ngừng gầm thét, giáng xuống tai kiếp.

Nhưng ức vạn tia sét không ngừng oanh kích xuống, không những không gây ra cho hắn một chút tổn thương nào, ngược lại còn không

ngừng giúp hắn ngưng tụ vô thượng tiên khu, cường hóa thân thể!

".....!!!" Giờ phút này, vô số Yêu tộc đều thần sắc chấn động!

Hoa Dịch tắm mình trong thiên kiếp, toàn thân lóe lên tia điện, thong thả bước đi giữa biển sét, trông vô cùng thần tuấn.

Thân hình màu đồng đó, cơ bắp rắn chắc, tràn đầy sức bùng nổ.

"!!!!!!" Thấy cảnh này, tất cả Yêu tộc đều kinh hãi.

Ngay cả mười vị Kim Tiên kia cũng vẻ mặt không thể tin nổi.

Người này, có thể coi thường thiên kiếp!?

Và ngay lúc toàn bộ Yêu tộc còn đang hoảng hốt, Hoa Dịch đã hành động!

Mang theo khí thế khai thiên lập địa, sấm sét vờn quanh thân, Hoa Dịch trực tiếp xuất hiện trước mặt một vị Kim Tiên, sau đó tung ra một quyền!

Ngay giây tiếp theo, ánh sáng vàng hủy thiên diệt địa, ẩn chứa một đòn kinh thiên động địa của hàng vạn tia sét.

Cả bầu trời run rẩy, vị Kim Tiên Yêu tộc bị tấn công kia sắc mặt kinh hãi tột độ!

"Hắn có thể lợi dụng sức mạnh của thiên kiếp!!" Hàng vạn tia sét trong nháy mắt bám vào nắm đấm, sau đó Ầm!!

Một tiếng nổ hủy thiên diệt địa vang lên.

Một đóa pháo hoa sấm sét rực rỡ nở rộ trên bầu trời!

Không khí cuộn trào, gió mây nổi lên, sóng xung kích khổng lồ lan ra bốn phương tám hướng.

Khung cảnh chìm vào tĩnh lặng, nhìn vị Kim Tiên bị đánh nổ tan xác, tất cả Yêu tộc đều sợ đến ngây người.

Lúc này Hoa Dịch đầu đội thiên kiếp, tắm mình trong sấm sét, tựa như cả bầu trời đang bị hắn điều khiển.

Vô tận sấm sét giăng kín cả bầu trời, bao trùm cả mảnh đất này.

Trên thương khung, sấm sét ngập trời.

Dưới sấm sét, Hoa Dịch lại uy nghiêm đến thế.

Thấy cảnh này, hồn phách của chín vị Kim Tiên còn lại đều bị dọa bay mất.

Nhưng chưa kịp phản ứng, Hoa Dịch lại một lần nữa xuất hiện trước mặt một vị Kim Tiên khác, rồi lại tung ra một quyền!

Lần này, ánh quyền màu vàng còn rực rỡ hơn lúc nãy.

Chương 27

Hàng vạn tia sét theo ánh sáng vàng bắn ra bốn phương tám hướng, mượn thế gió sấm, uy lực một quyền của Hoa Dịch trong khoảnh khắc tăng vọt trăm lần!

Lại một vị Kim Tiên bị đánh nổ, kéo theo cả mấy ngàn Yêu tộc phía sau.

Mưa máu vô số trút xuống từ trên trời, tắm gội cả mặt đất.

Tám vị Kim Tiên còn lại đều chết khiếp.

Đến cả sức mạnh thiên kiếp cũng có thể mượn dùng, đánh thế nào đây!?

Tiên Thiên chi trận có thể san bằng thiên kiếp, nhưng không thể ngăn cản đối phương trực tiếp điều động thiên kiếp tấn công a!

"Chạy!" "!!" Vừa lóe lên ý nghĩ bỏ chạy trong đầu, tám vị Kim Tiên còn lại đồng loạt bay vút về tám hướng, muốn thoát khỏi sự truy sát của Hoa Dịch.

Nhưng Hoa Dịch sao có thể tha cho chúng?

Nhân tộc bất khả xâm phạm, kẻ xa cũng phải giết!!

Hoa Dịch đầu đội thiên kiếp, tắm mình trong sấm sét, trực tiếp cất bước, lao về phía mười vị Kim Tiên và đại quân Yêu tộc cuồn cuộn.

Ngay cả chín vị Kim Tiên cũng đã như vậy, ba mươi vạn yêu quân còn lại sao có thể không sợ hãi!?

Vô số yêu quân Yêu tộc thấy cảnh này cũng tim đập chân run, chỉ có thể bỏ chạy, bám theo sau mông tám vị Kim Tiên mà chạy, chạy bán sống bán chết!

Ầm!!

Ầm!!

Bầu trời không ngừng giáng xuống những tia sáng trắng xóa, kèm theo tiếng nổ vang trời.

Hoa Dịch tắm mình trong thiên kiếp, toàn thân tràn ngập tia điện, mang theo hàng vạn tia sét thiên kiếp, biển sấm thiên kiếp, đuổi theo phía sau.

Sấm sét kinh hoàng xé nát từng con yêu một, tất cả Yêu tộc đều kinh hãi đến tuyệt vọng.

Giờ phút này, một mình Hoa Dịch có thể chống đỡ nửa bầu trời!

Vì có huyết Bàn Cổ, khiến thân thể đạt đến trình độ Hậu thiên cực phẩm bảo khí, cho nên Hoa Dịch mang theo cả nửa bầu trời sấm sét để truy đuổi Yêu tộc.

Cảnh tượng này thật sự vô cùng hùng vĩ, vạn tộc Hồng hoang đều xem đến ngây người!

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết là tuyệt học chí cao vô thượng của Hồng hoang, được xưng là tổ của vạn pháp kinh điển, lúc này ngay cả thiên kiếp cũng có thể cưỡng ép khống chế.

Hoa Dịch tắm mình trong thiên kiếp, toàn thân tràn ngập tia điện, đầu đội thiên kiếp, truy sát đại quân Yêu tộc!

Được rồi, vạn tộc Hồng hoang, bao gồm cả Vu tộc, tất cả sinh linh đều ngơ ngác.

Tình huống như thế này có thể nói là chưa từng thấy.

Không chỉ có thể coi thường thiên kiếp, mà còn có thể điều động thiên kiếp!

“Tên điên, một tên điên!” “Đây là Nhân tộc sao?

Thật quá đáng sợ!" Vạn tộc Hồng hoang lúc này đều tim đập chân run, ba mươi vạn yêu quân càng đồng loạt rút lui về phía sau, đứa nào đứa nấy dốc hết sức bình sinh, chỉ hận cha mẹ sao sinh thiếu cho hai cái chân.

"Hắn đuổi theo!!

Đuổi theo rồi!!" Phía sau, Hoa Dịch dẫn theo hàng vạn tia sét lao thẳng tới, sau đó đại khai sát giới trong đại quân Yêu tộc.

Hàng vạn thiên kiếp chuyển động theo ý niệm, hóa thành biển sấm mênh mông, mang theo thiên uy cuồn cuộn!

Từ xưa đến nay, Yêu tộc đều tự cho mình là trời, nhưng bây giờ chúng mới cảm nhận được thiên uy thực sự.

Lúc này Hoa Dịch, chính là trời thực sự!

Thấy cảnh này, tám vị Kim Tiên Yêu tộc đều kinh hãi hét lớn, nhưng ngay giây tiếp theo, đã bị Hoa Dịch lao tới đánh nổ tung.

Cũng vào lúc này, Ầm ầm!

Trên trời, hàng vạn tia sét đột nhiên bắt đầu biến thành màu vàng rực rỡ, mỗi một tia sét vàng đều tương đương với một đòn vượt qua Kim Tiên đỉnh phong!

Nhưng dù vậy, cũng không thể gây ra chút thương tổn nào cho Hoa Dịch.

Thế là, một cảnh tượng vô cùng kinh người xuất hiện.

Chỉ thấy giữa biển sấm vàng rực rỡ, một vị Nhân Hoàng đang tắm mình trong tiên kiếp ngập trời.

Nơi hắn đi qua, ba mươi vạn yêu quân không còn một ngọn cỏ, những Kim Tiên Yêu tộc còn sót lại càng ôm đầu chạy trốn!

"Trời của ta ơi!" "Đù má!" Cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu,

mười vị Tổ Vu đều há hốc mồm kinh ngạc.

Nhân Hoàng cũng quá điên cuồng rồi, vừa chiến đấu với Yêu tộc lại vừa chống lại thiên kiếp!

Phải biết rằng, dù là Thập Nhị Tổ Vu, khi đối mặt với Kim Tiên chi kiếp cũng đều phải cẩn thận từng li từng tí, nào có như Nhân Hoàng bây giờ, làm liều như vậy!

"Thân thể của Nhân Hoàng hiện tại đã vượt qua Đại Vu cùng cấp của tộc ta, thậm chí khi ta ở cùng cảnh giới với hắn, thân thể cũng không mạnh mẽ bằng!" Bên cạnh, Hậu Thổ vẻ mặt nghiêm túc nói, một câu nói khiến chín vị Tổ Vu còn lại đều kinh hãi trong lòng.

Có thể sánh ngang thậm chí vượt qua thể phách của Tổ Vu cùng cấp, chuyện này thật quá mức kinh người.

Quan trọng nhất là, Nhân tộc mới ra đời chưa đến nghìn năm!

Lúc này, ngay cả Chúc Long vốn luôn giữ thái độ bảo thủ cũng vẻ mặt ngưng trọng nói: "Chờ trận chiến này kết thúc, ta nhất định phải tiếp xúc với Nhân tộc.

Bất kể khí tức của Phụ Thần, chỉ riêng tiềm năng to lớn mà Nhân tộc thể hiện ra cũng đủ để họ trở thành đội quân tiên phong giúp chúng ta chiến thắng Yêu tộc!" Vu tộc và Nhân tộc, từ xưa đã rất tương tự.

Chương 28

Bởi vì ngoại trừ Tổ Vu, Nhân tộc và Vu tộc đều có hai vai gánh một cái đầu.

Ở hậu thế, Vu tộc còn hoàn toàn dung nhập vào Nhân tộc, chính là Miêu tộc!

Cho nên kẻ thù của kẻ thù là bạn, cộng thêm khí tức của Phụ Thần Bàn Cổ, khiến Vu tộc quyết định sau này sẽ tiếp xúc với Nhân tộc, và dành cho họ sự tôn trọng tương xứng!

Nhưng đương nhiên, tất cả đều phải dựa trên tiền đề chiến thắng Yêu tộc, và phải điều tra rõ khí tức Phụ Thần trên người Nhân Hoàng, đồng thời học hỏi những ưu điểm của Nhân tộc.

Suy cho cùng, học hỏi điểm mạnh để bù đắp điểm yếu, chính là nguyên nhân chủ yếu giúp Vu tộc đến nay vẫn có thể bá chủ đại địa Hồng hoang.

Lúc này, trên Đại Hoang Sơn, Hoa Dịch đầu đội thiên kiếp đại khai sát giới, nơi hắn đi qua đều hóa thành một vùng đất cháy đen.

"Tên điên, tên điên, đúng là một tên điên!!" Các Kim Tiên còn sót lại bị truy đuổi đều kinh hãi.

Hoa Dịch, thần dũng vô địch, đại chiến tám phương, đầu đội thiên kiếp, vô địch và thần tuấn biết bao!

Ầm ầm!

Ầm ầm!

Vô tận thiên kiếp trút xuống từ trên trời, sấm sét vàng óng phủ kín cả bầu trời, biển sấm mênh mông vô cùng hùng vĩ, đuổi theo một chuỗi đại quân Yêu tộc khiến chúng ôm đầu chạy trốn.

Dưới thiên lôi, một vị Nhân Hoàng của Nhân tộc, đang đuổi đánh ba mươi vạn yêu quân, một cảnh tượng mang tính sử thi, có thể gọi là vĩ đại nhất trong lịch sử Hồng hoang!

Trong thế giới Hồng hoang, tất cả vạn tộc đều xem đến ngây người!

Đây là Nhân tộc sao?

Đây là Nhân Hoàng sao!?

"Khốn kiếp!!

Khốn kiếp a!!" Cuối cùng, dưới vô tận thiên lôi, vị Tê Ngưu yêu tướng cùng chín vị Kim Tiên, và ba mươi vạn đại quân Yêu tộc, toàn bộ bị Hoa Dịch một quyền đánh nổ, sau đó tan thành bốn mảnh năm mảnh giữa trời đất!

Quanh Đại Hoang Sơn đổ một trận mưa máu, máu của ba mươi vạn Yêu tộc, máu của mười vị Kim Tiên!

Thôi được, lại một thời gian nữa, Nhân tộc có thể không cần lo lắng về lương thực rồi.

Những tinh huyết này, có thể dùng để ngưng luyện thân thể cho trẻ em Nhân tộc!

Đối với Nhân tộc, đây là một trận kiếp nạn, nhưng trong tay Hoa Dịch lại toàn bộ biến thành ân huệ.

Ba mươi vạn tinh huyết của Yêu tộc, toàn bộ được ban cho Nhân tộc.

Cũng vào lúc này, trời xanh dường như đã trút xong cơn giận, vô tận kiếp vân chậm rãi tan đi, ánh nắng tươi đẹp lộ ra.

Ánh nắng chiếu rọi khắp mặt đất, một trận kiếp nạn đối với Nhân tộc, cuối cùng dưới sự cường thế vô địch của Nhân Hoàng Hoa Dịch,

đã chậm rãi kết thúc.

Dưới gầm trời, trong thiên địa Hồng hoang, chư thiên vạn tộc, toàn bộ đều sững sờ kinh ngạc, Vu tộc thì càng rơi vào vô cùng vui sướng.

Quả nhiên không sai, trên người Nhân Hoàng quả nhiên có khí tức của Phụ Thần!

Dù hiện tại Vu tộc đang thịnh vượng, nhưng huyết Bàn Cổ trong Trái tim Bàn Cổ ngày càng ít đi, điều này cũng có nghĩa là Vu tộc sớm muộn cũng sẽ đi đến suy yếu, và biến thành sinh linh bình thường.

Điểm này Thập Nhị Tổ Vu đều không thể ngăn cản.

Nhưng trong khoảnh khắc này, họ đã phát hiện ra một tia hy vọng để giải quyết nguy cơ của Vu tộc.

Đó chính là Nhân tộc không cần sinh ra từ Trái tim Bàn Cổ, nhưng lại có khí tức của Phụ Thần.

Không chỉ vậy, họ còn có thể phách mạnh mẽ như Vu tộc, và đồng thời có thể tu luyện nguyên thần.

Nhân tộc và Vu tộc rất tương tự, nhưng lại có những thứ mà Vu tộc không có.

Nếu có thể dựa vào Nhân tộc để học hỏi, thì không khác nào có thể thay đổi mọi khốn cảnh hiện tại của Vu tộc.

"Được rồi, bây giờ chúng ta nên quay về đại điện Vu tộc thảo luận, đã đến lúc tiếp xúc với Nhân tộc, đặc biệt là vị Nhân Hoàng kia!" Lúc này, Tổ Vu Chúc Dung quay đầu nói, các Tổ Vu khác cũng đều gật đầu.

Đối với người có khí tức của Phụ Thần, không thể quá cứng rắn, vì đó là bất kính với Phụ Thần.

Đối với Vu tộc cuồng tín Bàn Cổ, điều này tuyệt đối không thể xảy ra.

Và một khi chọc giận Nhân Hoàng, đôi bên cùng thiệt, không thể giải quyết khốn cảnh, người chịu tổn thất sẽ là Vu tộc.

Với tiềm năng và sự cường thế mà Nhân Hoàng đã thể hiện, họ chắc chắn sẽ trở thành một trợ lực lớn giúp Vu tộc đánh bại Yêu tộc.

Có Nhân Hoàng, một người mang đại công đức, thì dù là Thánh nhân Nữ Oa cũng không dám tùy tiện ra tay.

Vì những lý do trên, lần tiếp xúc này của Vu tộc với Nhân tộc, tuyệt đối không được quá kích động, phải nói chuyện hòa nhã.

Cùng lúc đó ở một nơi khác, trên Hồng Mông Thiên, Hồng Quân cũng vô cùng kinh ngạc mở mắt, trên mặt không tự chủ lộ ra một tia xúc động.

"Nhân Hoàng sáng tạo ra cách dùng lửa và canh tác sao?

Trên người còn có khí tức Bàn Cổ vô cùng kinh người!" Bàn Cổ đại thánh, là vị đại thánh đầu tiên khai thiên lập địa, dùng sức mạnh chứng đạo, địa vị còn cao hơn cả Hồng Quân.

Nhân tộc do đất bùn ngũ sắc và tinh huyết của Nữ Oa tạo ra, sao lại có khí tức của Bàn Cổ, điều này không hợp lý chút nào.

Đạo Tổ chìm vào chấn động sâu sắc, ngơ ngẩn nhìn tất cả, hồi lâu không nói. .....

Cũng cùng lúc đó, tại Tam Thập Tam Ngoại Thiên, Tam Thanh cũng vẻ mặt kinh hãi.

Chương 29

Là Bàn Cổ Tam Thanh, sao họ có thể không cảm nhận được khí tức của bản gia?

Quan trọng nhất là nó còn nồng đậm như vậy, khí tức thậm chí không thua kém bản tôn của họ trước khi thoát thai hoán cốt!

"Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ năm đó Bàn Cổ đại thánh khi phân hóa ra chúng ta, còn bố trí thêm một nước cờ khác?" "Không biết, nhưng ngoài công đức khai thiên, ký ức và công pháp liên quan đến Bàn Cổ ta đều không kế thừa.

Nhân Hoàng của Nhân tộc này ngay cả thiên kiếp cũng có thể khống chế, chẳng lẽ là một nước cờ lớn khác mà bản tôn năm xưa bố trí?!" "!!!!" Tại Tam Thập Tam Thiên Ly Hận Thiên, Bàn Cổ Tam Thanh toàn bộ đều chấn động không gì sánh được, đưa ra đủ loại suy đoán.

Giờ phút này, Thái Thượng và Thông Thiên không còn do dự, chuẩn bị chờ thời cơ chín muồi để lập Nhân giáo.

Lần này là Thái Thượng lập trước hay Thông Thiên lập trước, thì phải xem vận mệnh.

Điều này càng củng cố thêm lòng tin lập Nhân giáo của Thông Thiên.

"Nhân Hoàng này có thiên tư như vậy, lại có khí tức của Bàn Cổ!!!" Tại Thiên đình Yêu tộc, trong đại điện của Đông Hoàng, Đông Hoàng Thái Nhất nhíu mày thật sâu.

Nhưng ngay giây tiếp theo, trên mặt hắn lộ ra một nụ cười lạnh.

“Hừ, dù thiên tư cao đến đâu thì đã sao, khí tức Bàn Cổ cũng không thay đổi được vận mệnh của chúng.

Nhân tộc từ đầu đến cuối chỉ là đồ chơi của vô số Yêu tộc, như vậy chẳng phải càng tốt sao, Nhân tộc có khí tức Bàn Cổ, vừa hay có thể dùng để tế luyện Đồ Vu Kiếm của Yêu tộc ta!” Nói xong, hắn lại một lần nữa nhắm mắt lại, cùng với Đế Tuấn bên cạnh tu luyện tế luyện một thanh kiếm.

Thanh kiếm này, là Đồ Vu Kiếm cần đến hàng trăm triệu máu Nhân tộc mới có thể khai phong!

Còn ở một nơi khác, Thánh nhân Nữ Oa cũng nhíu mày thật sâu: “Sao lại như vậy...” Thật lòng mà nói, Nữ Oa thực sự không ngờ, Nhân tộc đầu tiên mà mình tạo ra khi thành Thánh, lại là một sinh linh hoàn mỹ như vậy.

Không chỉ có thân thể sánh ngang Tổ Vu, mà còn có linh hồn và ý chí cực mạnh.

Năng lực lĩnh ngộ pháp tắc của hắn cũng có thể gọi là xuất sắc, thậm chí có thể điều khiển sức mạnh trời đất để khống chế thiên kiếp!

Ai cũng biết, đại đạo vốn không hoàn chỉnh, sinh linh trong thế giới Hồng hoang đều có khuyết điểm.

Điểm này không chỉ Vu tộc, mà ngay cả Yêu tộc cũng vậy.

Nhưng bây giờ Nhân Hoàng đã đạt đến một sự cân bằng hoàn mỹ đến cực độ, là sinh linh hoàn mỹ không tì vết đầu tiên trong thế giới Hồng hoang này.

Về điểm này ngay cả Nữ Oa cũng bất ngờ, cộng thêm khí tức của Bàn Cổ.

Giờ phút này, Nữ Oa đang chăm chú quan sát mọi thứ, vì thân là

Thánh nhân có đại đạo ràng buộc, nên không thể tùy ý can thiệp.

Bản thân Thánh nhân cao cao tại thượng, cộng thêm Nhân Hoàng có tiên thiên công đức.

Có thể nói, trừ khi vạn bất đắc dĩ, bà sẽ không lựa chọn ra tay.

Đương nhiên, Yêu tộc thì ngoại lệ, vì chúng vẫn chưa cần đến Thiên đạo phải ra tay diệt trừ.

Thế giới vốn là cá lớn nuốt cá bé, ở một mức độ nào đó, càng yếu nhỏ thì lại càng tự do.

Trên bầu trời, Hoa Dịch chân đạp mây lành ngũ sắc, thân mình tỏa ra tia điện vàng óng từ trên trời giáng xuống.

Lúc này, một cảnh tượng vô cùng hùng vĩ xuất hiện, vô số Nhân tộc đồng loạt quỳ lạy.

"Chúng thần tham kiến Nhân Hoàng!!" Hoa Dịch đứng sừng sững trên bầu trời, nhìn những Nhân tộc đang quỳ lạy, giờ phút này khí thế bao trùm vạn phương!

Và cuối cùng hắn đã hoàn toàn bước vào cảnh giới Kim Tiên.

Không chỉ vậy, hắn còn hấp thu một phần thiên kiếp, có thể sử dụng sức mạnh của thiên kiếp!

Một triệu giọt huyết Bàn Cổ cũng đã hoàn toàn dung nhập vào cơ thể, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết đã tiến giai lên một tầng sâu hơn.

Lần này có thể nói là thu hoạch cực lớn.

Trong lúc hắn thu hoạch, vô số Nhân tộc bắt đầu dọn dẹp chiến trường, từng khối từng khối thi thể Yêu tộc, trở thành huyết nhục trong miệng Nhân tộc.

Vô số bộ lạc đang xẻ thịt, sau ba tháng ăn linh cốc, cuối cùng lại được thấy thịt rồi.

Đồng thời, rất nhiều tinh huyết cũng được thu thập, dùng để luyện hóa nhục thân cho trẻ em Nhân tộc.

Từng giàn nướng được dựng lên, trời dần tối, mặt trời lặn về phía tây.

Trên những đống lửa cháy rực, từng miếng huyết nhục yêu thú được nướng đến bóng loáng.

Sau một ngày chiến đấu, Hoa Dịch quả thực đã mệt, vừa hay ngồi xuống ăn thịt nướng từ Kim Tiên, bồi bổ cơ thể.

Hoa Dịch dù sao cũng là người xuyên việt, đương nhiên biết cách chế biến tốt hơn.

Trong khi những Nhân tộc khác nướng chín cháy khét, thì thịt nướng của Hoa Dịch lại có màu sắc hấp dẫn, hương thơm ngào ngạt.

Mùi vị hấp dẫn đó, ngay cả những hộ vệ bên cạnh cũng không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Thật sự, mỗi lần nhìn Nhân Hoàng nướng thịt đúng là một loại tra tấn!

Lửa cháy bùng, Hoa Dịch ngồi xếp bằng bên đống lửa, cắn một miếng thịt nướng lớn.

Thịt nướng đầy linh khí khiến toàn thân hắn tỏa sáng, tinh hoa mà Tê Ngưu Kim Tiên tích lũy hàng trăm triệu năm, toàn bộ bị hắn ăn từng miếng vào bụng.

Sau một bữa thịt nướng, nhìn lên bầu trời đầy sao, lúc này tâm hồn Hoa Dịch trống rỗng.

Đã nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi cho tốt, giải tỏa hết mọi mệt mỏi trong người.

Liên tục nghỉ ngơi một đêm, sau khi giải quyết một số việc vặt

của bộ lạc Nhân tộc, Hoa Dịch lại toàn tâm toàn ý quay về Đại Hoang Sơn tu luyện.

Chương 30

Sau đó không biết bất giác đã qua ba ngày, trong hang động, Hoa Dịch chậm rãi tỉnh lại, ánh mắt lóe sáng.

"Lần này dung hợp huyết Bàn Cổ, không chỉ cường hóa thân thể của ta, mà còn khiến Hồng Mông Tạo Hóa Quyết tinh tiến thêm một tầng." Nói rồi, chỉ thấy một tay Hoa Dịch ánh sáng vàng rực rỡ, một tay bóng tối vô tận.

Chính là hai đại tuyệt học trong Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Thái Dương Thần Quyền, và Thái Âm Thánh Chưởng!

Thái Dương và Thái Âm, vốn là hai loại nguyên tố mạnh nhất trong thế giới Hồng hoang, kết hợp thành hỗn độn vô tận.

Hai loại nguyên tố này cũng tự nhiên được thu nạp vào tuyệt học Bàn Cổ vô thượng, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết!

Giờ phút này, Hoa Dịch chỉ cảm thấy tay trái nắm âm, tay phải nắm dương, một khi thi triển, thái âm thái dương, biến hóa vô thường!

Âm và dương dung hợp phảng phất như cả thế giới!

"Xem ra Hồng Mông Tạo Hóa Quyết còn nhiều ảo diệu và bí mật, không chỉ có thể giúp ta trực tiếp thành Thánh, mà còn có thể hấp thu thiên kiếp!" Bây giờ đại quân Yêu tộc đã bị tiêu diệt, cách lần tấn công tiếp theo của Yêu tộc còn một khoảng thời gian nhất định, cho nên phải nhân cơ hội này củng cố tu luyện, nỗ lực tìm hiểu Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, nỗ lực nâng cao tu vi!

Nhìn mặt trời mới mọc từ từ lên cao, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Nhưng lúc này Hồng Mông Tạo Hóa Quyết vẫn chưa được kích

hoạt hoàn toàn.

Ngoài một triệu giọt huyết Bàn Cổ, còn cần một thứ khác của Bàn Cổ, đó là Trái tim Bàn Cổ!

Cũng vào lúc này, dưới chân núi Bất Chu, trong đại điện Vu tộc, các Tổ Vu cuối cùng đã kết thúc thảo luận.

Họ chuẩn bị phái ra Tổ Vu Hậu Thổ trầm ổn nhất, và Tổ Vu Chúc Dung, chuẩn bị tiếp xúc với Nhân tộc.

Theo lý mà nói, chuyện này không đến lượt Tổ Vu phải đích thân ra mặt, bởi vì mỗi một vị, đều tương đương với nhân vật cấp bậc Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng vì sự kính sợ đối với Phụ Thần, họ buộc phải làm vậy.

Đối với Nhân Hoàng mang khí tức của Phụ Thần, họ cũng có một tình cảm khó tả.

Quan trọng nhất, thiên nhân cảm ứng của các Tổ Vu đều vô cùng nhạy bén, có thể cảm nhận được vai trò quan trọng của Nhân tộc đối với Vu tộc, tuyệt đối không thể giao hảo xấu.

Cho nên vào lúc này, Tổ Vu Chúc Dung và Tổ Vu Hậu Thổ bước ra khỏi đại điện Vu tộc, chuẩn bị đến chỗ Nhân tộc.

Nhưng vào lúc này, họ đột nhiên phát hiện.

"Ủa, Huyền Minh đi đâu rồi?" Mặt trời mọc ở phương đông, kèm theo một đạo thánh quang chói mắt bay lên, mọi thứ xung quanh đều bốc hơi trong nháy mắt.

Trên Đại Hoang Sơn hùng vĩ, ánh nắng vàng rực rỡ vô cùng chói mắt, trên trời đất nở rộ hàng vạn đạo ánh sáng.

Vô số tia sáng vàng chiếu rọi khắp thiên địa, chiếu rọi lên mặt đất.

Nhưng ngay giây tiếp theo, ánh sáng vàng biến mất, để lại bầu trời

đầy sao, và một phần lớn đỉnh Đại Hoang Sơn đã bốc hơi.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, ngay khoảnh khắc tiếp theo, lại bao trùm một vùng tối đen.

Màu đen vô cùng sâu thẳm, còn tối hơn cả đêm đen, yên tĩnh, lạnh lẽo nuốt chửng mọi thứ, nuốt chửng phần còn lại của đỉnh Đại Hoang Sơn trong nháy mắt.

Màu đen kinh hoàng không thấy đáy khiến người ta không rét mà run.

Ngay sau đó, bóng tối cũng biến mất, kéo theo cả phần còn lại của đỉnh Đại Hoang Sơn.

Giờ phút này, đỉnh Đại Hoang Sơn vốn hùng vĩ, đã bị gọt đi hơn một nửa từ trên xuống.

Một bên là ánh sáng, một bên là bóng tối.

Dưới chân Đại Hoang Sơn, vô số bộ lạc Nhân tộc đều vẻ mặt kính sợ nhìn cảnh này, ánh mắt họ nóng rực và ngưỡng mộ.

Trên Đại Hoang Sơn hùng vĩ, một nam tử thân hình tuấn tú, đang đứng dưới bầu trời đầy sao, ánh mắt lóe sáng.

Thì ra tất cả vừa rồi đều do nam tử này làm, bất kể là ánh sáng hay bóng tối, bất kể là màu đen hay ánh dương vàng.

"Xem ra Thái Dương Thần Quyền, Thái Âm Thánh Chưởng, uy lực không hổ là tuyệt học vô thượng của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, quả nhiên không gì sánh được!" Trên bầu trời, Hoa Dịch nhìn xuống Đại Hoang Sơn đã bị khuyết đi một mảng lớn, lẩm bẩm một mình.

Nhưng cũng vào lúc này, mặt trời thực sự mới mọc lên.

Ánh nắng chiếu rọi khắp mặt đất, tại đường chân trời rộng lớn vô tận, nở rộ ánh sáng vàng rực rỡ.

Một vầng mặt trời huy hoàng từ từ mọc lên, mang theo hơi ấm và ánh nắng vàng óng chiếu lên đỉnh Đại Hoang Sơn.

Chiếu lên người Hoa Dịch.

Nhìn vào, giống như một vị Phụ Thần của mặt đất.

Tắm mình trong ánh nắng vàng, xua tan cái lạnh lẽo của đêm qua, nhìn đường chân trời phía xa, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng, bay xuống chân Đại Hoang Sơn hùng vĩ.

"Hoàng." "Ngô Hoàng!" Lúc này, hộ vệ Nhân tộc canh giữ Đại Hoang Sơn vội vàng tiến lên, và dâng lên một miếng thịt vừa nướng xong.

"Ừm." Đáp lại một tiếng, Hoa Dịch nhận lấy miếng thịt nướng rồi cắn một miếng lớn, tức thì một luồng tinh khí bàng bạc tràn ngập toàn thân, trong nháy mắt bù đắp lại tinh lực đã tiêu hao đêm qua.

Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, thịt yêu thú cấp Kim Tiên quả nhiên không tầm thường, chỉ mới hai miếng đã hồi phục một phần lớn tinh khí đã tiêu hao.

Và mùi vị...

Xem ra bộ lạc của Hoa thị bẩm sinh đã có thiên phú nấu nướng, chỉ quan sát hắn nướng thịt chưa đến mười ngày, đã học được kỹ thuật bảy tám phần.

Tính ra, từ trận đại chiến Nhân - Yêu lần trước, không biết bất giác đã qua mười ngày.

Trong mười ngày này, Hoa Dịch khổ luyện hai tuyệt học tấn công mạnh nhất trong Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Thái Dương Thần Quyền và Thái Âm Thánh Chưởng.

Bây giờ sau mười ngày tu luyện không ngừng nghỉ, đã thông thạo

tám chín phần mười.

Chương 31

Hắn đã hoàn toàn dung hợp hai môn tuyệt học này thành ba đại sát chiêu của mình, giống như Tạo Hóa Thần Quyền.

Bây giờ Hoa Dịch cảm thấy có thể địch lại Đại La Kim Tiên, dù không thể giết chết, nhưng cầm cự hoặc ngang tài ngang sức thì có thể.

"Được rồi, đều ngồi xuống ăn đi!" Là Nhân Hoàng đời đầu của Nhân tộc, nên Hoa Dịch không có giá đỡ.

Nhân tộc mới ra đời được một nghìn năm, cũng không có nhiều quy tắc, khuôn khổ như vậy.

"Ngô Hoàng." "He he..." Người Nhân tộc thời cổ đều là những người đàn ông chất phác.

Nghe hắn nói, từng người một cười ngây ngô ngồi xuống, cầm thịt nướng gặm, hào sảng thẳng thắn.

Hoa Dịch cũng không có gánh nặng gì, ngược lại làm như vậy lại tự do tự tại.

Hoa Dịch cảm thấy, sau này Nhân tộc có thêm những quy tắc khuôn khổ, có một số là tốt, nhưng có một số lễ nghi và tục lệ lại hạn chế rất lớn sự phát triển của con người.

Nhưng đương nhiên, Hoa Dịch biết, sau này Thánh nhân Tam Thanh Thái Thượng, đã đặt ra một số biện pháp, là để hạn chế sự trưởng thành của Nhân tộc, vĩnh viễn bị khống chế.

Nhưng bây giờ Hoa Dịch đã là Nhân Hoàng đời đầu, hắn sẽ không để mọi chuyện phát triển theo tiến trình lịch sử.

Hắn muốn để Nhân tộc, chủng tộc này, thực sự đứng vững ở

Hồng hoang, trên đỉnh của thế giới này!

"Đúng là Ngô Hoàng a, thịt nướng ngon thật!" "Ai, đúng vậy, không biết đã ba trăm năm rồi." Nghe hộ vệ bàn luận, một bên ăn thịt nướng, mắt nhìn vô số khói bếp bốc lên.

Vào một buổi sáng trong xanh, tất cả bộ lạc Nhân tộc, nhà nhà tụ tập lại, một bên ăn đồ, một bên nói cười bên đống lửa.

Nhìn mọi thứ trước mắt, lúc này Hoa Dịch thật có chút thoải mái, nhưng cũng vào lúc này, đột nhiên một tiếng nói không hài hòa vang lên trong đám người.

"Con gái nhà ai vậy?" "Này, đừng lấy tay mà bốc, nóng đó!" Giờ phút này, tại một đám người không xa chỗ Hoa Dịch xảy ra một trận xôn xao.

Nghe tiếng, những người bên cạnh lập tức nhìn theo hướng âm thanh, và ngay giây tiếp theo, thân là Nhân Hoàng Hoa Dịch cũng hơi sững sờ.

Bởi vì trong đám người bộ lạc không xa, đang có một thiếu nữ tóc dài màu xanh tuyệt đẹp ngồi xếp bằng.

Cô đang ngồi bên đống lửa cùng một đám người đàn ông thô kệch tranh đồ ăn, tay này bốc một nắm cơm to như cái bánh bao đưa vào miệng.

Nhìn một đám người đàn ông thô kệch bên cạnh vẻ mặt ngơ ngác.

Cô gái nhà ai mà gan to thế, chạy vào tranh cơm với một đám đàn ông, tay nào tay nấy, không sợ nóng chút nào.

"?" Nhìn cảnh này, Hoa Dịch hơi nhíu mày, không biết vì sao, đối với cô gái xinh đẹp này lại có một cảm giác quen thuộc.

Rồi giây tiếp theo, ký ức của mấy tháng trước, vô số hồi ức trong

đầu chợt ùa về.

Cảnh tượng trên đỉnh núi dưới ánh trăng hiện ra trước mắt.

Khiến Hoa Dịch đứng bật dậy!

"!!!" Vô số hình ảnh hiện lên trong đầu, thiếu nữ trước mắt lại chính là người trên Đại Hoang Sơn hôm đó.

Hoa Dịch không do dự, trực tiếp bước về phía trước.

"Ngươi là ai, người của bộ lạc nào?" Hắn đứng trước mặt thiếu nữ, uy nghiêm hỏi.

Dù Nhân tộc có đến mấy triệu người, không thể nào ai cũng quen biết.

Nhưng cô gái tóc xanh trước mắt lại cho hắn một cảm giác phi thường!

"Hoàng!" "Ngô Hoàng!" Những người Nhân tộc xung quanh đều cung kính đứng dậy, chỉ có cô gái tóc xanh kia vẫn ngồi xếp bằng bên đống lửa.

Nghe hắn hỏi, cô gái ngẩng đầu nhìn Hoa Dịch một cái, rồi ngay giây tiếp theo, lại càng nhanh chóng gặm nắm cơm trong tay, má phồng lên.

Giống như có người sắp cướp của cô vậy!

"....." Nhìn cảnh này, Hoa Dịch nhíu mày thật sâu, nhưng vào lúc này, đột nhiên một luồng khí tức phi thường bao trùm cả Đại Hoang Sơn.

Dù luồng khí tức này không có địch ý hay nguy hiểm, nhưng sự mênh mông chưa từng có lại khiến sắc mặt hắn trong nháy mắt thay đổi!

"Mau thông báo cho tất cả tộc nhân, tiến vào trạng thái cảnh giới!"

Giây tiếp theo, Hoa Dịch quay đầu, hét lớn với tộc nhân bên cạnh.

Sau đó Hoa Dịch hóa thành một tia sáng vàng biến mất dưới chân Đại Hoang Sơn!

“....Mau!

Mau!!” “Cảnh giới!

Cảnh giới!!” Tộc nhân xung quanh cũng sững sờ một lúc, rồi ngay lập tức phản ứng, vẻ mặt hoảng hốt chạy về bốn phương tám hướng, hét lớn cảnh giới.

Chỉ có cô gái tóc dài màu xanh kia, không có chút phản ứng nào, vẫn ngồi xếp bằng bên đống lửa, ăn uống ngon lành. .....

Ngoài Đại Hoang Sơn, Hoa Dịch một bước lên trời, vẻ mặt cảnh giác nhìn hai người trước mặt.

Nhưng khi nhìn rõ, hai mắt hắn liền trợn tròn, vẻ mặt sững sờ!

Giờ phút này, tại lãnh địa của Nhân tộc có hai người.

Một người đầu thú mình người, thân khoác vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa, ngọn lửa nóng rực vờn quanh thân, vẻ mặt trông vô cùng uy nghiêm!

Người còn lại phong hoa tuyệt đại, mình người đuôi rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực có hai tay, hai tay nắm đẳng xà.

Nhìn cảnh này, Hoa Dịch là người hiểu rõ nhất về Hồng hoang, lập tức theo bản năng gọi ra: “Tổ Vu Chúc Dung, Tổ Vu Hậu Thổ!” Nghe hắn nói, cảm nhận được khí tức của Phụ Thần, trong mắt Tổ Vu Chúc Dung lóe lên một tia kính sợ, sau đó cười nói.

Chương 32

"Chính là chúng ta." Hậu Thổ bên cạnh cũng gật đầu, vẻ mặt mỉm cười nói: "Chúng ta ra mắt Nhân Hoàng." "?" Nhìn hai vị Vu tộc trước mắt, Hoa Dịch nhíu mày.

Nếu là hai vị trước mắt, thì họ tương đương với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu đình!

Thân là Tổ Vu, thực lực của họ không thua kém Chuẩn Thánh đỉnh phong, nếu không phải Vu tộc không thể tu nguyên thần, thì đã có khả năng thành Thánh.

Nhưng hai vị đại thánh của Vu tộc, lúc này đến chỗ Nhân tộc làm gì?

Nghĩ đến đây, Hoa Dịch mặt không biểu cảm, lạnh lùng hỏi: "Không biết nhị vị lúc này đến Nhân tộc của ta có việc gì." Lời vừa dứt, Tổ Vu Hậu Thổ phía trước mỉm cười, sau đó chuẩn bị mở miệng.

Nhưng chưa kịp mở miệng, chỉ thấy ánh sáng xanh lóe lên, cô gái tóc xanh ngồi bên đống lửa lúc nãy, đã xuất hiện ngay trước mặt hai vị Tổ Vu.

Trong lòng cô còn ôm một đống cơm, lấy ra một viên cơm to như cái bánh bao đưa cho Tổ Vu Hậu Thổ nói: "Cái này, ngon lắm." Nhìn thấy cô gái tóc xanh trước mặt, hai vị Tổ Vu đều sững sờ, theo bản năng nói.

"Huyền Minh!" "Sao ngươi lại ở đây!?" Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của hai vị Tổ Vu, hiển nhiên họ cũng không ngờ, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh, cũng sẽ xuất hiện ở đây.

“Tổ Vu Huyền Minh?” Nhìn cảnh này, Hoa Dịch nhíu mày thật sâu, trong lòng càng thêm cảnh giác.

Không ngờ, cô gái tóc xanh trước mắt lại là Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh.

Chủ yếu là vì mô tả về Tổ Vu Huyền Minh, trong truyện Hồng hoang có chút sai lệch, cho nên Hoa Dịch không nhận ra ngay từ đầu.

Nhưng dù thế nào, Vũ Chi Tổ Vu này ngay từ đầu đã ở đây, cộng thêm hai vị Tổ Vu vừa xuất hiện… Chẳng lẽ Vu tộc vẫn luôn giám sát bọn họ?

Giờ phút này, sắc mặt Hoa Dịch vô cùng cảnh giác, bởi vì không biết vì sao trước cửa lại đột nhiên xuất hiện ba vị đại thần.

Ai cũng sẽ cảm thấy không thoải mái trong lòng.

Nhưng cũng vào lúc này, có lẽ cảm nhận được sự cảnh giác của Hoa Dịch, Tổ Vu Chúc Dung bên cạnh vẻ mặt cười khổ nói.

“Nhân Hoàng, xin lỗi, chúng ta cũng không ngờ Huyền Minh sẽ xuất hiện ở đây, còn lấy thức ăn của các ngươi.” Bên cạnh, trên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Tổ Vu Hậu Thổ cũng vô cùng bất đắc dĩ nói.

“Huyền Minh trước nay đều làm theo ý mình, điểm này, dù là ta cũng không có cách nào.” Chúc Dung và Hậu Thổ, hai vị Tổ Vu gần như dùng cùng một giọng điệu để giải thích, thậm chí còn xin lỗi.

Còn Vũ Chi Tổ Vu bên phải, thì đang gặm linh cốc đã hấp chín.

Cảm nhận được sự bình đẳng và tôn trọng mà hai vị Tổ Vu ẩn chứa trong lời nói, khiến Hoa Dịch hơi buông lỏng cảnh giác.

Suy cho cùng, đối với hai vị đại thần trước mắt, thực lực của họ tương đương với Chuẩn Thánh đỉnh phong đã chém ba thi chưa thành

đạo.

Nếu muốn gây khó dễ cho Nhân tộc, thì dù có một trăm Hoa Dịch cũng không ngăn được.

Thậm chí Cửu Thiên Tức Nhưỡng, trước mặt Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ cũng vô dụng.

Cho nên lúc này Hoa Dịch mới hơi yên tâm, vì kẻ mạnh sẽ không nói nhiều lời vô ích, nếu có địch ý!

Lúc này, cảm nhận được Nhân Hoàng trước mắt đã hơi buông lỏng cảnh giác, Tổ Vu Chúc Dung hào sảng cười một tiếng: "Tốt, không hổ là Nhân Hoàng, nên có khí phách như vậy." Nói xong, cũng không do dự, trực tiếp vẻ mặt ngưng lại, sau đó nói thẳng vào vấn đề!

"Nhân Hoàng của Nhân tộc, ta cảm nhận được khí tức của Phụ Thần trên người ngài, cho nên hy vọng có thể mời ngài đến đại điện Vu tộc của chúng ta một chuyến!" Vì sợ Hoa Dịch hiểu lầm, Tổ Vu Hậu Thổ bên cạnh cũng vẻ mặt mỉm cười nói: "Yên tâm, vì trên người ngài có khí tức của Phụ Thần, cho nên chúng ta không có địch ý với ngài, mọi người đều là con của Phụ Thần, có thể nói là người một nhà.

Lần này đến đây, chỉ là để mời ngài đến đại điện Vu tộc một chuyến, vì ở đó có Trái tim của Phụ Thần!" "Phụ Thần?

Trái tim Bàn Cổ!?" Nghe vậy, tim Hoa Dịch đập thình thịch, trong nháy mắt trợn to mắt!

Tổ Vu Hậu Thổ phía trước cũng vẻ mặt điềm nhiên gật đầu nói: "Đúng vậy, trái tim của Phụ Thần, chúng ta vẫn luôn bảo vệ." Nói rồi, Hậu Thổ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoa Dịch, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ngài mang khí tức của Phụ Thần, ở một mức độ nào đó cũng vậy, thân là đồng bào của ngài nên chúng ta mới tìm đến, và ngài cũng

nên đến gặp, Trái tim của Phụ Thần!" Trong mắt Vu tộc, phàm là những người có liên quan mật thiết với Bàn Cổ, đều là đồng bào của họ, có một sự thân cận mang tính chủ quan.

Điều này đã khắc sâu vào huyết mạch xương tủy, bất kể là mấy nghìn hay mấy trăm vạn năm.

Lúc này, trong đầu Hoa Dịch cũng lóe lên vạn nghìn suy nghĩ.

Đang sầu não không tìm được Trái tim Bàn Cổ, không ngờ lúc đang buồn ngủ lại có người đưa gối đầu đến.

Không còn nghi ngờ gì nữa, nếu là bình thường, muốn vào đại điện Vu tộc, là chuyện hoàn toàn không thể.

Nhưng bây giờ thì khác, vì đối phương đã chủ động đưa ra lời mời.

Xung quanh Nhân tộc hiện có Cửu Thiên Tức Nhưỡng bảo vệ chặt chẽ, hắn rời đi, Nhân tộc cũng không thể gặp nguy hiểm.

Đại thánh của Yêu tộc trừ phi đích thân ra tay cũng vậy!

Hoa Dịch quay đầu nhìn lại một cái, có lẽ thấy Nhân Hoàng đang lo lắng cho Nhân tộc, Tổ Vu Hậu Thổ phía trước khẽ cười nói.

"Nhân Hoàng yên tâm, đối với tộc nhân của ngài chúng ta cũng sẽ chiếu cố nhất định, có ta ở đây cũng phải cảm ơn ngài đã dạy chúng ta sử dụng lửa!" Khi Hoa Dịch dạy Nhân tộc dùng ngoại lực để lấy lửa, Vu tộc ở bên cạnh cũng âm thầm học hỏi.

Điều này khiến cho những Vu tộc không có hỏa hệ thần thông, cũng có thể sử dụng lửa bất cứ lúc nào.

Có lửa rồi, ban đêm cũng không còn lạnh lẽo, trẻ em Vu tộc cũng có thể lớn lên khỏe mạnh.

Ở một mức độ nào đó, Vu tộc đã nợ Nhân tộc một ân tình, nợ một

nhân quả.

Cộng thêm Tổ Vu Huyền Minh bên cạnh, cũng vẻ mặt lạnh lùng nói: "Kẻ thù của kẻ thù là bạn, cho nên Vu tộc là bạn của các ngươi." Thôi được, lời của Huyền Minh đại tiểu thư quá thẳng thắn, khiến hai vị Tổ Vu nhất thời không biết nói gì.

Nhưng vào lúc này, Hoa Dịch đã hoàn toàn buông bỏ tảng đá cuối cùng trong lòng.

Nếu những người trước mắt này muốn cưỡng ép cướp đoạt, thì dù thế nào hắn cũng không thể chống cự.

Điểm này đổi lại là ai cũng vậy, suy cho cùng đối phương là ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng bây giờ, đối phương không hề tỏ ra địch ý, ngược lại còn thể hiện sự bình đẳng và thiện ý vô cùng.

Chỉ riêng điểm này, ít nhất đã chứng minh, lần này họ thực sự chân thành.

Vì thân là Tổ Vu đỉnh phong, không cần phải giở âm mưu quỷ kế với hắn!

Chương 33

"Xem ra là nhờ một triệu giọt huyết Bàn Cổ kia, mới khiến họ cảm nhận được khí tức Bàn Cổ nồng đậm trên người ta.

Nhưng nhờ có Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, một triệu giọt huyết Bàn Cổ kia đã hoàn toàn hòa làm một thể với ta, không thể tách rời.

Cộng thêm Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, thì dù là Thánh nhân cũng không thể phát giác, cộng thêm Trái tim Bàn Cổ mà họ nói đến lúc này...." Lúc này ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Không biết vì sao, khi nghe đến Trái tim Bàn Cổ, tuyệt học Bàn Cổ Hồng Mông Tạo Hóa Quyết trong cơ thể không tự chủ được mà xao động.

Cho hắn một cảm giác vô cùng cấp bách muốn đến đó.

"Xem ra Trái tim Bàn Cổ đối với Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của ta vô cùng quan trọng, nhất định phải đi một chuyến!" Một là tuyệt học do Bàn Cổ sáng tạo, một là trái tim của Bàn Cổ, khiến ánh mắt Hoa Dịch lại lóe lên một lần nữa.

Huyền Minh nói không sai, lời tuy thô nhưng lý không thô, kẻ thù của kẻ thù là bạn, cộng thêm khí tức Bàn Cổ, nhân quả về việc dùng lửa, và lời mời lần này của Vu tộc.

Điều này khiến Nhân - Vu hai tộc có thể tự nhiên giao hảo, cùng nhau chống lại Yêu tộc.

Hiểu rõ mọi chuyện, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, sau đó liền gật đầu.

"Được, vậy ta sẽ đi cùng các ngươi một chuyến!" Đúng là chọn ngày không bằng gặp ngày, đã vậy người ta đã mời, thì bây giờ đi một

chuyến.

Và vì quan hệ của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, khiến Hoa Dịch cấp bách muốn gặp Trái tim Bàn Cổ.

Cùng lúc đó ở một bên khác, sau khi nhận được câu trả lời của Hoa Dịch, hai vị Tổ Vu cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vì nguyên nhân của Phụ Thần, cho nên không thể động tay động chân với Nhân Hoàng, nhưng nếu Nhân Hoàng không đi, thì mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

Cho nên đây không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất.

"Ba vị đợi một chút, ta đi dặn dò một tiếng!" Hoa Dịch nói một tiếng rồi bay về phía chân Đại Hoang Sơn.

Suy cho cùng bây giờ đột nhiên phải đi xa, dù thế nào cũng phải dặn dò tộc nhân một tiếng, để phòng những phiền phức và lo lắng không cần thiết.

Nhưng cũng vào lúc này, sau khi Hoa Dịch đi xuống Đại Hoang Sơn, Tổ Vu Huyền Minh lại từ trong lòng lấy ra hai nắm cơm đã hấp chín, và lạnh lùng nói.

"Cái này, thật sự rất ngon." "Huyền Minh, đây là?" "Nhân Hoàng của Nhân tộc này, đã khiến trời giáng xuống linh cốc tiên thiên công đức?" Nhìn nắm cơm mà Huyền Minh lấy ra, Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Chúc Dung đều vẻ mặt kinh ngạc.

Sau đó Tổ Vu Hậu Thổ nhận lấy nắm cơm thử ăn một miếng, lập tức vẻ mặt sáng lên: "Ngon, rất ngon!" Trong nháy mắt, một luồng hương thơm của cơm gạo tràn ngập khoang miệng của Hậu Thổ, khiến vị Thổ Chi Tổ Vu phong hoa tuyệt đại này khen không ngớt lời!

Tổ Vu Chúc Dung bên cạnh cũng nhận lấy, cắn một miếng, liền sáng mắt lên nói: "Quả nhiên không tầm thường, ngon hơn thịt yêu

bình thường rất nhiều, dinh dưỡng mà linh cốc hấp thu từ đất đai cũng có thể nuôi dưỡng Vu thể, khiến nó càng thêm cường tráng!" Vu tộc vốn là chủng tộc chuyên tu thân thể, cho nên sức ăn cũng cực kỳ lớn, mỗi lần đều phải săn không ít yêu thú.

Nhưng yêu thú cũng có lúc giảm đi, bất kể là khí hậu, hay thiên tai tự nhiên.

Nhưng bây giờ có cơm gạo thì khác rồi!

Tổ Vu Hậu Thổ cầm nắm cơm trong tay, đôi mắt đẹp lóe sáng nói: "Xem ra chúng ta lại nợ Nhân tộc một nhân quả!" Ở Hồng hoang, nhân quả nhất định phải trả, đặc biệt là nhân quả lớn liên quan đến sự phồn vinh của cả một tộc như giải quyết nạn đói.

Thì càng không thể nợ!

"Ha ha ha, tuy Tổ Vu chúng ta không cần ăn, nhưng tộc nhân của ta cần, đặc biệt là trẻ em, và những người tu luyện của Vu tộc!" Tổ Vu Chúc Dung vừa cười ha hả, vừa ném nắm cơm thơm ngon vào miệng, sau đó quay đầu: "Này Huyền Minh, cho thêm một cái nữa!" Nhưng nghe vậy, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh lập tức ôm chặt đống cơm trong lòng, và vẻ mặt lạnh lùng nói: "Không cho!" Lý do cô lấy ra, là để Vu tộc có thể trồng lúa, để cô có thể ăn mỗi ngày.

Bây giờ mục đích đã đạt được rồi thì lấy ở đâu ra nữa?

Đẹp mặt nhỉ!

"Ờm, Huyền Minh à!" Nhìn cảnh này, Tổ Vu Chúc Dung lập tức biết cô em gái tốt này đang nghĩ gì, liền cười khổ lắc đầu.

Nhưng cũng vào lúc này, chỉ thấy từ phía xa dưới chân Đại Hoang Sơn, đột nhiên bay đến một đạo ánh sáng vàng.

Đạo ánh sáng vàng này không ai khác, chính là Nhân Hoàng Hoa Dịch!

Lúc này, Hoa Dịch nhìn ba vị Tổ Vu lạnh lùng nói: "Được rồi, mọi chuyện đã xong, mời ba vị dẫn đường." Nghe vậy, trên khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của Tổ Vu Hậu Thổ lập tức mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, Nhân Hoàng mời!" Nói xong, Hậu Thổ đưa ra bàn tay ngọc ngà, một đạo ánh sáng trắng tinh khiết chiếu lên người Hoa Dịch.

Sau đó nhanh như chớp, chỉ thấy ánh sáng trắng lóe lên, Hoa Dịch và ba vị Tổ Vu đã biến mất trên Đại Hoang Sơn.

Kèm theo một trận trời đất quay cuồng, và một cảm giác kỳ lạ vượt qua thời gian và không gian, Hoa Dịch cuối cùng cũng thấy được ánh sáng.

Trước mắt lại là một vùng trời đất vô cùng rộng lớn.

Ở đây có vạn ngàn tinh tú, giữa vô số vì sao, sừng sững một cây cột trời hùng tráng.

Cột trời chống trời đạp đất, tọa lạc trên đại địa rộng lớn, bên dưới biển mây cuồn cuộn, trông vô cùng hùng vĩ.

"Đây là Bất Chu Tiên Sơn thực sự, xương sống của Bàn Cổ!" Truyền thuyết Hồng hoang kể rằng, Bàn Cổ đại thánh một búa khai thiên, còn dùng thân thể chống đỡ trời đất.

Dù sau khi thân tử mệnh vẫn, xương sống thẳng tắp đó cũng không đổ xuống, tiếp tục chống đỡ mảnh trời đất này.

Không biết vì sao, nhìn cảnh trước mắt, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, nội tâm vô cùng xúc động.

Có lẽ là vì trong người hắn đang chảy dòng máu của Bàn Cổ, học tập Hồng Mông Tạo Hóa Quyết chăng.

Nhưng cũng vào lúc này, bên tai Hoa Dịch vang lên một giọng nói êm tai.

“Đây là lãnh địa của Vu tộc chúng ta, trước mặt ngài là xương sống của Phụ Thần Bất Chu Tiên Sơn, bên dưới là chí bảo của Phụ Thần, đại điện Vu tộc do Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ hóa thành!” Người nói là Tổ Vu Hậu Thổ.

Nghe vậy, Hoa Dịch không tự chủ được mà nhìn xuống chân núi Bất Chu, quả nhiên dưới chân núi Bất Chu hùng vĩ, sừng sững một tòa đại điện cao đến hàng trăm vạn mét.

Điện này nguy nga tráng lệ, khí thế bàng bạc, tràn ngập một cảm giác hoang sơ độc đáo.

Xung quanh đại điện là vô số bộ lạc Vu tộc.

Vì thiên địa Hồng hoang quá rộng lớn, nên bất kỳ khu vực nào cũng có thể có mặt trời mọc, mặt trời lặn, một năm bốn mùa.

Giống như bán cầu bắc và bán cầu nam của Trái Đất vậy.

Chương 34

Chỉ có điều, Trái Đất của hắn so với Hồng hoang hiện tại, có lẽ còn không lớn bằng một ngọn núi nhỏ.

"Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ..." Giờ phút này, nhìn đại điện hoang sơ trước mắt, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ theo như truyền thuyết thần thoại thượng cổ, đó là dị bảo của Vu tộc, còn có tên là Cửu Lê Hồ, Luyện Yêu Hồ, là một trong mười đại công đức thần khí thượng cổ.

Là Hỗn độn công đức chí bảo, tuy không nằm trong ba đại Tiên thiên chí bảo, nhưng uy lực lại không hề thua kém Tiên thiên chí bảo.

Từng được Bàn Cổ đại thánh dùng để diễn hóa đại đạo, luyện hóa ba nghìn Tiên thiên ma thần, là thần khí bản nguyên của Thiên đạo, có thể luyện hóa vạn vật.

Sau này, còn được Thập Nhị Tổ Vu tế ra, dùng để chống lại Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất.

Ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng bị luyện hóa một góc, Yêu sư Côn Bằng càng sợ đến vỗ cánh bỏ chạy.

Đến trận chiến cuối cùng, Trục Lộc chi chiến khi Nhân tộc đại hưng, Xi Vưu của Cửu Lê Vu tộc cầm Cửu Lê Hồ chống lại thiên địa, nhưng không địch lại Hoàng Đế cầm Hiên Viên Kiếm.

Cuối cùng trong Trục Lộc chi chiến, Nhân tộc định đỉnh thiên hạ, dị bảo trong truyền thuyết Cửu Lê Hồ, cũng từ đó không rõ tung tích.

"Thì ra là chí bảo thứ hai của Bàn Cổ, chỉ đứng sau Bàn Cổ Phủ, Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ." Nhìn đại điện bằng đồng xanh tràn ngập khí tức hoang sơ trước mắt, trong mắt Hoa Dịch lóe lên một

tia sáng.

Sau đó, Tổ Vu Huyền Minh bên cạnh cũng lạnh lùng mở miệng.

"Đó là tiếng tim đập của Phụ Thần, Phụ Thần khai thiên lập địa, dù đã mệnh vẫn, trái tim của ngài vẫn luôn đập." Quả nhiên, đúng là vậy, dù đứng ở ngoài, cách nhau không biết bao nhiêu vạn dặm.

Nhưng từ trong đại điện Vu tộc truyền ra một luồng khí tức sinh mệnh bàng bạc, đứng ở ngoài, Hoa Dịch cũng có thể nghe thấy, tiếng đập phập phồng rõ ràng từ trong đại điện truyền ra.

Và mỗi khi trái tim đó đập, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết trong cơ thể hắn lại càng thêm xao động.

Lúc này, Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Chúc Dung bên cạnh đều vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì từ khi Huyền Minh sinh ra, chưa từng nói nhiều lời, luôn làm theo ý mình, mặt không biểu cảm, khiến người ta không đoán được.

Vậy mà lúc này lại chủ động bắt chuyện với Nhân Hoàng.

"Được rồi, không nên chậm trễ, chúng ta đi thôi." Lúc này, vứt bỏ hết những chuyện vặt vãnh, Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại mỉm cười, sau đó dẫn Hoa Dịch bay về phía đại điện Vu tộc.

Trên trời lóe lên bốn đạo ánh sáng đẹp đẽ và rực rỡ, dũng sĩ Vu tộc canh gác bay lên kiểm tra, nhưng khi thấy ba vị Tổ Vu giáng lâm, liền vội vàng hành lễ rồi rời đi.

Nhìn trước mắt, trong phạm vi trăm vạn dặm, ba bước một trạm gác, năm bước một đồn canh phòng nghiêm ngặt, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Thật sự, nếu không được mời, muốn đột phá phòng ngự mà thần

không biết quỷ không hay, để gặp Trái tim Bàn Cổ trong truyền thuyết.

Đó là điều không thể.

Có lẽ nhìn ra được điều gì đó, Tổ Vu Hậu Thổ bên cạnh cười nói: "Đó là Trái tim của Phụ Thần, chúng ta tự nhiên phải phòng ngự nghiêm ngặt.

Được rồi, đã đến đại điện Vu tộc, vào đi." Trước đại điện Vu tộc, kèm theo một tiếng "két", cánh cửa đồng khổng lồ cao đến mấy vạn mét từ từ mở ra.

Một luồng khí tức tiên thiên đặc biệt ập vào mặt!

Vừa vào đại điện Vu tộc, trước mắt là bảy người thân hình khổng lồ, nhưng lại có hình thù kỳ lạ, đang vẻ mặt tò mò nhìn hắn.

Có người đầu thú mình người, thân khoác vảy đỏ, tai đeo rắn lửa, chân đạp rồng lửa.

Có người mình người đuôi rắn, sau lưng có bảy tay, trước ngực có hai tay, hai tay nắm đẳng xà.

Có người mặt người mình hổ, thân khoác vảy vàng, vai mọc hai cánh, tai trái đeo rắn, chân cưỡi hai rồng.

Có người đầu mãng xà mình người, thân khoác vảy đen, chân đạp rồng đen, tay quấn rắn xanh.

Có người miệng ngậm rắn, tay cầm rắn, đầu hổ mình người, bốn móng, khuỷu tay dài.

Còn có người mặt người mình thú, hai tai giống chó, tai treo rắn xanh!

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, những tồn tại có thể chống lại Yêu đình.

Lúc này Thập Nhị Tổ Vu đã tề tựu, ngay cả Tổ Vu Đế Giang và Tổ Vu Câu Mang cũng đã quay về!

Cùng lúc đó, một trái tim Bàn Cổ vô cùng khổng lồ xuất hiện ở trung tâm.

"Trái tim Bàn Cổ?" Nhìn Trái tim Bàn Cổ trước mắt, không biết vì sao, lại có một cảm giác thân thiết khó tả.

"Chẳng lẽ là vì ta đã dung hợp huyết Bàn Cổ, và tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết?

Cho nên ta đối với trái tim Bàn Cổ này có một cảm giác như trở về nhà!?" Nhìn trái tim đỏ tươi khổng lồ đang đập trước mắt, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Nhưng cũng vào lúc này, trong đại điện Vu tộc cổ kính vang lên một giọng nói uy nghiêm hùng vĩ!

"Chào mừng ngài đến, Nhân Hoàng của Nhân tộc!" Lúc này, kèm theo một tiếng động lớn, trước mắt Hoa Dịch xuất hiện một bóng dáng khổng lồ.

Bóng dáng này mặt người mình rồng, hai mắt sáng ngời vô cùng, chính là Chúc Long, Chúc Cửu Âm mạnh nhất trong Thập Nhị Tổ Vu!

Lời vừa dứt, chỉ thấy Trái tim Bàn Cổ vốn đang không ngừng đập đột nhiên bùng nổ ánh sáng thần thánh rực rỡ.

Đạo ánh sáng thần thánh này, khiến tất cả các Tổ Vu đều sững sờ.

Sau đó ngay giây tiếp theo, chỉ thấy một đạo ánh sáng thần thánh rực rỡ vô cùng, chiếu lên người Hoa Dịch.

Cũng vào lúc này, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết trong cơ thể Hoa Dịch vận chuyển nhanh chóng, hấp thu sức mạnh của Trái tim Bàn Cổ!

Nhìn cảnh này, Chúc Cửu Âm không do dự, tiếp tục đôi mắt sáng ngời kia lóe lên, trực tiếp nâng lên thân hình khổng lồ, điều khiển Trái tim Bàn Cổ đang không ngừng đập phóng ra ánh sáng đỏ rực rỡ.

Chúc Long vốn là do động mạch chủ thô nhất nối liền trái tim trong cơ thể Bàn Cổ khi vẫn lạc hóa thành, cho nên mạnh nhất.

Chương 35

Ở một mức độ nào đó, hắn cũng có thể điều động uy lực của Trái tim Bàn Cổ!

Lúc này đạo ánh sáng đỏ kia, trực tiếp từ trái tim chiếu lên người Hoa Dịch.

Để tra xét rõ khí tức của Phụ Thần, cũng như tất cả bí mật mà Hoa Dịch sở hữu.

Có thể nói, chỉ cần dưới sự chiếu rọi của ánh sáng đỏ của Trái tim Bàn Cổ, tất cả bí mật liên quan đến Phụ Thần của Nhân Hoàng đều sẽ bị chiếu ra.

Đây cũng là một trong những mục đích của các Tổ Vu khi đưa Hoa Dịch đến đây.

Nhưng dưới sự chiếu rọi của ánh sáng đỏ rực rỡ kia, Hoa Dịch mặt không biểu cảm, nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Dù ánh sáng đỏ không có chút nguy hiểm nào, thậm chí còn có chút ấm áp, ngay cả Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, cũng đang âm thầm hấp thu sức mạnh của Trái tim Bàn Cổ, dùng để cường hóa bản thân.

Nhưng dù thế nào, bị đối xử như vậy, mà không rõ nguyên nhân, thì ai cũng sẽ không vui trong lòng.

Lập tức Hoa Dịch nhíu mày, trực tiếp vẻ mặt không vui hỏi: "Ta hỏi, các ngươi đang làm gì!?" "Quả nhiên, không được sao..." Nghe vậy, Chúc Long khổng lồ thở dài một hơi, sau đó liền nói thẳng: "Xin lỗi Nhân Hoàng, vừa rồi ta đã dùng Trái tim của Phụ Thần, để thăm dò khí tức liên quan đến Phụ Thần trên người ngài." Nói rồi, một đạo ánh sáng rực rỡ chiếu lên người Hoa Dịch, trong nháy mắt nâng tu vi

Kim Tiên của hắn lên một bậc, tiết kiệm gần mười vạn năm thời gian.

"Nhân Hoàng, đây là sự đền bù của chúng ta cho sự vô lễ vừa rồi." Nghe vậy, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên nói: "Vậy tra được gì không?" Ánh mắt Chúc Long có chút thất vọng, sau đó lắc đầu nói: "Đều không tra được gì, quả nhiên đúng như Hậu Thổ đã nói, khí tức Phụ Thần trên người ngài là trời sinh đã có, không phải do một vật, hay một pháp nào đó." Nghe vậy, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Rõ ràng, huyết Bàn Cổ đã dung hợp với hắn, không phân biệt được nữa, Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, không chỉ Trái tim Bàn Cổ không thể tra xét, ngược lại còn có thể âm thầm hấp thu sức mạnh của nó!

Quan trọng nhất là, tất cả những thủ đoạn này, dưới sự chứng kiến của mọi người, lại không bị các Tổ Vu này phát hiện.

Điều này khiến Hoa Dịch trong lòng có chút tính toán.

Nhưng cũng vào lúc này, vì hành động vừa rồi, Chúc Long và các Tổ Vu khác cũng không giấu giếm, lập tức nhìn Hoa Dịch trước mặt, nói thẳng vấn đề.

"Nhân Hoàng, lần này chúng ta mời ngài đến là để nhờ ngài giúp chúng ta một việc.

Việc này thành hay không thành, Vu tộc chúng ta đều nợ Nhân tộc một nhân quả, dù bây giờ Vu tộc chúng ta đã nợ Nhân tộc không dưới hai nhân quả!" Nói xong, Chúc Long nhìn ra ngoài đại điện, nhìn ngọn đuốc đang cháy rực rỡ, và Tổ Vu Huyền Minh đang không ngừng gặm nắm cơm to bằng cái bánh bao.

"Muốn ta giúp cái gì?" Hoa Dịch hơi nhíu mày, sau đó theo bản năng hỏi: "Giúp gì?" Chúc Long lắc đầu: "Không thể tiết lộ, chúng ta chỉ cần ngài thả lỏng tâm trí, sau đó tiếp nhận ánh sáng do Trái tim của Phụ Thần phát ra chiếu rọi.

Yên tâm, bất kể thành hay không thành, Vu tộc chúng ta đều sẽ nợ Nhân tộc một đại nhân quả." Nhân quả chia làm đại nhân quả và tiểu nhân quả, tiểu nhân quả có thể do cá nhân trả, giống như Chúc Long vừa làm vậy.

Nhưng đại nhân quả thì cần cả tộc trả, thậm chí phải dốc toàn lực.

Vu tộc lúc này âm thầm nợ Nhân tộc, hay đúng hơn là Hoa Dịch, hai đại nhân quả, vì để giải quyết khó khăn hiện tại, đã không tiếc nợ thêm một cái nữa!

Còn về nguyên nhân cần giúp đỡ, Chúc Long và các Tổ Vu khác tuyệt đối sẽ không nói.

Không ai sẽ tự vạch áo cho người xem lưng.

Chuyện liên quan đến Trái tim Bàn Cổ, huyết của Phụ Thần tiêu hao có hạn, không thể phục hồi, tuyệt đối không thể nói ra ngoài.

Nếu để Yêu tộc biết, đó sẽ là một tai nạn lớn đối với Vu tộc!

Lúc này, sau khi nghe xong lời thuật lại của Chúc Long, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Không còn nghi ngờ gì nữa, họ muốn lợi dụng Trái tim Bàn Cổ, để dò xét bí mật liên quan đến khí tức Bàn Cổ trên người hắn.

Nhưng giống như vừa rồi, bất kể Hoa Dịch có chống cự hay không, họ cũng tuyệt đối không thể dò xét ra được.

Không chỉ vì Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, mà còn có uy năng vô thượng của Hệ thống Mỗi Ngày Thiêm Đáo Siêu Thần!

Hơn nữa, đạo ánh sáng đỏ đột ngột vừa rồi, hắn cũng không kịp chống cự.

Tiếp nhận dù sao cũng không có tổn thất gì, lại có thể nhận được một đại nhân quả liên quan đến Vu tộc.

Vào thời khắc quan trọng nhất, có thể trở thành một lá bài tẩy lớn để bảo vệ bản thân.

Hoa Dịch cũng không do dự, khẽ gật đầu, mặt không biểu cảm nói: "Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi!" Thấy Hoa Dịch chấp nhận, Chúc Long trước mắt lập tức sáng mắt lên!

"Đa tạ!" Kèm theo tiếng rồng ngâm hùng vĩ, ánh mắt của các Tổ Vu xung quanh, cũng càng thêm dịu dàng nhìn về phía Hoa Dịch.

Bất kể thế nào, chuyện này thành hay không thành, nhưng đối phương nguyện ý giúp đỡ Vu tộc, thì chính là đại ân nhân của Vu tộc!

Ngao!!

Lập tức Chúc Long phát ra một tiếng rồng ngâm cao vút, sau đó Trái tim Bàn Cổ bùng nổ ánh sáng thần thánh càng thêm rực rỡ.

Dưới sự bao bọc của hơi ấm nhàn nhạt, khiến Hoa Dịch vô cùng thoải mái, tu vi thể lực của hắn cũng đang tăng trưởng nhanh chóng.

Mỗi một giây trong ánh sáng đỏ, đều tương đương với việc khổ tu một trăm năm, một nghìn năm ở thế giới bên ngoài!

Cùng lúc đó, các Tổ Vu khác cũng đang chăm chú quan sát.

Bởi vì Nhân Hoàng trước mắt ngoài khí tức của Phụ Thần, còn có bí mật có thể thể hồn song tu.

Một khi có thể tìm hiểu, đó sẽ là một lợi ích to lớn đối với Vu tộc, thậm chí Thập Nhị Tổ Vu đều có thể thành Thánh!

Ngay cả các Tổ Vu cũng bắt đầu hơi kích động!

Thế nhưng họ không biết rằng, cùng lúc tất cả Vu tộc đang vô cùng phấn khích, tu vi của Hoa Dịch bên trong hồng quang cũng đang tăng trưởng với tốc độ chóng mặt.

Chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi, tu vi của hắn đã vững chắc ở

Kim Tiên sơ kỳ, rồi từng bước tăng lên Kim Tiên trung kỳ.

Phải biết rằng theo như trước đây, dù có Tiên Thiên Đạo Thể cũng phải cần đến cả triệu năm! "Vốn tôi còn đang đau đầu, không có máu Bàn Cổ thì tu vi làm sao tăng nhanh được, giờ thì tốt rồi, dưới ánh hồng quang này, tu vi của tôi đã tăng gần gấp đôi!" Hoa Dịch mừng rỡ vô cùng, nếu có thể, hắn thật sự muốn ở dưới ánh hồng quang của trái tim Bàn Cổ mãi mãi.

Các Tổ Vu cũng đang chăm chú quan sát khoảnh khắc này, nhưng không hiểu vì sao, đúng lúc này, dị biến lại xảy ra!

Chương 36

"Hồng Mông Tạo Hóa Kinh bắt đầu tự vận chuyển rồi!" Hoa Dịch sững sờ, đúng vậy, vào lúc này, không biết vì sao Hồng Mông Tạo Hóa Kinh đột nhiên vận chuyển với tốc độ chóng mặt.

Sau đó, từng luồng hình ảnh cổ xưa rõ ràng truyền đến từ trái tim Bàn Cổ! "Ha ha ha, Bàn Cổ, ta không thể để ngươi thành đạo, một búa khai thiên!" "Dám phá diệt Hỗn Độn, một búa khai thiên, ngu xuẩn!" "Thế giới cũ đã hủy diệt, ta không khai thiên, thì ai khai thiên!" Từng luồng ký ức cổ xưa khổng lồ không ngừng ập đến, Hoa Dịch kinh hãi, phảng phất như xuyên qua dòng sông thời gian, đến bờ bên kia của năm tháng.

Bàn Cổ đại thánh tay cầm Khai Thiên Phủ, dùng Tam Thiên Luyện Thần Hồ, đại chiến ba ngàn ma thần, cuối cùng một búa khai thiên! "Thì ra Bàn Cổ đại thánh và ba ngàn ma thần kia đều là những đại thần nguyên thủy của thế giới trước!

Bởi vì vũ trụ của thế giới trước đã bành trướng đến cực hạn, khiến cho toàn bộ năng lượng của vạn vật trên đời đều đi đến hồi kết, phân giải thành những hạt nhỏ nguyên thủy nhất, biến thành một thế giới hỗn độn chỉ có sự tĩnh lặng đến cực hạn.

Bàn Cổ đại thánh, với tinh thần đại vô úy, cam nguyện hy sinh một búa khai thiên, tái tạo thế giới!" Trước mắt hắn, từng luồng ký ức mênh mông ập tới.

Sở dĩ Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ có thể luyện hóa ba ngàn ma thần là vì đó là chí bảo của thế giới trước.

Cũng là bảo vật duy nhất còn sót lại không thuộc về thế giới này!

Còn về Tam Thiên Tạo Hóa Ngọc Điệp mà Hồng Quân tham ngộ,

nói trắng ra, nó chính là một cái USB của thế giới trước, ghi lại tất cả đại đạo của thế giới trước.

Thậm chí là một hệ thống Thiên Đạo hoàn chỉnh.

Chỉ là sau này do bất cẩn trong lúc khai thiên mà bị tổn hại, cho nên thiên cơ mới không trọn vẹn, Hồng Quân Đạo Tổ không thể nào thấu tỏ hết được.

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, là pháp quyết mà Bàn Cổ đại thánh dùng để hoàn thiện Thiên Đạo của thế giới này, là tổ của vạn pháp, gánh vác vận mệnh vô thượng.

Cửu Chuyển Huyền Công, Đạo Kinh, Bát Cửu Huyền Công, Kim Tiên công pháp, cho đến đạo thuật của Thánh nhân, đều thoát thai từ nó!

Đúng là "trước có Bàn Cổ sau có trời", ra là thế!! "Thì ra, thì ra mọi chuyện là như vậy!!!" Nhìn thấy mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch chấn kinh không lời nào tả xiết.

Nhưng ở bên ngoài ý thức của hắn, một biến cố kinh thiên động địa chưa từng có cũng đang bùng nổ! "Không biết vì sao, trái tim của Phụ Thần lúc này bắt đầu kích động!" Trong đại điện Vu tộc, Tổ Vu Chúc Long mặt mày kinh hãi hét lớn.

Các Tổ Vu khác cũng kinh hãi thất sắc.

Bởi vì không ai biết tại sao lúc này trái tim Bàn Cổ đột nhiên bộc phát ánh hồng quang rực rỡ, ngay trong đại điện Vu tộc trực tiếp hóa thành một vầng mặt trời đỏ rực! "Mau, mau áp chế nó lại!" "Không được, như vậy sẽ phá hủy trái tim của Phụ Thần!!!" Dị biến bất ngờ khiến tất cả các Tổ Vu có mặt đều hoảng loạn, bởi vì trái tim Bàn Cổ là căn cơ của họ!

Nhưng đúng lúc này, không biết từ lúc nào, một bàn tay của Nhân

tộc đã đặt lên trái tim Bàn Cổ đang đập dữ dội. "Nhìn kìa, mau nhìn!!!" "Nhân Hoàng!" "Trái tim kích động của Phụ Thần đã được xoa dịu!" Thì ra trong lúc không ai để ý, Hoa Dịch đã đi đến bên trái tim Bàn Cổ, và đặt một tay lên đó.

Tất cả các Tổ Vu đều ngẩng đầu, ánh mắt không thể tin nổi nhìn cảnh này. "Không biết vì sao, ta cảm nhận được sự vui mừng của trái tim Phụ Thần!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tổ Vu Long Vương có mối liên hệ với trái tim Bàn Cổ ngây người nói.

Lời này vừa ra, tất cả các Tổ Vu đều vô cùng kinh ngạc.

Nhưng giây tiếp theo, thân thể của tất cả các Tổ Vu đều bắt đầu run rẩy, hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt không thể tin nổi!

Chỉ thấy trái tim Bàn Cổ vốn đang đập, bắt đầu điên cuồng hấp thụ linh khí trời đất xung quanh, sau đó hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Ngay sau đó, ở trung tâm vòng xoáy, từng giọt máu tươi đỏ thẫm từ trái tim Bàn Cổ rỉ ra, rồi từng chút một nhỏ xuống mặt đất.

Cảnh này khiến tất cả các Tổ Vu đều kinh hãi, vẻ mặt không thể tin, không dám tin, và không tin nổi!!

Ngay lập tức, Chúc Long bên cạnh kinh hãi hô lên: "Đang tăng lên, đang tăng lên, lúc này máu Phụ Thần bên trong tim Phụ Thần, đang không ngừng tăng lên!!!" Được rồi, một câu này, có Tổ Vu trực tiếp ngây người ngồi bệt xuống đại điện.

Lúc này, ngay cả Tổ Vu Huyền Minh vốn ít nói, mặt không biểu cảm cũng phải mở to đôi mắt xinh đẹp.

Tất cả các Tổ Vu đều chấn động, tất cả các Tổ Vu cũng đều vui mừng khôn xiết!

Vấn đề nan giải to lớn đã làm phiền Vu tộc bấy lâu nay, không

ngờ vào giờ phút này lại được giải quyết!! "Nhiều máu Phụ Thần quá, nhiều máu Phụ Thần quá, không ngờ trái tim Phụ Thần vốn không còn sinh ra máu Phụ Thần nữa, lúc này lại tự chủ hấp thu linh khí trời đất, bắt đầu không ngừng ngưng luyện ra máu Phụ Thần, ha ha ha tốt quá rồi, thật sự tốt quá rồi!!!" Tổ Vu Chúc Long vốn trầm ổn lúc này cũng nước mắt lưng tròng, các Tổ Vu khác cũng không khá hơn là bao.

Dù sao máu Bàn Cổ có hạn, đó vẫn luôn là một thanh kiếm treo trên đầu các Tổ Vu.

Khi máu Bàn Cổ trong tim Bàn Cổ cạn kiệt, đó cũng là ngày Vu tộc diệt tộc!

Nhưng vào giờ phút này, ngay bây giờ, vấn đề to lớn này đã được giải quyết.

Người rút đi thanh kiếm đó, giải quyết vấn đề to lớn này chính là đại ân nhân của Vu tộc, chính là Hoa Dịch, Nhân Hoàng của Nhân tộc!

Sự tồn tại đã cứu vớt Vu tộc, bây giờ ánh mắt của tất cả các Tổ Vu nhìn Hoa Dịch không còn là bình đẳng nữa, mà là cảm kích và kính sợ. "Mau!

Mau mở Trúc Huyết Trì!!!" Đúng lúc này, Tổ Vu Cường Lương như nghĩ ra điều gì, gân cổ hét lên.

Nghe vậy, người quản lý đại điện Vu tộc, Tổ Vu Chúc Long lập tức thi pháp.

Chỉ thấy ngay lập tức, trừ nơi Hoa Dịch đang đứng, một cái hố khổng lồ bỗng xuất hiện.

Bên dưới cái hố là một hồ máu cực lớn.

Thì ra bên dưới đại điện Vu tộc, chính là nơi Vu tộc dùng để cất giữ máu Bàn Cổ.

Chỉ là do tiêu hao gần trăm triệu năm, máu Bàn Cổ trong hồ đã giảm đi hơn một nửa, lúc này đã có thể thấy đáy!

Chương 37

"Ha ha ha, có máu Phụ Thần không ngừng sinh ra, Vu tộc chúng ta có thể lớn mạnh hơn nhiều, ngàn vạn năm sau Yêu tộc là cái thá gì chứ!?" Tổ Vu Thiên Ngô cười ha hả, nhưng đúng lúc này, dị biến lại xảy ra!

Trái tim Bàn Cổ vốn đang không ngừng ngưng luyện máu tươi lại bắt đầu tỏa ra thần quang rực rỡ.

Một bóng người khổng lồ vĩ ngạn xuất hiện sau lưng Hoa Dịch. "Phụ Thần, Phụ Thần!!" Tổ Vu Chúc Long gần như gào thét.

Trong tầm mắt của Hoa Dịch lúc này. "Thế giới hiện tại đã sụp đổ, ta, Bàn Cổ, nguyện một búa khai thiên!" "Bàn Cổ, ngươi muốn lấy chúng ta làm nền móng cho thế giới mới à!!" "Xin lỗi các vị đồng bào, vì thế giới mới này, vì tất cả sinh linh có thể tái sinh, ta phải hy sinh!" "Khai Thiên Thần Phủ một búa khai thiên, Tạo Hóa Thần Điệp ghi lại thế giới, ba ngàn tôn thánh diễn hóa đại đạo, Tam Thiên Thần Hồ hỗn độn luyện thần!!" Trước mắt hắn, từng luồng ký ức chấn động lóe lên.

Là một người dân của thế giới trước, Bàn Cổ đại thánh không hề lòng dạ hiểm độc, tranh đoạt khí vận như những Thánh nhân khác.

Ngài thà một mình tự hy sinh!

Bởi vì ngài biết, dù thế nào đi nữa cũng chỉ là công dã tràng, lần hỗn độn tiếp theo, lại cần một tôn Thánh nhân một búa khai thiên.

Nếu không sẽ là hỗn độn vĩnh viễn, cô độc vô tận, và sự tĩnh lặng vĩnh hằng! "Ta nguyện vì trời đất này hiến dâng bản thân, ta nguyện xương sống của ta có thể chống đỡ bầu trời, ta nguyện chúc phúc cho tất cả mọi thứ trên đời!!" Nhanh chóng, cuối cùng dưới một hồng

nguyện vĩ đại, Bàn Cổ đại thánh đã hóa thành vạn vật trên thế gian này.

Kế thừa Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, y bát của Bàn Cổ, Hoa Dịch đã xem hết tất cả! "Không vì bản thân, chỉ vì một búa khai thiên, tạo ra thiên hạ thương sinh, thì ra Bàn Cổ đại thánh thật sự vĩ đại!" Khúc nhạc tàn, người tan, Hoa Dịch mang theo cảm khái thoát khỏi thế giới ký ức, khoảnh khắc đó, như một thoáng chốc, lại như vĩnh hằng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, khi tầm mắt dần dần rõ ràng trở lại, nhìn trái tim đang đập và không ngừng ngưng luyện ra máu tươi trước mắt, Hoa Dịch bất giác nói. "Tôi có thể khống chế trái tim Bàn Cổ này, khiến nó không ngừng ngưng luyện máu!?" Được rồi, giọng Hoa Dịch không lớn, nhưng một câu này, các Tổ Vu xung quanh ai nấy đều phấn khích đến mức gần như không thể tự chủ.

Bao nhiêu năm rồi, bao nhiêu năm rồi, vấn đề đau đầu bấy lâu nay, giờ cuối cùng cũng được giải quyết!!

Nhưng đúng lúc này, trái tim Bàn Cổ đang đập không ngừng đột nhiên truyền đến một ý niệm cấp bách.

Cảm nhận được ý niệm này, Hoa Dịch hơi sững người! "Trái tim Bàn Cổ này, lại nhận tôi làm chủ!" Ý niệm của trái tim Bàn Cổ khiến Hoa Dịch có chút ngơ ngác.

May mà vừa rồi hắn không nói ra suy nghĩ trong lòng, nếu không mấy vị Tổ Vu này có thể sẽ phát điên mất! "Nếu bây giờ trái tim Bàn Cổ nhận mình làm chủ, thì e là cả đời này mấy vị Tổ Vu cũng không cho mình ra ngoài mất!" Thu phục trái tim Bàn Cổ tuy tốt, nhưng hắn không đánh lại được mấy vị Tổ Vu xung quanh.

Vả lại cũng không cần thiết phải thu phục, vì bây giờ chỉ cần một câu nói, hắn có thể tùy lúc chạm vào trái tim Bàn Cổ.

Có thể vĩnh viễn nhận được hữu nghị của Vu tộc, trở thành một lá bài tẩy để phản công Yêu tộc.

Hoa Dịch không do dự, lập tức từ chối ý nguyện của trái tim Bàn Cổ.

Khi hắn quay lại đại điện Vu tộc, mười hai vị Tổ Vu đang tản ra lập tức tụ lại. "Cái... cái đó, Nhân Hoàng, vừa rồi là thật sao?" Lúc này, Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại mang theo chút tâm tình thấp thỏm, cẩn thận hỏi.

Nghe vậy, Hoa Dịch liền gật đầu.

Cứ như vậy, ánh mắt của tất cả các Tổ Vu xung quanh lập tức sáng lên.

Lúc này các Tổ Vu đều vô cùng kích động, thậm chí sau khi Hậu Thổ hỏi xong cũng quên mất phải nói gì tiếp theo.

Trong đôi mắt rực lửa là những giọt lệ nóng hổi.

Trái tim Bàn Cổ không ngừng đập, ngưng luyện máu của sự sống, bản nguyên của Vu tộc.

Trong đại điện một mảnh tĩnh lặng, tất cả các Vu đều thở gấp.

Hoa Dịch nhìn mấy vị Vu này có chút không hiểu, làm trò gì vậy, sao không nói gì?

Chẳng lẽ phát hiện ra hành động nhỏ của mình?

Đúng lúc này, người mạnh nhất trong Yêu tộc, thân hình cũng vạm vỡ nhất, Chúc Long nhìn Hoa Dịch, lại dùng vẻ mặt kích động, giọng nói run rẩy nói. "Xin... xin hỏi, ngài thật sự có thể khiến trái tim Phụ Thần ngưng luyện máu sao?" Vì quá kích động, đến mức vị tồn tại có thể đối kháng với Đông Hoàng Thái Nhất, xưng bá hồng hoang, đã dùng kính ngữ, thậm chí giọng nói cũng run rẩy.

Nghe câu này, ánh mắt của tất cả các Tổ Vu đều nhìn sang, ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Tổ Vu, tồn tại có thể sánh với đỉnh phong trảm tam thi, lúc nào lại căng thẳng như vậy?

Nhưng, bây giờ thì có!

Nghe xong, Hoa Dịch quay đầu sững sờ, nhìn lướt qua trái tim Bàn Cổ đang không ngừng ngưng luyện máu Bàn Cổ, bất giác nói. "Không được sao?

Vậy bây giờ tôi bảo nó dừng lại!" Được rồi, một câu này, mười hai Tổ Vu tại hiện trường suýt nữa sợ đến nhảy dựng lên! "Đừng đừng đừng đừng!!!" "Như vậy tốt lắm, như vậy tốt lắm!!!" "Ừ ừ, ừ ừ!!" Một đám Tổ Vu vội vàng ngăn cản, ai nấy đều hoảng hốt như trẻ con, trông vô cùng thú vị. "Ồ." Nhìn mấy vị Tổ Vu này, Hoa Dịch có chút ngơ ngác gật đầu.

Không phải là để trái tim Bàn Cổ ngưng luyện máu sao?

Chương 38

Có gì kỳ lạ đâu.

Nhưng hắn nào biết nỗi khổ của Vu tộc, cũng như tác dụng của máu Bàn Cổ đối với Vu tộc.

Đúng là nỗi khổ trong lòng, không nói ra được mà!

Lúc này chỉ thấy Tổ Vu Chúc Dung bên cạnh, có chút căng thẳng cẩn thận hỏi. "Cái đó Nhân Hoàng, máu Phụ Thần này, có thể để trái tim Phụ Thần ngưng luyện bao lâu ạ?" Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu lại lần nữa vểnh tai lên, Hoa Dịch thì ánh mắt lóe lên nói! "Mệnh lệnh của tôi có thể kéo dài một vạn năm, sau một vạn năm, tôi phải ra lệnh lại cho trái tim của Bàn Cổ đại thánh." Nói xong, ánh mắt Hoa Dịch càng thêm sáng.

Kỳ thực đây là lời nói dối.

Chỉ cần một mệnh lệnh của hắn, trái tim Bàn Cổ có thể ngưng luyện máu mãi mãi, nhưng để trói buộc Vu tộc, khiến Vu tộc trở thành một tộc hộ đạo cho Nhân tộc.

Cho nên Hoa Dịch mới nói dối.

Như vậy Vu tộc tất sẽ thề chết bảo vệ Nhân tộc!

Bởi vì chỉ cần hắn còn, chỉ cần Nhân tộc còn, thì Vu tộc sẽ không còn nỗi lo về sau.

Hoa Dịch thông minh cỡ nào, liếc mắt đã nhìn ra tác dụng của máu Bàn Cổ đối với Vu tộc.

Vừa rồi tất cả sự ngơ ngác đều là giả vờ, để làm giảm sự cảnh giác của Vu tộc.

Có lúc để người khác chiếm chút lợi nhỏ, tự cho mình là thông minh, ngược lại có thể nhận được hồi báo lớn hơn. "Bây giờ tôi có thể khống chế trái tim của đại thánh, nếu cần, tôi có thể trong vòng một vạn năm, khiến nó không ngừng ngưng luyện máu." Quả nhiên, sau khi nghe xong câu này, tất cả mười hai Tổ Vu đều mắt sáng lên, vẻ mặt vui mừng.

Có thể để trái tim Phụ Thần ngưng luyện máu một vạn năm, cũng có nghĩa là một vạn năm không cần lo về máu, có thể sinh ra cường giả Vu tộc.

Sau một vạn năm lại mời Nhân Hoàng ra một mệnh lệnh nữa là được, cứ lặp đi lặp lại như vậy, nguy cơ lớn nhất trong lịch sử Vu tộc đã được giải trừ!

Mười hai Vu tộc nhìn Hoa Dịch bắt đầu trở nên kính sợ, trong mắt họ hắn đã là sự tồn tại chỉ đứng sau trái tim Phụ Thần.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Có Nhân Hoàng thì trái tim Phụ Thần mới có thể ngưng luyện máu, nếu không có Nhân Hoàng, trái tim Phụ Thần chỉ là một cái vỏ rỗng.

Nhân Hoàng chính là cứu tinh của Vu tộc!!

Nhưng đúng lúc này, câu nói tiếp theo của Hoa Dịch lại khiến tất cả các Tổ Vu rơi vào chấn kinh đến gần như ngạt thở!

Hoa Dịch vẻ mặt có chút do dự nói: "Cái đó, có thể cho tôi tu luyện trong tim đại thánh được không, tôi ngưng luyện một ít tinh huyết của Bàn Cổ đại thánh, đối với tôi vô cùng quan trọng." Được rồi, một câu này, đầu óc của tất cả các Tổ Vu đều ong lên, một mảng trống rỗng!

Sau đó, chỉ thấy Tổ Vu Cú Mang mở to mắt, lắp bắp nói: "Ta... ta nghe nhầm sao?

Nhân Hoàng, ngài có thể ngưng luyện tinh huyết của Phụ Thần!?" Bàn Cổ tinh huyết, không thể so với Bàn Cổ huyết, đó là do ức vạn giọt Bàn Cổ huyết hóa thành, có thể nói là tinh hoa trong tinh hoa.

Mười hai Tổ Vu là do đâu mà có?

Do mười hai đoàn Bàn Cổ tinh huyết chuyển hóa thành.

Thậm chí có Vu cho rằng, nếu tinh huyết Phụ Thần đủ nhiều, có lẽ cũng có thể dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh!

Lúc này, tất cả các Tổ Vu đều ngạt thở, hơi thở gấp gáp đến ngạt thở.

Không khí trong lành không vào được phổi, đã bị thở ra một cách nhanh chóng!

Bây giờ tim của các Tổ Vu đập rất nhanh, nhanh đến mức sắp nhảy ra khỏi cổ họng. "Không được sao?" Nhìn các Tổ Vu ai nấy đều trợn mắt như mắt bò, Hoa Dịch hơi nhíu mày.

Thật sự, Bàn Cổ tinh huyết đối với Hoa Dịch vô cùng quan trọng, có thể khiến thể chất của hắn tăng lên!

Bất kể là Hồng Mông Tạo Hóa Kinh hay Tiên Thiên Đạo Thể đều có thể tăng lên với tốc độ siêu quang.

Hoa Dịch có thể khẳng định, nếu cho hắn ba trăm năm, tu luyện trong tim Bàn Cổ, dưới vô số Bàn Cổ chi huyết.

Thì lúc ra ngoài, hắn có thể coi thường đại thánh Yêu tộc, có thể đối đầu với Đại La Thái Ất Vô Cực Tiên!

Không cần có chút nghi ngờ nào, Bàn Cổ tinh huyết lợi hại đến thế, dù sao cũng đã sinh ra mười hai Tổ Vu a!!

Lúc này, nhìn Hoa Dịch trước mặt, mười hai vị đại lão mạnh nhất của Vu tộc, tồn tại xưng bá hồng hoang đại địa mấy trăm triệu năm.

Lúc này lại lắp bắp nói với Nhân Hoàng của Nhân tộc mới tu luyện ngàn năm! "Cái... cái đó, thật sự có thể ngưng luyện tinh huyết của Phụ Thần!?" Nhìn Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại, căng thẳng câu nệ mở miệng hỏi như vậy, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, sau đó thản nhiên gật đầu nói. "Chỉ cần tôi tu luyện trong tim Bàn Cổ, mỗi mười năm có thể ngưng luyện ra một giọt Bàn Cổ tinh huyết!" Trời ạ, mười năm!!!

Một câu này, mười hai Tổ Vu hạnh phúc đến sắp ngất đi.

Mười năm, đối với Nhân tộc có lẽ là lâu, nhưng đối với Tổ Vu, đó chỉ là một giấc ngủ thôi!

Chỉ cần ngủ một giấc là có thể nhận được tinh huyết của Phụ Thần.

Thôi được, lúc này, Hoa Dịch, Nhân Hoàng, người đàn ông mang hơi thở của Phụ Thần, có thể điều khiển trái tim Phụ Thần.

Chương 39

Trong mắt các Tổ Vu, đã là tồn tại ngang với trái tim Phụ Thần rồi.

Phải biết rằng họ là do tâm huyết của Phụ Thần sinh ra, chỉ đứng sau tâm huyết, chính là tinh huyết.

Không, hắn là hộ đạo nhân của Vu tộc!!

Tại sao lại gọi là hộ đạo nhân, còn phải hỏi sao?

Chỉ cần mười năm là có thể ngưng luyện tinh huyết, vậy mười vạn năm?

Trăm vạn năm?

Ngàn vạn năm?

Ức năm?

Triệu năm?

Đến lúc đó chẳng phải Tổ Vu đi đầy đường, Vu Vu đều có thể là chân tổ?

Đến lúc đó Yêu tộc là cái gì?

Là cái rắm a!!

Ôi không được, viễn cảnh quá tốt đẹp, mười hai Tổ Vu đều sắp rơi vào mộng tưởng ban ngày rồi. "Sao?

Không được à?

Tôi chỉ cần mười giọt tinh huyết của đại thánh, nhưng lại cần tu luyện trong tim đại thánh ba trăm năm..." Đại thánh là Bàn Cổ đại thánh.

Lời của Hoa Dịch đã nói rõ, hắn chỉ dùng mười giọt, hai mươi giọt Bàn Cổ tinh huyết còn lại, có thể giao cho Vu tộc!

Nghe vậy, mười hai Tổ Vu nào dám từ chối, liền đồng thanh nói! "Không không không, tu luyện bao lâu thì tu luyện bấy lâu, cho dù tu luyện mấy trăm triệu năm chúng tôi cũng không ngại!!!" Mười hai Tổ Vu kích động biết bao, bây giờ chỉ mong Hoa Dịch vào tu luyện, tu luyện càng lâu càng tốt.

Vì như vậy Vu tộc càng mạnh mẽ!!

Về phần mười giọt tinh huyết mà Nhân Hoàng yêu cầu, Tổ Vu có tầm nhìn xa trông rộng.

Nếu không thì sao có thể xưng bá hồng hoang, nên có tầm nhìn xa là phải có.

Chỉ ngủ một giấc, tinh huyết ngưng tụ được chắc chắn không chỉ có mười giọt.

Nhưng Hoa Dịch nghe xong lại đầy vạch đen trên đầu.

Tu luyện mấy trăm triệu năm, tối đa tu luyện đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên là không thể tu luyện nữa rồi.

Vì một khi đến cảnh giới đó, cần phải cảm ngộ Thiên Đạo, sau đó trảm tam thi thành thánh! "Không, nếu có thể hoàn toàn dung hợp trái tim Bàn Cổ, có lẽ, tôi có thể nhục thân thành thánh trước khi trảm tam thi thành thánh!" Nghĩ đến đây, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, nhưng nhìn vẻ mặt kích động của mười hai Tổ Vu, hắn quyết định tạm gác lại.

Dù sao nhục thân thành thánh quá xa vời, bây giờ hắn chỉ mới là Kim Tiên. "Thôi kệ, tu đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên rồi tính!" Muốn tu đến Đại La Thái Ất Vô Cực Tiên có lẽ hơi miễn cưỡng, nhưng ba trăm năm tu đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên là chắc chắn!

Tiền đề là phải tu luyện trong tim Bàn Cổ.

Lúc này, thấy mười hai Tổ Vu đều đồng ý, Hoa Dịch thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá, bây giờ có trái tim Bàn Cổ, nếu không muốn tu đến Đại La Kim Tiên, thì ít nhất cũng phải tu mấy trăm vạn năm!

Lúc này, Hoa Dịch từ từ hít sâu một hơi, sau đó nói: "Nếu đã như vậy, mong các vị tiên đưa ta về lãnh địa Nhân tộc, sau khi sắp xếp xong mọi việc, ta sẽ vào trong tim đại thánh tu luyện!" Nghe vậy, mười hai Tổ Vu đều mắt sáng lên, sau đó Tổ Vu Hậu Thổ với khuôn mặt tiên nghiêng nước nghiêng thành cười nói: "Không vấn đề, ta bây giờ có thể đưa ngươi về." Hoa Dịch gật đầu với nàng: "Đa tạ." Sau đó bạch quang lóe lên, trong hơi thở tiếp theo, Hoa Dịch và Tổ Vu Hậu Thổ đã trở về bên ngoài Đại Hoang Sơn!

Chắp tay với Tổ Vu Hậu Thổ, hắn liền bay về hướng Đại Hoang Sơn.

Trăm dặm ngàn dặm, chỉ trong nháy mắt, trên Đại Hoang Sơn, nhìn Đại Hoang Sơn hùng vĩ trước mắt, và bộ lạc Nhân tộc phồn hoa, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh.

Chuyến đi này có thể nói là thu hoạch không nhỏ.

Không chỉ nhận được lượng lớn máu Bàn Cổ, có thể tu luyện trong tim Bàn Cổ, mà còn bám được con thuyền lớn Vu tộc.

Càng trở thành đối tượng bảo vệ trọng điểm của Tổ Vu!

Có Vu tộc bảo vệ, Nhân tộc có thể không còn sợ Yêu tộc bức hại.

Như vậy, ba trăm năm sau, dù đại thánh Yêu tộc Phi Đản đến, cũng có thể đánh một trận.

Ngắn ngủi ba trăm năm có thể đạt đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên, thật khiến người ta kinh ngạc! "Bây giờ Nhân tộc có Vu tộc bảo vệ, ít nhất trước khi đại thánh Yêu tộc Phi Đản đến là an toàn, thời

gian này ta phải tu luyện nhanh nhất có thể!" Hoa Dịch đã nói với mười hai Tổ Vu, trừ khi là lúc Nhân tộc sinh tử tồn vong, nếu không Vu tộc không cần ra tay.

Vì Nhân tộc muốn trưởng thành, phải không ngừng trải qua ma luyện.

Bây giờ không phải lúc để an nhàn, Hoa Dịch thậm chí cả chuyện kết minh với Vu tộc cũng không định nói cho tộc nhân, để tạo cảm giác cấp bách.

Dùng cách này để thúc đẩy Nhân tộc, không ngừng trở nên mạnh mẽ!

Đường chân trời trước mắt vô cùng rộng lớn, bầu trời xanh bao la, vạn dặm không mây.

Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, sau đó hóa thành một đạo kim quang, bay xuống dưới Đại Hoang Sơn.

Chương 40

Còn ở bên đại điện Vu tộc, các Tổ Vu tụ họp một nơi. "Được rồi, chúng ta bây giờ nên thương nghị, tiếp theo đối với Nhân tộc nên làm gì!" Đối với Nhân tộc, không thể như trước đây chỉ là đội quân tiên phong chống lại Yêu tộc.

Đúng là Nhân tộc an thì Vu tộc thịnh.

Tộc hộ đạo của Vu tộc, tuyệt đối không thể có chút tổn thương nào.

Nhưng đúng lúc này, theo kim quang lóe lên, Hoa Dịch đã đến dưới Đại Hoang Sơn.

Nhìn những bộ lạc Nhân tộc trước mắt, không biết vì sao, mới chỉ nửa ngày, lại cho hắn cảm giác như đã cách một đời. "Hoàng!

Hoàng!" "Hoàng về rồi!" "Ngô hoàng!!" Thấy Hoa Dịch trở về, vô số Nhân tộc chạy ra nhiệt tình chào đón.

Hoa Dịch cũng triệu tập các tộc trưởng bộ lạc, nói lại chuyện mình sẽ ra ngoài lịch luyện ba trăm năm.

Hoa Dịch không nói là đi đến Vu tộc, sợ tai vách mạch rừng.

Bây giờ Nhân tộc yếu đuối, sợ bị nhắm vào, không thể để Yêu tộc biết.

Lúc đầu hai vị Tổ Vu đến, cũng đã che giấu thiên cơ.

Tổ Vu Hậu Thổ, có năng lực kinh thiên vĩ địa, nếu không phải Thánh nhân chuyên môn tra xét, cũng không thể biết được những gì nàng che giấu.

Sau đó, sau khi Hoa Dịch sắp xếp xong mọi việc, vô số tộc trưởng

bộ lạc đều tiễn Nhân Hoàng, và cả tộc đảm bảo!

Đảm bảo sẽ trong ba trăm năm sinh sôi nảy nở, cường hóa bản thân, không ngừng trở nên mạnh mẽ, để không làm Nhân Hoàng thất vọng.

Nhìn mấy triệu Nhân tộc trong mắt lộ ra vẻ không nỡ trước mắt, Hoa Dịch hít sâu một hơi, trong lòng cảm khái vạn ngàn, nhưng vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc nói. "Ghi nhớ lời của Bản hoàng, chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể thay đổi mọi thứ trên đời, chỉ có trở nên mạnh mẽ mới có thể trở thành chúa tể của thế gian này, Bản hoàng hy vọng khi quay về, có thể thấy một Nhân tộc vô cùng cường thịnh!!" Một câu này, các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc nước mắt lưng tròng, đồng loạt quỳ xuống nói! "Cung tiễn Nhân Hoàng, chúng thần cẩn tuân thánh mệnh của Nhân Hoàng!" "Tốt!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch vui mừng gật đầu, định chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đám trẻ em phía trước, đã thu hút sự chú ý của hắn! "Kia là!?" Nhìn đám người trước mắt, Hoa Dịch mang theo nghi vấn đi tới, vì trong đám trẻ đó, hắn phát hiện một cảnh tượng khác thường.

Một cảnh tượng chưa từng xuất hiện trong thế giới hồng hoang. "Hoàng!" "Ngô hoàng!" Thấy Nhân Hoàng đến, đám trẻ em vây quanh vội vàng tản ra.

Sau đó, trong tầm mắt của Hoa Dịch, một bé gái đang hai tay cầm một ngọn lửa vui vẻ chơi đùa, khiến hắn mở to mắt!

Bé gái trước mắt trông rất đáng yêu, có đôi mắt to long lanh và làn da màu đồng.

Trong đôi tay nhỏ bé đang cháy một ngọn lửa.

Ngọn lửa vốn nóng rực trong tay nàng, như biến thành một con

mèo con ngoan ngoãn, di chuyển theo mệnh lệnh của bé gái.

Lúc biến thành bông hoa nhỏ, lúc biến thành con chim nhỏ, vô cùng hoa lệ và mỹ lệ.

Ngọn lửa nóng rực từ từ nở ra một đóa sen lộng lẫy trong tay bé gái, trông vô cùng rực rỡ.

Trong nháy mắt, đầu óc Hoa Dịch ong lên, ngay cả hơi thở cũng gấp gáp! "Khống Hỏa Chi Pháp, Khống Hỏa Chi Pháp!!" Phải biết rằng lúc đầu Hoa Dịch dạy Nhân tộc, chỉ là dùng ngoại lực mượn lửa, không phải như bây giờ khống hỏa ngự hỏa!

Mà bé gái trước mắt, có thể dựa vào sức mạnh của bản thân để khống chế ngọn lửa, thật không thể tin nổi!!

Ngay cả Hoa Dịch, tuy có thể dùng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết ngự hỏa, nhưng đó là độc quyền, không thể truyền thụ và chia sẻ.

Mà bé gái Nhân tộc chưa đến mười tuổi trước mắt, lại tự mình diễn hóa ra Khống Hỏa Chi Pháp.

Bây giờ Hoa Dịch không phải là kinh ngạc, mà là chấn kinh!

Ai cũng biết, trước khi Nhân đế Toại Nhân Thị phát hiện Vạn Hỏa Đại Đạo, trở thành người đầu tiên thực sự nắm giữ ngọn lửa.

Tất cả sinh linh trong thế giới hồng hoang, trừ những người sinh ra đã có thần thông thi triển ngọn lửa, không ai có thể nắm giữ ngọn lửa.

Vì Khống Hỏa Chi Pháp trên thế giới này căn bản chưa xuất hiện.

Ngay cả Tổ Vu Chúc Dung, cũng không thể truyền thụ thần thông của mình cho tộc nhân.

Dẫn đến, trước khi các Vu tộc biết dùng ngoại lực, họ vẫn luôn phải chịu đói rét trong đêm tối!

Hồng Quân, Đạo Tổ đầu tiên, khi cần lửa, cũng phải đến ngoại vực, hoặc là lên Thái Dương Tinh để lấy lửa mượn lửa.

Nhưng lúc này, ngay trước mắt, một bé gái Nhân tộc không lớn, lại có thể khống hỏa ngự hỏa, thật không thể tin nổi!?

Phải biết rằng, Nhân Hoàng Toại Nhân Thị lúc đầu, vì nắm giữ phương pháp của ngọn lửa, nên mới khiến Nhân tộc đại hưng, và trời giáng công đức.

Dẫn đến thay đổi cả thế giới hồng hoang.

Mang theo sự chấn kinh không gì sánh bằng, Hoa Dịch không do dự, trực tiếp đi về phía trước, sau đó mở miệng hỏi: "Ngươi thuộc bộ lạc nào, tên là gì!" Sáng tạo từ con số không, vĩnh viễn khó hơn học tập vô số vạn lần!

Lúc này, bé gái đang chơi vui vẻ, thấy Nhân Hoàng đột nhiên đến thì giật mình, sau đó mở to đôi mắt long lanh, rụt rè nói. "Ta... ta tên là Doãn Nặc, là người của bộ lạc Toại Thị..." "Doãn Nặc?

Chương 41

Bộ lạc Toại Thị!?" Được rồi, đầu óc Hoa Dịch như nổ tung, ngây người nhìn bé gái này.

Không sai, trước mắt chính là vị Nhân Hoàng tương lai của Nhân tộc, người sẽ đưa Nhân tộc lên đến đỉnh cao.

Toại Nhân Đế, Nhân Hoàng Doãn Nặc! "....." Hoa Dịch hít một hơi sâu, lúc này hắn nhớ rõ, trên sách lịch sử trung học, tên của Nhân Hoàng thủy tổ, Toại Nhân Đế, chính là Doãn Nặc. "Xem ra, vận mệnh lịch sử đã thay đổi, Nhân tộc tất sẽ đại hưng!!" Toại Nhân Thị đã phát hiện ra lửa sớm hơn mấy ngàn vạn năm, đã báo hiệu xu thế tương lai của Nhân tộc.

Nhân tộc đại hưng, sẽ đến sớm hơn mấy ngàn vạn năm!

Nghĩ đến đây, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, sau đó nhìn Toại Nhân Nữ Đế còn nhỏ tuổi, vẻ mặt cổ vũ nói. "Ngươi tên Doãn Nặc đúng không?

Bây giờ ta giao cho ngươi một sứ mệnh, hãy chuyên tâm nghiên cứu Khống Hỏa Chi Pháp trong tay ngươi, sau đó truyền thụ nó cho bạn bè, bộ lạc, thậm chí cả Nhân tộc, ngươi làm được không?" Nghe vậy, Doãn Nặc nhỏ tuổi trong mắt tràn đầy vui vẻ, được Nhân Hoàng nói chuyện.

Giây tiếp theo, vị Nữ Đế tương lai của Nhân tộc gật đầu thật mạnh, trong lòng hạ quyết tâm lớn! "Ừm, đứa trẻ ngoan!" Hoa Dịch vẻ mặt vui mừng xoa đầu tiểu Doãn Nặc, lúc này trong lòng vô cùng vui vẻ.

Toại Nhân Đế thức tỉnh sớm, khai sáng vô thượng Khống Hỏa Chi Pháp.

Cũng báo hiệu Nhân tộc đại hưng đến sớm, hồng hoang sắp bước vào một thời đại mới! "Được rồi, ta phải đi rồi, các ngươi phải chăm sóc tốt cho bé gái này, để nàng hoàn thiện Khống Hỏa Chi Pháp, sau đó, tất cả Nhân tộc, đều phải học theo!" Hoa Dịch đứng lại ra lệnh, và nhanh chóng nhận được sự đảm bảo chắc chắn của nhiều tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc. "Tiểu Doãn Nặc, hãy hoàn thiện ngọn lửa nhỏ trong tay, ta hy vọng khi ta trở về, có thể thấy một Khống Hỏa Pháp hoàn chỉnh!" Cười xoa đầu tiểu Doãn Nặc, Hoa Dịch mỉm cười, sau đó hóa thành một đạo kim quang bay ra ngoài Đại Hoang Sơn.

Thân là Toại Nhân Nữ Đế tiểu Doãn Nặc, sau khi nhìn bóng lưng Nhân Hoàng đi xa, gật đầu thật mạnh. "Vâng!" Cùng lúc đó ở một nơi khác, bên ngoài Đại Hoang Sơn. "Xin lỗi đã để đợi lâu." Theo kim quang lóe lên, Hoa Dịch mặt không biểu cảm xuất hiện trước mặt Hậu Thổ.

Tổ Vu Hậu Thổ mỉm cười: "Nếu đã vậy, chúng ta đi thôi." Nói xong, bạch quang lóe lên, Tổ Vu Hậu Thổ, thi triển năng lực thông thiên vĩ địa, trực tiếp vượt qua khoảng cách mấy trăm triệu quang niên, đến dưới Bất Chu Sơn.

Nhìn Bất Chu Sơn hùng vĩ bao la trước mắt, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh.

Năng lực vượt qua thời gian không gian trong nháy mắt này, một ngày nào đó, hắn cũng sẽ có! "Hậu Thổ đại nhân!" "Hậu Thổ đại nhân!" Thấy Hậu Thổ đưa Hoa Dịch đến, các chiến sĩ Vu tộc tuần tra phía trước vội vàng cúi người hành lễ.

Tổ Vu Hậu Thổ mỉm cười, sau đó đưa Hoa Dịch lại lần nữa đến dưới Bất Chu Sơn.

Trước mắt là đại điện Vu tộc cao lớn trăm vạn mét, hùng vĩ bao la.

Trên đó những vết tích loang lổ, đều là đồ đằng của thế giới

trước, khiến người ta hồi tưởng.

Cùng với đại điện Vu tộc, cánh cửa đồng khổng lồ mở ra, bên trong vang lên một giọng nói vang dội. "Nhân Hoàng, hoan nghênh ngươi trở về." Lúc này, trừ Hậu Thổ, mười một vị Tổ Vu khác đều tụ tập, tất cả đều nhìn hắn với ánh mắt rực lửa.

Trái tim Bàn Cổ khổng lồ không ngừng đập, ngưng tụ ra từng luồng máu Bàn Cổ.

Tiếng tim đập vang dội trong đại điện, lúc này ngay cả trái tim Bàn Cổ, cũng đang vui mừng vì sự trở về của Hoa Dịch. "Vậy thì các vị, Nhân tộc xin nhờ các vị chăm sóc giúp!" Hoa Dịch chắp tay với các Tổ Vu, sau đó nhảy một cái, bay về phía trái tim Bàn Cổ! "Chúc Cửu Âm, Nhân Hoàng thật sự đáng tin sao?" Lát sau, nhìn Nhân Hoàng bay lên, Tổ Vu Hậu Thổ bất giác thản nhiên nói.

Nghe vậy, Chúc Long cũng lắc đầu: "Không biết, nhưng lúc này, Nhân Hoàng quả thực đã giúp chúng ta, chỉ riêng điểm này, để hắn vào trong tim Phụ Thần tu luyện thì có sao, nhân quả lớn này..." Nói đến đây, Chúc Long khổng lồ lại ngẩng đầu, Vu mâu lấp lánh nói: "Thân là chủ mạch, ta có thể cảm nhận rõ ràng, lúc này trái tim Phụ Thần đang vui mừng!" Được rồi, một câu này, Tổ Vu Hậu Thổ cũng không nói nữa.

Đúng như lời Chúc Cửu Âm nói, sự vui mừng của trái tim Phụ Thần không thể lừa người được.

Điểm này, không ai có thể che giấu!

Sau đó, chỉ thấy hồng quang lóe lên, Nhân Hoàng Hoa Dịch một tay đặt lên trái tim Bàn Cổ.

Hồng quang rực rỡ từ trái tim phát ra, Hoa Dịch cảm nhận được từng luồng sức mạnh mênh mông, từ trái tim Bàn Cổ truyền vào cơ

thể hắn, sau đó chảy vào tứ chi bách hài.

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển với tốc độ chóng mặt.

Khoảnh khắc này hắn cảm thấy toàn thân xao động, vô số tế bào trong cơ thể đang vui mừng!

Ngay sau đó, dưới sự bao bọc của ức vạn hồng quang, Hoa Dịch chỉ cảm thấy vạn đạo hồng hà lóe lên, sau đó tiến vào bên trong trái tim Bàn Cổ.

Vạn đạo hồng quang trong đại điện Vu tộc biến mất, chỉ còn lại trái tim của Phụ Thần, đang không ngừng đập. "Trái tim Phụ Thần, không sao chứ!" Dù sao trái tim Bàn Cổ cũng là bản nguyên của Vu tộc, nên có Tổ Vu vẻ mặt lo lắng.

Nhưng giây tiếp theo, họ không có thời gian để lo lắng nữa!

Chỉ thấy trái tim Bàn Cổ bắt đầu điên cuồng hấp thụ linh khí trời đất xung quanh, từng luồng máu Bàn Cổ như suối phun trào ra, tỏa ra khí tức sinh mệnh mênh mông!

Lần này, các Tổ Vu vừa kinh vừa mừng, Tổ Vu Cú Mang càng trực tiếp hét lớn! "Mau, mở rộng Trúc Huyết Trì!!!" Vừa vào trong tim Bàn Cổ, Hoa Dịch đã cảm thấy như được bao bọc bởi một luồng ấm áp, như trở về trong vòng tay của mẹ.

Xung quanh là một thế giới màu đỏ, máu tươi tràn ngập xung quanh, vô tận như biển sâu.

Một đại dương máu tươi, tràn đầy sinh cơ mênh mông.

Chương 42

Máu Bàn Cổ vô tận bao bọc toàn bộ Hoa Dịch. "Đây là bên trong trái tim Bàn Cổ?" Hoa Dịch tò mò nhìn xung quanh, cảm giác như một đứa trẻ, đang được nuôi dưỡng trong biển sinh mệnh tràn đầy sinh cơ.

Từng luồng sức mạnh kinh thiên động địa truyền đến, từ biển máu truyền vào tứ chi bách hài.

Hồng Mông Tạo Hóa Quyết vận chuyển với tốc độ chóng mặt, một khoảnh khắc ở đây, bằng mấy chục vạn năm ở bên ngoài! "Lại có thể khủng bố đến vậy!?" Ở trong đại dương do máu Bàn Cổ hình thành, Hoa Dịch mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Thật sự, tác dụng bên trong trái tim Bàn Cổ lại lớn đến vậy!

Đây là trong trạng thái chưa tu luyện, nếu lúc này đang ở trong trạng thái tu luyện sâu, thì thực lực tăng lên sẽ đáng sợ đến mức nào!?

Hoa Dịch có thể thông qua Hồng Mông Tạo Hóa Quyết khống chế trái tim Bàn Cổ, tự chủ hấp thụ năng lượng từ bên ngoài.

Bên ngoài lại là Bất Chu Tiên Sơn, cấm địa của Vu tộc, nơi có linh khí dồi dào nhất hồng hoang trừ Yêu đình!

Bây giờ thiên thời địa lợi nhân hòa đều có đủ, không trở nên mạnh mẽ cũng khó a!

Hoa Dịch ánh mắt lóe lên một tia rực lửa, không do dự, lập tức vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tu luyện điên cuồng trong tim Bàn Cổ.

Cùng lúc đó, năng lượng tích tụ trong tim Bàn Cổ suốt tám trăm triệu năm, bắt đầu hội tụ vào cơ thể Hoa Dịch như vũ bão.

Trong biển máu đỏ sóng cuộn trào, trực tiếp hình thành một vòng

xoáy khổng lồ.

Trong kinh mạch, vô số máu Bàn Cổ tràn vào, tẩy rửa cơ thể hắn, cường hóa kinh mạch, xương cốt, thậm chí từng tế bào.

Hoa Dịch đang trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn, không ngừng mạnh mẽ hơn!!

Cùng lúc đó, trong đại điện Vu tộc!

Phốc!

Phốc!

Phốc!!

Cùng với âm thanh khổng lồ, trái tim Bàn Cổ không ngừng đập, vô số máu Bàn Cổ như suối phun trào ra, hóa thành cột máu cao gần ngàn mét.

Vô số năng lượng trời đất ngưng tụ vào đây, trái tim Bàn Cổ khổng lồ đã trở thành trung tâm của cơn bão linh khí trong phạm vi mấy trăm vạn mét xung quanh! "Ha ha ha, nhiều máu Bàn Cổ quá!

Nhiều máu Bàn Cổ quá!!!" "Nhân Hoàng đang làm gì trong tim Phụ Thần vậy?

Tại sao ta cảm giác máu Phụ Thần trong tim Phụ Thần không những không giảm, ngược lại còn không ngừng tăng lên, bây giờ đều phun ra hết rồi!!!" "Trái tim Phụ Thần đang không ngừng trở nên mạnh mẽ, điềm lành!

Đại đại cát tường!!!" "Nhân Hoàng quá lợi hại, có nhiều máu Phụ Thần như vậy!

Vu tộc chúng ta từ nay sẽ xưng bá hồng hoang!" "Ha ha ha, cuộc chiến giữa chúng ta và Yêu tộc ngày càng gay gắt, đại chiến sắp đến, nhanh nhất cũng phải mấy trăm vạn năm, nhưng bây giờ có nhiều máu

Phụ Thần như vậy, Yêu tộc lấy gì so với chúng ta!

Yêu tộc!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, mười hai Tổ Vu vừa kinh vừa mừng.

Tuy nhìn như nhiều máu, nhưng thực chất không bằng một phần trăm triệu thời kỳ đỉnh phong của trái tim Bàn Cổ.

Phải biết Bàn Cổ đại thánh là ai, mỗi một mao mạch trong cơ thể ngài, đều tương đương với một ngân hà, là thượng cổ đại thần.

Lượng máu mà trái tim ngài sản xuất mỗi giây sao có thể chỉ có bấy nhiêu.

Ngay lập tức, Tổ Vu Hậu Thổ vẻ mặt kích động giơ tay lên, trên khuôn mặt tiên phong hoa tuyệt đại hét lớn một tiếng: "Trận!" Nhanh như chớp, trong khoảnh khắc, chỉ thấy trên bầu trời bộ lạc Vu tộc rộng lớn, đột nhiên dâng lên một đại trận khổng lồ.

Thập Nhị Thần Sát Đại Trận, đại trận hàm chứa toàn bộ năng lượng của mười hai Tổ Vu, có thể sánh với Chu Thiên Tinh Đấu của Yêu tộc!

Thân là mười hai Tổ Vu xưng bá hồng hoang đại địa, tự nhiên biết, việc này không phải chuyện nhỏ, tuyệt đối không thể để Yêu tộc phát hiện.

Thậm chí vạn tộc hồng hoang cũng không thể phát hiện.

Đúng là âm thầm phát tài lớn, điểm này mười hai Tổ Vu không thể không hiểu, phải cho Yêu tộc một bất ngờ lớn!

Quả nhiên, khoảnh khắc Thập Nhị Thần Sát Đại Trận dâng lên trời, bầu trời vốn phong vân cuộn trào lập tức trở nên mây tan gió nhẹ.

Bầu trời xanh bao la, vạn dặm không mây.

Làm xong tất cả, nhìn cảnh tượng này, Tổ Vu Hậu Thổ quay đầu

hét lớn một tiếng: "Người đâu, triệu tập tất cả bộ lạc Vu tộc, tất cả tộc trưởng, phân phát máu Phụ Thần, rèn luyện bản thân!" Bây giờ máu Bàn Cổ nhiều đến phát hoảng, mười hai Tổ Vu sẽ không tiết kiệm như trước đây nữa.

Phải đem số máu Bàn Cổ này phân phát xuống, để tất cả Vu tộc đều tăng lên mấy bậc, để số người Vu tộc có thể trở thành Đại Vu ngày càng nhiều.

Để chuẩn bị tốt cho cuộc phạt thiên diệt yêu cuối cùng!

Lúc này, theo mệnh lệnh của Tổ Vu Hậu Thổ được ban ra, tất cả Vu tộc đều vui mừng khôn xiết, một số người có thiên phú trác tuyệt, nhưng không được phân máu Bàn Cổ càng nước mắt lưng tròng.

Không biết tự lúc nào, nhân quả mà Vu tộc nợ Nhân tộc ngày càng nhiều, cuối cùng đến mức không thể tính rõ!

Nhưng đúng lúc này, trên Cửu Trọng Thiên, Lăng Tiêu Yêu Đình, sát khí mạnh nhất của Yêu tộc để đối phó với Vu tộc cũng đã luyện chế gần xong. "Hừ, thêm một vạn năm nữa, ta có thể luyện chế xong Đồ Vu Kiếm, lại dùng trăm vạn ức máu Nhân tộc để khai phong, đến lúc đó là tận thế của Vu tộc!" Khoảnh khắc này, trong đại điện Yêu đình khí thế ngất trời, Yêu Hoàng Thái Nhất hơi mở mắt ra, trong đó lóe lên một tia hàn mang, trên mặt càng lộ ra một nụ cười lạnh. "Muốn khai phong Đồ Vu Kiếm, ít nhất cần mấy trăm vạn ức sinh linh có huyết mạch thuần chính, Nhân tộc do Thánh mẫu Yêu tộc Nữ Oa tạo ra vừa hay thích hợp, nhưng một vạn năm sau, ai có thể đảm bảo dân số Nhân tộc có thể đột phá trăm vạn ức!?

Gần như phải tàn sát cả Nhân tộc!" Bên cạnh, Yêu Đế, Đế Tuấn, cũng mở mắt chậm rãi nói.

Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt hàn quang lóe lên, vẻ mặt thản nhiên nói: "Nếu đã như vậy, thì đừng để Phi Đản phái binh

đi nữa, để Nhân tộc mặc sức sinh sôi, nhưng nhân quả giữa Nhân và Yêu phải giải quyết, Nhân Hoàng tiên thiên của Nhân tộc ba lần trời giáng công đức, có thể trở thành kiếm hồn của Đồ Vu Kiếm, để Đồ Vu Kiếm trở nên mạnh mẽ hơn, biến thành công đức thánh kiếm, giết Vu không dính nhân quả, vậy đi, ba trăm năm sau, ta để Phi Đản đích thân đi một chuyến, kết thúc đoạn nhân quả này, đồng thời bắt Nhân Hoàng tiên thiên về, dùng tất cả để tế luyện Đồ Vu Kiếm!" Lời của Đông Hoàng Thái Nhất đã rõ, muốn giết cừu, phải nuôi cừu, giống như thu hoạch lúa mạch vậy.

Chương 43

Bây giờ đã gieo mầm Nhân tộc này, vậy thì một vạn năm sau, có thể đi thu hoạch quả này, đồng thời gây ra tai nạn lớn nhất chưa từng có cho Vu tộc.

Nhưng cũng vì vậy, trong thời đại nguyên bản, Đồ Vu Kiếm đột nhiên dính phải máu của Nhân Hoàng tiên thiên đời đầu, Nhân Hoàng tiên thiên đó lại làm kiếm hồn.

Khiến Đồ Vu Kiếm ngược lại kết hạ nhân quả với Nhân tộc, trở thành thánh đạo chi kiếm quan trọng nhất của Nhân tộc.

Và ở thời khắc cuối cùng, trong trận Trục Lộc, Hiên Viên Nhân Hoàng tay cầm thánh kiếm, đánh bại Xi Vưu tay cầm Cửu Lê Hồ và Hủy Thiên, cuối cùng định đỉnh hồng hoang, thực sự nghênh đón sự đại hưng của Nhân tộc.

Đồ Vu Kiếm, cũng gián tiếp hoàn thành nhiệm vụ.

Nhưng đương nhiên, đó đều là chuyện sau này.

Cùng lúc đó, Yêu đình cười nhạo, thập đại Yêu Thánh Phi Đản nhận được truyền tin của Đông Hoàng. "!?" Lúc này, đại thánh Yêu tộc Phi Đản vẻ mặt kinh ngạc, kinh hãi thất sắc: "Ngay cả thập đại Kim Tiên, ba mươi vạn yêu tướng cũng không tiêu diệt được Nhân tộc!!!?" Vốn dĩ Yêu Thánh Phi Đản đang vui vẻ chờ đợi ở Lăng Tiêu Yêu Đình, chờ thập đại yêu tướng Kim Tiên, ba mươi vạn yêu quân, tàn sát Nhân tộc, đưa Nhân Hoàng còn sót lại về, nghe xử lý, chịu tra tấn!

Nhưng không ai ngờ, cả ba mươi vạn yêu quân, thống lĩnh mười đại Kim Tiên yêu tướng có đi không có về, toàn bộ bị tên Nhân Hoàng đáng chết kia xử lý.

Phi Đản, cứ ngây ngốc chờ đợi ở Lăng Tiêu Yêu Đình! "Nhân tộc!

Nhân Hoàng!!!" Khoảnh khắc này, Yêu Thánh Phi Đản phẫn nộ vô cùng ngửa mặt lên trời hét dài, vẻ mặt dữ tợn hét lớn: "Ba trăm năm, lão tử đợi ba trăm năm, Nhân Hoàng, ba trăm năm sau, lão tử sẽ khiến ngươi sống không bằng chết, tỏa cốt dương hôi!!!" Giọng của Yêu Thánh Phi Đản, vang vọng khắp Lăng Tiêu Yêu Đình, mang theo sự phẫn nộ vô biên.

Nhưng, cũng cùng lúc đó, Hoa Dịch trong tim Bàn Cổ nhíu mày.

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Tiên Thiên Đạo Thể, đều khiến trực giác của Hoa Dịch vô cùng nhạy bén.

Hắn có thể cảm nhận được một nguy cơ khổng lồ sắp đến.

Một đại kiếp, phải trước khi nguy cơ này đến, nâng cao thực lực của bản thân lên cảnh giới dự tính!

Linh áp khổng lồ không ngừng rót vào cơ thể Hoa Dịch, máu Bàn Cổ vô tận giúp hắn cường hóa.

Khiến cơ thể hắn mỗi giờ mỗi khắc đều đang nâng cao, nhận được sức mạnh chưa từng có!

Một cơ thể có thể sánh với thời trẻ của Bàn Cổ đại thánh đang được thai nghén, khi cơ thể này đột phá trái tim Bàn Cổ, sẽ mang lại chấn kinh như thế nào cho thế giới này!?

Cứ như vậy, trong suốt một trăm năm tiếp theo, Hoa Dịch không ngủ không nghỉ tu luyện.

Một ngày, đại điện Vu tộc Bất Chu Tiên Sơn, trái tim Bàn Cổ vẫn đập như thường lệ, phun ra lượng lớn máu Bàn Cổ.

Tổ Vu Chúc Long, Tổ Vu Đế Giang, Tổ Vu Hậu Thổ, Tổ Vu Xa Bỉ Thi, và các Tổ Vu còn lại, đều chìm trong máu Bàn Cổ tu luyện.

Nhờ phúc của Nhân Hoàng Hoa Dịch, lúc này họ cũng có thể sử dụng máu Phụ Thần một cách hào phóng không chút e dè, dùng để cường hóa bản thân.

Mười hai luồng dao động kinh người có thể sánh với Chuẩn Thánh tràn ngập đại điện Yêu tộc.

Nếu không phải Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ có thể che giấu khí tức, Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận có thể che giấu thiên cơ.

Lúc này trên lãnh địa Vu tộc nhất định dị tượng liên miên.

Nhưng đúng lúc này, trái tim Bàn Cổ vốn bình tĩnh đột nhiên đập điên cuồng, linh khí hội tụ xung quanh cũng đột nhiên tăng lên mấy trăm lần.

Một cơn lốc xoáy do linh khí hình thành xuất hiện trên không trung đại điện Vu tộc, trong nháy mắt bao trùm cả tòa đại điện Vu tộc! "Sao vậy?

Xảy ra chuyện gì rồi!?" "Không biết, nhưng linh khí trời đất xung quanh đột nhiên xao động!!" "!!!!!" Các Vu tộc canh gác bên ngoài ai nấy đều kinh hãi thất sắc, ngay lập tức cảm nhận được sự thay đổi của linh áp.

Trên trời, từng tầng mây cuồn cuộn hội tụ, nhìn xa như cả bầu trời đang xoay chuyển!

Tất cả các Vu tộc đều vẻ mặt chấn kinh, chẳng lẽ mười hai Tổ Vu đại nhân, lại đang luyện công pháp tuyệt thế gì sao!?

Nhưng lúc này, trong đại điện Vu tộc mười hai Tổ Vu, cũng ai nấy đều vẻ mặt kinh ngạc! "Linh khí trời đất thật nồng đậm, ta chưa từng thấy linh khí trời đất nồng đậm như vậy, thậm chí còn vượt qua thời kỳ hồng hoang sơ khai!" "Nhiều linh khí như vậy, xem ra đều bị trái

tim Phụ Thần thu hút!" Mười hai Tổ Vu ai nấy đều vẻ mặt kinh ngạc nhìn xung quanh.

Phải biết rằng thời kỳ hồng hoang sơ khai, là lúc linh khí trời đất tinh thuần nhất, đã thai nghén ra rất nhiều tiên thiên.

Nhưng lúc này, mức độ linh khí trong đại điện Vu tộc thậm chí còn vượt qua thời kỳ hồng hoang sơ khai, có thể biết nồng độ linh khí hiện tại đáng sợ đến mức nào!

Linh khí vô tận tràn về phía trái tim Bàn Cổ, trong tim Bàn Cổ, Hoa Dịch lúc này đang bị một tầng kén vàng bao bọc.

Như phượng hoàng dục hỏa, bướm vàng.

Sắp sửa dục hỏa trùng sinh, phá kén mà ra!

Lý do làm vậy, là để tẩy rửa và luyện hóa tinh huyết của Nữ Oa đang tràn ngập trong cơ thể.

Ai cũng biết, Nhân tộc là do Thánh mẫu Yêu tộc Nữ Oa tạo ra.

Đặc biệt là Hoa Dịch, thân thể của hắn là Tiên Thiên Ngũ Sắc Thần Thổ, càng được Thánh nhân Nữ Oa rót vào toàn bộ tinh huyết.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là, Hoa Dịch vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự trói buộc của Nữ Oa, chỉ cần trong người còn có tinh huyết của Nữ Oa.

Thì thông qua liên kết huyết mạch, Nữ Oa lúc nào cũng có thể tìm thấy, và khống chế, thậm chí cách không lấy đi thần hồn!

Sự trói buộc này huyền diệu vô cùng, Hoa Dịch không thể để Nữ Oa khống chế, nên phải cắt đứt nhân quả, triệt để đoạn tuyệt mối họa ngầm này!

Lúc đầu Na Tra cắt thịt trả mẹ, lóc xương trả cha, kỳ thực là diễn một màn kịch do Nữ Oa tự đạo diễn.

Cũng là vì đạo lý này!

Chương 44

Năng lượng vô tận từ bốn phương tám hướng tràn đến, sau đó toàn bộ rót vào cơ thể hắn, tẩy rửa tất cả mọi thứ liên quan đến Nữ Oa trong cơ thể.

Lại vì Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tác dụng che giấu của trái tim Bàn Cổ, nên Nữ Oa không cảm nhận được gì cả.

Trong cơ thể Hoa Dịch, khí tức liên quan đến mẫu thần ngày càng yếu, tinh huyết của Nữ Oa tuy bá đạo vô cùng, chiếm giữ mỗi một góc trong cơ thể Hoa Dịch.

Nhưng dù bá đạo, sao có thể chống lại sự tẩy rửa của máu Bàn Cổ, đó là một đại đại thánh, giọt máu thánh đầu tiên khai thiên lập địa! "Mẫu thần, lúc đầu người tạo ra Nhân tộc, rốt cuộc là mang tâm tình gì!?" Cảm nhận khí tức của Nữ Oa sắp bị tẩy sạch hoàn toàn, Hoa Dịch lấp lánh ánh mắt, không biết vì sao, có chút u sầu.

Có lẽ, đó là sự bất cam, thống khổ và oán niệm của Nhân Hoàng đời đầu.

Trên thế giới, đứa trẻ như vậy đáng thương nhất, đứa trẻ bị cha mẹ bỏ rơi đáng thương nhất. "Nữ Oa, lúc đầu người đã tạo ra Nhân tộc, tại sao lại bỏ rơi Nhân tộc, vì thành thánh sao!?" Mang theo sự bất cam và oán niệm không gì sánh bằng, Hoa Dịch hóa bi phẫn thành sức mạnh, cuối cùng vào khoảnh khắc tẩy sạch toàn bộ khí tức của Nữ Oa.

Cuối cùng đã phá vỡ Kim Tiên, bước vào hàng ngũ Đại La Kim Tiên!

Năng lượng khổng lồ bắt đầu điên cuồng rót vào các kinh mạch, Hoa Dịch cảm thấy mạnh mẽ chưa từng có.

Biển máu trong tim Bàn Cổ cuồn cuộn, sóng lớn cuộn trào.

Ức vạn giọt máu Bàn Cổ tạo ra cơ thể cho Hoa Dịch, truyền khắp tứ chi bách hài!

Bên ngoài trái tim Bàn Cổ, dao động linh lực khủng bố càng thêm khổng lồ, cơn bão vô tận tràn ngập xung quanh, cao ngất tận trời.

Nhìn xa như một tòa Bất Chu Tiên Sơn mới mọc lên vậy.

Vô số Vu tộc trợn mắt há mồm nhìn cảnh tượng này, đại điện ô trụ tràn đầy máu Bàn Cổ.

Mười hai Tổ Vu càng sớm đã bị máu Bàn Cổ tràn đầy sinh cơ chôn vùi, hưởng thụ đãi ngộ giống như Hoa Dịch trước đây.

Nhân quả mà Vu tộc nợ Nhân tộc ngày càng nhiều, lúc này gần như đã đến mức không thể phân chia!

Thập Nhị Thần Sát Đại Trận khổng lồ bao trùm trên bầu trời, che giấu thiên cơ.

Khoảnh khắc này, Hoa Dịch chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể như sóng cuộn biển gầm, chảy xiết không ngừng! "Không ngờ, chỉ mới một trăm năm, đã bằng ta tu luyện ở bên ngoài mấy trăm vạn năm!!" Lúc này, Hoa Dịch vô cùng phấn khích, vội vàng vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết.

Vì một khi đạt đến Đại La Kim Tiên, vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, có thể ngưng luyện vô thượng Bàn Cổ Chân Thân!

Quả nhiên, cùng lúc Hoa Dịch vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, ức vạn giọt máu Bàn Cổ ngưng tụ về phía cơ thể hắn.

Và cùng lúc cải tạo cơ thể, ở một bộ phận nào đó của cơ thể hình thành một vòng xoáy máu tươi khổng lồ! "Tốt, bây giờ!" Sau đó Hoa Dịch đột nhiên mở mắt, giơ tay lên, chỉ thấy trên đó xuất hiện một

vạn giọt, hàm chứa năng lượng vô hạn Bàn Cổ tinh huyết.

Thì ra Hoa Dịch không phải mỗi mười năm ngưng tụ một giọt, mà mỗi một năm ngưng tụ một trăm giọt, lúc này đã có đủ một vạn giọt!

Nhưng tất cả đều chưa kết thúc, chỉ thấy Hoa Dịch nắm tay lại, trong khoảnh khắc một vạn giọt Bàn Cổ tinh huyết bắt đầu ngưng tụ điên cuồng, cuối cùng trở thành một giọt máu đỏ thẫm vô cùng rực rỡ, thần quang chói lọi.

Khi giọt máu này xuất hiện, vô số linh khí xung quanh đều tăng lên vô số lần.

Đó chính là Bàn Cổ tâm huyết, tương đương với tâm huyết đã sinh ra mười hai Tổ Vu lúc đầu!

Nhìn giọt Bàn Cổ tâm huyết trước mắt, Hoa Dịch ánh mắt lóe lên một tia rực lửa, lập tức uống giọt máu đó, và vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết theo phương pháp luyện thể. "Hồng mông tạo hóa, Bàn Cổ tinh huyết, hồn thể song tu, vô thượng thần khu!!" Cùng với Hoa Dịch niệm động khẩu quyết luyện thể vô thượng của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, chỉ thấy năng lượng mênh mông cùng vô số máu tràn về phía thận.

Cuối cùng dưới sự vận chuyển của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, lấy một giọt Bàn Cổ tâm huyết làm trung tâm, dưới sự tẩy rửa của ức vạn giọt máu Bàn Cổ.

Cuối cùng thận của Hoa Dịch đã xảy ra biến đổi, một quả thận mới tái sinh, chính là Xán Lạn Vĩnh Hằng Vĩnh Hằng Chi Thận!!

Thận Xán Lạn Vĩnh Hằng Vĩnh Hằng có thể cung cấp sức sống không ngừng cho cơ thể, vận chuyển máu.

Có thể giống như trái tim Bàn Cổ, có chức năng tạo máu!

Có nó, Hoa Dịch không cần hấp thụ máu Bàn Cổ thông thường

nữa, do thận của hắn không ngừng tạo máu.

Và mỗi một giọt máu tạo ra đều có thể sánh với máu Bàn Cổ, tương đương với việc Hoa Dịch đã thoát khỏi sự phụ thuộc và trói buộc vào máu Bàn Cổ.

Có thể tự do tự tại vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, không còn chút e dè nào!

Không chỉ vậy, Thận Xán Lạn Vĩnh Hằng Vĩnh Hằng có thể không ngừng trữ tiên lực cho Hoa Dịch, và không ngừng cung cấp sức hồi phục kinh người.

Giới hạn cơ thể gần gấp mười lần!

Hoa Dịch chấn kinh, vốn hắn đã có Tiên Thiên Đạo Thể, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, tiên lực nghiền ép cùng cấp, thậm chí chiến thắng cao cấp!

Nhưng bây giờ lại có thêm Thận Vĩnh Hằng này, khiến tiên lực, khả năng duy trì chiến đấu lại lần nữa tăng lên đáng kể.

Trực tiếp đạt đến một mức độ khủng bố!

Đồng thời có thể cung cấp adrenalin, khiến sức chiến đấu, sức tấn công của Hoa Dịch đều tăng trưởng bùng nổ.

Có thể nói là lại thêm một lá bài tẩy! "Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mở ra đại tàng của cơ thể người, ta bây giờ chỉ mở một cái đã lợi hại như vậy, nếu mở toàn bộ sẽ như thế nào!?" Lúc này, Hoa Dịch vô cùng vui mừng, không nghi ngờ gì, Bàn Cổ Chân Thân mà Hồng Mông Tạo Hóa Quyết ngưng tụ, thực sự quá mạnh mẽ quá mạnh mẽ!

Nhưng cũng cùng lúc đó, trong cơ thể Hoa Dịch, Thận Vĩnh Hằng đang ngưng tụ ra một đoàn tiên thiên linh khí không ngừng xoay chuyển.

Cảm nhận được cảnh tượng này, Hoa Dịch trong nháy mắt mắt sáng lên!

Chương 45

"Chẳng lẽ là một khí trong Ngũ Khí Triều Nguyên!?" Ai cũng biết, phàm những người tiến vào Đại La Kim Tiên đều có Đỉnh Thượng Tam Hoa và Tiên Thể Ngũ Khí.

Đỉnh Thượng Tam Hoa, chính là đại diện cho quá khứ, hiện tại, và tương lai của hắn, cũng là nơi thai nghén ba thi để thành thánh.

Đồng thời cũng đại diện cho cấp thấp, cấp trung và cấp cao của cảnh giới Kim Tiên.

Về phần thân thể ngũ khí, đó chính là tâm, can, tỳ, phế, thận của cơ thể!

Phàm những người thành Đại La Kim Tiên, đều đã mở ra toàn bộ đại tàng của cơ thể, tiến đến sự thăng hoa toàn diện.

Đột phá giới hạn sinh mệnh ban đầu, đạt đến tuổi thọ gần như vô hạn.

Đó chính là Đỉnh Thượng Tam Hoa, Ngũ Khí Triều Nguyên!

Lúc này, Hoa Dịch bước vào Đại La Kim Tiên, đã mở ra đại tàng thận, và trực tiếp tiến thêm một bước, tiến hóa thành Thận Vĩnh Hằng!

Trên linh đài của Hoa Dịch cũng nhàn nhạt mọc ra một nụ hoa sen màu vàng.

Nụ hoa phảng phất kim quang, vô cùng thần thánh, vạn pháp bất xâm, đại diện cho quá khứ của Hoa Dịch.

Khi đóa sen vàng rực rỡ hoàn toàn nở rộ, đại diện cho việc Hoa Dịch đã vững chắc ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Tại đài sen cũng sẽ sinh ra một hạt giống, chính là thiện thi tương lai của Hoa Dịch.

Đúng là "nhân chi sơ, tính bản thiện".

Nhìn đóa sen vàng rực rỡ đang khép lại trên linh đài, Hoa Dịch cảm thán: "Xem ra mười hai Tổ Vu và Vu tộc, chỉ có thể tu luyện thân thể, ngưng tụ Tiên Thể Ngũ Khí, không thể mở Đỉnh Thượng Tam Hoa tu luyện nguyên thần, chính là căn nguyên không thể trảm tam thi, không thể thành thánh!" Nhưng cái này mất cái kia được, tuy Vu tộc không thể mở ra Đỉnh Thượng Tam Hoa, tu luyện nguyên thần, nhưng lại có thể lợi dụng máu Bàn Cổ, khai phá đại tàng vu thể đến cực hạn.

Đó cũng là lý do nhục thân của Vu tộc mạnh mẽ vô địch, mười hai Tổ Vu có thể sánh với Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm tam thi, thậm chí Thánh nhân cũng có chút e dè!

Ngay cả Yêu tộc, tuy có thể tu luyện nguyên thần, nhưng mức độ khai phá đại tàng cơ thể, lại xa xa không thể sánh bằng Vu tộc.

Câu nói đó, cái này mất cái kia được, trong thế giới hồng hoang, bất kỳ sinh vật nào cũng không thể đạt đến sự cân bằng hoàn hảo, luôn có một chút khiếm khuyết tiên thiên, chế ước sự phát triển của chúng!

Nhưng lúc này, Hoa Dịch không giống vậy, hắn không phải là Vu, mà là Nhân tộc.

Hắn tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, tu luyện nhục thân có thể sánh với Tổ Vu, đồng thời có thể luyện thần!

Đạt đến cảnh giới cân bằng hoàn hảo thực sự, có thể gọi là sinh linh hoàn mỹ vô khuyết nhất trong thế giới hồng hoang này.

Nhưng cũng trong nháy mắt, cùng với kén vàng vỡ ra, uy áp toàn thân Hoa Dịch đột nhiên tăng lên mấy trăm lần.

Từng luồng uy áp từ bốn phương tám hướng phóng ra, như muốn nghiền nát hắn!

Trong nháy mắt, biển máu trong tim Bàn Cổ cuồn cuộn, sấm chớp vang trời!

Ức vạn huyết lôi bao trùm cả thế giới đỏ thẫm, trông vô cùng đỏ tươi đáng sợ! "Không ngờ ở trong tim Bàn Cổ, cũng sẽ gặp thiên kiếp." Nhìn những tia chớp màu máu vô tận trước mắt, Hoa Dịch ánh mắt sáng lên.

Hắn biết chỉ có vượt qua thiên kiếp, kim liên trong linh đài mới có thể nở rộ.

Tương đương với sự rửa tội của mưa gió, kim hoa trên đỉnh cần sức mạnh của thiên kiếp! "Thiên kiếp, đến đúng lúc lắm, vừa hay có thể giúp ta rèn luyện nhục thân, tu luyện nguyên thần!" Nhìn thế giới biển máu và sấm sét xung quanh, Hoa Dịch không chút sợ hãi.

Giây tiếp theo, toàn thân bị ức vạn huyết lôi oanh kích!

Nhưng Hoa Dịch lại không cảm thấy chút đau đớn nào, ngược lại thiên kiếp đang rèn đúc vô thượng tiên khu cho hắn.

Loại bỏ tạp chất, đạt đến cảnh giới ngày càng hoàn mỹ vô khuyết!

Trong tim Bàn Cổ sấm chớp vang trời, huyết lôi như biển, nhưng bên ngoài trái tim Bàn Cổ lại mọi thứ như thường.

Chỉ là linh khí trời đất xung quanh lại càng ngày càng ngưng tụ!

Khoảnh khắc này ngay cả mười hai Tổ Vu, cũng cảm thấy thánh thể của mình hơi tăng lên, cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bàn Cổ Đại Thánh là người khai thiên lập địa, cũng là người định ra Thiên Đạo sơ khai, vì vậy việc thiên kiếp xuất hiện bên trong trái tim của ngài cũng là lẽ đương nhiên.

Thêm vào đó, những thiên kiếp này chỉ nhằm vào Hoa Dịch, mà trái tim của Bàn Cổ lại cứng rắn không gì phá nổi, nên không hề gây ra chút tổn thương nào.

Thế nhưng, cùng với ức vạn lôi đình, từng đạo thiên kiếp oanh kích xuống, thân thể Hoa Dịch ngày càng trở nên mạnh mẽ, tu vi cũng ngày càng vững chắc.

Cuối cùng, giữa ức vạn huyết lôi oanh kích, tắm mình trong thiên lôi, đóa kim hoa trên linh đài của Hoa Dịch cũng đã nở rộ.

Kim sắc liên hoa tỏa sáng vô tận, vạn pháp bất xâm.

Trong khoảnh khắc, giữa thế giới huyết hải, nó đẹp đẽ và chói mắt đến lạ thường.

Huyết hải cuồn cuộn, vô biên vô tế.

Trên huyết hải, thân hình Hoa Dịch trở nên thần thánh vô cùng.

Giờ khắc này, thiên kiếp đã qua, Hoa Dịch đang chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, thực lực đã vượt xa đỉnh phong lúc trước!

Linh lực trong cơ thể mênh mông như biển, trong suốt vô ngần, khắp nơi đều tỏa ra thần quang.

"Xem ra trải qua thiên kiếp tẩy lễ, tiên thể của ta lại càng hoàn mỹ hơn, mạnh hơn trước gấp vạn lần!" Hoa Dịch nhìn thân thể mình, cảm nhận sức sống mạnh mẽ kia, trong lòng vui mừng khôn xiết.

Hắn cũng không còn cảm giác được khí tức của Nữ Oa nữa, điều này cho thấy hắn đã hoàn toàn thoát khỏi sự khống chế của vận mệnh, giành lại tự do.

"Thiên địa là bàn cờ, ta là người chơi cờ!" Giữa huyết hải mênh mông, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, duỗi thẳng thân mình với vô thượng

tiên khu.

Chương 46

Ánh kim quang lộng lẫy chớp động, hắn biết bây giờ mà yên tâm thì còn quá sớm.

Dù đã thoát khỏi sự khống chế của Nữ Oa, nhưng Nhân tộc thì vẫn chưa.

Trong cơ thể họ vẫn còn chảy dòng máu của Nữ Oa.

Ngày xưa, khi Đồ Vu kiếm được luyện thành, Nhân tộc không thể chống cự, bị Yêu tộc tàn sát gần trăm ức vạn người, suýt chút nữa thì diệt tộc!

Nếu nói Nhân tộc lúc đó không có chút sức phản kháng nào thì không ai tin.

Dù sao đi nữa, tiên thiên Nhân tộc có thiên phú dị bẩm, như Nhân Hoàng Toại Nhân Đế lúc đó thực lực đã đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Nhưng dù vậy, đối mặt với Yêu tộc vẫn không có sức phản kháng.

Chuyện như vậy, nếu nói không có Nữ Oa nhúng tay thì chẳng ai tin.

"Gông xiềng vận mệnh của Nhân tộc, phải đợi sau này không ngừng sinh sôi nảy nở, tinh huyết của Nữ Oa không ngừng bị pha loãng cho đến khi biến mất hoàn toàn mới có thể giải thoát.

Nhưng có ta ở đây, ta nhất định phải giúp Nhân tộc nhanh chóng thoát khỏi gông xiềng này!" Đứng trên huyết hải, Hoa Dịch âm thầm thề, vẻ mặt cũng trở nên kiên nghị hơn.

Ngày xưa Nhân tộc cường thịnh, dẫn đến việc ai cũng tính kế Nhân tộc, bất kể là Nữ Oa, Tam Thanh, hay Tây Phương Nhị Thánh!

Thậm chí còn khiến cho Ân Thương của Nhân tộc, hoàng triều siêu cường từng là Thiên địa cộng chủ, thống trị Hồng hoang, bị bọn họ phá vỡ một cách cứng rắn, khiến vô số bá tánh Nhân tộc rơi vào cảnh sống không bằng chết, lầm than khổ cực suốt mấy chục năm.

Chỉ vì mấy câu nói đùa của Nhân Hoàng Đế Tân lúc đó ư?

Ai mà tin!

Lừa quỷ à!

Phải biết rằng Nhân tộc lúc đó gần như đã thống trị toàn bộ Hồng hoang, hoàn toàn chinh phục cả Vu tộc và Yêu tộc.

Những tồn tại mạnh mẽ trong Yêu tộc như Mai Sơn Thất Quái, Khổng Tuyên, và cả đám yêu quái trong thiên hạ, tất cả đều gia nhập Ân Thương và lấy đó làm vinh.

Trong hàng ngũ binh sĩ của Ân Thương, còn có cả những tộc người khổng lồ như Khuyển Nhung, hai tướng Hanh Cáp, và một loạt binh sĩ Vu tộc khác.

Có thể nói đã thực sự đạt đến đại nhất thống, trở thành chúa tể của trời đất!

Nhưng rồi sau đó thì sao?

Nữ Oa Thánh Nhân và hai vị trong Tam Thanh liên hợp lại, cứng rắn phá hủy một triều đại cường thịnh.

Khiến cho Nhân Hoàng không còn tự xưng là Nhân Hoàng nữa, mà là Thiên Tử, răm rắp nghe theo lời Thánh Nhân, hoàn toàn trở thành món đồ chơi của chư thần.

Sinh tử, vận mệnh, nhân duyên của Nhân tộc, tất cả đều bị nắm giữ trong tay những kẻ tự cho mình là cao cao tại thượng trên trời kia.

Nghĩ lại sự ngoan cường khắc khổ của Nhân tộc lúc đó, thật đáng

buồn và nực cười làm sao!

Chẳng lẽ Nhân tộc phải vĩnh viễn bị những vị thần thượng cổ kia tính kế sao?

Chẳng lẽ Nhân tộc không thể tự làm chủ vận mệnh của mình sao?!

Không, có thể!!

Giờ phút này, vẻ mặt Hoa Dịch vô cùng kiên nghị, hắn muốn thay đổi thời đại này, thay đổi cả Hồng hoang này!

Ánh kim quang trên người ngày càng chói lòa, ánh mắt Hoa Dịch cũng vô cùng kiên định.

Đúng lúc này, bên tai hắn lại vang lên một giọng nói!

"Ting, chúc mừng chủ nhân đã check-in liên tục một trăm năm thành công, nhận được phần thưởng: Thế giới Hoàn mỹ, Hoang Đế, Chí Tôn Cốt!" Trong khoảnh khắc, Hoa Dịch hơi sững sờ, rồi cảm thấy lồng ngực mình vô cùng sung mãn.

Một khối xương ẩn chứa sức mạnh kinh người vô tận đang được thai nghén trước ngực hắn.

Chí Tôn Cốt: là khối xương bẩm sinh của Hoang Đế vô thượng trong Thế giới Hoàn mỹ, sở hữu ba đại Chí Tôn thuật!

Chí Tôn thuật thứ nhất, Thượng Thương Chi Thủ: bản không hoàn chỉnh là Thượng Thương Kiếp Quang, được mệnh danh là kiếp phạt đáng sợ nhất thế gian, khó có thể diễn tả, là thần quang do trời giáng xuống, có thể phá diệt vạn vật, chém giết cường giả chư thiên!

Chí Tôn thuật thứ hai, Luân Hồi: khống chế thời gian, có thể khiến thời gian tiến tới hoặc lùi lại, khi mạnh nhất có thể thao túng thời gian của vạn vật chư thiên, xuyên qua quá khứ và tương lai!

Chí Tôn thuật thứ ba: khiến chiến lực của người sở hữu bùng nổ, tối đa có thể tăng gấp mấy chục lần!

Những thông tin trong đầu nhanh chóng hiện lên từng mảng, khiến Hoa Dịch lập tức hiểu ra mọi thứ.

"Chí Tôn Cốt, mạnh thật đấy!" Không còn nghi ngờ gì nữa, Thượng Thương Kiếp Quang, Luân Hồi, và Chí Tôn thuật thứ ba, tất cả đều có thể tăng cường thực lực của hắn lên rất nhiều.

Lúc này Hoa Dịch vô cùng vui mừng, hệ thống thật tốt bụng.

Hắn đang sầu vì thực lực không đủ, giờ lập tức được tặng ngay một món quà lớn!

Quan trọng nhất là, Chí Tôn Cốt có thể giúp hắn cường hóa cốt tủy trên nền tảng thân thể đã mạnh sẵn, cuối cùng lan ra toàn thân!

Bây giờ hắn đã là nguyên thần nhục thể song tu, nếu thêm cả toàn thân đều là Chí Tôn Cốt cứng không thể phá, vạn pháp bất xâm, lại nâng ba đại Chí Tôn thuật lên đến cực hạn.

Đến lúc đó, hắn có thể trực tiếp nghịch chuyển thời gian, vô hạn thăng cấp, bất tử bất diệt, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể chiến thắng hay hủy diệt hắn.

"Có Chí Tôn Cốt, cùng với đạo uẩn của Thánh Nhân, ta lại càng nắm chắc hơn trong trận đại chiến Vu Yêu sắp tới với Phi Đản!" Hắn nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sự sung mãn chưa từng có, lúc này Hoa Dịch tràn đầy tự tin.

Có nhục thể cường hãn, nguyên thần vô địch, khối Chí Tôn Cốt này đã trở thành lá bài tẩy quan trọng nhất của hắn!

Cùng lúc đó, bên ngoài trái tim của Bàn Cổ!

Đại điện Vu tộc lúc này đã hoàn toàn không còn là đại điện Vu tộc

lúc trước, mà đã biến thành một hồ máu.

Chương 47

Suốt trăm năm qua, dòng máu cao ngàn mét tuôn trào ngày đêm không ngừng, khiến cho ao chứa máu trong đại điện Vu tộc sớm đã đầy ắp.

Dù Tổ Vu Hậu Thổ đã nhiều lần thi triển thần thông, tăng thêm độ sâu nhưng vẫn thường xuyên tràn ra ngoài, máu Bàn Cổ phun ra ngày càng nhiều.

Từ một dòng, bây giờ đã biến thành mười dòng!

Cuối cùng, Hậu Thổ đại thần phong hoa tuyệt đại trực tiếp phất ngọc thủ, trong khoảnh khắc, phạm vi ngàn dặm xung quanh đại điện Vu tộc lập tức được dọn sạch, hình thành một hồ máu khổng lồ.

Trung tâm hồ máu chính là đại điện Vu tộc đang không ngừng phun trào!

Lúc này, bên ngoài đại điện Vu tộc, các Vu tộc nếu cần máu Bàn Cổ, đều có thể xin phép Chúc Long trong Thập Nhị Tổ Vu một tiếng, là có thể xuống hồ lấy máu.

"Có nên gửi một ít máu của Phụ thần đến cho Nhân tộc không?" Đứng trên bờ hồ máu rộng lớn, Tổ Vu Cú Mang quay đầu lại, vẻ mặt bình thản.

Bên cạnh, Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại cũng gật đầu: "Ân, ta cũng nghĩ vậy.

Hiện tại máu của Phụ thần ngày càng nhiều, chúng ta dùng không hết, sao không chia một ít tặng cho Nhân tộc.

Coi như ném đá dò đường, tuy không thể xóa bỏ nhân quả, nhưng Nhân Hoàng biết chuyện, ít nhất cũng sẽ nhớ đến lòng tốt của chúng

ta!" Nghe lời Hậu Thổ, ánh mắt Cú Mang lóe lên, rồi gật đầu: "Ừ, ngươi nói có lý, vậy thì chia một ít cho Nhân tộc đi!" Việc chia máu Bàn Cổ ra ngoài là chuyện mà Vu tộc chưa từng làm.

Vì lúc trước còn không đủ dùng, làm sao có thể chia cho người khác?

Nhưng bây giờ thì khác rồi, tinh huyết của Phụ thần nhiều đến mức dùng không hết, tất cả đều là công lao của Nhân Hoàng.

Vậy sao không lấy một ít tặng cho Nhân tộc, để Nhân tộc lớn mạnh, như vậy Nhân Hoàng sẽ nhớ đến lòng tốt của họ, sau này không cần lo về máu Bàn Cổ nữa!

Trong mắt Vu tộc, Nhân tộc và Vu tộc đã gắn kết làm một, chỉ cần Nhân tộc mạnh lên, Vu tộc mới có thể tiếp tục thống trị Hồng hoang.

Đây là sự thật không thể chối cãi.

"Vậy sao?

Vậy ta đi đây." Nghe xong ý kiến của Tổ Vu Cú Mang, Hậu Thổ đại thần gật đầu, sau khi nói lại với người canh gác là Chúc Long một lượt, liền tiện tay lấy một lượng lớn máu Bàn Cổ, rồi bay về phía lãnh địa Nhân tộc.

Phía sau truyền đến tiếng hét lớn của Tổ Vu Cú Mang!

"Này, bảo Huyền Minh về sớm đi, một Tổ Vu mà ngày nào cũng sang Nhân tộc ăn chực, thật chẳng ra thể thống gì!" Cú Mang hét xong một câu thì thôi, vì Hậu Thổ đã biến mất trên Bất Chu Sơn.

Thực lực của Tổ Vu vô cùng khủng bố, trong nháy mắt, Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại đã đến Đại Hoang Sơn.

Lúc này, Nhân tộc đã khác xa so với trăm năm trước.

Vì có Cửu Thiên Tức Nhưỡng và linh cốc, nên Nhân tộc có thể

yên tâm sinh sôi, trồng trọt và săn bắn.

Dù trong trăm năm có rất nhiều Nhân tộc bỏ mạng vì môi trường tự nhiên khắc nghiệt, thiên tai, và miệng của các loại yêu thú, hoang thú, nhưng sau trăm năm sinh sôi, dân số Nhân tộc đã đột phá mấy chục triệu, thậm chí toàn bộ khu vực xung quanh Đại Hoang Sơn đều đã trở thành đất của Nhân tộc!

Đúng lúc này, cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của Tổ Vu Hậu Thổ, vô số Nhân tộc đều bay lên.

Trong đó có một thiếu nữ tóc đen dài, anh khí bừng bừng, sở hữu dung mạo không hề thua kém Hậu Thổ, dùng đôi mắt trong veo, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hậu Thổ nói: "Dám hỏi người là ai?

Đến Nhân tộc ta có chuyện gì!?" từng tia lửa bao quanh cơ thể, tóc và mắt của thiếu nữ bắt đầu chuyển sang màu đỏ thẫm.

Tu vi của người phụ nữ trước mắt thực sự quá khủng bố, nên cô và một đám Nhân tộc khác không thể không cảnh giác!

Những người Nhân tộc khác, cơ thể cũng lờ mờ xuất hiện ngọn lửa.

"Khí tức của Hỏa thật nồng hậu, trình độ khống hỏa của nữ tử này không thua kém Chúc Dung, và cả những người Nhân tộc này nữa!!" Nhìn thiếu nữ tóc đen trước mắt, trong mắt Tổ Vu Hậu Thổ lóe lên một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng, trong thế giới Hồng hoang hiện nay, chỉ có một số sinh linh trời sinh đã có thể dùng lửa mới có thể điều khiển được lửa.

Nhưng thiếu nữ Nhân tộc trước mắt này, và cả những người Nhân tộc kia, rõ ràng đều không có năng lực trời sinh như vậy, nhưng lại có thể điều khiển lửa!

"Ngay cả lửa cũng có thể sử dụng từ hư không, mới chỉ chưa đầy

trăm năm, Nhân tộc đã trưởng thành đến mức này rồi sao!?" Trong lòng Tổ Vu Hậu Thổ xen lẫn sự kinh ngạc vô cùng, nhưng nàng hơi trấn tĩnh lại, rồi ánh mắt khẽ lóe lên, bình thản nói: "Ta là bạn cũ của Nhân Hoàng các ngươi, lần này đến đây là để mang một vật mà Nhân Hoàng nhờ ta giao cho các ngươi!" Vừa nói, chỉ thấy Tổ Vu Hậu Thổ tiện tay vung lên, ngay lập tức một viên châu màu đỏ máu bay ra!

"Viên châu này do vô thượng thần huyết hội tụ thành, đặt vào trong nước sẽ nhuộm đỏ nước, có thể kích phát tiềm năng của Nhân tộc, ngưng tụ vô thượng tiên khu!" Huyết châu phát ra một đạo hồng quang rực rỡ, rồi rơi vào tay thiếu nữ Nhân tộc.

"!" Vẻ mặt thiếu nữ biến đổi, vì cô có thể cảm nhận được sinh cơ bàng bạc như sóng thần cuộn trào bên trong huyết châu!

Viên huyết châu này chính là do Tổ Vu Hậu Thổ dùng vô thượng vĩ lực, ngưng luyện từ mười vạn giọt máu Bàn Cổ kết tinh lại.

Mục đích là để Nhân tộc tiện sử dụng, và không để Nhân tộc đoán ra đây là máu Bàn Cổ.

Vì chuyện này nàng đã có giao ước với Nhân Hoàng, không để Nhân tộc biết hắn đang tu luyện trong đại điện Vu tộc.

Nhận được huyết châu màu đỏ, cảm nhận được sinh cơ bàng bạc bên trong, thiếu nữ Nhân tộc lập tức biết đây là chí bảo hiếm có.

Cùng với tu vi kinh thiên động địa của người phụ nữ đối diện, muốn tàn sát Nhân tộc dễ như trở bàn tay, không cần phải tốn nhiều lời.

Thêm vào đó, đối phương lại quen biết Nhân Hoàng, tất cả những điều đó khiến thiếu nữ Nhân tộc hơi buông lỏng cảnh giác.

Nắm chặt viên châu đỏ máu trong tay, thiếu nữ tóc đỏ thu lại ngọn lửa quanh thân, trở lại bình thường, rồi gật đầu nói: "Đa tạ!" "Ừm."

Gương mặt phong hoa tuyệt đại của Tổ Vu Hậu Thổ nở nụ cười, rồi chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, thiếu nữ Nhân tộc bên cạnh đột nhiên đưa tay về phía trước nói: "À, ngài quen biết Hoàng của chúng tôi, vậy Hoàng của tôi đang ở đâu?

Khi nào ngài ấy có thể trở về!?" Nghe vậy, Tổ Vu Hậu Thổ khẽ lắc đầu: "Xin lỗi, ta đã hứa với Nhân Hoàng, sẽ không tiết lộ hành tung của ngài ấy, còn về việc khi nào trở về, thì phải xem ý của ngài ấy rồi." Nói xong, chỉ thấy một vệt bạch quang lóe lên, Tổ Vu Hậu Thổ kinh diễm cả Hồng hoang đã biến mất trên bầu trời.

Thiếu nữ tóc dài, trong tay nắm chặt viên hồng châu, vẻ mặt đầy tư niệm và lo lắng nhìn về phương xa: "Hoàng của tôi…" Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên từ phía Nhân tộc, một đạo lam quang trong trẻo bay tới, hóa thành một thiếu nữ tóc xanh xinh đẹp, dùng giọng nói lạnh lùng cất lên: "Doãn Xúc?" ...Rất nhanh, Tổ Vu Hậu Thổ hóa thành một đạo bạch quang trở về.

Dưới chân Bất Chu Sơn, bên cạnh huyết trì, Cú Mang đang tu luyện, Tổ Vu Chúc Dung ngẩng đầu: "Về rồi à!?" "Ừm." Hậu Thổ gật đầu, rồi nói: "À phải rồi, ta ở Nhân tộc gặp được một thiếu nữ rất kỳ đặc…" Ngay lập tức, Tổ Vu Hậu Thổ liền kể lại chuyện về thiếu nữ Nhân tộc!

"Lại có chuyện như vậy!?" "Trời ạ, Nhân tộc lại sắp làm chuyện lớn rồi sao?" Lập tức, mười một vị Tổ Vu còn lại đều vô cùng kinh ngạc, đặc biệt là Hỏa Thần Chúc Dung.

Hắn biết ngọn lửa khó luyện đến mức nào, tuy là Hỏa Chi Tổ Vu, nhưng lại không thể dạy năng lực về lửa cho các Vu tộc khác.

Chương 48

Đó là vì năng lực của hắn là trời sinh, không thể truyền thụ hay thay đổi.

Nhưng bây giờ Nhân tộc lại tự mình diễn hóa ra phương pháp luyện hỏa, bất chấp thiên phú thần thông.

Tuy bây giờ chưa rõ ràng, nhưng mấy trăm năm sau?

Mấy ngàn năm sau?

Mấy vạn năm sau thì sao!?

Việc khống chế ngọn lửa sẽ không còn là độc quyền của một số sinh linh nào đó nữa, đây đã là một sự kiện lớn chấn động Hồng hoang!

Tất cả các Tổ Vu đều kinh ngạc, càng ngày càng cảm thấy việc kết minh với Nhân tộc là một quyết định đúng đắn, Tổ Vu Cường Lương còn lộ ra nụ cười lạnh nói: "Yêu Thánh Nữ Oa kia thật ngu ngốc, uổng phí vứt bỏ một chủng tộc tốt như vậy!" Tổ Vu Thiên Ngô bên cạnh cũng thở dài một hơi nói: "Haizz, nếu Nữ Oa đối xử bình đẳng với cả Nhân tộc và Yêu tộc, vậy thì e rằng đến lượt Vu tộc chúng ta phải đau đầu rồi." Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu đều vô cùng may mắn.

Đúng vậy, nếu Nhân tộc và Yêu tộc không xung đột, vậy thì sẽ không có chuyện tốt như bây giờ, trái tim Bàn Cổ sẽ không ngưng luyện ra máu, Vu tộc cũng sẽ không vượt qua được nguy cơ trước đó.

Nghĩ vậy, Thập Nhị Tổ Vu có phần phải cảm ơn Nữ Oa đã vứt bỏ Nhân tộc, cảm ơn Yêu tộc đã ức hiếp Nhân tộc.

Chính điều đó đã khiến Vu tộc nhặt được một cánh tay đắc lực!

Cũng cùng lúc đó, trong đại điện Vu tộc, bên trong trái tim Bàn Cổ đang không ngừng đập và phun ra máu.

Hoa Dịch nhắm chặt hai mắt, lại bắt đầu chìm vào trạng thái tu luyện sâu.

Bây giờ mới qua một trăm năm, hắn còn hai trăm năm nữa.

Thông qua việc truyền tin với Vu tộc, hắn biết Nhân tộc lúc này vẫn an toàn, nên bây giờ chỉ có thể an tâm tu luyện!

"Yêu tộc, Phi Đản, đợi ta xuất hiện, nhất định sẽ cho các ngươi biết tay!" Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, rồi âm thầm nhắm chặt hai mắt.

Từng lớp kén vàng bắt đầu bao phủ, lại một lần nữa bao bọc hắn trong chiếc kén vàng, chờ đợi dục hỏa trùng sinh, phá kén thành bướm!

Năng lượng khổng lồ bắt đầu điên cuồng tuôn trào vào trong kén, tốc độ còn nhanh hơn trước gấp trăm lần.

Hoa Dịch lại không ngừng mạnh lên, mạnh lên, tu luyện không ngừng.

Cứ tu luyện như vậy, lại vội vã qua đi trăm năm!

Trăm năm thứ hai trôi qua, lúc này Hoa Dịch đã tu luyện trong trái tim Bàn Cổ được hai trăm năm.

Trái tim Bàn Cổ im lìm đã lâu lại bắt đầu đập mạnh, thiên địa linh khí xung quanh cũng bắt đầu điên cuồng tụ tập!

Trong tim Bàn Cổ, máu cuồn cuộn như sóng, bên trong chiếc kén máu vàng đã phủ bụi từ lâu, Hoa Dịch đột nhiên mở mắt.

Ngay lập tức, dao động linh lực xung quanh đột nhiên tăng vọt mấy trăm lần.

Sóng lớn bàng bạc, sóng thần cuộn trào, huyết hải hình thành một

vòng xoáy khổng lồ.

Kén máu nằm ở trung tâm vòng xoáy của huyết hải.

Kim quang rực rỡ, bên trong kén vàng, thân thể Hoa Dịch trở nên vô cùng thần thánh.

Đúng lúc này, cùng với một luồng thần hoa lộng lẫy, đóa hoa thứ hai trong linh đài, Kim Thế Hoa, đã nở!

Cùng với việc Kim Thế Hoa nở, vạn đạo thần quang chiếu rọi bên trong huyết hải.

Hoa Dịch được bao bọc bởi ức vạn thần quang, thân hình trang nghiêm, thần thánh.

Ánh sáng bảy màu chiếu rọi thế giới, Hoa Dịch lúc này chính thức bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Kim Thế Hoa rực rỡ nở rộ trên linh đài, cùng với Quá Khứ Hoa soi chiếu lẫn nhau.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Ngay lúc này, chỉ thấy Hoa Dịch đưa tay ra, trong khoảnh khắc, một vạn giọt tinh huyết Bàn Cổ văng ra.

Tinh huyết Bàn Cổ, do ức vạn giọt máu Bàn Cổ dung hợp mà thành, mỗi giọt đều nặng ngàn cân, tỏa ra uy áp vô hạn phảng phất có thể trấn áp cả trời xanh.

Khi một vạn giọt tinh huyết Bàn Cổ xuất hiện, chúng bắt đầu điên cuồng hội tụ về trung tâm, cuối cùng ngưng tụ thành một giọt tâm huyết Bàn Cổ!

Cùng với năng lượng vô cùng vô tận, Hoa Dịch muốn mở ra đại tàng thứ hai của cơ thể, tỳ tạng!

Tiếp đó, vô số năng lượng đổ về tỳ tạng của Hoa Dịch.

Rồi "Bùm!" một tiếng, cuối cùng, tỳ tạng mới thăng hoa đến cực hạn đã ra đời, cùng với một đạo quang mang lộng lẫy, Xán Lạn Tiên Thiên Chi Tỳ!

Trong khoảnh khắc, Hoa Dịch chỉ cảm thấy chức năng cơ thể mình tăng lên một cách đáng kể.

Tỳ tạng, vốn quản lý khả năng miễn dịch, sức đề kháng của cơ thể, có thể nói là trung tâm phòng ngự của cơ thể.

Trong khoảnh khắc Hoa Dịch mở ra đại tàng này của cơ thể, lực phòng ngự của hắn đã tăng gần ba lần so với trước, vượt xa Thập Nhị Tổ Vu cùng thời, cùng cảnh giới.

Có lẽ chỉ có Bàn Cổ Đại Thánh mới có thể so sánh với thân thể của hắn lúc này!

Đồng thời, tỳ tạng còn có chức năng lọc máu, có thể làm cho tiên lực của Hoa Dịch càng thêm tinh thuần.

Khiến cho mỗi luồng tiên lực của hắn tương đương với mười luồng, một trăm luồng, một ngàn luồng, một vạn luồng của người khác, và sẽ tăng theo tu vi.

Đồng thời, Xán Lạn Tiên Thiên Tỳ Tạng còn tăng thêm một lợi ích tuyệt đối khác, đó là vạn pháp bất xâm.

Nó có thể hình thành một lĩnh địa Cấm Tiên tuyệt đối xung quanh cơ thể, ngăn chặn mọi đạo pháp cùng cấp, khiến chúng vô hiệu!

Phạm vi và hiệu quả cũng sẽ tăng theo tu vi.

Chương 49

Thấy vậy, Hoa Dịch thực sự kích động và hưng phấn.

Lĩnh địa Cấm Ma không tiêu hao quá khủng bố, nhưng khi kết hợp với khả năng duy trì của Vĩnh Hằng Chi Thận, lại càng trở nên lợi hại!

"Có lĩnh địa Cấm Tiên, sau này bất kể là ai, chỉ cần tu vi kém hơn ta, trong phạm vi này đạo hạnh sẽ mất hết, ngàn năm tu vi tan thành mây khói!" Một đạo thần quang bảy màu xuất hiện, nhìn ánh quang hoa nhàn nhạt bảy màu, mắt Hoa Dịch lóe lên, trong lòng hưng phấn khôn tả.

Hàng rào vô địch có thể biến người khác thành phàm nhân, tương đương với lĩnh địa tuyệt đối của hắn.

Dù Yêu Thánh Phi Đản có dẫn theo đám yêu quân đến, chỉ cần ở trong đại quân mở ra hàng rào Cấm Tiên, lúc đó toàn bộ yêu quân sẽ biến thành phàm nhân, đồng loạt rơi từ trên trời xuống, rồi bị Nhân tộc đánh cho tơi bời, cảnh tượng đó thật sự quá đẹp, ngay cả Yêu Thánh Phi Đản cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Một luồng tiên thiên chi khí ngưng tụ trong Sinh Mệnh Tỳ Tạng, là luồng tiên thiên chi khí thứ hai của Hoa Dịch.

"Không ngờ, chỉ mở ra hai đại tàng của cơ thể đã mang lại cho ta lợi ích lớn như vậy, vậy mở ra cái thứ ba, thứ tư thì sao!?" Trong mắt Hoa Dịch mang theo sự hưng phấn vô cùng, ngay lập tức lại đưa tay ra, trong khoảnh khắc, lại một giọt tâm huyết Bàn Cổ nữa!

Đúng vậy, cùng với sự tăng trưởng của thực lực, tốc độ ngưng luyện tinh huyết Bàn Cổ của Hoa Dịch cũng tăng theo.

Ngay lập tức, hắn muốn một hơi làm tới, mở ra đại tàng thứ ba của cơ thể!

Vô số năng lượng đổ về cơ thể, một giọt tâm huyết trực tiếp dung nhập vào cơ thể, trở thành nền tảng của cơ thể.

Lúc này, Hoa Dịch chỉ cảm thấy trong cơ thể mình vô cùng căng trướng, tràn ngập năng lượng vô tận.

Lượng lớn máu Bàn Cổ xối rửa cơ thể hắn, hình thành sóng thần cuộn trào.

Ở trung tâm huyết hải sóng lớn cuồn cuộn, năng lượng quanh thân Hoa Dịch ngày càng khủng bố, uy thế cũng ngày càng ngưng trọng.

Rồi hắn đột nhiên mở mắt!

"Mở cho ta!!!" Cuối cùng, cùng với một tiếng hét lớn, Hoa Dịch mở ra đại tàng thứ ba của cơ thể, can tạng, U Tịch Hắc Động Chi Can!

Như mọi người đã biết, can tạng là tuyến tiêu hóa lớn nhất của cơ thể, cũng là cơ quan giải độc lớn nhất, hấp thu lại những dinh dưỡng dư thừa của cơ thể.

Lợi ích lớn nhất mà nó mang lại cho Hoa Dịch chỉ có một, đó là thôn phệ, thôn phệ vô tận, thôn phệ điên cuồng như một hố đen!

Rồi chuyển hóa toàn bộ năng lượng đó thành năng lượng của Hoa Dịch.

Điều đó cũng có nghĩa là, Hoa Dịch không chỉ có thể tăng tốc độ tu luyện bình thường lên rất nhiều, mà khi gặp tình huống đột xuất, bị đối phương tấn công, hắn có thể thôn phệ năng lượng tiên lực mà đối phương phát ra, chuyển hóa thành năng lượng của mình, rồi tấn công lại đối phương, cứ như vậy làm một động cơ vĩnh cửu không tiêu hao.

Cứ như vậy, bên này mất bên kia được, người lợi hại đến đâu cũng bị hắn làm cạn kiệt đến chết!

Có thể hấp thu tiên lực, chuyển hóa thành tu vi trực tiếp, không có tác dụng phụ, quả thực là Hấp Tinh Đại Pháp, Bắc Minh Thần Công phiên bản Hồng hoang!

"Thật quá biến thái!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm nhận sức mạnh thôn phệ như hố đen từ can tạng trong cơ thể, lúc này Hoa Dịch thực sự bị chấn kinh.

Cứ như vậy, hắn căn bản không cần tu luyện, chỉ cần không ngừng chiến đấu, là có thể hóa tu vi của đối phương thành của mình.

Dù tu vi của đối phương có tạp, nhưng qua tác dụng lọc của một đại tàng khác, Sinh Mệnh Tỳ Tạng, cũng không hề có nguy hiểm!

Lúc này, Hoa Dịch nóng lòng muốn thử một chút, tâm trạng vô cùng hưng phấn, nhưng đúng lúc này, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh trong cơ thể đột nhiên vận chuyển.

Lập tức khiến Hoa Dịch như bị dội một gáo nước lạnh, trong lòng một mảng băng giá, hai mắt một mảng thanh minh.

"Chết rồi, vừa rồi mình quá hưng phấn, như vậy không tốt!" Lúc này, trong lòng Hoa Dịch một trận sợ hãi, vừa rồi hắn suýt nữa đã có ý nghĩ xông phá trái tim Bàn Cổ, xông ra khỏi đại điện Vu tộc, rồi đánh lên Yêu đình!

Điều này khiến Hoa Dịch một mặt cảnh giác, trạng thái vừa rồi, chính là hai chữ, tâm ma!

Tâm ma thứ này, huyền ảo vô cùng, là thứ mà mỗi người tu đạo đều phải trải qua, không chừng ngày nào đó đột nhiên xuất hiện, sẽ ảnh hưởng đến bạn trong lúc không hay biết.

Vẻ mặt Hoa Dịch ngưng trọng, vừa rồi nếu không phải Hồng

Mông Tạo Hóa Kinh đột nhiên vận chuyển, thì có khả năng đã bị tâm ma dẫn dắt rồi.

Dù là Hắc Động Chi Can, lực thôn phệ cũng có hạn, chỉ có thể thôn phệ tồn tại cùng cấp, hoặc cao hơn một bậc!

"Xem ra sau này mình phải cẩn thận rồi, sớm muộn gì, mình cũng sẽ đối mặt với tâm ma của mình!" Cái gọi là tâm ma thực ra là ác thi, nhưng lúc đó có lẽ đã là Chuẩn Thánh.

"Tuy lực thôn phệ của ta có hạn, nhưng để đối phó với nguy cơ hiện tại, đối phó với Yêu Thánh Phi Đản sắp tới thì đủ rồi, vì hắn không phải Chuẩn Thánh!" Đúng vậy, Yêu Thánh Phi Đản tuy là bán bộ Chuẩn Thánh, nhưng không phải Chuẩn Thánh.

Chỉ cần là Đại La Thái Ất Kim Tiên, Hoa Dịch có thể thôn phệ sức mạnh của hắn, có đủ lá bài tẩy và sự chuẩn bị để chiến thắng hắn.

Một luồng tiên thiên chi khí lại xuất hiện trong can tạng, khiến tu vi và chiến lực của hắn lại tăng vọt một đoạn!

"Bây giờ, tu vi của ta là Đại La Kim Tiên trung kỳ, và đã mở ra ba đại tàng của cơ thể, nhưng vẫn chưa đủ, ta phải tiếp tục tu luyện, cho đến đỉnh phong Đại La Kim Tiên!" Hoa Dịch nhắm chặt hai mắt, lại bắt đầu tu luyện.

Bây giờ hắn chỉ còn lại gần một trăm năm, khoảng thời gian này tuyệt đối không thể bỏ lỡ.

Cùng lúc đó, Yêu Thánh Phi Đản cũng đang ngồi xếp bằng tu luyện trong Lăng Tiêu Yêu Đình.

Vừa canh gác, vừa tu luyện.

"Hừ, còn một trăm năm, Nhân tộc, Nhân Hoàng, tuổi thọ của ngươi chỉ còn một trăm năm!" Nói xong, trong mắt Phi Đản lóe lên một tia hàn quang, rồi lại nhắm mắt lại.

Đối với Yêu tộc mà nói, một trăm năm chỉ là chớp mắt, chỉ là một lần nhắm mắt mở mắt mà thôi.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, đó chính là ngày tận của Nhân tộc!

Cứ như vậy, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, vội vã lại chín mươi chín năm.

Trong chín mươi chín năm, Hoa Dịch cuối cùng đã nâng thực lực lên Đại La Kim Tiên cao giai, cách đỉnh phong cũng chỉ còn một bước chân!

Trong thế giới Hồng hoang, chớp mắt đã qua gần trăm năm.

Trăm năm ngắn ngủi, trong mắt nhiều vị đại thần Hồng hoang, gần như không tồn tại.

Nhưng trong vòng trăm năm, Nhân tộc lại xảy ra một chuyện lớn.

Chương 50

Sau khi Hoa Dịch tu luyện được hai trăm ba mươi năm, tại lãnh địa Nhân tộc dưới Đại Hoang Sơn, đột nhiên lại có công đức trời giáng.

Người nhận được công đức, lại là một thiếu nữ Nhân tộc tạm thời được đề cử làm thủ lĩnh Nhân tộc.

Trong nhất thời, vạn tộc đại kinh, trên thì Lăng Tiêu Yêu Đình, Hồng Quân, Nữ Oa, Tam Thanh, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, dưới thì chúng Vu tộc, tất cả sinh vật trong thế giới Hồng hoang!

Tất cả đều vô cùng kinh ngạc.

Mới chỉ chưa đầy ba trăm năm, đã có bốn lần tiên thiên công đức.

Lần này, vô số thượng cổ đại thần, Vu Yêu hai tộc, bắt đầu càng thêm chú trọng đến Nhân tộc.

Chỉ là có người ý tốt, cũng có người ý xấu.

Cùng lúc đó, trong trái tim Bàn Cổ đỏ tươi, Hoa Dịch, cũng là Nhân Hoàng, cũng kinh ngạc mở mắt.

"Tiên thiên công đức!?" Lúc này Hoa Dịch một mặt không thể tin nổi, đang tu luyện trong trái tim Bàn Cổ, sao lại vô duyên vô cớ có công đức trời giáng nữa?

"Chẳng lẽ Nhân tộc, có người đã làm ra chuyện kinh thiên động địa!?" Hoa Dịch một trận kinh ngạc, bây giờ cũng chỉ có thể giải thích như vậy.

Vì thân là Nhân Hoàng, chiếm gần chín thành khí vận của Nhân tộc, nên khi có người nhận được tiên thiên công đức, hắn cũng có thể nhận được một phần.

Về điểm này Nữ Oa cũng vậy, dù Hoa Dịch vô cùng không hài lòng.

"Tuy bây giờ ta rất muốn ra ngoài xem một chút, nhưng không có cách nào, thời gian cấp bách!" Giờ phút này, tuy Hoa Dịch vô cùng tò mò, nhưng cuối cùng cũng nhịn được.

Vì Nhân tộc, vì chính mình, hắn phải cam nguyện chịu đựng sự cô đơn suốt ba trăm năm.

Rồi lại trôi qua sáu mươi chín năm, tính ra Hoa Dịch đã tu luyện trong trái tim Bàn Cổ được hai trăm chín mươi năm.

Lúc này, trong huyết hải của trái tim Bàn Cổ đang không ngừng đập, Hoa Dịch lặng lẽ tu luyện.

Lúc này khí tức của hắn đã nội liễm, không còn phô trương sắc bén như trước.

Điều đó cũng có nghĩa là, hắn cuối cùng đã bước vào cảnh giới cao nhất của Đại La Kim Tiên, đạt đến phản phác quy chân!

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển nhanh chóng.

Vĩnh Hằng Chi Thận, Xán Lạn Chi Tỳ, Hắc Động Chi Can, cũng đang trong cơ thể Hoa Dịch tỏa ra quang hoa nhàn nhạt, trong suốt lấp lánh.

Nhưng cũng đúng lúc này, đột nhiên Hoa Dịch mở mắt, rồi từ trong mắt lóe ra một đạo thần quang rực rỡ!

"Phá!" Ngay lúc này, đóa thần hoa rực rỡ trong linh đài chậm rãi bung nở, đóa hoa thứ ba của Hoa Dịch, Vị Lai Hoa, cuối cùng đã nở rộ.

Trong khoảnh khắc, Hoa Dịch được vạn đạo thần quang bao bọc, trông như một vị Thánh Nhân giáng lâm.

Ánh kim quang và ánh sáng bảy màu xen kẽ nhau, khiến thế giới màu máu trở nên lộng lẫy như mộng ảo.

Rồi trong thế giới như mộng ảo đó, Hoa Dịch cuối cùng đã bước vào đỉnh phong Đại La Kim Tiên!

Từng luồng phạm âm mênh mông vang lên, khiến hắn cảm thấy mạnh mẽ chưa từng có.

Ba đóa hoa trên linh đài cùng nhau tỏa sáng, hô ứng lẫn nhau.

Cũng ngay lúc này, Hoa Dịch hít sâu một hơi.

Từng đốm tinh huyết Bàn Cổ xung quanh bắt đầu tụ tập về phía cơ thể hắn, nhìn sơ qua đã có mấy vạn giọt!

Xem ra sau khi tu vi tăng trưởng, tốc độ ngưng luyện tinh huyết Bàn Cổ của Hoa Dịch cũng đã tăng lên đáng kể.

Chỉ thấy vô số tinh huyết cùng với một giọt tâm huyết Bàn Cổ đổ về trong cơ thể, rồi tất cả đều tập trung vào phế bộ của Hoa Dịch.

Từng luồng năng lượng mênh mông bao bọc hoàn toàn phế bộ, thậm chí Hoa Dịch còn có chút ngạt thở.

Nhưng rất nhanh, phế bộ của Hoa Dịch cuối cùng cũng thăng hoa đến cực hạn, bùng phát ra thần hoa rực rỡ, Sinh Mệnh Chi Phế!

Lúc này, hắn lại mở ra một đại tàng nữa của cơ thể.

Cùng lúc đó, ba vạn giọt tinh huyết Bàn Cổ còn lại bắt đầu dung hòa vào tứ chi bách hài, các kinh mạch của Hoa Dịch, trực tiếp đẩy thân thể hắn lên đến đỉnh phong.

Bàn Cổ Chân Thân gần như đại thành!

Sinh Mệnh Chi Phế, như mọi người đã biết, phổi là một cơ quan sống của con người, thải cũ nạp mới, không ngừng cung cấp dưỡng khí và sinh mệnh lực bàng bạc cho cơ thể.

Và vì phế bộ là cơ quan hô hấp, nên khả năng hô hấp của Hoa Dịch cũng được tăng cường đáng kể.

Hắn có thể chuyển hóa toàn bộ hậu thiên chi khí hiện tại thành tiên thiên!

Điều này không chỉ giúp ích rất nhiều cho tu vi của Hoa Dịch, mà còn có nghĩa là, bất kể lúc nào, ngay cả trong thời kỳ mạt pháp, đối mặt với không khí đầy sương mù, thứ hắn hấp thu vào cũng đều là tiên thiên.

Hắn có thể bỏ qua môi trường thiên đạo, sử dụng pháp lực mọi lúc mọi nơi.

Đây là năng lực cực hạn mà ngay cả Thánh Nhân cũng phải ghen tị đỏ mắt!

Không chỉ vậy, sau khi có Sinh Mệnh Chi Phế, sinh mệnh lực, sức sống, khả năng hồi phục của Hoa Dịch đều tăng lên đáng kể, trở thành một con gián không thể bị đánh chết.

Vết thương vừa xuất hiện liền có thể biến mất, khả năng hồi phục có thể nói là khủng bố!

Hoa Dịch xem xét thân thể mình.

Lúc này, Bàn Cổ Chân Thân đã gần đại thành.

Lực phòng ngự có thể sánh ngang thậm chí vượt qua Tổ Vu cùng cấp!

Chương 51

Vĩnh Hằng Chi Thận tăng tiên lực, khả năng duy trì, lực bộc phát!

Xán Lạn Chi Tỳ tăng mọi chức năng phòng ngự của cơ thể, tiên lực trở nên tinh thuần hơn, vượt xa cùng cấp, và có khả năng Cấm Tiên!

Hắc Động Chi Can tăng khả năng thôn phệ của cơ thể, đồng thời tăng tốc độ tu luyện, có thể thôn phệ tiên lực của người khác làm của mình, bá đạo vô cùng!

Sinh Mệnh Chi Phế tăng khả năng lọc của cơ thể, chuyển hóa toàn bộ hậu thiên chi khí thành tiên thiên chi khí, luôn giữ trạng thái tốt nhất mọi lúc, không bị áp chế bởi sự thay đổi của thiên đạo.

"Không hổ là vô địch chân thân mà Bàn Cổ Đại Thánh đã tu luyện, quả nhiên sở hướng vô địch, chẳng trách lúc đó có thể khai thiên lập địa!" Giờ phút này, nhìn tất cả trước mắt, cả người Hoa Dịch đều hưng phấn!

Hắn có thể khẳng định, nếu cỗ thân thể này có thể tu luyện đến đỉnh phong, dùng lực chứng đạo thành Thánh, thì thậm chí có thể bỏ qua đòn tấn công của Thiên Đạo và Đại Đạo!

Nếu thật sự đến lúc đó, Hoa Dịch thật sự trời không sợ đất không sợ.

Đừng quên hắn còn có thể hồn thể song tu, đạt đến hoàn mỹ vô địch thực sự!

"Nhưng mà, tâm tạng lại không tu luyện ra được." Lúc này, mắt Hoa Dịch kinh ngạc, thực ra hắn sớm đã tu luyện ra tiên thiên chi khí trong tâm tạng.

Bây giờ có thể nói là linh đài tam hoa, ngũ khí triều nguyên, tâm, can, tỳ, phế, thận, trừ cái tâm tạng ra, những cái còn lại cũng đều đã thăng hoa đến cực hạn, mở ra đại tàng.

"Chẳng lẽ tâm tạng của ta thiếu cái gì đó, hay là chính là trái tim Bàn Cổ này!?" Hoa Dịch hít sâu một hơi, đột nhiên cảm thấy chỉ có dung hợp trái tim Bàn Cổ này, mới có thể khiến toàn thân thăng hoa đến cực hạn, đạt đến cảnh giới đại viên mãn thực sự!

Mở mắt, nhìn thế giới màu máu, nhưng cuối cùng Hoa Dịch cũng kìm nén được thôi thúc muốn dung hợp trái tim Bàn Cổ.

"Bây giờ còn quá sớm, tuy ta cảm giác trái tim Bàn Cổ sớm muộn gì cũng là của ta, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ." Dục tốc bất đạt, bây giờ đã là linh đài tam hoa, ngũ khí triều nguyên, không vội dung hợp trái tim Bàn Cổ.

"Bây giờ cách kỳ hạn ba trăm năm còn một năm, nhưng ta không cần tu luyện trong trái tim Bàn Cổ nữa!" Mắt Hoa Dịch khẽ lóe lên, lúc này hắn đã gặp phải bình cảnh, chỉ một năm ngắn ngủi, tuyệt đối không thể giúp hắn đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên.

Vì một khi đã đến cảnh giới này, thì không chỉ cần tu luyện, mà cần rất nhiều cảm ngộ về trời đất, nhân sinh, phàm trần và cả chính mình nữa.

Đại La Thái Ất Kim Tiên, nói trắng ra, là giai đoạn chuẩn bị cho Chuẩn Thánh trảm tam thi.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, ba đóa kim hoa lại đại biểu cho Thiên, Địa, Nhân!

Thiên đại biểu cho thiện, Địa đại biểu cho ác, Nhân đại biểu cho bản ngã.

Cần phải ngưng luyện thiện ngã, ác ngã, bản ngã, tất cả vào ba

đóa kim hoa trên linh đài là Thiên, Địa, Nhân.

Rồi trảm đi, mới có thể thành đỉnh phong Chuẩn Thánh!

Nhưng nói thì dễ, làm thì vạn nan.

Một sinh linh từ Thiên Tiên tu đến Chuẩn Thánh mất bao lâu?

Phải tu từ con số không, đến ba lần!

Chính vì thế, người ta mới nói, nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn, chỉ có trảm đi cả quá khứ, hiện tại, tương lai, cũng chính là thiện ngã, ác ngã, bản ngã.

Mới có thể siêu việt quá khứ, siêu việt hiện tại, siêu việt tương lai, đạt đến một loại vĩnh hằng thực sự, là Thánh!

"Bây giờ, tu vi của ta đã đến đỉnh, tuy thân thể có thể tiếp tục cường hóa, nhưng nguyên thần cần cảm ngộ mới có thể đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên!" Mắt Hoa Dịch lóe lên, quan trọng nhất là, bây giờ hắn không còn yếu đuối như trước nữa.

Sở hữu tu vi đỉnh phong Đại La Kim Tiên, lại có nhiều lá bài tẩy vô địch, dù là Yêu Thánh Phi Đản, hắn cũng dám vượt cấp chiến một trận!

Cứ như vậy, hắn đã trở thành một trong những cường giả hàng đầu của Hồng hoang!

Thế là, Hoa Dịch cũng không do dự, vung tay, muốn rời khỏi thế giới trong trái tim Bàn Cổ này.

"Một mạch tu luyện hai trăm chín mươi chín năm, cũng không biết tình hình bên ngoài thế nào, Nhân tộc có ổn không?" Hoa Dịch bình thản nhìn về phía trước, rồi vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, ngay lập tức bị truyền tống ra khỏi trái tim Bàn Cổ.

Mang theo nghi vấn và sự mong đợi trong lòng, Hoa Dịch được

truyền tống ra khỏi trái tim Bàn Cổ.

Nhưng vừa ra khỏi trái tim Bàn Cổ, vẻ mặt hắn liền sững sờ.

"!?" Vì lúc này hắn không ở trong đại điện Vu tộc, mà ở bên ngoài đại điện Vu tộc.

Trước mắt một mảng đỏ máu, huyết trì khổng lồ chiếm trọn mấy ngàn cây số vuông, vô số Vu tộc đang ở trong đó tắm, à không, phải là tu luyện!

Sự thay đổi bên ngoài thực sự quá lớn, khiến Hoa Dịch hơi ngẩn ra.

Bây giờ ngọn Bất Chu Tiên Sơn cao chót vót, giống như một cây cột khổng lồ đứng sừng sững giữa huyết trì, quả đúng với câu nói xưa.

Chuyện cũ như khói, cảnh còn người mất, sự thay đổi lớn đến mức thật khiến người ta không kịp trở tay.

Đúng lúc này!

"Ai!" "Ai!" "Kẻ nào dám tự tiện xông vào cấm địa Vu tộc ta!" Đột nhiên từng đám dũng sĩ Vu tộc bay lên, bao vây Hoa Dịch ba lớp trong ba lớp ngoài, vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Dưới chân Bất Chu Sơn, đại điện Vu tộc, nơi đặt trái tim Bàn Cổ, vốn là cấm địa của Vu tộc, trừ Thập Nhị Tổ Vu ra, các Vu tộc khác đều không được tự ý tiến vào.

Kẻ nào vi phạm, lập tức sinh tử đạo tiêu, hồn phi phách tán.

Ngay cả chúng Vu tộc cũng không được vào, huống hồ là một người xa lạ, cũng khó trách họ lại căng thẳng.

Nhưng cũng đúng lúc này!

"Dừng tay, lui ra, không được vô lễ với thượng khách." Đột nhiên

một giọng nói uy nghiêm từ phía dưới truyền đến, rồi thấy từ trong huyết trì khổng lồ phía dưới, một cái đầu khổng lồ trồi lên.

Chính là một trong Thập Nhị Tổ Vu, người vẫn luôn canh giữ đại điện Vu tộc, Chúc Cửu Âm, hay còn gọi là Chúc Long!

Lúc này, chỉ thấy thân hình khổng lồ của Chúc Long từ huyết trì bay lên trời.

Đến lúc này, Hoa Dịch mới thực sự thấy được hình thể của Chúc Long, không hề nhỏ hơn Bất Chu Sơn bao nhiêu.

Chương 52

Thập Nhị Tổ Vu Chúc Cửu Âm, quả thật khủng bố vô cùng.

"Phụ thần đại nhân!" "Phụ thần đại nhân!" Vì Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, được tạo ra từ máu Bàn Cổ, nên đa số họ đều gọi Tổ Vu là Phụ thần.

Sẽ thấy rất nhiều Vu tộc đều hoảng hốt, cung kính hành lễ.

Rồi thấy Tổ Vu Chúc Long nói: "Đều lui xuống, đây là quý khách, không được vô lễ!" "!" Các dũng sĩ Vu tộc đều tản ra, dưới huyết trì, rất nhiều Vu tộc cũng kính ngưỡng nhìn thân hình Chúc Long.

Lúc này, thấy Chúc Long khổng lồ mỉm cười nói: "Nhân Hoàng, đã lâu không gặp, chà!?" Trong đôi mắt Vu khổng lồ phản chiếu hình ảnh Hoa Dịch, thoáng qua một tia kinh ngạc, lập tức khiến Chúc Long buột miệng nói: "Nhân Hoàng, ngươi… Đại La Kim Tiên!?" Đối với lời nói của Chúc Long, Hoa Dịch bình thản gật đầu: "Ừm, đã tu ra linh đài tam hoa, tiên thể ngũ khí, Đại La Kim Tiên đỉnh phong!" Một câu nói, đã khiến Chúc Long chìm sâu vào sự chấn kinh không bờ bến.

Trời ạ, hắn nghe thấy gì vậy?

Đại La Kim Tiên đỉnh phong!?

Lúc này, Chúc Long còn nhớ, từ cảnh giới ban đầu, tu đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hắn đã mất bao nhiêu năm, ròng rã ba trăm chín mươi chín triệu một ngàn ba trăm bảy mươi mốt ức năm.

Còn mấy chục triệu năm lẻ phía sau thì không tính.

Nhưng Nhân Hoàng bây giờ tu luyện bao nhiêu năm?

Chỉ mới hơn một nghìn hai trăm năm.

Nhưng chỉ hơn một nghìn hai trăm năm, đã khiến hắn một bước lên đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Đối với Chúc Long, ngủ một giấc còn hơn con số đó!

Thôi được rồi, bây giờ Chúc Long cảm thấy thế giới này có lẽ thật sự sắp thay đổi.

Một lúc sau, mở to mắt, trên mặt không hề che giấu sự kinh ngạc vô cùng, Chúc Long gần như ngẩn ra nói: "Nhân Hoàng, tốc độ tu luyện của ngươi, quả thực vượt qua tưởng tượng của ta." Nghe vậy, mắt Hoa Dịch lóe lên, bình thản nói: "À phải rồi, sao lại biến thành thế này." Vừa nói, Hoa Dịch nhìn xuống dưới, huyết trì màu đỏ rộng lớn vô biên.

Chúc Long khẽ cười: "Cũng không có gì, ba trăm năm, trái tim Phụ thần không ngừng điên cuồng phun ra máu Phụ thần, lâu dần cũng biến thành thế này." Nghe vậy, vẻ mặt Hoa Dịch có chút áy náy: "Xin lỗi, ta không chú ý khống chế lượng, ta sẽ giảm bớt lượng máu Đại Thánh sản xuất ra." Vừa nói, Hoa Dịch định dùng ý niệm khống chế trái tim Bàn Cổ.

Nhưng một câu nói đó, lập tức dọa Chúc Long cả thân hình khổng lồ cũng nhảy dựng lên, vội vàng liên tục nói lớn: "Không không, như vậy rất tốt, như vậy rất tốt, ta không ngại, ta không ngại!!" "Vậy à?

Vậy thì tốt." Nghe vậy, vẻ mặt Hoa Dịch bình thản gật đầu, nếu Tổ Vu đã không ngại, thì hắn cũng không cần thiết phải lo chuyện bao đồng.

"Nếu đã như vậy, ta muốn trở về Nhân tộc, có thể giúp ta một tay không." Hoa Dịch lập tức nhìn Chúc Long, vẻ mặt không biểu cảm, bình thản nói.

Muốn trực tiếp vượt qua mấy trăm vạn triệu quang năm, cần sức

mạnh cấp Chuẩn Thánh, điểm này dù là Hoa Dịch cũng không làm được.

Nên hắn cần Chúc Long giúp đỡ.

Lúc này, Chúc Long vừa mới thở phào một hơi, bình tĩnh lại trái tim đang đập loạn, nghe vậy, ngẩng đầu, cũng không chút do dự nói.

"Đưa ngươi về, được, không vấn đề, bây giờ luôn à?" Hoa Dịch bình thản gật đầu: "Ừm, bây giờ, à phải rồi, thứ đã hứa!" Vừa nói, hắn vung tay, trong khoảnh khắc, mấy trăm viên châu đỏ máu bay ra.

"?" Nhìn những viên hồng châu trong suốt lấp lánh đang bay, trong mắt Chúc Long lóe lên một tia kinh ngạc, không biết vì sao tim lại đập thình thịch.

Nhưng lời nói tiếp theo của Hoa Dịch, lại suýt nữa khiến tim Chúc Long nhảy ra khỏi cổ họng.

"Tinh huyết của Đại Thánh." "Cái, tinh huyết của Phụ thần!?" Quả nhiên giây tiếp theo Chúc Long trực tiếp kinh ngạc nhảy dựng lên, chấn động đến nỗi cả huyết trì cũng sóng vỗ ngập trời, long trời lở đất.

Vô số Vu tộc đáng thương trong khoảnh khắc bị nhấn chìm, cả ngọn Bất Chu Tiên Sơn cũng rung chuyển.

Lúc này, vẻ mặt Chúc Long vô cùng kinh hãi, vô thức nhìn những viên tinh huyết Bàn Cổ đang lơ lửng xung quanh, từng viên một, từng hạt một, lại có chút lắp bắp nói: "...Những thứ này đều là tinh huyết của Phụ thần!?" Hoa Dịch không biểu cảm gật đầu, khiến Chúc Long vô cùng kinh ngạc.

Chỉ riêng số tinh huyết của Phụ thần này, đã đủ để ngưng luyện ra một vị Tổ Vu nữa!

Ngay lập tức Chúc Long vẻ mặt ngưng trọng nhìn Nhân Hoàng

trước mắt, thần tình trang trọng nói: "Nhân Hoàng, đa tạ, Vu tộc chúng ta lại nợ ngươi một ân tình lớn!" Hoa Dịch bình thản lắc đầu, ý bảo Chúc Long không cần như vậy, nếu như để hắn biết, số tinh huyết này là không dùng hết còn thừa, không biết Chúc Long sẽ nghĩ gì.

Dù sao vì để ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, Hoa Dịch đã dùng hết bốn giọt tâm huyết Bàn Cổ có thể sinh ra Tổ Vu, và hàng vạn giọt tinh huyết Bàn Cổ.

Có thể nói mỗi giọt máu chảy trong người hắn bây giờ, đều là do tinh huyết Bàn Cổ tạo thành.

Vĩnh Hằng Chi Thận có thể không ngừng tạo máu, số máu này không hề thua kém máu Bàn Cổ chảy ra từ trái tim Bàn Cổ.

"Bất kể thế nào, Nhân Hoàng, lần này, ngươi lại giúp Vu tộc chúng ta một việc lớn, có mấy trăm giọt tinh huyết của Phụ thần, có lẽ có thể giúp ta chạm đến cảnh giới đó!" Nói đến cảnh giới đó, trong đôi mắt Vu khổng lồ của Chúc Long lóe lên một tia nóng rực, không còn nghi ngờ gì nữa, đó là Thánh!

Lúc này Hoa Dịch cũng hiểu, vẻ mặt không biểu cảm, bình thản nói: "Ta bây giờ muốn trở về, xin hãy ra tay." Nghe vậy, Chúc Long lập tức gật cái đầu khổng lồ: "Được rồi, chuẩn bị đi!" Vừa nói, hắn mở to miệng, trong khoảnh khắc, một đạo hà quang màu đỏ phun ra, lập tức bao bọc toàn bộ Hoa Dịch.

Rất nhanh, chỉ thấy hà quang lóe lên, Hoa Dịch biến mất trên Bất Chu Sơn.

Nhưng cũng đúng lúc này!

"Chúc Long!" Các Tổ Vu còn lại ở lại Vu tộc đến rồi, cảm nhận được khí tức xuất quan của Nhân Hoàng, nên mới vội đến.

Nhìn Cú Mang, Chúc Dung, Hậu Thổ đang vội đến trước mắt, Chúc Long lập tức kể lại chuyện vừa xảy ra.

Lập tức khiến tất cả Tổ Vu đều vẻ mặt kinh ngạc, Nhân Hoàng, đột phá Đại La Kim Tiên!

Rồi, khi Chúc Long lấy tinh huyết của Tổ Vu ra, các Tổ Vu khác càng trợn to mắt Vu, trên mặt vô cùng kinh hãi, kinh hỉ và cuồng nhiệt.

Tất cả Tổ Vu đều biết, họ nợ Nhân Hoàng ngày càng nhiều.

Những món nợ này, sớm muộn gì cũng phải trả!

Cũng cùng lúc đó, cùng với hà quang lóe lên, Hoa Dịch xuất hiện bên ngoài Đại Hoang Sơn.

Nhìn ngọn Đại Hoang Sơn hùng vĩ trước mắt, trong mắt Hoa Dịch lóe lên một tia hoài niệm.

Nhưng giây tiếp theo, trên mặt hắn cũng lóe lên một tia kinh ngạc!

"Sao lại nhiều thế này!?" Trước mắt, một chuỗi các bộ lạc Nhân tộc, dày đặc, mênh mông, chiếm trọn cả khu vực xung quanh mấy trăm vạn dặm, tương đương với cả một tiểu quốc An Lạc!

Chương 53

Nhìn sơ qua, Nhân tộc có lẽ đã có mấy chục ức người!?

Chỉ trong ba trăm năm, Nhân tộc từ năm, sáu triệu người phát triển lên mấy chục ức, lúc này, Hoa Dịch thực sự kinh ngạc.

Tốc độ sinh sôi của Nhân tộc, thật quá đáng sợ!

Lúc này, "Người nào!" Đột nhiên từ phía bộ lạc Nhân tộc bay lên gần trăm vạn người, mỗi người đều có tu vi Địa Tiên, thiếu nữ Nhân tộc đứng giữa kia thậm chí đã gần đến Thiên Tiên!

Và, tất cả Nhân tộc đều quấn quanh mình ngọn lửa, xem ra đều có trình độ khống hỏa không hề tầm thường!

Lúc này, thấy mấy trăm vạn Nhân tộc bao vây toàn bộ, thiếu nữ Nhân tộc cầm đầu kia, càng đi đầu, hiện ra mái tóc dài màu đỏ thẫm, trên khuôn mặt tuyệt mỹ, uy nghiêm nói: "Người nào, dám xông vào lãnh địa Nhân tộc ta!" Lúc này, Hoa Dịch bình thản quay đầu lại: "Là ta!" Lúc này, tất cả Nhân tộc đều sững sờ, rồi lập tức nước mắt lưng tròng!

"Hoàng!" "Hoàng của chúng tôi!" "Nhân Hoàng!!!" Lúc này, Hoàng đã về, Nhân Hoàng đã về!

Ngay lập tức, Hoa Dịch được chúng Nhân tộc vây quanh, trở về dưới chân Đại Hoang Sơn.

Nhìn bộ lạc Nhân tộc đã thay đổi lớn trước mắt, Hoa Dịch phảng phất như cách cả một đời.

Đặc biệt là thiếu nữ Nhân tộc mới mười tuổi lúc đó, tiểu Doãn Xúc, bây giờ đã trưởng thành thành một đại cô nương thiên tư quốc sắc, anh khí bừng bừng.

Tu vi càng đạt đến Thiên Tiên!

Chỉ ba trăm năm đã thành Thiên Tiên, ngay cả người có tiên thiên đạo thể, tốn một ngàn năm mới đạt đến Địa Tiên, Nhân Hoàng đời đầu tiên, Hoa Dịch, lúc này cũng vô cùng hổ thẹn!

Quả nhiên là con của khí vận, người thay đổi một Nhân tộc Hồng hoang, không hề tầm thường.

"À, công đức trời giáng lúc đó, người nhận được công đức là ai vậy?" Lúc này, Nữ đế Nhân tộc vốn anh tư hiên ngang, trước mặt Hoa Dịch lại là một cô gái ngoan ngoãn, khéo léo đứng một bên hầu hạ.

Đối với câu hỏi của Hoa Dịch, nàng tự nhiên cung kính không dám giấu diếm.

Nguyên là sau đó một trăm năm, cô bé mười tuổi năm xưa đã trưởng thành thành một Nữ đế có cả thực lực và tài năng lãnh đạo.

Một trăm năm thành Địa Tiên, và được chúng Nhân tộc đề cử làm, lãnh tụ tạm thời của Nhân tộc sau khi Hoa Dịch rời đi.

Dẫn dắt Nhân tộc, sinh tồn dưới thế giới Hồng hoang tàn khốc này!

Đồng thời Hoa Dịch cũng biết, người nhận được công đức trời giáng lúc đó, chính là Doãn Xúc trước mắt.

Nàng đã thực sự khai sáng và hoàn thiện Vạn Hỏa Đại Đạo, và truyền thụ cho các Nhân tộc khác, khiến thế giới Hồng hoang thực sự bước vào thời đại mà vạn chúng sinh linh, đều có thể khống chế ngọn lửa!

"Quả nhiên, Nhân Hoàng đời đầu tiên Toại Nhân Thị quả thực ưu tú, chỉ trong hai trăm năm, đã xây dựng Nhân tộc thành, chủng tộc mạnh nhất khu vực gần ngàn vạn dặm." Nghe lời nói của Doãn Xúc trước mắt, mắt Hoa Dịch lóe lên, đồng thời trong lòng thầm nghĩ.

Bây giờ Nhân tộc, đang phát triển theo hướng nhân vật chính của trời đất, dưới sự can thiệp của hắn, lại càng tiến thêm mấy bước!

Bây giờ yêu thú, hoang thú, đều không dám trêu chọc Nhân tộc, về cơ bản đều trở thành đối tượng bị con người săn bắt, trở thành lương thực.

"Nhân Hoàng, xem kìa, linh cốc mà chúng ta trồng, chỉ riêng thu hoạch hàng năm đã đủ cho Nhân tộc chúng ta sử dụng, chúng ta còn dùng nó để giao dịch với các chủng tộc khác!" Trở thành đại cô nương, quyền Nhân Hoàng Doãn Xúc, tự hào giới thiệu với Hoa Dịch những thành quả xuất sắc của Nhân tộc trong gần ba trăm năm.

Trước mắt, từng mảnh ruộng linh cốc nối tiếp nhau, trải dài vô tận, bây giờ đang là mùa thu hoạch, từng hạt linh cốc vừa to vừa tròn, vô cùng căng mẩy, hương thơm ngào ngạt.

Nhìn thôi đã thấy thèm ăn.

Rất nhiều tộc nhân đang lao động thu hoạch trên đồng ruộng.

Các tộc lân cận như Ma Cô tộc, Ải Thú tộc, Thạch Đầu tộc, Thú tộc, đều chủ động lấy con mồi đổi lấy linh cốc của Nhân tộc.

Cơm gạo đã bước đầu chinh phục vị giác của các chủng tộc xung quanh Nhân tộc trong thế giới Hồng hoang.

Đồng thời, một hình thức giao dịch lấy vật đổi vật cũng bắt đầu dần dần triển khai xung quanh Nhân tộc.

Những thứ khác chưa nói, nhưng ít nhất xung quanh Nhân tộc, chúng chủng tộc Hồng hoang không còn tùy ý cướp bóc, bắt đầu bước vào thời đại văn minh do Nhân tộc dẫn đầu.

Lịch sử luôn có những hiện tượng như vậy, bây giờ cũng vậy.

Chỉ cần bạn đủ mạnh mẽ, người khác sẽ luôn học hỏi theo bạn,

kẻ không theo kịp thời đại, sớm muộn gì cũng sẽ bị thời đại đào thải.

Đây là thứ đã khắc sâu vào xương tủy của mọi sinh linh, ai cũng vậy.

Lúc này, nhìn tất cả trước mắt, Hoa Dịch một mặt vui mừng, quay đầu, nói với tiểu Doãn Xúc đang vui mừng hớn hở bên cạnh: "Làm tốt lắm, mấy trăm năm nay vất vả cho ngươi rồi!" Một câu nói, khiến một đời Nhân đế Doãn Xúc lập tức mắt hoe đỏ, lúc này vô cùng vui vẻ, có một câu nói của Nhân Hoàng, còn quan trọng hơn tất cả.

Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, lơ lửng trên trời, bầu trời đầy sao, đều vô cùng lấp lánh.

Dưới bầu trời sao, cả tộc Nhân tộc cuồng hoan, từng bộ lạc một, đốt lên những đống lửa trại hừng hực.

Đàn ông, phụ nữ Nhân tộc ca hát nhảy múa dưới đống lửa trại, vô cùng vui vẻ.

Vì Hoàng của họ đã về, chỉ riêng điểm này đã đáng để ăn mừng!

Một mình ngồi dưới đống lửa trại ban đầu, nhìn mọi thứ xung quanh chưa từng thay đổi, trên ngai vàng Nhân Hoàng, Hoa Dịch vừa gặm thịt nướng vừa hoài niệm.

Rồi đặt miếng thịt trong tay xuống, nhìn về phía thiếu nữ tóc xanh cách đó không xa, trên mặt mang theo ý cười nói: "Còn ngươi thì sao, tại sao lại ở đây?" Thiếu nữ tóc xanh trước mắt, không còn nghi ngờ gì nữa chính là Tổ Vu Huyền Minh, không biết từ lúc nào trong bữa tiệc lửa trại, Hoa Dịch đột nhiên phát hiện, Tổ Vu Huyền Minh đang cùng một đám đàn ông Nhân tộc tranh đồ ăn, lập tức dọa hắn giật mình.

"À, là tinh linh trong núi, tôi vô tình phát hiện ra, vì tu vi cao thâm, đã nhiều lần giúp đỡ Nhân tộc chúng tôi, nên tôi đã đồng ý cho cô ấy ở

lại Nhân tộc chúng tôi.” Lúc này, thiếu nữ Doãn Xúc bên cạnh cười đáp.

“Ai, tinh linh trong núi!?” Hoa Dịch nhìn Huyền Minh, trên mặt có chút trêu chọc, người sau trực tiếp quay đầu đi, ngấu nghiến miếng thịt nướng trong tay.

“Hoàng của tôi, sao vậy!?” Doãn Xúc có chút không hiểu nghiêng đầu, Hoa Dịch lại cười cười: “Không, không có gì.” Nếu nói một đại Tổ Vu Huyền Minh, hóa thành tinh linh trong núi, chỉ để ăn chực uống chực ở Nhân tộc, nói ra ai tin!?

Nhưng Hoa Dịch cũng không vạch trần, vì chiến lực mạnh mẽ của Tổ Vu Huyền Minh, có lẽ sẽ trở thành một lá bài tẩy trong tay hắn.

Ít nhất một Chuẩn Thánh cấp đỉnh phong trảm tam thi, có thể trấn nhiếp các chủng tộc khác, khiến Nhân tộc vô cùng an toàn.

Rồi nhanh chóng, một bữa tiệc vui vẻ cứ thế kết thúc.

Chương 54

Huyền Minh cũng bị Doãn Xúc kéo về bộ lạc của mình, nghe nói ở trong một căn nhà.

Lúc này, dưới ánh trăng, Hoa Dịch đứng trên đỉnh núi cao chót vót, nhìn bộ lạc Nhân tộc, trong lòng cảm thán vô hạn.

"Tại sao ta cảm giác bình cảnh của mình dường như đã lỏng đi một chút, chẳng lẽ ta phải trải nghiệm cuộc sống nhiều hơn, mới có thể giúp ta ngưng tụ thiện ngã, đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên!?" Cảm nhận được kim hoa trên linh đài ngưng tụ ra từng điểm ánh sáng, Hoa Dịch vô cùng mừng rỡ.

Bởi vì chỉ khi ngưng tụ ra thiện ngã, ngồi xếp bằng trên kim liên linh đài, thì thời khắc cuối cùng mới có thể trảm ra thiện thi.

Thế là trong một năm ngắn ngủi tiếp theo, Hoa Dịch sống giữa hồng trần của Nhân tộc.

Những lúc không có việc gì, hắn lại nhờ Doãn Xúc hỗ trợ sắp xếp các công việc của Nhân tộc, trải nghiệm nhân sinh trăm thái.

Thỉnh thoảng, hắn lại du ngoạn trong thế giới Hồng hoang, quan sát các chủng tộc xung quanh để mở mang kiến thức.

Cứ thế, bất tri bất giác hơn nửa năm đã trôi qua.

Một ngày nọ, Hoa Dịch đang trên đường trở về Nhân tộc thì đột nhiên phát hiện một nơi thần kỳ.

Đây là một bờ biển, vách đá dựng đứng, uốn lượn khúc khuỷu, hiểm trở cheo leo, đá lạ chồng chất.

Nhưng trên vách đá lại có một hang động.

Hang động nửa chìm trong biển, sâu khoảng ba mươi mét, từ vách đá xuống đáy động sâu hơn mười mét, trong động đá lạ xen kẽ, lởm chởm như răng chó, không có chỗ đặt chân.

Bên trong còn tỏa ra thần quang nhàn nhạt cùng từng luồng phạm uy, khiến sinh linh xung quanh vô cùng sợ hãi, không dám đến gần! "Cảnh tượng này giống như Phổ Đà Sơn ở Nam Hải, chẳng lẽ là Triều Âm Động trong truyền thuyết!?" Ngay lập tức, Hoa Dịch trừng lớn mắt, trong lòng có chút kinh ngạc.

Triều Âm Động, đúng như tên gọi, là sơn động mà Từ Hàng Đạo Nhân, cũng chính là Quan Âm Đại Sĩ sau này, cư ngụ.

Bên trong còn có một món Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm là Tam Thập Tam Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, cùng với thần vật tiên thiên là Tam Quang Thần Thủy!

Ai cũng biết, Tiên Thiên Linh Bảo là vật tiên thiên, mang theo uy áp tiên thiên nhàn nhạt, sinh linh bình thường nào dám đến gần.

Còn Tam Thập Tam Thanh Tịnh Lưu Ly Bình lại là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy không phải hàng đỉnh cấp, nhưng cũng ngang hàng với một loạt thượng phẩm linh bảo như Nhị Thập Tứ Định Hải Châu, Ngũ Đại Tiên Kỳ.

Bên trong có ba mươi ba đạo cấm chế tiên thiên, một khi tung ra có thể giam cầm tu vi, khiến đối phương không thể động đậy, rồi hút vào trong bình, cực kỳ bá đạo.

Nếu người sử dụng có tu vi cao thâm, đừng nói là Thái Ất Kim Tiên, dù là Chuẩn Thánh cũng sẽ tan thành mây khói trong phút chốc!

Còn về Tam Quang Thần Thủy, đó cũng là một thần vật tiên thiên phi thường.

Nhật Quang Thần Thủy, tiêu mòn huyết nhục xương cốt.

Nguyệt Quang Thần Thủy, ăn mòn nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy, nuốt chửng chân linh ý niệm.

Cả ba loại đều là sát khí cực lớn có thể đoạt mạng người!

Nhưng khi ba loại nước hợp nhất, có thể hóa thành thánh dược chữa thương đệ nhất thế gian, có thể cải tử hoàn sinh, bạch cốt sinh da thịt, giải ức vạn độc.

Năm xưa, tiên thiên linh căn Nhân Sâm Quả Thụ chính là do Từ Hàng Đạo Nhân dùng Tam Quang Thần Thủy cứu sống! "Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tam Quang Thần Thủy đều là cơ duyên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau này ban cho Từ Hàng Đạo Nhân.

Hiện tại Tam Thanh còn chưa thành thánh, Từ Hàng Đạo Nhân có huyễn hóa ra thần thức hay không còn chưa biết.

Hai món thần vật tiên thiên này, đã bị ta phát hiện, tại sao phải để lại cho gã?

Không lấy thì phí!" Hoa Dịch không do dự, bay thẳng về phía Triều Âm Động.

Hiện tại, hắn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sở hữu Bàn Cổ Chân Thân, lại mở ra tứ đại bảo tàng trong cơ thể, có thể đối địch với Thái Ất Kim Tiên, dù ở thế giới Hồng hoang cũng thuộc hàng chiến lực đỉnh cấp.

Cho nên dù Triều Âm Động có nguy hiểm, hắn cũng không hề sợ hãi!

Cuối cùng, vừa vào Triều Âm Động, đi qua bảy tám khúc quanh, chín khúc mười tám cua, dựa vào trực giác nhạy bén và dao động tiên lực của Tiên Thiên Linh Bảo, Hoa Dịch quả nhiên đã nhìn thấy thứ

mình muốn!

Trước mắt là một hồ nước suối, lấp lánh ba màu vàng, trắng, bạc.

Nổi trên mặt hồ là một vật màu xanh lục, chính là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình. "Quả nhiên, đây là cơ duyên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cho nên trước khi ta lấy, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tam Quang Thần Thủy đều còn ở đây!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt Hoa Dịch sáng lên, không chút do dự, vung tay lên, pháp lực mênh mông cuồn cuộn ập về phía Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tam Quang Thần Thủy.

Tiên Thiên Linh Bảo sở dĩ là Tiên Thiên Linh Bảo vì chúng đều có linh thức.

Tuy yếu ớt, nhưng vừa cảm nhận được uy hiếp, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình liền tự chủ phản kháng!

Nhưng dù nó có phản kháng, thực lực của Hoa Dịch lúc này đã mạnh hơn xưa rất nhiều, lại có trong mình Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Bàn Cổ Chân Thân, Chí Tôn Cốt... những át chủ bài mạnh mẽ, không còn yếu ớt như trước.

Lập tức, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình chỉ chống cự được một lát đã bị Hoa Dịch thu lấy.

Vật mà ngay cả Từ Hàng Đạo Nhân cũng có thể khống chế, Hoa Dịch cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, sao lại không khống chế được?

Thanh Tịnh Lưu Ly Bình vừa vào tay, hắn liền vận dụng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, ba mươi ba đạo cấm chế tiên thiên bị luyện hóa trong nháy mắt. "Thu!" Hoa Dịch không do dự, lại trực tiếp tế Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, nhắm thẳng vào Tam Quang Thần Thủy.

Lưu ly bình và Tam Quang Thần Thủy vốn là vật cộng sinh, lập

tức, thần thủy ba màu vàng, bạc, trắng lấp lánh cuồn cuộn chảy vào miệng bình!

Chương 55

"Tam Quang Thần Thủy là vật chí độc trong thiên hạ, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình lại có thể hóa giải vạn vật, hai thứ kết hợp, uy lực càng lớn!" Hoa Dịch nhìn Thanh Tịnh Lưu Ly Bình trong tay, ánh mắt lóe lên.

Không chỉ vậy, bên trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình tự thành một không gian, sau này có thể dùng để chứa đồ.

Dù là vật sống cũng có thể chứa bên trong, nhiều nhất là không kích hoạt công đức luyện hóa mà thôi. "Tương đương với một phiên bản yếu của Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ!" Nắm chặt Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, rồi thu nhỏ nó lại.

Tất cả Tiên Thiên Linh Bảo đều có thể biến lớn thu nhỏ.

Lấy xong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình và Tam Quang Thần Thủy, Hoa Dịch không do dự, bay về lãnh địa Nhân tộc.

Bất tri bất giác bay mấy tháng, cuối cùng cũng về đến ngoại vi Đại Hoang Sơn.

Lúc này vạn vật tĩnh lặng, mặt trời sắp mọc, Nhân tộc trong một năm cũng không có quá nhiều thay đổi.

Ánh dương ban mai vàng rực rỡ từ từ nhô lên từ đường chân trời, ánh nắng ấm áp bao phủ khắp mặt đất.

Nhưng đúng lúc này, bên tai hắn vang lên một giọng nói! "Đinh, chúc mừng chủ nhân đã điểm danh thành công liên tục ba trăm năm, nhận được phần thưởng: tiên thiên đệ nhất sát khí, Thí Thần Thương!" Nghe xong, Hoa Dịch lập tức trừng lớn mắt. "Thí Thần Thương!!!" Nhưng cũng đúng lúc này, tại Lăng Tiêu Yêu Đình! "Ha ha

ha ha, cuối cùng!

Cuối cùng!

Lão tử cuối cùng cũng được giải thoát rồi!!!" Từng tiếng gầm kinh thiên động địa vang lên cùng với tiếng cười lớn.

Uy áp cuồng bạo vô cùng khiến các cột trụ xung quanh đều nứt toác.

Bầy yêu đều run rẩy, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi.

Cảnh tượng giống như một đại yêu bị phong ấn đã lâu cuối cùng cũng được giải phong. "Phi Đản, đừng quên mệnh lệnh của Yêu Hoàng.

Lần này chỉ cần bắt Nhân Hoàng về, đừng làm hại Nhân tộc, vì Yêu Hoàng muốn dùng Nhân tộc để khai phong cho Đồ Vu Kiếm!" Một lát sau, Dương Thương, cũng là một trong Thập Đại Yêu Thánh, đứng bên cạnh nhàn nhạt nói.

Dương Thương là một nữ tử có dung mạo tuyệt mỹ lạnh lùng, nguyên hình là một con chim xanh.

Lúc này, nghe thấy lời đó, Phi Đản với vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt lóe hồng quang, nhếch miệng cười nói: "Hắc hắc, ta biết rồi, nhưng ta muốn khiến tên Nhân Hoàng đó sống không bằng chết, để báo mối nhục của ta!" Hiện tại, giết hay không giết con mồi đã không còn quan trọng, trong mắt Phi Đản, thể diện còn quan trọng hơn.

Một Yêu Thánh đường đường lại nhiều lần phái binh, cuối cùng đều thất bại trong tay Nhân tộc nhỏ bé, thật mất mặt đến tận nhà bà ngoại.

Lần này, Phi Đản muốn đích thân xuất chinh, để Nhân tộc cảm nhận được sự tuyệt vọng và sợ hãi, để Nhân Hoàng sống không bằng chết, mới có thể rửa sạch mối nhục xưa! "Được, để Nhân Hoàng

sống không bằng chết là tốt nhất, tuyệt đối đừng giết, hắn mang trong mình tiên thiên công đức, có tác dụng lớn với Yêu Hoàng, có thể dùng để tế Đồ Vu Kiếm, giết Vu tộc sẽ không dính nhân quả!" "Được rồi, ta biết rồi!" Nghe vậy, Phi Đản tỏ vẻ bất mãn, rồi quay đầu lại: "Thập đại Yêu Soái, trăm vạn Yêu Quân!" Mỗi lần Yêu đình đổi gác đều sẽ thay một vị Yêu Thánh, mỗi Yêu Thánh đều có binh lính của riêng mình.

Lúc này, chim xanh Dương Thương đang đổi gác, cũng mang theo binh lính của mình, vì vậy Phi Đản có thể không còn kiêng dè, dẫn theo toàn bộ đại quân thuộc hạ đi vây quét Nhân tộc! "Vâng!" "Vâng!" "Vâng!" Lập tức, có đến mấy trăm vạn Yêu Quân, tám mươi đại Yêu Tướng, mười đại Yêu tộc Phó Soái, toàn bộ tập hợp bên ngoài Nam Thiên Môn.

Bọn chúng cầm vũ khí trong tay, gầm lên những tiếng hét dữ tợn!

Ngay lập tức, Yêu Thánh Phi Đản thật sự dẫn trăm vạn Yêu Quân xuất chinh, đích thân làm thống soái.

Đồng thời, mỗi một Yêu Tướng đều là Kim Tiên, các Yêu tộc Phó Soái đều là Đại La Kim Tiên!

Đương nhiên, dưới trướng Phi Đản không chỉ có trăm vạn Yêu Quân, nhưng để vây quét Nhân tộc lần này, từng đó yêu quái đã đủ rồi! "Gào!!!" Lập tức, Yêu Thánh Phi Đản ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, sau đó nói với trăm vạn Yêu Quân trước mặt: "Các con, tàn sát thôi!" Dứt lời, Yêu Thánh Phi Đản đi đầu, trăm vạn Yêu Quân hùng dũng kéo đi.

Ngoài Nam Thiên Môn, mây gió cuộn trào.

Dương Thương, một Yêu Thánh khác, thì lạnh lùng nhìn tất cả.

Cùng lúc đó, tại Lăng Tiêu Yêu Đình. "Hừ, bắt đầu rồi sao?" Đông

Hoàng Thái Nhất từ từ mở mắt, trong đó lóe lên một tia hàn quang.

Ba trăm năm qua, mọi thay đổi của Nhân tộc hắn đều nhìn thấy, nhưng trong mắt Đông Hoàng, chúng chỉ là những con kiến nhỏ bé đáng cười.

Cái gì mà giao dịch, trong mắt hắn đó là việc làm của lũ kiến hôi.

Yêu tộc chỉ có cắn xé, chỉ có cướp đoạt.

Chỉ có kẻ thích nghi mới sinh tồn, cá lớn nuốt cá bé, đó mới là quy luật của thế giới Hồng hoang!

Cùng lúc đó, Đế Tuấn bên cạnh cũng mở mắt, chậm rãi nói: "Bây giờ Nhân Hoàng đã đủ trưởng thành, Đồ Vu Kiếm của ta cũng đang ở giai đoạn then chốt, bắt hắn về, dùng máu tươi, dùng hồn luyện kiếm, có thể tăng mạnh uy lực của Đồ Vu Kiếm!" Đồ Vu Kiếm.

Một thanh trường kiếm như được đúc bằng đồng thau, toàn thân màu vàng nhạt, lẳng lặng đặt trong cửu thiên thần hỏa, chờ ngày xuất thế.

Nhưng cũng cùng lúc đó.

Một thanh trường thương màu đỏ rực, toàn thân tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo chói lóa.

Từ thân thương thẳng tắp, đến mũi thương sắc bén.

Từng luồng khí tức sát phạt lan tỏa, chỉ cảm nhận thôi cũng khiến người ta lạnh gáy, như thể có thể đâm thủng cả bầu trời.

Không khí xung quanh, nhiệt độ cũng đột ngột giảm xuống ba phần!

Chương 56

"Thí Thần Thương!?" Nhìn thanh trường thương dài ba mét trong tay, trong mắt Hoa Dịch lóe lên vẻ kinh ngạc.

Trường thương toàn thân màu máu, ánh sáng nhu hòa lưu chuyển, khắp thân thương là vô số kinh lạc, giống như mạch máu, nhưng thực chất là phù văn thiên đạo!

Cây thương này dài ba mét, nhưng thực ra gần bốn mét, trong đó có ẩn chứa số học bất định.

Mũi thương sắc bén vô cùng, lóe lên hàn quang màu máu, có hai lưỡi và lưỡi ngược, hình dáng khí động học, có thể nói là tạo vật hoàn mỹ nhất của trời đất!

Hoa Dịch khẽ vung một cái, ánh sáng lạnh lẽo bắn ra, trong khoảnh khắc tầng khí quyển trên bầu trời bị cắt làm đôi, một vách đá cao vạn trượng trước mắt, trực tiếp xuất hiện một vết cắt mỏng ở giữa. "Lại có uy lực như vậy!?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch kinh ngạc, phải biết rằng đây còn chưa phải là toàn bộ sức mạnh của Thí Thần Thương! "Thí Thần Thương là tiên thiên đệ nhất sát phạt thánh bảo, có thể giết Thánh Nhân, có thể ảnh hưởng đến tâm trí người khác, trên đó có ba ngàn tám trăm đạo cấm chế tiên thiên.

Với thực lực hiện tại của ta, nhiều nhất chỉ có thể tạm thời giải phong, bình thường chỉ có thể phát huy được một phần mười uy lực của Thí Thần Thương!" Một phần mười, đối với một vị Đại La Kim Tiên cũng là điều không thể.

Cũng chỉ có Hoa Dịch, người đã mở Bàn Cổ Chân Thân, bảo tàng cơ thể, Chí Tôn Cốt, và tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mới làm được.

Nếu là người khác, đừng nói Đại La Kim Tiên, dù là Thái Ất Kim Tiên, sức mạnh phát huy ra cũng chưa đến một phần vạn của Thí Thần Thương.

Dù Yêu Thánh Phi Đản có đích thân đến, cũng phải cẩn thận.

Tu vi yếu hơn một chút, trong khoảnh khắc sẽ bị Thí Thần Thương xâm thực, mất đi tâm tính, lạc lối bản ngã, cuối cùng mất đi chính mình, vĩnh viễn rơi vào ma đạo, trở thành một công cụ chỉ biết giết chóc! "Thí Thần Thương, tiên thiên đệ nhất thần bảo công kích, năng lực sát phạt còn trên cả Bàn Cổ Phiên, là do thân sen của Hỗn Độn Thanh Liên hấp thụ hung lệ chi khí nhất trong hỗn độn mà hóa thành, có thể giết Thánh Nhân.

Với căn cơ hiện tại của ta, nhiều nhất có thể giải phong một phần mười, nhưng nếu gặp nguy hiểm chí mạng, không ngại giải khai phong ấn, dù chết cũng phải chiến một trận, gây ra tổn thương lớn nhất cho kẻ địch!" Đúng vậy, sát phạt chi lực của Thí Thần Thương tuy sẽ ảnh hưởng đến người sở hữu, nhưng nếu dùng tốt, không ngại là một lá bài tẩy, có thể tung ra đòn chí mạng nhất cho đối phương!

Nghĩ đến đây, Hoa Dịch vô cùng vui mừng, hệ thống điểm danh thật sự quá đỉnh, mới điểm danh ba trăm năm đã cho một cây Thí Thần Thương.

Kết hợp với Tam Quang Thần Thủy, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình vừa có được, như vậy đối chiến với Phi Đản, đối phó với cuộc tấn công của đại quân Yêu tộc, hắn càng có thêm nắm chắc!

Lúc này, mặt trời từ từ lên cao, trời đất một mảnh rạng đông. "Ngô hoàng!

Ngô hoàng về rồi!!" "Ngô hoàng!!" Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, từ trên trời đáp xuống, nhận được sự chào đón nồng nhiệt của tất cả tộc nhân.

Doãn Xúc, người thay Hoa Dịch quản lý Nhân tộc, cũng mừng rỡ.

Hoa Dịch trở về, mang theo thiên tài địa bảo mà Nhân tộc thu thập được trong một năm, hỏi Doãn Xúc về những chuyện xảy ra trong năm qua, kể cho mọi người nghe những chuyện đã trải qua bên ngoài, rồi nghỉ ngơi điều chỉnh một chút.

Thời gian còn lại, hắn làm quen với Thí Thần Thương trong tay, để nó và mình càng thêm ăn khớp.

Cứ như vậy, bất tri bất giác nửa tháng đã trôi qua.

Nhưng vào sáng ngày thứ mười sáu, Hoa Dịch đang ngồi trên vương tọa đột nhiên mở mắt: "Đến rồi!" Lúc này, nhìn lên bầu trời, một mảng đen kịt, mây đen từ phương xa kéo đến che kín cả bầu trời.

Tiếng sấm cuồn cuộn, sấm sét vang trời, đinh tai nhức óc!

Trong khoảnh khắc, mặt đất như được phủ một lớp voan đen, cả bầu trời bị mây đen che kín không một kẽ hở, giống như đêm trước cơn bão. "Chuyện gì vậy?" "Nhìn lên trời kìa!?" Lúc này, vô số người của Nhân tộc, bất kể là người đang làm việc trên đồng ruộng, người đang đi săn trong rừng, hay người ở các bộ lạc, đều bất giác ngẩng đầu lên, và cảm nhận được sự nặng nề trong không khí.

Sau đó, đúng lúc này!

Ầm ầm!! "Nhân Hoàng!!!" Cùng với một tiếng sét đinh tai nhức óc, một giọng nói kinh hoàng vang vọng khắp trời đất.

Tiếp theo, tất cả mọi người đều kinh hãi phát hiện, trong đám mây đen trên trời, là những cặp mắt màu đỏ rực.

Chúng đang nhìn xuống một cách lạnh lùng, khát máu, giễu cợt, khinh thường!

Giống như đang nhìn những đàn kiến bò trên mặt đất.

Cảnh tượng này cực kỳ đáng sợ, như bầu trời đầy những vì sao lấp lánh màu máu.

Gió mây cuồn cuộn, biển mây sôi trào, thiên uy mênh mông.

Cảnh tượng này, thậm chí còn đáng sợ hơn cả tiên kiếp lần trước của Hoa Dịch!

Tất cả Nhân tộc đều run sợ, kinh hãi nhìn mọi thứ. "Kẻ nào dám xâm phạm Nhân tộc của ta!" Nhưng ngay lúc này, một thiếu nữ dẫn đầu chúng Nhân tộc bay lên trời!

Thiếu nữ khoác trên mình ngọn lửa, mái tóc dài màu lửa, sau lưng là đôi cánh do lửa hóa thành.

Những người Nhân tộc khác cũng vậy, mỗi người cầm vũ khí thu được lúc trước, không chút sợ hãi đối mặt với bầu trời.

Toại Nhân Nữ Đế của Nhân tộc, đối mặt với bầu trời, đôi cánh lửa vừa giương ra, đã thể hiện hết phong thái của một nữ hoàng.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy trên bầu trời bao la! "Hừ, ngu xuẩn!" Vừa dứt lời, uy áp trên trời đột ngột giáng xuống, toàn bộ lãnh địa Nhân tộc, trọng lực đột ngột tăng lên mấy vạn lần.

Đại Hoang Sơn ầm ầm rung chuyển, nứt vỡ, đá vụn bay tứ tung, dường như cả dãy núi cũng không chịu nổi thiên uy mênh mông này! "Khốn kiếp!" Uy áp đột ngột khiến Toại Nhân Nữ Đế không thể động đậy.

Doãn Xúc với mái tóc dài màu lửa, mở to đôi mắt đỏ rực, cố gắng chống đỡ để không ngã xuống.

Sau lưng nàng, vô số binh sĩ Nhân tộc cũng vậy.

Chương 57

Những Địa Tiên này, thậm chí có người còn chưa phải Địa Tiên, những chiến sĩ Nhân tộc mới bắt đầu học Hỏa Diễm Chi Pháp, sao có thể chịu được uy áp của mấy trăm vạn Yêu Quân trên trời.

Dù đã được ngâm mình trong máu Bàn Cổ, cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ! "Ồ!?" Đến cả Yêu Thánh Phi Đản trên trời, trên mặt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng với uy áp khủng khiếp như vậy, đừng nói là một Thiên Tiên, dù là Chân Tiên thực lực yếu một chút, cũng sẽ bị ép nổ tung trong khoảnh khắc.

Nhưng thiếu nữ Nhân tộc trước mắt, và những người Nhân tộc sau lưng nàng, lại có thể chống đỡ được uy áp như vậy.

Thậm chí những người già yếu, phụ nữ, trẻ em trong lãnh địa Nhân tộc cũng có thể chịu được uy áp như vậy, chỉ là không thể động đậy. "Chuyện gì vậy, thể chất của Nhân tộc tốt hơn quá nhiều, thậm chí có phần vượt qua Yêu tộc chúng ta cùng thời kỳ!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phi Đản nhíu mày.

Rốt cuộc Nhân tộc mới được bao nhiêu năm?

Chưa đầy ngàn năm, đã mạnh hơn Yêu tộc cùng cấp, thể chất chỉ thua kém Vu tộc.

Hơn nữa, đã xuất hiện một Thiên Tiên, đa số là Địa Tiên.

Cộng thêm tốc độ sinh sản kinh khủng của Nhân tộc, và pháp thuật luyện hỏa quỷ dị.

Phi Đản không biết Nhân tộc sử dụng máu Bàn Cổ, nhưng cảm thấy cần phải báo cáo chuyện này lên trên.

Nhưng dù thế nào, bây giờ việc đầu tiên là phải bắt được Nhân Hoàng, mang đến cho Nhân tộc sự tuyệt vọng, rửa sạch mối nhục xưa, để Nhân tộc biết rằng chúng mãi mãi chỉ là những con lợn được Yêu tộc nuôi nhốt.

Thế là Phi Đản lạnh lùng gầm lên một tiếng! "Tăng áp lực cho ta, ép chết một nửa Nhân tộc, dù sao tốc độ sinh sản của Nhân tộc cũng nhanh, Yêu Hoàng đại nhân sẽ không trách tội đâu.

Ta muốn để Nhân tộc, nếm thử mùi vị tuyệt vọng thực sự!" Dứt lời, Yêu Thánh Phi Đản vung tay, trong khoảnh khắc tiên uy của trăm vạn Yêu Quân lại tăng thêm gần trăm vạn lần!

Trong nháy mắt, giống như cả bầu trời sụp xuống.

Toại Nhân Nữ Đế, vô số Nhân tộc, đều đồng loạt bị trọng thương.

Nhưng cũng đúng lúc này! "Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Đột nhiên, cùng với tiếng niệm thầm của Hoa Dịch trong lòng, toàn bộ lãnh địa Nhân tộc đều lóe lên ánh sáng bảy màu nhàn nhạt. "Cái gì!?" Màn sáng bảy màu dâng lên, dưới bầu trời như ngày tận thế, nó lại đẹp đến vậy.

Nhìn màn sáng như mộng ảo trước mắt, trên mặt Phi Đản lóe lên một tia kinh ngạc.

Sau đó, hắn thấy trong màn sáng bảy màu, một vị Nhân Hoàng tuấn tú, đang uy nghiêm bước ra từng bước.

Nhân Hoàng bảy bước lên trời, chỉ cần bảy bước, đã từ chân Đại Hoang Sơn lên đến độ cao trăm vạn mét trên không. "Ngô hoàng!" "Nhân Hoàng!" Lúc này, Doãn Xúc đang kinh ngạc vì lớp voan mỏng bảy màu đang khoác trên người mình từ đâu ra.

Nhưng vừa thấy Nhân Hoàng, nàng vội vàng hành lễ. "Không bị thương chứ." Hoa Dịch không biểu cảm, nhàn nhạt nhìn nàng nói. "Ngô hoàng..." Doãn Xúc và chúng Nhân tộc đều gật đầu, ý bảo không

sao.

Sau đó, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, nhìn lướt qua bầu trời đen kịt vô tận, lạnh lùng nói. "Lập tức trở về, bảo vệ các tộc nhân khác, và kéo con tinh linh trong núi kia ra, bảo nó, nếu có một tộc nhân nào bị thương, cả đời đừng hòng có cơm ăn!" "Vâng..." Nghe lời Hoa Dịch, Doãn Xúc dẫn theo chúng Nhân tộc gật đầu, sau đó bay xuống Đại Hoang Sơn, triển khai bố trí, sơ tán người già trẻ em, chỉ huy các Kim Tiên của các bộ lạc phòng ngự. "Rốt cuộc, ta vẫn quá yếu, không thể san sẻ gánh nặng cho Ngô hoàng!" Lúc này, Toại Nhân Nữ Đế nắm chặt hai tay, trên mặt đầy tự trách và không cam lòng.

Nàng đã tận mắt chứng kiến cha mẹ chết trong miệng Yêu tộc.

Giờ đây lại bất lực vì yếu đuối.

Nhưng vị nhân chủ này biết rằng, không thể hành động theo cảm tính.

Trải qua chuyện vừa rồi, nếu nàng còn ở lại, chỉ tổ làm vướng chân Ngô hoàng.

Đã vậy, thà đi bảo vệ các bộ lạc Nhân tộc, cứu chữa người bị thương, di dời đến nơi an toàn, để Ngô hoàng không còn nỗi lo về sau! "Sẽ có một ngày, ta sẽ trở nên mạnh hơn, không còn yếu đuối như thế này nữa, che chở tộc nhân tốt hơn, san sẻ gánh nặng cho Ngô hoàng!" Lúc này, Doãn Xúc mang theo vẻ mặt kiên định, dẫn dắt chúng Nhân tộc bay xuống Đại Hoang Sơn.

Một hạt giống tràn đầy niềm tin đã được gieo vào lòng nàng, và không ngừng lớn lên, cuối cùng thúc đẩy nàng trở thành một Nhân Đế thực sự!

Nhưng cũng đúng lúc này, Nhân Hoàng Hoa Dịch đối mặt với bầu trời. "Nhân Hoàng!!!" Trên bầu trời, truyền đến tiếng gầm không thể

kìm nén của Yêu Thánh Phi Đản.

Tiếng gầm giận dữ lan khắp bốn phương, vượt xa cả tiếng sấm!

Một luồng thiên áp vô địch từ trên trời giáng xuống, muốn trực tiếp đè gãy hai đầu gối của Nhân Hoàng.

Nhưng Hoa Dịch không hề sợ hãi, trực tiếp tung người nhảy lên, và hét lớn một tiếng: "Muốn chiến thì chiến!" Trong khoảnh khắc, một luồng kim quang chói lòa tỏa ra, trực tiếp mọc lên một mặt trời vàng rực rỡ giữa đám mây đen.

Mặt trời vàng như ánh rạng đông trong ngày tận thế, xua tan bóng tối vô biên!

Ánh sáng vàng rực rỡ bốc hơi mọi thứ, chỉ một thoáng, gần ba ngàn Yêu Quân không kịp phản ứng đã bị bốc hơi. "Cái gì!?" Trong khoảnh khắc, nhìn thấy cảnh này, Yêu Thánh sắc mặt sững sờ.

Phải biết rằng ba ngàn Yêu Quân đó không phải là những Yêu Quân mới đột phá, mà là Thiên Tiên, Chân Tiên, trong đó không thiếu Huyền Tiên.

Chương 58

Lại bị con kiến hôi trước mắt một quyền tiêu diệt!

Đó chính là một trong những sát chiêu mạnh nhất của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, Thái Dương Thần Quyền! "To gan thật, con kiến hôi!!!" Lúc này, một Nhân tộc nhỏ bé lại dám ra tay tấn công Yêu Quân trước.

Trong nháy mắt, bầy yêu nổi giận, đại soái nổi giận, Yêu Thánh nổi giận!

Vô số yêu ma, từng tên một nắm chặt vũ khí, mắt đỏ như máu, mặt mày dữ tợn, gầm lên!

Chúng muốn xé xác tên Nhân Hoàng nhỏ bé này ra thành từng mảnh!

Ở Hồng hoang, sinh linh một khi thành tiên, chỉ cần nguyên thần không bị tiêu diệt, dù bị xé xác cũng sẽ không chết, chỉ phải chịu đựng nỗi đau vô tận. "Con kiến hôi nhỏ bé, dám đối đầu với thiên uy, hôm nay bản thánh sẽ cho ngươi sống không bằng chết!" Lúc này, Yêu Thánh Phi Đản, hai mắt đỏ rực, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Ở thế giới Hồng hoang, không có chuyện võ mồm.

Các đại thần thượng cổ đều rất trực tiếp, ý đồ của Yêu Thánh Phi Đản cũng rất rõ ràng, đó là dùng thực lực tuyệt đối để khiến đối phương tuyệt vọng!

Không phải chỉ là một Nhân Hoàng sao?

Dễ đối phó thôi, thậm chí không cần Yêu Thánh đích thân ra tay, chỉ cần bầy yêu vung tay, là có thể dùng chiến lực gấp mấy chục, mấy trăm lần, thậm chí mấy ngàn, mấy vạn lần để hạ gục hắn.

Tàn sát Nhân tộc!

Điều Phi Đản muốn làm bây giờ, là triệt để đánh sập lòng tự tin của Nhân tộc, biến chúng thành những con cừu non chờ làm thịt thực sự! "Yêu tộc đại quân, tàn sát!" Thế là, trên bầu trời, cùng với tiếng gầm của Yêu Thánh, trăm vạn Yêu Quân hùng dũng xuất phát.

Bầy yêu chuyển động, như sóng thần cuộn trào!

Yêu tộc đại quân, thế nào cũng phải xé xác tên Nhân Hoàng này, lột da rút xương, ăn tươi nuốt sống, khiến hắn sống không bằng chết!

Nhưng đúng lúc này, đối mặt với đại quân Yêu tộc che trời lấp đất, dày đặc như kiến, Hoa Dịch không hề sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy chiến ý.

Hắn hào sảng hét lớn một tiếng: "Chiến!" Rồi lao lên!

Thí Thần Thương thể hiện sự sắc bén, cắt ngang bầu trời, như một ngôi sao băng chói lóa.

Lúc này, Hoa Dịch muốn một mình chiến cả bầy yêu! "Ngô hoàng!!!" Trên mặt đất, nhìn thấy cảnh này, nữ hoàng Nhân tộc mặt mày lo lắng, muốn lập tức xông lên, nhưng Huyền Minh bên cạnh lại không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Không sao đâu, hắn có thể lo được." Quả nhiên, vừa dứt lời, giây tiếp theo, trăm vạn Yêu Quân hung hãn và Hoa Dịch đã đối đầu nhau.

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, tay kia tung một chưởng, trong nháy mắt, một vùng bóng tối lướt qua, gần một vạn Yêu Quân đã hóa thành tro bụi.

Đó chính là Thái Âm Thánh Chưởng!

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, trong khoảnh khắc Hoa Dịch lại hét lớn: "Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!" Trong chớp mắt, một chiếc bình lưu ly màu xanh từ người Hoa Dịch bay ra!

Ánh sáng xanh từ bình lưu ly rủ xuống vạn trượng, ba mươi ba đạo cấm chế tiên thiên cùng xuất hiện, hóa thành ba mươi ba sợi xích trời.

Xích trời giăng ngang, trói chặt vô số Yêu tộc, sau đó thu hết vào trong bình.

Thanh Tịnh Lưu Ly Bình vốn tự thành một không gian, có thể tịnh hóa vạn vật, bây giờ lại thêm Tam Quang Thần Thủy, thậm chí không cần một khắc, chỉ cần nửa hơi thở là có thể khiến đám Yêu Quân này tan thành mây khói. "Thượng Thương Kiếp Quang!" Sau đó Hoa Dịch lại hét lớn một tiếng, một luồng thần quang sắc bén có thể xuyên thấu trời cao, xuyên thấu hoang cổ, xuyên thấu quá khứ và tương lai, ở trạng thái đỉnh phong thậm chí các thánh nhân cũng phải kinh sợ, từ ngực hắn bắn ra, trong nháy mắt cắt ngang bầu trời!

Ánh sáng trắng chói lòa vô cùng, chỉ một thoáng, vô số Yêu Quân chưa kịp hoàn hồn đã bị xé xác, hóa thành mưa máu đầy trời.

Thượng Thương Kiếp Quang, vật sắc bén nhất của một thế giới khác, giờ đây ở Hồng hoang, trong tay Hoa Dịch, cũng đại phóng thần uy, uy chấn bát phương.

Ngay cả tầng mây dày đặc cũng bị cắt thành nhiều mảnh, lộ ra những rãnh sâu trên biển mây.

Nhìn từ xa, giống như bầu trời bị cắt thành nhiều mảnh!

Cảnh này, không chỉ Yêu Thánh, trăm vạn Yêu Quân, mà cả vạn tộc Hồng hoang, Vu tộc đang ngồi quan chiến ở xa chuẩn bị ra tay tương trợ, Yêu Hoàng Thái Nhất trên trời, Yêu Thánh Nữ Oa, Tam Thanh, Hồng Quân, đều kinh ngạc!

Hai mắt Hoa Dịch kiên định, không gì cản nổi, tắm trong máu yêu, đối mặt với bầy yêu, không chút sợ hãi! "Thấy chưa, ta đã nói hắn có

thể mà." Tổ Vu Huyền Minh, đứng bên cạnh nữ hoàng Nhân tộc Doãn Xúc, đôi mắt màu xanh da trời nhìn lên trên, có chút đắc ý nói.

Dáng vẻ của Hoa Dịch, uy thế của Nhân Hoàng, bóng lưng vĩ đại một mình chiến đấu với Yêu tộc, đã khắc sâu vào mắt của Doãn Xúc và chúng Nhân tộc.

Tất cả mọi người đều phấn chấn, nhiệt huyết sôi trào, thề rằng một ngày nào đó sẽ không còn đứng xem ở phía sau, mà sẽ kề vai sát cánh chiến đấu cùng Ngô hoàng!

Cứ như vậy, Hoa Dịch dùng tư thế vô địch của mình, một lần nữa khích lệ chúng Nhân tộc!

Nhưng ngay lúc này, Nhân Hoàng Hoa Dịch lại động thủ.

Tay cầm Thí Thần Thương, tay trái tung một quyền! "Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!" Cùng với Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển tốc độ cao, trong khoảnh khắc một luồng quyền mang màu vàng phá không bay ra, tỏa sáng giữa trời và đất.

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc, Hoa Dịch lúc này lại dùng một lá bài tẩy khác. "Đệ Tam Chí Tôn Thuật!" Đệ Tam Chí Tôn Thuật, bí thuật tạo hóa vô thượng của Chí Tôn Cốt của Hoa Dịch, có thể khiến mọi thứ của hắn tăng lên gấp bội!

Sau đó, chỉ thấy Hồng Mông Tạo Hóa Quyền của Hoa Dịch, dưới sự gia trì của Đệ Tam Chí Tôn Thuật, trong nháy mắt trở nên lớn hơn gần mười lần.

Tiếp theo, nó bùng nổ giữa bầu trời, giữa trăm vạn đại quân Yêu tộc!

Một vụ nổ kinh thiên động địa, giống như có hàng trăm triệu tỷ quả bom hạt nhân, tập trung lại và nổ tung trên trời trong nháy mắt.

Chương 59

Sóng xung kích khổng lồ đó, đánh tan tác cả bầu trời.

Sóng khí như sóng thần, lan ra khắp bầu trời!

Vô số Yêu Quân tan tác dưới một quyền này, ngay cả nửa bầu trời cũng bị biến thành chân không.

Tầng khí quyển như biển cả bị chia cắt, không còn phản quang, lộ ra bầu trời đầy sao.

Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh trong vũ trụ vô cùng hùng vĩ.

Nhưng giây tiếp theo, biển mây quay trở lại, mây đen như ngày tận thế, lại một lần nữa che kín bầu trời.

Lúc này, Hoa Dịch đối mặt với chúng Yêu Quân, như một vị sát thần không gì cản nổi!

Cùng lúc đó, hắc động đan điền vận chuyển tốc độ cao, điên cuồng nuốt chửng mọi sức mạnh xung quanh, sau đó truyền vào cơ thể, khiến hắn không biết mệt mỏi, càng đánh càng mạnh! "Hừ, đã đến Đại La Kim Tiên rồi!" Lúc này, trên bầu trời, nhìn trận đại chiến, Yêu Thánh Phi Đản kinh ngạc.

Mới chỉ qua một ngàn ba trăm năm, nhưng Nhân Hoàng đã trưởng thành đến mức này, thật sự quá kinh người.

Sự phát triển của Nhân tộc cũng vượt ngoài dự liệu của hắn.

Mấy tỷ Nhân tộc, có mấy trăm triệu Địa Tiên, mấy chục vạn Thiên Tiên, tốc độ tu luyện kinh khủng như vậy, dù là hắn cũng phải kinh hãi.

Một Yêu tộc, từ nhục thể phàm thai vũ hóa thành tiên cần bao lâu?

Ít nhất là mấy chục vạn, thậm chí là mấy trăm vạn năm.

Nhưng Nhân tộc, chỉ trong một ngàn năm ngắn ngủi, đã có thể thành tiên!

Phải biết rằng, một ngàn năm, đối với một Yêu Thánh, còn chưa bằng thời gian ngủ một giấc!

Chiêu số mà Nhân Hoàng này thể hiện ra thật sự quá kinh khủng, phải biết rằng đối mặt với mấy trăm vạn đại quân Yêu tộc, dù là Đại La Kim Tiên thật sự, cũng tuyệt đối không đánh lại nổi.

Chỉ cần bị bào mòn là cũng đủ chết rồi!

Nhưng Nhân Hoàng trước mắt này, lại mạnh đến mức có chút phi lý.

Theo lý, cây thương đầy sát khí đó, bình ngọc màu xanh quỷ dị vô cùng, cộng thêm một loạt đại sát chiêu.

Qua mấy trăm hiệp, tu vi và tiên lực đáng lẽ phải tiêu hao hết rồi mới đúng!

Nhưng bây giờ, lúc này, dưới bầu trời, Nhân Hoàng và mấy trăm vạn Yêu Quân đại chiến.

Trận chiến đó thật sự là trời đất u ám, nhật nguyệt vô quang.

Thái Dương Thần Quyền, Thái Âm Thánh Chưởng, Hồng Mông Tạo Hóa Quyền, Thí Thần Thương chưa giải trừ phong ấn, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, tất cả đều được sử dụng hết.

Hoa Dịch tắm trong máu yêu, đại sát tứ phương, khiến Yêu Thánh Phi Đản càng lúc càng kinh hãi! "Chuyện gì vậy, Nhân Hoàng này chẳng lẽ không biết mệt mỏi sao, càng đánh càng mạnh, chiêu nào cũng là sát chiêu, cứ đánh như vậy nữa, mấy trăm vạn Yêu Quân đều bị giết hết!" Một Yêu Soái bên cạnh, kinh hãi nói một câu, sâu sắc kích

thích Yêu Thánh Phi Đản bên cạnh.

Khiến sắc mặt hắn trở nên càng thêm âm trầm, ánh mắt càng thêm lạnh lẽo!

Tuy không biết tại sao Hoa Dịch lại có thể lực và tiên lực gần như vô hạn, nhưng hắn biết không thể để tình hình tiếp diễn.

Mục đích của Phi Đản là ra oai phủ đầu Nhân tộc, chứ không phải là khích lệ Nhân tộc.

Lập tức, Yêu Thánh Phi Đản, mặt mày dữ tợn gầm lên: "Thập đại Phó Soái, tám mươi Yêu Tướng, phế tên Nhân Hoàng đó cho ta!!!" Tiếng hét này, gần như là tiếng gầm điên cuồng, hắn muốn bắt sống Nhân Hoàng, phế bỏ Nhân Hoàng, cho tất cả Nhân tộc thấy.

Không có hy vọng!

Lập tức, mười đại Yêu Soái, tám mươi đại Yêu Tướng đã sớm không kìm được nữa, đồng loạt ra tay.

Trời đất dậy sóng, chín mươi vị đại yêu, cùng lúc lao về phía Hoa Dịch.

Đây không phải là những yêu ma bình thường, mà là chủ lực của Yêu Thánh Phi Đản!

Tám mươi đại Yêu Tướng, đều là Đại La Kim Tiên, mười đại Yêu Soái còn là Thái Ất Kim Tiên.

Bây giờ xuất động, là để Nhân Hoàng không còn đường phản kháng, cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc.

Điều Yêu Thánh Phi Đản thích nhất, chính là cảm giác sung sướng khi nghiền ép đối thủ!

Chín mươi vị đại yêu cùng lúc lao về phía Hoa Dịch.

Trong nháy mắt, chiến ý của Hoa Dịch càng thêm hừng hực, trực

tiếp giải khai toàn lực của Chí Tôn Cốt! "Đệ Tam Chí Tôn Thuật!" Đệ Tam Chí Tôn Thuật, có thể khiến thực lực của túc chủ trong nháy mắt tăng trưởng gần mấy chục lần, nhưng sẽ phải chịu áp lực cực lớn.

Nhưng với cơ thể được tôi luyện bằng máu Bàn Cổ của Hoa Dịch lúc này, hoàn toàn có thể chịu được!

Lập tức, chỉ thấy thực lực của Hoa Dịch bùng nổ, uy áp tỏa ra, ngay cả trăm vạn yêu quân xung quanh cũng phải biến sắc! "Cái gì!?" "Ẩn giấu thực lực!" Lúc này Hoa Dịch bộc lộ thực lực ẩn giấu, khiến bầy yêu trên trời, Yêu Thánh Phi Đản toàn bộ đều biến sắc.

Trên Cửu Trọng Thiên, Lăng Tiêu Yêu Đình, Đông Hoàng Thái Nhất khẽ nhíu mày: "Nhân Hoàng này, trưởng thành có chút quá mức rồi!" Đế Tuấn bên cạnh cũng từ từ mở mắt, trong mắt lóe lên một tia hàn quang: "Hừ, trưởng thành rồi càng tốt, như vậy càng tăng cường cho Đồ Vu Kiếm của ta!" Xa xa, chân trời, Bất Chu Tiên Sơn. "Chúng ta có cần ra tay không?" Đứng trên vách núi cao chọc trời, Tổ Vu Cường Lương quay đầu hỏi.

Bên cạnh, Tổ Vu Câu Mang ánh mắt lóe lên, rồi nói: "Tạm thời đừng ra tay, Nhân Hoàng hiện tại có thể đối phó được.

Chúng ta cũng muốn xem, sau ba trăm năm ngắn ngủi tu luyện trong trái tim Phụ Thần, Nhân Hoàng rốt cuộc đã trưởng thành đến mức nào.

Chương 60

Hơn nữa Huyền Minh cũng ở đó, một khi Nhân tộc gặp nguy nan, nàng ấy sẽ không đứng nhìn!" Nghe vậy, Tổ Vu Cường Lương gật đầu, các Tổ Vu khác cũng không nói gì, toàn bộ đều chăm chú theo dõi từng diễn biến ở chân trời.

Trong nháy mắt, thực lực của Hoa Dịch bùng nổ, lao thẳng lên trời.

Ánh sáng vàng rực rỡ tỏa ra toàn thân, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, rồi đâm về phía trước!

Trong khoảnh khắc, một luồng thương mang mênh mông phá không bay ra, và dưới sự gia trì của Đệ Tam Chí Tôn Thuật, nó khuếch đại lên mấy chục lần! "Cái gì!?" "Mọi người mau tránh ra!" Nơi thương mang đi qua, từng Yêu Quân hóa thành mảnh vụn máu thịt, mưa máu đầy trời, tưới nhuần cho đại địa Nhân tộc.

Dưới cơn mưa máu, vô số linh cốc lóe lên ánh huỳnh quang, sinh trưởng càng thêm tốt tươi.

Nhưng trong nháy mắt, mười Yêu Soái, tám mươi Yêu Tướng đang lao về phía Hoa Dịch cũng biến sắc.

Bọn chúng vừa mới cảm nhận được sự lợi hại của Hoa Dịch, uy lực của một thương đó! "Mau, tản ra!" Chín mươi đại yêu đồng loạt tản ra, nhưng đúng lúc này! "Thái Dương Thần Quyền!" Hoa Dịch đột nhiên lao về phía một Yêu Soái, rồi trong nháy mắt tung một quyền.

Bùm!!!

Mặt trời vàng rực rỡ tỏa ra bốn phương tám hướng, như mặt trời mọc lên giữa bầu trời tận thế, bùng nổ ra ức vạn kim quang! "A!!!"

Cùng với đó, vị Yêu tộc Phó Soái có tu vi Thái Ất Kim Tiên, bị Hoa Dịch một quyền đánh nổ, sau đó bốc hơi trong mặt trời vàng.

Ngay cả một chút cặn bã cũng không còn! "Cái gì!?" "Có thể miểu sát Thái Ất Kim Tiên!!!" Tám mươi chín vị đại yêu còn lại đều trợn mắt há mồm.

Lúc này, Hoa Dịch mình khoác kim quang, tắm trong máu yêu, đứng giữa bầu trời như ngày tận thế, tay cầm Thí Thần Thương.

Nhìn hắn, thật thần tuấn uy nghiêm, thể hiện hết phong thái sát phạt của một đời Nhân Hoàng!

Keng!!!

Thí Thần Thương đầy máu tanh phát ra tiếng kêu dài, dường như rất thích chủ nhân của mình, thích sự sát phạt quả đoán.

Nhưng lúc này, Hoa Dịch vẫn chưa kết thúc!

Nhân lúc bầy yêu đang ngẩn người, hắn lại một lần nữa tấn công.

Thừa thắng xông lên, luôn là chuẩn tắc của hắn.

Cùng với một cú quét ngang, Thí Thần Thương của Hoa Dịch vung ngang!

Phía trước hắn, gần một vạn đại quân Yêu tộc đều chết dưới thương mang.

Sau đó, hắn xuất hiện sau lưng một vị Yêu tộc Đại Soái, Tam Thập Tam Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, ba mươi ba đạo cấm chế tiên thiên cùng xuất hiện!

Hóa thành tiên thiên tỏa liên, trong nháy mắt trói chặt một vị Đại Soái, mười vị Yêu Tướng trước mặt. "Tam Quang Thần Thủy, diệt!" Nhưng Hoa Dịch đương nhiên biết, với một cường giả tuyệt đối của thế giới Hồng hoang như Thái Ất Kim Tiên, không dễ khống chế như

vậy.

Lập tức, Nhật Quang Thần Thủy: tiêu mòn huyết nhục xương cốt, Nguyệt Quang Thần Thủy: ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh Quang Thần Thủy: nuốt chửng chân linh ý niệm!

Trong nháy mắt, một vị Phó Soái, mười vị Yêu Tướng, đều giống như bị tạt axit đậm đặc lên mặt, toàn thân bốc khói xanh, đau đớn vô cùng, mất đi năng lực chiến đấu.

Sau đó Hoa Dịch dùng Thí Thần Thương đâm một nhát, chém giết vị Yêu tộc Phó Soái đó, còn mười vị Yêu Tướng thì bị Tam Quang Thần Thủy thu hết vào Thanh Tịnh Lưu Ly Bình, không lâu sau hóa thành một đám khói xanh. "Đại ca!!!" Lúc này, một Yêu Soái phản ứng đầu tiên, mặt mày bi phẫn, hai mắt đỏ rực gầm lên một tiếng, rồi lao về phía Hoa Dịch.

Đó là một con Đại Lực Ngưu Yêu, tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, thực lực còn mạnh hơn hai vị Yêu Soái mà Hoa Dịch đã chém giết trước đó.

Chỉ vì Đại Lực Ngưu Yêu có thiên phú chủng tộc, đó là phẫn nộ bộc phát!

Khi phẫn nộ đến cực hạn, Đại Lực Ngưu Yêu có thể khiến huyết mạch sôi trào, chiến lực tăng vọt gần ba lần. "Hừ!" Nhưng đối mặt với Đại Lực Ngưu Yêu đang lao tới, Hoa Dịch vẫn không hề sợ hãi, tay cầm Thí Thần Thương trực tiếp đại chiến.

Trận chiến đó thật sự là trời đất u ám.

Tiếp theo, trong nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy một tia sáng đỏ rực lóe lên, con Đại Lực Ngưu Ma có thực lực bùng nổ đó đã bị Hoa Dịch chém giết tại chỗ!

Tất cả Yêu tộc bên dưới đều ngây người.

Nhân Hoàng của Nhân tộc, chỉ dùng chưa đến ba hơi thở, đã chém giết ba Đại Yêu Soái, mười Đại Yêu Tướng, gần mười vạn Yêu Quân.

Cảnh tượng trước mắt quá kinh khủng, khiến tất cả bầy yêu đều không chịu nổi.

Nhưng thừa thắng xông lên, bọn chúng càng ngẩn người, càng rơi vào kinh khủng, công thế của Hoa Dịch càng thêm mãnh liệt.

Lập tức, chỉ thấy Thí Thần Thương quét ngang, rồi tay trái tung một Thái Âm Thánh Chưởng!

Một vùng bóng tối xuất hiện trong nháy mắt, nuốt chửng mọi thứ trước mắt.

Vô số Yêu Quân, không kịp phản ứng, ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không có, đã rơi vào vùng bóng tối đó, thi cốt không còn. "Mau, bố trí Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận!!" Cũng đúng lúc này, bảy Yêu Soái, bảy mươi Yêu Tướng cuối cùng cũng phản ứng lại, mặt mày biến sắc, sau đó lập tức phản kích.

Thế là bọn chúng kết thành Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận!

Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Trận, do bảy Yêu Soái, bảy mươi Yêu Tướng, dẫn dắt bảy mươi vạn Yêu Quân còn lại tạo thành.

Chương 61

Nó được giản hóa từ Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Tuy không thể bá đạo như Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mượn sức mạnh của ức vạn tinh thần, nhưng cũng có thể mượn sức mạnh của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Vô cùng mạnh mẽ!

Lúc này, bảy Yêu Soái, bảy mươi Yêu Tướng, bảy mươi vạn đại quân Yêu tộc, không còn khinh thường Hoa Dịch như trước.

Bọn chúng muốn dùng thủ đoạn mạnh nhất, chém vị Nhân Hoàng này dưới bầu trời!

Thế là trên bầu trời sao, xuất hiện một cảnh tượng vô cùng thần kỳ.

Bảy Yêu Soái, bảy mươi Yêu Tướng, bảy mươi vạn đại quân Yêu tộc, bắt đầu xoay tròn theo một hình dạng kỳ lạ, trong vô số tinh thần, Bắc Đẩu Thất Tinh cũng ngày càng sáng hơn.

Lúc này, Hoa Dịch cảm nhận được nguy hiểm.

Hắn cảm nhận được áp lực dưới các vì sao.

Hiện tại, bảy Thái Ất Kim Tiên, bảy mươi Đại La Kim Tiên, bảy mươi vạn đại quân, tập hợp thế của Bắc Đẩu Tinh Thần, muốn nghiền nát hắn trong nháy mắt! "Hừ!" Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, hóa thành một luồng thương mang màu đỏ rực.

Nhưng Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận quá mạnh mẽ, thương mang trong nháy mắt bị vạn đạo tinh quang tiêu diệt.

Trên bầu trời sao do đại trận hình thành, truyền đến giọng nói vô

cùng ngông cuồng của bảy Yêu Soái! "Ha ha ha ha, Nhân Hoàng, vô dụng thôi, tập hợp toàn quân của Yêu tộc ta, kết hợp với Chư Thiên Bắc Đẩu Thất Tinh, dù ngươi có mạnh đến đâu, cũng vô vọng!" "Nhân Hoàng nhỏ bé à, tuyệt vọng đi, giãy giụa đi, rồi đi chết đi!!" Lập tức, chỉ thấy đám yêu quái mênh mông, tạo thành trận Thất Tinh giữa trời, đột ngột ép xuống Hoa Dịch.

Trong nháy mắt, Hoa Dịch thật sự gặp phải nguy cơ chưa từng có! "Ngô hoàng!" "Nhân Hoàng!!" Dưới bầu trời, vô số Nhân tộc phát ra tiếng hét bi phẫn, Tổ Vu Huyền Minh đứng bên cạnh không biểu cảm. "Hừ, kết thúc rồi sao?" Lăng Tiêu Yêu Đình, Đông Hoàng Thái Nhất trong mắt lóe lên một tia hàn quang.

Nhân Hoàng này trưởng thành thật sự có chút ngoài dự liệu của hắn, nhưng Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Trận một khi triển khai, tương đương với một đòn toàn lực của Chuẩn Thánh.

Dù Nhân Hoàng có biến thái đến đâu, cũng tuyệt đối không có sức phản kháng! "Được rồi, nên chuẩn bị thôi, khi Nhân Hoàng bị đánh nát, ta sẽ thi triển thủ đoạn, thu hết huyết nhục và thần hồn, lúc đó, dùng để tế luyện Đồ Vu Kiếm!" Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói, bên cạnh, Đế Tuấn cũng khẽ mở mắt. "Cũng gần đến lúc rồi, đến lượt ta ra tay rồi!" Dưới Bất Chu Sơn, mười một vị Tổ Vu cũng chuẩn bị hành động, tự nhiên không thể nhìn Nhân Hoàng gặp nguy cơ, Nhân tộc bị bức hại.

Lúc này, bọn họ đã chuẩn bị ra tay.

Nhưng ngay khi tất cả mọi người đều cho rằng Nhân Hoàng không còn cách nào, nhìn Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận không ngừng ép xuống, trong mắt Hoa Dịch lóe lên một tia hàn quang.

Lập tức, hắn đứng sừng sững dưới bầu trời, tay cầm Thí Thần Thương, ngẩng đầu nhìn đại trận sao trời, hét lớn một tiếng! "Cấm

Tiên Lĩnh Vực!" Trong nháy mắt, tỳ tạng tiên thiên rực rỡ trong cơ thể bùng nổ ra thần quang chói lóa, một màn sáng dị sắc đầy khí tức huyền ảo, tỏa ra bốn phương tám hướng. "Cái gì!?" "Ha ha ha, Nhân Hoàng nhỏ bé, mọi sự giãy giụa đều vô dụng, trước mắt là Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận, là sự tuyệt vọng thực sự!" Nhìn thấy màn chắn dị sắc đột nhiên bùng nổ, vô số Yêu Quân trước tiên sững sờ, sau đó cười lớn.

Nhưng giây tiếp theo, khi màn sáng dị sắc và Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận tiếp xúc, tất cả Yêu tộc toàn bộ đều biến sắc. "Cái gì!?" "Không thể nào!!!" Lập tức, tất cả Yêu Quân đều kinh hãi, vì bọn chúng phát hiện ra chỉ cần tiếp xúc với màn chắn, tất cả Yêu tộc đều sẽ mất đi năng lực, mất đi toàn bộ tu vi.

Bất kể là Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, toàn bộ đều bị phong ấn tu vi trong Cấm Tiên Lĩnh Vực.

Điều đó cũng có nghĩa là mất đi tiên lực, không thể hình thành liên kết với các vì sao, Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận tự nhiên cũng không thể vận chuyển.

Thế là, dưới sự khuếch tán không ngừng của Cấm Tiên Lĩnh Vực, các vì sao trên bầu trời không ngừng tiêu tan, ngày càng nhiều Yêu Quân mất đi tu vi.

Ánh sáng của Bắc Đẩu Thất Tinh ngày càng mờ đi, Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận, không công tự phá! "Cái gì!?" Lúc này, ngay cả mười một vị Tổ Vu ở Bất Chu Sơn của Vu tộc cũng trợn mắt há mồm.

Phải biết rằng, Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận, ngay cả chúng Vu tộc cũng cảm thấy có chút khó giải quyết!

Lại bị Nhân Hoàng, dùng một phương pháp không rõ phá giải.

Lúc này, Tổ Vu Cường Lương nhìn mọi thứ ở chân trời, trừng lớn mắt vô thức nói: "Không biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy như đã nhìn thấy cơ hội để phá giải Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc!" Nghe vậy, tất cả các Tổ Vu, trên mặt đều lóe lên một tia kinh ngạc!

Nếu thật sự Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể phá, vậy thì không còn sợ hãi bầy Yêu tộc trên trời nữa.

Nhưng dù thế nào, lúc này, cùng với sự tiêu tan của các vì sao, sự mờ đi của Bắc Đẩu Thất Tinh, Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận đã bị phá!

Trong nháy mắt, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, xông lên, đại sát tứ phương.

Cấm Tiên Lĩnh Vực quá tiêu hao tu vi, hắn phải nhân lúc này, tàn sát Yêu tộc, lợi dụng tu vi và khả năng hồi phục của mình.

Đồng thời giết sạch toàn bộ. "Không phải các ngươi thích tàn sát Nhân tộc của ta sao?

Vậy thì ta sẽ tàn sát Yêu tộc cho thỏa thích!" Huyết quang, thương mang, Hoa Dịch hét lớn một tiếng, vung ra ức vạn huyết mang giữa vô số Yêu Quân.

Từng mảng từng mảng Yêu Quân, Yêu Tướng ngã xuống, một đời Nhân Hoàng uy chấn bát phương!

Nhưng cũng đúng lúc này! "Đủ rồi!" Một vị thống soái của Yêu tộc, thân là một trong Thập Đại Yêu Thánh, Phi Đản cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Cùng với tu vi kinh khủng, hắn từ trên mây bước ra, ngay cả đám mây đen đầy trời cũng tự động tách ra làm đôi!

Chương 62

Lúc này, uy áp vô cùng bùng nổ ra bốn phương tám hướng, như một cơn bão.

Cảm nhận được uy thế kinh khủng ập đến, Hoa Dịch dừng lại, mặt mày ngưng trọng.

Hắn có thể cảm nhận được sự kinh khủng của kẻ địch trước mắt, mạnh mẽ chưa từng có!

Cũng đúng lúc này, Yêu Thánh Phi Đản, lạnh lùng nhìn Nhân Hoàng dưới bầu trời, mặt mày âm u: "Tốt, tốt lắm!" Lúc này, Phi Đản mặt đầy hàn khí, ai cũng có thể cảm nhận được cơn giận dữ ẩn chứa trong đó! "Tất cả Yêu Quân, toàn bộ tản ra!" Phi Đản tự nhiên sẽ không nhìn binh lính của mình bị tổn hại, nên hét lớn một tiếng.

Một câu nói, năm vị Yêu Soái còn lại trong Cấm Tiên Lĩnh Vực, dốc sức đưa toàn bộ đại quân Yêu tộc lui về phía sau.

Vì Cấm Tiên Lĩnh Vực của Hoa Dịch chỉ có hiệu quả với kẻ địch cùng cấp, đối với sự tồn tại vượt qua cảnh giới, hiệu quả sẽ không lớn như vậy.

Năm Thái Ất Kim Tiên là như vậy, thực lực gần với bán bộ Chuẩn Thánh như Phi Đản càng như vậy!

Nhưng lúc này, Yêu Thánh Phi Đản, dùng một đôi mắt lạnh lẽo, nhìn Nhân Hoàng Hoa Dịch lạnh lùng nói: "Không sai, thật sự không sai, không có một Nhân tộc nào, có thể trưởng thành đến mức này, đặc biệt là ngươi, tiên thiên Nhân Hoàng, bản thánh thậm chí không thể nhìn thấy bất kỳ khuyết điểm nào trên người ngươi, thật sự quá hoàn mỹ.

Oa Hoàng cũng quá vĩ đại, đã tạo ra, có thể nói là sinh vật hoàn mỹ nhất của thế giới Hồng hoang này." Yêu Thánh Phi Đản cảm thán, nhưng giây tiếp theo mặt mày dữ tợn nói: "Đã như vậy, dù ngươi là sinh linh do Oa Hoàng tạo ra, nhưng vì Yêu tộc, bản thánh không thể để ngươi sống sót, vì để ngươi sống là tai họa cho Yêu tộc!!" Lúc này, Yêu Thánh toàn diện bùng nổ, Phi Đản sắp ra tay rồi!

Yêu Thánh Phi Đản, đã tu luyện gần trăm triệu năm, là một trong những đại yêu đầu tiên dưới trời đất này.

Thời gian dài, khiến hắn đã nhìn thấu mọi thứ, hiểu rõ mọi thứ, cuối cùng đạt đến bán bộ Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thế giới Hồng hoang cá lớn nuốt cá bé, tranh đoạt chân ngã, trong thế giới chém giết lẫn nhau, Phi Đản đã sớm nắm giữ quy tắc sơ khai.

Hắn cũng tự tin, không lâu sau, nhiều nhất là tám mươi triệu năm, có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đối với một Yêu tộc, đó là một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Nhưng tất cả, đều bị một chủng tộc phá vỡ lẽ thường, đó là Nhân tộc!

Nhân tộc, chỉ dùng một ngàn năm ngắn ngủi đã có thể thành tiên, Nhân Hoàng còn là Đại La Kim Tiên.

Tu vi như vậy đặt trước mặt Phi Đản có thể không là gì, nhưng điều khiến Yêu Thánh sợ hãi là tốc độ tu luyện của hắn!

Một ngàn năm ngắn ngủi đã có thể đạt đến mức này, vậy một vạn năm?

Mười vạn năm?

Một ngàn vạn năm?

Một ức năm!?

Cảnh tượng đó, đơn giản là không thể tưởng tượng, nếu cứ tiếp tục như vậy, cộng thêm tốc độ sinh sản như chuột của Nhân tộc.

Sau một ngàn vạn năm, làm gì còn không gian sinh tồn cho Yêu tộc!?

Chính vì lo xa, nên lúc này, Yêu Thánh Phi Đản vừa ra tay, đã là sát chiêu.

Hắn muốn lập tức phế bỏ Nhân Hoàng, giết hết tất cả những người đã thành tiên của Nhân tộc, phế bỏ những người có thể tu luyện của Nhân tộc, hủy đi phương pháp thành tiên của Nhân tộc, từ gốc rễ dập tắt hy vọng của Nhân tộc, sau đó vĩnh viễn trừ hậu họa! "Nhân Hoàng, đi chết đi!" Lập tức trên bầu trời, vạn mây cuộn trào, Yêu Thánh Phi Đản như một con thú điên cuồng, sức mạnh cường đại, trong nháy mắt áp bức cả đại địa.

Lúc này, thân thể cường tráng của Yêu Thánh như một ngôi sao chổi.

Uy áp cuồng bạo từ trên trời giáng xuống bao trùm cả đại địa, Yêu Thánh Phi Đản dường như muốn xé nát cả thế giới Hồng hoang.

Một cây búa thần khổng lồ đầy sấm sét được giơ cao, thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hạo Thiên Lôi Thần Chùy! "Vạn Lôi Thiên Diệt!!!" Cùng với một tiếng gầm, như trung tâm của ức vạn tia sét trên trời, Phi Đản tay cầm Hạo Thiên Chùy, hung hăng đập xuống.

Hoa Dịch mặt mày ngưng trọng, có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ của một búa này!

Thí Thần Thương màu đỏ rực phát ra tiếng kêu trong trẻo, tỏa ra khí tức sát phạt vô song.

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương vung ngang!

Dứt lời, hắn không chút sợ hãi cầm Thí Thần Thương đâm tới.

Mũi thương tỏa ra ánh sáng sắc bén, như một luồng hồng quang sắc bén cắt ngang bầu trời!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, trong khoảnh khắc đó.

Chỉ thấy mũi Thí Thần Thương và Hạo Thiên Lôi Thần Chùy va chạm kịch liệt, sau đó một vụ nổ kinh thiên động địa, BÙM!!!

Vô số sóng xung kích như sóng thần, dời non lấp biển hất tung mọi thứ xung quanh, bất kể là núi sông, vách đá.

Đều bị sóng xung kích kịch liệt đánh tan nát!

Sau đó, trong đám mây hình nấm khổng lồ, một bóng người từ trong bay ra, rồi rơi mạnh xuống đất.

Lúc này, núi rừng trên mặt đất đã sớm không còn, chỉ còn lại một vùng đất bằng phẳng, bụi mù mịt, hoang dã mênh mông.

Có thể nói trừ lãnh địa Nhân tộc được Cửu Thiên Tức Nhưỡng bao bọc, cả một vùng đất đều gặp tai ương.

Nhưng không sao, trải qua máu của mấy trăm vạn Yêu Quân, Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên.

Đại địa đã được tưới nhuần vô cùng, không quá mấy tháng sẽ lại là một khu rừng.

Vùng đất bị san bằng, cũng càng tốt cho Nhân tộc gieo trồng.

Nhưng dù thế nào, lúc này, một bóng người có chút chật vật, từ trong bụi mù vô tận đứng dậy.

Chương 63

"Khụ khụ!" Lúc này Hoa Dịch có chút chật vật, nhưng không bị thương, nhờ Bàn Cổ Chân Thân, và tỳ tạng bảo tàng đã mở, lực phòng ngự của hắn đã tăng lên rất nhiều.

Ngang với thân thể Tổ Vu, dù chiến đấu với bán bộ Chuẩn Thánh cao hơn mình mấy đại cảnh giới, cũng không bị thương.

Nhưng dù thế nào, Hoa Dịch cũng phải thừa nhận, Yêu Thánh thật sự rất mạnh.

Đối đầu trực diện với Phi Đản, dù mượn sức mạnh chưa hoàn toàn của Thí Thần Thương, cũng hơi yếu thế hơn.

Nhưng lúc này, Yêu Thánh Phi Đản bước ra từ đám mây hình nấm khổng lồ, ngược lại sắc mặt càng thêm ngưng trọng. "Ta không thể không thừa nhận, Nhân Hoàng, sự trưởng thành của ngươi lại một lần nữa vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Vừa rồi, ta gần như tung ra một đòn toàn lực, muốn giết ngươi, nhưng ngươi lại chỉ hơi chật vật, căn bản không bị thương!" Đúng vậy, lúc này Yêu Thánh kinh ngạc vạn phần.

Phải biết rằng Nhân Hoàng trước mắt mới là Đại La Kim Tiên, còn hắn là bán bộ Chuẩn Thánh.

Khoảng cách không phải là mấy đại cảnh giới bình thường, mà là cảnh giới, cảm ngộ, lĩnh vực, và cả sự chưởng khống pháp tắc!

Tam hoa trong linh đài của Phi Đản, đang ngồi thiện thi, ác thi, và cả bản ngã.

Có nghĩa là Phi Đản đã tu luyện lại từ đầu gần ba lần, trong vòng tám mươi triệu năm nữa, có thể để thiện thi trên linh đài rời khỏi kim

hoa, trở thành Chuẩn Thánh thực sự!

Nhưng bây giờ, một Nhân Hoàng tu vi chỉ là Đại La Kim Tiên, có thể chịu được một đòn toàn lực của người đã tu luyện lại ba lần, mà không bị thương.

Có thể tưởng tượng Phi Đản kinh ngạc đến mức nào!?

Trong nháy mắt, hai mắt Phi Đản đỏ rực, toàn thân tỏa ra dao động kinh khủng, bây giờ hắn không còn giữ tay, chỉ muốn đánh chết Nhân Hoàng, bóp chết mọi nguy cơ từ trong trứng nước! "Nhân Hoàng!!!!!!" Yêu Thánh Phi Đản gào thét một tiếng, trực tiếp đạp thiên, uy áp ngập trời bùng nổ.

Nhưng cũng chính lúc này!

"Được rồi, đến lượt ta ra tay rồi!" Chứng kiến Yêu Thánh Phi Đản chân chính sử dụng toàn lực, dưới chân núi Bất Chu, Thập Nhị Tổ Vu sắc mặt ngưng trọng, giờ khắc này cuối cùng cũng định ra tay.

Nhân Hoàng đối với họ vô cùng quan trọng, không kém gì trái tim của Phụ Thần, cho nên tuyệt đối không thể để hắn chịu một chút tổn thương nào.

Ngay lập tức, trong số mười một vị Tổ Vu, Tổ Vu Cú Mang định xuất thủ, thế nhưng đúng lúc này...

"!?" Tổ Vu Cú Mang đột nhiên sững sờ, mười vị Tổ Vu còn lại cũng y hệt.

Sau đó nhìn về phía chân trời, nơi đường chân trời dưới chân núi Đại Hoang!

Oanh!!

Một luồng khí kình khổng lồ đột nhiên bộc phát.

Tiếp sau đó!

“Đệ tam chí tôn thuật, uy lực toàn khai!” Giờ khắc này, Hoa Dịch mạnh mẽ đứng dậy, đồng thời Chí Tôn Cốt trong cơ thể đột ngột vận chuyển tới cực hạn, chiến lực của hắn trong nháy mắt bùng nổ tăng vọt gấp mấy chục lần!

“Vĩnh Hằng Chi Thận, khai!” Ngay tức khắc, Vĩnh Hằng Chi Thận trong cơ thể cũng bộc phát ra thần quang huyền ảo, tu vi gấp mười lần một hơi quán chú lên thân thể.

Adrenaline tăng vọt cấp tốc, tiềm lực toàn thân trong nháy mắt bùng nổ.

Thế nhưng, tất cả vẫn chưa kết thúc.

“Thí Thần Thương!!!” Trong khoảnh khắc, thấy Hoa Dịch cao cao giơ Thí Thần Thương trong tay, sắc mặt kiên nghị đại hống một tiếng: “Phong ấn toàn khai!” Chỉ một câu nói, món Tiên thiên đệ nhất đại sát khí – Thí Thần Thương đột nhiên bùng nổ ra ức vạn đạo thần mang, túc sát chi khí trực trùng vân tiêu.

Giờ khắc này, trời cao cũng phải kinh động!

“Thí Thần Thương!” “Thí Thần Thương sao?!” “Làm sao có thể!?

Một đời Nhân Hoàng lại có thể sở hữu Thí Thần Thương, tiên thiên cấm chế toàn khai, một tên Đại La Kim Tiên làm sao chịu đựng nổi!!!” “!!!!” Trong nháy mắt, bất kể là Yêu tộc, Vu tộc, Hồng Quân, Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cho đến Hồng Hoang vạn tộc, đều cảm nhận được túc sát chi khí của Thí Thần Thương.

Hết thảy đều đại kinh thất sắc!

Không ai ngờ được, một đời Nhân Hoàng lại nắm giữ Thí Thần Thương!

Lúc này, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, toàn thân tràn ngập

ngọn lửa màu huyết sắc, ngay cả nhãn mâu cũng đỏ rực.

Hắn đứng sừng sững trên đại địa, đôi mắt tinh hồng, sắc mặt kiên nghị, hỏa diễm màu huyết sắc quấn quanh thân thể, bộc phát ra khí tức khiến người ta nghẹt thở!

"Nhân Hoàng rốt cuộc có bao nhiêu bí mật?!" Dưới núi Bất Chu, Tổ Vu Cú Mang và mười vị Tổ Vu khác đều trợn mắt há hốc mồm, nhất thời quên cả ra tay tương trợ.

Nhưng giờ phút này, Hoa Dịch cũng không cần Tổ Vu tương trợ nữa.

Hiện tại át chủ bài đã tung hết, hắn muốn nhất chiến với bán bộ Chuẩn Thánh, Đại La đỉnh phong Thái Ất Tiên!

Túc sát chi khí mang tính diệt thế từ trên thân bùng nổ, Hoa Dịch ngẩng đầu nhìn về phía vị Yêu Thánh đang trợn tròn mắt trên không trung kia.

Ngay sau đó, hắn đạp mạnh chân, oanh!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, đại địa vốn kiên cố trong nháy mắt trở nên yếu ớt như đậu hũ, trong vô số mảng đất đá vỡ vụn, một thân ảnh đỉnh bạt tay cầm Thí Thần Thương, cấp tốc lao vọt lên cao.

"!?" Yêu Thánh Phi Đản sắc mặt đại biến, luồng xung kích cực đại đó khiến tim lão cũng phải run lên!

Ngay sau đó, trong vòng một phần tỷ giây, kèm theo một cột sáng tinh hồng trùng thiên, Phi Đản thấy một đạo hàn quang của mũi thương đang cấp tốc đâm tới.

"Khốn kiếp!" Thấy cảnh này, Yêu Thánh Phi Đản cũng không dám đại ý, Hạo Thiên Chùy trong tay bùng nổ ức vạn tia chớp sâm nghiêm.

Cùng lúc đó, thiên phú thần thông của Yêu tộc cũng nháy mắt triển

khai, tốc độ tăng vọt vô số lần.

Thật đúng là: Tốc như quang thúc, lực địch thiên quân!

Chương 64

Bành!!!

Kèm theo một tiếng va chạm kịch liệt, Thí Thần Thương cùng Hạo Thiên Lôi Thần Chùy bắn ra những tia lửa dữ dội.

Vô số sóng xung kích khuếch tán ra tứ phương tám hướng, hai bên ngang tài ngang sức!

"Làm sao có thể?!" Yêu Thánh một mặt chấn kinh và không thể tin nổi, nhưng thời gian không cho phép lão chần chừ.

Hoa Dịch thương xuất như long, tay cầm Thí Thần Thương vạch ra những đạo sâm mang trên không trung, tựa như một bộ tinh hồng huyết long.

Mỗi một lần đâm sát, khiêu phách, đại khai đại hợp đều ẩn chứa nguy cơ không gì sánh kịp!

"!!!!!!!" Phi Đản ngay cả cơ hội lên tiếng cũng không có, bởi vì lão đã hoàn toàn mệt mỏi chống đỡ.

Một đời Yêu Thánh Phi Đản, lại bị một tên Nhân Hoàng có tu vi chỉ ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong nghiền ép.

Cảnh tượng này thực sự khiến người ta vô cùng kinh hãi!!!

Trên không trung không ngừng vang lên những tiếng nổ liên tiếp, trận chiến giữa Hoa Dịch và Yêu Thánh bùng phát như một chuỗi pháo hoa kinh thiên.

Giờ khắc này, ngay cả bầu trời cũng bị đánh xuyên, tầng mây dày đặc bị cắt gọt thành từng mảnh nhỏ.

"Khốn kiếp, ta không tin!!!" Yêu Thánh Phi Đản một mặt kinh hãi

dục tuyệt, nhưng giây tiếp theo, Hoa Dịch trực tiếp giơ chân, hung hăng đạp thẳng vào mặt lão.

Lại một tiếng oanh vang dội.

Một thân ảnh từ thương khung trụy lạc, nện trọng trọng xuống đại địa, tạo ra một cái hố sâu hoắm, khiến đại địa vốn đã tàn phá nay càng thêm chi li phá toái.

Thế nhưng người đó không phải Hoa Dịch, mà là vị Yêu Thánh thực lực tuyệt cường kia!

"...Không thể nào!" Khắp Hồng Hoang thiên địa, vô số sinh linh đều nhìn đến ngây người, toàn bộ đều chấn kinh tột độ!

Bất kể là Vu tộc, Yêu tộc, Hồng Quân hay Tam Thanh, tất cả đều như nhau!

"Chuyện gì thế này?!" Lúc này, ngay cả Yêu Hoàng Thái Nhất cũng ngồi không yên, đứng phắt dậy từ vương tọa.

Phải biết rằng, kẻ đang chiến đấu với Nhân Hoàng chính là một đại thánh của Yêu tộc!

"Khốn kiếp, khốn kiếp a!!!" Tiếng gào thét đầy phẫn nộ truyền ra từ hố sâu dưới lòng đất, kèm theo đó là một thân ảnh khổng lồ, Yêu Thánh Phi Đản lao ra.

Chỉ thấy hư ảnh một con chuột khổng lồ từ trong hố sâu vọt thẳng lên trời, sau đó tiếp tục đại chiến với Hoa Dịch trên thương khung.

Trận chiến thực sự đánh đến mức hôn thiên hắc địa, nhật nguyệt vô quang, thương khung phá liệt, đại địa vỡ vụn.

Tất cả cường đại sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đều nhìn đến trợn mắt há hốc mồm.

Oanh oanh oanh oanh!!!!!!

Vô số tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Xung quanh núi Đại Hoang được bao phủ bởi Cửu Thiên Tức Nhưỡng, tựa như cuốn lên một trận phong bạo kịch liệt chưa từng có.

Tia chớp và vết nứt tàn phá bừa bãi, chuột khổng lồ gào thét, Nhân Hoàng tranh phong, Thí Thần trường thương tỏa ra ức vạn hào quang.

Kim quang và hắc ám hiện ra, Hồng Mông Tạo Hóa Tiên uy hiển hách.

Trong cuộc kích chiến tựa như thiên tai tận thế, mọi thứ xung quanh từ sơn xuyên địa mạo đến sơn hà hồ hải đều vỡ vụn phá hủy.

Bầu trời vốn mây đen dày đặc bị đánh cho chi li phá toái, lộ ra thương khung rực rỡ ánh dương!

"Vị Phụ Thần vô thượng của ta ơi!" "Một Đại La Kim Tiên, một Nhân Hoàng mới sinh, lại có thể đánh ngang ngửa với một Yêu Thánh tồn tại hàng trăm triệu tỷ năm, ta thực sự nghi ngờ đôi mắt của mình rồi." "Nhân tộc sao?

Chỉ mới sinh ra có hơn một nghìn năm thôi, thái quá đáng sợ rồi!" "Nhân tộc, Nhân Hoàng!" Nhìn cảnh tượng bầu trời tan vỡ, đại địa băng liệt trước mắt, bất kể là Long tộc, Phượng tộc hay Huyết Hà Lão Tổ trong Minh Hà, tất cả vạn tộc Hồng Hoang hiện giờ đều kinh hãi rụng rời, mục bất hạ tiếp!

Toàn bộ viễn cổ đại thần và sinh linh Hồng Hoang đều nhận ra một chuyện.

Nhân tộc kia từ lâu đã không còn là Nhân tộc lúc ban đầu.

Chỉ trong vỏn vẹn hơn một nghìn năm, đã trưởng thành đến mức không thể tưởng tượng nổi.

"Cái đó... ta có cần ra tay không?" Tổ Vu Cường Lương nhìn mọi

thứ ở đằng xa, ngây ngốc hỏi.

Tổ Vu Cú Mang lúc này cũng nuốt nước miếng cái ực.

"Ta thấy... cứ quan sát thêm chút nữa đi." Thật sự, hiện tại Tổ Vu Cú Mang có chút nhìn không thấu vị Nhân Hoàng ở đằng xa kia nữa.

Không chỉ có Cú Mang, mười một vị Tổ Vu còn lại, cho đến cả Đông Hoàng Thái Nhất trên Lăng Tiêu Yêu Đình ở Cửu Trọng Thiên, giờ khắc này đều trợn to mắt kinh ngạc.

"Nhân tộc... sự trưởng thành của Nhân Hoàng đã vượt xa dự liệu của ta." Lúc này, Yêu Đế Đế Tuấn ngồi bên cạnh chậm rãi mở mắt, trong đế mâu lóe lên một tia ngưng trọng.

Thế nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại một mặt âm hàn nói: "Vượt ngoài ý liệu lại càng tốt!

Nhân Hoàng càng mạnh, càng có thể tế luyện Đồ Vu Kiếm của ta!" Ngay giờ phút này, với tư cách là Yêu Hoàng, Đông Hoàng Thái Nhất đã quyết định, hễ đến lúc cần thiết, dù thế nào lão cũng sẽ ra tay!

Dù lão tin rằng Phi Đản sẽ không bại, nhưng sợ nhất là vạn nhất.

Ngay cả Thánh nhân Nữ Oa lúc này nhìn cảnh tượng dưới hạ giới cũng có chút sững sờ.

Chương 65

Không ngờ sinh linh mà mình tùy ý tạo ra chỉ để thành thánh, giờ đây lại có thể mạnh đến thế.

Đặc biệt là Tiên Thiên Nhân Hoàng, chỉ trong ngàn năm ngắn ngủi đã có thể kích chiến Yêu Thánh, thiên phú biểu hiện ra khiến ngay cả Nữ Oa cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Có lẽ, ban đầu ta nên chọn một cách làm khác..." Nhìn xuống phía dưới, nhãn mâu Nữ Oa lóe lên tia sáng phức tạp.

Nhưng mọi thứ vẫn chưa muộn!

Chỉ cần Yêu tộc hoàn thành Đồ Vu Kiếm, huyết tế Nhân tộc, tiêu diệt Vu tộc, khi đó thế giới Hồng Hoang sẽ do Yêu tộc chi phối!

Lịch sử luôn thuộc về kẻ chiến thắng.

Đến lúc đó Nhân tộc chẳng còn lại bao nhiêu, quần long vô thủ, bà ta lại ra tay, chẳng lẽ tàn tồn Nhân tộc lại không cảm ân đức đái?

Như vậy Nữ Oa có thể một lần nữa thu nạp Nhân tộc vào dưới trướng, trở thành một đại trợ lực sau Yêu tộc, cung cấp khí vận nguồn nguồn không dứt!

Nhưng tất cả những điều đó đều cần phải tiêu diệt toàn bộ ngọn nguồn này, chính là Nhân Hoàng và những Nhân tộc đang bị Yêu tộc bức hại hiện tại.

Bởi vì như vậy mới có thể gột rửa lịch sử, mới khiến Nhân tộc xuất hiện đứt gãy ký ức, Nữ Oa mới có thể kiểm soát tốt hơn!

Trong chớp mắt, dưới những gương mặt kinh ngạc của Vu tộc, Yêu tộc và vạn tộc Hồng Hoang, trên núi Đại Hoang, dưới bầu trời, hai đạo quang mang kim – lục không ngừng va chạm kịch liệt, mỗi lần

va chạm đều tạo ra những trận nổ kinh hoàng.

Giống như đang đốt một chuỗi pháo hoa rực rỡ trên thương khung.

Chỉ là những "pháo hoa" này quá mức kinh thiên động địa, mỗi lần nở rộ đều khiến vạn vật xung quanh như bị hủy diệt!

Hoa Dịch đại hống một tiếng: "Thượng Thương Kiếp Quang!" Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, chỉ thấy một đạo cực quang trắng tuyết đột nhiên bắn ra từ ngực Hoa Dịch, trực tiếp quán xuyên thiên địa.

Cực quang đi tới đâu, vạn vật đều như bị cắt rời!

Kèm theo một đạo thiểm quang cực lớn, bầu trời và đại địa đều xuất hiện một vạch trắng.

Một bên vân hải đảo lưu, một bên vực thẳm sâu không thấy đáy!

"Không, không thể nào, ta không tin, ta không tin!!!" Nhìn đạo bạch quang sắc bén và rực rỡ vô cùng kia, Yêu Thánh Phi Đản sắc mặt kinh hãi!

Nhưng điều khiến lão kinh hãi không chỉ có bấy nhiêu.

Theo sát trận chiến kịch liệt không ngừng, Yêu Thánh Phi Đản càng đánh càng tâm kinh đảm chiến.

Lúc này, đối phương căn bản không biết mệt mỏi, múa Thí Thần Thương đại khai đại hợp, nơi nơi đều thấu lộ sát cơ.

Mỗi lần giao thủ lão đều bị hấp thụ một phần sức mạnh.

Bên này giảm bên kia tăng, hắn càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh.

Ngược lại, lúc này Yêu Thánh Phi Đản bắt đầu có chút lực bất tòng tâm!

“Không ổn, không thể cứ thế này được, mỗi lần tấn công đều bị hấp thụ, tiêu trưởng như vậy thực sự bất lợi cho ta!” Trong linh đài của Yêu Thánh Phi Đản, trên Thiên - Địa - Nhân tam hoa, ba cụ linh thân Thiện - Ác - Bản Ngã bộc phát ra thần quang rực rỡ, cũng có nghĩa là, lão bắt đầu động dụng át chủ bài cuối cùng.

Ngay cả nội hàm của Chuẩn Thánh cũng mang ra sử dụng rồi!

“Haha, Nhân Hoàng, tiếp chiêu đi, Vạn Thiên Ức Diệt Thần Chi Quang!” Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, chỉ thấy Yêu Thánh Phi Đản dang rộng đôi cánh, bộc phát ra tuyệt chiêu mạnh nhất!

Trong khoảnh khắc, ức vạn đạo quang mang từ đôi cánh nở rộ, giống như từng đạo ánh sáng sắc lẹm có thể xuyên thấu thiên địa.

Phàm là nơi thần quang đi qua, bầu trời và đại địa toàn bộ đều bị hủy hoại trong chốc lát.

“Hahaha, Nhân Hoàng, đây không phải là ánh sáng bình thường đâu, bản thánh trời sinh có thiên phú thần quang, có thể hòa tan tất cả, ngay cả Yêu Hoàng đại nhân cũng không dám đón đỡ trực tiếp!

Phòng ngự mạnh đến đâu cũng vô dụng, chỉ cần có đạo quang này, sẽ trực tiếp trảm tam hoa, diệt nguyên thần, khiến ngươi tan biến khỏi thiên địa!!!

Chiêu này dù là ta cũng phải tốn ức vạn năm mới sử dụng được một lần, lần này bài tẩy tung hết, ngươi cũng có thể chết một cách có giá trị rồi!!!” Yêu Thánh Phi Đản cười lớn đầy cuồng vọng, muốn tận mắt chứng kiến Hoa Dịch bị tro bụi bay mất.

Nhưng ngay lúc này, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, không nghi ngờ gì nữa, hắn đang chờ chiêu này!

Ai cũng biết thiên phú thần quang của Phi Đản không gì không phá nổi, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không dám cứng đối

cứng.

Nhưng Hoa Dịch vẫn luôn chờ đợi nó.

Bởi vì chiêu này xuất hiện, chính là thời khắc then chốt quyết định thắng bại!

"Hahaha, Nhân Hoàng, đi chết đi!!!" Theo tiếng cười vang dội đầy ngang ngược, ức vạn đạo quang mang cấp tốc bắn tới.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe Hoa Dịch nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Luân Hồi!" Ngay sau đó, vạn vật trên thế gian đều trở nên vô cùng chậm chạp, thời gian giống như bị đông cứng lại.

Đúng vậy, giờ khắc này Hoa Dịch cuối cùng cũng sử dụng đến tuyệt kỹ thứ hai của Chí Tôn Cốt – khả năng khống chế thời gian: Luân Hồi!

"!?" Vạn vật nháy mắt đình chỉ khiến Phi Đản biến sắc, nhưng chưa kịp phản ứng đã nghe một tiếng 'phập'!

Hoa Dịch đã xuất hiện trước mặt lão!

Thời gian ngừng lại chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, nhưng trong thoáng chốc đó, Hoa Dịch đã nhàn nhạt rút Thí Thần Thương ra.

"Ngươi có thể khống chế thời gian?!" Yêu Thánh Phi Đản ôm lấy lồng ngực mình, vẻ mặt không thể tin nổi, vô cùng chấn kinh.

Hiện tại ngực lão máu phun như cột, túc sát chi khí của Thí Thần Thương không ngừng phá hoại điên cuồng bên trong cơ thể.

Yêu Thánh Phi Đản đã hoàn toàn mất đi năng lực chiến đấu.

"Khốn kiếp, không thể nào, ta lại có thể bại dưới tay một chủng tộc kiến hôi!" Lão không cam lòng ngẩng đầu lên, nhưng Hoa Dịch đã cao cao giơ Thí Thần Thương trong tay: "Tất cả kết thúc rồi!" Nhìn Thí Thần Thương sắp chém xuống, một khi chém trúng, Yêu Thánh

Phi Đản chắc chắn sẽ tử vong dưới uy thế của Thí Thần, hồn phi phách tán.

Tất cả sinh linh đều chấn động, nhưng đúng vào lúc đó!

Chương 66

"Dừng tay!" Từ trên thương khung đột nhiên truyền đến một thanh âm vô cùng uy nghiêm, lúc này, nhìn thấy một đại thánh của Yêu tộc lâm vào cảnh nguy nan, Yêu Hoàng Thái Nhất rốt cuộc ngồi không yên, đã ra tay.

Chỉ thấy một bàn tay khổng lồ từ trên trời ép xuống, mang theo một luồng kình lực như sóng cuộn biển gầm không gì sánh nổi!

Đại địa vốn đang sáng sủa nhanh chóng bị bóng đen bao phủ, bàn tay khổng lồ giáng xuống trông có vẻ chậm chạp nhưng tốc độ lại cực nhanh, đẩy lui toàn bộ không khí xung quanh.

Sinh linh trên mảnh đại địa này đều vô cùng kinh hãi, ngước nhìn bàn tay từ trên trời rơi xuống.

Bàn tay khổng lồ che lấp cả bầu trời, xòe rộng năm ngón, Đông Hoàng Thái Nhất dường như muốn dùng một tay san bằng toàn bộ khu vực này thành bình địa!

"!!!!!" Lúc này, Hoa Dịch bị một luồng uy áp hãi hùng bao phủ, dường như trong nháy mắt sẽ bị hóa thành thịt nát!

"Thực lực Chuẩn Thánh!" Thí Thần Thương bộc phát tiếng kêu vang không chịu khuất phục, nhìn bàn tay lớn che kín bầu trời kia, sắc mặt Hoa Dịch kiên nghị.

"Luân Hồi!" Quang mang Luân Hồi tỏa ra tứ phương tám hướng, Hoa Dịch mưu toan xoay chuyển thời không!

"Ngu xuẩn!" Nhưng kèm theo tiếng nói uy nghiêm truyền xuống từ thương khung, bàn tay ngợp trời kia khẽ ấn xuống một cái, trực tiếp phá nát Luân Hồi chi quang của Hoa Dịch.

Phụt!!!

Hoa Dịch phun ra một ngụm tiên huyết, tâm khẩu đau nhức kịch liệt, hắn biết uy thế Chuẩn Thánh quá mức mạnh mẽ, mọi kháng cự đều vô ích!

"Đến đây là chấm dứt sao?!" Dùng Thí Thần Thương chống đỡ thân thể, Hoa Dịch một mặt không cam lòng, nội hàm của hắn còn quá yếu, thời gian trưởng thành thực sự quá ít.

Thế nhưng đúng lúc này, từ hai bên xa xôi của núi Bất Chu, lại thò ra một bàn tay khổng lồ khác.

Bàn tay ngợp trời xòe năm ngón, trực tiếp đánh bạo bàn tay của Đông Hoàng Thái Nhất trong nháy mắt!

"Cú Mang!!!" Thanh âm đầy phẫn nộ truyền khắp thương khung, sau đó thấy ở phía chân trời xa xôi xuất hiện mười một tôn thân ảnh vĩ ngạn.

Những kẻ chi phối đại địa Hồng Hoang – Thập Nhị Tổ Vu, lúc này đã xuất hiện mười một vị.

"Vu tộc!!!!" Giờ phút này, trên Lăng Tiêu Bảo Điện ở tận trời cao, gương mặt Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ phẫn nộ vô tận.

Lão vốn định lấy mạng Nhân Hoàng, nhưng lúc này Vu tộc lại nhúng tay vào!

Ngay sau đó, thanh âm của Vu tộc truyền khắp Hồng Hoang!

"Từ nay về sau, Nhân Hoàng và Nhân tộc sẽ nhận được sự che chở của Vu tộc, kẻ nào muốn động tới Nhân tộc, chính là kẻ thù của Vu tộc ta!" Dứt lời, Tổ Vu Hậu Thổ phất tay một cái, trong khoảnh khắc tất cả tàn quân Yêu tộc còn lại đều tan thành tro bụi.

Đồng thời bà cũng thay Nhân tộc ngăn cản lại dư chấn thánh lực

của Chuẩn Thánh trảm tam thi.

"!" Trong Cửu Thiên Tức Nhưỡng, dưới núi Đại Hoang, bên cạnh Tổ Vu Huyền Minh, vị nữ đế của Nhân tộc – Doãn Nặc một mặt kinh hãi.

Bởi vì thân ảnh kia, bà đã từng thấy ở Vu tộc từ trăm năm trước.

"Chẳng lẽ trong lúc ra ngoài du lịch, Ngô Hoàng đã tới Vu tộc sao?" Lúc này Doãn Nặc vô cùng chấn kinh, nhưng nếu bà biết thiếu nữ tóc xanh đang đứng ăn chực bên cạnh chính là Tổ Vu Huyền Minh trong truyền thuyết, không biết thiếu nữ Nhân tộc này sẽ còn kinh hãi đến mức nào.

Nhưng dù thế nào đi nữa, dưới bầu trời mênh mông, chứng kiến cảnh này, nhân lúc Vu tộc và Yêu tộc đang đối trì, Hoa Dịch không hề do dự, trực tiếp hạ thương, trong nháy mắt chém bay đầu của Yêu Thánh Phi Đản!

"Không!!!!" Kèm theo một tiếng gào thét kinh hoàng, một đời Yêu Thánh lừng lẫy rốt cuộc sinh tử đạo tiêu, hóa thành một con cự thú không đầu toàn thân xanh biếc, sau lưng có hai cánh, tựa như một ngọn núi lớn, 'oanh' một tiếng ngã gục trên đại địa, cuốn lên vô số bụi bặm.

Lúc này, thiên địa chìm vào yên tĩnh, tất cả sinh linh đều một trận chấn kinh.

Không ai ngờ được lúc này Vu tộc lại ra tay.

Một đời Yêu Thánh danh tiếng lẫy lừng lại gục ngã tại đây, chết dưới tay một Nhân Hoàng có tu vi kém xa, thậm chí còn chưa đạt tới Đại La Thái Ất Kim Tiên.

"Chẳng lẽ Nhân tộc và Vu tộc đã kết minh rồi?!" "Không thể tin nổi, thực sự không thể tin nổi!" Khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh

đều phát ra tiếng kinh hô.

Mọi người đều đoán được sự khởi đầu, nhưng lại không đoán được kết cục!

Trên đại địa, Hoa Dịch sắc mặt kiên nghị, thân hình đỉnh bạt, tay cầm Thí Thần Thương không chút sợ hãi nhìn lên bầu trời.

Hắn biết, kể từ khi sát Phi Đản, mối thù với Yêu tộc đã triệt để kết hạ, tuyệt đối sẽ chiến đấu không ngừng nghỉ.

Thế nhưng Hoa Dịch không hề sợ hãi, đúng như câu nói kia, muốn chiến thì chiến, hắn tuyệt đối sẽ không trở thành con rối của vận mệnh.

Gió lớn thổi qua, bụi bặm mờ mịt, bóng dáng Hoa Dịch in sâu vào nhãn liêm của vạn chúng sinh linh, hắn đã dùng thực lực tuyệt cường để bảo vệ tôn nghiêm của mình!

Cũng vào lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất trên cửu thiên sắc mặt biến đổi liên tục, nén giận nói: "Đám Vu tộc đáng chết kia, lẽ nào thực sự muốn khai chiến với ta sao!!!" Đông Hoàng một mặt âm trầm, muốn dùng đại chiến hai tộc để ép Vu tộc thu tay.

Bởi vì ai cũng biết hiện tại không phải lúc khai chiến, một khi đã đánh là sẽ thiên băng địa liệt, thậm chí phá nát cả Hồng Hoang!

Hai tộc tích oán đã lâu, nhưng trước khi chuẩn bị vạn toàn, không ai nguyện ý nổ phát súng đầu tiên.

Lúc này, ngay cả Thánh nhân Nữ Oa biểu tình cũng không mấy tốt đẹp, không ngờ sinh linh mình tạo ra lại đi cùng đường với Vu tộc.

Đả kích, thật là một cái tát nảy lửa vào mặt!

Nhưng ngay sau đó, nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, phía Vu tộc, mười một tôn thân ảnh vĩ ngạn kia đều lạnh lùng cười một tiếng!

“Muốn chiến, thì chiến!” Chỉ một câu nói, ức vạn Vu tộc phía sau bay lên, tất cả đều sắc mặt kiên nghị.

Vu tộc đã thể hiện rõ thái độ của mình.

Để bảo toàn Nhân tộc, họ thậm chí không tiếc khai chiến với Yêu tộc!

Cho dù có đánh nát cả Hồng Hoang thương thiên!

Không nghi ngờ gì nữa, một khi Vu - Yêu khai chiến, toàn bộ Hồng Hoang sẽ rơi vào biển lửa chiến tranh, sinh linh đồ thán.

Nhìn cảnh này, Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, mặt mũi dữ tợn, nắm chặt đôi tay, sắc mặt thay đổi liên tục.

Chương 67

Hồng Hoang im phăng phắc, sinh linh đều không dám thở mạnh.

Đại chiến sắp nổ ra, không khí như đóng băng, lẽ nào trận đại chiến Vu - Yêu thực sự bắt đầu rồi sao!

Trên bầu trời, Đông Hoàng Thái Nhất hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm tình.

Hiện tại Đồ Vu Kiếm chưa luyện thành, Thập Đại Yêu Thánh lại chết mất một vị, không thể triển khai Chư Thiên Tinh Đấu đại trận.

Cứ thế này tuyệt đối không thể tiên phong khai chiến, nếu không, kế hoạch hàng trăm triệu năm của Yêu tộc sẽ tan thành mây khói!

Lúc này, Yêu Đế Đế Tuấn đang tọa trấn bên cạnh cũng ngưng trọng lên tiếng: "Thái Nhất, bình tĩnh một chút, hiện tại không phải lúc đại chiến!" Nghe lời của Đế Tuấn, Thái Nhất nhìn thoáng qua Đồ Vu Kiếm thô sơ trước mặt, hiện tại một trong Thập Đại Yêu Thánh là Phi Đản đã chết.

Ít nhất là trước khi tìm ra cách, Chư Thiên Tinh Đấu đại trận cũng không thể vận hành.

Cứ như vậy, Đồ Vu Kiếm chưa thành, Chư Thiên Tinh Đấu đại trận lại không thể mở, đánh với Vu tộc cũng chẳng có phần thắng!

Cách duy nhất hiện giờ là thỏa hiệp.

"Nhân Hoàng, Vu tộc, đợi đến khi Đồ Vu Kiếm của bản hoàng thành công, nhất định sẽ cho các ngươi biết tay!!!" Kế hoạch kinh doanh hàng trăm triệu năm bị đánh đoạn khiến Đông Hoàng Thái Nhất mặt mũi dữ tợn, đôi mắt đỏ ngầu, toàn thân bùng nổ uy áp Chuẩn Thánh vô cùng khủng khiếp!

Khí tức cuồng bạo bộc phát ra tứ phương tám hướng, mang theo uy áp cực lớn tựa như sóng cuộn biển gầm, khiến cả Cửu Trọng Thiên dậy sóng một trận phong bạo!

Đám yêu chúng đều run rẩy, nhưng sau khi chờ Đông Hoàng Thái Nhất bình tĩnh lại, Đế Tuấn ở bên cạnh lại nhàn nhạt nói: "Mục đích chủ yếu hiện tại là tu phục Chư Thiên Tinh Đấu đại trận, đó là thủ đoạn chính của chúng ta!" Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất đã khôi phục lãnh tĩnh, yêu mâu lóe lên rồi nói: "Cái này không khó, chỉ cần tốn vạn năm, ta có thể phái người hoàn thành ba trăm tám mươi tỷ cán Chư Thiên Tinh Đấu đại kỳ, dẫn động tinh thần chi lực, như vậy có thể thay thế Phi Đản, khiến uy lực đại trận càng thêm mạnh mẽ!" Nghe vậy, Đế Tuấn cũng gật đầu: "Sự tình đến nước này cũng chỉ có thể làm thế, vạn năm là đủ để ta tế luyện xong Đồ Vu Kiếm!" Nghe xong, Yêu Hoàng một mặt dữ tợn: "Vậy thì tốt, đến lúc Chư Thiên Tinh Đấu đại trận hoàn thành, ta sẽ dùng đại trận trấn áp Nhân tộc trước, huyết tế Đồ Vu Kiếm!" Mục đích của Đông Hoàng Thái Nhất rất rõ ràng: trước tiên dùng Chư Thiên Tinh Đấu đại trận với tốc độ sấm sét không kịp bịt tai diệt trừ Nhân tộc, dùng máu của họ tế Đồ Vu Kiếm để khai phong.

Sau đó dùng Hỗn Độn Chung, Chư Thiên Tinh Đấu đại trận và Đồ Vu Kiếm tấn công Vu tộc, một cử tiêu diệt họ, thống nhất thế giới Hồng Hoang!

Tuy nhiên, đột nhiên Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy có một việc cần làm, ngay lập tức xoay người đi ra ngoài đại điện Yêu tộc.

"Ngươi định đi đâu?" Đế Tuấn đang tế luyện Đồ Vu Kiếm ngẩng đầu hỏi, Đông Hoàng Thái Nhất không quay đầu lại, nhàn nhạt đáp: "Đi tìm Oa Hoàng của tộc ta để xin một thứ!" Dứt lời, bóng dáng Đông Hoàng Thái Nhất biến mất nơi cuối tầm mắt.

Cùng lúc đó, vì Thái Nhất đã từ bỏ việc khai chiến với Vu tộc, cho nên lúc này trên núi Đại Hoang, khí tức Chuẩn Thánh vốn tràn ngập cũng tan biến sạch sành sanh.

Nhìn lên trời cao lâu không thấy động tĩnh, sinh linh khắp Hồng Hoang đều thở phào nhẹ nhõm.

Thấy Yêu Hoàng Thái Nhất cũng có điều cố kỵ, không liều mạng chuẩn bị khai chiến!

Giờ phút này, dưới bầu trời, trên mặt đất, nhìn uy áp Yêu Hoàng biến mất, Hoa Dịch biết Yêu tộc đã từ bỏ việc vây công Nhân tộc.

"Thực lực, tất cả đều là thực lực!

Nếu ta có đủ thực lực, làm sao có thể luân lạc thành cá thịt trên thớt để người ta chém giết?!" Ngước nhìn trời cao, Hoa Dịch hít sâu một hơi, hắn biết mọi thứ vẫn còn quá yếu.

Đông Hoàng Thái Nhất, một tôn Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm tam thi, đã giáng một đòn cảnh tỉnh nặng nề cho hắn!

Hắn không hề vô địch, cho dù tạm thời thắng được Yêu Thánh Phi Đản thì đã sao?

Một khi các Yêu Thánh khác tụ hội thì sẽ thế nào?

Một khi Yêu Hoàng, Yêu Đế ra tay thì sẽ ra sao?

Trước mặt Thánh nhân và Chuẩn Thánh, tất cả đều là kiến hôi, cách duy nhất là phải thành thánh!

Lúc này Hoa Dịch khao khát biến cường hơn bao giờ hết.

"Ta tại đây phát thệ, từ nay về sau ta sẽ là người đánh cờ, không làm quân cờ, sẽ không bao giờ chịu sự thao túng, sắp đặt của kẻ khác nữa!" Sắc mặt Hoa Dịch đầy vẻ quyết tuyệt nhìn lên thương khung, trong lòng thầm hạ trọng thệ, từ nay về sau không gì cản nổi!

Bởi vì chỉ có tăng cường thực lực mới có thể dốc hết sức tránh khỏi cục diện như ngày hôm nay.

Nhìn về phía mười một tôn Tổ Vu ở chân trời xa xôi, nhãn mâu Hoa Dịch lóe lên, sau đó hắn tay cầm Thí Thần Thương bay lên trời cao, gật đầu với mười một vị Tổ Vu: "Đa tạ!" Thấy cảnh này, trên núi Bất Chu, mười một vị Tổ Vu cũng lộ vẻ mỉm cười.

"Không sao, Nhân tộc đối với Vu tộc ta, nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn." "Hahaha, cảm tạ ta làm gì, sau này có chuyện gì cứ trực tiếp tìm ta, Vu tộc nhất định giúp đỡ!" "Nhân Hoàng không cần như thế, Vu tộc ta nợ ngươi thực sự quá nhiều, quá nhiều rồi." Từng tiếng nói hào sảng vang lên từ phía Vu tộc khiến lòng Hoa Dịch dâng lên một tia ấm áp.

Vu tộc tính tình hào mại, quả thực là một minh hữu đáng tin cậy.

Hoa Dịch gật đầu với mười một vị Tổ Vu ở chân trời, sau đó thu lại Thí Thần Thương, bay về phía Nhân tộc.

Thí Thần Thương hóa thành một đạo hồng quang bay vào trong cơ thể Hoa Dịch và một lần nữa được bao phủ bởi phong ấn.

Không còn túc sát chi khí cuồng bạo của thương, lúc này hắn cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

"Hoàng!" "Ngô Hoàng!" "Nhân Hoàng!!!" Dưới núi Đại Hoang, vô số Nhân tộc vẫn còn chìm đắm trong trận chiến hãi hùng lúc trước, mãi không phản ứng kịp.

Hoa Dịch sừng sững trên không trung, nhìn Nhân tộc rộng lớn, trong lòng vô cùng cảm thán, tiếp đó sắc mặt nhàn nhạt lên tiếng: "Hãy ghi nhớ nỗi nhục nghìn năm này.

Ngày hôm nay mọi người đều thấy rồi, chính là 'biết nhục để dũng cảm', ta không yêu cầu gì khác, chỉ cần các ngươi mạnh lên!

Mạnh lên!

Bởi vì chỉ có mạnh lên mới có thể thay đổi mọi thứ trên thế gian, chỉ có mạnh lên mới có thể trở thành chủ tể của thế gian này!

Bản hoàng muốn từ nay về sau không còn sợ hãi Hồng Hoang!" Thanh âm uy nghiêm của Hoa Dịch tràn ngập mảnh thiên địa này, tựa như một tiếng chuông lớn, nện trọng trọng vào lòng toàn thể Nhân tộc.

Ánh mặt trời tỏa ra kim quang, bóng lưng Nhân Hoàng vĩ ngạn đến nhường nào.

Toàn bộ Nhân tộc đều ngây người nhìn cảnh này, rồi nước mắt lã chã rơi.

Họ thống hận sự vô năng vi lực của mình, thống hận mình không thể san sẻ gánh nặng cho Nhân Hoàng.

Nhân Hoàng đã bảo toàn tộc nhân trong muôn vàn gian khổ, Nhân Hoàng luôn một mình đối mặt với nguy nan.

Tiếp đó, một cảnh tượng kinh người xuất hiện.

Trong nháy mắt, tất cả Nhân tộc đều ngừng tiếng khóc, tất cả sắc mặt kiên nghị, sau đó đồng loạt quỳ một gối xuống.

Chương 68

"Chúng thần cẩn tuân thánh mệnh của Nhân Hoàng!" Bên cạnh Tổ Vu Huyền Minh, thiếu nữ Doãn Nặc cùng chúng nhân tộc đại hạm một tiếng khàn cả giọng.

Giờ khắc này cảnh tượng vô cùng hùng vĩ, hàng triệu Nhân tộc đồng loạt quỳ xuống.

Lúc này, Nhân tộc đoàn kết hơn bao giờ hết, niềm tin của họ chắc chắn chỉ có một: Mạnh lên, mạnh lên, mạnh lên, mạnh lên!

Lời nói của Nhân Hoàng đã gieo một hạt giống vào lòng họ, tổng có một ngày nó sẽ nảy mầm và lớn mạnh.

Dưới gầm trời này, toàn bộ sinh linh đều chứng kiến cảnh này.

Không ai ngờ được, Nhân tộc vốn chịu nhiều ma nan, từ lúc sinh ra đã định sẵn là thức ăn, là chủng tộc bị vạn tộc giày xéo lại có ngày hôm nay.

Cũng không ai ngờ được, dưới sự áp bức không ngừng của Yêu tộc, Nhân tộc bị đồ lục không những không ngã xuống, ngược lại càng đánh càng mạnh.

Nhưng dù thế nào đi nữa!

Bất kể là nhờ sự hỗ trợ của Vu tộc, hay nhờ có vị Nhân Hoàng hiền minh, quyết tâm mạnh lên của Nhân tộc hiện nay là không thể bàn cãi.

Toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang và thượng cổ đại thần đều biết một điều: Nhân tộc này – chủng tộc sinh ra từ Hồng Hoang, nơi nơi đều đối mặt với ma nan, định sẵn là sẽ trỗi dậy rồi.

Bởi vì họ đã hội tụ đủ mọi yếu tố để quật khởi!

Dưới trời cao, Hoa Dịch nhìn chúng nhân tộc, lớn tiếng nói: "Hãy ghi nhớ thật kỹ ngày hôm nay, tổng có một ngày ta sẽ chế bá Hồng Hoang!" Nghe vậy, toàn bộ Nhân tộc đều hô lớn: "Vâng, Nhân Hoàng!!" Từ đó về sau Nhân tộc thực sự trỗi dậy, bởi vì họ mang trong mình quyết tâm mạnh lên, một quyết tâm tiến về phía trước không gì cản nổi.

Dưới núi Bất Chu, nhìn mọi thứ ở chân trời xa xôi, Tổ Vu Cú Mang quay đầu lại.

"Không biết tại sao, hiện giờ có thể kết minh cùng Nhân tộc, ta bỗng cảm thấy thật là may mắn vô cùng!" Bên cạnh, Tổ Vu Cường Lương cũng hiếm khi nở nụ cười: "Phải, Nhân tộc quá mức không thể tin nổi.

Hàng trăm triệu tỷ năm qua, ta chưa từng thấy chủng tộc nào như vậy.

Họ luôn thích ứng với Hồng Hoang, nhưng đồng thời cũng đang cải biến Hồng Hoang!" Nghe vậy, Tổ Vu Hậu Thổ cũng nhìn vị Nhân Hoàng vĩ ngạn dưới ánh mặt trời kia, vu mâu lấp lánh.

"Phải, quá mức không thể tin nổi!" Trên trời cao, ngoài Ba Mươi Ba Tầng Trời, Thái Thanh, Thượng Thanh, Ngọc Thanh đều nhàn nhạt nhìn cảnh này.

Sau đó đột nhiên, Ngọc Thanh ở giữa có chút ngây người nói: "Nhìn kìa, Nhân tộc sắp trỗi dậy rồi!" Vừa dứt lời, Thái Thượng và Thông Thiên đều nhìn Nguyên Thủy với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, ý bảo: Sớm đã nhận ra rồi.

Nhưng giây tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại nhíu mày nói: "Không ổn, Nhân tộc đã triệt để đắc tội Yêu tộc, với tính cách có thù tất báo của Yêu tộc, lần tới nhất định sẽ triệt để phúc diệt Nhân tộc!

Liệu Nhân tộc có thể tồn tại dưới sự báo thù của Yêu tộc hay không?!" Đúng vậy, Thái Thượng và Thông Thiên nghe xong cũng thắt lòng lại!

Nguyên Thủy nói không sai.

Cho dù hiện tại Nhân tộc có dấu hiệu trỗi dậy, nhưng so với Yêu tộc vẫn còn quá xa vời.

Phải biết rằng một mình Nhân Hoàng đối kháng với một vị Yêu Thánh đã tinh bì lực tận, mà Yêu tộc có tới mười vị Yêu Thánh.

Đó là chưa kể Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Đế Tuấn, Hỗn Độn Chung, cùng với Chư Thiên Tinh Đấu đại trận mà ngay cả họ cũng phải kiêng dè không thôi!

Quan trọng nhất, Yêu tộc có một vị Thánh nhân, đó là vị thánh nhân thứ hai dưới gầm trời này.

Mọi tình huống đều chỉ ra rằng Nhân tộc tuyệt đối không thể tồn tại dưới sự phúc diệt của Yêu tộc, khả năng sống sót thậm chí không đến một phần triệu tỷ.

Đến đây, ý định lập Nhân giáo của Thái Thượng và Thông Thiên lại bị đè nén xuống, bởi vì một khi đã lập Nhân giáo là coi như buộc mình vào con thuyền lớn mang tên Nhân tộc này!

Vạn nhất Nhân tộc không vượt qua được khảo nghiệm, bị Yêu tộc tiêu diệt, thì họ cũng có thể bị ảnh hưởng cực lớn, thậm chí sau này không thể thành thánh.

Điều này Thái Thanh, Thượng Thanh, Ngọc Thanh tuyệt đối không thể thừa thụ nổi!

Thế nhưng cũng đúng lúc đó, tại Yêu đình Thiên giới, ngay trước Oa Hoàng Cung nơi Nữ Oa đang bế quan, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh vĩ ngạn.

“Bái kiến Oa Hoàng.” Người này không phải ai khác, chính là Đông Hoàng Thái Nhất!

Biết Yêu Hoàng tới, với tư cách là Thánh nhân, Nữ Oa cũng khẽ mở mắt.

Sau đó nghe Đông Hoàng Thái Nhất nói: “Oa Hoàng, mọi chuyện dưới hạ giới chắc hẳn người đều đã thấy rồi, mong Oa Hoàng ra tay tương trợ!” Dứt lời, Đông Hoàng Thái Nhất hướng về phía Nữ Oa khom người vái dài!

Nữ Oa cũng trì nghi một hồi, cuối cùng thở dài một tiếng nói: “Ai, cầm đi!” Dứt lời, Nữ Oa phất tay một cái, một đạo bạch quang rực rỡ tỏa ra hơi ấm bay về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhìn đoàn bạch quang đang từ từ bay tới kia, nhãn mâu Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên một tia xích nhiệt.

Không phải thứ gì khác, chính là đạo vận của Nhân tộc mà Nữ Oa nắm giữ!

Đó cũng chính là sự ràng buộc giữa Nữ Oa và Nhân tộc.

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, với tư cách là mẹ của Nhân tộc, tất nhiên sẽ có hàng vạn sợi dây nhân quả liên kết.

Thế nhưng giờ khắc này, Nữ Oa định từ bỏ một phần nhân quả, một phần ràng buộc này để giúp Đông Hoàng Thái Nhất hoàn thiện Đồ Vu Kiếm hơn nữa!

Có thể nói, chỉ cần tích hợp thêm một phần đạo uẩn của Nhân tộc, thì khi đi đồ sát Nhân tộc, có thể tước đoạt tất cả mọi thứ của họ: từ tính mạng, nhân quả cho đến công đức và khí vận!

Có thể nói Đồ Vu Kiếm sẽ trở thành khắc tinh lớn nhất đối với Nhân tộc và Vu tộc.

Xin đừng nghi ngờ tầm quan trọng của đoàn bạch quang đó, bởi vì nó mang sức mạnh sinh ra Nhân tộc, một sức mạnh tựa như của người mẹ!

Trong nháy mắt, một vị đại năng như Nữ Oa, vì chủng tộc mình, vì để hoàn toàn chiến thắng Vu tộc, đã không tiếc hy sinh hoàn toàn nhân quả với Nhân tộc.

Dù sao Nữ Oa cũng thông minh, bà ta đã tính toán hết thảy.

Bà ta biết chỉ cần Yêu tộc chiến thắng Vu tộc, thống trị đại địa Hồng Hoang, thì có thể dùng thủ đoạn cường hoành để sửa đổi lịch sử.

Đến lúc đó Nữ Oa lại ban ân cho Nhân tộc, thu hồi đạo uẩn Nhân tộc trong Đồ Vu Kiếm.

Như vậy, Nhân tộc – một chủng tộc mạnh mẽ – lại sẽ trở về trong vòng tay của bà ta!

Chương 69

Tất cả những gì Nhân Hoàng làm bây giờ rốt cuộc chỉ là dọn đường cho bà ta mà thôi.

Rốt cuộc mọi thứ của Nhân tộc đều sẽ trở về tay Nữ Oa.

Với tư cách là Thánh nhân, bà ta nhìn xa trông rộng và mưu đồ dài lâu hơn bất kỳ ai!

"Đa tạ Oa Hoàng!" Sau khi nhận được đạo uẩn Nhân tộc, Đông Hoàng vái Nữ Oa một cái rồi lui xuống.

"Vạn năm, còn vạn năm nữa thôi.

Nhân tộc, Vu tộc hãy trân trọng đi, vạn năm sau chính là ngày tận thế của các ngươi!" Đường đi khó, khó hơn lên trời.

Đây là câu thơ nổi tiếng của Lý Bạch thời Đường, lúc này ở Hồng Hoang cũng vậy.

Chỉ có điều, con đường Thục Đạo lúc này chưa tồn tại, nhưng núi cao và dãy Tần Lĩnh đã sừng sững ở Hồng Hoang.

Độ hiểm yếu của nó so với hậu thế còn khó khăn gấp ức vạn lần, có thể nói là thực sự chạm tới trời xanh, cao bằng trời!

Không nói gì khác, chỉ riêng một ngọn núi cao trong thế giới Hồng Hoang rộng lớn này cũng đã to bằng một trăm cái Địa Cầu.

Núi cao đã vậy, huống hồ là quần sơn Tần Lĩnh.

Thế nhưng giờ này khắc này, trên ngọn núi hùng vĩ vô cùng kia, một nam tử Nhân tộc tuấn tú đang một mặt không biểu tình nhìn về phía xa.

Nhãn mâu của nam tử vô cùng thâm thúy, dường như ẩn chứa cả

nhật nguyệt tinh thần, cảnh tượng hắn đang nhìn chính là dãy Tần Lĩnh quần sơn cao chót vót, đâm thẳng vào mây xanh.

"Theo lời kể trong các thần thoại thượng cổ, tại đỉnh cao nhất của quần sơn Tần Lĩnh có một đóa tiên thiên hắc liên.

Đóa sen này từ lúc Tam Thanh chưa thành thánh đã từ trên trời rơi xuống, mỗi ngày tỏa ra ức vạn hào quang, lại có năng lực tiên thiên tuyệt đối phòng ngự.

Năm xưa vị Nhân Hoàng thứ năm của Tây Chu là Chu Mục Vương khi tây chinh từng có hạnh được chiêm ngưỡng hắc liên, và từng tán thán rằng đóa sen này ứng với tinh tú trên trời." Gió nhẹ thổi qua, làm lay động tấm da thú trên người nam tử.

Hoa Dịch đứng trên núi cao, nhìn xa về phía dãy Tần Lĩnh quần sơn trùng điệp.

"Nếu ta đoán không lầm, đóa hắc liên tỏa ra ức vạn thần mang được Chu Thiên Tử nhìn thấy trong truyền thuyết chính là một trong các tiên thiên cực phẩm linh bảo – Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!" Đứng trên núi cao, nhãn mâu Hoa Dịch lóe sáng, hắn đã tốn hơn mười năm thời gian băng qua đại địa Hồng Hoang để tìm tới đây.

Vì không gì khác chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên trên núi Ba Sơn trong dãy Tần Lĩnh!

"Chỉ cần có được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, không chỉ có thể khiến lực phòng ngự của ta tăng mạnh, mà còn có thể hấp thụ túc sát chi khí của Thí Thần Thương, giúp ta không còn lo ngại gì nữa, có thể toàn lực sử dụng Thí Thần Thương!" Nhìn dãy Tần Lĩnh xa xôi, Hoa Dịch hít sâu một hơi, sắc mặt kiên nghị.

Giây tiếp theo, hắn không hề do dự, trực tiếp tung người bay về phía dãy Tần Lĩnh quần sơn cao vút kia.

Vì vậy, mục đích duy nhất của chuyến đi này của Hoa Dịch chính là lấy được Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!

Bởi vì chỉ cần có nó, hắn có thể không còn lo lắng về phản phệ chi lực của Thí Thần Thương, chiến lực sẽ tăng mạnh.

Khả năng phòng ngự kinh người của Diệt Thế Hắc Liên cũng có thể coi là một đại trợ lực cho hắn.

Tuy rằng phòng ngự đã kinh người nhờ sở hữu Bàn Cổ Chân Thân, nhưng vẫn không ngại gì mà nâng cao phòng ngự thêm một tầng thứ nữa.

Thế giới Hồng Hoang cực kỳ tàn khốc, cá lớn nuốt cá bé, Hoa Dịch sẽ không từ bỏ bất kỳ cơ hội nào để mạnh lên.

Vì vậy hắn đã không tiếc công sức tìm kiếm suốt hơn mười năm qua!

"Trong mười năm qua, ta đã trải qua nhiều điều, đã được ma luyện, hiện tại tâm tính đã viên mãn, đợi lần này trở về là có thể ngưng tụ ra Thiện Ngã, tọa trấn trên kim liên trong linh đài.

Lần này Diệt Thế Hắc Liên ta nhất định phải có được!" Hiện tại Hồng Hoang không còn như thời khai thiên, đa số linh bảo đã có chủ, cho nên đóa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên này hắn quyết phải giành lấy!

Không chỉ vì bản thân, mà còn vì Nhân tộc đang không ngừng sinh sôi, hưng thịnh hiện nay.

Một vệt kim quang rực rỡ xé toạc bầu trời, tựa như một mũi tên sắc bén tiến về phía trước không gì cản nổi.

Đúng là nhìn núi thì gần nhưng đi thì xa, huống hồ là ở Hồng Hoang, Hoa Dịch mang theo niềm tin không gì sánh kịp, bay thẳng về phía Tần Lĩnh suốt ba ngày trời!

Đến ngày thứ ba, rốt cuộc hắn cũng bay tới đỉnh núi cao nhất – Ba Sơn!

"Kia rồi!" Quả nhiên trước mắt Hoa Dịch, trên đỉnh Ba Sơn sừng sững giữa tầng không, đang nở rộ một đóa tiên liên màu đen!

Tiên liên thâm thúy vô cùng, toàn thân đen kịt, tỏa ra thần mang rực rỡ.

"Quả nhiên ở đó!" Nhìn đóa sen trên đỉnh núi cao, nhãn mâu Hoa Dịch sáng lên, trong lòng lộ rõ vẻ hưng phấn.

Thế nhưng vừa mới tiếp cận, Hoa Dịch liền cảm nhận được uy áp to lớn, dường như muốn trục xuất hắn ra ngoài!

"Lợi hại!

Đóa hắc liên này chưa kịp tới gần đã tỏa ra uy áp mạnh mẽ đến vậy, không hổ là Diệt Thế Hắc Liên, quả nhiên là tiên bảo không tầm thường!" Tiên thiên linh vật đều có ý thức yếu ớt, không muốn mất đi tự do, bị người khác chưởng khống!

Nhưng đối mặt với uy áp bàng bạc ập tới, đôi mắt Hoa Dịch rực rỡ, hưng phấn đại hống một tiếng: "Bàn Cổ Chân Thân, Thí Thần Thương!" Giây tiếp theo, một cây trường thương tràn ngập túc sát chi khí xuất hiện ở tay phải, cùng lúc đó Hoa Dịch với Bàn Cổ Chân Thân trên người, khả năng kháng áp tăng mạnh.

Vài bước đã tới trước mặt Tiên Thiên Hắc Liên.

Thật sự, nếu là một Đại La Kim Tiên bình thường, thậm chí là Đại La Thái Ất Kim Tiên, một khi tới trước Diệt Thế Hắc Liên đều sẽ không chịu nổi tiên áp tựa như sóng cuộn biển gầm kia.

Không nói gì khác, bởi vì trong ba đóa kim liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên chính là đóa hung hiểm nhất, kiêu ngạo khó thuần nhất!

Nhưng dù có kiêu ngạo đến đâu, đối mặt với Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và việc khai mở đại tàng trong nhân thể, ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, có thể chiến thắng cả Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong như Hoa Dịch thì nó cũng trở nên vô lực.

Ngay lập tức, nhìn đóa hắc liên cao bằng một người trước mắt, Hoa Dịch không hề do dự giơ Thí Thần Thương lên.

Trong khoảnh khắc, ức vạn tia túc sát sâm nghiêm truyền ra từ Thí Thần Thương.

Thế nhưng giây tiếp theo, vạn đạo túc sát chi khí đều bị đóa hắc liên trước mắt hấp thụ hết sạch.

Chương 70

Và sau khi hấp thụ xong, Diệt Thế Hắc Liên càng thêm sáng bóng rực rỡ!

"!!!" Thấy cảnh này, Hoa Dịch nháy mắt hưng phấn không gì sánh nổi: "Quả nhiên là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên!!" Nhìn đóa hắc liên trước mắt, tim Hoa Dịch lúc này đập thình thịch điên cuồng, sau hơn mười năm tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm được nó rồi!

Ngay lập tức, Hoa Dịch hít sâu một hơi, sắc mặt ngưng trọng: "Khai!" Nghe tiếng đại hạm, Hoa Dịch vận chuyển lực lượng Thái Âm Thái Dương của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh!

Cùng lúc đó, bốn đại thần tàng trong cơ thể cũng tỏa sáng rực rỡ.

"Thái Âm Thái Dương luyện hóa vạn vật, Hắc Động chi Can thôn phệ lực lượng." Thái Âm và Thái Dương là vật chất khởi nguyên của vũ trụ, tổ hợp thành Hỗn Độn, sau đó sinh ra thiên địa vạn vật.

Giờ khắc này, trước sức mạnh luyện hóa của Thái Âm Thái Dương trong Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không ngừng chống cự.

Nhưng mọi nỗ lực của hắc liên đều là dư thừa, dưới lực thôn phệ khủng khiếp của Hắc Động chi Can, sự chống cự của hắc liên càng lúc càng yếu, còn Hoa Dịch thì càng lúc càng mạnh.

Cuối cùng, sau khi hai bên giằng co suốt mười ngày, thấy một nghìn sáu trăm đạo tiên thiên cấm chế trên hắc liên đều ảm đạm vô quang.

Hoa Dịch thừa cơ hội này, trực tiếp đại hống một tiếng: "Xán Lạn Tiên Thiên chi Tỳ, Cấm Tiên Lãnh Địa, Đệ tam chí tôn thuật, gấp

mười lần gia thành!" Trong khoảnh khắc, Xán Lạn chi Tỳ trong cơ thể Hoa Dịch bùng nổ thần mang rực rỡ, dưới sự gia trì gấp mười lần của đệ tam chí tôn thuật từ Chí Tôn Cốt, ngay cả Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng có một khoảnh khắc tiên lực tan biến sạch sành sanh!

Chớp lấy cơ hội này, Hoa Dịch trực tiếp đánh dấu ấn linh hồn vào trong Diệt Thế Hắc Liên.

Linh hồn vừa vào hắc liên liền thủy nhũ giao dung, Hoa Dịch cảm nhận được tất cả của nó.

Đến đây, đóa Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rốt cuộc đã bị Hoa Dịch hoàn toàn luyện hóa, tâm niệm tương thông, trực tiếp trở thành một bộ phận của hắn.

"Hô, cuối cùng cũng thành công rồi!" Nhìn đóa hắc liên trước mắt, Hoa Dịch thở phào một cái, theo tâm niệm động, hắc liên nhanh chóng thu nhỏ lại, dung nhập vào trong linh đài.

Hiện tại trung tâm hắc liên là dấu ấn linh hồn của Hoa Dịch, cho nên đóa hắc liên này giống như tay chân của hắn, có thể tùy ý điều khiển.

Sau khi thu Diệt Thế Hắc Liên, trên trán Hoa Dịch xuất hiện một đóa liên hoa màu đen nhạt.

Cảm nhận đóa sen trong linh đài, nhãn mâu Hoa Dịch lóe lên, rồi trực tiếp mở ra toàn bộ sức mạnh của trường thương trong tay: "Thí Thần Thương!" Sát na kia, ức vạn thần mang từ Thí Thần Thương nở rộ, quanh thân Hoa Dịch lại bao phủ một tầng hỏa diễm tinh hồng!

Khí tức tựa như cái thế ma thần bộc phát ra, làm tan biến mọi thứ trên thế gian.

Nhưng lần này nhãn mâu của Hoa Dịch không còn tinh hồng nữa

mà hoàn toàn thanh minh.

Điều đó đại biểu hắn đã hoàn toàn chưởng khống được Thí Thần Thương trong tay!

"Hát!" Mang theo một luồng khí thế tiến về phía trước không gì cản nổi, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương đâm mạnh về phía trước, trong khoảnh khắc một đạo thương mang xé không lao ra.

Ngay lập tức, dãy quần sơn trước mắt đều bị đâm thủng một lỗ lớn, ngay cả tầng mây sau lưng núi cũng bị cuốn ngược lại.

Giống như bầu trời bị đâm thủng vậy!

"Lại có uy lực như thế!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, trên mặt Hoa Dịch lóe lên vẻ chấn kinh, rồi lập tức vô cùng hỉ duyệt.

Có Diệt Thế Hắc Liên, chiến lực của hắn lại đại tăng!

Không chỉ có thế, dưới sức mạnh chuyển hóa khổng lồ của Thí Thần Thương, luồng túc sát chi khí gần như vô hạn kia đều được chuyển hóa thành tiên thiên năng lượng, sau đó truyền vào cơ thể hắn.

Cảm nhận được điều đó, Hoa Dịch càng thêm kinh hỉ: "Chẳng trách Ma Tổ La Hầu năm xưa tu luyện nhanh như vậy, mạnh mẽ như vậy, Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên kết hợp lại chẳng khác nào sở hữu một cái hack cấp bậc thiên đạo!" Đúng vậy, dưới sự gia trì và chuyển hóa liên tục này, La Hầu muốn không mạnh cũng khó.

"Nhưng La Hầu đã chết từ lâu, hiện tại cái 'hack' thiên đạo này đã thuộc về ta rồi!" Giờ khắc này Hoa Dịch tràn đầy tự tin, nhưng hắn vẫn không hề lơ là, vì hắn biết trận nguy cơ tiếp theo sắp tới.

Có thể là năm sau, cũng có thể là ngày mai!

"Yêu tộc, Nữ Oa, Đông Hoàng Thái Nhất, các ngươi sẽ phải hối hận.

Sẽ có một ngày ta tay cầm Thí Thần Thương, đánh lên Lăng Tiêu Thiên Đình, để Nhân tộc thực sự chúa tể tất cả trên thế giới này!" Hoa Dịch đứng trên đỉnh núi cao, tay cầm Thí Thần Thương nhìn biển mây trước mắt, vẻ mặt kiên nghị.

"Hiện tại là lúc nên trở về rồi!" Giây tiếp theo, hắn tung người nhảy xuống, bay về phía chân trời.

Khi đi thì mất hàng chục năm, nhưng khi về Hoa Dịch chỉ mất vài tháng.

Bởi vì ban đầu không biết Tần Lĩnh và núi cao ở đâu, Hồng Hoang lại rộng lớn vô biên, cộng thêm việc đi để lịch luyện, nên không biết không hay, khi leo lên Ba Sơn đã mất hơn mười năm.

Theo vệt kim quang xé toạc bầu trời, Hoa Dịch nóng lòng trở về, sau vài tháng bôn ba, cuối cùng cũng quay lại Nhân tộc!

Lúc này, cùng với Hoa Dịch, nhìn thấy mặt trời từ từ mọc lên dưới núi Đại Hoang, từng ngôi nhà gỗ, đá và bùn đất mọc lên trên bình nguyên.

Phóng mắt nhìn đi, bát ngát vô tận!

Vô số bộ lạc Nhân tộc tấp nập qua lại, đã bắt đầu dùng tiền tệ để trao đổi hàng hóa, triệt để thoát khỏi thời đại trao đổi vật lấy vật đầy bất tiện.

Khai mở thời đại giao dịch tiền tệ tự do!

Hoa Dịch vẫn nhớ mang máng, khi đại lực quảng bá vỏ sò làm tiền tệ, vô số Nhân tộc đã kinh ngạc đến nhường nào.

Trong vỏn vẹn gần hai trăm năm qua, Hoa Dịch đã dạy Nhân tộc cách xây nhà, nông canh, chăn nuôi.

Dạy Doãn Nặc một số kế sách thống nhất tứ hải.

Đến nay, trong gần hai trăm năm tiếp theo, Nhân tộc đã hoàn toàn rời bỏ thời đại lạc hậu sống trong hang động, trao đổi vật lấy vật.

Cùng lúc đó, trải qua tròn một trăm chín mươi chín năm, lãnh địa Nhân tộc đã mở rộng gấp đôi.

Nhân tộc dưới sự tưới tắm của lượng lớn Bàn Cổ huyết cũng ngày càng mạnh mẽ, thể chất của họ so với ban đầu đã tăng gần ba mươi lần.

Vượt xa các chủng tộc khác, số người thành tiên, thiên tiên càng không hề ít.

Vị Toại Đế Doãn Nặc cũng đã đạt tới Chân Tiên, tốc độ khiến người ta kinh thán.

Qua hơn một trăm chín mươi năm sinh sôi, dân số Nhân tộc cũng từ vài tỷ lúc đầu tăng lên gần tám tỷ!

Chương 71

Điều này khiến Hoa Dịch cũng không khỏi cảm thán, khả năng sinh sôi của Nhân tộc thực sự đáng sợ.

Hiện tại đã trải qua hơn bốn trăm năm, gần năm trăm năm, Nhân tộc dưới núi Đại Hoang đã hoàn toàn khác xưa.

Trước mắt là từng dãy nhà, hình dáng của một chủ thành Nhân tộc vô cùng phồn vinh đã hình thành, các bộ lạc mua bán giao dịch trong thành.

Vô số chiến sĩ bộ lạc Nhân tộc bắt đầu tự chủ thủ hộ chủ thành.

Trung tâm chủ thành là một tòa kiến trúc khổng lồ, chính là Nhân Hoàng Điện mà hơn tám tỷ Nhân tộc xây dựng để sùng bái Hoa Dịch.

Thậm chí một số chủng tộc Hồng Hoang lân cận cũng đã học theo Nhân tộc sử dụng tiền tệ, và mua bán giao dịch trong thành trì của Nhân tộc.

Có thể nói các thành phố của Nhân tộc xung quanh núi Đại Hoang hiện nay là một nồi lẩu thập cẩm các tộc.

Các tộc Hồng Hoang xung quanh đã bắt đầu từ bỏ thời đại cũ tranh đoạt lẫn nhau, cá lớn nuốt cá bé, bắt đầu học theo Nhân tộc, bước vào thời đại văn minh mới.

Nhìn thấy mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch cảm thán vô cùng, tuy hiện tại Nhân tộc còn yếu tiểu, tuy lãnh địa hiện nay chỉ mới xung quanh núi Đại Hoang, tuy các chủng tộc bắt đầu giao dịch và chịu ảnh hưởng của Nhân tộc chỉ là phần nổi của tảng băng chìm trong vạn tộc Hồng Hoang, nhưng đối mặt với từng cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch tin rằng, tổng có một ngày Nhân tộc của hắn sẽ trở thành nhân

vật chính của mảnh thiên địa này.

Chưởng quản trời cao và đất rộng, thậm chí là vũ trụ và đại dương, hàng tỷ chủng tộc trong thế giới Hồng Hoang đều sẽ lấy Nhân tộc làm tôn.

Vì vậy hắn luôn kiên định không thôi!

"Ta là Hoa Dịch, Tiên Thiên Nhân Hoàng, đứng ở hiện tại nhìn lại, tuy nỗi nhục nghìn năm là vô tận, nhưng nó sẽ không trở thành vết nhơ của tộc ta, ngược lại sẽ trở thành bàn tay khổng lồ, không ngừng thúc đẩy ta tiến về phía trước, bước tới đỉnh phong!" Lúc này nhãn mâu Hoa Dịch vô cùng sáng láng, giống như đã minh ngộ ra điều gì đó.

Nhưng cũng trong chớp mắt, đóa sen trong linh đài đột nhiên bùng nổ kim quang rực rỡ!

Kim quang huyền ảo chiếu sáng mọi thứ trong linh đài, tiên lực trong cơ thể cũng như sóng trào biển gầm, cuồn cuộn không dứt.

Điều này khiến sắc mặt Hoa Dịch sững sờ, rồi theo bản năng trợn to mắt: "Lẽ nào!!!" Nhận ra điều đó, trong lòng Hoa Dịch dâng lên một trận hưng phấn, lập tức bay về phía dãy núi bên trái cách xa lãnh địa Nhân tộc!

Tùy tiện tìm một ngọn núi, Hoa Dịch ngồi xếp bằng xuống, giây tiếp theo, thân thể hắn bùng nổ một luồng uy áp tiên lực vô cùng bàng bạc.

Từng luồng khí lãng từ quanh thân khuếch tán ra, như những đợt sóng khổng lồ dời non lấp biển, vỗ mạnh vào đỉnh núi.

Trên trời bắt đầu mây đen dày đặc, dần dần trở nên tối tăm, kèm theo những tiếng sấm rền oanh long long!

"?" "Chuyện gì vậy?

Vừa nãy trời còn đang nắng mà?!" "Chẳng lẽ sắp mưa." Nhìn thương khung vốn xanh biếc đột nhiên mây đen dày đặc, thiên lôi cuồn cuộn, đen như đáy nồi, trong chủ thành của lãnh địa Nhân tộc, trong các bộ lạc thôn xóm, vô số Nhân tộc và các sinh linh xung quanh núi Đại Hoang đều không tự chủ được mà ngẩng đầu lên.

Gương mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn lên bầu trời.

Sau đó, giây tiếp theo, toàn bộ Nhân tộc đều cảm nhận được một luồng tiên áp cực lớn!

Vô số Nhân tộc đều biến sắc, nhưng giây tiếp theo lại vô cùng kích động, bởi vì luồng tiên áp này họ không thể quen thuộc hơn: Ngô Hoàng – Nhân Hoàng!

"Khí tức của Ngô Hoàng!" "Trời đất bỗng tối sầm, thiên lôi cuồn cuộn, lẽ nào Ngô Hoàng sắp độ thiên kiếp rồi sao!" "Độ thiên kiếp sao?!

Như vậy chẳng phải Ngô Hoàng sắp lên Đại La Thái Ất Kim Tiên rồi sao!!!" Nghe lời của Nhân tộc, các chủng tộc xung quanh trong chủ thành đều trợn tròn mắt.

Trong vỏn vẹn chưa đầy hai trăm năm đã thành Đại La Thái Ất Kim Tiên?

Quá mức không thể tin nổi rồi!

Nhưng lúc này, bất kể các chủng tộc xung quanh chấn kinh thế nào, trên đỉnh núi cao vút, quanh thân Hoa Dịch tỏa ra vạn đạo kim quang.

Kim hoa trong linh đài của hắn vô cùng thần thánh, đặc biệt là đóa sen kia, tựa như một vầng thái dương nhỏ trong linh đài!

Tầng mây trên trời càng lúc càng dày đặc, một vòng xoáy khổng lồ sừng sững giữa bầu trời.

Đó chính là biểu hiện của cảnh giới sắp đột phá, cùng với việc Hoa Dịch ngưng kết ra Khứ Ngã, việc này đòi hỏi một lượng lớn thiên linh địa khí!

Hắc Động chi Can không ngừng hấp thu điên cuồng, Sinh Mệnh chi Phế thì trực tiếp chuyển hóa chúng thành tiên thiên tinh khí.

Giây tiếp theo, không một chút dự báo, trên đỉnh núi nháy mắt ức vạn lôi hải giáng xuống.

Nhìn từ dưới đất lên, cả bầu trời đều là ức vạn lôi đình!

Trong biển lôi mênh mông đó, Hoa Dịch ngồi xếp bằng giữa trung tâm.

Dưới gầm trời, vô số sinh linh nhìn lên thương khung với vẻ mặt kinh khủng.

Họ có thể cảm nhận được uy thế của trời cao, bất kỳ một đạo tia chớp nào cũng có thể khiến một Đại La Kim Tiên không chịu nổi.

"Loại tia chớp này ta mới thấy lần đầu, ngay cả Cường Lương năm xưa cũng không sánh bằng!" Nhìn bầu trời một cách tĩnh lặng, Tổ Vu Huyền Minh nhàn nhạt lên tiếng.

Nghe vậy, Doãn Nặc đứng bên cạnh lập tức biến sắc: "!?" Phải biết rằng, Tổ Vu Cường Lương là Lôi Chi Tổ Vu trong truyền thuyết, ở thế giới Hồng Hoang, nói về bản lĩnh lôi hệ thì không ai dám đứng thứ nhất nếu lão đứng thứ hai!

Hiện tại vị bằng hữu này lại nói thiên kiêu này lớn hơn cả những gì Tổ Vu Cường Lương từng trải qua, vậy chẳng phải Ngô Hoàng rất nguy hiểm sao?!

Với tư cách là nữ hoàng tương lai, Doãn Nặc lúc đó mặt mũi biến sắc hẳn.

Thế nhưng giây tiếp theo, Tổ Vu Huyền Minh lại lắc đầu: "Không vấn đề gì." Bà dùng gương mặt thanh lãnh nhìn lên bầu trời và nói: "Thiên phú của Nhân Hoàng cao hơn Cường Lương, cho nên không vấn đề gì." Chỉ một câu nói, nếu Tổ Vu Cường Lương ở đây chắc chắn sẽ tức đến mức hộc máu.

Huyền Minh đại tiểu thư thực sự quá trực bạch, không hề hàm súc chút nào, nói năng như vậy thực sự tổn thương người, à không, tổn thương Vu mà!

Nghe vậy, Toại Nhân Doãn Nặc mới hơi thở phào một cái.

Vị tiên linh trong núi trước mắt này tuy thường xuyên có vẻ không bình thường, nhưng tuyệt đối không bao giờ lừa người, lời bà ấy nói có thể tin được.

Nhưng dù thế nào, giờ này khắc này, trên một ngọn núi cao cách xa lãnh địa Nhân tộc, Hoa Dịch đang ngồi xếp bằng, tắm mình trong lôi mang, toàn thân tinh oánh dịch thấu, thần thánh vô cùng.

Lúc này trong Linh Đài của Hoa Dịch, đóa hoa quá khứ tỏa sáng rực rỡ vô cùng, vô số tiên thiên linh khí điên cuồng tụ tập về phía đài sen vàng.

Chương 72

Cùng lúc đó, một giọt tinh huyết xuất hiện trên đài sen!

Đó chính là một giọt tâm huyết Bàn Cổ mà Hoa Dịch đã rút ra từ Vu tộc để luyện hóa.

Vài trăm giọt tinh huyết còn lại đã khiến mười một vị Tổ Vu vui mừng khôn xiết.

Nhưng ngay khoảnh khắc này, cùng với việc giọt tâm huyết Bàn Cổ nhỏ vào, vô số linh khí thiên địa bắt đầu hội tụ.

Hoa Dịch cũng đem tất cả những trải nghiệm từ khi sinh ra, ái hận tình thù, muôn vàn ma nạn luyện tập, toàn bộ quán chú vào trong đó.

Hoa Dịch vốn là người hai kiếp, những gì hắn đã trải qua còn đặc sắc hơn bất kỳ ai ở Hồng Hoang này!

Ngay sau đó, sau khi hàng tỷ đạo cảm ngộ dung nhập, một tiểu oa oa vàng rực cuối cùng cũng xuất hiện trong Linh Đài của Hoa Dịch, ngồi xếp bằng trên đài sen vàng.

Đến đây, Hoa Dịch tu luyện một ngàn năm trăm năm, sau khi độ qua ba ngàn thiên kiếp, rốt cuộc cũng bước vào cảnh giới Đại La Thái Ất Kim Tiên.

Bên ngoài Linh Đài, lôi điện đầy trời càng thêm mãnh liệt, dù đã trôi qua ba ngày hai đêm nhưng lôi đình trên cao vẫn chưa dứt.

Thái Ất Kim Tiên kiếp là đại kiếp mà tất cả Kim Tiên trong Hồng Hoang đều phải trải qua.

Đây là kiếp số khủng bố nhất!

Bởi vì vừa phải không ngừng chịu lôi phách, vừa phải tĩnh tâm

ngưng tụ 'Quá khứ tự ngã', tương đương với việc nhất tâm đa dụng.

Chỉ cần sơ suất một chút là có thể công cốc, thậm chí là hồn phi phách tán!

Nhưng Hoa Dịch sở hữu thân thể Bàn Cổ vô địch, bắt đầu rèn luyện tứ đại tạng phủ.

Lại thêm việc là người hai kiếp, Đại La Thái Ất Kim Tiên mà hắn ngưng tụ ra chắc chắn sẽ mạnh mẽ hơn, đạt đến viên mạn Đại Tiên Thiên!

Quả nhiên, sau khi hàng tỷ lôi đình kết thúc, bên trong Linh Đài của Hoa Dịch, tiểu oa oa đại diện cho 'Thiện ngã' vô cùng ngưng thực, thiên đình bão mãn, ngồi trên tòa sen vàng, thánh khiết vô cùng, toàn thân tỏa ra từng đạo kim quang!

Phải biết rằng, thông thường khi tu luyện Đại La Thái Ất Kim Tiên, ngay cả Nữ Oa, Tam Thanh, thậm chí là Đạo Tổ Hồng Quân, lúc ban đầu 'Thiện ngã' đều vô cùng yếu ớt.

Họ phải trải qua hàng tỷ năm, dùng vô số kinh lịch để lấp đầy và thai nghén mới có được trạng thái như Linh Đài của Hoa Dịch hiện giờ.

Nhưng Hoa Dịch vừa ngưng tụ đã tương đương với việc các đại thần thượng cổ thai nghén Thiện ngã hàng tỷ năm.

Điều này cho thấy rõ ràng, tuy Hoa Dịch tuổi đời còn nhỏ, không sống lâu như các đại thần kia, nhưng những gì trải qua ở hai kiếp người, cũng như nỗi đau bị bách hại của Tiên Thiên Nhân Hoàng, thực sự là khắc cốt ghi tâm!

Lúc này, mây đen trên bầu trời tan biến, lộ ra tinh không rộng lớn.

Từ khi bắt đầu độ kiếp đến khi kết thúc đã tròn mười ngày.

Hiện tại, Hoa Dịch rốt cuộc chính thức bước vào Đại La Thái Ất Kim Tiên.

Cảm giác vô cùng mạnh mẽ, nếu chiến đấu với Yêu tộc Đại Thánh Phi Đản một lần nữa, chắc chắn sẽ không thảm hại như xưa.

Thậm chí có thể mạnh thế bạo sát!

Mặt trời dần ló dạng, từ đường chân trời xa xôi từ từ nhô lên, tỏa ra ánh kim rực rỡ.

Trời đất dần bao phủ trong một màu vàng óng, trông thật đẹp đẽ.

Đúng lúc này, bên tai Hoa Dịch lại vang lên một âm thanh: "Chúc mừng chủ nhân, năm trăm năm ký danh (Sign-in) thành công, nhận được phần thưởng: Thánh Nhân Đạo Uẩn!" Thánh Nhân Đạo Uẩn: Là cảm ngộ và khế cơ thành thánh của một vị Tiên Thiên Thánh Nhân.

Một khi sử dụng, tu vi sẽ trực tiếp đạt tới mà không cần chờ đợi, một bước thành Thánh!

Trong não hải, những tin tức về khế cơ Thánh Nhân Đạo Uẩn không ngừng hiện ra, khiến Hoa Dịch vô thức trợn tròn mắt!

"Đù... mẹ nó!

Trời ơi!!!" Lúc này đầu óc Hoa Dịch ong ong, ngây người tại chỗ.

Thánh Nhân Đạo Uẩn, đó là khế cơ thành Thánh đấy!

Nói không ngoa, nếu Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu, hay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mà biết được, chắc chắn họ sẽ phát điên ngay lập tức.

Dù là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, hay thậm chí là Đông Hoàng Hỗn Độn Chung đều có thể đem ra trao đổi.

Có thể nói, nếu Hoa Dịch đem Thánh Nhân Đạo Uẩn ra, bảo Đông Hoàng trực tiếp từ bỏ ân oán giữa hai tộc Nhân - Yêu, gã cũng có khả

năng đồng ý.

Bởi vì đó là thành Thánh!

Trên đời này còn việc gì quan trọng hơn thành Thánh sao?

Được rồi, lúc này hơi thở của Hoa Dịch cũng trở nên dồn dập, phần thưởng của hệ thống thực sự quá bá đạo.

Chỉ cần hắn có thể trảm tam thi đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, sau đó lợi dụng Thánh Nhân Đạo Uẩn này thì không cần chờ đợi gì nữa, lập tức thành Thánh!

"Không được, ta phải bình tĩnh lại, tâm thái thế này không tốt cho việc tu luyện!" Hoa Dịch hít một hơi thật sâu, bình phục tâm tình kích động và trái tim đang đập loạn.

Hắn đứng trên đỉnh núi cao, nhìn xa xăm về phía lãnh địa Nhân tộc.

Gió nhẹ thổi qua, trên mặt Hoa Dịch tràn đầy cảm khái.

Hiện tại hệ thống đã cho hắn tất cả, cái hắn cần bây giờ là thời gian, thời gian để thành Thánh!

Cùng lúc đó, tại Lăng Tiêu Thiên Đình trên chín tầng trời, Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng mở mắt: "Nhân Hoàng đã đạt đến Thái Ất Đại La Kim Tiên rồi sao?

Hừ, không sao cả, đợi Đồ Vu Kiếm của ta luyện thành, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận tu phục xong, thì dù là Chuẩn Thánh cũng chắc chắn phải chết, Nhân tộc cũng phải diệt vong.

Chương 73

Bây giờ cứ nỗ lực vùng vẫy, cứ mạnh lên đi, ngày quyết chiến đến, ngươi càng mạnh Bản hoàng càng vui, vì như thế Đồ Vu Kiếm sẽ càng thêm cường đại!" Mắt Thái Nhất lóe lên một tia hàn mang, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục tế luyện Đồ Vu Kiếm trước mặt.

Lúc này, thanh kiếm tỏa ra hào quang thần thánh, trên đó hiện lên nhật nguyệt tinh thần, núi sông cỏ cây, và cả cảnh Nhân tộc sinh sôi nảy nở không ngừng!

Nguyên nhân chính là do Đồ Vu Kiếm dung hợp căn nguyên của Nhân tộc, sau khi dung hợp căn nguyên sáng tạo mà Nữ Oa ban cho Nhân tộc, mọi hình ảnh của Nhân tộc đều hiện lên trên thanh kiếm.

Mọi thứ đều phát triển theo tiến trình lịch sử, bánh xe vận mệnh đã bắt đầu quay.

Dưới bánh xe ấy, ai sẽ trỗi dậy, ai sẽ bị tiêu diệt?

Thấm thoát đã trôi qua thêm năm trăm năm.

Năm trăm năm thương hải tang điền, lúc này Nhân tộc đã sinh sôi đến gần nghìn tỷ người, chủ thành cũng đã thành hình quy mô.

Vô số bộ lạc Nhân tộc trỗi dậy, xuất hiện hết vị tiên nhân này đến vị tiên nhân khác.

Hiện tại ngoại trừ Nhân Hoàng Hoa Dịch và vị Nhân chủ Doãn Nặc, người mạnh nhất Nhân tộc đã đạt tới Thiên Tiên.

Tốc độ này khiến vạn tộc Hồng Hoang phải kinh ngạc.

Nhân tộc thực sự là một chủng tộc không nên xuất hiện ở Hồng Hoang.

Họ có tốc độ sinh sản gần như biến thái, gần như không có nhược điểm, hình như vừa sinh ra đã có thể cảm ứng tiên thiên.

Tốc độ tu luyện còn nhanh hơn các chủng tộc khác!

Các tộc khác phải mất ngàn năm mới mở mang linh trí, vạn năm mới trưởng thành, vạn năm tu luyện, triệu năm mới thành tiên.

Nhưng duy chỉ có Nhân tộc, từ nhỏ đã mở linh trí có thể tu luyện, hai mươi năm đã trưởng thành, kẻ thiên phú cao chỉ cần vài trăm năm đã thành tiên.

Tốc độ này vạn tộc Hồng Hoang không tài nào tưởng tượng nổi, chẳng khác gì vận tốc ánh sáng!

Thậm chí cả Chúc Long trong Thập Nhị Tổ Vu cũng kinh hãi thốt lên: "Nhân tộc đúng là một chủng tộc thiên phú dị bẩm, có lẽ trong tương lai xa xôi, dù Hồng Mông tiêu tan, vạn tộc Hồng Hoang diệt tuyệt, Nhân tộc cũng sẽ không diệt vong, vì họ quá kiên cường, quá mức hoàn mỹ!" Ngoài ba mươi ba tầng trời, trên Ly Hận Thiên, Tam Thanh Chuẩn Thánh cũng đang mật thiết chú ý đến sự phát triển của Nhân tộc.

Họ vừa kinh thán trước sự trưởng thành của Nhân tộc, vừa kiêng dè sự thù địch của Yêu tộc.

Có thể nói nếu Nhân tộc không đắc tội Yêu tộc, bây giờ họ đã tranh nhau lập Nhân giáo rồi.

Hiện tại xung đột giữa Yêu tộc và Vu tộc ngày càng gay gắt, biên cảnh không ngừng xảy ra ma sát, mắt thấy đại chiến thiên địa sắp nổ ra.

Một khi đại chiến nổ ra, Nhân tộc sẽ là đối tượng chịu trận đầu tiên!

Như vậy, vạn tộc Hồng Hoang ai nấy tự nguy, không ai biết liệu

Nhân tộc có thể sống sót qua hạo kiếp hay sẽ bị triệt để xóa sổ.

Cho nên trong Tam Thanh, có hai vị không muốn đánh cược, cũng không dám cược.

Nhưng chỉ có Ngọc Thanh là ngoại lệ...

Lúc này, giữa trời sao mênh mông trên núi Đại Hoang, nhìn tia sáng kim sắc hiện lên nơi đường chân trời, Hoa Dịch thở dài một tiếng: "Xem ra thời gian tu luyện của ta vẫn còn quá ngắn, tuy hai kiếp người đã giúp ta ngưng tụ Thiện ngã, nhưng ở kiếp này ta vẫn chưa tìm ra yếu lĩnh để ngưng tụ Ác ngã, chẳng lẽ thật sự phải đi làm ác sao?" Gần một trăm năm qua, Hoa Dịch đã ngưng tụ Thiện ngã đến đỉnh phong, cũng tiếp cận trung kỳ Đại La Thái Ất Kim Tiên.

Nhưng ngưỡng cửa trung kỳ này cũng có nghĩa là 'Ác thi' của kiếp này vẫn chưa ngưng tụ ra được.

Như vậy, dù có tu luyện thêm mười vạn năm, triệu năm hay nghìn vạn năm cũng vô dụng.

"Haiz!" Lúc này Hoa Dịch phiền não khôn cùng, nói trắng ra là cảm ngộ chưa đủ, cảm ngộ đối với thiên địa, đối với kiếp này và đối với cái 'ác' chưa đủ!

Dù kiếp này là vì mình mà đoạt thiên địa, nhưng Hoa Dịch dù sao tu luyện vẫn quá ngắn, không giống các đại thần thượng cổ tu luyện hàng triệu hàng nghìn vạn năm, tuy hắn hiểu về quá khứ nhưng nhận thức về hiện tại vẫn chưa đủ sâu.

Hắn cần thời gian để tích lũy, chứ không thể cứ vội vàng tu luyện bình thường được.

Hoa Dịch lại thở dài một lần nữa.

Đúng lúc này, mặt trời phương xa nhô lên.

Ánh nắng ban mai vàng óng chiếu rọi đại địa, đại diện cho hy vọng và sự tái sinh của một ngày mới.

Khi mặt trời mọc lên hoàn toàn, bên tai Hoa Dịch lại vang lên một âm thanh!

"Đinh, chúc mừng chủ nhân, một ngàn năm ký danh thành công, nhận được phần thưởng: Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ!" Đang buồn ngủ gặp chiếu manh, Hoa Dịch bật dậy: "Ngộ Đạo Tiên Thiên Thần Thụ!!!" Lúc này Hoa Dịch vô cùng kích động!

Kích động đến mức toàn thân run rẩy.

"Thật... hệ thống thật đệt mợ nó quá cấp lực rồi!!!" Đôi mắt hắn lóe lên tia hưng phấn vô hạn, hơi thở dồn dập.

Phải biết rằng Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ là Tiên Thiên Chí Tôn Linh Căn, chứa đựng ba ngàn đại đạo!

Chỉ cần ngồi dưới gốc cây này ngộ đạo một ngày thì tương đương với bình thường cảm ngộ thiên địa một vạn năm.

Một ngày bằng một vạn năm, mẹ nó chứ từ giờ không cần lo cảm ngộ tu vi không đủ nữa rồi!

Hoa Dịch lập tức mặc niệm trong lòng: "Hệ thống, triệu hoán Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ cho ta!" Vừa dứt lời, theo ý niệm của Hoa Dịch, trong nháy mắt trước mặt hắn xuất hiện một cây đa.

Cây tuy không lớn, chỉ tầm trăm mét, nhưng chỉ cần đứng dưới gốc cây là nghe thấy những âm thanh phạm âm, tiếng đại đạo, giúp cảm ngộ thiên địa!

Trên đó có ba ngàn rễ cây, tượng trưng cho ba ngàn đại đạo!

"Bây giờ có cây thần thụ này, việc ta cảm ngộ Ác ngã đối với thiên địa không còn là vấn đề nữa!" Nhìn cây đa cao lớn trước mặt,

mắt Hoa Dịch lóe lên tia nóng rực.

Tuy không biết sau khi trồng thì mang đi thế nào, dù sao nó cũng không phải pháp bảo, nhưng mục tiêu chính bây giờ là cảm ngộ thiên địa, thiện ác và đại đạo.

Sau đó ngưng tụ Ác ngã, đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên trung kỳ!

Chương 74

Hoa Dịch không do dự, trực tiếp ngồi xếp bằng dưới gốc cây đa lớn, khoảnh khắc đó tiếng phạm âm vang lên bốn phía, hắn lập tức chìm vào tu luyện sâu.

Những tia sáng thánh khiết tỏa ra quanh thân, cảnh giới thăng tiến phi mã, một ngày đi vạn dặm.

Thời gian thấm thoát, thoi đưa, thiên địa không ngừng luân hồi, đã trôi qua gần ba ngàn năm!

Trong ba ngàn năm này, Nhân tộc không ngừng sinh sôi, lúc này đã đạt đến con số vạn tỷ người, lãnh thổ mở rộng gấp vạn lần, tương đương với diện tích một trăm cái Trái Đất!

Đồng thời chủ thành Nhân tộc cũng xuất hiện thêm mấy cái, còn thị trấn nhỏ và bộ lạc thì không sao kể xiết.

Hiện tại gần trăm chủng tộc Hồng Hoang xung quanh đã bắt đầu tôn Nhân tộc làm chủ, liên tiếp thần phục.

Nhân tộc trở thành lực lượng chiến đấu mạnh nhất vùng này, ngay cả trong thế giới Hồng Hoang, ngoại trừ Vu và Yêu, Nhân tộc cũng lọt vào top 10 chủng tộc mạnh nhất.

Nếu tính theo số lượng, thậm chí đã tiệm cận tộc Kỳ Lân đã sa sút!

Toại Nhân Đế Doãn Nặc lúc này đã là Kim Tiên, ngày càng xinh đẹp tuyệt trần, phong hoa tuyệt đại.

Khi chiến đấu, tư thế toàn thân đỏ rực càng tăng thêm vẻ anh dũng diễm lệ!

Có thể xưng là sự kết hợp hoàn hảo giữa nữ thần, nữ hoàng và nữ chiến đế.

Vạn tộc Hồng Hoang đều phải tán thán.

Ngay cả Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung cũng khen ngợi trình độ khống hỏa của nàng không hề kém cạnh các Kim Tiên cùng thời!

Ba ngàn năm dưới gốc Ngộ Đạo Thụ này, Hoa Dịch tương đương với việc đã ngộ đạo ba mươi triệu năm.

Dưới sự gia trì mạnh mẽ của thần thụ, Hoa Dịch đã bước nửa chân vào trung giai Đại La Thái Ất Kim Tiên, cách việc ngưng tụ Ác ngã cũng chỉ còn một bước cuối!

Khi ngày mới sắp đến, Hoa Dịch không chọn ngộ đạo mà tĩnh lặng chờ đợi, trong lòng vô cùng kỳ vọng.

Bởi vì chẳng bao lâu nữa, thời gian ký danh ba ngàn năm sẽ viên mãn, lại có thể nhận được một đợt phần thưởng mới!

"Lần đầu ký danh cho ta Tiên Thiên Linh Căn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lần thứ hai cho Chí Tôn Cốt, lần thứ ba cho Thí Thần Thương, lần thứ tư cho Thánh Nhân Đạo Uẩn, lần thứ sáu cho Ngộ Đạo Thần Thụ, lần thứ bảy này sẽ cho cái gì đây!?" Lúc này, tâm trạng Hoa Dịch vô cùng mong chờ phần thưởng của hệ thống khi hoàn thành ký danh ba ngàn năm.

Chính vì thế hắn chuẩn bị nhận thưởng xong mới tu luyện tiếp, nếu không vì hưng phấn quá mà không vào trạng thái được.

Sau đó, vào giây tiếp theo, cùng với mặt trời từ từ mọc lên, ánh sáng tỏa khắp đại địa, bên tai Hoa Dịch rốt cuộc vang lên âm thanh mong đợi đã lâu.

"Chúc mừng chủ nhân năm thứ ba ngàn ký danh thành công, phần thưởng: Nội Thế Giới của thế giới Thần Mộ!" "Nội Thế Giới!?" Vừa nghe hệ thống nói, Hoa Dịch lập tức trợn tròn mắt, sững sờ mất một lúc.

Nhưng ngay sau đó, một luồng thông tin tràn về như thủy triều trong não hải của hắn!

Nội Thế Giới: Là một loại thần thông chí cao vô thượng của thế giới Thần Mộ, có thể khai tịch một thế giới bên trong cơ thể chủ nhân.

Độ lớn của thế giới tùy thuộc vào tu vi, bên trong có hỗn độn, có thể diễn hóa thiên địa, núi sông biển cả, nhật nguyệt tinh thần.

Cũng có thể thu nạp vật sống, sự vật vào trong, vách ngăn thế giới kiên cố vô cùng, giúp chủ nhân đứng ở vị trí bất bại.

Ngoại trừ Thánh nhân ra không ai phá được.

Trạng thái đỉnh phong có thể sánh ngang Hồng Hoang!

"....." Hừm, được rồi, sau khi sắp xếp lại suy nghĩ, Hoa Dịch chấn kinh không lời nào tả xiết.

Hệ thống này cũng quá biến thái rồi, tặng xong Thí Thần Thương, Thánh Nhân Đạo Uẩn, Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ, giờ lại tặng trực tiếp một thế giới!

"Trời ơi, hệ thống, có cái gì ngươi không tặng được không!?

Giờ tặng cả một thế giới, vậy cái tiếp theo sẽ là gì đây!?" Hoa Dịch ngây người tự lẩm bẩm, nhưng đáng tiếc hệ thống không trả lời.

Một lúc lâu sau, khi nắng vàng tắm đẫm toàn thân, Hoa Dịch mới thoát khỏi cơn chấn kinh.

Nhưng dù sao thì lúc này hắn vẫn cực kỳ kinh ngạc.

Vì được tặng một thế giới mà ngoại trừ Thánh nhân không ai phá được, chẳng khác nào tặng một cái Hỗn Độn Chung?

Thậm chí còn mạnh hơn Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, ở trạng thái đỉnh phong có thể sánh ngang Hồng Hoang!

“Hệ thống, ta làm sao để vào Nội Thiên Địa của mình!?” Hoa Dịch lập tức hỏi hệ thống.

Ngay sau đó hệ thống phản hồi: “Trả lời chủ nhân, Nội Thiên Địa gắn liền với linh hồn chủ nhân, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể tự do tiến vào.” Nghe vậy Hoa Dịch không do dự, ý niệm vừa động đã tiến vào một thế giới ngũ sắc rực rỡ!

Trước mắt là một mảnh hỗn độn, không phân rõ trời đất, nhìn cảnh này hắn thầm hỏi: “Hệ thống, ta có thể thu nạp núi sông địa mạch bên ngoài vào không?” Hệ thống nhanh chóng đáp: “Có thể, nhưng không được vượt quá cực hạn của Nội Thiên Địa, sự vật vượt quá mức đó sẽ không thể dịch chuyển, sự vật vượt quá tu vi chủ nhân cũng không thể dịch chuyển.

Chỉ khi chủ nhân tăng cường tu vi mới có thể không ngừng mở rộng Nội Thiên Địa!” Nghe vậy mắt Hoa Dịch lóe lên, hiện tại Nội Thế Giới này tương đương với kích thước một cái Trái Đất.

Nghĩa là chỉ chứa được những thứ có kích thước tương đương Trái Đất.

“Chỉ bằng Trái Đất, vậy cuối cùng cũng chỉ chứa được một hành tinh nào đó trong vũ trụ, còn nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ bao la thì không đủ...” Nhìn thế giới ngũ sắc trước mặt, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Giây sau, ý niệm vừa động, hắn lập tức rời khỏi Nội Thiên Địa.

Nhìn cây Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ cao trăm mét trước mặt, mắt Hoa Dịch lóe lên tinh quang!

“Giờ có Nội Thiên Địa rồi, vừa hay có thể cho Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ vào trong!” Hoa Dịch không do dự, phất tay một cái, cả cây thần thụ đã được thu vào Nội Thiên Địa.

Tiếp đó, mười mấy phút sau, hắn xuất hiện tại vùng biển cách

lãnh địa Nhân tộc hàng tỷ vạn dặm!

Hiện giờ tu vi Hoa Dịch là Đại La Thái Ất Kim Tiên, tốc độ tự nhiên nước lên thuyền lên, lãnh địa Nhân tộc vốn gần biển.

Nhìn biển Hồng Hoang vô tận trước mắt, Hoa Dịch mở rộng Nội Thiên Địa, trực tiếp dẫn vô số nước biển quán chú vào trong.

Chương 75

Nước là nguồn sống, trong nước biển có vô số sinh linh tu vi kém hơn Hoa Dịch cũng bị hút vào theo!

Hắn hút liên tục mấy canh giờ, sau khi kết thúc, bên trong thế giới của Hoa Dịch đã sóng vỗ ngất trời, đại dương mênh mông.

"Một lần hấp thu này xấp xỉ tổng diện tích bốn đại dương của Trái Đất, thậm chí cả địa tâm địa mạch cũng bao gồm bên trong, nên lượng nước này không chiếm đến một phần trăm thế giới của ta!" Nhìn biển nước mênh mông bất tận, Hoa Dịch xòe tay ra, khoảnh khắc đó vô số Cửu Thiên Tức Nhưỡng lần lượt rơi vào trong nước biển.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng gặp nước là lớn, ngay lập tức cùng với lượng lớn tức nhưỡng tràn vào, giữa biển xuất hiện những dãy núi và lục địa.

Nhìn những lục địa này, mắt Hoa Dịch lóe lên, phất tay một cái, một cây Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ từ trên trời rơi xuống, bén rễ trên mảnh đất do Cửu Thiên Tức Nhưỡng tạo thành.

Đồng thời vô số cây cối cũng từ trên trời rơi xuống, một lượng lớn linh khí thiên địa cũng được quán chú vào!

Thấy thế giới đã có bầu khí quyển, lại có núi sông cỏ cây, biển cả mênh mông, Hoa Dịch lại đấm một quyền lên trời, hách nhiên là Thái Dương Thần Quyền!

Một vầng kim dương rực rỡ xuất hiện trên không trung, Hoa Dịch tiếp đó lại tung một chưởng Thái Âm Thánh Chưởng, bầu trời khoảnh khắc sau đã có bóng đêm.

Hoa Dịch lợi dụng lực lượng Thái Âm Thái Dương của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết để tạo ra mặt trời và màn đêm, sau đó cho kim dương không ngừng quay quanh thế giới này, khiến nó có ngày đêm, ánh sáng và hơi nóng.

Cộng thêm bầu khí quyển đã hấp nạp trước đó, cùng với quá trình quang hợp của cây cối, sự lọc của núi sông tức nhưỡng và sự bốc hơi của biển cả.

Chẳng bao lâu bầu trời đã có gió và mây, cứ như vậy một mảnh thiên địa giản lược đã hoàn thành!

Nhìn Nội Thế Giới phiên bản giản lược do tự tay mình sáng tạo, Hoa Dịch vô cùng mãn nguyện.

Tuy còn kém xa thế giới Hồng Hoang bên ngoài, nhưng đã trở thành một nền móng vững chắc.

Thế giới có thể lớn dần theo tu vi.

Vào những lúc mấu chốt nhất, thậm chí có thể thi triển để bảo toàn Nhân tộc, trở thành bước ngoặt của vận mệnh.

Đối mặt với núi sông cỏ cây trước mắt, bầu trời xanh thẳm và nắng vàng, Hoa Dịch gật đầu rồi rời khỏi thế giới đó.

Hình bóng cây Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ lại hiện ra sau lưng hắn, Nội Thế Giới của Hoa Dịch rất thần kỳ, có thể dung hợp với thế giới nguyên bản.

Tạm thời để thần thụ xuất hiện trong thế giới Hồng Hoang, tất nhiên cũng có thể dùng để nghênh địch!

Nhìn vòm trời xa xăm, nắng vàng tắm đẫm đại địa, Hoa Dịch không trì hoãn, lại ngồi xếp bằng dưới Ngộ Đạo Thần Thụ để tu luyện.

Hắn cảm giác thời cơ ngưng tụ Ác ngã sắp đến rồi, có lẽ là trong năm trăm năm tới.

Quả nhiên năm trăm năm sau, cùng với ánh kim quang tỏa ra quanh thân Hoa Dịch, thần quang rực rỡ chiếu sáng cả núi Đại Hoang!

Một tiểu oa oa thiên đình bão mãn, địa các phương viên, tướng mạo hơi giống Hoa Dịch xuất hiện bên trong đóa hoa đại diện cho kiếp này, ngồi xuống.

Đến đây Hoa Dịch rốt cuộc bước vào trung giai Đại La Thái Ất Kim Tiên!

Hoa Dịch thừa thắng xông lên, tiếp tục đắm mình vào tu luyện, vì hắn biết thời gian đang rất khẩn trương.

Thấm thoát lại gần một ngàn năm trăm năm nữa trôi qua.

Lúc này Hoa Dịch đã tu luyện dưới Ngộ Đạo Thần Thụ gần năm ngàn năm.

Tuy thỉnh thoảng hắn cũng dành ra vài chục năm để quản lý Nhân tộc, truyền thụ cho Doãn Nặc những việc mà vị Nhân Hoàng trước đây từng coi trọng, hoặc ra ngoài lịch luyện.

Nhưng hiện tại, trong suốt năm ngàn năm qua, lãnh địa Nhân tộc đã mở rộng gấp nhiều lần, còn khai tạc vận hà, xây dựng thủy lợi, tưới tiêu nông mục.

Số lượng Nhân tộc cũng tăng trưởng bùng nổ trong một ngàn năm trăm năm qua, đột phá con số trăm vạn tỷ!

Đạt đến con số chưa từng có, Thiên Tiên Địa Tiên không đếm xuể, thậm chí có cả Chân Tiên và Huyền Tiên.

Lúc này, Hoa Dịch cũng cuối cùng đợi được phần thưởng ký danh năm thứ năm ngàn.

Quả nhiên khi nắng sớm lên, mặt trời mọc nơi chân trời, bên tai Hoa Dịch vang lên một âm thanh đã lâu không nghe.

"Đinh, chúc mừng chủ nhân năm thứ năm ngàn ký danh thành công, nhận được Tiên Thiên Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Châu!" Giọng nói của hệ thống vang lên khiến mắt Hoa Dịch trợn ngược!

"Cái gì!?

Tiên Thiên Hỗn Độn Chí Bảo: Hỗn Độn Châu!!!" Một câu thôi, sau năm ngàn năm, Hoa Dịch lại một lần nữa chấn kinh!!

Phải biết rằng Hỗn Độn Châu cùng với Bàn Cổ Phiên, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Sáng Thế Thanh Liên là bốn món Tiên Thiên Hỗn Độn Chí Bảo.

Châu này xuất hiện có thể che giấu thiên cơ, lừa dối thiên địa, quan trọng nhất là Hỗn Độn Châu có thể hình thành một phòng ngự tuyệt đối, chống lại đòn tấn công của Thánh nhân!

Điều đó có nghĩa là, nếu một ngày Hoa Dịch đụng độ Thánh nhân, dù đánh không lại thì việc bỏ chạy cũng không thành vấn đề.

Dù sao Hỗn Độn Châu cũng đã tránh được Khai Thiên Kiếp, lực phòng ngự của nó thì khỏi phải bàn.

Nó có thể che giấu thiên cơ khiến Thánh nhân cũng không tìm ra được!

Điều quan trọng nhất là khi trảm thi thành đỉnh phong Chuẩn Thánh cần một pháp bảo làm vật gửi gắm.

Thí Thần Thương có thể là một, Hỗn Độn Châu này chắc chắn có thể là món thứ hai!

Còn món thứ ba, Thanh Tịnh Lưu Ly Bình hay Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên rõ ràng đều không thích hợp.

Hoa Dịch định dùng ba món Tiên Thiên Chí Bảo để trảm tam thi!

Ba món Tiên Thiên Chí Bảo, ngay cả Thánh nhân e rằng cũng không dám nghĩ tới!

"Hiện tại tu vi của ta đạt tới trung kỳ Đại La Thái Ất Kim Tiên, lại có Nội Thiên Địa, Hỗn Độn Châu, Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, lúc này dù Thập Đại Yêu Thánh có tới ta cũng chẳng sợ nữa rồi!!!" Hoa Dịch nhìn Hỗn Độn Châu đang trôi nổi trước mặt, mắt lấp lánh vô cùng.

Cùng lúc đó, tại Yêu Đình trên chín tầng trời, Đồ Vu Kiếm đang được tế luyện trong Nam Minh Ly Hỏa đột nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ vô cùng.

Chương 76

Thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức mừng rỡ, cười lớn ha hả!

"Ha ha ha, Đồ Vu Kiếm sắp đại thành rồi, năm ngàn năm rồi!

Năm ngàn năm rồi!

Vu tộc tận số rồi, Nhân tộc nuôi lâu rồi, chuẩn bị huyết tế thôi!!" Năm ngàn năm thời gian trôi qua như một cái búng tay.

Tuy trong năm ngàn năm nhật nguyệt xoay vần ấy, đối với bối cảnh rộng lớn của Hồng Hoang thì chẳng đáng là bao.

Bất kỳ vị thượng cổ đại thần nào tu luyện một lần cũng không chỉ có năm ngàn năm.

Nhưng năm ngàn năm đối với Nhân tộc lại là sự thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Bộ tộc yếu ớt bị bắt nạt năm xưa đã không còn.

Thay vào đó là chủng tộc mạnh nhất chỉ sau Vu, Yêu, Long, Phượng, Huyền Quy, Kỳ Lân.

Là bá chủ thứ sáu của Hồng Hoang, chi phối cả vùng Đông Hoang!

Nhân tộc từ vị trí thấp hèn nhất, đạt đến địa vị hôm nay chỉ mất chưa đầy một vạn năm.

Tốc độ trưởng thành kinh khủng đó khiến vô số chủng tộc Hồng Hoang phải kinh sợ và thán phục.

Hiện tại Nhân tộc thống lĩnh Đông Hoang, tứ hải bát hoang, lãnh địa không ngừng mở rộng ra ngoài.

Thậm chí đã lan đến cả biên giới phía Đông của Hồng Hoang!

Dưới sự dẫn dắt của Toại Nhân Nữ Đế đã đạt tới đỉnh phong Kim Tiên, Nhân tộc gần như quét sạch mọi thứ ở Đông Hoang, sông ngòi hồ biển, núi sông địa mạch, trời cao đất rộng đều lọt vào lãnh địa.

Không ít chủng tộc Đông Hoang đã chọn thần phục Nhân tộc.

Dân số Nhân tộc thực sự đã đạt đến con số hàng nghìn tỷ, có mặt khắp Đông Hoang!

Ngay cả Long, Phượng, Kỳ Lân ở một số sông hồ rừng núi cũng không dám tranh phong với Nhân tộc.

Phải biết rằng các bá chủ của thời đại trước còn không dám trêu chọc Nhân tộc, đủ thấy hiện tại họ mạnh đến mức nào!

Một chủng tộc mới sinh ra trong lịch sử Hồng Hoang mới vạn năm đã cho vạn tộc thấy thế nào là tốc độ ánh sáng.

Khả năng sáng tạo kinh người, thiên phú tu luyện tuyệt đỉnh, ý chí chiến đấu kiên cường tôi luyện trong môi trường tàn khốc.

Họ như một dòng thác quét sạch mọi thứ ở Hồng Hoang, đẩy lùi và thay đổi trật tự đã tồn tại hàng trăm triệu năm.

Khiến vô số thượng cổ đại thần vừa kinh thán vừa kính sợ.

Khí vận Nhân tộc cũng ngày càng hưng thịnh, thực sự bắt đầu ảnh hưởng đến Hồng Hoang!

Lúc này, dưới núi Đại Hoang, đứng trên điện Nhân Hoàng hùng vĩ cao chọc trời, nhìn lãnh địa Nhân tộc vô cùng phồn vinh hiện nay, thân là Nhân Hoàng, Hoa Dịch vô cùng cảm thán.

Một vạn năm thương hải tang điền.

Có lẽ Nhân tộc năm xưa cũng không ngờ được sẽ có cục diện như hôm nay.

Nhân tộc là một chủng tộc tự cường bất khuất, tiềm lực thật đáng kinh ngạc!

Đứng trên đại điện cao vút, đón những làn gió mát lành, nhìn đường chân trời xa tít tắp.

Chỉ trong năm ngàn năm, Hoa Dịch cũng từ trung kỳ Đại La Kim Tiên đạt tới viên mãn trung kỳ.

Với sự giúp đỡ của Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ, cách việc ngưng tụ 'Bản ngã' để đột phá cao giai cũng chỉ còn một bước cuối!

Có lẽ chỉ cần một hai trăm năm nữa là có thể đột phá.

Nhưng lúc này, ngay khoảnh khắc này, lại là một ngày trọng đại nhất.

Lần ký danh thứ một vạn năm sắp được trao thưởng!

Trước mắt là bầu trời sao rực rỡ, mặt trăng trắng ngần treo giữa muôn vàn tinh tú.

Hiện tại là mùa hè ở Hồng Hoang, vô số đom đóm bay lượn quanh nhà cửa các bộ lạc Nhân tộc như những vì sao xanh lục, đẹp đẽ như mộng ảo.

Đúng lúc này, một luồng kim quang xua tan bóng tối.

Nơi đường chân trời xa xôi, ánh bình minh rạng rỡ dần nhô lên, hàng tỷ tia kim quang tỏa rạng nhuộm thắm đại địa.

Bầu trời dần sáng tỏ, bóng đêm giao thoa với trời xanh, Hồng Hoang lại đón một ngày mới!

“Mỗi lần nhìn mặt trời mọc, ta đều hy vọng thời gian là vĩnh cửu.” Nhìn kim quang đầy trời dưới ánh bình minh, Hoa Dịch vô thức lẩm bẩm, rồi ngay lập tức, bên tai hắn vang lên một âm thanh đã lâu không thấy.

Cách biệt năm ngàn năm!

“Đinh, chúc mừng chủ nhân liên tục một vạn năm ký danh thành công, nhận được phần thưởng: Thập Đại Thần Khí Thượng Cổ từ thế giới Thiên Chi Ngân, Khai Thiên Công Đức Chí Bảo: Rìu Bàn Cổ!” “!!!!” Nghe câu đó, Hoa Dịch sững người, giây sau tròng mắt suýt thì lọt ra ngoài!

“Ta vừa nghe cái gì?

Khai Thiên Công Đức Chí Bảo: Rìu Bàn Cổ!??” Trái tim bắt đầu đập thình thịch điên cuồng, sắc mặt Hoa Dịch dần đỏ bừng, hai nắm đấm không tự chủ được mà siết chặt, toàn thân run rẩy.

Lúc này Hoa Dịch không thể tin nổi, mình vừa nghe gì?

Rìu Bàn Cổ?

Hệ thống ban thưởng một cây Rìu Khai Thiên Bàn Cổ hoàn chỉnh!

Chương 77

Phải biết rằng Rìu Bàn Cổ vốn đã bị phân hóa thành ba đại Tiên Thiên Chí Bảo là Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung và Bàn Cổ Phiên rồi mà!!!

Lúc này tim hắn đập nhanh như sắp vỡ ra, nhất thời không phản ứng kịp, đầu óc trống rỗng.

Nhưng ngay giây sau, Hoa Dịch nhanh chóng hiểu ra vấn đề!

Rìu Khai Thiên Bàn Cổ mà hệ thống ban cho không phải là món ở thế giới này, mà là Khai Thiên Thần Phủ từ thế giới Thiên Chi Ngân!

Cùng là Khai Thiên Công Đức Chí Bảo, cùng do Bàn Cổ đại thánh sở hữu, cùng là một búa khai thiên.

Điểm khác biệt là ở thế giới Thiên Chi Ngân, Bàn Cổ đại thánh không chết, cây rìu trong tay ngài cũng không bị vỡ.

Cây rìu đó đã chịu đựng được uy thế khai thiên, không bị nát thành ba món chí bảo.

Nó đã bầu bạn với Bàn Cổ đại thánh ẩn cư nhiều năm ở đảo tiên linh ngoài khơi, âm thầm bảo vệ hàng tỷ sinh linh thế gian.

Vào thời đại cuối Tùy đầu Đường, nhân vật chính của thế giới đó là Vũ Văn Thác (có lẽ nhầm tên, nhưng giữ nguyên mạch truyện) đã mượn được Rìu Bàn Cổ từ Bàn Cổ đại thánh để giết chết thượng cổ hung thú Thao Thiết!

Chính vì vậy, ở thế giới đó không tồn tại ba đại Tiên Thiên Chí Bảo kia, cũng không có Tam Thanh, Long Phượng đại kiếp, hay Vu Yêu đại chiến.

Chỉ có Nhân tộc đại hưng và thập đại thần khí lưu lại từ thời

thượng cổ!

"Rìu Bàn Cổ này dù là một trong thập đại thần khí của thế giới Thiên Chi Ngân, nhưng uy lực của nó không hề kém cạnh Rìu Bàn Cổ ở Hồng Hoang này, cùng là Khai Thiên Công Đức Chí Bảo, uy lực thậm chí còn vượt xa vì nó chịu đựng được uy thế khai thiên!" Hoa Dịch mắt lấp lánh suy đoán, dù sao một cái chịu được uy thế khai thiên còn một cái không chịu được, cái nào lợi hại hơn nhìn qua là rõ!

Còn về ba món Tiên Thiên Chí Bảo kia thì khỏi bàn, dù sao chúng cũng từ Rìu Bàn Cổ mà ra, làm sao vượt qua được bản gốc!

Nhìn rõ mọi chuyện, Hoa Dịch hít sâu một hơi, cố gắng bình phục trái tim đang đập loạn.

Sau đó mặc niệm: "Hệ thống, triệu hoán Rìu Khai Thiên Bàn Cổ cho ta!" Khoảnh khắc đó, một cây rìu đầy những phù văn huyền ảo, tỏa ra công đức kim quang hiện ra trước mắt.

Nhìn tạo hình cổ phác ẩn chứa uy năng vô hạn và công đức kim quang tựa biển mây, mắt Hoa Dịch lóe lên tia nóng rực!

Về thế giới Thiên Chi Ngân hắn cũng biết chút ít, vì từng chơi game này.

Cốt truyện hào hùng cảm động khiến hắn từng mê mẩn không thôi!

"Không ngờ cây rìu của thế giới đó lại rơi vào tay ta!" Hoa Dịch không chút do dự, hưng phấn nắm lấy cán rìu.

Ngay lập tức một luồng tin tức về cây rìu truyền vào tâm trí!

Rìu Bàn Cổ, còn gọi là Khai Thiên Phủ, thân rìu có một triệu tám mươi vạn đạo Tiên Thiên cấm chế, chỉ khi giải khai toàn bộ mới có thể giải phóng toàn bộ năng lực!

Sức mạnh của rìu tương ứng với thực lực chủ nhân.

Tuy nhiên do được hệ thống cải tạo, cứ mỗi một trăm năm, người sở hữu có thể giải phóng toàn bộ uy năng của rìu một lần.

Đồng thời, nó còn có một chức năng ngoại bang là 'Ngao Du Thái Hư'.

Chỉ cần cầm rìu, ý niệm vừa động là có thể xé rách không gian, tiến hành truyền tống đến bất kỳ đâu!

"Có tận một triệu tám mươi vạn đạo Tiên Thiên cấm chế, xem ra với tu vi hiện tại, ta tối đa chỉ mở được một vạn đạo, chưa phát huy được một phần vạn uy lực..." Ai cũng biết cấm chế giải khai càng nhiều thì uy lực chí bảo càng tăng theo cấp số nhân.

Hiện tại Hoa Dịch tối đa chỉ phát huy được lực đạo ngang với Thí Thần Thương khi toàn lực!

Nhìn cây rìu cổ phác trong tay, mắt Hoa Dịch lấp lánh: "Cũng may có hệ thống cải tạo, cho ta mỗi trăm năm một lần sử dụng toàn lực không tiêu hao, thế là lại có thêm một con bài tẩy, phối hợp với Hỗn Độn Châu thậm chí có thể làm bị thương cả Thánh nhân vào lúc cần thiết!" Rìu Bàn Cổ là lợi khí khai thiên đệ nhất thiên hạ, Hỗn Độn Châu là phòng ngự tuyệt đối mạnh nhất Hồng Hoang.

Một công một thủ, phối hợp lại thì không phải chuyện nhỏ!

"Có con bài tẩy mạnh thế này, đừng nói là đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm tam thi, ngay cả Thánh nhân cũng phải lui bước vài phần, đây là toàn lực nhất kích của Rìu Khai Thiên Bàn Cổ đấy!" Mắt Hoa Dịch càng thêm rạng rỡ.

Chức năng không gian của nó cũng rất hữu dụng.

Coi như hắn đã có một cái hack không gian, giờ muốn đi đâu thì đi.

Hoa Dịch định thử uy lực cây rìu, hắn dùng chức năng nhảy vọt không gian đến một vùng hoang dã cách xa lãnh địa Nhân tộc, rồi không do dự cầm rìu chém một phát lên trời!

Ngay lập tức một đạo rìu mang khổng lồ xuyên thấu thiên địa, đi đến đâu trời đất đều bị chia làm đôi.

Mây mù đảo lưu, một vết nứt khổng lồ xuyên qua bầu trời.

Một búa đơn giản mà chém rách cả trời xanh, thực sự là nhẹ tựa lông hồng!

"Uy lực thế này sao!" Nhìn bầu trời bị chém làm đôi, Hoa Dịch kinh ngạc.

Một búa này uy lực suýt soát vượt qua Thí Thần Thương khi mở hết mã lực!

"Không hổ là Khai Thiên Chí Bảo, có cây rìu này, sau này xem ai cản được ta!" Nhìn cây rìu, Hoa Dịch cực kỳ hưng phấn, nhưng hắn không đắc ý quên hình, biết mình hiện tại vẫn còn yếu.

Tuy không sợ Thập Đại Yêu Thánh nhưng so với đỉnh phong Chuẩn Thánh như Đông Hoàng Thái Nhất hay Yêu Đế Đế Tuấn thì vẫn kém.

Một khi bị các đại thần thượng cổ phát hiện, dù không đoạt được rìu họ cũng sẽ nghĩ đủ trăm phương ngàn kế không chịu buông tay.

Dù sao Khai Thiên Công Đức Chí Bảo ai mà không thèm muốn.

Đối mặt với những đại thần đã thành Chuẩn Thánh, dù có Thí Thần Thương và Rìu Bàn Cổ, Hoa Dịch cũng chưa chắc tạo được vết thương nào cho họ, trừ phi dùng đòn toàn lực.

Nhưng đòn đó mỗi trăm năm mới dùng được một lần, phải để làm bài tẩy cuối cùng, không vạn bất đắc dĩ tuyệt đối không dùng!

“Dù uy lực không kém Thí Thần Thương, nhưng bình thường nên ít lấy ra thì hơn, dù sao đây là Khai Thiên Công Đức Chí Bảo, trừ phi lúc mấu chốt nhất!” Cầm cây rìu, mắt Hoa Dịch lóe lên kim quang, rồi giây sau hắn trở về lãnh địa Nhân tộc, thu rìu vào Linh Đài giống như Thí Thần Thương.

Hoa Dịch quyết định khi chưa thực sự mạnh mẽ thì không lấy ra, trừ khi gặp chuyện hiểm nghèo.

Cùng lúc đó, bên ngoài Lăng Tiêu Yêu Đình, hàng tỷ yêu quân tụ tập, ai nấy đều hưng phấn như đang chờ đợi điều gì!

Chương 78

Trong đại điện Yêu Đình có Yêu Sư Côn Bằng, cùng chín đại Yêu Thánh: Kế Mông, Anh Chiêu, Bạch Trạch, Phi Liêm, Cửu Anh, Tử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa.

Ngoài ra còn có chín đứa con của Đông Hoàng Thái Nhất (Cửu Tử Kim Ô), ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát, cùng ba trăm sáu mươi lăm bộ Yêu Tộc Đại Soái như Thục Hồ, Bác, Gà Dư, Tất Phương, Tranh, Thắng Ngộ, Số Tư...

Lúc này thực sự là Yêu tộc tề tụ đầy đủ!

Đột nhiên, từ sâu trong Lăng Tiêu Yêu Đình vang lên những tràng cười hưng phấn tột độ!

"Ha ha ha, hoàn thành rồi, Đồ Vu Kiếm của Yêu tộc ta cuối cùng cũng hoàn thành!

Túc oán hàng nghìn triệu năm, túc nguyện thống nhất Hồng Hoang của Bản hoàng lúc này sắp đạt thành rồi!!!" Trong góc sâu nhất của Yêu Đình, Đông Hoàng Thái Nhất không kìm được hưng phấn cười lớn, bên cạnh là Yêu Đế Đế Tuấn cũng lộ ánh mắt nóng rực.

Một thanh thần kiếm vàng rực dựng đứng trước mặt, tỏa ra hàng tỷ tia thần mang.

Đồ Vu Kiếm lúc này toàn thân màu vàng, trông như một thanh thượng cổ thần kiếm!

Thái Nhất đứng bật dậy, mắt bắn hàn mang, lạnh lùng cười: "Bây giờ là lúc tấn công Vu tộc, thống nhất Hồng Hoang!

Nhưng trước đó, ta có một việc phải làm!" Việc Thái Nhất muốn làm chắc chắn là tấn công Nhân tộc!

Bởi vì chỉ có máu của hàng triệu tỷ người mới có thể khiến Đồ Vu Kiếm triệt để khai phong, trở thành đại sát khí đồ sát Vu tộc, phá vỡ kim thân của Tổ Vu!

Gã lập tức hét lớn: "Người đâu, triệu tập toàn bộ đại quân Yêu tộc!" rồi sải bước ra ngoài.

Đế Tuấn nãy giờ vẫn ngồi yên cũng đứng dậy, nhàn nhạt nói: "Đông Hoàng, mọi chuyện cứ theo kế hoạch mà làm, nhớ kỹ, thắng bại tại đây, chỉ được thành công không được thất bại!" Nghe vậy Thái Nhất hắc hắc cười, quay đầu lại: "Yên tâm đi, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi." Gã quay mặt đi, mắt lộ hung quang: "Nhân tộc, ta tự nuôi lũ sâu kiến các ngươi đã lâu, ròng rã một vạn năm, giờ là lúc các ngươi phải đền đáp!" Nói xong, Thái Nhất gào lên: "Toàn bộ Yêu tộc, chuẩn bị xuất phát!!!" Vì đã có tin đồn từ trước nên các chiến tướng Yêu tộc và hàng trăm triệu triệu yêu quân đã đứng chờ sẵn ngoài điện Lăng Tiêu, nghiêm trận dĩ đãi!

Lúc này trong đại điện: "Bắt đầu rồi sao?" Từ sâu trong Yêu Đình, Nữ Oa trong cung của mình khẽ mở thánh mâu.

Đồ Vu Kiếm đã thành, đại kế phản công mặt đất của Yêu tộc bắt đầu.

Việc đầu tiên trong kế hoạch vĩ đại đó là đồ sát Nhân tộc!

Vì chỉ có máu của hàng triệu tỷ người mới khai phong được Đồ Vu Kiếm!!!

Ngay lập tức, một luồng uy áp hạo đại bao trùm điện Lăng Tiêu.

Các đại Yêu Thánh, Thiên Cang, Địa Sát và vô số yêu quân đều ngẩng đầu lên.

Giây sau, Đông Hoàng Thái Nhất mặc hoàng bào tím sậm, tay cầm thanh thần kiếm vàng rực từ trên trời rơi xuống, nhìn vạn yêu lớn

tiếng nói: “Từ khi hai tộc Vu - Yêu chia cắt thiên địa đến nay, ta đã ở trên trời này năm trăm triệu năm, ròng rã năm trăm triệu năm!

Quan hệ hai tộc ngày càng tệ hại, lũ Vu tộc kia luôn thống trị mặt đất, không cho ta nhúng tay, lúc nào cũng muốn phản công lên trời của ta!” Gã giơ cao Đồ Vu Kiếm: “Nay Đồ Vu Kiếm đã thành, lịch sử sắp sửa thay đổi, thời đại Vu Yêu cùng trị Hồng Hoang sẽ trở thành quá khứ!

Từ nay về sau, chỉ có Yêu tộc ta mới có thể thống nhất Hồng Hoang!” Một câu nói khiến toàn bộ Yêu tộc hưng phấn gào thét: “Thống nhất Hồng Hoang!” “Thống nhất Hồng Hoang!” “Thống nhất Hồng Hoang!” Những âm thanh khổng lồ vang khắp bốn phía như sóng xô bờ!

Trên chín tầng trời mây vần vũ, hàng tỷ quần yêu nghiêm trận dĩ đãi!

“Có chuyện gì thế này!?” Cùng lúc đó, dưới hạ giới, thân là Nhân Hoàng, Hoa Dịch đột nhiên tim đập nhanh, không rõ lý do nhưng linh cảm có chuyện lớn sắp xảy ra!

Hắn ngưng trọng ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, mọi thứ dường như là sự tĩnh lặng trước cơn bão.

Cùng lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất giơ cao Đồ Vu Kiếm, hét lớn một tiếng: “Toàn bộ Yêu tộc nghe lệnh Bản hoàng, xuất phát!” Hôm nay Nhân tộc vẫn như mọi ngày, yên bình thái hòa.

Chủ thành Nhân tộc hùng vĩ, phố lớn ngõ nhỏ đều tấp nập phồn hoa.

Đúng lúc này, áp suất không khí đột ngột giảm xuống, kèm theo đó là tiếng cười ngông cuồng!

“Ha ha ha, Nhân tộc, đã đến lúc hoàn thành sứ mệnh rồi!” Ngay khi

hàng triệu tỷ người chưa kịp phản ứng, một luồng uy áp hạo đại từ trên trời giáng xuống.

Đất rung núi chuyển, trời nứt toác, hàng tỷ sinh linh run rẩy.

Tiếp đó, hàng tỷ yêu quân từ thiên khung giáng xuống không một lời báo trước!

Mây mù bàng bạc lôi đình cuộn cuộn, những làn mây đen như sóng dữ trong chốc lát đã che kín bầu trời!

Mặt đất nhanh chóng bị bao phủ bởi một màn đen, sấm sét ầm ầm, gió cuồng tàn phá, mọi thứ như cảnh ngày tận thế.

"Yêu tộc!" Thấy cảnh này, Hoa Dịch biến sắc, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay.

Phía dưới núi Bất Chu, Vu tộc cũng ngay lập tức cảm nhận được!

"Không ổn, Nhân tộc có biến!" Cảm nhận được luồng yêu khí bàng bạc tràn ngập Hồng Hoang, Hậu Thổ đang tu luyện lập tức kinh hãi!

"Có chuyện gì xảy ra!?" "Đi, mau đi xem sao!" Các Tổ Vu khác cũng bị kinh động, lập tức bay lên không trung!

Giây sau họ thấy chân trời đen kịt, khắp nơi chớp giật sấm rền.

Trên các tầng vân tầng là hàng tỷ quần yêu vô cùng đáng sợ, có con cao vạn trượng, tất cả đều hung tàn khát máu.

"Hỏng bét rồi!" "Là Yêu tộc!" Thấy cảnh này, các Tổ Vu đều biến sắc, không ngờ Yêu tộc lại đột ngột tấn công Nhân tộc rầm rộ, dốc hết toàn lực như vậy!

Nếu theo lịch sử Hồng Hoang nguyên bản, Vu tộc sẽ chẳng thèm quan tâm chuyện Yêu tộc đồ sát Nhân tộc.

Nhưng giờ thì khác, Nhân Hoàng có vai trò vô cùng quan trọng, lại

khiến họ nợ vô số nhân quả, Vu tộc tuyệt đối không thể khoanh tay đứng nhìn.

Huống hồ Yêu tộc gần như dốc toàn bộ lực lượng, Nhân tộc đơn độc chắc chắn không thể chống đỡ.

Có Tổ Vu lập tức định ra tay chi viện.

Nhưng đúng lúc đó, trên không trung vang lên một tiếng: "Hừ, đã lâu không gặp!" Vừa dứt lời, một người mặc hoàng bào tím, sắc mặt lãnh tuấn xuất hiện trên không phận lãnh địa Tổ Vu, nhìn xuống phía dưới.

"Đông Hoàng Thái Nhất!" Nhìn người trên không trung, các Tổ Vu đều biến sắc, không sai, đó chính là Yêu Hoàng Thái Nhất!

Lúc này gã đang tọa trấn Lăng Tiêu Yêu Đình!

Chương 79

Không chỉ có Thái Nhất, cả Yêu Sư Côn Bằng, chín đại Yêu Thánh, Thiên Cang, Địa Sát, Đại Soái, ba vạn sáu nghìn tỷ tinh túc và hàng triệu triệu yêu quân đều có mặt!

Lúc này họ bao vây chặt chẽ lãnh địa Vu tộc, không để bất kỳ tên Vu nào thoát ra ngoài.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi dám dẫn quân bao vây bộ lạc Vu tộc ta, thật tưởng Vu tộc ta sợ ngươi sao!" Thấy Thái Nhất phô trương thanh thế như vậy, mười một vị Tổ Vu nổi giận đùng đùng, ngay cả Đế Tuấn cũng xuất động rồi!

Lúc này, các chiến sĩ Vu tộc ở các bộ lạc cũng phẫn nộ vô cùng, hàng tỷ dũng sĩ Vu tộc lập tức bay lên không trung đối trì với đại quân Yêu tộc, không hề sợ hãi!

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi thật sự muốn hai tộc khai chiến sao!?" Lúc này, Chúc Long hiện nguyên hình khổng lồ cùng mười vị Tổ Vu khác nhìn chằm chằm Thái Nhất.

Đối mặt với câu hỏi của Chúc Long, mắt Thái Nhất lóe lên, nhàn nhạt nói: "Lần này chúng ta dốc toàn lực ra quân không vì chuyện gì khác, chỉ vì muốn quét sạch lũ sâu kiến kia.

Chỉ cần ta tiêu diệt xong Nhân tộc, chúng ta tự nhiên sẽ rút lui.

Tất nhiên nếu các ngươi thức thời thì cũng đỡ phải động thủ, tránh cho sinh linh đồ thán!" "Cái gì!?" "Muốn diệt tuyệt Nhân tộc!?" Nghe xong, sắc mặt mười một vị Tổ Vu thay đổi liên tục.

Không ngờ Yêu tộc lại hạ quyết tâm lớn như vậy, không tiếc dùng trọng binh vây khốn Vu tộc để ngăn cản việc cứu viện.

Thậm chí cả Thái Nhất và Đế Tuấn đều ra mặt, không tiếc dùng cả Hỗn Độn Chung và Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận!

Lúc này nhìn vẻ mặt thay đổi của các Tổ Vu, mắt Thái Nhất lóe lên kim quang.

Đúng thế, mục đích của Thái Nhất lần này không phải đại chiến mà là kiềm chế Vu tộc.

Chỉ cần Vu tộc không thể nhúng tay, cánh quân Yêu tộc kia sẽ đồ sát Nhân tộc trong thời gian ngắn nhất để hoàn thành Đồ Vu Kiếm.

Đây gọi là binh phân hai đường, dương đông kích tây, chỉ cần Đồ Vu Kiếm hoàn thành là Yêu tộc cầm chắc phần thắng.

Dù sao Vu tộc cũng không biết Yêu tộc dùng máu người để tế kiếm, nhìn thế trận hùng hậu của Yêu tộc chắc họ cũng phải cân nhắc xem có nên vì một tộc người hèn mọn mà khơi mào đại chiến hai tộc hay không.

Kẻ ngốc cũng biết chọn thế nào!

Chỉ cần Yêu tộc hoàn thành Đồ Vu Kiếm, chiến thắng sẽ thuộc về họ!

Mắt Thái Nhất lại lóe lên, nhìn đám đông Vu tộc đang kéo đến và mười một vị Tổ Vu, lãnh đạm nói: "Bản hoàng lần này tới chỉ để đồ sát Nhân tộc để giữ uy nghiêm của Lăng Tiêu Yêu Đình và cảnh cáo thiên hạ, nếu các ngươi không xen vào, sau khi xong việc chúng ta sẽ đi ngay!" Mục đích của Đông Hoàng cực kỳ rõ ràng, không nhằm vào Vu tộc mà nhắm vào Nhân tộc.

Ai cũng biết bí mật về việc Nhân Hoàng sở hữu Tâm huyết Phụ Thần chỉ có mười hai Tổ Vu biết, nhân quả giữa hai tộc họ cũng hiểu rõ nhất.

Nghe xong câu đó, sắc mặt các Vu tộc đều âm trầm bất định.

Nguyên nhân đơn giản là người Vu cũng trân trọng mạng sống, cũng có vợ con, gia tộc!

Họ sẽ không vì một tộc người xa lạ nào đó mà uổng mạng.

Cho nên khi biết đại quân Yêu tộc hung hãn kia không phải đến xâm chiếm Vu tộc mà là tìm Nhân tộc, hàng tỷ người Vu không chọn ra tay trước mà chỉ đứng đối lập với đại quân Yêu tộc!

Tuy dân chúng không biết nhưng mười một Tổ Vu lại biết rõ nhân quả và sự quan trọng của Nhân Hoàng.

Thấy chiến ý của các dũng sĩ Vu tộc xung quanh dần giảm bớt, các Tổ Vu đều thầm kêu không ổn.

Bí mật về Nhân Hoàng tuyệt đối không thể để lộ, ít nhất là lúc này.

Hậu Thổ lập tức nhíu mày phẫn nộ nói: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi nằm mơ à!?

Nhân tộc là minh hữu của chúng ta, Nhân tộc gặp nạn chúng ta nhất định phải cứu.

Toàn bộ Vu tộc nghe lệnh, theo ta đánh ra ngoài, giải cứu Nhân tộc!" Một câu nói khiến các Vu tộc đều ngơ ngác không hiểu vì sao phải vì một tộc người nhỏ bé mà khai chiến với Yêu tộc.

Phải biết là Nhân tộc và Vu tộc chẳng có quan hệ gì lớn cả!

Vô số người Vu đang chần chừ do dự, vì một khi đánh nhau chắc chắn sẽ tổn thất thảm trọng.

Với họ thì Nhân tộc không có gì đáng để phải liều mạng vô ích như vậy!

Thấy Hậu Thổ quyết tâm như vậy quả thực ngoài dự liệu của Thái Nhất khiến gã thót tim, gã lạnh hừ một tiếng rồi lãnh mạc tiến lên: "Hậu Thổ, ta chỉ đồ sát Nhân tộc thôi, chẳng lẽ các ngươi thật sự

muốn vì lũ sâu kiến đó mà đối địch với ta, gây ra đại chiến Vu Yêu khiến hai tộc đồ thán sao!?" Đông Hoàng đưa ra lời đe dọa khiến các Vu tộc khác càng thêm do dự.

Nhưng đúng lúc đó, Chúc Long khổng lồ nghiêm túc mở mắt, giọng nói ngưng trọng: "Muốn chiến thì chiến!" Nói xong, Chúc Long gào lên một tiếng, trời đất biến sắc.

Giờ nói gì cũng vô dụng, chỉ lãng phí thời gian!

Thời gian chính là thứ quý giá nhất của Nhân tộc lúc này, chậm một giây là Nhân tộc có thể bị diệt vong, nguy cơ sớm chiều!

"Thật sự muốn ra tay sao!?" Lúc này Thái Nhất cực kỳ ngưng trọng, không ngờ Vu tộc lại quyết nghị như vậy, mười hai Tổ Vu không tiếc khai chiến để cứu Nhân tộc!

Ngay lập tức mười một Tổ Vu đều bộc phát khí thế cường đại, sức mạnh đó khiến toàn bộ quân Yêu đều biến sắc.

Ngay cả Thái Nhất cũng không dám đỡ trực diện!

Nhưng Thái Nhất và Đế Tuấn đã có chuẩn bị, gã sẽ không để Vu tộc ra tay cứu người!

Thái Nhất hét lớn: "Đã vậy thì đừng trách ta!!" Gã phất tay, bầu trời vốn đang mây đen dày đặc đột nhiên xuất hiện muôn vàn tinh tú!

"Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Thấy cảnh này, mười một Tổ Vu đều biến sắc rồi phẫn nộ quát: "Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi tưởng cái trận này cản được chúng ta sao?

Toàn bộ Vu tộc bày Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Vô số người Vu lập tức vào vị trí, Tổ Vu Huyền Minh thay thế vị trí để cùng các huynh đệ tổ kiến đại trận.

Nhưng thấy vậy, Yêu Hoàng Thái Nhất đã sớm chuẩn bị, gã phất

tay nói: “Tưởng ta sẽ để các ngươi thoát ra sao?

Xem cái này đi!” Một cái chuông đồng bảy sắc từ trên trời rơi xuống, tỏa ra hàng tỷ tia thần hoa!

Chuông vừa hiện, tiếng chuông vang khắp trời đất, uy áp khổng lồ tỏa ra bốn phương tám hướng chấn nhiếp cả Vu tộc.

Tổ Vu Cường Lương kinh hô: “Hỗn Độn Chung!” Đúng thế, để đồ sát Nhân tộc và tế luyện Đồ Vu Kiếm thành công, Thái Nhất không tiếc lấy cả Hỗn Độn Chung ra!

Chương 80

Hỗn Độn Chung vừa xuất hiện, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận xung quanh lập tức kiên cố gấp trăm lần, hình thành một cái mai rùa khổng lồ bao trùm cả Vu tộc, nội bất xuất ngoại bất nhập!

Lần này để vây khốn Vu tộc, Thái Nhất đã đặc biệt chuyển toàn bộ sát trận thành phòng ngự trận.

Dù sao nếu là trận pháp thông thường, dưới sự liên thủ của các Tổ Vu chắc chắn sẽ bị phá.

Lúc đó sẽ xôi hỏng bỏng không, Yêu tộc cũng tổn thất nặng nề.

Nên để chắc chắn, Thái Nhất đã dẹp hết sát trận để tập trung phòng ngự, cộng thêm sự gia trì cực mạnh của Hỗn Độn Chung!

Mục đích là để nhốt Vu tộc lâu hơn, không để một mống nào thoát ra.

Chỉ cần Đồ Vu Kiếm huyết tế xong là họ thắng!

Lúc này đây, bên trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, mười một vị Tổ Vu đang dẫn dắt chúng Vu tộc không ngừng oanh kích đại trận.

Thế nhưng bên trong đại trận, chư thiên tinh tú lấp lánh vô cùng, bất kể họ xung kích thế nào đại trận vẫn không hề lay chuyển!

Trong đó, Tổ Vu Thiên Ngô là người đầu tiên phản ứng lại, sắc mặt đại biến nói: “Không xong, lần này Yêu tộc dùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không phải để giết chúng ta, mà là để vây khốn, không cho chúng ta đi cứu viện Nhân tộc!” Bên cạnh, Tổ Vu Cường Lương cũng có sắc mặt ngưng trọng nói: “Không sai, ta cũng cảm giác được rồi, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận này hoàn toàn không có sát cơ, chỉ có phòng ngự, mục đích là để giam cầm chúng ta lâu dài!” Nghe lời

này, tất cả các Tổ Vu đều biến sắc!

Nếu là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bình thường, tuy rằng công thủ toàn diện, nhưng dù có Hỗn Độn Chung gia trì, nếu các Tổ Vu liên thủ, không màng thương vong thì cũng không phải không thể xông ra trong thời gian ngắn.

Thế nhưng hiện tại, Đông Hoàng Thái Nhất đã thay đổi lộ số, toàn bộ chuyển sang phòng ngự, biến cả tòa đại trận thành một cái mai rùa, lại thêm Hỗn Độn Chung trấn áp.

Như vậy, muốn xông ra ngoài cũng phải mất một khoảng thời gian nhất định!

Quan trọng nhất là trong mười hai vị Tổ Vu, Tổ Vu Huyền Minh không có mặt, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận không thể phát huy toàn lực!

"Khốn kiếp, Huyền Minh vào lúc này lại ở lại Nhân tộc, thật sự là quá hỏng việc!" Tổ Vu Xa Bỉ Thi vỗ mạnh vào đùi, vẻ mặt đầy lo lắng.

Tuy nhiên, nghe thấy lời này, Tổ Vu Chúc Dung ở bên cạnh bỗng nhiên mắt sáng lên nói: "Đúng thế, Huyền Minh đang ở đó, Huyền Minh đang ở Nhân tộc!" Nghe vậy, các Tổ Vu khác cũng lần lượt phản ứng lại, Tổ Vu Cường Lương gật đầu nói: "Không sai, Huyền Minh tuy có chút tùy hứng, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn rất đáng tin, thực lực của nàng ấy còn mạnh hơn ta, xếp hạng thứ sáu trong chúng ta!" Từng câu nói vang lên làm các Tổ Vu còn lại cũng hơi yên tâm, không còn lo lắng như trước, dần khôi phục bình tĩnh.

Lúc này họ mới nhớ ra, Huyền Minh tương đương với chuẩn thánh đỉnh phong đã trảm tam thi, chỉ cần ở Nhân tộc, ngoại trừ Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn, dường như không ai có thể đe dọa được nàng!

Mà để khống chế Hỗn Độn Chung duy trì Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đều không thể rời khỏi Vu tộc.

Như vậy phía Nhân tộc ngược lại lại an toàn!

Tổ Vu Hậu Thổ lập tức nói: "Nếu đã như thế, chúng ta cứ cố ý giằng co trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thêm một lát, để tranh thủ thời gian cho Nhân tộc!" Đã biết Huyền Minh ở đó, họ không còn vội vã nữa, chi bằng cứ vây khốn Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn ở đây.

Đợi khi Đông Hoàng Thái Nhất tức giận đến phát điên thì mới phá trận xông ra, cho Yêu tộc một đòn nặng nề!

Ánh mắt các Tổ Vu đều sáng rực, sau đó bắt đầu sắp xếp các tướng sĩ Vu tộc, ngưng tụ lại Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát.

Vừa rồi vì quá vội vàng nên họ chưa dùng toàn lực, lần này các Tổ Vu sẽ dành thời gian để sát cơ của đại trận khai mở hoàn toàn.

Chỉ đợi khi Đông Hoàng Thái Nhất tâm thần rối loạn, đại trận lộ ra sơ hở là sẽ một cử đập tan chư thiên, cho lũ Yêu tộc một bài học nhớ đời!

Cùng lúc đó, tại vùng phụ cận Đại Hoang Sơn, biên giới lãnh địa Nhân tộc!

Vô số quân đoàn Yêu tộc đứng sừng sững trên không trung, mặt mày hung tợn nhìn xuống mặt đất.

Hàng chục tỷ chiến sĩ Nhân tộc, dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng Hoa Dịch, không chút sợ hãi đối mặt với bầu trời!

Lúc này, một nam tử tóc đỏ vạm vỡ, sau lưng có đôi cánh, tay cầm một thanh thần kiếm vàng rực, nhìn xuống Hoa Dịch mà gằn giọng: "Ngươi là Nhân Hoàng của Nhân tộc sao?!" Hoa Dịch cầm Thí Thần

Thương đứng hiên ngang, nhìn nam tử tóc đỏ trên trời bằng ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi là kẻ nào?!" Nghe vậy, nam tử tóc đỏ lộ vẻ giễu cợt, cười nhe răng: "Kẻ đến để giết ngươi!" Sắc mặt Hoa Dịch càng thêm lạnh lẽo, tuy cảm giác được kẻ này mạnh hơn các Yêu tộc Đại Thánh, nhưng anh vẫn không hề sợ hãi.

Chỉ có thanh trường kiếm vàng trong tay hắn là mang lại cảm giác khiến người ta kinh hãi.

Cảm giác đó giống như cả Nhân tộc đang bị nam tử tóc đỏ kia nắm thâu trong lòng bàn tay, khiến Hoa Dịch vô cùng khó chịu!

Bất chấp điều đó, hàng tỷ chiến sĩ Nhân tộc tề tựu, đối chiến với chư thiên yêu ma.

Đừng coi thường hàng tỷ chiến sĩ này, kẻ yếu nhất cũng là Địa Tiên, thậm chí có cả Chân Tiên.

Lúc này, Nhân tộc cũng đã có triệu vị tiên nhân!

Cầm đầu là Toại Nhân thị Doãn Nặc, với đôi mắt và mái tóc màu phi hồng, mặc anh khôi anh giáp, toàn thân rực cháy ngọn lửa nóng bỏng, thập phần diễm lệ, trông chẳng khác nào một nữ chiến thần!

Nàng cầm thanh trường kiếm Hậu thiên linh bảo từng đoạt được từ Yêu tộc, dẫn dắt chúng nhân không chút sợ hãi.

Trên bầu trời, sấm sét không ngừng vang dội, lôi đình dày đặc.

Đúng lúc này, một nam tử tóc đỏ khác cũng có đôi cánh sau lưng đứng cạnh nhắc nhở: "Đại ca, thời gian của chúng ta không có nhiều, đừng quên lời phụ hoàng dặn, phải dốc sức huyết tế Đồ Vu Kiếm!" Nghe câu này, đại ca tóc đỏ vốn đang giễu cợt cũng trở nên nghiêm túc.

Tuy hắn rất thích ngắm nhìn vẻ mặt tuyệt vọng của lũ Nhân tộc yếu hèn, nhưng lời phụ hoàng không thể không nghe.

Hắn lập tức giơ cao đại kiếm, hét lớn: "Tất cả Yêu tộc nghe lệnh, đồ sát Nhân tộc!" Mệnh lệnh vừa ban ra, sau lưng nam tử tóc đỏ, hàng tỷ quân đoàn Yêu tộc đồng loạt lao xuống.

Đối diện với quân đoàn yêu ma đông gấp vạn lần, Hoa Dịch chỉ thản nhiên nói một chữ: "Lên!" Sau đó, anh cầm Thí Thần Thương, tiên phong xông thẳng vào quân đoàn Yêu tộc.

Phía sau anh, hàng chục tỷ người đi theo Nhân Hoàng, quyết tâm tử chiến, không hề nao núng!

Hai bên giao chiến trong nháy mắt, định sẵn một trận chiến long trời lở đất.

Ngay thời điểm hai bên sắp giáp lá cà, mắt Hoa Dịch lóe lên thần mang, anh thầm niệm một câu: "Cửu Thiên Tức Nhưỡng!" Lúc này, hàng tỷ yêu quân từ trên trời giáng xuống, che kín bầu trời, dày đặc như mây đen.

Chúng giơ cao binh khí, nhe nanh múa vuốt, mang theo khí thế hắc ám cuồn cuộn như sóng xô.

Cảnh tượng đó hùng vĩ như thể thiên mạc đang sụp đổ.

Nhưng trên mặt đất, hàng chục tỷ Nhân tộc không hề sợ hãi, cũng giơ cao binh khí chiến đấu với quân đoàn yêu tộc như kình đào hãi lãng kia.

Nhân tộc từ khi sinh ra đã chịu nhiều áp bức, nhưng đến nay vẫn bất khuất.

Chương 81

Từng người một vô úy xông lên trời, dám hướng về phía yêu ma chư thiên mà rút kiếm!

Dẫu biết là chết, họ cũng nguyện đi theo Nhân Hoàng, ngã xuống trên mảnh đất bảo vệ chủng tộc.

Đó chính là tinh thần của Nhân tộc!

Kiên cường, vô úy, xả thân vì nghĩa!

Hàng tỷ yêu quân và hàng chục tỷ chiến sĩ Nhân tộc bắt đầu va chạm!

Trận chiến đánh đến tối tăm mặt mũi, nhật nguyệt không còn ánh sáng.

Trên trời dưới đất đâu đâu cũng là cảnh tượng Nhân tộc và yêu binh giết chóc lẫn nhau.

Giữa biển quân yêu tộc cuồng nhiệt, các chiến sĩ Nhân tộc vẫn anh dũng tiến lên.

Trong số những người không sợ chết đó, Nhân Hoàng Hoa Dịch là người dẫn đầu!

Thí Thần Thương tỏa ra ánh sáng rực rỡ, như đang gầm vang cùng chủ nhân, rồi nghĩa vô phản cố lao vào quân yêu vô tận.

"Thí Thần Thương!" Hoa Dịch vẻ mặt kiên nghị, cầm thương hét lớn, ngay lập tức một đạo huyết mang quán xuyên thiên địa, trông như một tia sáng đỏ rực cắt ngang ngày tận thế!

"Mọi người xông lên!" "Giết Nhân Hoàng!" Vô số yêu ma tiên tử tranh nhau lao về phía Hoa Dịch, nhưng anh không hề sợ hãi!

Trường thương trong tay bùng phát huyết quang, một luồng hỏa diễm đỏ rực phủ lên thân thể, Hoa Dịch thần dũng vô địch, đại sát tứ phương!

Mũi thương sắc lẹm vạch ra từng đạo phong mang, cùng với vô số quân yêu tử chiến, máu tươi nhuộm đỏ bầu trời.

Xông ra khỏi vòng vây, Hoa Dịch xoay người đấm ra một quyền, sát na gian một đạo liệt dương vàng rực xuất hiện, nháy mắt khiến một vùng yêu quân tro bay yên diệt.

"Sát!" "Diệt Nhân Hoàng!" "Đồ sát Nhân tộc, là bước đầu tiên để Yêu tộc ta chế bá Hồng Hoang!" Ngay giây sau, vô số yêu quân lại bao vây lấy Hoa Dịch, dày đặc che khuất bầu trời!

Nhưng Hoa Dịch lâm nguy không loạn, cầm Thí Thần Thương xông thẳng lên phía trước, đại chiến với vạn quân, trên bầu trời nở rộ vô số pháo hoa máu tươi.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, giữa vòng vây của hàng triệu yêu quân, nữ đế Nhân tộc Doãn Nặc cũng vô cùng kinh diễm!

Máu yêu bắn tung tóe lên khuôn mặt tràn đầy anh khí của thiếu nữ, không những không làm giảm đi vẻ oai phong mà còn tăng thêm phần diễm lệ!

Thiếu nữ cầm Thanh Phong trường kiếm, quanh thân rực cháy ngọn lửa màu phi hồng, sau lưng là đôi cánh lửa, dẫn dắt chúng nhân đại chiến với hàng tỷ yêu quân.

"Tất cả Nhân tộc nghe lệnh!" Xung quanh là tiếng gào thét và giết chóc bất tận, nhưng nàng vẫn dẫn dắt người dân xung kích vào, không chút sợ hãi.

Những đạo hỏa diễm phi hồng phá tan thương khung, thiếu nữ giơ cao trường kiếm, vô số Nhân tộc bắt đầu hội tụ lại!

Doãn Nặc đứng giữa ánh lửa, đối mặt với quân đoàn yêu tộc vô tận, hét lớn: "Thiên Hỏa Phần Thiên!" Trong nháy mắt, vô số Nhân tộc tập kết phía sau nàng, tổ thành một trận pháp vô cùng huyền ảo.

Thiên Hỏa Phần Thiên đại trận là do Toại Nhân nữ đế sáng tạo từ Thiên Hỏa đại đạo, uy lực vô cùng, ngay cả Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung cũng từng khen ngợi.

Với hàng chục tỷ Nhân tộc kết trận, thậm chí có thể vây khốn được Yêu tộc Đại Thánh, bán bộ chuẩn thánh năm xưa!

Từng luồng hỏa diễm từ trong đại trận vọt ra, cuốn phăng mọi thứ xung quanh.

Một đóa hồng liên khổng lồ nở rộ trên không trung, kèm theo hàng tỷ tia sáng phi hồng nóng bỏng.

Nó vừa kinh diễm mỹ lệ lại vừa đầy rẫy sát cơ.

Hồng liên rực lửa từ từ khai mở, tạo thành những đợt sóng lửa quanh quân đoàn yêu tộc.

"?!" Trên trời, mười vị Kim Ô dẫn đầu bởi Đại Kim Ô đều lạnh lùng nhìn cảnh này.

Là trưởng tử của Đông Hoàng Thái Nhất, Đại Kim Ô tay cầm Đồ Vu Kiếm hơi nhíu mày.

"Không ngờ lại có uy lực như vậy, xem ra mười vạn năm qua Nhân tộc không hề lãng phí thời gian, cũng đã diễn hóa ra quy tắc của riêng mình, sáng tạo ra đại trận dành riêng cho họ!" Bát Kim Ô ở bên cạnh thản nhiên lên tiếng.

Thất Kim Ô và Cửu Kim Ô cũng lạnh lùng phụ họa: "Hừ, ngu xuẩn, dẫu có liều mạng chống cự thì đã sao?

Trước hàng triệu tỷ yêu quân của ta, việc Nhân tộc bị tiêu diệt chỉ

là sớm muộn.

Đại ca, xin hãy mau chóng tế ra Đồ Vu Kiếm, ta muốn để Nhân tộc nếm trải tuyệt vọng thực sự!" Đại Kim Ô đứng trước các huynh đệ, lạnh mạc nói: "Chưa đủ, Đồ Vu Kiếm cần phải tẩm nhiễm thêm máu của Nhân tộc để phát huy tiềm năng đến cực hạn, hiện tại máu vẫn chưa đủ, uy lực tối đa chưa được phát huy!" Nghe vậy, chín vị đệ đệ phía sau Đại Kim Ô đều cười nanh ác.

Trong mắt họ, mọi sự phản kháng của Nhân tộc đều vô ích.

Sự chống cự lúc này chỉ để làm cho Đồ Vu Kiếm tăng thêm uy lực mà thôi.

Khi Đồ Vu Kiếm khai phong bằng máu người, Yêu tộc sẽ bước lên đỉnh cao Hồng Hoang!

Vận mệnh của Nhân tộc đã được định đoạt, không ai có thể thay đổi.

Nhưng mọi chuyện thực sự là như vậy sao?!

Lúc này đây, hàng tỷ Nhân tộc kết trận, hỏa diễm đỏ rực nhuộm thắm cả bầu trời.

Những đốm lửa li ti bay lơ lửng, theo Hồng Liên Nghiệp Hỏa nở rộ, vô số yêu quân bị thiêu rụi trong biển lửa nóng bỏng!

"A!

Tại sao Nhân tộc lại có thể tạo ra ngọn lửa nóng đến vậy?!" "Cứu mạng, không!" Vô số yêu quân đại kinh thất sắc, không ngờ Nhân tộc ti vi lại có thể tạo ra đại trận mạnh mẽ như thế.

Ngọn lửa rực cháy như kình đào hãi lãng, quét sạch bát phương.

Lượng lớn yêu quân sợ hãi tháo chạy, đối với chúng, đóa hồng liên kia không hề đẹp đẽ mà là một thứ lấy mạng người.

Cần biết rằng đây không phải lửa bình thường, mà là Cửu Vị Chân Hỏa, có thể thiêu rụi mọi thứ trên thế gian, uy lực thậm chí còn trên cả Nam Minh Ly Hỏa của Yêu tộc.

Chương 82

Ngay cả Thái Thượng Lão Quân sau khi thành thánh cũng vô cùng yêu thích ngọn lửa này.

Và người phát minh ra nó chính là Toại Nhân nữ đế của Nhân tộc, Doãn Nặc!

Một bên, thiếu nữ Doãn Nặc dẫn dắt chúng nhân đại sát tứ phương, bên kia Hoa Dịch đơn thương độc mã xông vào quân đoàn Yêu tộc cũng không hề lép vế.

Một trận chiến sử thi đang diễn ra quanh Hoa Dịch.

Tiếng la hét, tiếng giết chóc, tiếng binh khí va chạm và máu tươi bay múa tạo nên một bức tranh chấn động lòng người.

Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch vô cùng cảm thán.

Nhân tộc từ khi sinh ra vốn không tranh với đời, chỉ muốn sinh tồn ở thế giới Hồng Hoang này.

Vậy mà lũ Yêu tộc kia luôn tàn sát, hiếp đáp, giờ còn muốn diệt chủng Nhân tộc!

Phẫn nộ vô tận dâng lên, Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương, lúc này anh như một con phượng hoàng tắm trong lửa đỏ.

Giữa hàng tỷ quân đội, anh múa thương tạo ra từng đạo phong mang huyết sắc.

Thí Thần Thương gầm vang, tỏa ra hàng tỷ tia sáng rực rỡ!

"A!" Cùng với một tiếng gầm phẫn nộ, mũi thương sắc bén như rồng bay, Hoa Dịch khoác trên mình hỏa diễm huyết sắc, quét tan vô số yêu quân, máu tươi từ trên trời rơi xuống như mưa tưới đẫm đại

địa.

“Khốn kiếp!

Mọi người lên đi!” “Giết chết Nhân Hoàng!” Quân đoàn Yêu tộc hung tợn xông đến, Hoa Dịch trực tiếp tung một quyền vào không trung.

“Thái Dương Thần Quyền!” Một vầng thái dương vàng rực mọc lên giữa hàng tỷ yêu quân, khiến vô số kẻ nháy mắt bốc hơi.

Hoa Dịch chưa dừng lại, xoay người tung thêm một chưởng!

Ngay lập tức một vùng bóng tối khổng lồ xuất hiện, tàn nhẫn thôn phệ mọi thứ trước mắt.

Vô số binh sĩ Yêu tộc chưa kịp phản ứng đã biến mất trong vùng tối tăm đó!

Thế nhưng Hoa Dịch vừa dọn sạch một khu vực, quân yêu lại ùn ùn kéo đến bao phủ.

Thấy vậy, anh không do dự đấm ra một quyền mạnh nhất!

“Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!” Hoa Dịch tung ra chiêu sát thủ của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết!

Một luồng quyền mang hào đại nổ tung giữa quân đoàn Yêu tộc, tạo ra sóng xung kích khổng lồ.

Vô số yêu quân bị hất tung, ngay sau đó, Hoa Dịch tế ra một đại pháp bảo: “Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!” Ba mươi ba đạo tiên thiên cấm chế từ miệng bình bay ra, hóa thành những sợi xích sắt thiên giới dày đặc.

Xích sắt khóa chặt thương thiên, tỏa ra từ vị trí của Hoa Dịch đi khắp tám hướng, trói chặt vô số yêu quân.

“Không thể cử động được nữa!” Một lượng lớn Yêu tộc bị xích

sắt trói buộc, sau đó sát na gian bị thu hết vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

Lúc này, tiên thiên linh bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình lơ lửng trên đầu Hoa Dịch, tỏa ra hàng tỷ tia thanh quang như một vầng mặt trời xanh cứu thế!

"Pháp bảo đó là gì?!" Chứng kiến cảnh này, Đại Kim Ô trên trời cầm kim kiếm hơi nhíu mày.

Thực lực của Hoa Dịch vượt xa dự liệu của hắn.

Và quan trọng hơn là từ khi hai tộc giao phong đến giờ, tuy đã qua mấy chục phút, quân Yêu tổn thất vô số, nhưng phía Nhân tộc dường như chưa có ai bị thương!

Ban đầu Đại Kim Ô không để ý, nhưng giờ hắn đã phát hiện ra điểm bất thường.

Đúng lúc này, một đệ đệ bên cạnh thốt lên: "Đại ca nhìn kìa!" Đại Kim Ô lập tức nhìn xuống, vẻ mặt kinh ngạc: "Chuyện gì thế này?!" Hóa ra từ khi đại chiến bắt đầu, tất cả Nhân tộc đều được bao phủ bởi một tầng hào quang thất sắc.

Nhờ tầng hào quang này, hầu như mọi người đều không sợ bị tổn thương, mọi đòn tấn công của Yêu tộc đều bị chặn lại bên ngoài.

"Thứ đó là cái gì mà có thể phòng ngự mạnh mẽ như vậy?!" Đại Kim Ô kinh hãi, hắn không biết rằng Hoa Dịch đã sử dụng Cửu Thiên Tức Nhưỡng ngay từ đầu, hóa thành hàng tỷ đạo hào quang bảo vệ toàn bộ quân đoàn Nhân tộc!

Cần biết rằng đây là bảo vật vô thượng có thể phòng trụ được cả kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Trận, nên đòn tấn công của đám yêu quân này căn bản không thấm thía gì.

Không chỉ có hàng chục tỷ chiến sĩ, mà ngay cả đại địa Nhân tộc

bao la cũng được bao phủ bởi một tầng thần quang thất sắc nhạt màu.

"Đại ca!" Chín vị đệ đệ còn lại đều lộ vẻ nôn nóng, vì họ biết không thể tiếp tục như thế này.

Tuy hiện tại chưa rõ ràng, nhưng nếu kéo dài, Nhân tộc sớm muộn cũng thắng.

Vì Yêu tộc không thể gây sát thương cho Nhân tộc, cứ thế này thì hàng triệu tỷ yêu quân cũng sẽ bị giết sạch!

Đại Kim Ô không chút do dự nữa, hét lên phẫn nộ: "Lũ Nhân tộc chết tiệt, dám giở trò với ta sao!" Hắn giơ cao kim sắc thần kiếm: "Nhân tộc hèn mọn, hãy tiếp thụ chế tài đi!" Nháy mắt, thanh kiếm vàng bùng phát hàng tỷ tia kim quang.

Kim quang đi đến đâu, Nhân tộc ở đó đều kinh hãi.

"Chuyện gì vậy?

Tu vi của ta bị phong ấn rồi!" "Thanh kiếm đó có sức mạnh khắc chế Nhân tộc chúng ta!" Tất cả Nhân tộc đều đại kinh thất sắc, bất cứ ai chạm phải kim quang đều mất đi khả năng chiến đấu, chỉ còn nước nằm chờ chết.

Lúc này, giữa biển lửa đang dần lụi tàn, thiếu nữ Doãn Nặc cũng biến sắc!

Thiên Hỏa Phần Thiên đại trận vốn đang áp đảo quân yêu, bỗng nhiên từ tầng mây đen rơi xuống hàng tỷ đạo kim quang, hỏa diễm chạm vào liền tan rã.

Đại trận sụp đổ hoàn toàn!

Mọi người nhìn lên trời với vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Đại Kim Ô cười lớn: "Ha ha ha, Nhân tộc ti vi, hãy cảm thụ nỗi sợ hãi vô biên đi!" Thần kiếm tỏa sáng rực rỡ, phảng phất như một thứ

khiến Nhân tộc phải sợ hãi từ trong linh hồn!

Chương 83

Giữa vòng vây của quân yêu, Hoa Dịch đang cầm Thí Thần Thương cũng bị kim quang chiếu tới.

Anh cảm thấy dưới ánh sáng này, bản thân bỗng trở nên rụt rè như gặp phải cha mẹ, cảm giác thanh kiếm vàng kia là thứ tuyệt đối không thể xâm phạm, phải tuân theo!

Cảm giác này khiến Hoa Dịch vô cùng khó chịu, anh liều mạng phản kháng.

Đúng lúc này, toàn thân anh tỏa ra kim quang nhạt.

Nhìn kim quang này, Hoa Dịch sững sờ, vì đây chính là Công Đức Kim Quang có được từ ba lần thay đổi lịch sử Hồng Hoang!

Hoa Dịch có công đức từ việc dạy người dùng lửa, trồng trọt và định ra ngũ hành, nên anh sở hữu lượng lớn tiên thiên công đức!

Lúc này, công đức của Hoa Dịch đang đối kháng với vạn trượng kim quang kia.

"Công đức kim quang!" Thấy công đức biến hóa, Hoa Dịch chấn kinh, cuối cùng đã hiểu tại sao kim quang kia lại đáng sợ thế.

Đó là công đức kim quang từ việc Nữ Oa tạo ra Nhân tộc.

Bà ta chính là thánh mẫu của Nhân tộc, tương đương với nguồn căn tạo ra chủng tộc này!

"Nữ Oa!" Hoa Dịch thực sự phẫn nộ, Nữ Oa vì để Yêu tộc đồ sát Nhân tộc mà ngay cả nguồn căn của Nhân tộc cũng đem ra dùng!

Những người khác cũng lộ vẻ bi phẫn, họ cảm nhận được nguồn gốc của kim quang đó, mẹ của mình muốn giết mình, còn gì đau đớn

hơn!

“Ha ha ha, Nhân tộc hèn mọn, thanh kiếm này chính là khí vận chi kiếm của Nhân tộc, bên trong chứa đựng nguồn căn khởi thủy và công đức tạo người của Oa Hoàng đại nhân!” Tiếng cười ngạo nghễ của Đại Kim Ô vang vọng, Hoa Dịch cũng cười theo, nhưng nụ cười của anh vô cùng bi lương.

Giây sau, anh trở nên kiên định, giơ thương chỉ thẳng lên trời, hét lớn: “Nam nhi phải tự cường, mệnh ta do ta chứ không do trời!” Câu nói này khiến toàn bộ Nhân tộc chấn động, như một tiếng chuông đại hồng chung gõ mạnh vào tâm khảm.

Tất cả mọi người đứng dậy, vẻ mặt không còn bàng hoàng nữa mà tràn đầy kiên định như Hoa Dịch.

“Nam nhi phải tự cường, mệnh ta do ta chứ không do trời!” Từng tiếng hô vang vọng tận mây xanh.

Dù bị phong ấn tu vi và tiên lực, họ vẫn không khuất phục!

Từ giờ trở đi, Nhân tộc không thể dựa dẫm vào ai, chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Doãn nặc, nếu còn tiên lực, hãy nghe lệnh ta, dẫn mọi người lùi lại phía sau!” Hoa Dịch thản nhiên nói.

“Ngô Hoàng!” Thiếu nữ Doãn Nặc khóc không thành tiếng.

Lại một lần nữa, nàng không giúp được gì cho Nhân Hoàng.

“Mau đi đi, trốn vào trong tầng hào quang thất sắc kia, nó sẽ bảo vệ mọi người!” Nhân Hoàng quay lưng về phía họ, tay cầm trường thương, uy nghiêm hét lớn.

Lại một lần nữa Ngô Hoàng đơn thương độc mã chinh chiến.

Vô số tộc nhân nghiến răng, lòng đầy bất cam, họ thề phải trở nên

mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Một niềm tin vô địch tràn ngập tâm trí họ.

"Được, tất cả Nhân tộc nghe lệnh: Rút lui!" Dù bất cam nhưng Doãn Nặc vẫn dẫn dắt hàng chục tỷ người lùi về vùng an toàn của Cửu Thiên Tức Nhưỡng.

Nàng biết nếu ở lại chỉ làm vướng chân Nhân Hoàng.

Đối mặt với kim quang tạo người của Nữ Oa, mọi người sẽ mất đi ý chí chiến đấu, đó là thứ bất khả nghịch mà Nữ Oa đã tính toán để Yêu tộc dễ dàng đồ sát và huyết tế Đồ Vu Kiếm.

Lúc này, Hoa Dịch lại một mình chiến đấu với chư thiên, nhưng anh không hề sợ hãi.

Trên cao, Đại Kim Ô thấy bóng dáng đơn độc của Hoa Dịch thì cười giễu: "Ha ha ha, Nhân Hoàng yếu đuối, hãy từ bỏ sự chống cự vô vị đi, máu của ngươi đã được định đoạt để tế kiếm!" Hắn lại giơ kiếm, bùng phát kim quang.

Từng đạo kim quang có thể khiến Nhân tộc mất sức kháng cự, trừ khi có công đức kim quang như Hoa Dịch.

"Huyết tế?

Chẳng lẽ đó là Đồ Vu Kiếm!" Nghe lời Đại Kim Ô, Hoa Dịch rốt cuộc đã hiểu tại sao Yêu tộc lại huy động lực lượng lớn như vậy.

Chỉ để huyết tế Đồ Vu Kiếm, chuẩn bị cho đại chiến Vu-Yêu sắp tới để xưng bá Hồng Hoang!

Quân yêu trước mắt đông kinh khủng, lên tới hàng triệu tỷ, giết không bao giờ hết.

Hoa Dịch cảm thấy bi lương, Nữ Oa dù không quản Nhân tộc nhưng tại sao lại hãm hại họ đến mức này?!

“Ha ha ha, đừng chờ Vu tộc cứu viện, phụ hoàng và Đế Tuấn đại nhân đang dẫn dắt quân đoàn vây khốn Vu tộc rồi, không ai cứu được ngươi đâu!” Đại Kim Ô lại cười lớn.

Hoa Dịch càng hiểu rõ mọi chuyện.

Yêu tộc muốn đồ sát thật nhanh để huyết tế.

Nhân tộc chỉ là đá lót đường cho chúng!

Mây đen cuồn cuộn, Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương gầm lên, biến bi phẫn thành nộ hỏa xông thẳng lên trời!

“Yêu tộc!” “Giết hắn cho ta!” Vô số yêu quân xông đến như sóng dữ, mắt đỏ ngầu hung tợn, không ngừng nhạo báng Nhân tộc.

Hoa Dịch như một ngôi sao đỏ rực trên bầu trời, hóa thành mũi tên nhọn đâm thẳng vào quân yêu!

Huyết mang quán xuyên thiên địa, Thí Thần Thương quét sạch mọi thứ trên đường đi.

Anh như một con hung thú Hồng Hoang, khoác trên mình hỏa diễm đỏ rực.

Vô số đòn tấn công oanh kích lên người nhưng Hoa Dịch đã ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, Hắc động can tạng liên tục hấp thụ sức mạnh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xoay tròn quanh thân tạo thành phòng ngự tuyệt đối.

Mục tiêu của anh chỉ có một: Giết chết tên tướng Yêu tộc đang cầm Đồ Vu Kiếm kia!

Chương 84

Bắt giặc phải bắt vua trước, chỉ có giết Đại Kim Ô, phá hủy hoặc đoạt lấy Đồ Vu Kiếm thì Nhân tộc mới có cơ hội chiến thắng!

"Đại ca, Nhân Hoàng đang hướng về phía chúng ta!" Chín vị đệ đệ lo lắng.

Nhưng Đại Kim Ô lạnh cười: "Khu khu Nhân Hoàng mà đòi tranh phong với trời sao, hôm nay bản hoàng tử cho ngươi thấy trời cao cỡ nào!" Hắn giơ cao Đồ Vu Kiếm, trực diện nghênh chiến Hoa Dịch.

Một luồng khí thế mạnh mẽ hơn cả Yêu tộc Đại Thánh Phi Đản năm xưa bùng phát từ người hắn.

Đồ Vu Kiếm này vốn được thoát thai từ cực phẩm tiên thiên linh bảo Ngô Côn Kiếm, uy lực vô song.

Hoa Dịch không hề lùi bước, nhờ kim quang từ Đồ Vu Kiếm mà anh xác định được vị trí kẻ thù nhanh hơn.

Hai món thần binh va chạm mạnh vào nhau tạo nên tiếng nổ chấn nhĩ dục lung!

"?!" Đại Kim Ô kinh hãi vì cảm nhận được sức mạnh vô địch từ Thí Thần Thương truyền tới.

"A!" Hoa Dịch hét lớn, hoành tảo trường thương, đập mạnh vào Đồ Vu Kiếm.

Thần kiếm rên rỉ bi minh, kim quang mờ nhạt, lực đạo cực lớn khiến Đại Kim Ô lùi lại phía sau.

"Chết đi!" Hoa Dịch thừa thắng truy kích.

"Không thể nào, một tên Nhân tộc sao có thể mạnh như vậy!" Đại

Kim Ô không tin nổi Đồ Vu Kiếm lại không thể lay chuyển được ý chí của con người này.

Thực ra nếu không có kim quang tạo người và bản chất là linh bảo cực phẩm, thanh kiếm này đã bị Thí Thần Thương đánh gãy từ lâu.

Đại Kim Ô bắt đầu kiệt sức trước sự tấn công điên cuồng của Hoa Dịch, hắn hét lớn gọi các đệ đệ viện trợ.

Chín vị hoàng tử Yêu tộc lập tức lao đến, tất cả đều là đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên!

"Phần Thiên Diệt Địa!" "Thái Dương Nhất Kích!" Hàng loạt tuyệt chiêu cùng hàng tỷ đòn tấn công của yêu quân giáng xuống đầu Hoa Dịch, tạo nên một vụ nổ kinh thiên động địa như mặt trời bùng phát, thiêu rụi mọi thứ xung quanh.

"Nhân Hoàng!" Những người dân phía dưới gào khóc thảm thiết, muốn xông lên nhưng tu vi đã bị phong ấn hoàn toàn.

Doãn Nặc cầm kiếm muốn liều mạng, nhưng Tổ Vu Huyền Minh đã giữ nàng lại, chỉ lên trời: "Nhìn kìa, hắn không sao đâu." Giữa đám mây hình nấm và lửa rực, bóng dáng của Hoa Dịch dần hiện ra.

Anh cầm Thí Thần Thương, đạp trên hỏa diễm, từng bước bước ra khỏi vùng nổ.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vẫn xoay tròn quanh anh, ngăn cản mọi tổn hại.

"Cái gì?!

Không thể nào!" Thập Đại Kim Ô và hàng triệu tỷ yêu quân đều sững sờ.

Đòn tấn công tập hợp của mười vị đỉnh phong Đại La và hàng triệu tỷ yêu quân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám đỡ cứng, vậy

mà tên Nhân Hoàng này lại không mảy may thương tổn!

Ngay cả Nữ Oa đang quan chiến tại Yêu Đình cũng kinh ngạc: "Hắn sở hữu Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên sao?

Bảo vật đó đã mất tích từ lâu rồi mà.

Chỉ mới mười vạn năm, hắn đã có thể sử dụng Thí Thần Thương tùy ý như vậy!" Bà ta thầm khen ngợi tạo vật mình từng tạo ra quá hoàn mỹ, nhưng hiện tại Hoa Dịch đã đứng ở phía đối đầu với Yêu tộc.

Đối diện với hàng triệu tỷ yêu quân và các thủ đoạn của Đế Tuấn, Hoa Dịch chắc chắn khó lòng sống sót.

Quả nhiên, Thập Đại Kim Ô rốt cuộc đã tung ra quân bài tẩy mạnh nhất của Đông Hoàng Thái Nhất.

Đại Kim Ô hét lớn: "Tất cả nghe lệnh, Bách Vạn Ức Tinh Thần Phiên!" Vô số yêu quân lấy ra những lá cờ nhỏ chứa đựng năng lượng tinh thần bao la.

Bầu trời tối đen bỗng chốc trở nên rực sáng bởi vô số tinh tú, nhưng bên trong vẻ đẹp đó là sát cơ vô hạn!

Cả một hệ thiên hà dường như đang đè ép xuống Nhân tộc, khiến Hoa Dịch cảm thấy nghẹt thở.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Hoa Dịch sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Với sự gia trì của hàng triệu tỷ yêu quân, đại trận này dù là chuẩn thánh đỉnh phong cũng không thể chống lại.

"Chẳng lẽ phải dùng đến Bàn Cổ Khai Thiên Phủ sao?" Hoa Dịch đang do dự vì đó là quân bài tẩy cuối cùng của mình.

Đúng lúc này, trên Ly Hận Thiên, Bàn Cổ Tam Thanh đang quan

sát.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy lũ Yêu tộc hèn hạ dùng đủ mọi cách bắt nạt Nhân tộc thì tức giận đến mức nhảy dựng lên: "Thật là hèn hạ!

Hết dùng khí vận chi kiếm lại đến đại trận, không còn biết xấu hổ là gì nữa!" Sự bất khuất của Nhân tộc suốt mười vạn năm qua đã làm Thông Thiên cảm động.

Ông không nhịn nổi nữa, liền cầm bốn thanh kiếm và một tấm trận đồ ném xuống.

"Sư đệ, đệ làm gì vậy?!" Thái Thượng và Nguyên Thủy kinh hãi.

Thứ Thông Thiên ném xuống chính là Tru Tiên Kiếm Đồ và Tru Tiên Tứ Kiếm!

"Ta lỡ tay ném xuống thôi, Nữ Oa có hỏi thì các huynh cứ nói vậy!" Thông Thiên ngang ngược nói khiến hai người kia cạn lời.

Trong khi đó, năm kiện bí bảo đang rơi cực nhanh xuống chỗ Hoa Dịch.

Nhờ Thông Thiên thao túng, chúng đi xuyên qua thời gian và không gian, không ai chú ý tới.

Một âm thanh vang lên trong đầu Hoa Dịch: "Tiểu tử, đừng hỏi ta là ai, tặng ngươi bốn thanh kiếm và trận đồ này, bên trong có khẩu quyết, nhớ kỹ lấy!" Hoa Dịch sững sờ, rồi phát hiện trong linh đài của mình có bốn thanh kiếm đỏ, cam, vàng, lục và một tấm trận đồ tràn đầy sát khí tuyệt đối.

"Tru Tiên Tứ Kiếm!" Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên!

Bốn thanh thần kiếm xoay quanh linh đài của anh.

Hoa Dịch lập tức hiểu ra: "Thông Thiên, ân tình này ta ghi nhớ!"

Anh xoay người rực rỡ, đạp trên Diệt Thế Hắc Liên, tay cầm Thí Thần Thương, Tru Tiên Tứ Kiếm bao quanh, lao thẳng về phía Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 85

Một trận chiến chấn động sắp bắt đầu!

Tru Tiên Kiếm Trận – Thiên đạo đệ nhất sát trận của Hồng Hoang – nay đã xuất hiện.

Sát khí bùng phát như kình đào hãi lãng, thực lực Hoa Dịch tăng vọt, anh đứng giữa trời như một vị sát thần giáng thế!

Thập Đại Kim Ô thấy vậy cũng kinh hãi: "Cái gì thế kia?

Tứ bính kiếm đó có sát khí thật khủng khiếp!" "Không cần biết là gì, trước Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đều phải tan biến!" Đại Kim Ô nghiến răng ra lệnh kích hoạt đại trận.

Cả vũ trụ dường như sụp đổ xuống, những dải ngân hà, những vầng mặt trời nóng bỏng và những lỗ đen khủng khiếp đồng loạt giáng xuống để tiêu diệt Nhân Hoàng.

Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương, bốn đại tàng trong cơ thể bùng phát sức mạnh, Bàn Cổ chân thân ngưng tụ đến cực hạn, anh hét lớn: "Tru Tiên Trận!" Bốn cột sáng đỏ, cam, vàng, lục quán xuyên thiên địa, hàng tỷ kiếm khí bùng phát như mưa ánh sáng, rực rỡ nhưng đầy sát cơ.

Mỗi đạo kiếm quang đều là Tru Tiên kiếm mang, khiến các thánh nhân cũng phải tránh né.

Kiếm quang quét qua đến đâu, hàng tỷ tinh tú của Yêu tộc đều bị tiêu diệt, lỗ đen bị chém làm đôi, ngân hà tan vỡ.

"Sao có thể?!

Thứ đó phá được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sao?!" Quân Yêu kinh hoàng tột độ.

Nhờ pháp lực của Thông Thiên để lại, Hoa Dịch có thể điều khiển trận pháp một cách hoàn mỹ.

Anh nhận ra khi kết hợp Tru Tiên Trận với Thí Thần Thương và Diệt Thế Hắc Liên, uy lực của nó còn tăng lên gấp bội!

"Thí Thần Thương và Tru Tiên thực ra là một bộ, chỉ khi kết hợp lại mới là mạnh nhất!" Hoa Dịch hào hứng chỉ thương về phía quân yêu: "Tru Tiên Trận: Vạn Đạo Phá Diệt Kiếm!" Bốn cột sáng ngưng tụ thành bốn thanh đại kiếm khổng lồ, Hoa Dịch vung một kiếm, cả không gian vũ trụ bị xé toạc một đường lớn, hàng loạt tiếng thảm thiết vang lên, vô số yêu quân bị kiếm khí chém thành muôn mảnh.

Máu yêu rơi xuống như mưa, tạo thành một dòng sông máu khổng lồ chảy giữa trời xanh.

Quân đoàn Yêu tộc và Thập Đại Kim Ô lúc này chỉ còn biết run rẩy trong sợ hãi tột cùng!

Vị Nhân Hoàng của Nhân tộc ở hạ giới kia, một kiếm trảm mười vạn ức quần yêu.

Một kiếm trảm quần yêu!

Hảo ba, cảnh tượng xoay chuyển quá nhanh, chúng Yêu tộc thực sự không thể chấp nhận nổi!

Nhưng tất cả đã kết thúc, Hoa Dịch lại cao cao giơ lên một thanh đại kiếm khác, chuẩn bị triệt để phá hủy Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Quần Yêu tộc chẳng phải muốn để Nhân tộc tuyệt vọng sao?

Vậy thì hãy để chúng Yêu tộc nhìn xem, thế nào mới là tuyệt vọng thực sự!

Ngay lập tức, giữa thương khung, một thanh xích sắc đại kiếm

khác được Hoa Dịch giơ lên, giống như thanh chanh sắc đại kiếm trước đó, hướng về phía chư thiên hằng vũ, ức vạn tinh hải mà vung lên!

Giây tiếp theo, một màn pháo hoa rực rỡ nhất trong lịch sử Hồng Hoang nổ tung.

Dày đặc, che trời lấp đất, khắp nơi đều là tinh thần nổ bộc!

Một cái khe khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện trong vũ trụ lạnh lẽo, cùng với cái khe trước đó tạo thành một chữ thập.

Chậc, đúng là Hoa Dịch, một kiếm trảm chư thiên!

Lại thêm mấy chục vạn ức Yêu tộc bị chôn vùi dưới uy thế của một kiếm này.

Phía dưới, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất đang ở ngoài lãnh địa Vu tộc cũng không đứng vững nổi! "Chuyện gì xảy ra, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta bị phá rồi!!!" Đông Hoàng Thái Nhất đại kinh thất sắc, bởi vì ngay từ đầu lão đã cảm nhận được dị động từ lãnh địa Nhân tộc. "Thái Nhất, đã xảy ra chuyện gì!?" Lúc này, Yêu Đế Tuấn ở bên cạnh lập tức lên tiếng hỏi, Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt ngưng trọng trả lời: "Không biết tại sao, Nhân Hoàng của Nhân tộc đã phá tan Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ta rồi!" "!?" Nghe vậy, sắc mặt Yêu Đế Tuấn lập tức đại biến, lão biết rõ sự lợi hại của Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận do ức vạn tinh thần phiên tổ thành, lúc này sững sờ, theo bản năng hỏi: "Thái Nhất, đệ chắc chắn chứ, không cảm nhận sai đấy chứ!?" Đông Hoàng Thái Nhất vẻ mặt nghiêm túc: "Không thể sai được, mỗi một cây tinh thần phiên đều do ta đích thân luyện chế, bên trong có thần niệm của ta, nên không thể cảm nhận sai!" "!!!!!" Ngay cả Yêu Đế Tuấn cũng không còn giữ được bình tĩnh!

Ai cũng biết, hành động đánh Vu tộc lần này, nói trắng ra là để kiềm chân tiếp viện, mục đích là tạo cơ hội cho quần yêu đang tiến về

lãnh địa Nhân tộc huyết tế luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Nếu bên phía Nhân tộc xảy ra chuyện, hành động lần này coi như dã tràng xe cát, công cốc! "Nhanh, ta dùng đại thần thông đi xem thử!" "Được!" Ngay lập tức Yêu Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn triển khai thiên đại thần thông nhìn về phía Nhân tộc. "!" "!?" Khi nhìn rõ cảnh tượng, cả Yêu Hoàng và Yêu Đế đều sắc mặt đại biến!

Chỉ thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn nhìn thấy, dưới thương khung phương xa, Tiên Thiên Nhân Hoàng tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Liên, chỉ huy bốn thanh đại kiếm, từng kiếm từng kiếm rạch nát bầu trời.

Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận vốn là niềm kiêu ngạo nay bị chém cho tan nát, ức vạn tinh thần trên đó bị mẫn diệt, tạo thành một chuỗi đại nổ bộc chấn động chư thiên! "Làm sao có thể!?" Đông Hoàng Thái Nhất phát ra tiếng kinh hô, bởi vì lão thấy hàng trăm vạn ức đại quân Yêu tộc đã tan biến dưới bốn thanh đại kiếm của Nhân Hoàng.

Ức vạn kiếm quang từ thương khung bộc phát ra tứ diện bát phương, không một quần yêu nào có thể né tránh. "!!!!!!!!!" Đông Hoàng Thái Nhất bị chấn động sâu sắc, trong lòng kinh hãi vô cùng!

Xung quanh, vô số yêu quân yêu tướng, Cửu Đại Yêu Thánh, Ba Mươi Sáu Thiên Cang, Bảy Mươi Hai Địa Sát, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Bộ Yêu Chúng, Yêu Sư Côn Bằng thảy đều lộ vẻ kinh ngạc.

Không chỉ Yêu Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn!

Lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân, Thánh nhân Nữ Oa, cùng nhiều vị thượng cổ đại thần và vạn tộc sinh linh Hồng Hoang đều sững sờ nhìn màn này.

Không ai nghĩ đến Nhân tộc lại cường thế như vậy, cũng không ai đoán được một kết cục như hiện tại! "Kiếm trận này, có thể phá được

Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc!" "Không biết là gì, nhưng có thể khẳng định, sau trận chiến này, Nhân tộc thực sự quật khởi rồi, không thể ngăn cản!" Vạn tộc Hồng Hoang đều kinh hãi và tán thán, trên Thiên Ngoại Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ cũng hơi nhíu mày.

Lão đương nhiên biết kiếm và kiếm trận đó là do đồ đệ bảo bối Thông Thiên của mình trao cho.

Hiện tại Nhân Hoàng của Nhân tộc, tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Liên, thân bao quanh Tru Tiên Tứ Kiếm, chẳng khác nào hóa thân của Ma Tổ La Hầu năm xưa.

Chương 86

Nhưng lão biết rõ hơn ai hết, Tiên Thiên Nhân Hoàng còn sở hữu tiên thiên công đức, đang thay đổi đại thế Hồng Hoang, tuyệt đối không phải La Hầu! "Thiên cơ đã hỗn loạn, ngay cả ta cũng không tham ngộ thấu!" Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ thực sự bối rối, không thể phân định Nhân Hoàng là tốt hay xấu, cũng không thể nhìn rõ đại thế Hồng Hoang hiện tại.

Mọi chuyện dường như đều phát triển ngoài dự kiến, khiến Hồng Quân cũng không dám ra tay can thiệp quá nhiều, sợ rằng một khi sơ sẩy sẽ dẫn đến một chuỗi tai nạn kinh hoàng không thể dự đoán cho thế giới Hồng Hoang.

Lúc này tại ngoài lãnh địa Vu tộc, nhìn thấy tinh thần đầy trời rơi rụng, tâm trạng Đông Hoàng Thái Nhất chấn động dữ dội!

Sự chấn động này khiến việc thao túng Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận xuất hiện một tia sơ hở, lực trấn áp của Hỗn Độn Chung cũng xuất hiện một tia lỏng lẻo.

Nhưng cùng lúc đó, mười một vị Tổ Vu bị vây khốn trong trận, cùng hàng triệu triệu đại quân Vu tộc thảy đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó thấy Tổ Vu Cú Mang hét lớn một tiếng: "Mọi người mau, chính là lúc này!" Ngay lập tức, hàng triệu triệu Vu tộc đồng loạt vận công, dưới sự gia trì toàn lực của mười một vị Tổ Vu, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận toàn lực bộc phát, phát huy ra gần hai trăm phần trăm sức mạnh!! "!?" Đông Hoàng Thái Nhất đang chấn động lập tức phản ứng lại, sắc mặt đại biến!

Nhưng tất cả đã quá muộn, một luồng sức mạnh không gì sánh kịp từ trong Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận xông ra, quét sạch mọi thứ

trước mắt như cuốn lá khô.

Chỉ thấy ức vạn tinh thần trong đại trận mẫn diệt, lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất cùng Yêu Đế Tuấn và vô số quần yêu không còn chống đỡ nổi nữa, mọi chuyện đã không thể đảo ngược!

Sau đó nghe thấy một tiếng nổ vang rền nhức óc, theo sau là một vụ nổ lớn chưa từng có tiền lệ! "Ha ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, ta ra được rồi!!" Ức vạn quần Vu đồng loạt ra tay, mười một vị Tổ Vu đều tung ra đòn mạnh nhất, trong khoảnh khắc trời nghiêng đất lệch, năng lượng cuồng bạo như sóng dữ vỗ bờ! "!!!!!!" Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Đông Hoàng Thái Nhất căn bản không kịp né tránh, lập tức thấy ức vạn đại đạo thần quang ập tới, giây tiếp theo liền bị trọng thương! "Hự!" Một ngụm máu tươi phun ra, cơ thể Yêu Hoàng Thái Nhất bị thương!

Sau đó thấy tất cả quần Vu đều hét lớn một tiếng: "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Lúc này, mười một vị Tổ Vu và quảng đại Vu tộc đã chờ đợi quá lâu, nên vừa ra đã dốc toàn lực!

Trong khoảnh khắc, mười hai luồng sóng dữ bộc phát ra tứ diện bát phương như núi hú biển gầm.

Bất kể là Yêu tộc nào, từ Yêu Sư Côn Bằng, Cửu Đại Yêu Thánh, Ba Mươi Sáu Thiên Cang, Bảy Mươi Hai Địa Sát cho đến Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Bộ Yêu Chúng, ba vạn sáu nghìn ức chư thiên tinh túc cùng hàng triệu triệu đại quân Yêu tộc đều đồng loạt chịu trọng thương.

Phải biết rằng, đây là toàn thể Vu tộc đã mưu tính từ lâu, tích lũy thế trận rồi mới bộc phát, uy lực đương nhiên không thể khinh thường, có thể đập nát chư thiên, phá vỡ Hồng Hoang!

Lúc này thấy sức mạnh khổng lồ khiến Hỗn Độn Chung không ngừng rung chuyển, bị đánh bay đi, tất cả đại quân Yêu tộc, bao gồm

cả Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn thảy đều bị thương. "Chuyện gì thế này!?

Chuyện gì thế này!?" Lúc này tâm tính Đông Hoàng Thái Nhất đại loạn, đôi mắt đỏ ngầu, sắc mặt dữ tợn!

Lão có nằm mơ cũng không ngờ tới, một kế sách vốn vạn vô nhất thất nay lại đi đến bước đường này!!! "Thái Nhất bình tĩnh lại!" Nhưng ngay lập tức, Yêu Đế Tuấn quát lớn, khiến tâm thần Đông Hoàng Thái Nhất chấn động, mới từ trạng thái điên cuồng vừa rồi khôi phục lại! "Thái Nhất, hiện tại Yêu tộc ta bị trọng thương, lại bị Vu tộc phục kích, đánh tiếp không nổi nữa đâu, hiện tại chỉ có thể đột phá dưới sự dẫn dắt của ta, mới là con đường sống duy nhất!" Bây giờ không có thời gian để truy cứu tại sao lại thất bại, chỉ có xông ra ngoài mới là quan trọng nhất, Yêu Đế Tuấn nhìn thấu điểm này.

Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là lãnh tụ Yêu tộc, lập tức bình tĩnh lại, gật đầu nói: "Được, ta sẽ xông ra khỏi vòng vây!" Lão trực tiếp quay đầu lại, hét lớn một tiếng: "Tất cả Yêu tộc, theo bản hoàng xông lên!" Trong khoảnh khắc, vô số Yêu tộc đồng loạt nhận lệnh, dưới sự dẫn dắt của Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn định xông ra khỏi vòng vây. "Hừ, muốn đi sao!?" Nhưng đúng lúc này, đôi mắt Tổ Vu Hậu Thổ lóe lên một tia hàn mang, muốn chạy?

Thật sự coi Vu tộc dễ bắt nạt sao!?

Ngay lập tức, Tổ Vu Hậu Thổ cũng hét lớn một tiếng: "Tất cả Vu tộc, toàn lực vận hành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Nghe lệnh, hàng triệu triệu đại quân Vu tộc đồng loạt vận pháp, trong khoảnh khắc uy lực của Thập Nhị Thiên Đấu Thần Sát Đại Trận tăng mạnh!

Một quầng sáng khổng lồ bao trùm lấy Vu tộc cùng khu vực xung quanh lãnh địa Vu tộc rộng gần trăm vạn ức công khoảnh.

Trong quầng sáng khổng lồ đó, mười hai luồng năng lượng bá đạo tăng vọt gấp trăm lần, cuốn theo từng đợt sóng dữ tràn ngập khắp thương khung, xoay chuyển không ngừng.

Mỗi một đợt sóng lớn đều tương đương với mười một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong chém Tam Thi cùng hàng triệu triệu Vu tộc toàn lực nhất kích.

Mỗi khi một đợt sóng lớn cuộn trào, lại có hàng trăm ức Yêu tộc tro bụi mịt mù.

Lần này, chúng Yêu tộc tổn thất thảm trọng! "Khốn kiếp!" Nhìn thấy cảnh tượng này, Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, lão biết trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, lại thêm địa thế Vu tộc, vô số Vu tộc có thể phát huy sức mạnh gần hai trăm phần trăm!

Thêm vào đó là Yêu tộc bao gồm cả lão đều đã bị trọng thương, đánh nữa là không thể nào.

Cứ đà này kẻ yếu người mạnh, hiện tại chỉ có xông ra mới là con đường đúng đắn duy nhất!

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn một tiếng: "Hỗn Độn Chung!" Trong khoảnh khắc, Hỗn Độn Chung bị đánh bay lập tức bay trở lại, bộc phát ra chung uy hạo đại!

Tiếng chuông vang lên, uy thế của cổ chung đáng sợ lan tỏa, thân chuông càng thêm rực rỡ.

Hỗn Độn Chung tỏa ra ánh sáng thông thiên, treo lơ lửng trên thiên khung, rủ xuống vạn đạo thất sắc thần quang!

Giây tiếp theo, vô số sóng dữ bị ánh sáng Hỗn Độn hóa giải, Đông Hoàng Thái Nhất bước ra một bước, lớn tiếng quát! "Tất cả Yêu tộc, theo bản hoàng đi theo con đường do Hỗn Độn Chung mở ra, cùng ta

xông ra ngoài!" Đông Hoàng Thái Nhất đi tiên phong, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung tỏa ánh sáng rực rỡ bay phía trước, mở ra một con đường trong cảnh tuyệt vọng cho chúng Yêu tộc! "Muốn đi?

Nghĩ hay quá!" Tổ Vu Hậu Thổ không buông tha, phối hợp cùng mười vị Tổ Vu và chúng Vu tộc khác, đẩy uy lực của Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lên mức tối đa, không ngừng truy sát phía sau!

Lúc này, vô số Yêu tộc vô cùng chật vật, đi theo Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn liên tục xông về phía trước để thoát khỏi lãnh địa Vu tộc.

Hỗn Độn Chung không hổ là tiên thiên đệ nhất chí bảo, tỏa ra ánh sáng lung linh rực rỡ hình thành lớp phòng hộ cho chúng Yêu tộc, có thể gọi là lớp quang hoa phòng ngự tuyệt đối.

Sau đó, trong cuộc truy sát và chạy trốn, nhờ vào uy thế của tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung cộng với sự phòng hộ của hai đại cường giả Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn, vô số Yêu tộc cuối cùng đã thoát khỏi vòng vây của chúng Vu tộc trong tình trạng tổn thất gần ba thành lực lượng!

Lần này, hàng triệu triệu đại quân Yêu tộc đã tổn thất gần ba thành, Cửu Đại Yêu Thánh cũng chết mất hai vị, Yêu Sư Côn Bằng bị thương nặng.

Chương 87

Ba Mươi Sáu Thiên Cang, Bảy Mươi Hai Địa Sát, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Bộ Yêu Chúng, ba vạn sáu nghìn ức chư thiên tinh túc cũng chịu tổn thất nặng nề.

Đông Hoàng Thái Nhất dẫn chúng Yêu tộc chạy thoát, lần này coi như tổn thất thảm trọng, nguyên khí đại thương, ít nhất trong những năm tới không thể tổ chức thêm chiến dịch quy mô lớn nào nữa.

Cùng lúc đó tại một phía khác. "!!

Không thể nào!!" Lúc này, trên Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã tan nát, Thập Đại Kim Ô cùng số ít còn sót lại của vài tỷ Yêu tộc đều mang bộ mặt không thể tin nổi!

Không sai, chỉ trong vòng nửa canh giờ ngắn ngủi, Hoa Dịch đã liên tục phá tan Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sử dụng kiếm trận tổ thành từ bốn thanh kiếm Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên để đồ sát gần trăm vạn ức Yêu tộc.

Khiến dưới chân núi Đại Hoang, mặt đất Nhân tộc đều là một màu máu đỏ, vài dòng sông đã cạn khô nay lại không ngừng chảy máu của Yêu tộc.

Đừng có một chút hoài nghi nào, khi kết hợp với Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cùng với đạo pháp lực kia của Thông Thiên, Tru Tiên trận sẽ mạnh mẽ đến nhường nào.

Dưới thương khung vỡ nát, Tiên Thiên Nhân Hoàng tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Hắc Liên, Tru Tiên Tứ Kiếm vây quanh chu thân xoay chuyển.

Khuôn mặt vô biểu cảm, đẫm máu yêu tĩnh lặng ngẩng lên, lãnh

đạm nhìn quần yêu chư thiên và vũ trụ vỡ nát kia.

Lúc này gió lớn thổi quét mặt đất, bóng lưng Nhân Hoàng bao la đến vậy, bằng chiến lực của chính mình đã giành được sự kinh ngạc của vạn tộc Hồng Hoang, ức vạn vạn triệu sinh linh!

Khắp thiên hạ, tất cả vạn tộc Hồng Hoang đều trợn mắt hốc mồm, sững sờ nhìn màn mang tính sử thi này.

Bóng lưng Nhân Hoàng của Nhân tộc đã in sâu vào tâm trí vạn thiên sinh linh cùng nhiều vị thượng cổ đại thần.

Tiên Thiên Nhân Hoàng từ khi sinh ra đã đấu với trời, đấu với đất, tắm máu yêu, một thân một mình đại chiến với hàng trăm vạn ức Yêu tộc!

Thân ảnh vĩ đại đó đã trở thành huyền thoại bất hủ trong lịch sử Hồng Hoang, được hậu thế ca tụng.

Cuộc chiến sử thi sắp kết thúc, đạo tiên lực của Thông Thiên cuối cùng cũng biến mất, Tru Tiên trận khôi phục lại kích thước ban đầu, cùng bốn thanh kiếm bao quanh Hoa Dịch.

Tuy nhiên bất luận thế nào, cuộc chiến lúc này chung quy vẫn chưa kết thúc, dù Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã bị phá, trăm vạn ức đại quân Yêu tộc bị tiêu diệt, nhưng trên trời cao, Thập Đại Kim Ô vẫn đang cầm Đồ Vu Kiếm, vài tỷ đại quân Yêu tộc còn lại vẫn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Lúc này Hoa Dịch chân đạp Diệt Thế Liên, tay cầm Thí Thần Thương, nhìn đại quân Yêu tộc đã khiếp sợ trên thương khung mà không chút do dự, trực tiếp đạp chân một cái, mang theo bốn thanh kiếm Tru Tiên bay vọt lên.

Ánh mắt hắn lóe lên một tia hàn mang, phải để chúng Yêu tộc có đi không có về!

Thanh Đồ Vu Kiếm ký thác khí vận Nhân tộc kia cũng nhất định phải phá hủy hoặc đoạt lại. "Sát!" Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương trong tay, xông lên thương khung, đại sát tứ phương!

Tắm mình trong máu yêu, vung vẩy Thí Thần Thương, tất cả Yêu tộc đều kinh hãi, tranh nhau bỏ chạy.

Hoa Dịch như Sát Thần hộ thể, tay cầm Thí Thần Thương, thao túng bốn kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt tạo thành một cơn bão khổng lồ! "Mau chạy đi!" "Nhân tộc quá đáng sợ rồi!!" "Cứu mạng với!!!" Vô số Yêu tộc tranh nhau bỏ chạy, thực sự đã thấy được sự khủng bố của Nhân tộc và sự đáng sợ của Nhân Hoàng.

Trong lòng chúng chỉ có chạy, chỉ có chạy!

Nhưng Hoa Dịch sao có thể buông tha?

Hắn vung ra những đạo huyết long.

Huyết long đi tới đâu, vô số Yêu tộc tan xác tới đó, giống như một chiếc máy xay thịt Yêu tộc, quét sạch từng mảng một.

Vô số Yêu tộc không thể thoát khỏi bàn tay tử thần!

Ánh kim quang tỏa sáng giữa thương khung như một vầng mặt trời rực rỡ.

Vô số quần yêu trong nháy mắt bốc hơi giữa vầng thái dương đó, giây tiếp theo lại là một vùng bóng tối mịt mù!

Bóng tối vô tận bao trùm tất cả, vô số yêu binh muốn chạy trốn, nhưng từ vùng hắc ám đó lại phi ra vô số đạo tiên thiên tỏa liên. "!?" "!?" "Đừng mà!!!" Không biết bao nhiêu đại quân Yêu tộc khi vừa thoát khỏi vùng hắc ám lại bị vô số tiên thiên tỏa liên của Thanh Tịnh Lưu Ly Bình kéo vào trong bình, giây tiếp theo hồn bay phách tán.

Lúc này, Thái Dương Thần Quyền, Thái Âm Thánh Chưởng, tiên

thiên linh bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đều tỏa sáng rực rỡ, đại phát thần uy. "Hồng Mông Tạo Hóa Quyền!" Nhìn đám Yêu tộc che trời lấp đất kia, Hoa Dịch lại đấm ra một quyền!

Tru, Lục, Hãm, Tuyệt đồng loạt bay ra, bao quanh quyền mang hạo đại của Hoa Dịch.

Sau đó trong một vụ nổ kinh thiên động địa, chúng thỏa sức chém giết đại quân Yêu tộc.

Lúc này đại quân Yêu tộc đâu còn uy phong như trước, chẳng khác nào những đàn cá mòi đang hoảng loạn tháo chạy! "Ngô Hoàng vạn tuế!" "Ngô Hoàng uy vũ!" "Đối phương không còn áp chế nữa, chúng ta mau xông lên!" "Hảo!!!!" Phía dưới mặt đất, vô số Nhân tộc nhìn thấy Nhân Hoàng đại sát tứ phương, lòng người vô cùng chấn động.

Ngay lúc đó, có người phát hiện phong ấn tu vi đã được giải trừ, thế là vô số đại quân Nhân tộc lại một lần nữa xông ra từ quầng sáng ngũ sắc của Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lao vào đại chiến với quân Yêu tộc đang hoảng loạn!

Ban đầu Nhân tộc có vài trăm ức nhưng Yêu tộc có hàng trăm vạn ức, tỷ lệ một chọi vạn!!

Nhưng hiện tại hoàn toàn đảo ngược, Yêu tộc chỉ còn vài tỷ, còn Nhân tộc lại có vài trăm ức, chiếm ưu thế tuyệt đối.

Một cuộc đồ sát triệt để!

Tuy nhiên Hoa Dịch trong lúc đồ sát quần yêu vẫn không quên một mục đích, đó là giết chết Thập Đại Kim Ô, đoạt lấy hoặc phá hủy thanh Đồ Vu Kiếm.

Hắn biết tuyệt đối không thể để thanh kiếm đó quay lại tay Yêu tộc, vì trong đó chứa đựng công đức và khí vận của Nhân tộc!

Vì vậy trong đám đại quân Yêu tộc dày đặc, Hoa Dịch vừa xông

vừa giết, nhìn mười con Kim Ô đang sợ hãi mà ánh mắt lộ vẻ lạnh lẽo.

Sau đó hắn hóa thành một luồng huyết quang xuyên qua chân trời, lao thẳng tới Thập Đại Kim Ô đang kinh hoàng!

Chương 88

"Đại ca, hắn lao tới phía này rồi!" "Hỏng bét, mục đích của Nhân Hoàng Nhân tộc chỉ có một, chính là phá hủy thanh Đồ Vu Kiếm trong tay ta!" "Khốn khiếp, nhanh quá, hàng tỷ đại quân Yêu tộc căn bản không thể ngăn cản bước tiến của Nhân Hoàng!" Nhìn thấy màn này, Thập Đại Kim Ô phản ứng nhanh chóng, đứa nào đứa nấy đại kinh thất sắc.

Sau đó con Kim Ô thứ chín quay đầu lại, vẻ mặt lo lắng hét lớn: "Đại ca, Nhân Hoàng chắc chắn nhắm vào Đồ Vu Kiếm, huynh mau đi đi, đệ sẽ chặn hắn, tuyệt đối không được để Đồ Vu Kiếm rơi vào tay Nhân tộc!!!" Nghe vậy, chín con Kim Ô còn lại vẻ mặt kiên định, con Kim Ô cả cầm Đồ Vu Kiếm vẻ mặt dữ tợn, nghiến răng một cái rồi dứt khoát bay nhanh về phía sau. "Chư vị đệ đệ, trông cậy vào các đệ cả!" Lúc này lão gửi gắm hy vọng mang Đồ Vu Kiếm về lên người các đệ đệ và số đại quân Yêu tộc còn sót lại.

Về phần Kim Ô thứ chín, lão giơ chiếc trống bạt trong tay lên, mặt mũi dữ tợn hét lớn: "Anh em, các vị ca ca, bảo vệ Đồ Vu Kiếm là hy vọng xưng bá Hồng Hoang của Yêu tộc ta, tuyệt đối không được để Nhân Hoàng cướp mất, mọi người xông lên!" Ngay lập tức, con Kim Ô thứ chín cùng các anh em mang theo vô số đại quân Yêu tộc liều mạng xông về phía Hoa Dịch.

Còn Kim Ô cả thì cầm Đồ Vu Kiếm, dang đôi cánh sau lưng, hóa thành một mũi tên sắc bén lao về phía chân trời xa xăm! "Cút!!" Nhưng ngay lập tức, nhìn thấy đại quân Yêu tộc lao tới, Hoa Dịch không hề dừng lại cũng không hề sợ hãi, đấm thẳng ra một quyền.

Giây tiếp theo, một đạo quyền mang khổng lồ nổ tung giữa vạn

yêu, tỏa ra ức vạn thần mang!

Cùng lúc đó, bốn kiếm Tru, Lục, Hãm, Tuyệt cũng đang thỏa sức tàn sát Yêu tộc, Thí Thần Thương càng bùng phát huyết mang vô biên! "Đại tướng xông lên, chặn hắn lại!" "Ha ha ha, Nhân Hoàng, đối thủ của ngươi là ta!" "Nhân Hoàng hèn mọn kia, để mạng lại đây!" "!!!!" Tuy nhiên mặc kệ vô số yêu quân dày đặc lao tới không sợ chết, vì chúng biết chết không đáng ngại, đối với Yêu tộc chẳng thấm vào đâu, nhưng thanh Đồ Vu Kiếm kia mới là hy vọng xưng bá Hồng Hoang!

Cho nên số đại quân Yêu tộc không đếm xuể này bằng mọi giá phải chặn bước tiến của Nhân Hoàng Nhân tộc, giành thời gian cho Đại Kim Ô chạy về Yêu đình.

Nhưng lúc này Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, phớt lờ chúng yêu quân, lao thẳng tới con Kim Ô cả đang chạy trốn phía xa.

Dưới chân Diệt Thế Hắc Liên hình thành từng đạo phòng ngự tuyệt đối, ngăn chặn vô số đòn tấn công của chúng yêu quân!

Thấy cảnh này, chín con Kim Ô dẫn đầu đại quân Yêu tộc đều đại kinh thất sắc, buộc phải dùng tới con bài tẩy cuối cùng! "Tuyệt đối không được để hắn đi qua!" "Mau, hiện ra chân thân, chúng ta lập Kim Ô Liệt Dương Đại Trận!" Kim Ô Liệt Dương Đại Trận là đại trận thiên phú sinh ra đã có của Thập Đại Kim Ô ở Thái Dương Tinh.

Một khi sử dụng sẽ như mười mặt trời cùng xuất hiện, ánh sáng rực rỡ của nó thậm chí có thể chiếu rọi khắp Hồng Hoang, là đại sát trận mạnh nhất của bộ tộc Kim Ô!

Ngay lập tức, thấy chín con Kim Ô đồng loạt hiện ra thân thể khổng lồ, dang đôi cánh che trời lấp đất, thậm chí có thể bao phủ hơn nửa thương khung.

Kim Ô vốn là thần điểu, chín con Kim Ô này lại là con của Đông

Hoàng Thái Nhất, thân hình tự nhiên vô cùng to lớn, sải cánh dài tới hàng triệu trượng!

Quạ! !!

Từng con Kim Ô khổng lồ dang cánh phát ra tiếng kêu, nhất thời trên thương khung chín mặt trời cùng xuất hiện, nhiệt độ toàn thế giới Hồng Hoang tăng cao không ngừng!

Từng tia hơi nước từ mặt đất bốc lên không trung, cả Hồng Hoang đâu đâu cũng như nắng gắt mùa hè. "Kim Ô đại trận, chín mặt trời hội tụ, thiêu rụi tất cả!" Sau đó thấy những con Kim Ô này đứa nào đứa nấy mặt mũi dữ tợn, toàn thân bao phủ ngọn lửa rực cháy, dang cánh lao xuống phía Hoa Dịch.

Giống như những con chim bất tử trong lửa!

Đồng thời trong miệng cũng phun ra từng luồng hỏa diễm che kín thương khung như sóng dữ.

Ngọn lửa rực nóng cuốn theo những cơn sóng lớn lao thẳng về phía Hoa Dịch!

Phải biết những ngọn lửa này không phải lửa thông thường mà là Thái Dương Chân Hỏa, mỗi một luồng đều cực kỳ nóng bỏng, có thể thiêu hủy mọi thứ.

Cộng thêm uy lực của Kim Ô Phần Thiên Đại Trận do chín con Kim Ô hợp lực, sức mạnh trực tiếp tăng lên gấp bội!

Ngay lập tức thấy biển lửa ức vạn biến thành một cái miệng khổng lồ như sóng dữ, nuốt chửng Hoa Dịch trong một ngụm.

Tuy nhiên Hoa Dịch thần dũng vô địch, tiến thẳng không lùi, xuyên qua biển lửa rực nóng, dù Thái Dương Chân Hỏa có khủng bố đến đâu cũng không thể làm tổn thương hắn mảy may.

Đừng quên Hoa Dịch còn sở hữu một món tiên thiên hỗn độn phòng ngự chí bảo khác là Hỗn Độn Châu!

Lúc này chỉ thấy chín con Kim Ô đều đại kinh thất sắc. "Đại ca, Thái Dương Chân Hỏa và Kim Ô đại trận của đệ không có tác dụng với Nhân Hoàng!" "!?

Làm sao có thể!?" "Không được, tuyệt đối không được để Nhân Hoàng xông qua, dù phải lấy thân mình chặn ta cũng phải chặn lại!!" Ngay lập tức con Kim Ô thứ ba dang cánh, mặt mũi dữ tợn lao về phía Hoa Dịch!

Đối diện với con Kim Ô thứ ba đang lao tới, Hoa Dịch giơ Thí Thần Thương tung ra đòn toàn lực.

Hắn không có thời gian để trì hoãn vì con Kim Ô cả càng bay càng xa, hy vọng đoạt lại Đồ Vu Kiếm càng thêm mong manh!

Ngay lập tức Chí Tôn Cốt trước ngực Hoa Dịch bộc phát thần quang rực rỡ, Đệ Tam Chí Tôn Thuật toàn lực bộc phát.

Đồng thời trước ngực hắn lại bắn ra một đạo quang mang, chính là Thượng Thương Kiếp Quang!

Trong nháy mắt, Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương hòa cùng Thượng Thương Kiếp Quang, cộng thêm Đệ Tam Chí Tôn Thuật khiến thực lực tăng vọt gấp mấy chục lần.

Vĩnh Hằng Chi Thận cũng bộc phát khiến tốc độ của Hoa Dịch đột phá chân trời, hóa thành một luồng sáng xuyên thấu không trung! "Nhân Hoàng!!!!" Con Kim Ô thứ ba mặt mũi dữ tợn lao tới, giây tiếp theo, ngọn lửa đỏ rực khổng lồ và luồng sáng đỏ thẫm xuyên thấu chân trời va chạm vào nhau.

Ngay sau đó một cảm giác chẳng lành ập tới!

Quạ!!!

Cùng với một tràng máu yêu bộc phát, Hoa Dịch lao thẳng ra từ sau lưng Kim Ô, hóa thành một luồng sáng bắn lên trời.

Con Kim Ô thứ ba sau một tiếng kêu thê lương liền lịm đi, rơi xuống.

Hoa Dịch trực tiếp dùng một thương đâm xuyên qua cả một con Kim Ô! "Đại ca!!!" "Tam ca!!!" "Tam đệ!!!!" Tám con Kim Ô còn lại đứa nào đứa nấy đều bi phẫn, mắt đỏ ngầu, mặt mũi dữ tợn lao xuống phía Hoa Dịch, mang theo ngọn lửa ngút trời sau lưng!

Nhưng Hoa Dịch không hề sợ hãi, vẫn tiến thẳng không lùi, dù đối mặt với tám con Kim Ô có thực lực cực mạnh cũng không dừng bước.

Chương 89

Thí Thần Thương đỏ thẫm phát ra tiếng gầm như ngôi sao băng rực rỡ nhất trên bầu trời.

Sau đó Hoa Dịch vừa truy sát không buông vừa đại chiến với tám con Kim Ô cùng số đại quân Yêu tộc không đếm xuể!

Cảnh tượng trước mắt quá đỗi tráng liệt, khiến vạn tộc Hồng Hoang đều sững sờ. "Nhị ca!!!" Ngay sau đó cùng với tiếng kêu thê lương của bảy con Kim Ô, Hoa Dịch lại chém chết thêm một con.

Thân thể khổng lồ rơi rụng xuống trời cao, những con Kim Ô còn lại thảy đều lao về phía Hoa Dịch. "Báo thù cho nhị ca, tam ca!" "Chặn Nhân Hoàng lại, giết hắn!!" Nhưng đối mặt với những đợt tấn công vô cùng vô tận, Hoa Dịch vẫn không hề dừng lại.

Hắn không ngừng vung Thí Thần Thương, toàn thân tắm máu yêu cùng ngọn lửa đỏ rực!

Nhìn cảnh đó lòng người vô cùng chấn động và yêu dị!!

Cứ như vậy, trong cuộc chiến không ngừng nghỉ, Hoa Dịch ngày càng tiến gần tới con Kim Ô cả đang chạy trốn phía xa.

Số Kim Ô và đại quân Yêu tộc chết dưới tay hắn cũng ngày một nhiều.

Hoa Dịch hiện tại giống như một truyền kỳ sống, một mình truy sát toàn bộ quân Yêu tộc định tiễu trừ Nhân tộc!

Khắp thiên hạ, đất trời Hồng Hoang, vạn tộc đều im lặng.

Họ biết từ nay về sau Nhân tộc sẽ thực sự quật khởi, vì hiện tại dù Vu Yêu đại chiến chưa khai màn nhưng Yêu tộc đã đại bại.

Yêu tộc dù chưa mất đi căn bản nhưng rõ ràng không thể tổ chức thêm một chiến dịch lớn nào trong thời gian ngắn.

Tận dụng thời gian này, Nhân tộc sẽ ngày càng lớn mạnh, thực sự trở thành một thực thể khổng lồ, trở thành chủng tộc lớn thứ ba xưng bá Hồng Hoang!

Đừng quên sau lưng Nhân tộc còn có một Vu tộc luôn kiên định!!

Bây giờ trải qua trận chiến giữa ba tộc Nhân, Vu, Yêu, trải qua sự tẩy lễ của máu lửa thực sự, việc Nhân tộc không thể không quật khởi là một sự thật không thể tranh cãi.

Sau đó rất nhanh, dưới luồng sáng đỏ thẫm xuyên thấu chân trời, Hoa Dịch cuối cùng cũng đuổi kịp con Kim Ô cả.

Điều đó cũng có nghĩa là hắn đã chém chết hết chín con Kim Ô kia.

Hoàn thành một tráng cử vốn dĩ nên do người khác thực hiện. "Ta liều mạng với ngươi!!!" Nhìn thấy không còn đường chạy, con Kim Ô cả giơ Đồ Vu Kiếm lên liều chết xông tới.

Hoa Dịch cũng cầm Thí Thần Thương tiến hành một trận đại chiến oanh liệt!

Bầu trời liên tục lóe lên những tia sáng mạnh rực rỡ, vô số tinh thần tan biến, mặt đất vỡ vụn.

Hoa Dịch cùng con Kim Ô đó đánh thẳng từ thương khung vào sâu trong vũ trụ!

Cuối cùng trong thế giới tĩnh lặng, sau vài trăm hiệp kịch liệt, cùng với một tiếng thảm thiết, con Kim Ô cả tan xác.

Triệt để ngã xuống trong vũ trụ lạnh lẽo.

Tại núi Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, trận chiến giữa Nhân tộc, Vu tộc và Yêu tộc cũng cuối cùng đã hạ màn.

Vì Vu tộc đã đến kịp.

Sau khi truy sát Đông Hoàng Thái Nhất một hồi lâu, tiêu diệt tới gần ba thành thế lực Yêu tộc, vô số Vu tộc và mười một vị Tổ Vu lập tức có mặt.

Trước khi Vu tộc tới, những Yêu tộc còn lại đều chìm sâu trong tuyệt vọng.

Khắp Hồng Hoang, các sinh linh và thượng cổ đại thần đều cảm thán.

Đoán được mở đầu nhưng không đoán được kết cục!

Ở đây, ai có thể đoán được kết cục như vậy!?

Trong vũ trụ bao la, thấy ánh kim quang lóe lên, một thanh thần kiếm vàng rực rơi vào tay Hoa Dịch. "Đồ Vu Kiếm!?" Nhìn thanh thần kiếm màu vàng trong tay, mắt Hoa Dịch lấp lánh, không biết tại sao khi nhìn nhật nguyệt tinh thần, gấm vóc giang sơn cùng lãnh địa Nhân tộc trên đó, hắn luôn cảm thấy thanh kiếm này rất quen thuộc.

Cảm giác như đã từng thấy ở đâu đó trước khi xuyên không. "Phá hủy nó!" Hoa Dịch giơ Thí Thần Thương lên định phá hủy thanh Đồ Vu Kiếm này, nhưng khi chuẩn bị ra tay, cuối cùng hắn lại dừng lại!

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy thanh Đồ Vu Kiếm đã hòa quyện công đức lúc Nhân tộc sinh ra này sau này sẽ có tác dụng lớn đối với Nhân tộc. "Ta là Nhân Hoàng của Nhân tộc, sở hữu tiên thiên công đức, gắn bó mật thiết với vận mệnh Nhân tộc, cho nên trực giác của ta tuyệt đối không sai!" Cuối cùng Hoa Dịch chọn tin tưởng vào trực giác của mình, thu Đồ Vu Kiếm vào Nội Thiên Địa, chuẩn bị sau này tìm cơ hội tẩy sạch hoàn toàn khí tức Yêu tộc trên đó.

Để nó phục vụ cho Nhân tộc!

Hoa Dịch không do dự, trực tiếp bay thẳng về lãnh địa Nhân tộc.

Vừa về tới nơi, hắn thấy vô số đại quân Vu tộc đã đến cùng rất nhiều Yêu tộc bị bắt làm tù binh. "Nhân Hoàng xin lỗi, ta đến muộn rồi!!" Lúc này Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Cú Mang thấy Nhân Hoàng trở về liền vội vàng tiến tới với vẻ mặt tự trách.

Hoa Dịch biết rõ mọi chuyện nên không trách cứ gì, chỉ nhàn nhạt lắc đầu rồi hỏi. "Tình hình vây hãm Yêu tộc thế nào rồi!?" Tổ Vu Hậu Thổ nở nụ cười: "Yêu Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Tuấn bị trọng thương, Cửu Đại Yêu Thánh chết mất hai vị, Yêu Sư Côn Bằng ăn của ta một chưởng, còn các Yêu tộc khác như Ba Mươi Sáu Thiên Cang, Bảy Mươi Hai Địa Sát, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm Bộ Yêu Chúng, ba vạn tám nghìn ức tinh túc cùng những kẻ khác đều chịu tổn thương nặng nhẹ khác nhau.

Lần này Yêu tộc nguyên khí đại thương, ít nhất trong vòng mười vạn năm tới khó lòng khôi phục!" Nghe vậy, mắt Hoa Dịch lóe lên rồi khẽ gật đầu.

Một lúc sau, Tổ Vu Cú Mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn Nhân Hoàng tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Liên, quanh thân bao quanh Tru Tiên Kiếm mà cười nói: "Nhân Hoàng, ngươi mang đến cho ta quá nhiều kinh ngạc đấy!" Đối mặt với lời khen đó, Hoa Dịch không nói gì, chỉ khẽ nhếch môi.

Chương 90

Lúc này, tầng mây bao phủ chư thiên đã hoàn toàn tan biến, một ngày chiến đấu đã qua, ánh hoàng hôn đỏ rực rỡ hiện ra.

Những đám mây lửa tươi tắn lan tỏa nửa bầu trời, trông vô cùng xinh đẹp. "Được rồi, nếu Nhân tộc đã vô sự, vậy ta cũng nên rời đi thôi!" "Nhân Hoàng, rảnh rỗi thì tới thăm ta, tạm biệt!" Thấy Yêu tộc đã bình định, Nhân tộc vô sự, hai vị Tổ Vu Hậu Thổ và Cú Mang cũng dẫn đại quân Vu tộc trở về.

Hoa Dịch cũng nhàn nhạt gật đầu chào từ biệt.

Mọi chuyện dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt đẹp, tưởng chừng mọi việc sắp kết thúc.

Nhưng đúng lúc này trên trời cao lại xảy ra một biến cố kinh người!

Bỗng nghe trên thương khung truyền đến một giọng nói hào sảng!! "Ta là Thượng Thanh Thông Thiên, nguyện lập Nhân giáo, giáo hóa Nhân tộc, vĩnh sinh vĩnh thế che chở Nhân tộc!" Một câu nói khiến hàng triệu triệu sinh linh khắp nơi, bất kể Nhân tộc, Vu tộc hay vạn tộc Hồng Hoang, lúc này cả hai vị Tổ Vu và Nhân Hoàng Hoa Dịch đều sững sờ!

Đặc biệt là Hoa Dịch, trong lòng vô cùng kinh ngạc! "Thông Thiên lập Nhân giáo?

Chuyện gì thế này!?

Chẳng phải Thông Thiên lập Tiệt giáo sao!?" Lúc này Hoa Dịch cau mày thật chặt, vì hắn cảm nhận được một luồng khí vận gia trì, đó là khí vận từ Ngọc Thanh Thông Thiên.

Hoa Dịch là Tiên Thiên Nhân Hoàng, sở hữu bốn đại tiên thiên công đức, lúc này tay lại nắm giữ Đồ Vu Kiếm có chứa công đức lúc Nhân tộc sinh ra.

Cho nên việc Thông Thiên muốn lập Nhân giáo về lý phải nhận được sự đồng ý của Nhân Hoàng Hoa Dịch.

Muốn thu hoạch thì phải bỏ ra trước, không có gì là tự nhiên mà có, nhất là ở Hồng Hoang này!

Cho nên trong lịch sử nguyên bản, Tiên Thiên Nhân Hoàng sớm đã bị ăn thịt nên việc gia trì khí vận đã rơi lên đầu Nữ Oa.

Vì cùng nghe Hồng Quân giảng đạo ở Đạo cung nên có nhân quả, Tam Thanh nhờ Nhân tộc mà thành thánh cũng có được không ít khí vận.

Tự nhiên Nữ Oa cũng không tuyệt tình.

Nhưng lần này đã khác, Hoa Dịch là Tiên Thiên Nhân Hoàng, lại nắm giữ phần nhân quả của Nữ Oa, thậm chí Đồ Vu Kiếm cũng đã đoạt được.

Vì vậy lúc này Thượng Thanh Thông Thiên muốn lập giáo buộc phải có sự đồng ý của Hoa Dịch.

Nếu chấp nhận luồng khí vận gia trì này tức là đồng ý. "Thông Thiên là người có chân tính tình, lại bao che khuyết điểm, Tiệt giáo ông ấy sáng lập cũng không ai là không tốt, cộng thêm Nhân tộc đang cường thịnh, Nhân giáo tất yếu sẽ được lập, đây là đại thế Hồng Hoang!" Hoa Dịch là Tiên Thiên Nhân Hoàng, lại mang ký ức kiếp trước cùng tiên thiên công đức, cộng thêm Hồng Mông Tạo Hóa Quyết nên đương nhiên hiểu rõ đại thế Hồng Hoang!

Lúc này mắt hắn lóe lên: "Nếu đã là Nhân giáo đương lập, tại sao ta phải để tên Thái Thượng tư lợi kia lập Nhân giáo?

Sao không để Thông Thiên lập!?

Huống hồ trước đó ta còn nợ ân tình của ông ấy." Có thêm một vị Thánh nhân thì không còn sợ Nữ Oa nữa, thêm vào tính cách bao che khuyết điểm của Thông Thiên, chắc chắn ông ấy sẽ luôn nghĩ cho Nhân tộc.

Một lòng một dạ mưu cầu phát triển cho Nhân tộc!

Hoa Dịch không do dự, trực tiếp đồng ý tiếp nhận khí vận gia trì của Thông Thiên, để Thông Thiên lập Nhân giáo che chở Nhân tộc!

Nhưng cũng cùng lúc đó, ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, Thái Thượng và Nguyên Thủy đều mang vẻ mặt kinh hãi.

Không ngờ Thông Thiên lại lập Nhân giáo vào lúc này!

Thật quá mạo hiểm!!

Nhưng giây tiếp theo đứa nào đứa nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, chỉ thấy trong Hồng Hoang vang lên từng đạo tiên âm.

Vạn thiên tường thụy điềm lành phân vân hiện ra, thấp thoáng có thể thấy vô số thụy thú cùng kêu hót.

Một khối công đức kim liên khổng lồ từ trên trời rơi xuống hướng về phía Thông Thiên. "!" "Cơ duyên thành thánh!" Thái Thượng và Nguyên Thủy đều đại kinh thất sắc, thấy Thông Thiên vẻ mặt thần thánh, được kim quang chiếu rọi, Hồng Mông Tử Khí trong não hơi rung động, đã biết phải làm gì. "Hôm nay, ta lập Nhân giáo, đương thành thánh!" "Hôm nay, ta che chở Nhân tộc, đương thành thánh!" "Hôm nay, ta đương thành thánh!!!" Giây tiếp theo sau khi lời Thông Thiên vừa dứt, vô số công đức kim quang ồ ạt đổ vào Hồng Mông Tử Khí.

Tầng bình chướng luôn hạn chế bấy lâu cũng bị phá vỡ trong nháy mắt.

Một luồng uy áp khủng bố khiến người ta nghẹt thở tức thì quét sạch cả Hồng Hoang.

Trong phút chốc, vạn thiên đại đạo hiện ra khắp nơi trên đất Hồng Hoang, đạo tắc kim liên rải khắp thế gian.

Tiên âm hùng vĩ vang vọng không ngừng, như thể trời đất đều đang chúc mừng.

Những sinh linh vô tình hấp thu được đạo tắc kim liên thì tu vi tăng vọt.

Ngay cả một số gạch đá cỏ cây cũng lập tức hóa thành tinh quái.

Thánh nhân ra đời, khắp nơi chúc mừng.

Cả Hồng Hoang đều chấn động.

Thấy màn này, Thái Thượng và Nguyên Thủy đâu thể không biết nhân quả trong đó, lập tức bắt chước Thông Thiên hướng về thiên đạo thệ nguyện! "Ta là Thái Thượng, nguyện giáo hóa Nhân tộc, vì Nhân tộc lập giáo!" "Ta là Nguyên Thủy, nguyện giáo hóa Nhân tộc, vì Nhân tộc lập giáo!" Lúc này Thái Thanh và Ngọc Thanh cũng lần lượt lập đại nguyện, như muốn mượn khí vận Nhân tộc để thành đạo.

Nhưng cùng lúc đó, Hoa Dịch cũng cảm nhận được hai luồng khí vận hạo nhiên gia trì, lần lượt là từ Thái Thượng và Nguyên Thủy! "Muốn lập giáo?

Chương 91

Muốn lợi dụng Nhân tộc sao!?" Nhưng Hoa Dịch chỉ nhàn nhạt nở một nụ cười lạnh lùng rồi thốt ra một chữ: "Cút!" "Hự!" "!!!!" Cũng chính lúc đó, Thái Thượng và Nguyên Thủy mặt mũi ngơ ngác, muốn lập giáo cho Nhân tộc mà bị Nhân Hoàng từ chối!

Lúc này khắp Hồng Hoang, hàng triệu triệu sinh linh đều mang vẻ mặt dữ tợn, thậm chí ngay cả chúng Vu tộc tại trường cũng hết sức kinh ngạc.

Không ai ngờ được có người lại lập giáo cho Nhân tộc, điều đó cũng có nghĩa là Nhân tộc thực sự sở hữu một vị Thánh nhân!

Lúc này chỉ thấy Tổ Vu Cú Mang trợn tròn mắt quay đầu lại, rồi theo bản năng nói. "Nhân Hoàng, ta bỗng thấy việc kết minh với Nhân tộc thực sự là một quyết định quá sức sáng suốt!" Trên Tam Thập Tam Thiên, Ly Hận Thiên, lúc này Thái Thượng và Nguyên Thủy há hốc mồm, mặt mũi ngơ ngác.

Bị từ chối rồi, bị Nhân Hoàng từ chối rồi.

Phải biết được hai vị Chuẩn Thánh cùng lúc để mắt tới và lập giáo là chuyện vinh dự biết bao!

Vậy mà vốn dĩ là chuyện chắc như đinh đóng cột, trăm phần trăm thành công, lại bị Nhân Hoàng từ chối!!

Thật sự quá không thể tin nổi, Thái Thanh và Ngọc Thanh hai vị Chuẩn Thánh cũng chưa từng gặp chuyện như vậy!

Được rồi, lúc này Thái Thượng và Nguyên Thủy suýt nữa thì ngây người, bây giờ Nhân tộc từ chối lập giáo thì tiếp theo phải làm sao đây.

Một lúc sau, Thông Thiên ở bên cạnh đang từ từ tỉnh lại, vẻ mặt thần thánh, tắm mình trong kim quang thánh nhân, nhìn hai vị sư huynh bên cạnh mà lòng đầy tư vị khó tả.

Trời xanh ơi, đất dày ơi, để Thông Thiên thành thánh trước rồi!!

Lúc này ngay cả trên Tử Tiêu Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ cũng lộ vẻ kinh ngạc, ngay cả lão cũng không ngờ người thành thánh đầu tiên lại là đồ đệ nhỏ nhất, Thượng Thanh Thông Thiên!

Sau đó trong ánh kim quang thánh nhân vàng rực, Nhân giáo giáo chủ Thông Thiên từ từ mở mắt.

Ông liếc nhìn hai vị Thái Thanh và Ngọc Thanh đang trợn mắt hốc mồm bên cạnh, sau đó trên mặt nở một nụ cười nhẹ nói. "Ha ha, hai vị sư huynh." "Hự...

Sư...

Sư đệ" "...

Thành thánh nhân rồi!?" Lúc này Thái Thanh và Ngọc Thanh nói chuyện có chút lắp bắp.

Không còn cách nào khác, đối phương đã là thánh nhân, đứng đầu chư thánh, địa vị của họ đã không còn bình đẳng nữa! "Ha ha, hai vị sư huynh, sư đệ thành thánh mà hai huynh không chúc mừng trái lại còn nói lắp bắp sao!?" Nhìn hai vị sư huynh đang ngây ra như phỗng, trong mắt Thông Thiên lóe lên một tia cười ý.

Hai vị sư huynh tính toán đủ đường, đấu đá lẫn nhau, cuối cùng lại để ông vượt lên thành thánh trước.

Cảm giác này thật sướng, cực kỳ sướng, đúng là sướng rơn cả người!! "Hự, sư đệ, chúc mừng chúc mừng!" "Ha ha, sư đệ chúc mừng đệ đã thành thánh trước!" Hai vị Thái Thanh và Ngọc Thanh lúc này mới phản ứng lại, cười mà như mếu, trong lòng không biết khó

chịu đến nhường nào.

Nhưng lúc này Thượng Thanh lưu luyến nhìn quanh rồi thở dài một tiếng: "Thái Thanh, Ngọc Thanh, hai vị sư huynh, giờ sư đệ đã công đức viên mãn, đến lúc phải xuống hạ giới rồi!" Nghe vậy, Thái Thanh và Ngọc Thanh giật mình, theo bản năng nói. "Sư đệ định đi sao?" "Sư đệ!?" Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười: "Hai vị sư huynh, sư đệ đã lập Nhân giáo, nhờ khí vận Nhân tộc mà thành thánh, nên lý ứng phải xuống giáo hóa Nhân tộc, để Nhân tộc ngày càng cường thịnh, đây là thiên đạo nhân quả mà sư đệ bắt buộc phải thực hiện!" Tính cách của Thông Thiên khác với Thái Thượng và Nguyên Thủy - những kẻ chỉ biết đấu đá, chiếm tiện nghi.

Ông thực sự muốn thực hiện lời hứa của mình.

Hơn nữa Thượng Thanh nhờ Nhân tộc thành thánh, giáo hóa Nhân tộc để họ mạnh lên cũng giúp củng cố thánh vị tốt hơn.

Cho nên lúc này Thông Thiên Giáo Chủ quyết định không nán lại Tam Thập Tam Thiên nữa mà tới Nhân tộc!

Thông Thiên không chần chừ, chắp tay chào hai vị sư huynh Thái Thượng và Nguyên Thủy! "Hai vị sư huynh, núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, sư đệ cảm ơn sự chiếu cố của hai huynh bấy lâu nay, giờ sư đệ xuống hạ giới, mong hai huynh sớm ngày thành thánh, sư đệ chúc mừng trước, ha ha ha ha!" Nói xong Thông Thiên phất tay áo bào, mang theo tiếng cười hào sảng, chân đạp hồng liên rực rỡ bay xuống hạ giới.

Để lại hai vị sư huynh Thái Thượng và Nguyên Thủy đứng sững ở đó không biết phải làm sao.

Giây tiếp theo! "Sư huynh, giờ phải làm sao?

Đệ bị Nhân Hoàng từ chối, không có đại khí vận của Nhân tộc,

chúng ta sao có thể thành thánh!?" Ngọc Thanh Nguyên Thủy quay đầu lại, lần này thực sự hết cách.

Chuẩn Thánh muốn thành thánh cần một bàn đạp, một bàn đạp khí vận cực lớn.

Một khi thành thánh sẽ như cá chép hóa rồng!

Nhưng giờ bàn đạp mang tên Nhân tộc đã mất, lấy gì để thành thánh!?

Phải đợi thêm bao nhiêu năm nữa mới có một chủng tộc khác quật khởi!?

Nhưng lúc này mắt Thái Thượng lấp lánh, lão bình tĩnh hơn Thượng Thanh một chút.

Sau khi suy tính kỹ và nhìn Nguyên Thủy đang lo sốt vó, Thái Thượng hít sâu một hơi nói: "Chuyện đã đến nước này chỉ còn một cách thôi!" "Một cách!?" Nguyên Thủy đầu tiên sững sờ, rồi lập tức nhảy dựng lên hét lớn! "Sư huynh có cách sao!?

Mau, mau nói cho đệ biết!!" Hiện tại Nguyên Thủy cuống hơn bao giờ hết, như vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng.

Thấy Thái Thượng mắt lóe lên, trực tiếp nói: "Sư đệ, hiện tại đệ chỉ nhìn vào Nhân tộc, nhưng trước mắt có một chủng tộc cường thịnh hơn Nhân tộc nhiều, chủng tộc đó có thể thay thế Nhân tộc để trở thành khế cơ thành thánh của chúng ta!" "Chủng tộc mạnh hơn Nhân tộc...

Sư huynh nói chẳng lẽ là!" Nghe vậy Nguyên Thủy lập tức trợn tròn mắt, thấy Thái Thượng nghiêm trọng gật đầu: "Không sai, ta nói chính là Yêu tộc!" Nghe xong Nguyên Thủy kinh ngạc đến mức mắt tròn xoe như chuông đồng.

Cùng lúc đó tại Cửu Tiêu Thiên, Yêu Hoàng Cung! "Khốn kiếp!!

Chương 92

Khốn kiếp!!

Khốn kiếp a!!!!!!" Lúc này Yêu Hoàng Thái Nhất mặt mũi dữ tợn ngồi trên ngai vàng liên tục gầm thét.

Từng luồng khí lãng như sóng dữ khiến các thiên trụ xung quanh đều phát ra tiếng kêu rắc rắc.

Mây gió trên trời vần vũ, biển mây cuồn cuộn, cơn giận của Yêu Hoàng như tiếng sét giữa trời quang khiến vô số quần yêu phải phục xuống đất.

Lần này Yêu tộc coi như nguyên khí đại thương, mất cả chì lẫn chài, không chỉ kế hoạch thất bại mà ngay cả Đồ Vu Kiếm cũng mất.

Các hoàng tử của Yêu tộc đều đã chết sạch!

Quan trọng nhất là hai tộc Nhân Vu không những không suy sụp mà trái lại còn có thêm một vị Thánh nhân trấn giữ, kết quả này khiến Đông Hoàng sao có thể chấp nhận nổi!!

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất thực sự muốn nổ tung trời cao!

Cùng lúc đó Yêu Đế Tuấn ở bên cạnh lạnh lùng nói. "Đông Hoàng, đừng giận nữa, hiện tại Yêu tộc ta tổn thất gần ba thành lực lượng, trái lại Nhân Vu hai tộc ngày càng mạnh, Nhân tộc không nói nhưng Vu tộc, đệ chẳng lẽ không thấy sao?

Đó là cả một hồ máu Bàn Cổ!" Bàn Cổ là vị thánh đầu tiên khai thiên lập địa, Yêu tộc lại sở hữu Hỗn Độn Chung, đã chinh chiến với Vu tộc hàng trăm triệu năm nên đương nhiên cực kỳ quen thuộc với khí tức Bàn Cổ.

Nghe những lời này Đông Hoàng Thái Nhất cũng hơi bình tĩnh lại,

vẻ mặt kiêng dè nói! "Ta thấy rồi, cả một vùng máu Bàn Cổ rộng hàng chục vạn dặm!

Từ trong đại điện Vu tộc không ngừng tuôn ra, cứ đà này Vu tộc sẽ ngày càng mạnh, lại liên thủ với Nhân tộc, giờ còn có thêm một vị Thánh nhân nữa!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất trắng bệch, lão vẫn nhớ rõ mình đã chấn kinh thế nào khi thấy hồ máu Bàn Cổ khổng lồ đó.

Dù khi rút lui vô cùng chật vật nhưng lão vẫn luôn giữ vững niềm tin chiến thắng Vu tộc.

Vì Vu tộc không thể thành thánh, còn Yêu tộc thì có Thánh.

Nói theo cách hiện đại, Nữ Oa chính là vũ khí hạt nhân trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất!

Chỉ cần Thánh nhân Nữ Oa còn đó, dù Vu tộc và Nhân tộc có kết hợp thì vẫn phải kiêng dè.

Như vậy dù Yêu tộc nguyên khí đại thương, thế lực giảm ba thành cũng không cần sợ hãi, cái họ cần chỉ là thời gian khôi phục.

Nhưng khi nghe Thượng Thanh Thông Thiên lập Nhân giáo và trở thành vị Thánh đầu tiên của Nhân tộc, Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng không thể ngồi yên được nữa.

Vì Nhân Vu hai tộc giờ cũng đã có vũ khí hạt nhân!

Cộng thêm việc Nhân tộc và Vu tộc ngày càng mạnh, trong khi Yêu tộc lại bị trọng thương. "Khốn kiếp!

Khốn kiếp a!

Tại sao lại như vậy!!!!" Cuối cùng Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được nữa, lại một lần nữa phá khẩu đại mạ!

Yêu Đế Tuấn ở bên cạnh sắc mặt lạnh lẽo, nhất thời cũng không

có cách nào.

Nhưng đúng lúc này, khi Yêu Hoàng và Yêu Đế đang đau đầu nhất thì bên tai bỗng vang lên một đạo truyền âm! "Kính chào hai vị đạo hữu, bần đạo Nguyên Thủy." "!!!!!!!" Nghe xong hai vị Yêu Hoàng Yêu Đế trố mắt kinh ngạc, sững sờ tại chỗ!

Cùng lúc đó ở phía bên kia! "Không ngờ Nhân tộc lại đoạt được Đồ Vu Kiếm!" Lúc này sắc mặt Thánh nhân Nữ Oa cũng không tốt, thậm chí có thể nói là rất nghiêm trọng.

Kế hoạch hàng triệu năm của Yêu tộc bỗng chốc tan tành, quan trọng nhất là vì chuyện này mà ngay cả nhân quả với Nhân tộc và công đức sáng thế Nhân tộc của bà cũng mất sạch.

Điều đó đồng nghĩa với việc từ nay về sau Nhân tộc không còn liên quan gì đến bà nữa, bà không thể hưởng thêm một chút khí vận nào từ Nhân tộc nữa!

Quan trọng hơn là không ai ngờ được Thượng Thanh Thông Thiên trong Tam Thanh lại lập Nhân giáo cho Nhân tộc ngay sau đại chiến Nhân Yêu.

Như vậy hy vọng thu hồi khí vận Nhân tộc càng thêm mong manh!

Thế giới Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, vạn vật tôn kính sức mạnh, lợi ích là trên hết, Thánh nhân hiểu rõ đạo lý này hơn bất kỳ sinh linh nào.

Hiện tại Thông Thiên không chỉ ném Tru Tiên Kiếm xuống vào lúc mấu chốt nhất mà còn lập Nhân giáo ngay sau chiến tranh, rõ ràng là đang tát vào mặt Yêu tộc và bà!

Cộng thêm Vu tộc đang hổ báo đe dọa bên cạnh và Nhân tộc có thêm một vị Thánh nhân.

Khiến vẻ tiên tư khuynh quốc khuynh thành của Nữ Oa phủ thêm

một tầng u ám. "Tiên Thiên Nhân Hoàng!" Giọng bà dần trở nên lạnh lùng, nhìn xuống hạ giới thấy Nhân Hoàng Hoa Dịch đang tổ chức khắc phục hậu quả chiến tranh, trong đôi mắt tiên sáng ngời của Nữ Oa lóe lên một tia hàn mang.

Lúc này tại Hồng Mông Tử Tiêu Thiên. "Thông Thiên lập giáo, thành thánh trước tiên..." Đạo Tổ Hồng Quân chứng kiến từng màn một, im lặng hồi lâu.

Hiện tại mọi chuyện ở hạ giới đã vượt xa dự liệu của lão, nhưng lão cũng không có cách nào trách cứ Nhân tộc.

Vì thực tế mọi chuyện đều do Yêu tộc gây ra.

Nhân tộc từ đầu đến cuối chỉ tồn tại trong kẽ hở, cuối cùng lớn mạnh mà thôi.

Nhìn Thượng Thanh Thông Thiên đang từ trên trời rơi xuống hướng về lãnh địa Nhân tộc, mắt Hồng Quân lóe lên rồi thở dài một tiếng. "Ai, thôi vậy, như thế cũng tốt, Thông Thiên dù sao cũng là đệ tử của ta, để nó lập Nhân giáo như vậy có thể đưa Nhân tộc vào đúng quỹ đạo, tránh việc mở đầu cho một kiếp nạn vô lượng khác, chỉ thương cho hai đứa đồ đệ kia của ta!" Nói rồi Hồng Quân lại quay đầu nhìn hai đồ đệ khác là Thái Thượng và Nguyên Thủy, khẽ nhíu mày.

Nhưng cùng lúc đó...

Chương 93

Lúc này tại dưới chân núi Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Cú Mang vẫn chưa rời đi.

Vô số Vu tộc cũng đang giúp Nhân tộc thu dọn hàng trăm vạn ức xác Yêu tộc. "Nhân Hoàng, thời gian cũng không còn sớm nữa, vậy ta xin phép đi trước!" "Nhân Hoàng bảo trọng!" Lúc này Tổ Vu Hậu Thổ và Tổ Vu Cú Mang vừa định chào tạm biệt Hoa Dịch thì ngay lúc đó! "Ha ha ha ha, bần đạo Thông Thiên kiến kiến Nhân Hoàng!" Một tiếng cười hào sảng bỗng vang lên trên trời cao, tiếp đó thấy giữa thương khung một vị trung niên khoảng ba mươi tuổi, để râu dài, tóc đen xõa xuống.

Ông mặc tử kim bát quái bào, tay cầm trần phất ba nghìn thanh ti, đầu tỏa kim quang, chân đạp hồng liên từ trên trời rơi xuống.

Sau đó nhìn Hoa Dịch mà mỉm cười chắp tay nói: "Ha ha, kiến kiến Nhân Hoàng, bần đạo hạ lễ!" Hoa Dịch là Tiên Thiên Nhân Hoàng, nắm giữ khí vận thành thánh của Thông Thiên, lại là người chứng đạo cho Thượng Thanh thành thánh nên giữa họ có nhân quả rất lớn.

Nói trắng ra lúc này Thông Thiên giống như thần tử của Hoa Dịch, vì thánh cơ mà làm thuê cho Hoa Dịch.

Hiện tại với tư cách là người vừa thành thánh, món nợ này phải trả, cho nên Thông Thiên lý ứng phải hành lễ thần hạ đối với Hoa Dịch!

Lúc này nhìn Thông Thiên đang chắp tay hành lễ trước mặt mình, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Giây trước còn đang lo lắng về Nữ Oa và quần yêu, giây sau Nhân

tộc đã sở hữu một vị Thánh nhân.

Một Thông Thiên hào sảng, chân tính tình và đầy trách nhiệm nhất trong các Thánh nhân.

Vì vậy Hoa Dịch nhàn nhạt gật đầu, sau đó từ từ lên tiếng. "Kính chào Giáo chủ, cảm ơn ngài đã ra tay giúp Nhân tộc ta giải vây trước đó!" Thông Thiên sáng lập Nhân giáo, thân là Nhân giáo giáo chủ, thế nên Hoa Dịch gọi một tiếng Giáo chủ cũng không có gì sai.

Nghe xong lời này, Thông Thiên lập tức hào sảng cười nói: “Ha ha ha, Nhân Hoàng ngài quá lời rồi.

Không có Nhân tộc thì không có Thông Thiên ta ngày hôm nay.

Ngô Hoàng ngài xem, từ giờ trở đi Thông Thiên ta nhất định sẽ hảo hảo giáo hóa Nhân tộc, làm cường thịnh Nhân tộc, tráng đại Nhân giáo!!” Hiện tại Nhân giáo là đạo thống của Thông Thiên, Nhân tộc lại thành căn cơ để thành Thánh, thế nên Thông Thiên dù thế nào đi nữa cũng phải vắt óc đưa Nhân tộc đi hướng cường thịnh.

Nhìn Thông Thiên thề thốt đầy tự tin, nhãn mâu Hoa Dịch khẽ lóe lên, đối với việc Thông Thiên Giáo chủ có hoành đồ đại lược như vậy tự nhiên cực kỳ mãn ý.

Kết quả song doanh, quả nhiên giao vị trí giáo hóa Nhân tộc cho Thông Thiên là kết quả tốt nhất.

“Ha ha, chúc mừng Thông Thiên đạo hữu, hiện tại đã là Nhân Giáo Đại Thánh của Nhân tộc.

Nhân tộc lại cùng Vu tộc ta liên kết mật thiết, vào thời điểm then chốt, mong đạo hữu hãy chiếu cố nhiều hơn!” Lúc này, đại lão Vu tộc là Tổ Vu Cú Mang cũng cười chắp tay với Thông Thiên Giáo chủ.

Dựa vào quan hệ mật thiết giữa Vu tộc và Nhân tộc, thân là Tổ Vu, Cú Mang cũng không quên đòi một phần lợi ích cho Vu tộc.

Dù sao có một vị Thánh nhân chiếu cố thì so với cái gì cũng quan trọng hơn!

Nghe lời này, Thông Thiên cũng biết Vu tộc có quan hệ rất sâu với Nhân tộc, vì Nhân tộc mà Vu tộc thậm chí không tiếc khai chiến toàn diện với Yêu tộc!

Hơn nữa, Vu tộc cũng nhiều lần giúp đỡ Nhân tộc, lần trước còn đích thân cứu Nhân Hoàng từ tay Đông Hoàng Thái Nhất, tình nghị này không thể không sâu đậm.

Vì thế Thông Thiên Giáo chủ gật đầu nói: "Nhị vị yên tâm, dựa vào quan hệ giữa Vu tộc và Nhân tộc, lại thêm các vị cùng Ngô Hoàng có thâm giao, một khi Vu tộc gặp nạn, Thông Thiên ta tất sẽ xuất thủ tương trợ!" "Ha, vậy đa tạ rồi!" Nghe vậy, Tổ Vu Cú Mang mắt sáng lên, vội vàng chắp tay tạ ơn.

Phía sau, Tổ Vu Hậu Thổ với dung mạo khuynh quốc khuynh thành cũng lộ vẻ hân hoan.

Vu tộc vốn đã mạnh, hiện tại lại kéo thêm được một vị Thánh nhân về phía mình, như vậy sẽ không còn gì phải sợ hãi nữa!

"Ha ha ha, Ngô Hoàng, lần Vu Yêu tam tộc đại chiến vừa rồi, lãnh địa Nhân tộc ta tổn thất thảm trọng, hãy để bần đạo góp chút sức mọn, phân ưu giải nan cho Ngô Hoàng!" Dứt lời, Thông Thiên Giáo chủ phất mạnh tay, hai mươi bốn viên bảo châu trong tay bay ra.

Nhãn mâu Hoa Dịch sáng lên, đó chính là Tiên Thiên Linh Bảo – Nhị Thập Tứ Định Hải Thần Châu!

Sau đó thấy Thông Thiên dùng tay chỉ một cái, quát khẽ: "Đi!" Ngay lập tức, nhị thập tứ Định Hải Thần Châu tỏa ra ánh sáng nhu hòa sâu thẳm như đại dương, hóa thành hai mươi bốn đạo Tiên Thiên đại trận bao phủ toàn bộ lãnh địa Nhân tộc.

“Ngô Hoàng, đây là Tiên Thiên Phúc Hải Đại Trận do Nhị Thập Tứ Định Hải Châu hình thành!

Trận này vừa xuất hiện, kình đào hãi lãng sẽ bao phủ thương khung, có thể công có thể thủ, đủ sức chống lại triệu ức vạn yêu quân, cho dù là Đại La Kim Tiên cũng không thể xông vào.” Nói đoạn, Thông Thiên Giáo chủ lại phất tay lần nữa, vô số máu của Yêu tộc rải rác trên đại địa bị hội tụ lại, hình thành một con sông máu cuồn cuộn chảy quanh lãnh địa Nhân tộc để trấn áp Yêu tộc và vạn tộc Hồng Hoang.

Sau đó, một chiếc búa nhỏ mang theo sấm sét bay ra, dung nhập vào Tiên Thiên đại trận.

“Ha ha, Ngô Hoàng, đây là Tiên Thiên Cực Phẩm Linh Bảo Tử Điện Chùy, cũng là một trong những pháp bảo mạnh nhất của bần đạo, vốn là vật phòng thân không bao giờ rời người.

Hiện tại bần đạo đã thành Thánh, vậy hãy để chiếc búa này tăng thêm một phần phòng ngự cho Nhân tộc ta đi!” Dứt lời, Thông Thiên Giáo chủ vận chuyển tâm pháp, trong khoảnh khắc, bên trong đại trận màu xanh thẳm mỹ lệ kia xuất hiện từng đạo điện tím chằng chịt, chỉ nhìn thôi cũng thấy kinh tâm động phách!

Làm xong tất cả, Thông Thiên Giáo chủ vuốt râu cười nói: “Ha ha ha, từ giờ trở đi, có Tiên Thiên Tử Điện Phúc Hải Đại Trận này, cho dù Yêu Hoàng Thái Nhất dẫn quân kéo đến, lão phu cũng có thể bảo đảm Nhân tộc vô sự!” Chứng kiến cảnh này, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Thông Thiên Giáo chủ vừa mới nhậm chức đã tặng cho Nhân tộc một món đại lễ.

Nhị Thập Tứ Định Hải Thần Châu đã là pháp bảo phi phàm, còn chiếc Tử Điện Chùy kia lại càng không cần phải bàn cãi!

Chiếc búa này chỉ được sử dụng một lần vào thời kỳ Phong Thần đại chiến, được Thông Thiên Giáo chủ tế ra trong Vạn Tiên Trận, khiến Thái Thượng Lão Quân phải dùng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp để chống đỡ.

Dù vậy, Thái Thượng vẫn bị đánh tới mức đầu váng mắt hoa, uy lực của nó có thể thấy được một phần.

Hiện tại Thông Thiên tặng luôn hai đại tiên bảo, đủ thấy chân tâm muốn che chở Nhân tộc.

Hoa Dịch cũng thản nhiên gật đầu, nói một tiếng: "Đa tạ." "Ha ha, Nhân Hoàng khách khí, tất cả đều là vì Nhân tộc mà!" Thông Thiên Giáo chủ vẻ mặt hào sảng, chỉ cười tủm tỉm gật đầu.

Sau đó, sau khi Tổ Vu Cú Mang và Tổ Vu Hậu Thổ dẫn quân Vu tộc rời đi, Thượng Thanh Thông Thiên liền ở lại dưới chân núi Đại Hoang trong lãnh địa Nhân tộc.

Phủ đệ của ông ta được xây dựng ngay cạnh cung Nhân Hoàng, tên là Nhân Điện!

Dù sao nơi Nhân Hoàng cư trú cũng là nơi khí vận Nhân tộc thâm hậu nhất, như vậy nếu Hoa Dịch gặp nguy hiểm, Thông Thiên Giáo chủ cũng có thể ứng cứu kịp thời.

Cùng lúc đó, Thông Thiên vừa lập Nhân giáo liền lập tức quảng thu Nhân tộc thiên hạ, đồng thời giảng đạo ngay trong Nhân Điện.

Bất cứ ai muốn nghe đạo đều có thể đến Nhân Điện nghe phạm âm.

Chương 94

Đạo pháp mà Thông Thiên truyền thụ tự nhiên là thánh điển cao thâm nhất của Đạo gia – Cửu Chuyển Huyền Công!

Trong nhất thời, Nhân Giáo đại điện người đến không ngớt, môn đình nhược thị, Nhân tộc đến nghe đạo nối liền không dứt.

Đại thế của Nhân tộc thăng hoa đến đỉnh phong trong vạn năm qua!

Mấy trăm năm sau đó, Thông Thiên Giáo chủ cũng mở rộng cửa tiện lợi, không chỉ dạy Nhân tộc mà còn dạy cho chư thiên vạn tộc.

Ngay lập tức, danh tiếng của Nhân tộc trong vạn tộc Hồng Hoang tăng cao, không ít sinh linh các tộc đến Nhân tộc nghe đạo và tôn sùng Nhân tộc.

Đến đây, chủ thành Nhân tộc dưới chân núi Đại Hoang đã thực sự trở thành chủ thành lớn thứ ba Hồng Hoang sau Vu tộc và Yêu tộc, khí thế như hồng, hùng tráng vô cùng.

Tường thành khổng lồ, cổng thành hùng vĩ, đô thị sầm uất, bên trong vạn tộc Hồng Hoang đi lại tấp nập, có thể nói là nhân đạo đại thịnh!

Thấy mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt, Nhân tộc ngày càng cường thịnh, quan hệ với Vu tộc cũng ngày càng mật thiết.

Thậm chí Tổ Vu Huyền Minh còn ở lỳ tại Nhân tộc không chịu đi.

Tuy nhiên, vào một ngày trời quang mây tạnh cách đây ba trăm năm, khi vạn tộc Hồng Hoang và Nhân tộc tưởng chừng lại là một ngày tốt đẹp, trên bầu trời bỗng truyền xuống hai âm thanh không mấy hài hòa.

Nghe thấy âm thanh này, bất kể là Nhân tộc, Vu tộc hay vạn tộc Hồng Hoang, tất cả đều biến sắc!

"Ta, Thái Thượng, nguyện vì Yêu tộc lập giáo, nguyện che chở giáo hóa quần yêu thiên hạ, bảo hộ Yêu tộc thiên thu vạn đại!" "Ta, Nguyên Thủy, nguyện vì Yêu tộc lập giáo, nguyện che chở giáo hóa quần yêu thiên hạ, bảo hộ Yêu tộc thiên thu vạn đại!" Xong đời, hai câu nói này khiến sắc mặt mọi người đồng loạt thay đổi.

Duy chỉ có Hoa Dịch đứng trên điện Nhân Hoàng, vẻ mặt ngưng trọng thản nhiên nhìn thương khung, thật lâu không nói gì.

Lúc này, khắp Hồng Hoang xôn xao một phen.

Không ai ngờ được sau ba trăm năm, hai người còn lại trong Tam Thanh cũng thành Thánh.

Mà chủng tộc mượn khí vận để thành Thánh không phải ai khác, chính là Yêu tộc!

Một chủng tộc cùng Vu tộc chia cắt thiên hạ!

Khoảnh khắc đó, khắp Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, tất cả sinh linh đều ngưng trọng, nghiêm túc nhìn lên trời.

Trên điện Nhân Hoàng, Hoa Dịch khí cái bát phương, thể hiện rõ uy thế của Nhân Hoàng, cũng nhìn chằm chằm vào thương khung.

Lúc này, thương khung xanh thẳm vô cùng liêu khoát, thời gian giống như ngưng đọng.

Nhưng ngay sau đó!

Từng đạo tiên âm vang vọng khắp Hồng Hoang.

Vạn thiên điềm lành hiện ra, thấp thoáng có thể thấy vô số thụy thú cùng kêu hót.

"Nhị Thanh thành Thánh rồi!" Khoảnh khắc đó, tử khí đầy trời!

Thiên uy hạo hãn, hào quang vạn đạo, thụy thải thiên điều.

"Hôm nay, ta lập Yêu Giáo, đương thành Thánh!" "Hôm nay, ta lập Xiển Giáo, đương thành Thánh!" Ngay sau đó, hai giọng nói hạo hãn từ trên trời rơi xuống, vô số kim quang của Thánh nhân phổ chiếu đại địa.

Lúc này, bất kể ngày hay đêm, bất kể khu vực nào của Hồng Hoang đều tràn ngập kim quang.

Dưới chân núi Bất Chu, mười một vị Tổ Vu đều ngưng trọng nhìn cảnh này.

Không nghi ngờ gì nữa, trời sắp đổi rồi!

"Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì sao bọn chúng lại đưa ra quyết định như vậy!!!" Ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân trong cung Tử Tiêu cũng biến sắc, lão cũng không ngờ hai đồ đệ của mình lại chọn con đường này.

Phải biết rằng Yêu tộc và Vu tộc chính là nguyền nguồn của trận Vô Lượng Kiếp tiếp theo!!

Cân bằng thiên địa lại một lần nữa bị phá vỡ, Yêu tộc lại có thêm hai vị Thánh nhân!

Hiện tại ngoại trừ Oa Hoàng, Thái Thanh và Ngọc Thanh cũng đã thành Thánh, và không tiếc kết hạ nhân quả với Yêu tộc.

Hai luồng uy áp khủng bố đến nghẹt thở lập tức quét sạch toàn bộ Hồng Hoang.

Trong sát na, vạn thiên Đại Đạo hiện ra khắp đại địa Hồng Hoang, sen vàng rải khắp thế gian.

Tiên âm hùng vĩ quanh quẩn không dứt, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang đều đang cung kính cúi đầu.

Lúc này, Thái Thượng và Nguyên Thủy cuối cùng đã thành Thánh, trở thành Đại Thánh của Yêu tộc.

Từng trận mưa vàng rơi xuống, trăm hoa đua nở, cả thế giới cùng ăn mừng.

Nhưng bất kể Yêu tộc hay Vu tộc, tất cả sinh linh đều mang vẻ mặt ngưng trọng.

Ai cũng nghĩ rằng Yêu tộc vốn đã nguyên khí đại thương sẽ phải yên tĩnh một thời gian, ít nhất là vài triệu năm!

"Ai!" Trên cung Tử Tiêu, Hồng Quân Đạo Tổ thở dài một tiếng thật dài, chẳng lẽ Vô Lượng Đại Kiếp của Hồng Hoang thực sự không thể ngăn cản sao?

Nguyên bản tưởng rằng Yêu tộc có một vị Thánh nhân, Nhân Vu hai tộc cũng có thêm một vị Thánh nhân thì có thể duy trì cân bằng rất lớn, chế ước Hồng Hoang đại kiếp.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ai có thể ngờ hai đồ đệ của lão lại vô ý trở thành kẻ thúc đẩy đại kiếp này.

Đích thân đẩy mạnh Vô Lượng Đại Kiếp của Hồng Hoang!

"Chẳng lẽ tất cả đều là thiên ý, thiên ý không thể thay đổi sao!!" Hồng Quân Đạo Tổ ngửa mặt lên trời than dài, trên mặt đầy vẻ khổ sở, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt mà!!

Nhưng cùng lúc đó, trong cung Lăng Tiêu trên chín tầng trời, tiếng cười lớn không dứt của Đông Hoàng Thái Nhất truyền ra.

"Ha ha ha, tốt quá, tốt quá!

Chương 95

Tộc ta lại có thêm hai vị Thánh nhân, hiện tại tam Thánh hội tụ, tộc ta sẽ không còn phải sợ hãi bất cứ kẻ nào ở Hồng Hoang nữa!!!" Khí trường khổng lồ như kình đào hãi lãng, bên cạnh là Yêu Đế Tuấn cũng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Sau đó, trong tiếng cười không dứt, Thái Thượng và Nguyên Thủy từ trên trời hạ xuống, tắm mình trong kim quang của Thánh nhân!

Đông Hoàng Thái Nhất thấy cảnh này, vội vàng kinh hỉ chắp tay bước tới: "Ha ha ha, cung nghênh hai vị đạo hữu, chúc mừng hai vị đạo hữu đã trở thành Đại Thánh của tộc ta!!" Nghe vậy, Thái Thượng vuốt râu, mỉm cười nói: "Ha ha ha, khách khí, khách khí, đều nhờ phúc của Đông Hoàng đạo hữu cả!" Nguyên Thủy bên cạnh cũng cười gật đầu.

Sau đó Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày hớn hở, phất tay nói: "Tốt, truyền lệnh xuống, Yêu tộc ta mở yến tiệc, mời vạn tộc Hồng Hoang, phổ thiên đồng khánh!" Tin tức lập tức lan truyền.

Vô số chủng tộc Hồng Hoang tranh nhau kéo đến Yêu tộc phó yến, hy vọng ôm được cái đùi lớn này, đồng thời chiêm ngưỡng hào quang của Tam Thanh Thánh nhân.

Lúc này, Yêu tộc vốn đã nguyên khí đại thương, danh tiếng giảm sút, bỗng chốc lại trở nên hưng thịnh vô cùng, thanh thế so với trước kia chỉ có hơn chứ không kém!

Không còn cách nào khác, ai bảo Yêu tộc lại có thêm hai vị Thánh nhân, Thánh nhân có năng lượng lớn đến nhường nào!

Cùng lúc đó, dưới chân núi Bất Chu, trong đại điện Vu tộc, mười một vị Tổ Vu cũng lập tức triển khai thảo luận kịch liệt.

“Hiện tại phải làm sao đây, Yêu tộc lại có thêm hai vị Thánh, với tính cách của Đông Hoàng Thái Nhất, mối đe dọa đối với Vu tộc ta sẽ tăng lên rất nhiều!” “Ai, nguyên bản tưởng rằng lần trước Đông Hoàng Thái Nhất chịu thiệt, Yêu tộc nguyên khí đại thương, Vu tộc ta minh hữu với Nhân tộc lại có thêm một vị Thánh, có thể khiến Yêu tộc yên tĩnh một thời gian, nhưng không ngờ lại thành ra thế này!” Trong đại điện Vu tộc, mười một vị Tổ Vu nghị luận xôn xao, không ai ngờ hai người trong Tam Thanh lại gia nhập Yêu tộc.

Mượn khí vận Yêu tộc để thành Thánh.

Như vậy khí vận Yêu tộc tăng lên rất mạnh, Vu tộc và minh hữu Nhân tộc đều trở nên ngập nghé nguy hiểm!

Các Tổ Vu vẻ mặt ngưng trọng, không ngừng thảo luận, sau đó thấy Tổ Vu Cộng Công tính tình nóng nảy đập mạnh vào cột đồng bên cạnh, giận dữ hét lên!

“Đủ rồi!

Cho dù Yêu tộc có thêm hai Thánh thì đã sao, dồn ép quá thì kích hoạt nội nhượng của Vu tộc ta, lúc đó dù Yêu tộc có tam Thánh tề tụ, ta cũng có thể liều mạng cá chết lưới rách!!” Câu nói này khiến toàn bộ đại điện im bặt, tất cả Tổ Vu đều im lặng.

Đúng vậy, một khi rơi vào bước đường cùng, tế ra toàn bộ nội nhượng của Vu tộc, thì Vu tộc quả thực không sợ quần yêu và tam Thánh.

“Được rồi, thế này đi, binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, Vu tộc ta quả thực không sợ tam Thánh.

Hơn nữa chúng ta còn có Nhân tộc là minh hữu, Nhân tộc cũng có một Thánh nhân.

Lại thêm nhiều năm qua được tắm mình trong máu Phụ Thần, bất

kể là ta hay tộc nhân, thực lực đều đã tăng cường rất nhiều.

Nếu đã vậy, dù Yêu tộc có làm gì, ta có gì phải sợ!?" Lúc này, Tổ Vu Chúc Long với thân hình to lớn ngửa mặt lên trời than dài.

Nghe lời này, mắt các Tổ Vu đều lóe sáng.

Chúc Long nói không sai, sau nhiều năm ngâm mình trong máu Phụ Thần, thực lực của mười hai vị Tổ Vu đều tăng vọt.

Tộc nhân cũng không ngừng tăng lên, Đại Vu xuất hiện lớp lớp, toàn bộ Vu tộc đã tiến vào thời kỳ đỉnh phong nhất lịch sử!

Nhân tộc cũng có một Thánh nhân, Thông Thiên thân là một trong Tam Thanh, chẳng lẽ lại không biết tính toán của hai người kia, chẳng lẽ lại không phòng bị trước.

Như vậy, mười một vị Tổ Vu cũng thở phào nhẹ nhõm, không còn căng thẳng như trước.

Đúng như câu nói kia, binh tới tướng chặn, nước đến đất ngăn, mọi cuộc chiến Vu tộc đều đã sẵn sàng.

Cùng lúc đó, phía Nhân tộc cũng đón một vị khách đặc biệt.

"Ha ha ha, bần đạo Minh Hà, đặc biệt bái kiến Thông Thiên đạo hữu và Nhân tộc Nhân Hoàng, mong hai vị xuất hiện gặp mặt một lần!" Lúc này, Hoa Dịch đang tu luyện dưới cây Ngộ Đạo cao lớn trên núi Đại Hoang, âm thanh hào sảng bên ngoài đã thu hút sự chú ý của hắn.

"Minh Hà?" Nhìn về phía xa, thấy đạo nhân tóc đỏ đứng ngoài lãnh địa Nhân tộc, Hoa Dịch nheo mắt: "Chẳng lẽ là Minh Hà Lão Tổ!?" Minh Hà Lão Tổ là một trong những thượng cổ đại thần, tương truyền sau khi Bàn Cổ đại thánh khai thiên tịch địa qua đời, trong cơ thể rớt xuống một đoàn ô huyết.

Trong đoàn ô huyết đó sinh ra một bào thai, Minh Hà Lão Tổ chính là từ bào thai đó mà ra, khi sinh ra đã có Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm đi kèm.

Bào thai hóa thành Thập Nhị Phẩm Huyết Liên, còn gọi là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cùng cấp với Diệt Thế Hắc Liên của Hoa Dịch và Thập Nhị Phẩm Kim Liên của Tiếp Dẫn đạo nhân phương Tây.

Tất cả đều do Tiên Thiên Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Liên hóa thành.

Trong dòng sông máu cuồn cuộn có bốn ức tám ngàn vạn Huyết Thần Tử phân thân, mỗi một phân thân đều có một phần trăm thực lực của bản tôn.

Điều này giúp Minh Hà Lão Tổ bất tử bất diệt.

Ở thế giới Hồng Hoang, từ cổ chí kim đã có câu: Huyết hà không cạn, Minh Hà không diệt.

Nhưng lúc này, Minh Hà lại đích thân đến đây, đứng ngoài không phận Nhân tộc một cách khách khí.

"Minh Hà Lão Tổ, ta và ông ta vốn không quen biết, ông ta đến đây làm gì!?" Nhìn cảnh Minh Hà Lão Tổ đứng chờ bên ngoài, Hoa Dịch cau mày, sau đó đứng dậy đi ra ngoài núi Đại Hoang.

Minh Hà Lão Tổ dù sao cũng là thượng cổ đại thần, tu vi Chuẩn Thánh, người ta đã đến khách khí như vậy thì gặp một lần cũng không sao.

Hoa Dịch không do dự, đóng lại nội thiên địa, trong chớp mắt đã ra khỏi núi Đại Hoang.

Lúc này, bên ngoài lãnh địa Nhân tộc, Thượng Thanh Thông Thiên Giáo chủ thân là Thánh nhân đã đến trước nhất, nhìn Minh Hà Lão Tổ

mỉm cười chào hỏi.

"Ha ha ha, lão đạo Thông Thiên, kiến qua Minh Hà đạo hữu!" Trước mắt là một vị Thánh nhân, khoảng cách về thân phận đã rõ ràng, Minh Hà Lão Tổ chưa thành Thánh vội vàng hành lễ: "Không sao, không sao, Minh Hà đường đột tới đây cũng thật sự là chuyện đột ngột, mong Thượng Thanh đạo hữu xá tội!" "Ha ha ha." Nghe vậy, Thông Thiên Giáo chủ hào sảng cười lớn.

Một lúc sau, Nhân Hoàng Hoa Dịch cũng đạp không bay ra.

"A, bần đạo Minh Hà, kiến qua Nhân Hoàng!!!" Hoa Dịch lúc này không còn như trước, Nhân tộc đã trở thành chủng tộc lớn thứ ba xưng bá Hồng Hoang sau Vu Yêu nhị tộc.

Ngay cả Thánh nhân Thượng Thanh cũng ở bên cạnh hết mực cung kính, Minh Hà Lão Tổ sao dám bất kính!?

Ngoài ra, còn một điểm quan trọng nhất, đó là lần này ông ta có cầu với Nhân Hoàng, nên hạ thấp tư thái một chút là tốt nhất.

Hạ thấp tư thái thì mới dễ nói chuyện!

Một lát sau, thấy Hoa Dịch không cảm xúc gật đầu, sau đó thản nhiên nói: "Kiến qua đạo hữu, không biết đến Nhân tộc ta có chuyện gì!?" Giọng Hoa Dịch thanh lãnh, thể hiện rõ phong thái cần có của một Nhân Hoàng.

Nghe vậy, Minh Hà Lão Tổ cũng khiêm tốn cười cười, sau đó nhìn con sông máu chảy quanh núi Đại Hoang dài mấy triệu dặm, mặt lộ vẻ nóng rực nói.

Chương 96

"Cái đó, Nhân tộc Nhân Hoàng, lần này bần đạo đến là muốn xin Nhân Hoàng một chút máu của Yêu tộc, chính là con sông máu kia!" Nói rồi, Minh Hà Lão Tổ dùng tay chỉ chỉ, biểu tình có chút hưng phấn và khẩn trương.

Đúng vậy, lần này Minh Hà Lão Tổ đến chính là vì con sông máu này.

Mục đích không gì khác chính là học theo Nữ Oa, dùng sông máu này để ngưng luyện một chủng tộc mới, gọi là tộc La Sát!

Không còn cách nào khác, sau Nữ Oa, Tam Thanh lại lần lượt thành Thánh, Minh Hà Lão Tổ hoàn toàn ngồi không yên, vì ai cũng biết Thánh nhân càng nhiều thì cơ hội về sau càng ít.

Cuối cùng gần như không còn cơ hội!

Vì thế Minh Hà Lão Tổ chuẩn bị dốc toàn lực đánh cược một lần, mô phỏng Nữ Oa tạo người để thành Thánh.

Và ông ta đã nhắm vào con sông máu này.

Tuy Minh Hà Lão Tổ cũng cân nhắc dùng sông máu của chính mình để tạo tộc, nhưng ông ta không nỡ.

Dùng một chút là mất một chút a!

Thế nên lúc này ông ta đã nhắm vào sông máu đang chảy trên lãnh địa Nhân tộc.

Bên trong đó cuồn cuộn sinh cơ của Yêu tộc, vừa hay có thể dùng để sáng tạo sinh linh!

Vì là đến xin Nhân tộc, lại liên quan đến khế cơ thành Thánh, thêm

vào đó Nhân tộc hiện giờ cường đại, nên Minh Hà Lão Tổ mới thấp thỏm như vậy.

Chứ nếu đặt vào lúc Nhân tộc còn yếu như trước, Minh Hà Lão Tổ đâu có lôi thôi thế này, trực tiếp ra tay cướp rồi!

Lúc này, Hoa Dịch nhìn con sông máu bên cạnh, khẽ nhíu mày.

Thấy cảnh đó, Minh Hà Lão Tổ vội vàng lên tiếng: "Nhân Hoàng ngài yên tâm, ta không lấy không, bần đạo nguyện dùng thứ này để trao đổi, đồng thời nợ Nhân tộc một cái đại nhân quả.

Sau này nếu Nhân tộc gặp nạn, Minh Hà ta và tộc của ta nhất định sẽ toàn lực tương trợ, dù chết cũng không từ!" Dứt lời, Minh Hà Lão Tổ lấy ra một lá cờ nhỏ, đồng thời phát ra trọng thệ ngay tại chỗ!

Hảo hán, thật sự là Minh Hà Lão Tổ vì muốn thành Thánh mà đã lấy ra cả số Tiên Thiên Linh Bảo ít ỏi còn lại, cam nguyện nợ một cái đại nhân quả.

Phải biết rằng đó là đại nhân quả toàn lực tương trợ, cho dù sau này Nhân tộc có đối đầu với Thánh nhân, Minh Hà Lão Tổ cũng nhất định phải đứng ra.

Vừa nhìn thấy lá cờ nhỏ trong tay Minh Hà Lão Tổ, mí mắt Hoa Dịch giật nảy: "Đây là!?" "A, hồi bẩm Nhân Hoàng, đây chính là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, vốn do năm mảnh lá sen của Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, có thể làm mờ mịt càn khôn, che trời lấp đất, chư tà tị thối, vạn pháp bất xâm.

Bần đạo nguyện dùng Tiên Thiên Linh Bảo này cùng một đại nhân quả để trao đổi một con sông máu với Nhân Hoàng, ngài thấy sao!?" Trước mắt, lá cờ nhỏ trong tay Minh Hà Lão Tổ tỏa sáng lấp lánh, nhìn một cái là biết vật phi phàm.

Mắt Hoa Dịch lúc này cũng khẽ lóe.

Thật sự mà nói, về con sông máu kia, cơ bản ai cũng biết, đó là tích xưa Hoa Dịch dẫn lĩnh quần hùng Nhân tộc đại chiến với quần yêu.

Nó được tụ thành từ máu của hàng trăm vạn ức Yêu tộc, cộng thêm pháp lực hạo đại của Thông Thiên Giáo chủ vĩnh viễn cầm cố nó chảy quanh lãnh địa Nhân tộc để răn đe vạn tộc Hồng Hoang!

Ngoài ra thì cũng chẳng còn tác dụng gì khác, dù sao hiện tại Nhân tộc đều dùng máu Bàn Cổ để ngưng luyện chân thân.

Còn máu Yêu tộc?

Ha ha, căn bản không thèm dùng!

"Sông máu đối với Nhân tộc ta kỳ thực chẳng có tác dụng gì, nếu trao đổi với Minh Hà thì có thể được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lại khiến ông ta nợ một đại nhân quả, giữ lại có tác dụng." Hiện tại Yêu tộc đã có ba vị Thánh nhân, bài tẩy càng nhiều càng tốt, con sông máu kia giữ lại cũng chẳng ích gì.

Nghĩ vậy, mắt Hoa Dịch lóe lên, sau đó thản nhiên gật đầu nói một tiếng: "Được!" "A, thật sao!!!" Một câu nói khiến Minh Hà Lão Tổ mừng rỡ quá đỗi, lập tức ném Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cho Hoa Dịch, rồi ra tay thu lấy sông máu.

Nhìn con sông máu cuồn cuộn chảy vào tay áo của Minh Hà, làm xong tất cả, Minh Hà Lão Tổ liền chắp tay với Hoa Dịch và Thông Thiên Giáo chủ.

"Ha ha ha, đa tạ hậu ân của Nhân Hoàng, Thông Thiên đạo hữu, lần này bần đạo đường đột quấy nhiễu, mong hãy xá tội!" Đón lấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, mắt Hoa Dịch lóe lên, cũng không nói gì nhiều, chỉ khẽ gật đầu.

Thông Thiên Giáo chủ bên cạnh hào hứng cười lớn: "Ha ha ha, có

gì đâu, Minh Hà đạo hữu, hay là vào đại điện Nhân giáo ta hàn huyên một lát, để Thông Thiên ta tận tình chủ nhà!" Lúc này Minh Hà Lão Tổ cũng đang lúc hứng khởi, lập tức chắp tay nói: "Ha ha ha, tốt, nếu đã vậy bần đạo xin cung kính không bằng tuân mệnh!" Dứt lời, ba người liền chuyển thân bay về phía lãnh địa Nhân tộc.

Nhưng vừa đến đại điện Nhân giáo, cảnh tượng tiếp theo lại khiến Minh Hà Lão Tổ không nhấc nổi chân!

Lúc này, nhìn thấy những đứa trẻ Nhân tộc đang ở trong hồ máu của Nhân Điện để ngưng luyện bảo thân.

Vừa nhìn thấy hồ máu đó, mắt Minh Hà Lão Tổ như muốn lồi ra, ông ta quay đầu lại, giọng run rẩy, đầy vẻ không thể tin nổi hỏi.

"Cái... cái đó Nhân Hoàng, Thông Thiên đạo hữu... chẳng lẽ là máu Bàn Cổ trong truyền thuyết!?" Ai cũng biết Minh Hà Lão Tổ là do một đoàn ô huyết trong cơ thể Bàn Cổ thành tinh.

Nhưng ô huyết suy cho cùng cũng là ô huyết, sao có thể so được với máu Bàn Cổ thuần khiết vô ngần!?

Lúc này Minh Hà Lão Tổ như muốn phát điên, đó là máu Bàn Cổ đấy!

Chỉ cần một giọt thôi cũng có thể nâng tầm sông máu của ông ta lên gấp đôi!

Nhưng giây tiếp theo, một câu nói thản nhiên không chút gợn sóng của Hoa Dịch đã khiến Minh Hà Lão Tổ nhảy dựng lên.

"Ân, đúng là máu Bàn Cổ, do Vu tộc tặng để hỗ trợ nhi đồng Nhân tộc ta ngưng luyện chân thân!" Một câu nói này khiến Minh Hà thực sự vừa mừng vừa cuống.

Đó chính là máu Bàn Cổ a!

Vậy mà hiện tại loại máu Bàn Cổ quý giá nhường này lại bị trẻ con Nhân tộc dùng để ngưng luyện chân thân.

Được rồi, Minh Hà Lão Tổ hiện tại thực sự có một câu 'đù má' không biết có nên nói ra hay không, đúng là phí phạm của trời mà!!

Lúc này Minh Hà Lão Tổ cuống tới mức gãi tai bứt óc, nhìn chằm chằm vào hồ máu Bàn Cổ, hồn vía đều bay đi đâu mất.

Không còn cách nào khác, hiện tại ông ta đang trắng tay, trong tay chỉ còn lại hai thanh kiếm nhân quả và một đóa Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, thanh Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ duy nhất đã dùng để đổi con sông máu kia rồi!

Chương 97

Bây giờ Minh Hà hối hận vô cùng, hối hận vì đã đổi con sông máu đó, biết thế này đã đổi máu Bàn Cổ, cho dù chỉ được một giọt cũng tốt!

Minh Hà vô cùng tiêu cấp, nhưng lực bất tòng tâm, chỉ có thể đứng nhìn hồ máu Bàn Cổ trân trân, nhìn mười mấy đứa trẻ Nhân tộc đang ở bên trong vầy nước.

Minh Hà Lão Tổ tâm cấp như lửa đốt, cuối cùng hít sâu một hơi, nén lại sự nôn nóng trong lòng, quay đầu lại nhìn Nhân Hoàng Hoa Dịch, nghiêm túc nói.

"Nhân Hoàng, ta có hai thanh thần kiếm, một tên Nguyên Đồ, hai tên A Tỳ, nguyện cùng Nhân Hoàng trao đổi một trăm giọt máu Bàn Cổ, ngài thấy thế nào!?" "Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm!?" Nghe Minh Hà Lão Tổ nói, Hoa Dịch sững người.

Hắn biết Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, đó là hai thanh thần kiếm thượng cổ danh chấn Hồng Hoang, là kiếm bản mệnh của Minh Hà Lão Tổ.

Nghe nói giết người không dính nhân quả, không nhiễm nghiệp chướng.

Điều này có nghĩa là nếu Hoa Dịch giết những kẻ có đại công đức như Thái Thượng, Nguyên Thủy, thậm chí là Nữ Oa, cũng không cần phải gánh chịu nhân quả đồ Thánh!

Tuy hiện tại Lục Đạo Luân Hồi chưa hình thành, Thiên Đạo chưa hoàn thiện, chưa có khái niệm nghiệp chướng.

Nhưng hai thanh kiếm này thực sự là lợi khí có thể sát Thánh, với

điều kiện người dùng phải đủ mạnh!

"Không ngờ Minh Hà Lão Tổ lại mang cả kiếm bản mệnh ra, chẳng lẽ máu Bàn Cổ thực sự quan trọng với ông ta như vậy!?" Hoa Dịch nhìn hai thanh thần kiếm một đen một tím mà Minh Hà Lão Tổ đưa ra, mắt không ngừng lóe sáng.

Hai thanh kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ tỏa ra hung sát chi khí mãnh liệt, nhìn là biết vật bất phàm, khiến người ta kinh tâm động phách.

"Xem ra Minh Hà Lão Tổ thực sự cuống cuồng rồi, nếu không sẽ không mang hai thanh kiếm này ra." Phải biết rằng Nguyên Đồ, A Tỳ nhị kiếm là chí bảo bản mệnh của Minh Hà, nó quan trọng như mạng sống của ông ta vậy.

Hoa Dịch nheo mắt, vẻ mặt không cảm xúc thản nhiên nói: "Đây là kiếm bản mệnh của ông, thật sự muốn đổi lấy một trăm giọt máu Bàn Cổ sao!?" Nghe Hoa Dịch hỏi, Minh Hà Lão Tổ lập tức gật đầu lia lịa: "Đổi, đổi, đổi!

Nhân Hoàng ngài không biết máu của Sáng Thế Phụ Thần quan trọng với ta thế nào đâu.

Bần đạo vốn được hóa sinh từ dòng máu ô uế trong cơ thể Phụ Thần, vì vậy chỉ cần một giọt máu Phụ Thần thuần khiết là có thể giúp ta thoát thai hoán cốt, sông máu sẽ tăng cường gấp bội.

Một trăm giọt này sẽ trực tiếp giúp bần đạo thoát khỏi thân xác nghiệp chướng ô uế, diễn hóa thành thân thể của Sáng Thế Phụ Thần!!!" Lúc này Minh Hà Lão Tổ vô cùng kích động, vì ông ta cũng sinh ra từ ô huyết của Bàn Cổ nên cũng gọi Bàn Cổ là Phụ Thần.

Bàn Cổ dùng lực chứng đạo, nhục thân thành Thánh, thân thể bất tử bất diệt, thậm chí có thể vượt qua sự tịch diệt của một thế giới vũ trụ.

Có thể tưởng tượng được, nếu không phải Bàn Cổ cam nguyện hy sinh vì thế giới này thì không ai có thể giết được ông.

Về phần Minh Hà Lão Tổ, giống như dùng một trăm giọt máu này để truy nguyên về Bàn Cổ, diễn hóa chân thân Bàn Cổ, đi ra một con đường nhục thân thành Thánh.

Như vậy, cho dù nguyên thần không thành Thánh được nhưng chí ít cũng có nhục thân thành Thánh, tuy hy vọng mong manh nhưng đã cho Minh Hà Lão Tổ một đường lui.

Vì thế, Minh Hà không tiếc mang cả bảo kiếm tùy thân ra trao đổi.

"Thì ra Minh Hà cũng biết cơ hội thành Thánh vô cùng mong manh.

Kể cả tạo ra chủng tộc mới thì cơ hội thành Thánh cũng không tới một phần ức vạn, thế nên mới ký thác vào một con đường khác, hèn chi lại kích động như vậy!" Hoa Dịch đã hiểu thấu mọi chuyện, nhìn Minh Hà Lão Tổ với ánh mắt lấp lánh tinh quang.

Tuy Minh Hà Lão Tổ là thượng cổ đại thần, nhưng không có bản lĩnh để đi xin Vu tộc máu Bàn Cổ, cũng không dám đi giết Yêu tộc, nên mới phải tìm cách trao đổi như thế này.

"Chỉ cần có trái tim Bàn Cổ, máu Bàn Cổ ta muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Chỉ một trăm giọt máu mà đổi được hai thanh kiếm sát Thánh, hời to!" Nghĩ vậy, mắt Hoa Dịch lóe lên tinh quang, thản nhiên gật đầu: "Có thể!!" "Nhân Hoàng, nếu ngài đồng ý, bần đạo không chỉ đưa hai thanh kiếm này, mà còn hứa thêm ba cái đại nhân quả nữa!!!" Lúc này Minh Hà Lão Tổ mặt đầy vẻ cấp thiết, trên người ông ta ngoài Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên thì thứ đáng giá nhất chỉ còn lại Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên là cái mai rùa dùng để bảo

mạng, so sánh ra thì Nguyên Đồ và A Tỳ không quan trọng bằng.

Vì nếu không gây tai họa thì hai thanh kiếm này thực sự chẳng có tác dụng lớn lao gì, chi bằng đem đổi lấy một trăm giọt máu Bàn Cổ để mở ra một con đường thành Thánh khác.

Vì thế ông ta không tiếc cam kết thêm ba cái đại nhân quả!

Dù sao thành Thánh vẫn là mục tiêu cuối cùng của tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang!

Lúc này Minh Hà Lão Tổ đang nóng ruột như lửa đốt, vừa nghe Hoa Dịch đồng ý, đôi mắt ông ta lập tức phát sáng, hưng phấn suýt chút nữa thì nhảy cẫng lên.

"Thật sao!!!" Hoa Dịch thản nhiên gật đầu, sau đó quay sang nói với Thông Thiên Giáo chủ bên cạnh: "Giáo chủ." "Vâng, tuân mệnh." Lúc này, máu Bàn Cổ vốn vô cùng quan trọng với Nhân tộc, thường do chính tay Nhân Giáo chủ Thông Thiên quản lý.

Thấy Hoa Dịch đã đồng ý, Thông Thiên Giáo chủ cũng không do dự, dùng pháp lực hạo đại tách ra một trăm giọt máu Bàn Cổ từ trong hồ, không thiếu một giọt giao cho Minh Hà Lão Tổ.

"Ha ha ha, tốt quá, đa tạ Thông Thiên đạo hữu, đa tạ Nhân Hoàng!!!" Minh Hà vẻ mặt hân hoan cẩn thận thu lấy một trăm giọt máu Bàn Cổ.

Còn Hoa Dịch thì nhận được hai thanh đại sát khí giết cả Thánh nhân cũng không dính nhân quả, đồng thời có được ba cái đại nhân quả của Minh Hà Lão Tổ, cộng với cái trước đó là bốn cái!

Hiện tại Hoa Dịch đã có thêm hai lá bài tẩy, nhưng quần yêu chư thiên đang ngày càng hung hãn, trước khi đại chiến nổ ra, hắn phải tích lũy thêm nhiều bài tẩy hơn nữa để đối phó với đại kiếp chưa biết trước!

Tùng!

Tùng!

Lúc này, tiếng chuông tiên hạo nhiên của Nhân Giáo được gõ vang, âm thanh du dương truyền khắp bát phương.

Khoảnh khắc đó, khắp Nhân tộc, trong ngoài chủ thành, bao gồm vô số sinh linh quanh vùng đều khoanh chân ngồi ngoài Nhân Điện, chuẩn bị lắng nghe Thông Thiên giảng đạo, nghe phạm âm của Thánh nhân.

Một lát sau, Thông Thiên Giáo chủ quay đầu lại cười nói: "Minh Hà đạo hữu, nghe danh Huyết Hải Thần Kinh cũng vô cùng thần kỳ, chứa đựng chí cao Huyết Hải đại đạo.

Hiện tại cơ hội hiếm có, hay là ông cũng giảng một phen, để Nhân tộc và các sinh linh ở đây lĩnh ngộ đại đạo chi pháp trong Huyết Hải Thần Kinh của đạo hữu!?" Ngay lập tức, Minh Hà Lão Tổ cũng đang lúc hứng khởi, vô cùng vui vẻ, nghe Thông Thiên nói vậy thì không hề từ chối, hào sảng cười lớn.

"Ha ha ha, tốt, nếu Thông Thiên đạo hữu đã nói vậy thì bần đạo xin bêu xấu!" Hiện tại Nhân tộc cường đại, lại có một vị Thánh nhân chống lưng.

Việc giảng đạo cho Nhân tộc để kết thiện quả là cơ hội mà Minh Hà tự nhiên không muốn bỏ lỡ.

Thế là Minh Hà công khai lên đài giảng đạo, giảng suốt ba năm trời!

Trong ba năm đó, Nhân tộc và sinh linh các tộc đều được lợi không nhỏ.

Huyết Hà Thần Kinh của Minh Hà Lão Tổ quả thực thần kỳ, khiến vô số người Nhân tộc tìm ra một con đường khác, chính là nhục thân

thành tiên.

Chương 98

Thậm chí có một số người Vu tộc cũng từ xa chạy đến nghe đạo, vì pháp môn Huyết Hải của Minh Hà Lão Tổ có nét tương đồng với việc ngưng luyện tinh huyết và cường hóa vu thể của Vu tộc.

Qua ba năm như vậy, Nhân tộc ngày càng cường đại, cũng ngày càng nhận được sự tôn trọng của vạn tộc Hồng Hoang, thực sự khẳng định vị thế chủng tộc lớn thứ ba.

Tuy nhiên, vào hôm nay, ba trăm ba mươi ba năm sau trận đại chiến Nhân Vu Yêu, đứng trên điện Nhân Hoàng, nhìn dân số Nhân tộc hiện tại đã tiệm cận tám trăm vạn ức, sắp lấp đầy toàn bộ Đông Hoang, Hoa Dịch lại sâu sắc cau mày!

Bởi vì Nhân tộc cho đến lúc này vẫn chưa có chữ viết riêng!

Từ khi Nhân tộc ra đời hơn một vạn ba nghìn năm, dân số đã lên tới hơn tám trăm vạn ức, mà vẫn còn dùng phương thức thắt nút ghi nhớ cổ xưa.

Điều này hạn chế sự phát triển của Nhân tộc rất lớn.

Chữ viết của Yêu tộc cũng không phù hợp với Nhân tộc!

"Xem ra, đã đến lúc để chữ viết Nhân tộc xuất hiện!" Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, sau đó hắn ở lỳ trong điện Nhân Hoàng suốt ba ngày ba đêm không ra ngoài.

Trong lúc Nhân Hoàng Hoa Dịch ở trong điện, phía trên lãnh địa Nhân tộc dưới chân núi Đại Hoang bỗng nhiên xuất hiện kim quang từ trên trời rơi xuống!

Lúc này, toàn bộ lãnh địa Nhân tộc, thậm chí là cả vùng Đông Hoang, mọi sinh linh đều ngơ ngác ngẩng đầu nhìn kim quang tràn

ngập.

Sau đó, bên trong đại điện Nhân Giáo, trên tế đàn giảng đạo, Thông Thiên Giáo chủ cũng liếc nhìn một cái, nhưng giây tiếp theo mắt ông ta trợn ngược, phát ra tiếng kêu kinh hãi!

"Tiên Thiên công đức!

Công đức kim quang!!!" Tiếp đó trên thương khung, ức vạn công đức kim quang rưới xuống, tắm mình cho toàn bộ Đông Hoang.

Vào khoảnh khắc đó, chữ viết của Nhân tộc – loại chữ sẽ thực sự lưu hành khắp Hồng Hoang Tam Giới sau này – đã ra đời!

Phổ thiên chi hạ, mọi sinh linh đều sững sờ nhìn cảnh này, trong mắt tràn đầy sự chấn hãm và kinh ngạc.

Cùng lúc đó, trên chín tầng trời, trong cung Lăng Tiêu của Yêu Đình!

Lúc này trong điện Lăng Tiêu, Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất đang mở tiệc rượu lớn để chúc mừng Yêu tộc có thêm hai vị Thánh nhân nhằm ổn định căn cơ, đồng thời tuyên dương sự cường đại của Yêu tộc với thiên hạ!

Lúc này trong đại điện Lăng Tiêu, sinh linh vạn tộc hội tụ, đủ loại gan rồng tủy phượng, tiên trân mỹ vị, mỹ tửu giai tương nhiều không đếm xuể.

Trong đó, các nữ tiên Yêu tộc đang ca múa, tà áo bay bổng, vô cùng mộng ảo và mỹ lệ.

Một lát sau, trên điện Lăng Tiêu bảo điện, Đông Hoàng Thái Nhất giơ cao chén rượu trong tay, cười lớn nói!

"Chư vị, hôm nay là một ngày đặc biệt.

Hai vị Thánh nhân của Yêu tộc ta đã ổn định thánh cơ, hiện tại đã

xuất quan, thật là phổ thiên đồng khánh!

Yêu tộc mở tiệc mừng công, mời vạn tộc thiên hạ đến chúc mừng nhị Thánh tộc ta, đồng thời lắng nghe phạm âm của nhị Thánh.

Nào, mọi người cạn ly!" Dứt lời, Đông Hoàng Thái Nhất hào sảng cười lớn, uống cạn chén rượu rồi dốc ngược chén cho mọi người xem.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ bên ngoài điện một vị Yêu tiên chạy xộc vào, quỳ rạp xuống điện, hoảng hốt bẩm báo!

"Khởi... khởi bẩm Yêu Hoàng, lãnh địa Nhân tộc đột nhiên có kim quang từ trời rơi xuống, dường như Nhân tộc cũng có chữ viết rồi!!!" "!?" Một câu nói khiến Đông Hoàng Thái Nhất bật dậy khỏi ngai vàng.

Khoảnh khắc đó, tất cả sinh linh trong điện Lăng Tiêu đều lộ vẻ kinh ngạc.

Trong đó Thái Thượng và Nguyên Thủy tay đang cầm chén rượu, nụ cười cứng đờ trên mặt.

Kim quang từ trời rơi xuống, trời ạ, đó là Tiên Thiên công đức đấy!!

Nhân tộc có công đức từ trời, vậy thì Thượng Thanh Thông Thiên với tư cách là giáo chủ Nhân Giáo cũng có thể được chia một phần.

Đó là lợi ích cực lớn a!!

Hiện tại tâm lý Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn đều vô cùng đố kỵ, niềm vui thành Thánh lúc nãy bỗng chốc tan biến sạch sành sanh.

"Đi, ra ngoài xem thử!!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức dẫn theo chúng yêu và tộc trưởng vạn tộc có mặt trong điện đi ra ngoài cung Lăng Tiêu!

Vừa ra khỏi điện, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Tuấn, vô số chúng yêu, vạn tộc sinh linh đến phó yến, cùng với hai vị trong Tam Thanh lập tức nhìn thấy màn kim quang rợp trời phía trên lãnh địa Nhân tộc!

"Chuyện... chuyện này là sao!!!" Lúc này, Thượng Cổ Yêu Sư Côn Bằng lộ vẻ không thể tin nổi, bởi vì ông ta cảm nhận được lượng công đức kim quang rơi xuống kia gấp vạn lần so với lúc trước!

Phải biết rằng ông ta mới là sinh linh đầu tiên sáng tạo ra chữ viết cơ mà!!

"Không, không thể nào!

Tại sao chữ viết Nhân tộc cũng có Tiên Thiên công đức, mà còn gấp vạn lần công đức lúc ta sáng tạo chữ viết cơ chứ!!!" Yêu Sư Côn Bằng gào thét điên cuồng, các Yêu tộc khác bao gồm Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Bởi vì sau khi Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo ra chữ viết, các vị đại thần thượng cổ khác cũng thử sáng tạo nhưng đều không nhận được Tiên Thiên công đức nữa.

Vậy mà lúc này Nhân tộc sáng tạo chữ viết lại nhận được lượng công đức gấp vạn lần Côn Bằng năm xưa.

Như vậy cũng khó trách quần yêu tại hiện trường, đặc biệt là Côn Bằng lại phẫn nộ và không cam lòng đến thế.

Nếu có chừng đó Tiên Thiên công đức thì không chừng đã có thể giúp ông ta thành Thánh rồi!!

Tất cả Yêu tộc đều dậm chân đấm ngực, mắng Thiên Đạo bất công, các sinh linh Hồng Hoang khác thì đang tán tụng vận may của Nhân tộc.

Nhưng họ không biết rằng, tuy Yêu Sư Côn Bằng là người đầu

tiên sáng tạo chữ viết, nhưng đó chỉ là chữ của Yêu tộc, chỉ có Yêu tộc mới dùng được!

Và nó sẽ sớm bị chữ viết của Nhân tộc thay thế vĩnh viễn.

Chương 99

Chữ viết của Nhân tộc mới thực sự phát dương quang đại khắp thế giới Hồng Hoang, bao gồm cả chư thiên thần phật, Vu tộc, Yêu tộc, thậm chí Thánh nhân cũng sử dụng chữ Nhân tộc.

Cuối cùng ngay cả Yêu Sư Côn Bằng cũng phải bỏ chữ mình sáng tạo để dùng chữ Nhân tộc.

Cái gọi là Tiên Thiên công đức không có nghĩa là kẻ phát minh đầu tiên sẽ nhận được nhiều nhất.

Công đức tỷ lệ thuận với mức độ thay đổi, hoàn thiện và đóng góp cho Thiên Đạo Hồng Hoang!

Lúc này, sắc mặt tất cả Yêu tộc đều khó coi, đặc biệt là Đông Hoàng Thái Nhất.

Thái Nhất vừa bày tiệc mừng công cho nhị Thanh, mời vạn tộc thiên hạ để phô trương quyền uy Yêu tộc.

Giờ thì phô trương cái nỗi gì nữa!

Đám Nhân tộc kia trực tiếp cho một cú dằn mặt!

Phải biết rằng Tiên Thiên công đức là thứ cực kỳ quan trọng, có thể mang lại ân huệ cho cả tộc quần, là thứ ngay cả Thánh nhân Hồng Hoang cũng thèm đỏ mắt!

Lúc này, Thái Thượng và Nguyên Thủy bên cạnh sắc mặt tối sầm không nói nên lời.

Khoảnh khắc này, ngay cả vị Thánh nhân thứ hai là Nữ Oa sắc mặt cũng không tốt đẹp gì.

Bởi vì lúc này dù kim quang có rợp trời thì bà ta cũng không được

chia một chút công đức nào, vì khi bà ta đem căn nguyên khí vận Nhân tộc và nhân quả sáng tạo ra trao đi, điều đó có nghĩa là đã đoạn tuyệt với Nhân tộc, không còn can hệ gì nữa.

Thế nên Nhân tộc có bao nhiêu công đức thì Nữ Oa cũng không nhận được một tơ một hào.

Trừ khi đoạt lại Đồ Vu Kiếm, lấy lại căn nguyên Nhân tộc bên trong đó thì mới có thể một lần nữa trở thành Mẹ Nhân tộc, cùng hưởng phúc lợi khí vận hạo đại của Nhân tộc!

"Hiện tại Nhân tộc ngày càng cường thịnh, khí vận của họ đã không hề thua kém Yêu tộc và Vu tộc ta..." Lúc này, Nữ Oa vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, bởi vì bà ta thực sự hối hận rồi, đáng lẽ lúc đầu không nên đem nhân quả với Nhân tộc ra trao đổi!

"Nguyên bản theo kế hoạch, ta có thể tọa hưởng mọi lợi ích ngư ông đắc lợi, nhưng lại vì hắn!" Lúc này, khuôn mặt tiên tử của Nữ Oa lộ vẻ sâm hàn nhìn về phía lãnh địa Nhân tộc.

Bà ta biết muốn nắm giữ Nhân tộc lần nữa thì nhất định phải đoạt lại Đồ Vu Kiếm trong tay Nhân tộc, và vị Tiên Thiên Nhân Hoàng kia sẽ trở thành hòn đá cản đường lớn nhất.

Lần đầu tiên, trong đôi mắt thánh khiết như vầng trăng sáng của Thánh nhân Nữ Oa hiện lên một tia sát ý.

Phải tìm cách tru sát vị Nhân Hoàng kia, kẻ đầu tiên do chính tay bà ta nặn ra!

Bởi vì chỉ có như vậy mới có thể tái nắm quyền Nhân tộc, đưa Nhân tộc trở lại vòng tay của mình, từ đó tận hưởng hồng lợi hạo đại do khí vận Nhân tộc mang lại.

"Thời cơ sắp đến rồi, lần sau ra tay sẽ là lúc then chốt để ta nắm giữ lại Nhân tộc!" Nhìn màn kim quang rợp trời kia, vô số ý niệm lướt

qua trong đầu Nữ Oa, trong đôi mắt hạo hãn như vạn thiên tinh thần lóe lên một tia quyết tuyệt.

Lúc này, khắp Đại Hoang, trong lãnh địa Nhân tộc.

Đứng trên điện Nhân Hoàng, Hoa Dịch tắm mình trong luồng Tiên Thiên công đức dường như vô tận.

Hắn vốn chỉ định tạo ra chữ viết, không ngờ lại nhận được hồng lợi Thiên Đạo hạo đại đến thế.

Nhưng nghĩ lại thì hắn liền hiểu rõ, bởi chữ viết hắn tạo ra không phải thứ gì khác, chính là chữ Hán!

Chữ Hán, hay còn gọi là chữ vuông, chữ tượng hình ý nghĩa, về hình thể dần chuyển từ hình vẽ sang chữ viết, từ tượng hình sang tượng trưng, từ phức tạp sang đơn giản; về nguyên tắc tạo chữ thì từ biểu hình, biểu ý đến hình thanh.

Đây là loại chữ cổ xưa nhất, lịch sử lâu đời nhất và vận dụng rộng rãi nhất trong lịch sử Hồng Hoang.

Trong lịch sử an lạc, nó có hơn sáu nghìn năm lịch sử do tổ tiên Nhân tộc sáng tạo.

Loại chữ này qua tay Hoa Dịch, trải qua hàng triệu triệu năm không ngừng diễn hóa của Nhân tộc, cuối cùng tạo ra chữ Hán đơn giản dễ hiểu và rộng rãi nhất.

Cũng chính vì điểm này mà Hoa Dịch hiện tại mới nhận được nhiều Tiên Thiên công đức đến thế.

Bởi vì hắn đang được thừa hưởng bóng mát của cây đại thụ, đứng trên vai những người khổng lồ.

Trong thời đại Hồng Hoang vốn chỉ có chữ Yêu tộc sơ khai, hắn lại sáng tạo ra loại chữ hoàn mỹ do hậu thế Nhân tộc không ngừng

cải tiến.

Chỉ trong ba ngày đã vượt qua hàng trăm triệu vạn năm, hoàn toàn chấn hãm và hoàn thiện Thiên Đạo Hồng Hoang vốn còn khiếm khuyết.

Vì vậy Thiên Đạo mới một lần giáng xuống nhiều Tiên Thiên công đức như vậy.

Bởi lượng công đức này vốn dĩ là do tổ tiên Nhân tộc ở hậu thế tích lũy dần dần trong hàng trăm triệu năm.

Chỉ là hiện tại được Hoa Dịch thu hoạch hết trong một lần, nên mới khiến Hồng Hoang chấn kinh đến thế!

"Ta cảm giác vị trí Thánh nhân của mình lại tiến thêm vô số bước nữa!!!" Lúc này, Thông Thiên Giáo chủ đang giảng đạo trong Nhân Điện vẻ mặt hân hoan, thân hình tỏa kim quang.

Là Thánh nhân che chở Nhân tộc, có quan hệ mật thiết nên ông ta đương nhiên được chia một phần.

Nhìn trên điện Lăng Tiêu, Thái Thượng và Nguyên Thủy nghiến răng nghiến lợi, mắt đỏ rực.

Ngưỡng mộ có, đố kỵ có, mà hận lại càng nhiều!

Đặc biệt là Thái Thượng Lão Quân, thực sự muốn khóc mà không có nước mắt, bởi vì lão là người đầu tiên cảm nhận được cơ duyên lập Nhân giáo cơ mà!!

Lúc này, ngoài thiên ngoại Hồng Mông, trong cung Tử Tiêu.

"Không ngờ Nhân tộc lại nhận được nhiều Tiên Thiên công đức đến thế.

Chữ viết Nhân tộc ra đời đã hoàn thiện đại đạo vốn còn sứt mẻ, điều mà ngay cả ta cũng không làm được!" Nhìn lãnh địa Nhân tộc

đang được bao phủ bởi kim quang, Hồng Quân Đạo Tổ cảm thán lên tiếng.

Từ đây cũng có thể thấy vị Nhân Hoàng kia tuyệt đối không thể là kẻ ứng kiếp.

Bởi vì kẻ ứng kiếp chỉ mang tới Vô Lượng Đại Kiếp để phá hoại Hồng Hoang, chứ không phải cải thiện Hồng Hoang như thế này!

"Xem ra đồ nhi Thông Thiên lập Nhân giáo quả thực là một chuyện đại hạnh." Hồng Quân khẽ mỉm cười, nhưng ngay sau đó lại lộ vẻ ngưng trọng: "Thượng Thanh tiểu đồ nhi thì tốt, chỉ có hai đứa đồ đệ kia của ta...

Chương 100

ai!" Hồng Quân Đạo Tổ thở dài một tiếng, lão không thể thay đổi tất cả, mọi chuyện đành phải xem thiên ý vậy!

Cùng lúc đó, trên điện Nhân Hoàng rực rỡ kim quang.

Thân là người sáng tạo chữ viết, là người thừa hưởng chính của Tiên Thiên công đức, Hoa Dịch tắm mình trong ánh sáng công đức.

Vào khoảnh khắc này, kim hoa trong linh đài của Hoa Dịch cuối cùng cũng nở rộ thần mang rực rỡ.

Một đứa bé nhỏ nhắn vô cùng đáng yêu, có tướng mạo khá giống hắn xuất hiện, ngồi khoanh chân trên đài sen vàng.

Trên người nó tỏa ra vạn đạo quang hoa, thần thánh vô cùng, trắng muốt không tì vết, vạn pháp bất xâm!

Ngay lập tức, lượng linh khí thiên địa khổng lồ cùng với công đức kim quang điên cuồng hội tụ vào cơ thể Hoa Dịch.

Khoảnh khắc đó, quanh thân Hoa Dịch kim quang vạn trượng, giống như một vầng thái dương rực rỡ giữa trời quang.

Tất cả Nhân tộc và vô số sinh linh đều sững sờ nhìn cảnh tượng vị Tiên Thiên Nhân Hoàng tỏa sáng vạn trượng này.

Lúc này, ngay cả Hoa Dịch trên điện Nhân Hoàng cũng hơi sững sờ.

"Ta đã trở thành Cao Giai Đại La Thái Ất Kim Tiên rồi sao!?" Hoa Dịch đặt tên cho chữ viết Nhân tộc là chữ Hán.

Không có gì sai cả, cứ gọi là chữ Hán!

Có lẽ trong lòng Hoa Dịch vẫn còn vương vấn một chút hoài niệm

về Trái Đất, về sự an lạc.

Ngay khi chữ Hán được đưa ra đã nhận được sự hưởng ứng nhiệt liệt của đại đa số Nhân tộc.

Nó đơn giản, dễ nhớ, dễ viết, dùng hình vẽ để diễn tả sự vật, vượt xa loại ngôn ngữ Yêu tộc tối tăm khó hiểu.

Nó được Nhân tộc vô cùng yêu thích, ngay cả Thông Thiên Giáo chủ cũng từ những chữ Hán này mà thể hội thêm được những cảm ngộ về Đại Đạo!

Chữ Hán vừa ra đời một năm đã nhanh chóng quét sạch toàn bộ Đông Hoang, rồi từ đó lan rộng ra toàn thế giới Hồng Hoang với tốc độ phi mã.

Vạn tộc Hồng Hoang kinh hỉ phát hiện chữ Hán của Nhân tộc không giống yêu văn, ngay cả các sinh linh của họ cũng thấy dễ hiểu.

Thế là chữ Hán lại lan tới các chủng tộc khác, bao gồm cả Vu tộc!

Bởi vì mười hai vị Tổ Vu đều có tầm nhìn xa trông rộng, phát hiện ra tiềm năng cực lớn của loại chữ viết này!

Dưới sự thúc đẩy mạnh mẽ của mười hai Tổ Vu, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, toàn bộ Vu tộc đã bắt đầu sử dụng chữ Hán.

Việc dùng chữ Hán để ghi chép sự việc, ghi lại công pháp và giao lưu tin nhắn cũng khiến Vu tộc trở nên tiện lợi hơn nhiều.

Rất nhiều người Vu tộc vì còn quá nhỏ nên các bậc trưởng bối không thể dùng ý niệm truyền thụ công pháp đoán thể được.

Truyền thụ bằng miệng thì quá phức tạp, trẻ con Vu tộc không nhớ nổi, dẫn đến lãng phí hàng ngàn năm thời gian.

Nhưng từ khi bắt đầu phổ biến chữ Hán thì đã khác.

Rất nhiều hài đồng Vu tộc dựa vào công pháp được ghi chép bằng

chữ Hán mà có thể tu luyện từ nhỏ, tiết kiệm được rất nhiều thời gian trưởng thành.

Vu tộc như vậy, các chủng tộc khác cũng thế.

Trong vòng mười năm ngắn ngủi, chữ Hán đã quét sạch Hồng Hoang, trở thành ngôn ngữ chung của chư thiên vạn tộc.

Nhờ vậy, rất nhiều chủng tộc vốn khác biệt về ngôn ngữ ở khắp Hồng Hoang đều có thể dựa vào chữ Hán để giao lưu, thúc đẩy sự phát triển của Hồng Hoang tiến thêm một bước dài!

Đồng thời, vì vô số sinh linh sử dụng chữ viết do Hoa Dịch sáng tạo, nên theo quan hệ nhân quả, khí vận của họ cũng tự nhiên gia trì lên người Nhân tộc – nơi khởi nguồn của chữ Hán.

Điều này làm khí vận Nhân tộc ngày càng tăng cường.

Đây đúng là vô tâm cắm liễu liễu xanh rờn, một niềm vui bất ngờ ngoài dự kiến của Hoa Dịch.

Lúc này, trong cung Tử Tiêu ngoài Hồng Mông, Hồng Quân Đạo Tổ cũng nhìn chín vạn chữ Hán được ngưng tụ từ tiên lực trước mặt mà cảm thán không thôi.

"Chữ Hán?

Chữ viết của Nhân tộc, thần kỳ, thật sự thần kỳ!" Không ngờ chỉ ba nghìn chữ Nhân tộc sơ khai lại mang tới thay đổi lớn như vậy cho Hồng Hoang!

Phải biết rằng ngay cả khi Yêu Sư Côn Bằng sáng tạo yêu văn cũng không có biến hóa lớn đến thế.

Thậm chí trong nội bộ Yêu tộc cũng phải mất hàng triệu năm mới phổ cập được yêu văn.

Nhưng trước mắt, loại chữ mang tên chữ Hán này, tuy hiện tại

Hoa Dịch chỉ đưa ra chín vạn một nghìn hai trăm năm mươi mốt chữ, nhưng lại có ức vạn biến hóa, có thể hàm chứa cả những thiên địa đại đạo thâm sâu nhất bên trong.

Điều mà thế giới Hồng Hoang chưa từng có chính là bất kể thiên địa đại đạo chí cao nào cũng có thể dùng những chữ Hán này với cách sắp xếp đặc biệt để viết ra, khiến vạn vật sinh linh đều có thể cảm nhận được.

Yêu văn căn bản không thể so bì.

Yêu văn do Côn Bằng sáng tạo có tới ức vạn chữ nhưng cũng không địch nổi!

"Ai, không thể không cảm thán, Nhân Hoàng Nhân tộc quả là bậc kỳ tài kinh thiên vĩ địa.

Những chữ Hán này đáng được gọi là bảo vật của Hồng Hoang ta!!" Hồng Quân vô cùng trân trọng nhìn những chữ Hán này.

Trong mắt lão, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không quan trọng bằng chín vạn chữ viết này.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác!

"Ha ha ha ha, thì ra là vậy, thì ra là vậy!!!" Yêu Sư Côn Bằng cười lớn giữa điện Côn Bằng, nhưng sự phẫn nộ trong đó thì ai cũng thấy rõ.

Hiện tại Côn Bằng cuối cùng cũng hiểu được tầm quan trọng của chữ viết Nhân tộc!

Chương 101

Với thiên phú của Yêu Sư, sao ông ta lại không nhìn ra cơ chứ?

Thế nên lúc này Côn Bằng không ngừng ngửa mặt cười lớn, từng giọt lệ trào ra từ khóe mắt.

Chữ viết mà ông ta mất hàng chục tỷ năm sáng tạo hóa ra lại không bằng chữ Hán do Nhân Hoàng tạo ra trong ba ngày.

Không cam lòng, thật sự không cam lòng!

"Trời ạ!

Tại sao đã sinh ra Côn Bằng ta, còn sinh ra Nhân Hoàng làm chi!!!" Yêu Sư Côn Bằng gào thét điên cuồng, một đại Yêu Sư lúc này chỉ còn lại vẻ bi lương.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên một thân ảnh vĩ ngạn hiện ra: "Côn Bằng!" "Yêu Hoàng!?" Vừa nhìn thấy người tới, Côn Bằng giật mình, vội vàng nén lại tiếng cười điên dại.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn tất cả, hít sâu một hơi, sau đó thản nhiên nói: "Yêu Sư, đừng quá bi thương.

Không lâu nữa Oa Hoàng sẽ ra tay, cộng thêm hai vị Thánh nhân nữa, tận thế của Nhân tộc sắp đến rồi.

Khi đó Yêu Sư thiên địa, người sáng tạo chữ viết đầu tiên của Yêu tộc ta vẫn là ông!" Nghe vậy, đôi mắt chim của Côn Bằng trợn trừng: "Cái gì, ngay cả Oa Hoàng cũng định ra tay sao!?" Phải biết rằng Oa Hoàng thường không can thiệp vào chuyện của Yêu tộc cũng như vạn tộc Hồng Hoang.

Năm xưa trận chiến Vu Yêu, vì chuyện Nhân tộc mà Yêu tộc bị Vu tộc vây khốn chịu thiệt thòi đủ đường, suýt chút nữa thì tiêu đời ở đó.

Vậy mà lúc đó Nữ Oa cũng không ra tay, nhưng hiện tại Oa Hoàng điện hạ lại chọn xuất thủ.

Điều này làm sao không khiến Côn Bằng kinh ngạc cho được!

Đông Hoàng Thái Nhất thản nhiên gật đầu, trong mắt lóe lên hàn quang: "Bởi vì lần này Nhân tộc phát triển quá nhanh, chỉ trong hơn vạn năm đã trưởng thành đến mức này.

Nếu cho họ thêm mười vạn năm, trăm vạn năm hay thiên vạn năm nữa thì sẽ thế nào!?

Liệu Yêu tộc ta còn không gian sinh tồn không?

Thế nên lúc này Oa Hoàng đại nhân cũng đã đặc cách chuẩn bị ra tay, để kìm hãm Nhân tộc, đoạt lại Đồ Vu Kiếm, một lần nữa đưa Nhân tộc trở lại trong tầm kiểm soát của chúng yêu!" Đúng vậy, cái gọi là không cùng chủng tộc tất có dị tâm, điểm này ngay cả Nữ Oa cũng không ngoại lệ.

Sau khi đánh mất nhân quả với Nhân tộc, Nữ Oa cũng trở nên lãnh huyết, không còn muốn buông bỏ miếng bánh ngọt lớn này nữa.

Vốn dĩ đây là miếng thịt trong miệng bà ta!

Một điểm nữa, bất luận kẻ nào cũng nhìn ra sự cường thế của Nhân tộc, sau khi bình tĩnh lại và thẩm thị Nhân tộc, Đông Hoàng Thái Nhất đã nhìn sâu vào đó và cảm nhận được sự hàn ý vô biên!

Câu nói kia, chỉ mới vạn năm mà đã như vậy, vậy mười vạn năm, trăm vạn năm, thiên vạn năm hay ức năm thì sao?

Liệu Yêu tộc còn không gian sinh tồn không!?

Tại thế giới Hồng Hoang, cũng có một số chủng tộc từng ức hiếp và ngược sát Nhân tộc, lúc này cũng cảm nhận được áp lực vô cùng.

Họ bắt đầu cư an tư nguy, bắt đầu tập hợp với chúng Yêu tộc,

chuẩn bị cho một cuộc đại chiến dịch thực sự chống lại Nhân tộc và Vu tộc!

Trong chiến dịch này, thậm chí hai vị thánh nhân Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng sẽ tham gia, bởi vì họ là thánh nhân của Yêu tộc, thành thánh dựa vào khí vận của Yêu tộc.

Nếu Yêu tộc biến mất hoặc lạc bại, họ sẽ như bèo không rễ, cho nên trận chiến này chỉ có thể thắng không thể bại!

Một trận phong bão chưa từng có đang được dựng dục, bất cứ ai cũng biết đây là sự tĩnh lặng trước cơn mưa bão.

Thế nhưng, giữa lúc một trận đại kiếp sắp quét sạch Hồng Hoang, ở một phía khác.

Phía Tây hoang, vùng đất cực Tây của thế giới Hồng Hoang, vì cuộc đại chiến Ma Đạo ở giới trước mà linh mạch nơi này bị hủy diệt hoàn toàn.

Dẫn đến vùng đất này hoang lương, khắp nơi là sa mạc gô-bi, đất đai cực kỳ bần tích.

Đây là một trong những khu vực mà vạn tộc sinh linh trong thế giới Hồng Hoang ghét đến nhất!

Tuy nhiên, trong sa mạc hoang lương vô tận, có hai thân ảnh đang ngồi trên vùng gô-bi mênh mông.

Những cơn cuồng phong thổi khắp tứ dã, nhưng cả hai đều không đoái hoài, ngược lại vô cùng hân hoan nhìn vào hư không, nơi có hơn chín vạn một ngàn văn tự của Nhân tộc đang trôi nổi.

Có lẽ vì tu vi của hai người thực sự quá mạnh, đều đã trảm tận tam thi, đạt tới đỉnh phong Chuẩn Thánh, cho nên phong sa mịt mù hay cái nóng mùa hè kéo dài đều không thể gây ra bất kỳ thương hại nào cho họ.

Một vị trong đó mặt đầy kinh hỉ nhìn những chữ Hán của Nhân tộc trước mắt nói: "Thái hảo liễu Chuẩn Đề huynh, có những văn tự Nhân tộc này, ta có thể viết ra giáo nghĩa của mình, sau đó thành lập Tây Phương Giáo để thành thánh!!" Nghe vậy, người kia cũng hân hoan nói: "Đúng là không sai Tiếp Dẫn đạo huynh, ta đã tu luyện và tham ngộ bao nhiêu năm qua, muốn thành thánh thì phải giống như Đông Phương Tam Thanh thành lập đại giáo.

Nhưng ta lại không có căn cơ như Tam Thanh hay Nữ Oa, thêm vào đó phương Tây bần tích, sáng giáo cũng chẳng được bao nhiêu khí vận, căn bản không thể thành thánh!

Nhưng bây giờ đã khác, có văn tự Nhân tộc, ta có thể viết ra giáo nghĩa của mình, truyền bá khắp thế giới Hồng Hoang, khiến vạn tộc sinh linh đều thấu hiểu giáo nghĩa của ta.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị hỏa hầu, ta liền có thể lập Tây Phương Giáo, sau đó một cử thành thánh!" Tiếp Dẫn?

Chuẩn Đề?

Không sai, lúc này, hai vị Chuẩn Thánh đang ở trên vùng gô-bi mênh mông chính là Tiếp Dẫn đạo nhân và Chuẩn Đề đạo nhân.

Hiện tại Nữ Oa sáng tạo Nhân tộc đã được vạn năm, Tam Thanh vừa mới thành thánh, cho nên Tây Phương nhị thánh vẫn đang ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Theo lịch sử Hồng Hoang chính xác, Tây Phương nhị thánh sẽ mượn văn tự Nhân tộc để quảng truyền giáo nghĩa vào thời điểm Vu Yêu đại chiến.

Khi đó thiên địa băng sụp, khắp nơi chiến hỏa, khiến vạn tộc sinh linh nhân tâm hoàng mang.

Vào lúc ấy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề dựa vào văn tự do Nhân tộc

sáng tạo để truyền bá giáo nghĩa, trong vòng mấy ngàn vạn năm đã lôi kéo được một lượng lớn tín đồ.

Gần như toàn bộ sinh linh phương Tây đều được đưa vào giáo nghĩa của Tây Phương Giáo.

Cuối cùng, khi Nhân tộc đại hưng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thành lập Tây Phương Giáo, sau đó một cử thành thánh!

Nhưng vì sự xuất hiện của Hoa Dịch, thế giới Hồng Hoang đã đại biến, văn tự Nhân tộc ra đời sớm hơn, cũng khiến Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn thấy hy vọng thành thánh.

Chương 102

Ngay sau đó, Chuẩn Đề ánh mắt lóe lên nói: "Tiếp Dẫn, sự bất nghi trì, chúng ta mau dùng những văn tự này viết ra giáo nghĩa Tây Phương, sau đó tán bá khắp thế giới Hồng Hoang rộng lớn, để chúng ta có thể một cử thành thánh!" Ngay lập tức, Tiếp Dẫn cũng hưng phấn gật đầu: "Được, ta sẽ viết!" Thế là, trong ba mươi ba năm tiếp theo, toàn bộ Tây hoang đều tràn ngập hào quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, kim quang đầy trời.

Cuối cùng, trong ba mươi ba năm, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã viết ra toàn bộ giáo nghĩa Tây Phương.

Tổng cộng có mười vạn ba ngàn năm trăm quyển kinh Tây Phương.

Ba mươi ba năm viết kinh này sau này cũng trở thành con số định số ba mươi ba của Tây Phương Giáo.

Nhìn mười vạn quyển kinh trước mặt, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cuối cùng cũng hạ tay xuống, mặt đầy phấn khởi.

"Ha ha ha, Chuẩn Đề huynh, mười vạn ba ngàn năm trăm quyển kinh Tây Phương của chúng ta cuối cùng cũng thành công rồi!" "A, Tiếp Dẫn đạo huynh, giờ chúng ta có thể lợi dụng những kinh quyển này để truyền giáo, đợi đến khi nội hàm tích lũy đủ, chúng ta có thể nhất cử thành lập Tây Phương Giáo, sau đó thành thánh!" Trong phút chốc, cả hai đều vui mừng khôn xiết, nhưng giây tiếp theo, Tiếp Dẫn hơi nhíu mày quay lại nói: "Đúng rồi Chuẩn Đề, ta vừa nhận ra, vùng Tây hoang của chúng ta quá đỗi bần tích, sinh linh không có lấy một phần vạn, phương Tây liên cả sinh mệnh cũng hiếm hoi, ta biết truyền giáo cho ai đây!" Lúc này Tam Thanh vừa mới thành thánh, nên Tây

hoang vẫn là một mảnh hoang lương, chưa phục hồi sau đợt vô lượng đại kiếp trước đó.

Có thể nói vùng Tây hoang ngoại trừ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ra thì không còn sinh linh nào khác, dù có cũng chưa được khai hóa, truyền kinh cũng chẳng có tác dụng gì.

Nghe vậy, Chuẩn Đề đạo nhân mắt lóe lên rồi nói: "Hiện tại Tây hoang quả thực bần tích, truyền giáo vô dụng.

Nhưng Tây hoang không được không có nghĩa là nơi khác không được, chúng ta có thể đi nơi khác truyền kinh, vẫn có thể truyền bá giáo nghĩa như thường!" "Vậy giờ ta đi đâu?" Tiếp Dẫn hỏi.

Chuẩn Đề suy nghĩ một chút rồi tiếp lời: "Như thế này, vùng Đông hoang trù phú, lại có Nhân tộc là đại tộc thứ ba Hồng Hoang, thêm vào đó các chủng tộc khác cũng không ít.

Tại sao chúng ta không đến Đông hoang truyền giáo?

Như vậy có thể truyền bá giáo nghĩa tốt hơn để thành lập Tây Phương Giáo!" Tiếp dẫn nghe xong, mắt sáng lên, lập tức gật đầu: "Được, đi Đông hoang truyền giáo!" Dứt lời, hai vị Chuẩn Thánh cùng nhau lên đường.

Trong lúc đó, ở một phía khác!

"Ha ha ha, Minh Hà đạo hữu, gia sư từng nói, ba ngàn đại đạo, đạo nào cũng có thể thành thánh, một lần không thành thì lần sau có lẽ sẽ được, đừng quá đau lòng." Trong điện Nhân Giáo hùng vĩ, Thông Thiên Giáo Chủ hào sảng cười lớn, rồi vỗ mạnh vào vai Minh Hà Lão Tổ.

Minh Hà Lão Tổ thì mặt đầy khổ sở.

Rõ ràng, lần này bắt chước Nữ Oa dùng huyết hà của Yêu tộc tạo ra tộc La Sát đã không giúp lão thành thánh.

Vì vậy, Minh Hà Lão Tổ đặc biệt chạy đến điện Nhân Giáo để than khổ với Thông Thiên Giáo Chủ.

Dẫu sao, những thượng cổ đại thần như Minh Hà Lão Tổ gần như không có bạn bè, trong khi Thông Thiên Giáo Chủ lại là người có tính tình hào sảng chân thật.

Cho nên đôi khi Minh Hà Lão Tổ thường chạy sang biên giới Nhân tộc, thỉnh thoảng giảng đạo cho Nhân tộc, dần dà cũng thành quen.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ cười khổ: "Ai, đều là mệnh cả, thiên ý không thể làm trái.

May mắn là bần đạo từ trong một trăm giọt huyết dịch của Phụ Thần đã cảm ngộ ra một con đường thành thánh khác, hy vọng con đường này lão phu có thể đi đúng.

À, đúng rồi Nhân Hoàng, ta mang theo mười vị công chúa xinh đẹp nhất của tộc La Sát, cũng chính là mười đứa con gái của bần đạo.

Để duy trì quan hệ hữu hảo giữa tộc La Sát và Nhân tộc, ta đặc biệt đưa họ đến để làm thị nữ cho ngài, ngài xem..." Đúng thế, lần này Minh Hà đến, một là để than khổ, hai là để bám chặt lấy cái đùi lớn của Nhân tộc.

Vì mấy chục năm giảng đạo tại Nhân tộc, lão đã nhận được không ít khí vận, mới có năng lực tìm ra con đường thành thánh khác.

Nếu không, theo kịch bản gốc của Hồng Hoang, lần này thất bại thì Minh Hà coi như hết hy vọng thành thánh.

Vì vậy, để bám chắc lấy Nhân tộc, Minh Hà đặc biệt dẫn theo mười đứa con gái.

Nếu Nhân Hoàng có thể để mắt tới một hai người, đó chẳng phải là đại tạo hóa sao!

Lúc này, mười vị công chúa La Sát tộc sắc nước hương trời, vô cùng yêu diễm, thân tài nóng bỏng đang đứng một bên, vừa hiếu kỳ vừa kính sợ nhìn Nhân Hoàng.

"Đưa đến làm thị nữ cho ta!?" Hoa Dịch ngồi một bên có chút kinh ngạc.

Một bên, thượng cổ đại thần Minh Hà Lão Tổ có chút nịnh nọt cười nói: "Ha ha ha, Nhân Hoàng, vì tình hữu nghị lâu dài giữa hai tộc chúng ta, ngài đừng chê nhé!" Nói xong, Minh Hà lộ ra ánh mắt kỳ đãi, khiến Hoa Dịch hơi sững sờ, không biết nên từ chối thế nào.

Dẫu sao thời buổi này, có người tặng đất, tặng bảo vật, chứ tặng con gái thì đây là lần đầu tiên hắn gặp!

Đúng lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ đứng bên cạnh lên tiếng: "Nhân Hoàng, ngài đường đường là hoàng của một tộc, thống lĩnh Nhân tộc to lớn, đến giờ vẫn độc thân một mình.

Theo lão phu thấy, ngài cũng nên để vài người hầu hạ, ngay cả lão đạo đây bên cạnh cũng có một hai đồng tử mà!" Nghe Thông Thiên nói, Hoa Dịch có chút do dự, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Minh Hà, cuối cùng Hoa Dịch gật đầu: "Vậy được thôi!" Một câu nói khiến mắt Minh Hà Lão Tổ sáng rực lên, lão vô cùng hưng phấn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi quay đầu quát mười cô con gái: "Còn ngây ra đó làm gì, không mau bái kiến Nhân Hoàng!" "Chúng thiếp bái kiến Nhân Hoàng!" Nghe lời Minh Hà, mười vị công chúa La Sát tộc vội vàng bước tới, xếp hàng trước mặt Hoa Dịch, cung kính hành lễ.

"Mười vị công chúa La Sát tộc?" Nhìn mười vị công chúa xếp hàng trước mắt, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Hắn biết tộc La Sát nam thì cực kỳ xấu xí, nhưng nữ lại tuyệt mỹ không thôi.

Đặc biệt là mười cô con gái này của Minh Hà Lão Tổ, danh tiếng đã vang xa khắp Hồng Hoang, là nữ thần trong mộng của không biết bao nhiêu người tu tiên.

Hoa Dịch ngẩng đầu nhìn, quả nhiên mười vị công chúa La Sát này ai nấy đều thiên tư quốc sắc, kiều diễm động nhân.

Đặc biệt là vị công chúa thứ mười, thực sự rất xinh đẹp.

"Chờ đã, công chúa thứ mười!?" Lúc này, Hoa Dịch nhìn vị công chúa thứ mười, hơi ngẩn người.

Vị công chúa thứ mười này, không phải chính là vợ của Ngưu Ma Vương sau này, Thiết Phiến Công Chúa sao!?

Không ngờ vừa mới sinh ra đã bị Minh Hà mang đi tặng làm thị nữ, đúng là tạo hóa trêu ngươi!

Hoa Dịch quay đầu, nhàn nhạt bảo vệ vệ Nhân tộc bên cạnh: "Đưa xuống đi, sắp xếp ổn thỏa!" "Tuân mệnh!" Những thị vệ Nhân tộc này đã canh gác điện Nhân Giáo từ lâu, đương nhiên cũng nghe thấy cuộc trò chuyện.

Sau khi mười vị công chúa được đưa đi, một vài tin đồn bắt đầu lan truyền.

Tại một cung điện nào đó: "Này, biết gì chưa?

Hoàng của chúng ta sắp tuyển phi!" "Cái gì!?" Tại một con phố: "Này, biết tin gì chưa, Nhân Hoàng sắp tuyển phi, tuyển hẳn mười người!" "Oa, Nhân Hoàng uy vũ!" Tại một bộ lạc: "Này, biết chưa?

Nhân Hoàng tuyển phi, nghe nói sẽ chọn một người trong đó làm Nhân Hậu!" "Trời ạ, Nhân Hậu!!

Thật hay giả vậy!!" Thế là, tin đồn về Hoa Dịch càng truyền càng xa, đúng là một lời nói ra trăm cái miệng.

Chương 103

Truyền đến cuối cùng thì đã lệch lạc hẳn so với ban đầu!

Không lâu sau, việc Tiên Thiên Nhân Hoàng muốn tuyển Nhân Hậu thậm chí đã truyền sang các chủng tộc lân cận, rồi lan khắp vạn tộc Hồng Hoang.

Tin đồn về Hoa Dịch từ việc nạp thiếp đã biến thành Tiên Thiên Nhân Hoàng muốn từ trong vạn tộc Hồng Hoang chọn ra một người để trở thành hậu của Nhân tộc.

Tin tức vừa ra đã chấn động Hồng Hoang!

Thậm chí truyền đến tai Vu tộc.

"Cái gì, Nhân Hoàng muốn tuyển Nhân Hậu!?" Lúc này, dưới chân núi Bất Chu, trong huyết trì đang không ngừng phun trào, Tổ Vu Hậu Thổ mặt đầy kinh ngạc.

Ngay sau đó, Chúc Long khổng lồ và mười vị Tổ Vu đều mặt đầy nghiêm trọng nói: "Đúng là như vậy!" "Hậu Thổ, tầm quan trọng của Nhân Hoàng đối với tim của Phụ Thần chúng ta không cần nói thêm nữa.

Lần này Nhân Hoàng tuyển hậu, ta nghĩ đây có lẽ là một cơ hội, nàng thấy sao!?" Giọng nói hùng hồn của Chúc Long vang dội điện Vu tộc.

Chín vị Tổ Vu còn lại bao gồm Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Cường Lương, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi cũng đồng loạt nhìn về phía nàng.

"Nhìn ta làm gì!?" Lúc này Tổ Vu Hậu Thổ đột nhiên bị mười vị Tổ Vu gọi tên, có chút bối rối.

Tổ Vu Chúc Long hít sâu một hơi, thân hình cao lớn hiện ra, nhìn Hậu Thổ một cách nghiêm túc: "Hậu Thổ, ta hy vọng nàng có thể cân nhắc việc gả cho Nhân Hoàng.

Dù hiện tại Nhân tộc và Vu tộc quan hệ mật thiết, nhưng tương lai đầy rẫy sự bất định.

Giống như ta và Đông Hoàng Đế Tuấn ngày trước, lúc đó ai có thể ngờ chúng ta lại đối lập như hiện nay.

Cho nên để buộc chặt Nhân tộc vào thuyền của Vu tộc chúng ta, thêm vào đó Nhân Hoàng là người duy nhất sánh được với trái tim của Phụ Thần, chỉ khi nàng trở thành Nhân Hậu, Vu tộc chúng ta mới có thể yên tâm ở cùng Nhân tộc, phó thác sau lưng cho họ!" Đúng vậy, lúc này điều các Tổ Vu nghĩ đến chính là liên hôn chính trị, vì tương lai đầy rẫy những điều không chắc chắn.

Dù hiện tại Nhân tộc thân mật vô gian, tương lai vẫn có thể xảy ra bất hòa.

Thêm vào đó tầm quan trọng của Tiên Thiên Nhân Hoàng khiến Vu tộc hiện tại căn bản không thể rời xa Nhân tộc.

Để phòng bệnh từ khi chưa phát tác, để yên tâm hơn, các Tổ Vu mới nghĩ ra hạ sách này.

Đúng là lợi ích trên hết, thế giới Hồng Hoang cũng vậy.

Cho nên ngay cả Vu tộc cũng chỉ vì muốn tối đa hóa lợi ích của tộc mình.

Bởi vì một khi Hậu Thổ trở thành Nhân Hậu, nàng có thể mẫu nghi thiên hạ, hoàn toàn đóng vai trò là mẹ của Nhân tộc.

Thêm vào đó Hậu Thổ cũng là một thành viên của Vu tộc, một Tổ Vu, nhiều nhân quả kết hợp lại sẽ khiến hai tộc Nhân Vu gắn bó mật thiết.

Tự nhiên sẽ không xảy ra những chuyện mà Tổ Vu lo lắng.

Nếu có thể sinh con với Nhân Hoàng thì càng không phải bàn.

Biết đâu sẽ tập hợp huyết mạch của hai tộc sinh ra một chủng tộc mạnh nhất, đạt được sự đại dung hợp thực sự!

Hậu Thổ lâm vào trầm mặc sâu sắc.

Mười vị đồng bạn không nói sai, làm như vậy quả thực có thể đặt lợi ích của Vu tộc lên trên hết, cũng có thể triệt tiêu mọi yếu tố bất lợi giữa hai tộc trong tương lai.

Vĩnh viễn buộc Nhân tộc vào thuyền của Vu tộc, khiến Vu tộc từ nay về sau không còn hậu họa.

Tất nhiên, nàng hiểu rõ điều này, nên dù nghe các Tổ Vu khác nói vậy, Hậu Thổ cũng không hề tức giận.

Bởi vì Tổ Vu Hậu Thổ vốn là một người tuyệt đối lý trí.

Tám trăm triệu năm tuế nguyệt đã ban cho nàng đủ trí tuệ và sự trầm ổn.

Nhưng dù sao đây cũng là chuyện trọng đại cả đời, đặt lên đầu ai cũng sẽ không thích ứng được.

Dù Hậu Thổ có lý trí đến đâu, dù biết rõ lợi hại, nhưng lúc này vẫn do dự không quyết.

Một lúc sau, tất cả Tổ Vu đều đầy kỳ vọng nhìn nàng, rồi Tổ Vu Cú Mang thở dài một tiếng, nhàn nhạt khai khẩu: "Thực ra ta cũng đã cân nhắc đến Huyền Minh... nhưng e là đưa đi Nhân Hoàng cũng không thèm, cho nên người ta có thể nghĩ đến chỉ có nàng.

Tất nhiên, mọi chuyện phải xem ý kiến của nàng, nếu nàng không nguyện ý ta cũng không cưỡng cầu." Lúc này, lời nói của tất cả Tổ Vu đều đã rõ ràng, Tổ Vu Hậu Thổ lại lâm vào trầm mặc.

“Hậu Thổ, nàng cũng là nữ giới, nên thuận theo thiên đạo, sớm muộn gì cũng phải gả người.

Nếu đã vậy, chi bằng gả cho Nhân Hoàng, với uy thế và tư chất của hắn, cũng không thiệt thòi gì cho nàng.

Phải biết rằng, ngay cả Thông Thiên Thánh Nhân cũng phải tất cung tất kính với Nhân Hoàng!” Tổ Vu tự nhiên không biết chuyện Hậu Thổ hóa luân hồi trong lịch sử Hồng Hoang chính thống, nên lúc này Tổ Vu Đế Giang cũng nhàn nhạt lên tiếng.

“Đúng vậy Hậu Thổ, hiện tại Nhân Hoàng đã là Đại La Thái Ất Kim Tiên cao giai, cách Chuẩn Thánh chỉ còn một bước.

Với tốc độ trưởng thành hiện tại, ước chừng không đến ngàn vạn năm nữa hắn sẽ đạt đến Chuẩn Thánh.

Thêm vào đó một khi trở thành mẫu thân của Nhân tộc, Thông Thiên Thánh Nhân ở mức độ nào đó cũng phải cung kính với nàng, như vậy Vu tộc chúng ta càng có thêm bảo chứng!” “Cân nhắc đi Hậu Thổ, đừng quên lúc này Yêu tộc đã có ba vị Thánh Nhân, chúng ta tuy không sợ nhưng cũng không muốn cá chết lưới rách, cho nên bước cờ này nhất định phải hạ!” Lúc này, tất cả Tổ Vu đều lên tiếng khuyên nhủ Hậu Thổ.

Hậu Thổ mặt đầy trì nghi, cuối cùng sau nhiều lần cân nhắc, nàng hít sâu một hơi rồi nhàn nhạt gật đầu.

“Nếu đã như vậy, ta nguyện ý.” Một câu nói khiến đôi mắt của tất cả Tổ Vu trong điện đều sáng rực lên.

Sau khi đồng ý gả cho Nhân Hoàng, Hậu Thổ nói: “Nhưng dù ta đã đồng ý, bên phía Nhân Hoàng thì sao?

Có cách nào khiến hắn cũng đồng ý cuộc hôn sự này không!?” Đúng vậy, liên hôn là chuyện của hai người, chỉ một bên đồng ý là

không được.

Nghe vậy, Tổ Vu Cú Mang trầm tư: “Nàng yên tâm, chỉ cần nàng đồng ý là được, chuyện bên Nhân Hoàng ta sẽ đi đàm phán, hy vọng hắn sẽ đồng ý, còn nếu không thì ta cũng chỉ đành từ bỏ.” “Ha ha, ai mà chẳng biết Hậu Thổ của chúng ta là một trong những nữ thần xinh đẹp nhất Hồng Hoang, tư sắc không kém gì Nữ Oa trên trời, lại còn là chủ nhân của vùng đất trung ương.

Nhân Hoàng làm sao có thể không đồng ý?

Chương 104

Yên tâm đi, chuyện này coi như đã ván đóng thuyền!" Tổ Vu Thiên Ngô cũng cười nói, khiến tất cả Tổ Vu trong điện đều cười vang.

Ngay cả đại thần Hậu Thổ vốn luôn trầm ổn lúc này mặt cũng hơi đỏ lên.

Một ngày sau, tại chân núi Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, chủ thành của Nhân tộc, điện Nhân Hoàng.

"Cái gì, để Tổ Vu Hậu Thổ gả cho ta!?" Lúc này, Tiên Thiên Nhân Hoàng Hoa Dịch mặt đầy mộng bức...

"Đúng vậy Nhân Hoàng, để quán triệt tình hữu nghị lâu dài giữa hai tộc Nhân Vu, ta hy vọng có thể thúc thành cuộc liên hôn này, Hậu Thổ cũng đã đồng ý rồi." Những câu thề non hẹn biển hay ái mộ không dứt, Tổ Vu Đế Giang đều không biết nói.

Ở thế giới Hồng Hoang, các vị thượng cổ đại thần luôn thẳng tính, những lời điềm ngôn mật ngữ là do hậu thế phát triển sau này.

Cho nên lúc này, Tổ Vu Cú Mang và Tổ Vu Đế Giang vừa đến điện Nhân Hoàng đã nói toạc ra mục đích của chuyến đi này.

Hoa Dịch nghe xong mà trợn mắt há mồm.

"Hả?

Ta đang tuyển hậu ư, ta đâu có ý định đó!?" Lúc này, Hoa Dịch mặt đầy mộng bức, theo bản năng lên tiếng biện giải.

Nghe vậy, Tổ Vu Cú Mang cười nói: "Ha ha, Nhân Hoàng đừng đùa nữa, chuyện này đã truyền khắp Nhân tộc rồi, thậm chí cả vùng Đông hoang, nửa cái Hồng Hoang đều biết, các chủng tộc khác đều đang chuẩn bị đến chúc hạ ngài đây!" Đế Giang bên cạnh cũng lên

tiếng: “Nhân Hoàng, nếu đã tuyển hậu, tại sao không cân nhắc Hậu Thổ của ta?

Là Địa Chi Tổ Vu, là nữ thần của đại địa Hồng Hoang vạn cổ phong hoa, nàng nhất định có thể giúp ngài quản lý Nhân tộc tốt hơn, cũng thúc đẩy quan hệ hai tộc chúng ta trường cửu!” Hai vị đại thần Cú Mang và Đế Giang ôm quyết tâm lớn lao đến đây.

Lúc này Hoa Dịch toát mồ hôi hột, đến giờ vẫn thấy mơ hồ như trên mây.

Nhưng trước khi sự việc chưa sáng tỏ, Hoa Dịch tuyệt đối không đồng ý bừa bãi.

Hắn quyết định ổn định hai vị thượng cổ đại thần Cú Mang và Đế Giang trước.

Dẫu sao ai cũng cần thể diện, huống hồ là các thượng cổ đại thần, nếu từ chối một cách vô căn cứ dễ gây ra hiềm khích giữa hai tộc.

Dù thế nào đi nữa, hắn quyết định làm rõ sự tình trước rồi mới tính tiếp.

Thế là Hoa Dịch nhìn hai vị Tổ Vu trước mắt, nhàn nhạt nói: “Chuyện này quan hệ quá lớn, có thể để ta suy nghĩ kỹ một chút rồi mới trả lời không!” Nghe vậy, đôi mắt của hai vị Tổ Vu lóe lên, rồi Cú Mang mỉm cười: “Nếu đã vậy, ta tĩnh hậu giai âm!” Nói xong, Tổ Vu Đế Giang cùng Cú Mang rời đi.

Họ cũng biết chuyện này quan hệ đến nhân quả quá lớn nên không thúc ép.

Nhưng ít nhất ý đồ đã truyền đạt được, mục đích đã đạt tới.

Sau khi các Tổ Vu rời đi, một giọng nói vang lên trong điện Nhân Hoàng!

“Vệ binh!

Vệ binh!!” Ngay lập tức, vệ binh chạy tới, Hoa Dịch liền hỏi kỹ về việc tuyển hậu rốt cuộc là thế nào!

Nhưng những gì diễn ra sau đó lại khiến Hoa Dịch thêm một lần trợn mắt há mồm.

Đúng là được chứng kiến thế nào là lời đồn đáng sợ!

Phúc thủy nan thu, giờ tin đồn đã lan xa, phía Vu tộc cũng đã có hành động, thậm chí định gả cả Tổ Vu Hậu Thổ sang.

Để hai vị đại thần Hồng Hoang làm bà mai.

Nếu giờ thu hồi lời đồn, e rằng sẽ gây ra hậu quả tai nạn khổng lồ!

Dẫu sao Hậu Thổ cũng là một thượng cổ nữ thần thống trị đại địa, tư sắc và thiên phú không kém gì Nữ Oa, mang dòng máu cao quý nhất Hồng Hoang.

Một tồn tại thần thánh và xinh đẹp như thế nguyện gả cho hắn, nếu đột nhiên nói là hiểu lầm thì mặt mũi vị nữ thần này biết để đâu.

Thậm chí cả Vu tộc cũng sẽ mất hết thể diện, trở thành trò cười lớn nhất Hồng Hoang.

Đêm đó, trăng sao vằng vặc, Hoa Dịch đứng trên cao đài điện Nhân Hoàng, nhìn muôn vàn tinh tú phương xa, thở dài một tiếng: “Rốt cuộc là chuyện gì thế này!” Đúng lúc đó, sau lưng đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo sảng khoái.

“Ha ha, Nhân Hoàng.” Nghe giọng nói, Hoa Dịch quay lại, người phía sau không ai khác chính là giáo chủ Nhân Giáo – Thông Thiên.

Những năm qua, Thông Thiên Giáo Chủ có thể nói là cúc cung tận tụy vì Nhân tộc, giáo hóa không ít người, còn truyền giáo cho các tộc

khác.

Khiến Nhân tộc trở thành thượng bang trong mắt vạn tộc Hồng Hoang, được muôn tộc kính ngưỡng.

Nhân Giáo hiện tại cũng trở thành Vạn Tiên Triều, nên đối với Thông Thiên Giáo Chủ, Hoa Dịch vô cùng kính trọng.

Hắn gật đầu: "Giáo chủ!" "Ha ha, ngô hoàng, ngài đang lo lắng về chuyện lời đồn ư?" Thông Thiên Giáo Chủ mỉm cười bước tới, rồi với thân phận như một người thầy đời, đứng trên cao đài nhìn ánh đèn vạn gia của Nhân tộc, khai khẩu: "Thực ra ngô hoàng à, ngài không cần lo lắng quá.

Theo lão phu thấy, có lẽ trong minh minh đã có thiên ý định sẵn.

Cho nên ngô hoàng không nên quá phiền não, đôi khi thuận theo thiên ý cũng là một chuyện tốt.

Tổ Vu Hậu Thổ phong hoa tuyệt đại, là nữ thần cai quản đại địa, được sinh ra từ tâm huyết bản tôn của chúng ta.

Theo lý, nàng cũng có nhân quả nhất định với Bàn Cổ Tam Thanh chúng ta, thân phận cao quý, gả cho ngài là thiên tác chi hợp!" Đúng là người ngoài cuộc tỉnh táo, thêm vào đó Thông Thiên Giáo Chủ đã sống tám trăm triệu năm, trải qua bao thăng trầm thế gian mới thành thánh, lời nói lúc này có thể nói là từng chữ thấu tình đạt lý!

"Ý của giáo chủ là, ta nên đồng ý cuộc hôn sự này!?" Lúc này đứng trên cao đài, Hoa Dịch quay đầu lại hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ vuốt râu cười: "Ha ha ha, lão phu quả thực có ý đó.

Mọi chuyện ngẫu nhiên đều là tất nhiên, đều là thiên ý, nếu đã là thiên ý thì ngô hoàng hà tất phải từ chối?" Hoa Dịch mắt lấp lánh, mặt có chút trì nghi.

Giây tiếp theo, Thông Thiên Giáo Chủ lại nói: “Ngô hoàng, nếu lần này ngài đồng ý, bản giáo chủ kiến nghị ngài cũng nên tuyển một người trong Nhân tộc làm hậu.

Dù là nhị hậu song hành, bản giáo chủ cũng có một đề cử không tồi!” Nói đoạn, Thông Thiên Giáo Chủ vẫy tay một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện một vệt hỏa diễm đỏ rực.

Hoa Dịch nhìn thấy, lập tức kinh ngạc: “Bộ lạc Toại Thị, Doãn Nặc...?” Cuối cùng Hoa Dịch hạ quyết tâm.

Chương 105

Sau lời giáo huấn của Thông Thiên Giáo Chủ, hắn quyết định chấp nhận cái gọi là thiên ý.

Tất nhiên đây không hẳn là thiên ý, bởi vì trong lịch sử Hồng Hoang, Hậu Thổ sắp hóa luân hồi là điều không thể thiếu.

Nhưng giờ đây nàng lại sắp gả cho hắn làm vợ.

Thiên ý?

Chắc chẳng ai tin, nhưng có lẽ Thông Thiên lấy đó làm cái cớ để giải tỏa tâm kết cho Hoa Dịch.

Tin tức truyền về Vu tộc lập tức gây chấn động cực lớn.

Mười vị Tổ Vu vô cùng trọng thị, Hậu Thổ mặt đỏ bừng.

Ngay cả Huyền Minh vốn đang ở lì tại Nhân tộc cũng bị gọi về.

Tin Tổ Vu Hậu Thổ sắp gả cho Nhân Hoàng chấn động Hồng Hoang, chư thiên vạn tộc đều cảm thán, hai chủng tộc mạnh nhất thế giới Hồng Hoang quả thực sắp kết hợp mật thiết rồi!

Ngoài lãnh địa Vu tộc, có một bộ tộc cũng vô cùng náo nhiệt, đó là bộ lạc Toại Thị của Nhân tộc.

Nghe tin Nhân Hoàng muốn tuyển nữ thủ lĩnh bộ lạc làm hậu, các tộc lão bộ lạc Toại Thị náo loạn cả lên.

Họ mang Doãn Nặc đang ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra về gả đi, bắt nàng tắm rửa thay y phục, bảo nàng luôn sẵn sàng chuẩn bị.

Nhanh chóng, trong sự náo nhiệt có phần hỗn độn đó, ngày gả của Hậu Thổ và Doãn Nặc được định vào mười tám năm sau.

Đó là ngày phổ thiên đồng khánh, Nhân Hoàng đại hỷ, thủ lĩnh các

tộc chư thiên vạn tộc đều đến tham bái.

Đây là ngày trọng đại đánh dấu việc Nhân Hoàng lập hậu và hai tộc Nhân Vu chính thức kết thành huyết minh!

Trong khi đó, ở phía Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất và chúng Yêu tộc cũng nhận được tin tức.

Lập tức tại Lăng Tiêu Yêu Đình, Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy âm hiểm, lộ ra nụ cười lạnh lùng: "Hừ, Nhân Vu kết minh, phổ thiên đồng khánh.

Tốt lắm, đến lúc đó bản hoàng nhất định sẽ thay mặt chúng Yêu tộc gửi đến một món đại lễ!" Nói xong, trong mắt hắn lóe lên tia hàn quang.

Mười năm thoáng qua, trong thời gian đó lại xảy ra một chuyện lớn!

Một ngày, Nhân Hoàng Hoa Dịch gặp Minh Hà Lão Tổ, rồi đàm đạo hồi lâu trong điện Nhân Hoàng.

Hoa Dịch đã cho Minh Hà Lão Tổ một gợi ý, đó là để Minh Hà khai mở Lục Đạo, sáng tạo Luân Hồi!

Minh Hà vốn ở Minh Thổ, là chủ nhân thực sự của nơi này, đã cai quản Minh Thổ tám trăm triệu năm.

Việc sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi không ai thích hợp hơn lão.

Nhờ công đức khai sáng Lục Đạo Luân Hồi, có lẽ sẽ giúp Minh Hà một cử thành thánh!

Đây cũng là cách Hoa Dịch báo đáp cái tình của thượng cổ đại thần Minh Hà khi thường xuyên đến Nhân tộc giảng đạo.

Nghe đề nghị của Hoa Dịch xong, mắt Minh Hà Lão Tổ đỏ rực vì hưng phấn, tim đập thình thịch.

Lão nắm tay Hoa Dịch trò chuyện ròng rã ba ngày, lúc đi thì cảm ơn rối rít, suýt chút nữa thì quỳ xuống lạy.

Thật sự, việc không thể thành thánh luôn là một cái dằm trong tim Minh Hà Lão Tổ.

Giờ đây việc sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi đã trải ra cho lão một con đường thênh thang, cho nên đối với lão, Nhân Hoàng Hoa Dịch có ơn tái tạo!

Sau ba ngày dài đàm đạo, Minh Hà Lão Tổ mặt đầy phấn khởi, mang theo lòng biết ơn vô hạn quay về Huyết Hà ở Minh Thổ.

"Như vậy chuyện của Hậu Thổ đã được giải quyết." Hoa Dịch đứng trong điện Nhân Hoàng, ngẩng đầu nhìn bầu trời sao mênh mông, lẩm bẩm tự nhủ.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Cùng lúc đó, lại có một chuyện gây kinh động, đó là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của phương Tây đang truyền giáo ở Đông hoang.

Trong vòng ngắn ngủi mười mấy năm, nhờ sức mạnh của văn tự Nhân tộc, hai người thực sự đã lôi kéo được không ít tín đồ, tạo dựng được một nền móng không nhỏ.

Dù hiện tại chưa chạm đến Nhân tộc, nhưng rất nhiều chủng tộc xung quanh đã bị thu phục!

"Hiện tại dù mới là trung kỳ Hồng Hoang, nhưng nhờ văn tự Nhân tộc, xem ra Tây Phương Giáo cũng đang trỗi dậy." Nghe tin này, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Tây Phương Giáo vốn nhờ văn tự Nhân tộc mới thực sự quật khởi, đây là quan hệ nhân quả không thể ngăn cản.

Nhưng Nhân tộc hiện tại đã có Nhân Giáo, đương nhiên không thể

hòa nhập vào Tây Phương Giáo.

Đây là cuộc đấu tranh giữa hai đạo thống, sự đối lập về văn hóa!

Hai vị thánh phương Tây mưu đồ đánh cắp khí vận của Nhân tộc và Đông hoang để lập giáo thành thánh, Hoa Dịch tự nhiên không cho phép.

Ngay lập tức hôm sau hắn đi tìm Thông Thiên Giáo Chủ, rồi với tư cách là chủ nhân Nhân Giáo, Thông Thiên lập tức hạ một đạo thánh dụ: Phàm là ai gia nhập Tây Phương Giáo, tín ngưỡng Tây Phương Giáo đều nhất luật không được vào điện Nhân Giáo nghe thánh âm vô thượng!

Thánh dụ vừa ra, vô số sinh linh các tộc ở Đông hoang đều hoàng mang.

Một bên đã thành thánh, có Vạn Tiên Triều Nhân Giáo, một bên chỉ là hai vị Chuẩn Thánh chưa lập đạo thống, chỉ có giáo nghĩa Tây Phương.

Kẻ ngốc cũng phân biệt được tốt xấu!

Thế là, vô số sinh linh Đông hoang đều vứt bỏ Tây Phương Giáo, quay lại vòng tay của Nhân Giáo.

Việc này trực tiếp bóp chết thế đầu của Tây Phương Giáo ngay từ trong trứng nước, khiến nhị thánh phương Tây tức đến nửa sống nửa chết.

Họ phát hiện ra, ngoài Đông hoang, các khu vực khác của Hồng Hoang như Nam hoang, Bắc hoang cũng bắt đầu tẩy chay Tây Phương Giáo.

Chương 106

Dẫu sao, việc Thông Thiên giảng đạo, mở cửa tiện lợi đã nổi danh khắp ngoài Đông hoang.

Vô số chủng tộc và sinh linh từ các hoang vực khác đều kéo đến nghe đạo.

Lúc này Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề có thể nói là gậy ông đập lưng ông, muốn khóc không nước mắt, xôi hỏng bỏng không.

Nhưng họ lại không dám nói nhiều, thậm chí không dám lộ vẻ giận dữ, vì thánh nhân thông thiên triệt địa, có mặt ở khắp nơi.

Chỉ cần họ thốt ra tên thánh nhân, thánh nhân có thể nghe thấy ngay lập tức và giáng lâm pháp thân.

Nhân quả lớn lao như vậy, Chuẩn Thánh phương Tây không thể chịu đựng nổi, ít nhất là trước khi thành thánh!

"Chuẩn Đề, giờ phải làm sao đây?

Bao nhiêu công sức truyền giáo mấy chục năm nay đều đổ sông đổ biển hết rồi, đại nghiệp chưa thành mà thân đã bại, phải làm sao đây!" Trên một ngọn núi ở Đông hoang, Tiếp Dẫn mặt mày khổ sở quay lại hỏi.

Chuẩn Đề thở dài: "Ai, sự đã đến nước này ta cũng không biết nói gì, chỉ có thể nói chúng ta quá nóng vội, không nên đắc tội với tất cả người của Nhân Giáo và Nhân tộc." Cả hai đều mặt mày ủ rũ, nhưng giây tiếp theo, Tiếp Dẫn đột nhiên mắt sáng lên, như thể nghĩ ra điều gì đó hưng phấn nói: "Này Chuẩn Đề, nếu dưới đất không được thì chúng ta lên trời!

Trời rộng lớn như vậy, ngay cả Yêu Hoàng và Yêu Đế cũng khó

quản hết.

Ở Yêu tộc dù đã có Yêu Giáo và Xiển Giáo, nhưng Thái Thượng và Nguyên Thủy đều không quá chú trọng giáo hóa Yêu tộc, cũng chưa bao giờ khai đàn giảng đạo.

Thế lực và danh vọng của họ ở đó kém xa Thông Thiên Giáo Chủ, chẳng phải đây là cơ hội cho chúng ta sao?

Tại sao chúng ta không nhân lúc này lên trời truyền giáo một chuyến?

May mắn thì lôi kéo được một lượng lớn giáo chúng, không thì chúng ta quay về Tây hoang chờ đợi thời cơ!" Một câu nói khiến mắt Chuẩn Đề sáng rực lên, hắn ngẩng đầu đại tán đây là một chủ ý hay!

Ngay sau đó, không chút do dự, hai người lập tức đăng thiên tiến về phía Yêu vực.

"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề muốn lên trời truyền giáo ư?" Không lâu sau, thông qua các phương pháp, Hoa Dịch nhận được tin tức, mặt hắn hơi ngẩn ra rồi mắt lóe lên: "Như vậy cũng tốt, với sự bất tác vi của Thái Thượng và sự câu tâm đấu giác của Nguyên Thủy, Tây Phương nhị thánh đến Yêu tộc truyền giáo có lẽ sẽ gây ra hỗn loạn không nhỏ.

Mượn thế lực Tây Phương Giáo để dần dần làm tan rã Yêu tộc từ bên trong, khiến chúng tứ phân ngũ liệt!" Hoa Dịch mắt lóe lên tinh quang, rồi không quản chuyện đó nữa, vì không lâu sau, hắn có khả năng đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

Tám năm nữa trôi qua, khi ánh nắng rực rỡ dần thay thế bầu trời sao, một ngày mới sắp đến.

Cùng với những luồng kim quang rực rỡ, Thiện Ngã, Ác Ngã, Bản Ngã trong linh đài Hoa Dịch cuối cùng đồng thời tu luyện tới Đại La

Kim Tiên.

Điều này cũng có nghĩa là lúc này, trải qua đúng hai mươi tám năm, Hoa Dịch chính thức bước vào đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ còn cách Chuẩn Thánh một bước chân.

Có thể nói, chỉ cần khiến Thiện Ngã rời khỏi linh đài hóa thành Thiện Thi là có thể đạt tới Chuẩn Thánh!

Và hôm nay cũng chính là năm thứ mười tám kể từ khi Hoa Dịch đính hôn với Tổ Vu Hậu Thổ.

Ngày Hoa Dịch cùng nữ thần đại địa Hậu Thổ và Doãn Nặc của bộ lạc Toại Thị thành hôn đã đến!

Hôm nay đặc biệt náo nhiệt, vạn tộc Hồng Hoang phổ thiên đồng khánh.

Doãn Nặc của Nhân tộc và Hậu Thổ của Vu tộc đã chờ đợi ngày này từ lâu.

Lúc này, dưới điện Nhân Hoàng là biển người, khắp bầu trời và mặt đất đều là sinh linh các tộc.

Vô số chủng tộc từ xa lặn lội đến chúc hạ Nhân Hoàng, mười hai vị Tổ Vu đích thân tề tựu đông đủ!

Khắp núi đồi đều là tiếng hoan hô, nơi chân trời xa xăm chật kín sinh linh.

Hai vị chính chủ xuất hiện, từ phía chân trời, dưới sự hộ tống của mười một vị Tổ Vu, nữ thần đại địa Hậu Thổ mặt ửng hồng, nghi thái vạn phương, khoác trên mình bộ váy đặc trưng của Vu tộc, bước đi giữa hào quang đầy trời, đẹp đến nghẹt thở!

Cùng lúc đó ở một phía khác, hỏa diễm bừng cháy khắp thiên

không, nhuộm đỏ cả bầu trời.

Dưới bầu trời đỏ rực, với sự hộ tống của hàng vạn người dân Nhân tộc, một đóa hồng liên từ từ nở rộ, một thiếu nữ Nhân tộc tiên tư trác tuyệt từ trong đó bước ra.

Thiếu nữ Doãn Nặc bớt đi một phần anh khí thường ngày, thêm vào một phần điển nhã và đoan trang.

Tư sắc của nàng không hề kém cạnh Tổ Vu Hậu Thổ.

Một người khuynh quốc khuynh thành, một người nghi thái vạn phương!

Khi hai nàng xuất hiện, toàn bộ chân núi Đại Hoang, toàn bộ Đông hoang và lãnh địa Nhân tộc đều chấn động!

Tiếng hoan hô, tiếng chúc hạ vang dội không dứt.

Sau đó, thanh quang đầy trời, Thượng Thanh Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ từ trên trời giáng xuống, mặt mày rạng rỡ!

Thông Thiên Giáo Chủ dõng dạc nói: "Hiện tại, mời Nhân Hoàng xuất hiện!" Một tiếng quát khiến không khí hiện trường đạt tới đỉnh điểm, vạn chúng sinh linh như biển cả.

Trên không trung nở rộ từng đóa lễ hoa linh lực rực rỡ.

Có thể nói lúc này vạn chúng chú mục, còn long trọng hơn cả thiên hôn của Đế Tuấn và Thái Âm nữ thần Hi Hòa năm xưa.

Có thể mời một vị thánh nhân chủ trì hôn lễ, chỉ có thể là Nhân Hoàng Hoa Dịch!

Mặt trời dần nhô cao, ánh nắng phổ chiếu thiên địa, tượng trưng cho một ngày mới.

Giữa lúc mặt trời mọc ở phương Đông, trên núi Đại Hoang, vị Nhân Hoàng đương đại đạp trên vạn trượng kim quang từ trên trời

giáng xuống!

Khoảnh khắc đó, Nhân Hoàng Hoa Dịch uy nghiêm vô cùng, uy chấn bát hoang, thân hình vĩ ngạn khiến vạn tộc sinh linh đều sinh tâm thần phục.

Dưới sự chứng kiến của vạn người, Hoa Dịch đạp trên kim quang, trong tiếng hoan hô của chúng sinh, bước đến trước mặt hai nàng.

Lúc này, cả Hậu Thổ và Doãn Nặc đều đỏ mặt, không tự chủ được mà sinh lòng tu sáp.

Chương 107

Tiếng hoan hô bên dưới càng thêm mãnh liệt, bất kể là Vu tộc, Nhân tộc hay vạn tộc Hồng Hoang đều vô cùng kích động!

"Nhân Hoàng, ta giao Hậu Thổ nhà ta cho ngài, phải đối đãi tốt với nàng đấy!" "Ngô hoàng, con gái tộc ta được ngài để mắt tới là hạnh phúc to lớn của bộ lạc Toại Thị, xin hãy chăm sóc nàng thật tốt." Lúc này, Tổ Vu Cú Mang, Đế Giang và các tộc lão bộ lạc Toại Thị đều cảm thán nhìn Nhân Hoàng, rồi giao tay của Hậu Thổ và Doãn Nặc vào tay Hoa Dịch.

Tay của hai vị nữ tử đều vô cùng thon dài, trắng như mỡ đông.

Khi Hoa Dịch đưa tay nắm lấy tay hai nàng, có thể cảm nhận được thân hình họ run rẩy rõ rệt.

"Được rồi, chúng ta đi thôi!" Hoa Dịch dắt tay hai nàng mỉm cười nói: "Đi thôi." Hắn dắt hai vị tân nương bước lên cao đài.

Nhìn thấy muội muội hay tỷ tỷ của mình được đưa lên cao đài, ngay cả các Tổ Vu đã sống tám trăm triệu năm cũng rơm rớm nước mắt.

Dù ở thế giới Hồng Hoang khắc nghiệt, sống lâu như vậy, dù là hòn đá cũng được sưởi ấm, ai mà chẳng có tình cảm!

Mười một vị Tổ Vu cùng vô số người dân nhìn Nhân Hoàng dắt hai vị tân nương bước lên.

Tiếp đó, Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày hồng hào hô lớn một tiếng: "Lão đạo tuyên bố, lấy Thiên làm giám, lấy Địa làm chứng, Tiên Thiên Nhân Hoàng chính thức đại hôn!" Phổ thiên chi hạ vang lên những tiếng phạm âm, như lời chúc phúc chân tâm của thánh nhân,

thiên địa chấn động, xuất hiện vô số điềm lành.

Tiếng người hò reo, tiếng cười vui như biển.

Mười một vị Tổ Vu cùng vô số sinh linh đều mỉm cười trong khoảnh khắc này.

Trên bầu trời, ức vạn thương sinh chứng kiến Nhân Hoàng thành hôn.

Hoa Dịch cũng rất vui, Hậu Thổ và Doãn Nặc đều thẹn thùng.

Mọi thứ dường như đang tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp, Nhân tộc và Vu tộc sắp bước vào kỷ nguyên mới!

Nhưng khi mọi người, mọi sinh linh đang chúc phúc cho Tiên Thiên Nhân Hoàng và hai vị Nhân Hậu thì đột nhiên, một nhóm khách không mời mà đến!

Một đám mây từ chân trời trôi tới như sóng cuộn biển gầm, trong phút chốc che lấp cả bầu trời.

Ban ngày vốn trong xanh nhanh chóng bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc, sấm chớp đùng đùng, tiếng lôi oanh chấn kèm theo một luồng uy áp cực lớn!

Ai nấy đều sững sờ, rồi mặt biến nên vô cùng âm trầm.

Hoa Dịch dắt tay Hậu Thổ và Doãn Nặc, không cảm xúc nhìn lên trời.

Mây đen che phủ thương khung, bao trùm đại địa thành một tầng màn đen.

Gió thổi mạnh, cuồng phong hô khiếu, cả bầu trời như biển cả gầm thét.

Tiếp đó, trên bầu trời uy nghiêm vang lên một giọng nói: "Nhân Hoàng Hoa Dịch, thập nhị Tổ Vu, Nhân tộc và Vu tộc nghe đây!

Kể từ hôm nay, Yêu tộc ta tập kết tám ngàn một trăm chủng tộc không phục các ngươi, chính thức tuyên chiến!" Một câu nói khiến vô số chủng tộc Hồng Hoang đều biến sắc!

Yêu tộc chọn đúng lúc Nhân Hoàng đại hôn để khai chiến, đây rõ ràng là muốn tử chiến không thôi!!

Vô số sinh linh mặt đều biến sắc, mười một vị Tổ Vu mặt lạnh như tiền.

Nhân Hoàng Hoa Dịch lúc này ánh mắt lộ ra hàn mang!

Trận chiến này được định vào hai năm sau, chiến trường tại vực ngoại Hồng Hoang, trong vũ trụ bao la.

Thời gian hai năm đối với tuổi thọ dài lâu của Yêu tộc gần như không là gì, họ cũng cần thời gian chuẩn bị.

Đông Hoàng Thái Nhất hạ quyết tâm phải chiến thắng Nhân Vu hai tộc một cách đường hoàng, sau đó thống nhất Hồng Hoang!

Vì hắn có chỗ dựa!!

Sở dĩ chọn vực ngoại vì không muốn phá hủy thiên địa Hồng Hoang.

Lịch sử đã thay đổi, khiến Thái Thượng và Nguyên Thủy chứng đạo Yêu tộc thành thánh, nên dù không thể xoay chuyển được Hồng Quân Đạo Tổ, họ cũng có thể lợi dụng điều này để khống chế cục diện chiến trận, giữ cho nguy hại tránh xa đại địa Hồng Hoang.

Nghe theo yêu cầu của hai vị thánh nhân trong Tam Thanh, Đông Hoàng Thái Nhất cũng tôn trọng kiến nghị đó, dẫu sao thánh nhân mà, phải giữ sự tôn trọng cần thiết.

Sau khi tuyên chiến, chúng Yêu tộc rút lui.

Chân núi Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, Đông hoang cho tới toàn

bộ Hồng Hoang đều im phăng phắc, tĩnh lặng như tờ.

Vì ai nấy đều biết, một cơn phong bão khổng lồ chưa từng có sắp giáng xuống.

Một cơn phong bão sẽ vượt xa Long Hán đại kiếp hay cuộc tranh giành Ma Đạo năm xưa, với sự tham gia của bốn vị Tiên Thiên Thánh Nhân và hàng triệu triệu sinh linh.

Một khi nổ ra, nhất định sẽ là thiên băng địa liệt!

Mây đen trên trời tan biến, lộ ra bầu trời xanh thẳm, hiện trường lặng ngắt.

Nhưng lúc này, một người đàn ông đứng ra, Nhân Hoàng Hoa Dịch đứng ra!

Một cây Thí Thần Thương đỏ thắm xuất hiện trên tay, Hoa Dịch đứng thẳng với thân hình vĩ ngạn, dắt hai vị thê tử nhìn vạn chúng chúng sinh thiên hạ.

Hắn giơ cao Thí Thần Thương, đại hống một tiếng: "Muốn chiến, liền chiến!" Một câu nói khiến toàn thiên hạ chấn động, vô số người dân Nhân tộc và Vu tộc, vô số sinh linh đứng về phía họ đều đồng thanh hô lớn!

"Muốn chiến liền chiến!!!" Tiếng huyên náo, tiếng hò hét, tiếng gào thét vang dội cả đại địa Hồng Hoang.

Những chủng tộc từng chịu áp bức của Yêu tộc đều đồng loạt đứng dậy, toàn thân tràn đầy chiến ý.

Trong tiếng hò reo như sóng trào biển cuộn, uy nghiêm của Nhân Hoàng là vô địch!

"Ai, xem ra Hậu Thổ đã thực sự tìm được một chốn về tốt." Chứng kiến cảnh này, mười một vị Tổ Vu đều mặt đầy cảm thán.

Ngay cả Tổ Vu Huyền Minh vốn luôn đặc lập độc hành, ngã hành ngã tố, cũng chấn động nhìn nam tử vĩ ngạn đang đứng trên điện cao kia.

Chương 108

Nhìn Hậu Thổ mặt đầy hạnh phúc, không hiểu sao Huyền Minh cảm thấy có chút kỳ lạ.

Trong tiếng hô vang rền trời đất, đại hôn của Nhân Hoàng và hai vị mỹ nữ đã kết thúc.

Sau đại hôn, dưới ánh trăng trắng ngần, hai vị mỹ nữ đẹp đến nghẹt thở đang chậm bước tiến vào.

Đêm nay trăng sao vằng vặc, chú định là một đêm dài.

Hai năm sau, đại chiến Nhân - Vu - Yêu sắp nổ ra!

Thời gian mười tám năm thoáng qua, giờ đã đến thời kỳ đại quyết chiến quyết định vận mệnh Hồng Hoang!

Dưới núi Đại Hoang, lãnh địa Nhân tộc, quân đoàn Nhân tộc hùng hậu tiến về vực ngoại, trong đó có mười vạn Kim Tiên, trăm vạn Huyền Tiên, ngàn vạn Chân Tiên, Thiên Tiên và Địa Tiên thì không đếm xuể.

Trải qua mấy trăm năm giảng đạo và giáo hóa của Thông Thiên Giáo Chủ, cả tộc Nhân tộc không ai không là tiên!

Kỳ tích chấn động Hồng Hoang này cuối cùng đã được hoàn thành dưới tay Hoa Dịch.

Một con cự thú Hồng Hoang bay lên không trung, toàn thân vàng rực như đúc bằng vàng ròng, trên đầu cự thú là một nam tử vĩ ngạn.

Nam tử tay cầm trường thương đỏ thắm, mặt đầy uy nghiêm nhìn về phương xa.

Càng lên cao, phong áp càng mạnh tạt vào mặt, xuyên qua tầng khí

quyển cao hàng tỷ vạn mét, hiện ra trước mắt là vũ trụ bao la.

Quân đoàn Nhân tộc đang tiến về vực ngoại tham gia cuộc chiến với Yêu tộc.

Vì trận chiến này chưa từng có tiền lệ, thậm chí có thể làm băng hủy thiên địa Hồng Hoang, nên để không kết hạ nhân quả quá lớn và cũng là nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ, quân đội ba tộc hẹn nhau tại chiến trường vực ngoại!

Đợt chiến dịch này không chỉ là đại chiến của ba tộc Nhân Vu Yêu, mà còn có hàng vạn, hàng triệu chủng tộc Hồng Hoang khác tham gia vào các trận doanh, cùng tham dự cuộc đại quyết chiến quyết định xu hướng của Hồng Hoang!

Cùng lúc đó, phía Vu tộc và Yêu tộc.

Hàng triệu triệu quân Vu tộc rời núi Bất Chu, Cửu Trọng Lăng Tiêu phong vân dũng động, Ba Mươi Sáu Thiên Cang, Bảy Mươi Hai Địa Sát, Ba Trăm Sáu Mươi Lăm bộ Yêu chúng, một ngàn tám trăm vạn ức yêu tinh, tổng cộng hàng trăm triệu vạn ức đại quân Yêu tộc!

Núi Bất Chu, Thiên đình Lăng Tiêu đều mây vần gió cuốn, sát khí đằng đằng.

Tam Thanh Thánh Nhân, mười hai Tổ Vu, Nhân Hoàng Hoa Dịch, Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Tuấn, ngay cả Thánh Nhân Nữ Oa lúc này cũng mở mắt.

"Cuối cùng cũng bắt đầu rồi sao!?" Trên cung Tử Tiêu, Đạo Tổ Hồng Quân mặt đầy nghiêm trọng nhìn xuống hạ giới.

Vô số chủng tộc Hồng Hoang cũng vậy.

Vực ngoại, cách đại địa Hồng Hoang hàng trăm triệu vạn ức năm ánh sáng.

Đánh nhau ở đây sẽ không làm hư hại Hồng Hoang.

Trong vũ trụ bao la, Hoa Dịch nhìn muôn vàn tinh tú, đôi mắt trong trẻo lấp lánh ánh sáng.

Giữa vũ trụ bao la lạnh lẽo, nhìn tinh hà lưu chuyển, hắn luôn có cảm giác như cách một thế giới.

Vô số hằng tinh tỏa sáng rực rỡ.

Lúc này, quân đội ba tộc đều đã đến chiến trường vực ngoại.

Trước mặt là đại quân Vu Yêu hùng hậu, vô số người dân Nhân tộc không ngờ rằng có một ngày mình lại cùng Vu Yêu tham gia cuộc đại quyết chiến quyết định vận mệnh Hồng Hoang.

Nhân tộc từng yếu đuối biết bao, nhưng hãy nhìn hiện tại xem!

Mọi người đều nhìn về phía vị vua của mình với ánh mắt rực cháy, chính vị vua này đã dẫn dắt Nhân tộc yếu tiểu đến ngày hôm nay, một thân dũng chiến thương thiên, phá vỡ kết cục định sẵn, cải biến Hồng Hoang, bản thân hắn đã là một huyền thoại bất hủ!

Trên đầu yêu thú khổng lồ, Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu tiên chính mắt nhìn vị Nhân Hoàng này, hắn nhìn Hoa Dịch thật sâu rồi nói: "Nhân Hoàng, dù bản hoàng cũng không thể không thừa nhận ngươi thực sự đặc biệt, trong vòng ngắn ngủi vạn năm có thể dẫn dắt Nhân tộc đến mức độ này.

Có lẽ nếu năm xưa Yêu tộc chúng ta thay đổi thái độ với Nhân tộc một chút, kết cục đã khác rồi!" Thái Nhất lắc đầu cảm thán, rồi giây tiếp theo mặt trở nên dữ tợn, quát lớn: "Nhưng thời gian không thể quay lại, ngươi đã đứng ở phía đối lập với Yêu tộc ta, nên bây giờ chỉ có thể bị ta hủy diệt!" Boong!

Boong!

Boong!

Chuông Hỗn Độn trên đầu chúng Yêu tộc tỏa ra ức vạn quang hoa, tiếng chuông vang khắp bát hoang, thậm chí nửa cái vũ trụ!

Uy thế của Tiên Thiên Chí Bảo hiển lộ rõ rệt vào lúc này!!!

Thấy Yêu Hoàng có chuông Hỗn Độn uy nghi như vậy, hàng triệu triệu đại quân Yêu tộc đều hò reo, chiến ý sục sôi.

Nhưng đúng lúc đó, mười hai đạo thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện, chắn ngay trước đại quân Nhân tộc!

"Thái Nhất, đừng quên còn có chúng ta!" "Ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, hôm nay là lúc thu hồi nợ cũ khi xưa ngươi vây khốn Vu tộc chúng ta!" Mười hai Tổ Vu cùng hàng trăm triệu quân Vu tộc dày đặc từ trên trời giáng xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng: "Hừ, hôm nay bản hoàng sẽ thu dọn cả Vu tộc và Nhân tộc!" Mười hai Tổ Vu cười lớn: "Ha ha ha, nếu đã vậy thì lên đi!" "Đông Hoàng Thái Nhất!" Người Vu tộc tính tình thẳng thắn, các Tổ Vu cũng vậy, nói xong họ lập tức xông lên, dẫn đầu đại quân Vu tộc lao tới!

"Hừ, muốn chiến liền chiến!" Đông Hoàng Thái Nhất cũng lạnh lùng quát một tiếng, thúc yêu thú lao về phía trước, dẫn dắt đại quân Yêu tộc xung kích.

Trong phút chốc hai bên giao tranh, đánh đến mức ức vạn tinh thần mờ mịt!

"Ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, để ta xem những năm qua ngươi tiến bộ được bao nhiêu!" "Hừ, một lũ sâu kiến mặt đất mà cũng dám tranh phong với trời, xem chiêu!!" Mười hai Tổ Vu vây khốn Đông Hoàng Thái Nhất, cùng ra tay sát chiêu.

Đông Hoàng Thái Nhất không hoảng không loạn, nhờ uy của Tiên

Thiên Chí Bảo chuông Hỗn Độn mà đại chiến với mười hai Tổ Vu, thế quân lực địch!

"Thái Nhất, ta đến giúp ngươi!" Lúc này, Yêu Đế Tuấn cũng nhảy ra, dẫn theo Thiên Cang, Địa Sát và các bộ yêu chúng vây công Tổ Vu.

Mười hai Tổ Vu thực sự rất mạnh, dù đối mặt với Yêu Hoàng, Yêu Đế cùng chuông Hỗn Độn và các bộ yêu chúng vẫn đánh rất ung dung thoải mái.

"Chúng yêu nghe lệnh, kết Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Yêu Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng, tức thì vô số phồn tinh trong vũ trụ mênh mông rung chuyển, một đạo tiên thiên đại trận khổng lồ từ trên trời giáng xuống, trấn áp toàn bộ Hồng Hoang.

Chương 109

Nhưng phía Vu tộc cũng chẳng hề sợ hãi, chỉ thấy mười hai vị Tổ Vu đồng thanh hét lớn: "Nam nhi Vu tộc, kết Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận!" Ngay lập tức, vô số Vu tộc cùng mười hai Tổ Vu hợp thành đại trận, va chạm kịch liệt với Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc.

Trong chớp mắt, cảnh tượng như một vụ nổ lớn của vũ trụ bùng phát!

Hai đại pháp trận đối đầu, hàng tỷ ngôi sao hằng tinh bên trong bị mẫn diệt.

Một trận chiến thiên băng địa liệt, khiến người ta phải kinh thán.

Đúng lúc này, trên bầu trời vũ trụ lại có thêm một toán đại quân Yêu tộc bay đến, quân số lên tới hàng trăm vạn triệu.

Dẫn đầu chính là sáu vị Yêu soái còn lại của Yêu tộc, cùng với Yêu sư Côn Bằng.

Côn Bằng là kẻ tàn độc, năm xưa từng chặn đường giết chết Hồng Vân đạo nhân, tâm địa vô cùng hẹp hòi.

Lần này lại bị Tiên Thiên Nhân Hoàng đoạt mất danh hiệu Thiên Địa Chi Sư, khiến Yêu văn của hắn hoàn toàn bị mai một.

Vì vậy, lúc này có thể nói là kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

Hắn sải rộng đôi cánh khổng lồ, đôi mắt huyết sắc dữ tợn, gương mặt vặn vẹo!

"Nhân Hoàng, ta muốn ngươi phải chết!!!" Phải biết rằng, Yêu sư Côn Bằng là kẻ mạnh nhất trong số các Yêu thánh, thực lực đã đạt tới Tam Thi Chuẩn Thánh.

Hắn vừa triển cánh, uy áp cuồng bạo tức thì bùng nổ, khiến hàng chục vạn tinh cầu khổng lồ bị thổi lệch khỏi vị trí!

"Nhân Hoàng, đi chết đi!!!" Côn Bằng mặt đầy sát khí, vừa ra tay đã là sát chiêu, sức mạnh khổng lồ bộc phát về tứ phía, khiến đại quân Yêu tộc phía sau phải dạt ra.

Ngay cả năm vị Yêu thánh còn lại cũng không dám tiến lên, sợ bị vạ lây.

Nhưng vào lúc này, Hoa Dịch mặt không chút sợ hãi!

"Hừ, Tam Thi Chuẩn Thánh!" Nhìn Côn Bằng đang lao tới, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên tia lạnh lẽo.

Ngày trước đối mặt với một Đông Hoàng Thái Nhất trảm Tam Thi, hắn còn chẳng có dư địa để ra tay, giống như một con kiến hôi đáng thương.

Nhưng sau hơn một vạn năm, hắn đã không còn như xưa, hiện tại đã là Đại La Thái Ất Kim Tiên cao giai.

Ngay lập tức, Thí Thần Thương tỏa ra tiên hồng quang mang, Hoa Dịch nhìn Yêu sư Côn Bằng, ánh mắt sắc lẹm!

"Dù là Tam Thi Chuẩn Thánh thì đã sao, ta cũng có thể chiến một trận!" Dứt lời, Hoa Dịch lao thẳng về phía trước, hóa thân thành một cây huyết hồng trường thương khổng lồ xuyên thấu thiên địa!

"Nhân Hoàng!!!" Côn Bằng gầm lớn, sải cánh thu lấy mặt trời, mang theo xung kích khổng lồ lao trực diện vào Hoa Dịch.

"Hừ!" Nhưng trong làn hồng mang đó, Chí Tôn Cốt trước ngực Hoa Dịch đột nhiên tỏa ra thần quang rực rỡ, chiến lực tức thì tăng trưởng gấp mười lần.

Cùng lúc đó, Hắc Động Chi Can hấp thụ năng lượng xung quanh,

Vĩnh Hằng Chi Thận cung cấp tiên lực gấp mười lần quán nhập vào cơ thể, Thôi Xán Chi Thận cũng bùng nổ toàn diện.

Trong phút chốc, chiến lực của Hoa Dịch tăng theo cấp số nhân.

Tru Tiên Trận treo trên đỉnh đầu, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hiện ra dưới chân, bốn thanh Tru Tiên Kiếm cũng bao quanh thân thể.

Với sự gia trì hào hoa như vậy, Hoa Dịch và luồng bạo phát lực khổng lồ kia va chạm toàn diện!!

Sau đó, hắn hoàn hảo không chút thương tổn!!

"!?" Thấy cảnh này, Yêu sư Côn Bằng đại kinh thất sắc.

Hắn vốn định một chiêu diệt gọn Tiên Thiên Nhân Hoàng, nhưng không ngờ sự gia trì của Nhân Hoàng lại quá kinh người.

Công kích đánh lên người hắn đều bị Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ngăn cản, tiếp đó bị sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận hóa giải trực tiếp!

Thêm vào đó là lực thôn phệ không ngừng nghỉ của đối phương, khiến sắc mặt Côn Bằng biến đổi.

Lúc này, Hoa Dịch khoác trên mình huyết sắc hỏa diễm lao lên, tay cầm Thí Thần Thương, đâm ra một đạo thương mang hạo đại thông thiên.

Tiên lực gấp mười lần bình thường toàn diện quán nhập vào Thí Thần Thương, dưới sức mạnh của Đệ Tam Chí Tôn Thuật.

Thí Thần Thương tỏa ra quang hoa huyễn lệ rực rỡ, tựa như một vầng huyết dương giữa vũ trụ!

Hoa Dịch tay cầm vầng huyết dương đó, trực tiếp tung một quyền về phía Yêu sư Côn Bằng.

“Khốn kiếp!!” Nhìn thương mang sắc bén vô cùng và cây trường thương như huyết dương kia, Yêu sư Côn Bằng kinh hãi, không ngừng lùi lại.

Nhưng trong khoảnh khắc, Chí Tôn Cốt trước ngực Hoa Dịch lại một lần nữa tỏa ra quang hoa dị thường.

“Đệ Nhị Chí Tôn Thuật, Luân Hồi!!” Dứt lời, kèm theo một tiếng hét lớn, Yêu sư Côn Bằng kinh hoàng phát hiện thời gian xung quanh đã ngưng đọng.

Mọi thứ đều trở nên vô cùng chậm chạp, thời gian như bị kéo giãn ra hàng triệu lần!

“Khốn kiếp, phá cho ta!” Côn Bằng mặt mày dữ tợn gầm lên một tiếng, một luồng sức mạnh khổng lồ tràn ngập toàn thân, thực lực Tam Thi Chuẩn Thánh đỉnh phong bùng nổ, như bài sơn đảo hải, kình đào hãi lãng!

Đỉnh phong Chuẩn Thánh quả không hổ danh, Yêu sư Côn Bằng trong nháy mắt đã thoát khỏi sự trói buộc của Luân Hồi.

Phải biết rằng, Côn Bằng là một trong những kẻ có tốc độ nhanh nhất Hồng Hoang, tốc độ kinh khủng đó có thể xưng là vô địch dưới Thánh nhân.

Hắn lập tức sải cánh muốn lùi lại phía sau!

Nhưng Hoa Dịch sao có thể để hắn thoát?

Hắn đã chuẩn bị sẵn đại sát cục thứ ba, định dành cho Yêu sư Côn Bằng một đòn chí mạng nhất!

“Vốn định để đối phó Đông Hoàng Thái Nhất, giờ lấy ngươi ra thử chiêu vậy!” Ánh mắt Hoa Dịch lóe sáng, ngay lập tức, sau lưng hắn xuất hiện vô số Tiên Thiên Tỏa Liên.

Những sợi xích này chính là từ Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình với ba mươi ba tầng Tiên Thiên cấm chế.

Chương 110

Vô số cấm chế từ tứ diện bát phương lập tức trói chặt Yêu sư Côn Bằng.

Chờ đến khi hắn phản ứng lại, Hoa Dịch đã xuất hiện trước mặt, cây trường thương mang theo hàng tỷ huyết mang trực tiếp đâm ra.

Sau đó là một vụ nổ kinh thiên động địa.

Một hắc động khổng lồ xuất hiện ở giữa, giây tiếp theo khuếch tán ra xung quanh.

Vô số hằng tinh dưới xung kích như sóng dữ đã bị đánh cho tan tành, nở rộ như những bông pháo hoa rực rỡ trong vũ trụ.

Giây tiếp theo, Nhân Hoàng Hoa Dịch bước ra từ vụ nổ kinh khủng đó, phía sau là tiếng thảm thiết của Yêu sư Côn Bằng.

Khoảnh khắc này, toàn bộ đại quân Yêu tộc đều ngẩn ngơ.

"...

Sao có thể!?" Năm vị Yêu thánh dẫn đội còn lại đều trợn mắt há mồm.

Phải biết đó là Côn Bằng, Yêu sư trảm Tam Thi Côn Bằng!

Ngay cả Yêu Hoàng đại nhân nếu không có Hỗn Độn Chung cũng chưa chắc là đối thủ.

Vậy mà một tồn tại mạnh mẽ như thế lại bại, bại trong chớp mắt với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.

Thật không thể tin nổi!!

Đông Hoàng Thái Nhất đang giao chiến với mười hai Tổ Vu cũng biến sắc.

Hắn tự hỏi nếu không có Hỗn Độn Chung gia trì, liệu mình có đỡ nổi chuỗi sát chiêu đó không?

Đáp án là không thể, đó hoàn toàn là cục diện tất sát!!

"Tiên Thiên Nhân Hoàng thật quá đáng sợ, tốc độ trưởng thành quá nhanh, đoản đoản vạn năm đã như vậy, nếu cho hắn thêm vài vạn năm nữa thì sẽ thế nào!?" Đông Hoàng Thái Nhất càng nghĩ càng kinh hãi, định thừa lúc Hoa Dịch không chú ý, nhân lúc sơ hở sẽ ra tay đánh chết Tiên Thiên Nhân Hoàng ngay tại chỗ!

Nhưng mười hai Tổ Vu lập tức phát hiện điều bất thường, liền vây quanh hắn!

"Ha ha ha, Thái Nhất Yêu Hoàng, đối thủ của ngươi là ta!" "Đông Hoàng Thái Nhất, định ra tay lén lút với một hậu bối, ngươi có còn biết xấu hổ không!?" "Ha ha ha, thống khoái, thống khoái!

Không hổ là phu quân của Hậu Thổ ta, có thể lấy tu vi này chiến thắng Tam Thi Chuẩn Thánh.

Hậu Thổ ta quả nhìn không lầm, đã chọn được một vị phu quân tốt!" Mười hai vị Tổ Vu đều cười lớn, Tổ Vu Hậu Thổ càng thêm phần rạng rỡ, mỹ mục liên hồi nhìn về phía Hoa Dịch.

Thấy phu quân mạnh mẽ như vậy, làm thê tử nàng cũng vô cùng tự hào.

Nàng thật không ngờ phu quân của mình lại mạnh đến mức này.

Đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày dữ tợn, thẹn quá hóa giận hét lớn: "Vô số đại quân Yêu tộc, toàn lực ứng phó, cùng lũ Vu tộc này cá chết lưới rách!!!" Hắn không còn quan tâm đến thể diện nữa, mọi thứ đều vì tương lai của Yêu tộc.

Hắn muốn nhân lúc chiến tranh kịch liệt, cấp cho Nhân Hoàng đòn chí mạng nhất!

Thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn muốn liều mạng, mười hai Tổ Vu cũng lạnh lùng: "Hừ, cá chết lưới rách!

Để xem cá chết hay lưới rách!" Sau đó, trận chiến giữa hai tộc Vu - Yêu càng thêm kịch liệt.

Tại vực ngoại chiến trường, vô số hằng tinh bị đánh thành từng mảnh nhỏ.

Ở Hồng Hoang thế giới, vô số chủng tộc trên đại địa đều ngẩng đầu nhìn lên trời, quan sát cuộc đại chiến bi tráng chưa từng có.

Vô số Yêu tộc và Vu tộc lần lượt ngã xuống.

Riêng Nhân tộc và một bộ phận Yêu tộc, do sợ bị dư chấn từ trận chiến giữa Nhân Hoàng và Côn Bằng ảnh hưởng nên đã lùi ra rất xa, vì vậy không chịu tổn thất quá lớn.

Lúc này, bên ngoài hắc động do năng lượng khổng lồ hình thành, Hoa Dịch vô cùng cảnh giác vì hắn cảm nhận được Yêu sư Côn Bằng vẫn chưa chết, thậm chí chưa chịu thương hại quá lớn!

Dù sao cũng là một vị đại thần thượng cổ trảm Tam Thi, người sáng tạo ra Yêu văn, tuyệt đối không dễ chết như vậy.

Quả nhiên giây tiếp theo, hắc động tan biến, Yêu sư Côn Bằng thoát khốn lao ra, tóc tai rũ rượi, mặt mày điên cuồng.

"Tiên Thiên Nhân Hoàng, ngươi đã chọc giận ta, ta phải giết ngươi!!!" Yêu sư Côn Bằng mang theo áp lực hạo đại phủ xuống, muốn xé xác Hoa Dịch!

Hoa Dịch cũng không hề e sợ, tay cầm Thí Thần Thương, thao túng Tru Tiên Kiếm, chân đạp Diệt Thế Liên, trên đầu là Kiếm Trận đồ đại chiến cùng hắn.

Trận chiến đánh đến mức thiên băng địa liệt, hàng tỷ tinh tú mẫn

diệt!

“Tam Thi tề xuất, phá diệt bát hoang!!” Khi trận chiến đang kịch liệt, Yêu sư Côn Bằng đột ngột hét lớn, ngay sau đó từ sau lưng hắn vọt ra ba thân ảnh tương đồng.

Đó chính là Thiện thi, Ác thi và Bản ngã của Côn Bằng!

Lúc này Tam Thi tề xuất, tổng cộng bốn tôn chuẩn thánh đồng loạt vây công Hoa Dịch, khiến áp lực của hắn tức thì tăng lên gấp trăm lần!

Nếu không có Diệt Thế Liên phối hợp với Thí Thần Thương công thủ vẹn toàn, cùng bốn thanh Tru Tiên Kiếm sát phạt, Hoa Dịch chắc chắn đã bị Côn Bằng bùng nổ toàn lực miểu sát.

Nhưng dù vậy, tình thế vẫn vô cùng nguy hiểm.

Bởi vì đây chính là Côn Bằng, kẻ từng uy chấn Hồng Hoang!

“Hỏng bét!” Chứng kiến cảnh này, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức nhận thấy sự nguy hiểm của Nhân Hoàng.

Thông Thiên vốn tính hào sảng, từng có giao tình sâu đậm với Hồng Vân đạo nhân.

Hồng Vân lại bị Côn Bằng giết, tính theo nhân quả, Thông Thiên có lý do để ra tay với Côn Bằng!

Nhưng khi Thông Thiên vừa chuẩn bị xuất thủ, bộc phát thánh uy để đánh chết Côn Bằng, thì đột nhiên trước mặt xuất hiện hai đạo thân ảnh quen thuộc.

Chương 111

"A ha, sư đệ." "Sư đệ, dạo này vẫn khỏe chứ." Hai đạo thân ảnh chặn trước mặt Thông Thiên, tỏa ra thánh nhân kim quang rực rỡ.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy, sắc mặt lập tức đại biến: "!?" Đúng vậy, lúc này xuất hiện trước mặt Thông Thiên không ai khác chính là hai vị sư huynh Thái Thanh và Ngọc Thanh!

"Không ngờ lại gặp hai vị ở đây, thật sự muốn cản ta sao!?" Thông Thiên mặt đầy nghiêm trọng, biết Thái Thượng và Nguyên Thủy đến đây là để ngăn cản việc cứu viện Nhân Hoàng.

Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng giả vờ thở dài: "Sư đệ, chúng ta đều vì đạo thống của mình, cũng là bất đắc dĩ thôi!" "Sư đệ, chúng ta đều nhờ Yêu tộc mà chứng đạo, hiện tại thánh cơ chưa vững, tuyệt nhiên không thể trơ mắt nhìn Yêu tộc bị hủy diệt!" Thái Thượng và Nguyên Thủy vẻ mặt như thể không còn cách nào khác.

Nhưng thực chất, Nhân tộc cũng thuộc đạo thống Thượng Thanh, là căn cơ thành thánh của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nếu Nhân tộc bị diệt, Thông Thiên làm sao có thể yên ổn!?

Lập tức có thể thấy rõ bản chất của nhị thánh.

Thông Thiên Giáo Chủ sao có thể nhìn Nhân tộc diệt vong, Nhân Hoàng lâm nguy, lập tức gầm lên: "Hai vị sư huynh, đừng cản ta!" Trong khoảnh khắc, một luồng thánh nhân uy áp hạo hãn bùng nổ về tứ phía, khiến cả vũ trụ cũng phải rung chuyển.

Cảm thụ uy áp hạo đại của Thông Thiên, cả Thái Thượng và Nguyên Thủy đều biến sắc.

Bọn họ thành thánh chưa được bao lâu, vậy mà Thông Thiên Giáo

Chủ đã đi trước một bước dài, khí tức hùng hậu rõ ràng đã tiệm cận mức trung giai Thánh nhân.

"Không ngờ Thông Thiên trong thời gian ngắn ngủi lại có tu vi cao như vậy!" "Xem ra khí vận của Nhân tộc quá nồng hậu, lại thêm công đức từ việc Nhân Hoàng sáng tạo chữ viết lần trước, những công đức này chúng ta căn bản không thể so bì!" Thái Thượng và Nguyên Thủy sắc mặt âm trầm, không ngờ khoảng cách với Thông Thiên lại lớn đến thế.

Phải biết trước đây Thông Thiên là người có tu vi yếu nhất!

"Nhị vị thánh giả, mau chóng ngăn chặn Thông Thiên Giáo Chủ!

Đợi ta đánh giết Nhân Hoàng, định đoạt chiến cục, Nhân tộc sẽ bị diệt ngay lập tức!" Ở phía xa, Côn Bằng đang điên cuồng tấn công cũng cảm nhận được khí tức của Thông Thiên, liền lớn tiếng kêu gọi.

Nghe vậy, Thái Thượng và Nguyên Thủy liếc nhìn nhau, thấy được sự kiên quyết trong mắt đối phương, liền lao lên chặn đường Thông Thiên!

"Ta lên trước!" "Được!" Thái Thượng và Nguyên Thủy lập tức chặn trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thật sự muốn chặn ta sao!?" Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ ánh mắt lạnh lùng, lòng nóng như lửa đốt.

Nhưng Thái Thượng và Nguyên Thủy lại ra vẻ thỏ chết cáo buồn: "Ai, sư đệ, chúng ta cũng là thân bất do kỷ, mong sư đệ thứ lỗi." "Sư đệ, không chịu thu tay sao?" Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên treo trên đỉnh đầu nhị thánh, Thái Thượng thậm chí còn tế ra Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp.

Thấy nhị thánh quyết tâm ngăn cản mình cứu Nhân Hoàng, Thông Thiên cũng thực sự nổi giận, phẫn nộ gầm lên: "Cút!" Trong nháy

mắt, một thanh bảo kiếm màu xanh xuất hiện trong tay, cùng lúc đó, tu vi kinh thiên địa khiếp quỷ thần của Thông Thiên toàn lực bùng nổ.

Vô số đại quân Yêu tộc kinh hãi vạn phần.

"Ai, sư đệ!" "Sư đệ đã nhất ý cô hành, thì đừng trách chúng ta!" Thấy Thông Thiên bùng nổ, Thái Thượng và Nguyên Thủy dù biết tu vi không bằng nhưng cậy vào hai đại Tiên Thiên Chí Bảo cùng Linh Lung Tháp, tuy không đánh bại được Thông Thiên nhưng toàn lực ngăn cản thì vẫn có thể.

Nhất thời, Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên một công một thủ, phối hợp với sự phòng ngự tuyệt đối của Linh Lung Tháp, Thông Thiên dù tiêu cấp vạn phần nhưng cũng không thể tiến thêm bước nào!

Cùng lúc đó ở phía bên kia, áp lực lên người Hoa Dịch lại tăng mạnh.

Yêu sư Côn Bằng cùng ba đạo thân toàn lực vây công, chiêu chiêu đều là sát chiêu chí mạng.

Hoa Dịch dù chân đạp Diệt Thế Liên, tay cầm Thí Thần Thương, Tru Tiên Tứ Kiếm sát phạt, cộng thêm Bàn Cổ chân thân tỏa sáng nhưng vẫn vô cùng gian nan.

Đừng quên, Hoa Dịch vẫn luôn lấy tu vi Đại La Kim Tiên cao giai chiến đấu với bốn tôn đỉnh phong Chuẩn Thánh.

Pháp lực hạo đại cũng không thể chịu nổi tiêu hao lâu dài!

"Không ổn, cứ tiếp tục thế này mình sẽ chết chắc.

Thượng Thương Kiếp Quang!!" Hoa Dịch nghiến răng kiên trì, hét lớn một tiếng, từ trước ngực bắn ra một đạo cực quang trắng xóa!

Thượng Thương Kiếp Quang lóe lên, chém đôi vô số tinh tú cản đường, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Nhưng Yêu sư Côn Bằng tự phụ tốc độ đệ nhất Hồng Hoang, sải cánh một cái đã lùi xa hàng chục năm ánh sáng.

Dù một tôn Thiện thi của hắn bị thương cũng nhanh chóng khôi phục hoàn toàn!

"Tam Thi Chuẩn Thánh quả nhiên khó chơi, mỗi đạo thân đều tương đương với bản ngã, tâm ý tương thông, cùng lúc ra tay thì uy lực không chỉ tăng gấp mười lần!" Hoa Dịch vừa đánh vừa lùi, tỏ ra vô cùng chật vật.

Quả thật, một khi trảm được Tam Thi thì tương đương với bốn người cùng cấp độ phối hợp không kẽ hở, vô số sát chiêu dồn dập không có khoảng cách, khiến đối thủ không kịp trở tay.

Cộng thêm tốc độ, sức phá hoại và khả năng khôi phục kinh hồn, đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm Tam Thi thực sự đáng sợ như vậy!

Giây tiếp theo, Côn Bằng cùng Tam Thi đồng loạt tấn công, không một góc chết, đều là sát chiêu chí mạng khiến Hoa Dịch không thở nổi.

"!!!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch không ngừng lùi lại, trong lúc nguy cấp, hắn nghiến răng hét lớn: "Luân hồi!" Ngay lập tức tại tim Hoa Dịch, dị quang thời gian của Chí Tôn Cốt bùng nổ, bốn tôn Côn Bằng xung quanh tức thì bị giảm tốc độ đi vô số lần, rơi vào trạng thái bị giam cầm thời gian.

Tuy rằng sự giam cầm này chỉ diễn ra trong tích tắc, giây tiếp theo Côn Bằng đã thoát khỏi vòng xoáy thời gian, nhưng bấy nhiêu đó là đủ để Hoa Dịch thoát ra khỏi vòng vây, lùi về khu vực an toàn, cũng chính là Nội Thiên Địa của hắn!

"Khốn kiếp, lại để thằng nhãi đó chạy thoát!" "Năng lực thao túng thời gian thật là phiền phức!" "Hắn đâu rồi?" "Không biết, mau tìm

cho ta!" Côn Bằng cùng Tam Thi vừa kinh vừa nộ, bùng nổ thần thức chuẩn thánh tìm kiếm tung tích Hoa Dịch.

Lúc này trong Nội Thiên Địa, Hoa Dịch thở hổn hển, tận dụng linh khí bên trong để bổ sung tiêu hao trước đó!

"Không được, cứ thế này thì không xong, linh khí trong Nội Thiên Địa cũng sẽ có lúc cạn kiệt, khi đó mình sẽ không còn sức chống đỡ công kích của Yêu sư Côn Bằng nữa!" Hoa Dịch tâm trạng vô cùng tiêu cấp, hắn đã đánh giá thấp Tam Thi Chuẩn Thánh toàn lực bùng nổ.

Quan trọng nhất là Yêu sư Côn Bằng, kẻ mà ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất nếu không có Hỗn Độn Chung cũng phải nể sợ vài phần!

"Chẳng lẽ mình phải tế ra Bàn Cổ Phủ, hoặc giải khai phong ấn, bộc phát toàn bộ uy lực của Tru Tiên Trận sao!?" Bàn Cổ Phủ?

Không nghi ngờ gì, một rìu khai thiên uy lực đủ khiến Thánh nhân khiếp sợ.

Còn bộc phát Tru Tiên Trận thì bên trong có một đạo pháp lực hạo đại do Thông Thiên phong ấn, một khi giải phong cũng có thể uy hiếp Thánh nhân.

Nhưng cả hai đều là át chủ bài cuối cùng của Hoa Dịch, không đến đường cùng tuyệt đối không thể tùy tiện sử dụng.

"Không còn cách nào khác sao?" Một lát sau, khí tức của Hoa Dịch đã khôi phục hoàn toàn, nhưng linh khí trong Nội Thiên Địa đã tiêu hao quá nửa.

Chương 112

Dù sao một tôn Đại La Thái Ất Kim Tiên toàn lực hấp thu, cộng thêm tính đặc thù của hắn, lượng linh khí tiêu hao gấp vô số lần người thường.

“Linh khí còn lại chỉ đủ cho ta khôi phục ba lần nữa.

Nội Thiên Địa có thể giúp ta lập tại bất bại chi địa, nhưng ta không thể trốn tránh mãi ở đây.” Hoa Dịch nỗ lực bình tĩnh phân tích cục diện.

Đúng lúc đó, ở bên ngoài vũ trụ băng lạnh tối tăm, Yêu sư Côn Bằng mặt mày dữ tợn gào thét: “Nhân Hoàng, cút ra đây!

Nếu không ra, ta sẽ tự tay tàn sát sạch sẽ Nhân tộc của ngươi!!!!” Vì hàng trăm vạn ức đại quân Nhân tộc, Hoa Dịch không thể cứ rúc mãi trong Nội Thiên Địa.

Một khi Nhân tộc bại trận, Vu tộc cũng sẽ thất thế.

Nếu cán cân chiến thắng nghiêng về Yêu tộc, vô số Nhân tộc ở Hồng Hoang sẽ gặp họa!

“Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Đợi đã... có một cách!” Hoa Dịch định lao ra, đúng lúc này trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Ở bên ngoài Nội Thiên Địa!

“Ha ha ha, tốt, Nhân Hoàng, nếu ngươi đã không ra thì đừng trách ta.

Chúng yêu quân nghe lệnh, tàn sát Nhân tộc cho ta!” Khi Côn Bằng chuẩn bị hạ lệnh thì sắc mặt hắn chợt biến đổi.

Một cây trường thương tiên hồng đột nhiên đâm ra từ hư không, cùng với bốn thanh Tru Tiên Kiếm định xé nát hắn!

"Hừ, ngu xuẩn, Nhân Hoàng rốt cuộc cũng chịu ra rồi!" Nhìn cây trường thương huyết sắc, Côn Bằng lạnh hừ một tiếng, sải cánh lùi ra sau với tốc độ vượt cả ánh sáng.

Cùng lúc đó, Thiện thi, Ác thi và Bản ngã của hắn đều tung ra đòn chí mạng định oanh sát Hoa Dịch.

"Nhân Hoàng!" "Ngô Hoàng!!!" Vô số Nhân tộc kinh hãi thất sắc, nhưng các đại yêu và năm vị Yêu soái đã chặn phía trước, khiến đại quân Nhân tộc không thể tiến thêm bước nào.

Nhìn thấy công kích sắp đánh trúng Nhân Hoàng, đại quân Nhân tộc bất chấp sống chết muốn phá vây cứu giá.

"Hừ, muốn cứu hắn sao?

Nằm mơ đi!" Yêu thánh Kế Mông hạ lệnh, đại quân Yêu tộc lao về phía Nhân tộc.

Dù có Cửu Thiên Tức Nhưỡng, nhưng Nhân tộc vẫn không thể đột phá vòng vây của Yêu tộc!

"Tổ Thiên Hỏa Phần Thiên Đại Trận!" Doãn Nặc giơ cao tiên kiếm trong tay, một đạo Thiên Hỏa Phần Thiên Đại Trận hoàn mỹ cường đại hơn xuất hiện giữa vũ trụ, tỏa ra những đóa hồng liên rực cháy như sóng dữ!

"Ha ha, tổ trận sao?" Yêu thánh Kế Mông cười lạnh, hô lớn với chúng yêu: "Kết Chư Thiên Tinh Thần Bắc Đẩu Đại Trận!" Do Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận cần có Tinh Thần Phan, nên lúc này Yêu tộc kết thành Bắc Đẩu Đại Trận.

Nhưng dù vậy, uy lực của nó cũng không hề thua kém Phần Thiên Đại Trận của Nhân tộc.

Bắc Đẩu Thất Tinh và Hồng liên hỏa diễm va chạm giữa vũ trụ đen tối, bùng nổ dữ dội.

"Ngô Hoàng!" Trong làn hỏa diễm, Doãn Nặc vô cùng tiêu cấp nhưng cũng lực bất tòng tâm.

Cùng lúc đó, ba đạo công kích mãnh liệt đánh trúng người Hoa Dịch, bùng phát một vụ nổ kinh thiên.

"Phu quân!" "Nhân Hoàng!" Lúc này, mười hai Tổ Vu đang đại chiến với Đông Hoàng Thái Nhất và đại quân Yêu tộc đều kinh hãi, muốn ra ứng cứu.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, đỉnh đầu treo Hỗn Độn Chung dẫn quân chặn đường: "Ha ha ha, xem ra không cần bản hoàng ra tay rồi.

Lũ Vu tộc ngu xuẩn, chiến đấu chưa kết thúc, các ngươi định đi đâu!" Thấy Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn chặn đường, mười hai Tổ Vu mặt mày âm trầm, đặc biệt là Hậu Thổ tâm cấp như lửa đốt, nhưng hàng tỷ triệu đại quân Yêu tộc đã chặn lối, nàng không thể đến ngay bên phu quân được.

Giây tiếp theo, vụ nổ dần tan đi, Hoa Dịch xuất hiện dưới làn hỏa diễm, trông có vẻ khá chật vật.

"Hà... hà." Lúc này dù không bị thương, nhưng để chống đỡ công kích đó hắn cũng đã dốc hết sức.

Tuy nhiên, ánh mắt Hoa Dịch lại càng thêm sáng rỡ!

"Quả nhiên không sai, trận chiến càng nguy cấp thì bình cảnh tiến giai của mình càng lỏng lẻo!" Thấy cảnh này Hoa Dịch càng thêm hưng phấn.

Đúng vậy, hắn muốn dùng áp lực từ Yêu sư Côn Bằng để bộc phát toàn bộ tiềm năng, đột phá cấp độ.

Bởi vì đây là con đường duy nhất nếu không muốn động đến các át chủ bài.

"Phá cho ta!" Hoa Dịch gầm lên, hóa thành một đạo huyết mang lao thẳng về phía Yêu sư Côn Bằng!

"Ha ha ha, đã chủ động nộp mạng thì đừng trách ta!" Rõ ràng Côn Bằng không nhận ra kế hoạch của Hoa Dịch, hắn cười dữ tợn dẫn theo ba tôn đạo thân lao tới.

Giây tiếp theo là một cuộc đại chiến kinh thiên động địa.

Hoa Dịch lấy sức một người đại chiến với bốn tôn chuẩn thánh đỉnh phong!

"Nhanh hơn chút nữa, nhanh nữa lên, vẫn chưa đủ!" Trong trận chiến điên cuồng bất chấp tính mạng, khí thế của Hoa Dịch càng lúc càng mạnh, bình cảnh trong cơ thể càng thêm lỏng lẻo!

"Ha ha ha, Nhân Hoàng hèn mọn, chết đi!!" Yêu sư Côn Bằng vẫn không phát giác, ngược lại càng tăng cường công thế, tận hưởng cảm giác ngược sát Nhân Hoàng!

Từng ngôi sao nổ tung giữa vũ trụ đen tối, ba phương thế lực không ngừng giao chiến.

Một cuộc đại chiến bi tráng chấn động Hồng Hoang.

Các sinh linh đều đồn đoán, may mà trận chiến diễn ra ở vực ngoại, nếu là ở Hồng Hoang thì thiên địa chắc chắn đã tan nát.

Lúc này, bao gồm cả Hồng Quân, tất cả các đại thần thượng cổ đều mật thiết quan tâm trận quyết chiến quyết định vận mệnh Hồng Hoang này.

Chương 113

Đúng lúc đó, Hoa Dịch rốt cuộc cũng đạt đến ngưỡng đột phá!

"Tới rồi!" Hoa Dịch trợn trừng mắt, vận chuyển toàn bộ tu vi hạo hãn, chuẩn bị một hơi phá vỡ bình cảnh, đạt tới Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong!

"Ha ha ha ha, định đột phá vào lúc này sao, thật quá ngu xuẩn!!" Cảm nhận khí thế trên người Hoa Dịch tăng vọt, Côn Bằng phát hiện Nhân Hoàng sắp đột phá!

Hắn cười lớn rồi lao vào.

Cùng lúc đó, Tam Thi của hắn cũng ra đòn tấn công, một vụ nổ khổng lồ như pháo hoa rực rỡ bùng nở giữa vũ trụ bao la.

"Ngô Hoàng!!!" "Nhân Hoàng!!!!" Vô số Nhân tộc kinh hãi, mười hai Tổ Vu biến sắc, còn Yêu sư Côn Bằng thì cười đắc thắng!

"Ha ha ha, dù ngươi có sáng tạo ra chữ viết thì đã sao, kẻ thực sự tồn tại cuối cùng chỉ có ta, ta mới là Thiên Địa Chi Sư!!!!" Côn Bằng cười điên dại, việc Hoa Dịch sáng tạo chữ viết đè bẹp Yêu văn đã giáng cho hắn một đòn tâm lý không nhỏ.

Lúc này Nhân Hoàng cuối cùng cũng chết dưới tay hắn, nút thắt trong lòng bấy lâu rốt cuộc đã được tháo gỡ!

Nhưng khi Côn Bằng đang cười lớn thì năng lượng khủng bố trong vũ trụ dần tán đi.

Khi dư chấn hoàn toàn tiêu biến, sắc mặt Côn Bằng đại biến: "!?" Thì ra lúc này, quanh thân Hoa Dịch đang hình thành một đạo dị quang, giúp hắn chống đỡ luồng linh lực chấn động khủng bố kia.

Nhìn thấy đạo dị quang đó, Côn Bằng kinh hô: "Cửu Thiên Tức

Nhưỡng!

Tại sao Cửu Thiên Tức Nhưỡng của Oa Hoàng tộc ta lại ở đây!!" Một lời nói ra khiến vạn tộc Hồng Hoang đang giao chiến đều sững sờ.

"Cái gì?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng!?" "Cửu Thiên Tức Nhưỡng của Oa Hoàng đại nhân!?" "Của Nữ Oa đại thánh sao lại xuất hiện trong tay Tiên Thiên Nhân Hoàng!?" "!!!!" Vô số chủng tộc chấn kinh, không ngừng nghị luận.

Sắc mặt Côn Bằng càng thêm âm trầm vì hắn phát hiện trong khoảnh khắc đó, Nhân Hoàng đã đột phá thành công!

"Hừ, dù có đột phá Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong thì đã sao!?

Vẫn không phải đối thủ của Yêu sư ta!" Côn Bằng lạnh hừ một tiếng rồi cười lớn.

Nhưng giây tiếp theo, khi một luồng khí thế như kình đào hãi lãng bùng phát từ người Hoa Dịch, Côn Bằng biến sắc, không kìm được kinh hô: "Khí tức Chuẩn Thánh!

Sao có thể!

Khí tức Chuẩn Thánh!!!" Đúng vậy, lúc này Hoa Dịch không phải đột phá Đại La đỉnh phong, mà là đột phá Chuẩn Thánh!

Đừng quên, dù tu vi nguyên thần của hắn mới là Đại La Thái Ất Kim Tiên cao giai, nhưng nhục thân của hắn lại đi theo một con đường khác, con đường giống hệt với mười hai Tổ Vu, đó chính là Nhục Thân Thành Thánh!

Ngay lập tức, dưới sự vận chuyển thần tốc của Hồng Mông Tạo

Hóa Quyết, cơ thể Hoa Dịch trở nên vô cùng vĩ ngạn, tỏa ra vạn trượng kim quang.

Tại chân núi Bất Chu xa xôi, trong điện Vu tộc, trái tim Bàn Cổ không ngừng đập mạnh, ngay cả Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ cũng chấn động kịch liệt.

Bởi vì nó cảm nhận được khí tức của chủ nhân!

"Khí tức của Phụ Thần!!" "Phụ Thần... mau nhìn Nhân Hoàng!?" Mười hai Tổ Vu cũng phát hiện ra, đều đại kinh thất sắc.

"!?" Đông Hoàng Thái Nhất chấn kinh tột độ, cảm thấy không thể tin nổi vì Hỗn Độn Chung trên đầu hắn bắt đầu mất kiểm soát.

Không chỉ Hỗn Độn Chung!

"Thái Cực Đồ của ta mất kiểm soát rồi!?" "Bàn Cổ Phiên của ta cũng vậy!!" Ngay cả Thái Cực Đồ của Thái Thượng, Bàn Cổ Phiên trên đầu Nguyên Thủy cũng rung chuyển dữ dội, muốn thoát khỏi sự trói buộc.

Bởi vì chúng đều do Bàn Cổ Phủ hóa thành, mà chủ nhân của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ chính là Tiên Thiên Bàn Cổ!

Các sinh linh vực ngoại đều chấn kinh tột độ.

Sau đó, phía sau lưng Hoa Dịch xuất hiện một tôn kim sắc cự nhân vĩ ngạn!

Cự nhân đứng sừng sững giữa vũ trụ đen tối bao la, đầu đội trời, chân đạp đất Hồng Hoang, xung quanh là nhật nguyệt tinh thần.

Vạn tộc Hồng Hoang đều ngẩn ngơ nhìn ngắm!

Khí tức của Hoa Dịch không ngừng tăng lên, kim sắc cự nhân phía sau càng thêm chói lọi.

Khi ánh vàng bùng phát đến cực hạn, Hoa Dịch gầm lên một tiếng:

“A!!!!” Cùng với tiếng hét đó, nhục thân của Hoa Dịch cuối cùng đã hoàn toàn bước vào cấp độ Chuẩn Thánh.

Điều đó có nghĩa là lúc này hắn đã ngang hàng với mười hai Tổ Vu, nhưng khác ở chỗ hắn còn có thể trảm Tam Thi, tu luyện nguyên thần!

Lúc này, ngay cả Tổ Vu Cú Mang cũng phải kinh thán: “Ta cảm giác nhục thân của Nhân Hoàng không hề thua kém chúng ta!” Giữa vũ trụ băng giá, Hoa Dịch tỏa ra vạn trượng kim quang, tư thế vĩ ngạn, tay cầm Thí Thần Thương.

“...

Sao có thể!?” Nhìn ánh kim quang dần tan đi và Nhân Hoàng một lần nữa được bao phủ bởi huyết sắc hỏa diễm, Yêu sư Côn Bằng mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Rõ ràng tu vi nguyên thần chỉ là Đại La Kim Tiên cao giai, tại sao có thể bộc phát khí tức Chuẩn Thánh, thực lực gần như ngang ngửa với hắn.

Điều này khiến Yêu sư cực kỳ chấn động.

“...

Không thể nào, tuyệt đối không thể!!” Lúc này không chỉ Côn Bằng, mà cả Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn đều chấn kinh.

Sau đó, trong tiếng hô hoán kinh ngạc của vạn quân, Hoa Dịch mặt không biểu cảm, thản nhiên ngẩng đầu lên.

“!!!!!” Côn Bằng cảm nhận được sự uy hiếp cực lớn, lập tức chuẩn bị toàn lực và hét lớn: “Dù nhục thân thành Chuẩn Thánh thì đã sao, ngươi vẫn không phải đối thủ của ta!!” Hắn điên cuồng gào thét, nhưng giây tiếp theo, Hoa Dịch tung người nhảy vọt, trong tích tắc

hàng tỷ tinh tú sau lưng mẫn diệt.

Sau đó với tốc độ vượt xa Côn Bằng gấp trăm lần, hắn xuất hiện ngay trước mặt kẻ địch!

Chương 114

"!?" Yêu sư Côn Bằng đại kinh thất sắc, hắn không thể bắt kịp tốc độ của Nhân Hoàng, dù hắn vốn hào xưng là đệ nhất tốc độ Hồng Hoang.

Nhưng dù vậy, Côn Bằng cũng không chịu ngồi chờ chết, hắn lập tức thu cánh bao phủ toàn thân!

Đôi cánh của Côn Bằng không chỉ để bay, nó còn có khả năng phòng ngự cực tốt, không thua kém Tiên Thiên Linh Bảo.

Năm xưa hắn từng dùng cánh chặn được Cửu Cửu Tán Hồn Hồ của Hồng Vân lão tổ!

Nhưng mục tiêu của Hoa Dịch không chỉ có mình Côn Bằng.

Nhìn thấy Yêu sư buộc phải phòng ngự, Tam Thi của hắn cũng cấp tốc bay tới ứng cứu.

Nhân lúc đó, Hoa Dịch phản thủ tung một quyền!

Một đạo kim dương rực rỡ hạo đại bùng nổ, soi sáng cả nửa vũ trụ, chính là Thái Dương Thần Quyền!

"A!!!" Năng lượng khổng lồ khiến Ác thi của Côn Bằng trọng thương, không nhịn được thét lên đau đớn.

Phải biết chiến lực lúc này của Hoa Dịch đã sánh ngang Tổ Vu!

Công thế vẫn chưa kết thúc, nhân lúc kim quang đang lóa mắt, Hoa Dịch xoay người tung một cú hồi mã thương!

Thí Thần Thương sắc bén vô cùng bùng nổ uy thế vô song, đâm trúng Thiện thi của Côn Bằng đang lao tới.

Tiếp đó, Hoa Dịch vẩy thương rồi tung một chưởng, chính là

Thánh Chưởng!

Một vùng không gian tối đen hiện ra thôn tính tinh cầu, mục tiêu chính là Bản ngã của Côn Bằng.

Chỉ trong ba chiêu, Hoa Dịch đã lấy thế áp đảo tuyệt đối, trọng thương ba đạo thân của Côn Bằng.

Nhưng công kích vẫn tiếp tục!

Một đạo cực quang trắng tuyết bắn ra từ trước ngực Hoa Dịch, xuyên thấu Bản tôn của Côn Bằng, đó chính là Thượng Thương Kiếp Quang sắc bén nhất.

"Phụt!!" Côn Bằng phun máu tươi, chịu trọng thương nặng nề!

Hoa Dịch không dừng lại, vô số Tiên Thiên Tỏa Liên tỏa ra bốn phía, phong tỏa Côn Bằng cùng ba đạo thân chuẩn thánh, định kéo bọn chúng vào trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

Bên trong bình có Tam Quang Thần Thủy, một khi bị kéo vào, cộng thêm pháp lực hạo đại của Hoa Dịch, bọn chúng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Côn Bằng sao có thể ngồi chờ chết, hắn liều mạng giãy giụa: "Khốn kiếp, mở ra cho ta!" Lập tức, Thiện thi của Côn Bằng tự bạo, mượn lực bùng nổ vô song để thoát khỏi xích sắt, dẫn theo hai đạo thân còn lại tháo chạy thảm hại.

Vì biết Thiện thi đã bị Thí Thần Thương đâm trúng chỗ yếu hại không cứu nổi nên hắn quả đoạn hy sinh để tự vệ!

"Khốn kiếp, ta bị trọng thương rồi, thực lực giảm mạnh, nếu ở lại chắc chắn sẽ mất mạng!" Mất đi một Thiện thi, thực lực Côn Bằng đại giảm, hắn là kẻ cơ hội nên thấy tình hình không ổn liền bỏ chạy ngay.

Giống như sau này hắn bỏ mặc Yêu đình chạy trốn, ôm theo chí bảo của Đế Tuấn.

Tốc độ chạy mạng của Côn Bằng là bậc nhất, cộng thêm dư lực từ vụ tự bạo của Thiện thi khiến tốc độ tăng vọt, bộc phát sinh mệnh lực cực hạn.

Trong khoảnh khắc, tốc độ của hắn vượt qua cả chân trời, khiến Hoa Dịch cũng không đuổi kịp.

Nhưng khi Côn Bằng đang hưng phấn vì sắp thoát chết thì từ phương xa Hồng Hoang bay tới một chiếc hồ lô đỏ cao ba thước ba thốn.

Chiếc hồ lô phun ra vô số hồng sa về phía Côn Bằng.

Hắn vừa tiếp xúc đã thấy đầu óc choáng váng, nguyên thần như bị tiêu tán, kinh hãi hét lên: "Cửu Cửu Tán Hồn Hồ của Hồng Vân!" Nếu ở trạng thái bình thường thì hắn chẳng sợ, nhưng giờ hắn đang trọng thương chạy trốn!

Ngay giây tiếp theo, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương đuổi kịp, từ phía Hồng Hoang truyền đến một tiếng cười lớn trầm hùng.

"Ha ha ha, Côn Bằng, năm xưa ngươi chặn giết ta, giờ là lúc nhân quả này phải kết thúc!" "Hồng Vân!!!" Yêu sư Côn Bằng gào thét điên cuồng, nhưng sức mạnh luyện hóa của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ đã tạo ra trở ngại lớn.

Trong chớp mắt, Hoa Dịch đã áp sát, Thí Thần Thương và Tru Tiên Tứ Kiếm đồng loạt ra trận.

Cộng thêm Thái Dương Quyền, Thái Âm Chưởng, Hồng Mông Tạo Hóa Quyền và Thanh Tịnh Lưu Ly Bình cùng thực lực tuyệt cường của hắn, cuối cùng Yêu sư Côn Bằng thảm thiết mất mạng dưới sát cơ vô tận của Thí Thần Thương, bị thu vào trong bình.

Sau khi Côn Bằng bị tiêu diệt, chiếc hồ lô đỏ kia bay về phía Hoa Dịch cùng một giọng nói: "Nhân Hoàng, cảm ơn ngài đã báo thù cho Hồng Vân ta.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ này xin tặng lại cho ngài, coi như kết thúc đoạn nhân quả này!" Hồng quang trên hồ lô tắt dần, khí tức của Hồng Vân lão tổ biến mất hoàn toàn, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ trở thành vật vô chủ!

"Tiên Thiên Linh Bảo, Cửu Cửu Tán Hồn Hồ sao!?" Cầm lấy chiếc hồ lô, ánh mắt Hoa Dịch lóe sáng.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chứa hàng triệu hạt cát đỏ, có thể tiêu hóa vạn vật, biến hóa vô thường, công thủ vẹn toàn!

"Không ngờ Hồng Vân lão tổ lại tặng mình một món đại lễ vào lúc quan trọng nhất!" Cát đỏ phun ra thì ngay cả Đại La Kim Tiên cũng phải hồn siêu phách tán, đây chính là món pháp bảo tấn công diện rộng cực tốt.

Trên vực ngoại chiến trường, nó sẽ phát huy chiến lực tối đa, vì vậy Hoa Dịch vô cùng hài lòng.

Lúc này, cả chiến trường chìm vào im lặng.

Đại quân Yêu tộc ngẩn ngơ, ngay cả Đông Hoàng và Đế Tuấn đang chiến đấu với mười hai Tổ Vu cũng phải dừng tay.

Không ai ngờ được một Yêu sư lừng lẫy, chuẩn thánh đỉnh phong trảm Tam Thi như Côn Bằng lại bỏ mạng dưới tay Nhân Hoàng mới tu luyện chưa đầy một vạn năm nghìn năm.

Với chiến lực mạnh mẽ của Côn Bằng, ai nấy đều thấy không thể tin nổi, nhưng đó chính là sự thật hiển nhiên!

Trước mặt họ, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp

Diệt Thế Liên, thân bao quanh Tru Tiên Kiếm, lúc này nhục thân đã thành Chuẩn Thánh, ngang hàng với mười hai Tổ Vu.

Hắn không còn sợ hãi những kẻ trảm Tam Thi nữa.

Với Tru Tiên Trận và Bàn Cổ Phủ, lúc quan trọng hắn thậm chí có thể đả thương hoặc giết chết Thánh nhân!

"Pháp môn của Vu tộc...

Chương 115

không ngờ người này lại nhất thể song tu, vừa tu luyện nguyên thần vừa rèn luyện nhục thân đạt tới đỉnh phong.

Tuy tu vi nguyên thần mới là Đại La Thái Ất Kim Tiên cao giai nhưng nhục thân đã thành Chuẩn Thánh!

Thực lực không hề thua kém ta!!" Yêu Đế Đế Tuấn mặt đầy nghiêm trọng, hắn không ngờ trên đời lại có người kết hợp được pháp môn rèn thể của Vu tộc và tu đạo của Hồng Hoang, tạo ra một sự bù đắp hoàn mỹ như vậy!

"Nhân Hoàng này vốn đã đủ công đức để thành thánh, chẳng lẽ hắn muốn lấy lực chứng đạo, song trọng chứng đạo sao!!" Lúc này, ngay cả Nữ Oa đang ẩn mình cũng không thể ngồi yên.

Sinh linh do nàng tạo ra một lần nữa mang lại bất ngờ cực đại.

Khi nguyên thần chưa trảm thi mà nhục thân đã đạt Chuẩn Thánh, nếu sau này cả hai đều đạt tới cấp độ đó thì sao?

Chẳng lẽ có thể uy hiếp cả Thánh nhân!?

Ý nghĩ táo bạo đó hiện ra khiến Nữ Oa trợn tròn mắt, gương mặt tiên nhan tuyệt mỹ hiện lên vẻ không thể tin nổi.

Nàng rốt cuộc đã tạo ra một sinh vật hoàn mỹ đến mức nào đây!

"Không ngờ hắn lại kết hợp hai con đường, tạo ra một đại lộ chấn động Hồng Hoang!" Trong cuộc chiến, mười hai Tổ Vu cũng vô cùng kinh ngạc.

Tổ Vu Thiên Ngô cười lớn: "Ha ha ha, tốt, tốt lắm!

Nhân Hoàng thiên tư dị bẩm, không làm ta thất vọng.

Hắn đã mở ra một con đường chưa từng có, thậm chí có thể sánh với Đạo Tổ năm xưa.

Chúng ta nếu có thể học hỏi từ đạo của Nhân Hoàng, biết đâu có thể bù đắp khiếm khuyết của bản thân!!" Nghe vậy, ánh mắt của các Tổ Vu khác đều sáng lên.

Đúng vậy, dù họ nhục thân vô địch nhưng không thể tu luyện nguyên thần, mà Nhân Hoàng thì làm được!

Đây là tiền lệ chưa từng có.

Nếu họ có thể tu luyện theo con đường thân hồn song tu của Nhân Hoàng thì chắc chắn sẽ mở ra một đại lộ thênh thang!

Ngược lại, Đông Hoàng Thái Nhất mặt mày sầm sì, vô cùng âm trầm.

Nếu mười hai Tổ Vu tìm được con đường mới để bù đắp khuyết điểm, vậy Yêu tộc còn chỗ đứng sao!?

Cơn giận bốc lên, Đông Hoàng Thái Nhất không còn kiềm chế được nữa, đôi mắt đỏ ngầu gầm lên: "Toàn bộ Yêu tộc nghe lệnh, vây giết Nhân Hoàng, giết không tha!!!!" Dứt lời, toàn bộ Yêu tộc sục sôi.

Giữa vũ trụ bao la, đại quân Yêu tộc dày đặc như ngân hà, như sóng dữ cuồn cuộn lao về phía Hoa Dịch.

Vô số đôi mắt đỏ rực phủ kín vực ngoại chiến trường, trông vô cùng đáng sợ.

Nhưng đối mặt với hàng trăm vạn ức đại quân Yêu tộc dẫn đầu bởi năm vị Yêu thánh, Hoa Dịch không hề hoảng loạn, trái lại còn nở nụ cười lạnh.

"Đến đúng lúc lắm, để ta thử uy lực của Cửu Cửu Tán Hồn Hồ này!" Nhìn quân đoàn Yêu tộc đang lao tới, Hoa Dịch mở nắp hồ lô,

vận chuyển pháp lực!

Uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo phụ thuộc vào thực lực của chủ nhân, chủ nhân càng mạnh thì uy lực càng lớn.

Hiện tại Hoa Dịch đã nhục thân Chuẩn Thánh, lực sát thương cực kỳ kinh khủng!

Hàng triệu hạt cát đỏ phun ra từ hồ lô, dưới sự gia trì của tu vi hạo hãn và Đệ Tam Chí Tôn Thuật, uy lực của mỗi hạt cát tăng lên gấp trăm lần, vượt xa so với thời Hồng Vân lão tổ.

Hàng tỷ quân Yêu tộc lao tới, nhưng giây tiếp theo va chạm với hồng sa là những tiếng thét thảm thiết liên hồi!

"A, mặt của ta, mặt của ta bị hủy rồi!" "Tu vi của ta, tu vi biến mất rồi!" "Mỗi hạt cát đỏ đều có thể hủy nguyên thần, diệt tu vi!!!!" Chỉ trong chốc lát, hàng triệu quân Yêu tộc hóa thành tro bụi, quân số tử vong không ngừng tăng lên, nhanh chóng đạt tới hàng chục triệu!

Lực sát thương của Hoa Dịch thật kinh người.

Lúc này khi nhục thân đã thành Chuẩn Thánh, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận cũng tăng mạnh, phân hóa thành bốn thanh đại kiếm hung hiểm.

Mỗi giây mỗi phút đều có hàng tỷ quân Yêu tộc mất mạng dưới kiếm trận!

Cùng lúc đó, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương đâm ra những đạo thương mang hạo đại, xuyên thấu thiên địa, tạo ra những hắc động khủng bố giữa vũ trụ.

"Lên!

Mọi người mau lên!!!" "Tấn công!" Vô số quân Yêu tộc tấn công Hoa Dịch, giữa vũ trụ tối tăm như có một trận mưa lưu tinh rực lửa,

tất cả đều nhắm thẳng vào hắn!

Bùm!

Bùm!

Bùm!

Những vụ nổ liên tiếp diễn ra, nhưng mọi công kích đều bị Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên ngăn cản bên ngoài.

Với thực lực nhục thân Chuẩn Thánh của Hoa Dịch, sự phòng ngự của đóa sen đen cũng tăng vọt.

Ngoại trừ Chuẩn Thánh cùng cấp, không ai có thể chạm vào người hắn, thậm chí một Chuẩn Thánh trảm Nhị thi bình thường cũng khó lòng phá được phòng ngự này.

Chỉ có đòn toàn lực của đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm Tam thi mới có thể đe dọa được hắn.

Hơn nữa, nhục thân Chuẩn Thánh của Hoa Dịch còn có sức phòng ngự biến thái hơn cả đóa sen đen.

"Hiện tại mình có thể điều động gần tám thành uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, đã có thể đe dọa được Thánh nhân.

Nhưng hiện tại bên Yêu tộc có tới ba tôn Thánh nhân, cộng thêm Đông Hoàng có Hỗn Độn Chung, nếu mình bày trận ngay lúc này cũng không thể gây ra thương hại quá lớn!" Hoa Dịch vừa chiến đấu vừa phân tích cục diện, quyết định không bày trận Tru Tiên vì như vậy sẽ để đối thủ có cơ hội phá giải từng phần.

Năm xưa Thông Thiên Giáo Chủ cũng bị phá giải theo cách đó, mà khi ấy Thông Thiên đã là Thánh nhân!

Giữa vạn quân Yêu tộc, Hoa Dịch đại sát tứ phương.

Chương 116

Các Yêu thánh như Dương Thương, Cửu Anh, Bạch Trạch đều đã trọng thương, máu nhuộm tiên y.

Nhưng ba vị nữ thánh tuyệt thế của Yêu tộc vẫn đang liều chết kiên trì!

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương đâm tới, thao túng Tru Tiên Kiếm đại chiến với ba đại Yêu thánh.

"Ưm!" "Dương Thương muội muội!" "Không sao, ta vẫn kiên trì được.

Hai vị tỷ tỷ cùng ta đẩy lui Nhân Hoàng!" "Được!" "Lên!" Dương Thương bị Hoa Dịch đâm trúng cánh, phun ra một ngụm máu tươi nhưng vị nữ tử thanh lãnh tuyệt sắc này vẫn nghiến răng chịu đựng.

Lúc này, Yêu thánh Bạch Trạch và Yêu thánh Cửu Anh cũng lao tới.

Bạch Trạch là một thiếu nữ không linh với mái tóc trắng dài có linh văn trên trán, còn Cửu Anh là một ngự tỷ nóng bỏng với mái tóc rực lửa.

Cả hai cùng phủ xuống cứu viện Dương Thương, đồng thời định tung đòn chí mạng cho Hoa Dịch!

Nhưng nhìn hai đại Yêu thánh lao tới, Hoa Dịch không hề sợ hãi, hắn giờ đã khác xưa.

Hắn phẩy Thí Thần Thương, một đạo tiên hồng thương mang xuyên thấu hằng vũ.

"Cửu Anh cẩn thận!" Bạch Trạch kêu lên, mái tóc trắng của nàng tung bay như tuyết giữa vũ trụ, đẹp đến nao lòng.

“Khốn kiếp!!” Yêu thánh Cửu Anh biến sắc, ra sức chống đỡ nhưng không thể cản nổi uy lực của một thương, bị đánh văng ra sau.

Dương Thương và Bạch Trạch định lao tới cứu, nhưng lúc này từ sau lưng Hoa Dịch xuất hiện vô số Tiên Thiên Tỏa Liên!

“Cửu Anh tỷ!” “Cửu Anh!” Hai người kia kinh hãi, nhưng Cửu Anh chưa kịp phản ứng đã bị Hoa Dịch thu vào Thanh Tịnh Lưu Ly Bình!

“Ngươi!

Ta liều mạng với ngươi!!” Bạch Trạch và Dương Thương phẫn nộ tột độ, dồn toàn bộ pháp lực.

Một đạo hào quang trắng và một đạo xanh khổng lồ nhắm thẳng vào Hoa Dịch mà đánh tới.

Uy lực của chúng đủ để xuyên thấu một ngôi sao hằng tinh, tạo ra một hắc động khổng lồ!

Nhưng Đại La Thái Ất Kim Tiên làm sao là đối thủ của Hoa Dịch?

Hắn thậm chí không buồn né tránh, trực tiếp đón đỡ.

Xung kích khổng lồ đập vào phòng ngự của Diệt Thế Hắc Liên, tạo ra một vụ nổ kinh thiên!

Bùm!!!!

“Thành công không!?” Dư chấn như sóng dữ cuộn trào, Bạch Trạch và Dương Thương hồi hộp quan sát.

Nhưng giây tiếp theo, sắc mặt họ trắng bệch.

Giữa vụ nổ kịch liệt, Hoa Dịch hoàn toàn không chút hấn gì, nhu quang của sen đen vẫn vận chuyển bình thường, đòn toàn lực của hai nàng không thể xuyên phá.

Nhìn cảnh này, Hoa Dịch không khỏi cảm thán.

Một vạn năm trước, hắn phải liều mạng mới đánh nổi một vị Yêu tộc đại thánh, còn giờ đây, bọn họ thậm chí không chạm nổi vào vẩy áo của hắn.

Cảm thán thoáng qua, ánh mắt Hoa Dịch trở nên lạnh lùng.

Trong trận chiến quyết định vận mệnh ba tộc này, tuyệt đối không thể nương tay!

Tay cầm Thí Thần Thương, Hoa Dịch hóa thành một đạo huyết mang lao thẳng về phía hai nàng.

Thương mang sắc bén vô song, cảm nhận được phong mang của nó, hai vị Yêu thánh đều biến sắc!

Tốc độ của Hoa Dịch lúc này đã vượt qua Côn Bằng, nhanh đến mức không kịp phản ứng.

Hắn giơ cao Thí Thần Thương tỏa ra hàng tỷ huyết mang, trực tiếp tung một cú thần long bãi vĩ, trường thương quét ngang, mang theo uy thế phá vạn pháp!

"Phụt!" "Ưm!" Thí Thần Thương sắc bén khiến cả Dương Thương và Bạch Trạch đều trọng thương.

Lúc này từ phía xa, một khí thế hạo đại khác lại ập tới!

"Nhân Hoàng!!!!" Đó là vị đại thánh cuối cùng của Yêu tộc, Yêu thánh Kế Mông.

Hắn lúc này cũng có tu vi Chuẩn Thánh, dường như đã thi triển bí pháp đốt cháy sinh mệnh, thực lực tăng vọt gấp trăm lần!

"Ta phải giết ngươi, giết ngươi!!!!" Kế Mông đôi mắt đỏ ngầu, gương mặt vặn vẹo gào thét lao về phía Hoa Dịch.

Thấy hắn bắt giữ Cửu Anh, Kế Mông vô cùng bi phẫn!

“Hừ!” Nhìn Kế Mông đang lao tới, Hoa Dịch lạnh hừ một tiếng.

Đối mặt với kẻ đang điên cuồng đốt cháy linh hồn, hắn cũng không dám chủ quan.

Hắn lập tức tung xích sắt thu cả Bạch Trạch và Dương Thương vào trong bình để luyện hóa bằng Tam Quang Thần Thủy.

Giây tiếp theo, Kế Mông điên cuồng lao vào đại chiến với Hoa Dịch, trận đánh khiến thiên địa đảo điên.

Nhưng pháp lực của Kế Mông rốt cuộc cũng chỉ là nhờ đốt cháy linh hồn, sau hàng trăm hiệp đấu với Hoa Dịch, hắn ngửa mặt lên trời gào thét tuyệt vọng.

“Cửu Anh, ta sẽ báo thù cho nàng!!” Ngay sau đó, vị Yêu tộc đại thánh bi phẫn này đã lựa chọn tự bạo.

Một vụ nổ có uy lực sánh ngang với hàng trăm triệu ngôi sao siêu tân tinh bùng phát, năng lượng khổng lồ tuôn trào như bài sơn đảo hải, kình đào hải lãng.

Vô số hằng tinh tan thành mây khói, một dải ngân hà rộng lớn tại vực ngoại chiến trường trực tiếp bị nổ đứt làm đôi!

Chương 117

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!!

"Yêu Thánh!!" "Kế Mông Đại Thánh!!" Vô số Yêu tộc bi phẫn không thôi.

Phải biết rằng Kế Mông ngoài thực lực tuyệt cường, còn nổi tiếng là một đại yêu hào sảng, không hề kiêu ngạo.

Lúc này, vì thầm mến Yêu Thánh Cửu Anh bấy lâu, hắn đã chọn cách tự bạo để cùng chết với Tiên Thiên Nhân Hoàng, điều này khiến vô số yêu quân vô cùng bi thống.

Tuy nhiên, mặc kệ thế nào, tuy Yêu Thánh Kế Mông đã bi phẫn hy sinh, nhưng nếu có thể kéo theo Nhân Hoàng của Nhân tộc chết chung, thì cũng xem như lập được một đại công.

Sau này nhất định sẽ được Linh Tiêu Yêu Đình lưu danh muôn thuở, truyền tụng thành giai thoại.

Lúc này, tất cả đại quân Yêu tộc đều nghĩ như vậy, nhưng sự thật có thực sự như thế không?

Khi năng lượng khổng lồ kia tan biến, sắc mặt tất cả Yêu tộc đều đại biến!

Bởi vì dưới vòng xoáy năng lượng kinh người từ vụ tự bạo của Yêu Thánh Kế Mông, một vị Nhân Hoàng toàn thân rực lửa tiên hồng bước ra.

Lúc này, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, chậm rãi bước ra dưới những ánh mắt kinh hãi tột độ.

"Không tiếc tự bạo, đúng là một đối thủ đáng kính." Hoa Dịch nắm chặt Thí Thần Thương, nhìn đống tàn hài trước mắt, ánh mắt lóe

lên.

Dưới sự chiến đấu điên cuồng và vụ tự bạo vừa rồi, hắn đã biết rõ hiện tại mình mạnh đến mức nào.

Đơn giản mà nói, một vụ tự bạo toàn lực của một Chuẩn Thánh đỉnh phong trảm tam thi, tối đa chỉ có thể đột phá phòng ngự tiên thiên của Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, không thể gây ra một chút thương tổn nào cho Hoa Dịch ở bên trong.

" hèn chi các Tổ Vu chủ yếu tu luyện nhục thân lại mạnh mẽ đến vậy, không hề thua kém Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung!" Đúng vậy, chính vì Vu tộc chỉ tu luyện thể phách mà không thể tu luyện nguyên thần, nên họ trở thành một loại Chuẩn Thánh khác biệt, đó cũng là cảnh giới hiện tại của Thập Nhị Tổ Vu.

Ngược lại, khi đóng một cánh cửa lại, thượng thiên lại mở ra cho Vu tộc một cánh cửa khác, khiến cho Vu thể của họ gần như bất khả xâm phạm, bất tử bất diệt.

Chỉ có Đồ Vu Kiếm được rèn từ huyết tế của Nhân tộc mới có thể phá vỡ kim thân, tiêu diệt sự bất tử của Vu tộc!

"!!!" Lúc này, chứng kiến sự việc xảy ra trên chiến trường, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đại biến.

Hắn không ngờ kết cục lại như vậy, mười đại Yêu Thánh thì có tới tám vị đã ngã xuống dưới tay Nhân Hoàng!

"Ha ha ha, Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi còn gì để nói không?" Tổ Vu Cường Lương cười lớn, mười một vị Tổ Vu còn lại cũng lộ vẻ châm chọc.

Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất lúc xanh lúc trắng, ngực phập phồng không định, nhưng giây tiếp theo hắn lại cười lớn dị thường!

“Ha ha ha, tưởng rằng đã kết thúc rồi sao?

Quá sớm rồi!

Ban đầu bản hoàng định để lại cho Nhân Hoàng một mạng, nhưng bây giờ hắn nhất định phải chết!!” Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu phát ra tiếng oanh minh điếc tai, nụ cười của Đông Hoàng Thái Nhất khiến Thập Nhị Tổ Vu cảm thấy bất an.

Ngay giây tiếp theo, một luồng khí tức hạo đại kinh thiên địa khiếp quỷ thần đột ngột tràn ngập cả vũ trụ, khiến Thập Nhị Tổ Vu đều biến sắc!

Hoa Dịch cảm thấy uy áp xung quanh đột nhiên tăng lên gấp ức vạn triệu lần, từ tứ diện bát phương ép tới khiến hắn không thể động đậy.

Sau đó, trong vũ trụ đen tối mênh mông, một bóng hình nữ tử khổng lồ hiện ra, thân hình nàng to lớn đến mức lấp đầy cả vũ trụ!

Tiếp đó, nữ tử nhẹ nhàng giơ ngón tay ra, chỉ về phía Hoa Dịch.

Một ngón tay ngọc bích khổng lồ ập tới, dưới ngón tay đó, Hoa Dịch cảm thấy mình như một con sâu nhỏ, không thể nói cũng không thể cử động.

Nữ Oa vậy mà muốn bóp chết Hoa Dịch như bóp chết một con sâu!

Thánh nhân chi uy, thật sự khủng bố như vậy!

Khắp Hồng Hoang, mọi sinh linh đều kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Ai cũng biết là ai đã ra tay, sự tồn tại mạnh nhất của Yêu tộc, cũng là vị Thánh nhân thứ hai sau Hồng Quân đã xuất thủ.

Ngón tay ngọc đâm thẳng về phía Hoa Dịch, khiến cả không gian

vũ trụ lõm xuống, vách ngăn thứ nguyên xung quanh vỡ vụn, lộ ra không gian hỗn độn hư vô vô tận.

Một ngón tay đâm thấu thương thiên, nghiền nát một góc của thế giới Hồng Hoang.

"Hoàng thượng của chúng ta!!" "Nhân Hoàng!!!" Vô số sinh linh Nhân tộc, Thập Nhị Tổ Vu, Hậu Thổ, và cả Thông Thiên Giáo Chủ đều lộ vẻ bi phẫn.

"Chao ôi, xong rồi, xong rồi." "Thật đáng tiếc, một đời Nhân Hoàng!" Ngay cả Tây Phương nhị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang ẩn mình quan sát cũng lắc đầu cảm thán.

Dưới đòn tấn công của Thánh nhân, mọi sinh linh đều cho rằng Nhân Hoàng chắc chắn phải chết, định sẵn là phi hôi yên diệt.

Nhưng ngay lúc đó, bóng hình nữ tử hạo đại đứng sừng sững trong vũ trụ bỗng nhiên lộ vẻ kinh ngạc, khẽ thốt lên một tiếng: "Hử?!" Sau đó, tất cả sinh vật đều chấn kinh!

"...

Không thể nào!!!" Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi thốt lên.

Thập Nhị Tổ Vu cũng trợn mắt hốc mồm.

Phía dưới ngón tay ngọc của Nữ Oa, một bóng hình vĩ ngạn vẫn ngạo nghễ đứng vững.

Người đó không ai khác chính là Nhân Hoàng Hoa Dịch!

Xung quanh Hoa Dịch đang hình thành một không gian kỳ lạ, đó chính là chí bảo phòng ngự mạnh nhất của hắn.

Sánh ngang với Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Tam Thập Lục Phẩm Sáng Thế Thanh Liên, chính là Hỗn Độn Châu!

"Có thể đỡ được một kích của ta sao?!" Lúc này, ngay cả Nữ Oa

cũng lộ vẻ kinh dị, giọng nói như thiên lại vang vọng khắp vũ trụ bao la.

Nàng đã không thể ra tay thêm lần nào nữa, vì đòn tấn công vừa rồi đã tiêu hao sạch nhân quả mà Tiên Thiên Nhân Hoàng xúc phạm tên húy của Nữ Oa.

Chương 118

Thánh nhân bất khả mạo phạm, huống chi là gọi thẳng tên húy với đầy sự hận thù!

Nhưng bây giờ điều đó không còn nữa, vì đòn đánh vừa rồi đã kết thúc sợi dây nhân quả đó.

Khi mất đi căn nguyên với Nhân tộc, Nữ Oa không còn ràng buộc nhân quả gì với họ nữa, thêm vào đó Hoa Dịch lại là người có đại lượng tiên thiên công đức.

Vì vậy, Nữ Oa không thể ra tay với Hoa Dịch nữa, trừ khi nàng dám làm trái ý trời, chấp nhận bị Thiên đạo phản phệ, lấy công đức để trừ công đức, cuối cùng là rớt xuống thánh vị!

Nữ Oa tuyệt đối không thể chấp nhận chuyện đó.

Sau một tiếng thở dài, Nữ Oa nhìn xuống Hoa Dịch đang cầm Thí Thần Thương ngẩng đầu nhìn mình, cảm khái lên tiếng: "Hài tử, ngươi thật sự khiến ta kinh ngạc." Giọng nói của Nữ Oa vang lên như tiếng chim bách linh, vô cùng động lòng người.

Nhưng lúc này sắc mặt Hoa Dịch lạnh lùng như sương, bởi vì ngay trước đó, người phụ nữ này đã muốn một ngón tay bóp chết hắn như bóp chết một con kiến.

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Liên, thân mang Tru Tiên Kiếm, vô cảm nhìn Nữ Oa cao cao tại thượng.

Dù đối mặt với Tiên Thiên Thánh Nhân, người mẹ đã từng sáng tạo ra nền văn minh Nhân tộc, lúc này hắn cũng không hề sợ hãi.

Thánh nhân to lớn nhất gầm trời này thì đã sao?

Hoa Dịch lúc này không phải là không có thủ đoạn giết Thánh

nhân, đừng quên hắn có Bàn Cổ Khai Thiên Phủ!

Lúc này, Oa Hoàng biết mình không thể ra tay nữa, nhìn xuống phía dưới nhạt giọng nói: "Hài tử, ngươi thực sự làm ta kinh ngạc.

Với tư chất của ngươi, chưa biết chừng sau này có thể thành Thánh nhân ngồi ngang hàng với ta.

Nhưng hiện tại hãy giao ra đi, cái đó không thuộc về ngươi!" Nữ Oa muốn Hoa Dịch giao cái gì?

Đúng vậy, chính là Đồ Vu Kiếm, chính xác hơn là sự ràng buộc của Nữ Oa với Nhân tộc bên trong Đồ Vu Kiếm!

Bây giờ Nữ Oa đã hối hận, không nên đem căn nguyên sáng sinh Nhân tộc ra, nên bây giờ muốn thu hồi lại để nắm giữ Nhân tộc chặt chẽ trong lòng bàn tay.

Nhưng nghe câu đó, Hoa Dịch lại lộ vẻ mặt lạnh lùng cười lớn: "Ha ha ha ha, giao ra?

Dựa vào cái gì bắt ta giao ra?

Dựa vào việc lúc trước bà đã từ bỏ Nhân tộc?

Dựa vào việc bà muốn giúp Yêu tộc đồ sát Nhân tộc chúng ta để hoàn thành Đồ Vu Kiếm sao?!

Bây giờ lại bắt ta giao ra, dựa vào cái gì?!

Dựa vào bà là Nữ Oa sao???" Nói đến cuối cùng, Hoa Dịch giận dữ hống lên.

Lúc này, vô số người dân Nhân tộc cũng lộ vẻ bi phẫn.

Nữ Oa này đã bao giờ quản họ, mặc kệ Nhân tộc tự sinh tự diệt, thậm chí trở thành thức ăn cho các tộc khác.

Đó là một đoạn lịch sử tăm tối nhất, một nghìn năm bi thảm nhất.

Nhân tộc phải trốn chui trốn nhủi, ngay cả Tiên Thiên Nhân Hoàng cũng suýt bị Yêu tộc ăn thịt.

Lúc đó Nữ Oa đang làm gì?!

"Nhân tộc ta đấu với trời, đấu với đất, đấu với vạn tộc Hồng Hoang mới có được cục diện như ngày hôm nay.

Huyết tế Đồ Vu Kiếm không thành, giờ lại muốn đòi lại, dựa vào cái gì!

Nữ Oa?!" Từng lời của Hoa Dịch như đâm vào tim, khiến vô số người Nhân tộc siết chặt nắm đấm, vẻ mặt không cam lòng.

Nhưng nghe những lời đó, Nữ Oa vẫn thản nhiên, cao cao tại thượng nhìn Hoa Dịch: "Dựa vào ta là Nữ Oa, người mẹ đã sáng tạo ra Nhân tộc!" "Ha ha ha ha, mẹ sáng tạo ra Nhân tộc sao?!" Lời của Nữ Oa khiến Hoa Dịch cười một cách bi thương và tịch mịch, trong lòng thấy thật châm biếm và không cam tâm.

Giây tiếp theo, hắn trợn mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn Nữ Oa, hét lớn một tiếng: "CÚT!" Một chữ "Cút" vang lên khiến cả vũ trụ lặng ngắt, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều bàng hoàng.

Ngay cả Oa Hoàng cũng sững sờ tại chỗ.

Nàng vừa nghe thấy gì?

Nghe thấy chữ cút!

Tiên Thiên Nhân Hoàng vậy mà lại dám bảo Thánh nhân Nữ Oa "cút"!

Với Thánh nhân mà lại đại bất kính như thế sao!!!

Lúc này, Nữ Oa sau khi phản ứng lại, sắc mặt trở nên âm trầm vô cùng.

Nhưng nhìn vùng lãnh địa thần kỳ xung quanh Hoa Dịch, nàng biết

mình không có cách nào với hắn, ít nhất là trước khi lãnh địa đó bị phá vỡ.

Nữ Oa cũng không từ bỏ căn nguyên sáng sinh Nhân tộc trong tay Nhân Hoàng, Thánh mâu cúi xuống nhìn Hoa Dịch, thản nhiên nói: "Lần này cũng là chuyện bất đắc dĩ, nói nhiều vô ích.

Nếu Nhân Hoàng tự nguyện hiến dâng Đồ Vu Kiếm, mọi chuyện trước đây ta có thể bỏ qua không truy cứu, thậm chí có thể lập lời thề Thiên đạo, sau khi bình định Vu tộc, Nhân tộc có thể an cư lạc nghiệp dưới sự thống trị của Yêu tộc ta, không bị bức hại.

Với tư chất của ngươi, có lẽ sẽ đạt tới thánh vị, ngồi ngang hàng với ta!" Nữ Oa nói hay lắm, chiêu hàng Nhân Hoàng, thu nạp lại Nhân tộc, những lời tưởng chừng như nhẹ nhàng đó lại ẩn chứa mưu kế ly gián hai tộc Nhân - Vu!

Quả nhiên, sau khi Nữ Oa dứt lời, sắc mặt Thập Nhị Tổ Vu đều biến đổi: "...

Đồ Vu Kiếm sao?!" "Ha ha ha ha, thấy chưa?

Nhân tộc mà các ngươi tin tưởng lại luôn rắp tâm hủy diệt Vu tộc bằng Đồ Vu Kiếm!" Thập Nhị Tổ Vu đều là những đại năng thông hiểu thiên địa, nên tất nhiên biết rõ về Đồ Vu Kiếm.

Nhân cơ hội này, Đông Hoàng Thái Nhất cũng cười lớn, tìm cách ly gián hai tộc sâu sắc hơn!

Nghe vậy, Hoa Dịch không hề che giấu, cũng không do dự, mà bộc lộ chân tình, bi phẫn cười lớn: "Ha ha ha, Đồ Vu Kiếm, thật nực cười khi nhắc đến Đồ Vu Kiếm!

Chương 119

Nếu ta giao Đồ Vu Kiếm ra, chẳng lẽ lại để bà một lần nữa huyết tẩy hàng triệu ức Nhân tộc ta để khai phong cho nó sao!" Dứt lời, trong tay Hoa Dịch xuất hiện một thanh thần kiếm màu vàng kim, hai bên thanh kiếm hoàng kim này quả thực vẫn chưa khai phong!

Nhìn thấy cảnh này, Thập Nhị Tổ Vu mới thở phào nhẹ nhõm, thân là Nhân Hoàng, sao hắn có thể huyết tẩy hàng triệu ức tộc nhân để khai phong thanh kiếm đó chứ?!

Rõ ràng là chuyện không thể nào.

"Hừ!" Nhìn cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, biết rằng kế ly gián đã thất bại.

Nhưng lúc này, Nữ Oa vẫn giữ sắc mặt không đổi, lặng lẽ nhìn Hoa Dịch, khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành nhàn nhạt nói: "Ta có thể lập lời thề Thiên đạo, không dùng máu của Nhân tộc để huyết tế Đồ Vu Kiếm!" Hiện tại việc thu hồi khí vận Nhân tộc là quan trọng nhất, Đồ Vu Kiếm chỉ là thứ yếu.

Nữ Oa rốt cuộc là Thánh nhân, trong mắt nàng, khí vận và công đức quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

"Oa Hoàng?!" Nghe những lời này, sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất rõ ràng biến đổi, nhưng cuối cùng hắn vẫn nhịn được mà không ngắt lời nàng.

Cả vũ trụ chìm trong im lặng, tất cả sinh linh bao gồm ba tộc Nhân, Vu, Yêu đều lặng lẽ nhìn Nhân Hoàng, chờ đợi quyết định của hắn.

Nhưng lúc này, đối mặt với Nữ Oa, Hoa Dịch lại nở nụ cười lạnh

lùng đầy châm biếm: "Xí, bà tưởng ta ngu chắc?

Hậu Thổ là vợ ta, Vu tộc là nhà ngoại ta, bà nghĩ ta sẽ phản bội nhà ngoại để tin lời loại đàn bà không giữ lời như bà sao?!" Những từ "vợ", "nhà ngoại" lần đầu tiên xuất hiện tại Hồng Hoang khiến tất cả sinh linh trong vũ trụ hơi sững sờ.

Nhưng khi nghe từ "vợ", Tổ Vu Hậu Thổ bỗng thấy lòng mình ấm lại, một cảm giác hạnh phúc dâng trào như sóng biển, khiến khuôn mặt phong hoa tuyệt đại của nàng thoáng hiện lên một vệt ửng hồng.

Mười một vị Tổ Vu còn lại dù không hiểu từ "nhà ngoại" là gì, nhưng cảm thấy tự nhiên gần gũi với Nhân tộc hơn hẳn.

Họ đồng loạt cười lớn: "Ha ha ha, đúng thế, Vu tộc ta là nhà ngoại của vợ Nhân Hoàng!" "Nữ Oa, nghe thấy chưa, Hậu Thổ nhà ta là vợ của Nhân Hoàng, so với Vu tộc ta, bà dựa vào cái gì mà đòi một câu nói là xong?!" "Nhà ngoại?

Vợ?

Ha ha ha, tuy không rõ mấy chữ đó lắm, nhưng lão tử thích!" Mười một vị Tổ Vu đều cười lớn, vẻ mặt tràn đầy vui vẻ, vô hình trung lại càng thêm thân thiết với Nhân tộc.

Những rào cản ngăn cách mà Nữ Oa và Đông Hoàng dày công tạo ra ban nãy đã tan thành mây khói trong nháy mắt!

Nữ Oa không nói gì, nhưng trong đôi mắt thánh khiết lại lóe lên một tia hàn mang.

Tiếp đó, kèm theo giọng nói như thiên lại nhưng đã mang theo chút thanh lãnh, Nữ Oa chậm rãi lên tiếng: "Nhân Hoàng, ngươi không đồng ý với đề nghị của ta sao?!" Hoa Dịch không trả lời, chỉ nở nụ cười lạnh.

Sau một hồi im lặng kéo dài, Nữ Oa ngưng mắt, rồi cao giọng giơ

bàn tay ngọc lên: "Đủ rồi!" Chứng kiến cảnh này, biểu tình Hoa Dịch vô cùng nghiêm túc, lập tức mở rộng lãnh địa Hỗn Độn Châu đến mức tối đa, đồng thời dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng che chắn cho cả đại quân Nhân tộc!

"Cửu Thiên Tức Nhưỡng?

Cửu Thiên Tức Nhưỡng thì làm sao chịu nổi đòn tấn công của bản thánh!" Nói đoạn, bàn tay ngọc của Nữ Oa hạ xuống, nhưng không đánh vào Nhân tộc mà đánh về phía đại quân Vu tộc bên cạnh!

Chỉ thấy bàn tay ngọc của Nữ Oa bao trùm cả vũ trụ, vô số tinh cầu, hằng tinh, siêu tân tinh bị hủy diệt trong lòng bàn tay đó.

Rồi chỉ với một chưởng, Nữ Oa như đập chết một con muỗi, đập tan hàng ức đại quân Vu tộc!

"Ưm!" "Phụt!" Vô số Vu tộc tan thành mây khói dưới bàn tay ngọc, như những con sâu nhỏ giữa không trung.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng thổ huyết, chịu thương tổn nhất định.

Một chưởng đơn giản của Nữ Oa tưởng chừng như bình thường, nhưng lại chứa đựng vô tận đại đạo chí lý, phản phác quy chân!

Chỉ một cái phẩy tay đã suýt diệt đi nửa vũ trụ, quét sạch vô số thiên hà, Thánh nhân chi uy!!

"Oa Hoàng đại nhân!!" Đông Hoàng Thái Nhất thấy Nữ Oa ra tay thì vừa kinh vừa mừng, còn Hoa Dịch thì lại vô cùng ngạc nhiên.

Bởi vì Nữ Oa không tấn công Nhân tộc mà lại quay sang tấn công Vu tộc?!

Nhưng lúc này Nữ Oa cũng có tính toán riêng.

Không đồ sát Nhân tộc là vì nàng muốn lấy lại danh phận người

mẹ Nhân tộc, nên không thể kết thêm nhân quả xấu.

Trên đời làm gì có người mẹ nào tự tay giết con mình?

Còn về Hoa Dịch, vì hắn có vùng lãnh địa thần kỳ kia, lại có tiên thiên công đức bảo hộ, nên Nữ Oa không tiện ra tay, cũng không thể ra tay thêm nữa.

Ngay cả khi nãy nàng cũng đã đánh cược rủi ro lớn, tuyệt đối không thể có lần thứ hai!

Đối với Vu tộc, Nữ Oa không có nhiều cố kỵ như vậy, thứ nhất là vì ân oán lâu đời giữa Yêu tộc và Vu tộc đã tạo thành nhân quả quá lớn, khiến Nữ Oa ra tay cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

Thứ hai, trận đại chiến Vu - Yêu trong chính sử phải diễn ra sau đây hàng trăm triệu năm.

Đó là thời đại Hậu Nghệ bắn mặt trời, bắn hạ Cửu Anh, Cộng Công Chúc Dung đại chiến, húc đầu vào núi Bất Chu, cuối cùng cột trụ trời sụp đổ, Nữ Oa luyện đá vá trời.

Sau đó mới đến đại chiến Vu - Yêu khiến Hồng Hoang điêu linh, lúc đó Nữ Oa đã kiệt sức vì vá trời, nhưng đã dùng thiện thi ngăn chặn thương thiên.

Tuy nhận được công đức vá trời, nhưng mất đi một thiện thi khiến Nữ Oa nguyên khí đại thương, phải bế quan ba trăm triệu năm mới khôi phục và ngưng tụ lại thiện thi.

Nhưng khi đó, đại chiến Vu - Yêu đã sớm kết thúc, Nhân tộc đại hưng, Hiên Viên Hoàng Đế của Nhân tộc và Xi Ưu của bộ lạc Cửu Lê thuộc Vu tộc cùng tranh đoạt thiên địa Hồng Hoang.

Trận chiến Bản Tuyền, Trác Lộc nổ ra!

Nhìn cuộc chiến giữa hai tộc Nhân - Vu, Nữ Oa vốn có nhân quả

với Nhân tộc đương nhiên sẽ đứng ra giúp đỡ Nhân tộc để báo thù cho Yêu tộc.

Nàng phái thiên thần xuống, ban cho Hiên Viên Hoàng Đế Đồ Vu Kiếm để phá bỏ kim thân bất diệt của Xi Ưu.

Sau đó, trong mười đại Yêu Thánh, Dương Thương, Bạch Trạch, Kế Mông và Ứng Long (người sau này trưởng thành) đã theo thiện thi của Nữ Oa là Thanh Y Nữ Bạt xuống phàm trần.

Cuối cùng giúp Nhân tộc chiến thắng Vu tộc, triệt để định định Hồng Hoang.

Nữ Oa cũng thu lấy Cửu Lê Hồ trong tay Xi Ưu, đổi tên thành Luyện Yêu Hồ để thống lĩnh Nhân tộc và quần yêu thiên hạ.

Cũng vào lúc đó, Nhân tộc mới thực sự công nhận Nữ Oa là mẹ của mình, vì không có sự giúp đỡ của nàng, Nhân tộc lúc bấy giờ không thể chiến thắng nổi những kẻ ba đầu sáu tay, mình đồng da sắt của Vu tộc.

Chương 120

Thanh Đồ Vu Kiếm trong tay Hoàng Đế cũng được rèn lại thành Hiên Viên Kiếm, trở thành thánh đạo chi kiếm của Nhân tộc.

Đến đây, thời đại của các vị thần thượng cổ mới thực sự kết thúc, Tam Hoàng trị thế, Ngũ Đế vi quân, thành lập hai triều Hạ - Thương, mở ra thời đại huy hoàng thực sự của Nhân tộc tại Hồng Hoang!

Tiếp sau đó mới là đại kiếp nạn mà ai cũng biết: Phong Thần đại kiếp.

Nữ Oa cảm thấy quyền lực của Nhân Hoàng ngày càng mạnh mẽ, Trụ Vương dần thoát khỏi tầm kiểm soát, lúc đó chính là lúc Thiên Đình thực hiện Phong Thần.

Nữ Oa nhân cơ hội này thay triều đổi đại, lật đổ Ân Thương, tước đoạt đại quyền của Nhân Hoàng đổi thành Thiên Tử, đồng thời lợi dụng Thiên Đình mới để ức chế sự phát triển của Nhân tộc!

Từ đó, Nhân tộc vĩnh viễn bị nắm trong tay Nữ Oa cho đến thời kỳ mạt pháp.

Tuy nhiên, lúc này vì sự xuất hiện của Hoa Dịch mà Hồng Hoang đã thay đổi, dẫn đến lịch sử không thể phát triển theo kịch bản cũ.

Sự hòa hợp giữa hai tộc Nhân - Vu khiến đại chiến giữa ba tộc Nhân - Vu - Yêu nổ ra sớm hơn.

Thêm vào đó, Hậu Thổ vẫn chưa hóa thân vào luân hồi, nên Vu tộc chưa có tiên thiên công đức gia trì, khiến Nữ Oa ra tay với Vu tộc càng không chút cố kỵ!

Nếu có chút cố kỵ nào, thì đó chỉ là chút tình phân mỏng manh từ thuở nghe Hồng Quân giảng đạo tại Tử Tiêu Cung cùng ba nghìn

khách hồng trần.

Nhưng chút tình phân đó trên con đường thành thánh thì đáng giá bao nhiêu?!

Cho nên lúc này Nữ Oa muốn diệt sạch Thập Nhị Tổ Vu, đồ sát Vu tộc để Yêu tộc thống trị Hồng Hoang.

Nhân tộc không còn Vu tộc bảo vệ, cuối cùng vì sinh tồn tất nhiên sẽ quay lại vòng tay của Nữ Oa.

Chẳng phải có câu "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt" sao!!

Sau đó, chỉ thấy dưới một chưởng của Nữ Oa, hàng trăm ức Vu tộc tan xác, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu cũng bị trọng thương.

Lúc này cả hai tộc Vu - Yêu đều dốc toàn lực, chính là thời cơ tốt nhất để giải quyết Vu tộc.

"Hỏng bét, nàng ta muốn ra tay với Vu tộc!" Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch lập tức phản ứng, cầm Thí Thần Thương đâm tới!

Nhưng Thánh nhân Nữ Oa chỉ thản nhiên liếc nhìn một cái, búng ngón tay một phát, hất văng Hoa Dịch đi.

"Bây giờ chưa đến lượt ngươi ra tay, lùi lại đi!" Chỉ một câu nói, Hoa Dịch tuy không bị thương nặng nhưng cũng rên lên một tiếng, lục phủ ngũ tạng như bị đảo lộn.

Tuy có thể áp chế Chuẩn Thánh, nhưng đối mặt với Thánh nhân chân chính, hắn vẫn không đủ sức mạnh!

"Nữ Oa!!!" Hoa Dịch mắt đỏ ngầu, liều mạng hét lớn khi thấy bàn tay ngọc của Nữ Oa lại vỗ về phía chúng Vu tộc.

Mục tiêu của nàng chính là vợ của Hoa Dịch, Tổ Vu Hậu Thổ - vị nữ thần của trung ương đại địa!

"Nữ Oa, bà tưởng ta sẽ sợ sao?!" "Thập Nhị Tổ Vu hợp lực, lập

Thập Nhị Thiên Đô Thần Sát Đại Trận!!!" Ngay khi thấy Nữ Oa giáng đòn, Thập Nhị Tổ Vu cũng không cam tâm chờ chết, toàn bộ bộc phát thực lực mạnh nhất kết hợp làm một.

Một trái tim khổng lồ bay ra, cùng với đó là một chiếc bình nhỏ màu xanh - Tam Thiên Hỗn Độn Luyện Thần Hồ!

Một vị cự nhân vĩ ngạn xuất hiện phía sau Thập Nhị Tổ Vu, đây chính là quân bài tẩy cuối cùng.

Tập hợp sức mạnh của Vu tộc, phối hợp với trái tim Bàn Cổ, dưới sự nỗ lực toàn lực của Thập Nhị Tổ Vu hợp nhất, trong thời gian ngắn họ đã triệu hoán được anh tư của đại thánh Tiên Thiên Bàn Cổ để giáng một đòn toàn lực vào kẻ thù.

Chiêu thức này vô cùng khủng bố, có thể một búa giết Thánh!

Khi vị cự nhân vĩ ngạn kia xuất hiện, cả thiên địa Hồng Hoang đều run rẩy.

Quá khứ, hiện tại, tương lai như chồng lấp lên nhau, không thể lùi bước, cũng không thể né tránh!

Một búa khai thiên, phá tan Hồng Hoang!!

Lúc này, ngay cả những Thánh nhân như Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng lộ vẻ chấn động, Nữ Oa cũng vô cùng nghiêm trọng, không dám khinh thường uy lực của một búa khai thiên.

Nhưng đúng lúc này, đối mặt với sự kết hợp của chúng Vu hóa thành Bàn Cổ khai thiên, Thánh nhân Nữ Oa vẫn không hề sợ hãi.

Yêu tộc và Vu tộc tranh chấp bao năm, nàng tự nhiên biết rõ gốc rễ của đối phương.

Lúc này Nữ Oa chọn ra tay với Vu tộc, chẳng lẽ lại không có bất kỳ thủ đoạn đối phó nào sao?

Nữ Oa khẽ quát một tiếng: "Hai vị đạo hữu, còn không ra tay sao?!" Nghe vậy, Thái Thượng và Nguyên Thủy đang đối chiến với Thông Thiên liếc nhìn nhau, rồi lập tức thoát khỏi chiến trường, xuất hiện trước mặt Nữ Oa!

"Hỏng rồi, chẳng lẽ họ muốn làm chuyện đó?!" Thấy cảnh này, Thông Thiên Giáo Chủ biến sắc mặt, Oa Hoàng lại muốn hai vị sư huynh làm chuyện đó sao?

"Làm phiền hai vị đạo hữu rồi." Quả nhiên, sau lời khách sáo thanh lãnh của Nữ Oa, Thái Thượng và Nguyên Thủy lập tức bay đến trước mặt cự nhân Bàn Cổ, toàn thân bộc phát hào quang rực rỡ hàng ức vạn dặm!

"Ầm!" "Không xong, không thể khống chế được chân thân Phụ Thần nữa!!" "Khốn kiếp, Thái Thượng và Nguyên Thủy là hai trong ba phần linh hồn của Phụ Thần, hóa ra là vậy, Nữ Oa đang tính toán mưu kế này!!" Trong chớp mắt, Thập Nhị Tổ Vu bên trong chân thân Bàn Cổ đại kinh thất sắc, bởi vì chân thân Bàn Cổ do họ hợp lực triệu hoán ra dưới sự tác động của hai vị Thánh nhân Thái Thượng và Nguyên Thủy đã không còn nghe lời nữa, tiên lực ở các bộ phận cũng bắt đầu xảy ra sự ngăn cách!

Lúc này chỉ thấy chân thân Bàn Cổ vốn đang vững chãi bỗng trở nên lúc mờ lúc sáng, dường như giây tiếp theo sẽ phân băng ly tích, tan rã ngay lập tức.

Nữ Oa cười lạnh nhạt: "A a, tinh, khí, thần là quan trọng nhất đối với sinh linh, đối với Đại Thánh Bàn Cổ cũng vậy.

Thập Nhị Tổ Vu chỉ là do mười hai giọt tâm huyết của Đại Thánh hóa thành, làm sao có thể so bì được với hai vị đạo hữu là do tinh khí của Đại Thánh chuyển thế cơ chứ!" Nói đoạn, Nữ Oa không hề do dự, nhân lúc Thập Nhị Tổ Vu không thể khống chế được chân thân

Bàn Cổ, lập tức tung ra một chưởng toàn lực!

Thừa cơ hội này, dù chỉ là một cái phẩy tay nhẹ nhàng nhưng lại chứa đựng thánh lực hạo đại.

Sau khi Oa Hoàng tung chưởng, trước ngực chân thân Bàn Cổ khổng lồ lập tức lõm xuống, vô số Vu tộc và Thập Nhị Tổ Vu bên trong đều bị trọng thương sâu sắc!

"Phụt!!" "Ha ha ha, hỡi các chiến binh Yêu tộc, giờ là lúc để thu hoạch rồi!!" Chứng kiến cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, lập tức dẫn lĩnh chúng yêu quân rầm rộ xông về phía chân thân Bàn Cổ đang tan rã.

"Phu quân!" Lúc này, Tổ Vu Hậu Thổ gian nan ngẩng đầu, khuôn mặt nhuốm máu nhìn về phía Hoa Dịch đang điên cuồng lao tới!

"Chẳng lẽ đến đây là hết sao?!" Các Tổ Vu Chúc Long, Đế Giang, Cú Mang, Cộng Công, Thiên Ngô, Cường Lương, Chúc Dung, Xa Bỉ Thi đều lộ vẻ mặt đắng chát.

Nhưng giữa lúc tuyệt vọng nhất, bỗng nhiên một giọng nói thanh tao như tiếng chuông bạc vang lên giữa không trung!

Chương 121

“Không, vẫn còn một cách.” Nghe câu đó, tất cả Tổ Vu bao gồm cả Hậu Thổ đều đồng loạt nhìn sang.

Người nói không ai khác chính là Tổ Vu Huyền Minh, người đã ở lại Nhân tộc lâu nhất cùng với Hậu Thổ!

“Thời gian thấm thoát, nhật nguyệt như thoi đưa, cùng với sự thay thế của thời đại, Vu tộc nên rời khỏi vũ đài lịch sử rồi.” Buông lời thanh lãnh, Nữ Oa lại giơ cao bàn tay ngọc, định tung thêm một chưởng nữa, một chưởng có thể hủy diệt cả Vu tộc!

“!!!!!” Lúc này, Hoa Dịch hóa thành một luồng huyết quang lao thẳng lên, một cây cự phủ cổ phác xuất hiện trong tay.

Trong tình cảnh vô cùng cấp bách, cuối cùng hắn cũng phải tung ra quân bài tẩy của mình: Bàn Cổ Khai Thiên Phủ!!

Nhưng cũng đúng lúc đó, một luồng sức mạnh khổng lồ đột ngột bộc phát.

Thập Nhị Tổ Vu cùng lúc bộc phát ánh sáng rực rỡ cuối cùng, khiến ngay cả Nữ Oa cũng phải né tránh!

Giữa muôn vàn hào quang lóe lên ở Hồng Hoang, một trái tim khổng lồ bay ra, cùng với tiếng nói của Thập Nhị Tổ Vu: “Nhân Hoàng, đây là sức mạnh cuối cùng của chúng ta, hy vọng cuối cùng của chúng ta!” Trong khoảnh khắc, Hoa Dịch cảm thấy trái tim Bàn Cổ hòa nhập vào cơ thể, mang theo toàn bộ tu vi của Thập Nhị Tổ Vu!

Sắc mặt Hoa Dịch chấn kinh, cảm nhận được một luồng sức mạnh vô song khi trái tim Bàn Cổ dung hợp vào người.

Tiếng thình thịch khổng lồ vang vọng khắp Hồng Hoang, lan tỏa

khắp vũ trụ.

Bên trong cơ thể Hoa Dịch, mỗi khi trái tim Bàn Cổ đập một nhịp, cả Hồng Hoang lại rung động ba phần!

"Hả?!

Cái gì!!" Mọi sinh linh đều đại kinh thất sắc, Đông Hoàng Thái Nhất lại càng cảm thấy bất ổn!

Một luồng sức mạnh bàng bạc truyền khắp tứ chi bách hài của Hoa Dịch, trái tim Bàn Cổ vĩ đại hoàn toàn dung hợp với trái tim của hắn.

Lúc này, Hoa Dịch thực sự mở ra đại tạng thứ năm: Tiên Thiên Bàn Cổ Chi Tâm!

Chân thân Bàn Cổ của hắn cũng lập tức đạt đến độ viên mãn!!

Công pháp đoạt thiên địa tạo hóa Hồng Mông Tạo Hóa Quyết vận chuyển thần tốc, cùng với toàn bộ sức mạnh của Thập Nhị Tổ Vu và hàng trăm triệu Vu tộc.

Chỉ thấy quanh thân Hoa Dịch tỏa ra vạn đạo kim quang, tựa như mặt trời rực rỡ nhất giữa vũ trụ đen tối lạnh lẽo!

"!!!!!" Mọi sinh vật đều chứng kiến cảnh này, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều mục trừng khẩu ngốc.

Ngay sau đó, một luồng khí tức hạo nhiên khuếch tán ra, cả vũ trụ đều rùng mình chấn động.

Khắp các dải ngân hà đều xuất hiện sự đình trệ.

"...

Có thể sao?!" Tại Tử Tiêu Thiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng đại kinh thất sắc, khuôn mặt đầy vẻ kinh hãi!

Không chỉ Hồng Quân, mà cả Tam Thanh (Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên), Thánh nhân Nữ Oa, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, cùng Tây Phương nhị thánh đang ẩn mình, tất cả đều đại biến sắc mặt.

Sau đó, trong Thập Nhị Tổ Vu, Tổ Vu Cường Lương vô cùng hân hoan hét lớn: "Nhục thân thành thánh!

Nhục thân thành thánh rồi!!" "Hả?!" "Nhục thân thành thánh?!" Câu nói đó khiến cả Hồng Hoang chấn động!

Phải biết rằng kể từ khi Hồng Hoang được sinh ra, chưa từng có ai có thể dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh.

Lúc này, Tiên Thiên Nhân Hoàng Hoa Dịch, dưới sự giúp đỡ toàn lực của toàn bộ Vu tộc, cuối cùng đã khai mở ra một con đường cho riêng mình.

Nhục thân thành thánh, trở thành người đầu tiên trong lịch sử Hồng Hoang nhục thân thành thánh sau sự kiện Bàn Cổ Khai Thiên Tích Địa!

Giữa vũ trụ bao la dưới sự chứng kiến của muôn người, Hoa Dịch chậm rãi mở mắt.

Thân hình tỏa ra ánh kim quang, cảm nhận một nhục thân mạnh mẽ chưa từng có.

Thánh lực như kình đào hải lãng lưu chuyển trong thánh thể, Bàn Cổ Chi Tâm trong cơ thể hắn cũng đang tỏa sáng rực rỡ.

Lúc này, dưới sự thúc đẩy sức mạnh hạo hãn của Thập Nhị Tổ Vu và toàn tộc Vu tộc, khối Chí Tôn Cốt trước ngực Hoa Dịch cũng hoàn toàn tan chảy, hòa làm một với hắn, khiến mỗi khúc xương trong cơ thể đều chứa đựng pháp tắc đặc biệt, vô cùng mạnh mẽ.

Mỗi một khúc xương đều có thể sánh ngang với Chí Tôn Cốt của

Thiên Đế Hoang trong thế giới Hoàn Mỹ Vô Hà!

Một lúc sau, Hoa Dịch chậm rãi cảm nhận bản thân, rồi nhìn về phía đối diện.

Hắn bỗng cảm thấy, những vị Thái Thượng, Nguyên Thủy vốn bất khả chiến thắng lúc trước, hay Nữ Oa đang nhìn mình với vẻ mặt nghiêm trọng hiện tại, dường như cũng không phải là không thể chiến thắng!

Ngay sau đó, hắn thử đấm một quyền về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn!

"...

Muốn làm gì?!" Trong thoáng chốc, một quyền hạo đại đấm nát hư không, trực tiếp đánh sâu vào tận cùng vũ trụ, khiến vô số tinh tú tiêu biến trong nháy mắt.

Dường như chỉ cần giơ tay nhấc chân, Hoa Dịch có thể hủy diệt cả vũ trụ!

"Phù~ phù!" Nguyên Thủy thở hồng hộc, vẻ mặt vẫn còn kinh hãi.

Cú đấm vừa rồi may mà né được, nếu không dù không chết thì cũng trọng thương sâu sắc!

"Hóa ra là vậy, hóa ra là thế này." Lúc này Hoa Dịch đã hoàn toàn minh ngộ, cuối cùng cũng biết mình mạnh đến mức nào.

Chỉ một quyền đơn giản đã có thể khiến Thánh nhân thông thường phải chật vật chạy trốn.

Hoa Dịch hít sâu một hơi, cuối cùng cũng có vốn luyến để chế bá Hồng Hoang, nhảy ra khỏi quân cờ để trở thành người đánh cờ.

Ngay lúc này, dường như Thiên đạo muốn đưa ra thử thách cuối cùng cho Hoa Dịch.

Cả vũ trụ đột nhiên bao phủ bởi sương trắng mịt mù, tiếp theo là hàng tỷ đạo kim quang, rồi trong ánh kim quang ấy xuất hiện một tòa quỳnh lâu ngọc vũ.

Chương 122

Quỳnh lâu ngọc vũ đó vô cùng rộng lớn, có vô số phòng ốc lâu các bên trong.

Nhưng khi những quỳnh lâu ngọc vũ này xuất hiện, vẻ đẹp mộng ảo ấy lại chứa đựng sát cơ đại khủng khiếp khiến người ta kinh hãi!

Tất cả sinh linh, bao gồm cả mấy vị Thánh nhân hiện tại, đều biến sắc mặt.

"!" "Thánh nhân kiếp!

Không dựa vào công đức mà cưỡng ép nhục thân thành thánh, đoạt đại đạo của thiên địa, đây chính là thiên đạo chi kiếp, thiên đạo đại kiếp!" "Thánh nhân kiếp!" "Thánh nhân khi hóa thánh đều là những người có đại công đức.

Nếu đoạt lấy tạo hóa thiên địa, cưỡng hành dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh, thì trời xanh tất sẽ giáng xuống tai kiếp!" Lúc này, những lâu các mộng ảo đầy trời, những cung điện chưa từng thấy trông cực kỳ lộng lẫy nhưng lại đầy rẫy sát cơ.

Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng Tây Phương nhị thánh đang ẩn mình đều chấn kinh khôn xiết.

Rồi trong quỳnh lâu ngọc vũ ấy, hàng tỷ đạo lôi đình lóe lên, ngay sau đó, cùng với những tia lôi đình ấy là bóng hư ảnh của ba nghìn vị.

"Hư ảnh của Ba Nghìn Ma Thần!" Chứng kiến cảnh này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang ẩn mình thốt lên kinh hãi!

Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng hoàn toàn sững sờ, những ký ức xa xưa ùa về, hơi thở quen thuộc của anh tư Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần hiện rõ.

“Quả nhiên là hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần!” “Ngay cả Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần cũng bị Thiên đạo hình chiếu ra!!” Hai trong Tam Thanh đều vô cùng chấn kinh, Đông Hoàng Thái Nhất lại cười lớn: “Ha ha ha, hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần đều xuất hiện, trời xanh quả nhiên không cho Nhân Hoàng dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh mà!” “Hừ, không có công đức kim quang mà lại vọng tưởng nhục thân thành thánh, thật là ngu xuẩn.” Yêu Đế Đế Tuấn cũng hừ lạnh một tiếng, mắt lóe lên tia hàn mang.

Nhìn tất cả trước mắt, biển lôi rực máu đầy trời, quỳnh lâu ngọc vũ tắm mình trong đó, cùng hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần từ trên trời giáng xuống, Hoa Dịch không hề sợ hãi mà hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chúng vẫn thánh kiếp thì đã sao?!

Hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần thì đã sao?!

Trời muốn cản ta, ta nhất định nghịch thiên!!!” Nói đoạn, hắn gầm lên một tiếng, lao thẳng vào biển lôi huyết sắc đầy trời.

Ngay lập tức, hư ảnh của Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần cũng đồng loạt tấn công, mỗi vị đều mang theo sức mạnh vô song sánh ngang với một vị Thánh nhân!

“Hoàng!” “Ngô hoàng!” Những người như Nhân Hậu Doãn Nặc cùng vô số Nhân tộc hét lớn, muôn phần lo lắng và bách thiết.

“Sẽ không sao chứ!” Tổ Vu Hậu Thổ cắn chặt răng bạc, khuôn mặt phong hoa tuyệt đại cũng lộ vẻ lo âu, nhưng Tổ Vu Huyền Minh bên cạnh lại bình tĩnh nhàn nhạt nói: “Đây là con đường tất yếu, Nhân Hoàng đã bước lên con đường giống như Phụ Thần, dĩ lực chứng đạo, thoát khỏi mọi quy tắc của Hồng Hoang, không màng trời cao hay đất rộng.” Câu nói đó làm các Tổ Vu khác khựng lại.

Dĩ lực chứng đạo, chính sự bức ép đã khiến Nhân Hoàng bước lên con đường chưa ai thành công ngoại trừ Phụ Thần!

“Ha ha ha ha, các ngươi nên thấy vinh dự vì đã gián tiếp hại chết một vị Thánh nhân.

Lẽ ra với tiên thiên công đức, Nhân Hoàng chắc chắn sẽ thành thánh, nhưng lại bị ép phải dĩ lực chứng đạo!!” Chứng kiến những gì đang diễn ra, Đông Hoàng cười ha hả, vẻ mặt cực kỳ vui sướng và kiêu ngạo.

Giờ đây ngay cả một vị Yêu Hoàng cũng phải thừa nhận rằng Tiên Thiên Nhân Hoàng Hoa Dịch chưa chắc đã có thể thành thánh!

Lúc này, tắm mình trong hàng tỷ đạo thương lôi huyết sắc, Hoa Dịch đã bay vào trong quỳnh lâu ngọc vũ vô tận mỹ lệ kia.

Giây tiếp theo, hư ảnh Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần lao thẳng về phía hắn, mỗi quyền mỗi chưởng tung ra đều có thể phá diệt Hồng Hoang, xé toác đại địa!

“!!!!!” Hoa Dịch gầm lớn, không một chút sợ hãi, lao thẳng tới đại chiến với hư ảnh của Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần.

Trận đánh khiến nhật nguyệt không còn ánh sáng, đất trời tối tăm mù mịt.

Một cuộc chiến chưa từng có diễn ra giữa quỳnh lâu ngọc vũ mỹ lệ, kịch liệt khôn cùng.

Thật sự khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh sợ!

“Không biết vì sao, nhìn Nhân Hoàng, ta lại nhớ đến Phụ Thần năm xưa.

Phụ Thần cũng như vậy, đại chiến với Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần của thế giới cũ mới khai mở ra cả thế giới mới này cho chúng ta.” Tổ Vu Thiên Ngô ngẩn ngơ nhìn lên bầu trời, nhìn cuộc kích chiến chưa từng có, bất giác thốt lên.

Nghe câu đó, tất cả những người có mặt, bao gồm cả Đế Tuấn và Đông Hoàng đều sinh lòng hướng vọng.

Nhưng lúc này, trên thương thiên, giữa quỳnh lâu ngọc vũ mỹ lệ, Hoa Dịch không ngừng đại chiến với Ba Nghìn Ma Thần.

Những vụ nổ đủ sức hủy diệt nửa vũ trụ diễn ra liên tiếp.

Hoa Dịch cùng Ba Nghìn Ma Thần đánh từ trên trời xuống đất, rồi từ đất lên không trung.

Hắn vẫn lâm nguy không sợ, mạnh mẽ vô địch giống như Đại Thánh Bàn Cổ năm xưa.

Một vị Hỗn Độn Ma Thần với đòn đánh sánh ngang, thậm chí vượt qua cả Thánh nhân, trực tiếp đánh gãy tay Hoa Dịch.

Một vị Ma Thần khác nhân cơ hội này đấm xuyên lồng ngực hắn.

Hai nghìn chín trăm chín mươi tám vị Ma Thần còn lại cũng đồng thời tấn công, vụ nổ khổng lồ đủ để hủy diệt cả Hồng Hoang.

Ngay cả vô số quỳnh lâu ngọc vũ xung quanh cũng vỡ vụn, oanh long long sụp đổ.

Một trận chiến cực kỳ thảm liệt.

Ngay cả Hoa Dịch, khi đối mặt với sự vây công của Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần do Thiên đạo diễn hóa ra sánh ngang năm xưa, cũng cảm thấy có chút kiệt sức.

Thí Thần Thương vốn rực rỡ nay đã mờ nhạt trong cuộc chiến kéo dài, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên cũng gần như vỡ vụn.

Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra tiếng kêu ai oán.

Nhưng vào lúc nguy cấp nhất, hắn hét lớn: “Luân Hồi!” Trong khoảnh khắc, xương cốt quanh thân Hoa Dịch tỏa ra ánh kim quang mờ nhạt.

Giây tiếp theo, thời gian đảo ngược, chiến lực của hắn lập tức khôi phục đỉnh phong.

Tiên Thiên Bàn Cổ Chi Tâm đập liên hồi, phối hợp với Hắc Động Chi Can (Gan Hắc Động), Sinh Mệnh Chi Phế (Phổi Sinh Mệnh), Xán Lạn Chi Tỳ (Tỳ Xán Lạn), Vĩnh Hằng Chi Thận (Thận Vĩnh Hằng), bốn đại thân thể đại tạng cùng lúc phát lực.

Sát na sau, tu vi Hoa Dịch khôi phục và bùng nổ mạnh mẽ hơn trước.

"Đệ Tam Chí Tôn Thuật!" Thấy Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần lại tập kích, Hoa Dịch gầm lớn, toàn lực chiến đấu, cầm Thí Thần Thương lao lên đại chiến.

Chương 123

Tiếp đó lại là một trận thiên băng địa liệt!

Giữa vô số quỳnh lâu ngọc vũ mỹ lệ, Hoa Dịch và Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần không ngừng giao tranh.

Cùng với những kiến trúc sụp đổ oanh nhiên, một cuộc chiến bi tráng chưa từng có đang diễn ra.

Nhưng tất cả vẫn chưa kết thúc, Thiên đạo tuyệt đối không cho phép kẻ không có công tích, không ngộ thiên ý lại cưỡng hành dĩ lực chứng đạo, đoạt lấy tạo hóa của trời xanh.

Vì trời cũng có tôn nghiêm của trời, trời cũng cần chế hành trật tự vạn vật.

Lúc này, đối mặt với lôi kiếp và hỗn độn thần kiếp, Huyết Kiếp và Cốt Kiếp nhắm vào kẻ dĩ lực chứng đạo đã giáng xuống!

"Hừ, dù có chống đỡ được đòn đánh của Ba Nghìn Ma Thần thì đã sao?

Theo những mảnh ký ức của bản tôn, muốn nhục thân thành thánh, dĩ lực chứng đạo phải trải qua Huyết Kiếp và Cốt Kiếp.

Lúc đó máu trong người Nhân Hoàng khô cạn, xương cốt vỡ vụn, tạng khí suy nhược, lão phu xem hắn lấy gì để chống lại Tru Thánh Huyết Lôi đầy trời cùng hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần kia!" Nguyên Thủy Thiên Tôn với tâm địa hẹp hòi hừ lạnh một tiếng.

Đúng vậy, điểm tựa lớn nhất của Hoa Dịch khi dĩ lực chứng đạo chính là thánh thể sánh ngang Thánh nhân.

Một khi thánh thể không còn, mất đi điểm tựa lớn nhất, đừng nói là đối mặt với sự quần công của Ba Nghìn Ma Thần, ngay cả Chư

Thánh Thần Lôi vốn nổi tiếng có thể khiến Thánh nhân rụng rời cũng vô cùng nguy hiểm!

Quả nhiên, Hoa Dịch đang đại chiến với Ba Nghìn Ma Thần giữa biển lôi huyết sắc bỗng nhận thấy thánh thể có gì đó không ổn.

Máu của hắn đang khô héo!

Không có máu vận chuyển, năm đại tạng khí trong cơ thể cũng mờ nhạt đi, không thể phát huy công hiệu, khiến chiến lực của Hoa Dịch giảm mạnh!

Không chỉ vậy, vì máu khô cạn nên tiên lực trong các gân mạch cũng không thể truyền nhanh khắp toàn thân.

Khiến tiên lực và thánh lực của Hoa Dịch sụt giảm nghiêm trọng, từ ba trăm phần trăm lúc đầu giờ không còn đến một phần mười, rồi nhanh chóng chỉ còn một phần trăm!

"Đây là Vẫn Thánh Nhị Kiếp trong Thánh nhân kiếp!!" Thông qua Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và ký ức của Bàn Cổ trong trái tim Bàn Cổ, Hoa Dịch lập tức biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng không có cách nào khác, vì mọi thứ đều không thể ngăn cản!

Các yếu tố trong cơ thể giảm đột ngột, không thể truy tìm nguồn gốc cũng không thể bù đắp.

Lúc này, theo đà máu khô cạn, da thịt Hoa Dịch héo rũ, dính chặt lấy xương cốt như một lớp da chết.

Nước trong người bốc hơi hết sạch, trong chớp mắt hắn gầy rộc chỉ còn da bọc xương, trông như một bộ xương khô đỏ rực vô cùng hãi hùng.

Hắn cố gắng sử dụng Luân Hồi Chi Quang để đảo ngược thời

gian nhằm khôi phục đỉnh phong nhưng hoàn toàn vô dụng.

Vô số đòn đánh nện lên thân thể Hoa Dịch khiến da thịt bong tróc, máu thịt be bét, chiến lực hiện tại của hắn chỉ còn lại một phần vạn so với lúc đầu!

Nhưng dù vậy, Hoa Dịch vẫn dốc hết sức đại chiến với hư ảnh Ba Nghìn Hỗn Độn Ma Thần và chịu đựng thương lôi huyết sắc đầy trời.

Một trận chiến cực kỳ bi tráng khiến vạn tộc Hồng Hoang đều rùng mình kinh sợ.

Nhưng dù vậy Hoa Dịch vẫn không hề bỏ cuộc, hắn đang tranh đạo với trời, kháng tranh với trời để mở ra một con đường cho chính mình!

Nhưng Thiên đạo vô tình, ngay lúc đó, kiếp thứ hai của Hoa Dịch - Cốt Kiếp đã giáng xuống.

Giây tiếp theo, toàn bộ xương cốt quanh người Hoa Dịch rạn nứt vỡ vụn, dù là Chí Tôn Cốt của Hoang Đế hóa thành, dù mỗi khúc xương đều chứa đầy đại tự tại pháp, nhưng lúc này cũng vỡ vụn trong nháy mắt.

Không còn xương cốt, thánh thể của Hoa Dịch mất đi sự chống đỡ, Thiên đạo rõ ràng muốn nghiền nát kẻ nghịch thiên dĩ lực chứng đạo này!

"A!!!!" Hoa Dịch ngửa mặt lên trời gào thét đầy bất cam, giây tiếp theo cả xương đầu cũng vỡ vụn, hàm dưới trễ xuống không cách nào khép lại.

"Chao ôi, bộ dạng thảm hại quá, không tu nguyên thần, không ngộ thiên đạo, không dựa vào công đức mà dĩ lực chứng đạo thì cơ bản là không thể." Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ẩn mình thở dài, Tiếp Dẫn Chuẩn Thánh cũng bất lực lắc đầu.

“Hoàng!” “Ngô hoàng!!” “Phu quân!” “Nhân Hoàng!” Vô số người dân Nhân tộc và Vu tộc đều khóc thương bi thiết khi thấy vị hoàng của mình chịu khổ nạn lớn như thế, họ chỉ ước có thể xông vào gánh nạn thay cho Nhân Hoàng.

Nhưng đáng tiếc, điều đó là không thể.

“Ha ha ha, thấy chưa?

Thấy hậu quả của dĩ lực chứng đạo chưa?

Lũ Vu tộc hèn mọn kia, đừng mơ thành thánh, cả đời này cũng không thể!” Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, Thánh nhân Nữ Oa cũng thản nhiên lắc đầu thở dài đầy tiếc nuối.

Nhưng ngay khi tất cả đều cho rằng Hoa Dịch chắc chắn phải chết, sẽ ngã xuống dưới Thánh nhân kiếp, thì một cảnh tượng kỳ tích không thể tin nổi đã xảy ra!

“Không... không thể nào, không thể nào!!!” Đông Hoàng Thái Nhất thốt lên đầy kinh hãi: “Làm sao có thể, Nhân Hoàng dùng tiên lực trực tiếp chống đỡ, vẫn đang chiến đấu với Ba Nghìn Ma Thần, chuyện này là sao!!!” Tất cả sinh linh đều lộ vẻ mặt không thể tin được, ngay cả Hồng Quân trên Tử Tiêu Thiên cũng trợn mắt hốc mồm.

Dùng tiên lực làm khung xương chống đỡ cơ thể?!

Đúng vậy!

Lúc này, Hoa Dịch vừa chiến đấu vừa dùng lượng thánh lực ít ỏi còn lại để chống đỡ thân thể, ngưng tụ lại thay thế cho xương cốt ban đầu để tiếp tục chiến đấu với hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần.

Tuy trong cơ thể không còn linh khí, nhưng nội thiên địa của hắn vẫn còn, Hỗn Độn Châu vẫn còn.

Những thứ hắn thu thập trước đây, vốn được coi là lượng tiên lực

khổng lồ để dự phòng, nay đã trở thành quân bài tẩy cuối cùng để kiên trì đến cùng!

"May mà hệ thống tặng cho ta cái nội thiên địa này, nếu không thì cửa này ta thật sự không qua nổi!" Hoa Dịch vừa chiến đấu điên cuồng vừa cảm thấy vô cùng may mắn, hắn bỗng nhận ra dường như mỗi phần thưởng thiêm đáo đều nhất định sẽ dùng tới, đều vô cùng quan trọng.

Chẳng lẽ thực sự có một mối quan hệ nhân quả nào đó?!

Lúc này, Hoa Dịch trong quỳnh lâu ngọc vũ không ngừng giao chiến với hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần.

Chương 124

Dù thực lực giảm mạnh nhưng hắn vẫn có thể kiên trì, đừng quên hắn không chỉ tu luyện nhục thân mà còn có nguyên thần.

Lúc này, bên trong nội linh đài, ba đóa kim hoa Thiên, Địa, Nhân tỏa ra quang hoa rực rỡ, vạn pháp bất xâm.

Đồng thời Thiện ngã, Ác ngã và Bản ngã cũng liên tục truyền tiên lực hạo hãn cho Hoa Dịch.

Vì nhắm vào thánh thể nên Vẫn Thánh Nhị Kiếp không ảnh hưởng đến nguyên thần của hắn.

Thân thể dù gặp trở ngại nhưng nguyên thần vẫn còn đó, pháp lực hạo hãn sánh ngang đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên vẫn còn!

Có lẽ ngay cả Thiên đạo cũng không lường trước được kẻ đang độ kiếp dĩ lực chứng đạo này lại là một sự tồn tại nhất thể song tu.

Trong cuộc chiến điên cuồng, nhìn Ba Nghìn Ma Thần không ngừng tấn công mãnh liệt, và để đảm bảo kết thúc Huyết Kiếp cùng Cốt Kiếp nhanh chóng, Hoa Dịch cuối cùng cũng tung ra quân bài tẩy cuối cùng!

Một cây cự phủ cổ phác mang đầy dấu vết thời gian xuất hiện trong tay.

Đúng vậy, lúc này Hoa Dịch muốn một búa khai thiên, một búa chém tan thiên kiếp!

Bởi vì hiện tại đã nhục thân thành thánh, Hoa Dịch không còn kiêng dè những vị Thánh nhân như Nữ Oa, Thái Thượng hay Nguyên Thủy nữa.

Cho nên lúc này hắn không ngại phô diễn Bàn Cổ Phủ, một búa

khai thiên phá vỡ Thánh nhân chi kiếp!

Lúc này Hoa Dịch tuy nhục thân khô héo, không thể phát huy toàn lực uy lực của Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, nhưng Khai Thiên Phủ cứ mỗi một trăm năm một lần có thể tung ra một đòn toàn lực mà không cần tiêu hao gì.

Hiện tại, nhìn bầu trời rực máu, quỳnh lâu ngọc vũ mỹ lệ cùng hư ảnh Ba Nghìn Ma Thần đang lao tới, Hoa Dịch giơ cao Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, muốn dùng thực lực đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên của nguyên thần để giải khai phong ấn, chuẩn bị tung ra một đòn toàn lực!

"Hắn đang làm gì?!" Thái Thượng thốt lên kinh hãi dưới Thánh nhân kiếp, vì lão cảm nhận được một luồng khí tức khổng lồ, một luồng khí tức quen thuộc và rợn người, khí tức của khai thiên tích địa!

Cùng lúc đó, các sinh linh khác cũng vậy.

"Tại sao ta lại cảm nhận được một tia khí tức đại phá diệt!" "Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, khí tức của ba đại tiên thiên chí bảo lại hội tụ làm một trong tay Nhân Hoàng, chuyện này rốt cuộc là sao!!!" Lúc này vô số sinh linh đều kinh hãi chấn động nhìn tất cả, ngay cả Nữ Oa, Thái Nhất, Đế Tuấn cũng biến sắc mặt.

Đạo Tổ Hồng Quân trực tiếp đứng bật dậy trên Tử Tiêu Thiên!

Rồi giữa Thánh nhân kiếp vô tận, giữa quỳnh lâu ngọc vũ mộng ảo mỹ lệ, Nhân Hoàng toàn lực bộc phát giơ cao thứ trong tay đang tỏa ra hàng tỷ đạo hào quang, giây tiếp theo liền bổ ra một búa khai thiên tích địa!

Ầm!!!

Một tiếng nổ vang trời, một đạo phủ mang bổ đôi thiên địa, phá diệt tất cả.

Bất kể biển lôi tiên hồng vô tận, quỳnh lâu ngọc vũ mỹ lệ hay Ba Nghìn Ma Thần đáng sợ trước mắt đều bị chém làm đôi!

Hoa Dịch một búa chém đứt thương thiên, chém tan thánh kiếp, chém nát quỳnh lâu ngọc vũ và Ba Nghìn Ma Thần, thậm chí cả vũ trụ cũng bị chia làm hai!

"Hỏng bét!" Đạo Tổ Hồng Quân sợ đến mức suýt rớt linh hồn, huống chi là các sinh linh khác.

Chỉ thấy một đạo phủ mang khổng lồ lóe lên, cả vũ trụ từ giữa bị chia làm đôi, ở giữa là hỗn độn hư không và đại phá diệt vô tận.

Và vì một búa của Hoa Dịch quá mạnh, trực tiếp xẻ đôi thế giới khiến vách ngăn thứ nguyên tan vỡ, cả vũ trụ xuất hiện một vết nứt thế giới khổng lồ đáng sợ.

Vết nứt thế giới dần lan rộng, nếu không ngăn chặn thì cả thế giới sẽ bị hủy diệt hoàn toàn!

Lúc này tất cả sinh linh bao gồm cả các Thánh nhân đều mang khuôn mặt kinh khủng.

Hoa Dịch cũng hơi ngẩn người, hắn không ngờ Bàn Cổ Khai Thiên Phủ lại mạnh đến vậy, một búa đã chém đứt cả thế giới.

Cái thứ hỗn độn chí bảo này quả thực là thần khí diệt thế!

Hoa Dịch một búa trực tiếp chém đứt thời gian, chém đôi cả thế giới Hồng Hoang.

Trước mắt là cảnh tượng Hồng Hoang đại phá diệt, mọi thứ đang bị vết nứt thế giới khổng lồ nuốt chửng và không ngừng sụp đổ.

Nhưng cũng chính vì Hoa Dịch một búa chém tan thánh kiếp, khiến thánh khu đang nhanh chóng khôi phục, chỉ sau vài nhịp thở đã trở lại như cũ.

Trải qua sự tẩy lễ của thánh kiếp, hiện tại Hoa Dịch mạnh hơn lúc nãy gấp trăm lần.

Rốt cuộc thiên kiếp càng mạnh, lợi ích sau khi vượt qua càng lớn.

Nhưng dù vậy, vì uy lực một búa của Hoa Dịch mà Hồng Hoang đứng trước nguy cơ đại phá diệt, tất cả Thánh nhân đều vô cùng lo lắng.

Ngay cả Nữ Oa cũng vậy, đừng quên nàng ta chỉ mới thành thánh chưa đầy một vạn năm nghìn năm trước, so với lúc nàng vá trời sau này hơn hai trăm triệu năm nữa thì trình độ còn kém xa lắm.

Nữ Oa đã vậy thì các Thánh nhân khác còn làm được gì?!

Thánh nhân cũng chia làm ba bảy loại, ít nhất hiện tại họ không có cách nào.

Đúng lúc đó, một bóng hình vĩ ngạn lao về phía vết nứt thế giới khổng lồ kia, giang rộng hai tay hét lớn một tiếng: "Hợp lại cho ta!" Một câu nói khiến một luồng sức mạnh bàng bạc khuếch tán ra, lập tức tràn ngập cả vũ trụ và thiên địa Hồng Hoang.

Tất cả sinh linh bao gồm cả Thánh nhân đều ngẩn ngơ nhìn cảnh này, rồi gần như cùng lúc hét lên: "Nhân Hoàng, Nhân Hoàng!!" Đúng vậy, lúc này Hoa Dịch đang định lấy thân mình vá lại thương thiên!

Chỉ thấy Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận hành thần tốc, Hoa Dịch trực tiếp dùng pháp lực hạo đại chắp hai tay lại, khiến vết nứt thế giới khổng lồ kia bắt đầu khép lại.

Vạn vật Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang đều ngây người nhìn lên trời cao, trước mắt họ dường như là hình ảnh Bàn Cổ tái thế, đang một mình chống đỡ thương thiên!

Một hiện trường thần thoại cấp sử thi đang diễn ra.

Nhưng dù vậy, lúc này Hoa Dịch tối đa chỉ có thể khiến vết nứt thế giới không mở rộng thêm nữa chứ không thể làm nó hàn gắn lại.

Dù sao hắn là dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh, nên có sự khác biệt nhất định với các Thánh nhân truyền thống.

Các Thánh nhân khác hiện tại thì đạo hạnh quá nông cạn, không trông mong gì được.

"Khốn kiếp, không được sao!!" Giữa lúc Hoa Dịch đang nóng ruột như lửa đốt, bỗng nhiên từ tận cùng vũ trụ, một giọng nói vô cùng già nua vang lên: "Được rồi, giỏi lắm, mọi thứ cứ để lão phu!" Dứt lời, từ tận sâu vũ trụ, một vị lão giả mặc đạo bào bước qua hàng nghìn ức vạn triệu năm ánh sáng.

Chương 125

Thấy vị lão giả này, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa đều biến sắc mặt, Thông Thiên Giáo Chủ còn kinh hô một tiếng: "Sư tôn!" Sư tôn sao?!

Đúng vậy, lúc này người bước qua thời gian và không gian từ tận cùng vũ trụ chính là vị đã giảng đạo tại Tử Tiêu Cung năm xưa, thu nhận ba nghìn khách hồng trần làm đồ đệ, vị Thánh nhân tiên thiên đầu tiên - Hồng Quân!

Lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân bước qua thời gian và không gian, không hề để ý đến ba vị đồ đệ đang đại kinh thất sắc, mà nghiêm trọng nói với Hoa Dịch bên cạnh: "Tiên Thiên Nhân Hoàng, hãy kiên trì thêm chút nữa, lão phu sẽ vá trời ngay bây giờ!" Nói đoạn, Hồng Quân lấy ra từ trong lòng một khối ngọc điệp bị vỡ, chính là tiên thiên hỗn độn chí bảo, nơi chứa đựng ba nghìn đại đạo - Tạo Hóa Ngọc Điệp!

"Đi!" Hồng Quân ném Tạo Hóa Ngọc Điệp vào vết nứt thế giới, rồi thi triển vô thượng pháp lực và thông thiên thánh lực.

Một luồng thánh lực hạo nhiên siêu nhiên khuếch tán ra, giây tiếp theo, kỳ tích đã xảy ra!

Chỉ thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp nằm giữa vết nứt thế giới đột nhiên tỏa ra hàng tỷ đạo thanh quang.

Dưới ánh thanh quang đó, vết nứt thế giới đang bị xé toác ra bắt đầu hàn gắn lại từng chút một.

"Đang vá lại sao?!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch sững sờ trong giây lát, thầm nghĩ trong lòng.

Thông qua ký ức trong trái tim Bàn Cổ, Hoa Dịch biết rằng Tạo Hóa Ngọc Điệp giống như một ổ cứng chứa đựng tất cả thông tin của thế giới trước.

Hiện tại thế giới xuất hiện vết rạn nứt, cho nên Hồng Quân mới lấy Tạo Hóa Ngọc Điệp ra để tu bổ.

Cảnh tượng này khác hẳn với Phong Thần đại kiếp sau này.

Hiện tại trời đất mới chỉ phân đôi, nhưng kiến chế Hồng Hoang vẫn còn, căn cơ còn vững, trời chưa sụp đổ hoàn toàn nên vẫn có thể sửa chữa được, giống như việc Nữ Oa vá trời trong chính sử Hồng Hoang vậy.

Nhưng đến Phong Thần đại kiếp thì khác, lúc đó thế giới Hồng Hoang hoàn toàn vỡ vụn thành từng mảnh, tan tành mây khói, từ căn bản không thể tu chỉnh được nữa.

Cho nên dù có dùng cả Tạo Hóa Ngọc Điệp làm vật liệu vá víu, Hồng Quân cũng vô năng vi lực, chỉ có thể tái lập thiên địa.

Tuy nhiên, bất kể thế nào, khi hàng tỷ tia thanh quang biến mất, vũ trụ Hồng Hoang cuối cùng đã hoàn toàn hàn gắn, trở lại vẻ hạo hãn và thâm thúy.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại lóe lên thanh quang, hàng tỷ tinh tú được bổ sung, tinh hà lưu chuyển, vũ trụ trở lại vẻ tinh tú rạng ngời như ban đầu.

Làm xong tất cả, Hồng Quân quay đầu nhìn Hoa Dịch đang cầm Bàn Cổ Khai Thiên Rìu, cười khổ nói: “Đạo hữu, cái rìu trong tay ngươi không thể vung vẩy loạn xạ được nữa, nếu không không chỉ khổ lão phu mà còn hại cả Hồng Hoang đấy!” Bởi vì Hoa Dịch hiện tại đã nhục thân thành thánh, dĩ lực chứng đạo, cũng là thánh nhân.

Cộng thêm uy lực to lớn của Bàn Cổ Rìu, ngay cả Đạo Tổ cũng vô

cùng kỵ dạm, cảnh tượng một rìu khai thiên trước đó vẫn còn hiện rõ mồn một.

Hơn nữa, hành động đó còn thay đổi công đức tiên thiên của thế giới Hồng Hoang.

Vì vậy, lúc này Hồng Quân dành cho Hoa Dịch sự tôn trọng tương xứng, cũng là để anh không tùy tiện vung cái rìu khổng lồ kia nữa.

Hoa Dịch nhìn Hồng Quân, mắt lóe lên tia sáng, nhàn nhạt gật đầu, thu Bàn Cổ Khai Thiên Rìu vào trong linh đài.

Chính vì Hồng Quân cố ý không hỏi về lai lịch của Bàn Cổ Rìu để tránh những phiền toái không đáng có.

"Hồng Quân Đạo Tổ sao?

Đúng là một người thông minh!" Hoa Dịch thầm nghĩ, tay lại nắm chặt Thí Thần Thương.

Hiện tại anh đã nhục thân thành thánh, tự nhiên có thể phát huy toàn bộ uy lực của Bàn Cổ Rìu.

Nhưng một rìu xuống có thể làm tổn thương thế giới Hồng Hoang, nên bình thường anh sẽ không dùng, nếu có dùng cũng tuyệt đối không giải phóng toàn lực như vừa rồi, bằng không Nhân tộc và vạn tộc Hồng Hoang đều sẽ gặp vạ lây.

Thấy Hoa Dịch thu hồi Bàn Cổ Rìu và cầm lại Thí Thần Thương, Hồng Quân cảm nhận được áp lực biến mất, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy không biết Thí Thần Thương trong tay Nhân Hoàng từ đâu mà có, món bảo vật từng khiến vạn người kỵ dạm này so với cái rìu Bàn Cổ kia thì Hồng Quân thấy nó thuận mắt hơn nhiều.

So với cái rìu ấy, uy hiếp của Thí Thần Thương không lớn bằng.

Đúng lúc này, Tam Thanh cũng bay tới, vội vàng bái kiến Hồng Quân Đạo Tổ: "Sư tôn!" "Sư tôn!" "Sư tôn!" Lúc này, đất trời im phăng phắc, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ thở dài: "Đứng lên cả đi." Thông Thiên, Thái Thượng và Nguyên Thủy đều ngoan ngoãn đứng dậy.

Nhìn ba người đồ đệ, thực ra Hồng Quân chỉ lắc đầu chứ trong lòng không trách cứ.

Dẫu sao lượng kiếp là không thể ngăn cản, kết quả hiện tại đã tốt hơn dự tính rất nhiều, ít nhất trận chiến diễn ra ở vực ngoại, thế giới Hồng Hoang không bị tổn hại nặng nề.

"Lần này lượng kiếp đều vì lợi ích, lão phu đi đây, các ngươi tự giải quyết cho tốt!" Hồng Quân dù sao cũng phiêu du bên ngoài Hồng Hoang, chỉ cần thế giới Hồng Hoang không xảy ra đại phá diệt thì ngài sẽ không xuất hiện, cũng không can thiệp vào sự phát triển hay tranh chấp của các tộc, có thể nói là trung lập tuyệt đối.

Sau khi ngăn chặn một lần thiên địa đại phá diệt, ngài chuẩn bị quay về.

"Chúng con cung tống sư tôn!" Thông Thiên, Thái Thượng, Nguyên Thủy đều hành lễ với Hồng Quân, ngay cả Nữ Oa cũng cung kính bái biệt.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, sau đó nhìn Hoa Dịch, trên khuôn mặt già nua hiện lên một tia mỉm cười: "Nhân Hoàng, hy vọng những gì ngươi đã hứa với lão phu, ngươi có thể làm được.

Lão phu đi đây!" Nói xong, Đạo Tổ Hồng Quân hóa thành một đạo tử quang, biến mất giữa vũ trụ hạo hãn, trở về Tử Tiêu Cung.

Nhìn Hồng Quân biến mất, Hoa Dịch nheo mắt, anh hiểu ý của đối phương là bảo anh cố gắng đừng phá hoại thế giới Hồng Hoang thêm nữa.

Nhưng sau khi Hồng Quân rời đi, nhân quả của thế gian mới thực sự bắt đầu!

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, chân đạp Diệt Thế Liên, quanh thân bao quanh Tru Tiên Kiếm, nhìn đại quân Yêu tộc đang ngây người ra, lạnh lùng nói: "Được rồi, giờ đến lượt tính sổ với các ngươi!" Nghe câu này, bao gồm cả Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả yêu chúng đều biến sắc.

Vừa rồi Nhân Hoàng độ thánh nhân kiếp, nhục thân thành thánh, lại thêm cái rìu khủng khiếp suýt phá nát thiên địa kia, chúng yêu đều vô cùng ngưng trọng.

Với những nhân quả mà Yêu tộc đã gây ra cho Nhân tộc suốt nhiều năm qua, bấy nhiêu đó cũng đủ để Hoa Dịch ra tay rồi.

Đúng là phong thủy luân chuyển, giờ đến lượt Yêu tộc run sợ!

Ngay lập tức, hàng trăm nghìn tỷ đại quân Nhân tộc ầm ầm kéo đến, đứng sừng sững sau lưng Hoa Dịch.

Không chỉ vậy, Thập Nhị Tổ Vu, Thông Thiên Giáo Chủ cùng chúng Vu tộc cũng bay tới.

Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương, không chút sợ hãi nhìn đại quân Yêu tộc đông nghịt trước mắt.

Đối diện với Đông Hoàng Thái Nhất, Yêu Đế Tuấn, Thánh nhân Nữ Oa và hai vị Thánh nhân của Tam Thanh, anh gầm lớn đầy chiến ý: "Tiếp tục chiến đấu thôi!" Thí Thần Thương bùng phát hàng tỷ tia huyết mang.

Chương 126

Lúc này, dù là Nhân tộc hay Vu tộc, tất cả đều sục sôi ý chí chiến đấu.

Một ngọn lửa hừng hực cháy trong lồng ngực họ, ân oán tích tụ suốt nửa thời kỳ Hồng Hoang, giờ là lúc phải trả.

"Mọi người, lên!" Hoa Dịch hét lớn, dẫn đầu xông lên!

Uy áp khổng lồ tràn ngập cả vũ trụ, hòa lẫn với uy thế thánh nhân vô thượng.

Phía sau anh là hàng tỷ đại quân Vu tộc và Nhân tộc.

Thập Nhị Tổ Vu, Thông Thiên Giáo Chủ đều phát ra tiếng gầm phẫn nộ.

Ở phía bên kia, Yêu Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn cũng biết trận chiến này không thể điều hòa.

Đây là trận quyết chiến định đoạt vận mệnh của Hồng Hoang!

Đông Hoàng Thái Nhất giơ cao Yêu Hoàng Kiếm, gầm lên: "Chúng yêu quân, toàn diện nghênh địch!" Sau tiếng gầm đó, hàng tỷ yêu quân, ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát, ba trăm sáu mươi lăm bộ yêu chúng đồng loạt sát tới.

Thánh nhân Nữ Oa vung tay ngọc, khoác lên người tất cả Yêu tộc một lớp Cửu Thiên Tức Nhưỡng để phòng ngự giống như Nhân tộc.

Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng tung ra bản lĩnh thật sự!

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đều lơ lửng trên không trung đại quân

Yêu tộc.

Các bảo vật như Âm Dương Sinh Tử Kính, Hạo Thiên Chùy, Tử Kim Hồ, Đô Thiên Lê, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Thái Cực Phù Ấn, Hư Vô Hạp, Trấn Yêu Tháp, Côn Luân Kính, Càn Khôn Phiến... cũng đồng loạt xuất hiện.

"Đi!" Thái Thượng Lão Quân vung tay áo, một lá cờ nhỏ màu đỏ bay ra, bùng phát hỏa diễm ngút trời.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng ném ra một lá cờ nhỏ màu vàng hạnh lơ lửng giữa vũ trụ, rủ xuống hàng tỷ luồng khí huyền hoàng.

Hai lá cờ một công một thủ, uy lực vô biên.

Đó chính là Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ, hai món tiên thiên linh bảo thượng phẩm vốn là lá của Hỗn độn thanh liên.

Hoa Dịch cũng ném ra một lá cờ nhỏ.

Lá cờ vừa bay lên không trung đã tạo ra nước lũ mênh mông, sóng vỗ dạt dào, đối đầu với lửa của Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Đó là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ mà anh đoạt được từ Minh Hà Lão Tổ.

Năm lá cờ ngũ phương thì nay đã xuất hiện ba cái, cùng bộc phát uy lực rực rỡ.

Thông Thiên Giáo Chủ lúc này cũng tế ra vô số pháp bảo: Hỗn Nguyên Kim Đấu, Kim Giao Tiễn, Xuyên Tâm Tỏa, Âm Dương Lưỡng Nghi Đăng, Thượng Thanh Bảo Châu... có bao nhiêu dùng bấy nhiêu.

Ngay sau đó, ba thế lực thống trị Hồng Hoang: Nhân, Vu, Yêu va

vào nhau!

Tiếng giết chóc vang thấu hằng vũ, máu chảy thành tinh hà!

Tại chiến trường vực ngoại, mỗi ngôi sao đều nhuốm máu của tam tộc, biến thành những ngôi sao đỏ rực.

Một trận chiến chưa từng có trong tiền lệ.

Dù là Hoa Dịch, Thập Nhị Tổ Vu, Tam Thanh, Nữ Oa hay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, tất cả đều đã giết đến đỏ mắt.

Máu tươi nhuộm thắm vũ trụ.

Trận đại chiến cứ thế tiếp diễn đầy bi tráng.

"Thí Thần Thương!!" Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương, bộc phát thánh lực, đối đầu với Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa và Đông Hoàng Thái Nhất đang đội Hỗn Độn Chung trên đầu.

Ba vị thánh nhân dốc toàn lực, tung ra cả Thiện thi, Ác thi và Bản ngã, tương đương với chín vị thánh nhân vây công.

Công đức thành thánh có cái lợi của nó, đó là sự hỗ trợ của Tam thi mà dĩ lực chứng đạo như Hoa Dịch không có được.

Cộng thêm Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung – ba đại tiên thiên chí bảo tề tụ dưới sự điều khiển của thánh nhân, uy lực không hề kém cạnh Bàn Cổ Rìu trong tay Hoa Dịch.

Lại có thêm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Cửu Thiên Tức Nhưỡng bảo hộ, dù Hoa Dịch nhục thân thành thánh, cầm Thí Thần Thương và Tru Tiên Kiếm cũng cảm thấy chật vật.

Anh quyết định lấy Bàn Cổ Rìu ra, vì để giết ba vị thánh nhân, anh không ngại khai thiên một lần nữa!

Dẫu sao có Hồng Quân ở đây, cùng lắm thì vá trời lại lần nữa.

Chiếc rìu khổng lồ bộc phát hàng tỷ luồng khí sâm lạnh, làm rung chuyển cả vũ trụ.

Hiện tại Hoa Dịch đã nhục thân thành thánh nên việc phát huy uy lực của Bàn Cổ Rìu không còn khó khăn nữa.

Thấy cảnh đó, Thái Thượng Lão Quân biến sắc hét lớn: "Yêu Hoàng, mau tế Hỗn Độn Chung ra để chống đỡ cú chém khủng khiếp kia của Nhân Hoàng!" Nghe tiếng gọi, Đông Hoàng Thái Nhất vội ném Hỗn Độn Chung cho ba vị thánh nhân.

Có tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung gia trì, cộng thêm một loạt bảo vật phòng ngự khác, Nữ Oa, Thái Thượng và Nguyên Thủy lại trở nên vững như bàn thạch.

Ngay sau đó, Bàn Cổ Rìu của Hoa Dịch chém mạnh xuống, va chạm trực diện với Hỗn Độn Chung. *Đoàng!!!* Chiếc chuông chấn động liên hồi, phát ra những tiếng vang rền vang thấu vũ trụ.

Cầm Bàn Cổ Rìu bị bật ngược trở lại, mắt Hoa Dịch lóe sáng: "Xem ra Hỗn Độn Chung quả thực có thể đỡ được Khai Thiên Rìu của ta, nhưng thì đã sao!?" Hỗn Độn Chung là tiên thiên chí bảo tối cao của Hồng Hoang, dù được hóa ra từ Bàn Cổ Rìu nhưng khi kết hợp với Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên, uy lực của nó không hề thua kém bản gốc, nhất là khi được ba vị thánh nhân thao túng.

Thế nên việc nó đỡ được một rìu của Hoa Dịch cũng không có gì lạ.

Hoa Dịch cười lạnh, tay trái cầm rìu, tay phải cầm thương, chân đạp sen, quanh thân vây kiếm, đại chiến với ba đại thánh nhân mà không hề yếu thế.

Chương 127

Hiện tại cả hai bên đều có lớp vỏ rùa cực dày, phải đọ sức bền, mà thứ Hoa Dịch không thiếu nhất chính là sức bền của nhục thân thành thánh!

Trận chiến đánh đến tối tăm mặt mũi.

Đúng lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ từ xa xông tới, cầm hai tấm trận đồ hét lớn: "Ngô Hoàng, ta tới giúp ngươi!

Tiên Thiên Thập Tuyệt Trận, Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận!" Thông Thiên bùng phát sức mạnh khổng lồ, hóa thành hai tòa trận pháp bao trùm lấy đại quân Yêu tộc.

Thập Tuyệt Trận, còn gọi là Thập Tuyệt Thế Giới Táng Tiên Trận, bao gồm mười trận nhỏ như Thiên Tuyệt, Địa Liệt, Phong Hống... vừa xuất hiện đã khiến chúng yêu kêu khổ không thấu.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận còn lợi hại hơn, nó sử dụng nước của sông Hoàng Hà từ thời tiên thiên Hồng Hoang với sức mạnh vô song hóa giải mọi thứ trước mắt.

Sông Hoàng Hà vốn là tổ mạch của muôn sông, cuồn cuộn đổ ra biển lớn, uy lực kinh người.

Hai đại trận xuất hiện khiến áp lực của đại quân Yêu tộc tăng vọt.

Ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát và các bộ yêu chúng đều khổ sở vô cùng.

Có Thông Thiên gia nhập, áp lực bên phía Hoa Dịch giảm hẳn, ra tay càng thêm tàn khốc.

Cán cân chiến thắng bắt đầu nghiêng về phía hai tộc Nhân – Vu.

Tuy Yêu tộc có ba vị thánh nhân, nhưng lúc này cả ba đều bị Hoa Dịch và Thông Thiên cùng Đông Hoàng Thái Nhất kiềm chế.

Yêu Đế Tuấn phải đối mặt với Thập Nhị Tổ Vu và hàng hà sa số quân lính Nhân – Vu dưới sự hỗ trợ của hai đại trận, nên dù có đại quân phía sau cũng vô cùng chật vật.

Chiến tranh tiếp diễn, Yêu tộc dần rơi vào thế hạ phong.

Nhưng điều tuyệt vọng nhất vẫn chưa đến.

Đúng lúc này, một giọng nói hào sảng vang lên từ phía đại địa Hồng Hoang xa xôi: "Ta, Minh Hà Lão Tổ, nguyện lấy Huyết Hà hóa thành Lục Đạo Luân Hồi, lập nên Thiên Đạo Hoành Nguyên, phổ độ vạn tộc Hồng Hoang!" Dứt lời, bầu trời bỗng xuất hiện vạn đạo kim quang, cả vũ trụ bao trùm trong ánh sáng vàng rực rỡ!

"Cái gì!

Có người thành thánh!" Vào thời khắc này có người thành thánh khiến vạn tộc Hồng Hoang đều kinh hãi, không biết là phúc hay họa.

Nghe như Minh Hà Lão Tổ sáng lập Lục Đạo Luân Hồi.

Thiên giáng kim quang, vạn điềm lành xuất hiện, thấp thoáng thấy vô số thụy thú cùng hót.

Một luồng uy áp khủng khiếp lan tỏa khắp Hồng Hoang, đạo tắc kim liên rải khắp thế gian.

Tiên âm vang vọng không dứt, như thể trời đất đang chúc mừng.

Có người thành thánh, cả thiên hạ cùng chung vui!

Vạn tộc Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều chấn kinh, bao gồm cả tam tộc đang chiến đấu ở vực ngoại.

Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy đều kinh ngạc.

Lúc này Minh Hà Lão Tổ thành thánh, chỉ mong lão đừng gia nhập chiến cục, nếu không sẽ là sợi rơm cuối cùng đè chết Yêu tộc.

Nhưng đúng là ghét của nào trời trao của nấy, trong khi ba vị thánh nhân Yêu tộc đang thầm cầu nguyện thì một tiếng cười lớn vang lên từ đại địa: "Ha ha ha, Nhân Hoàng, đã lâu không gặp!

Đa tạ lời vàng ý ngọc của ngươi, lão phu lúc này cuối cùng đã thành thánh!" Minh Hà Lão Tổ sau khi thành thánh liền dẫn theo hàng triệu đại quân A Tu La tiến tới.

Thấy thêm một vị thánh nhân xuất hiện, Yêu tộc biến sắc.

Nữ Oa nghiêm nghị nói: "Minh Hà đạo hữu, Yêu tộc chúng ta với ngươi xưa nay không oán không thù, nước sông không phạm nước giếng, hôm nay ngươi thật sự muốn lội nước đục, đối đầu với Yêu tộc chúng ta sao?" Minh Hà đứng trên sen hồng cười lớn: "Ha ha ha, Nữ Oa, đừng có lảm nhảm với lão phu.

Yêu tộc tuy không có nhân quả với ta, nhưng nhân quả của lão phu với Nhân tộc sâu đậm lắm.

Không có Nhân tộc, lão phu thậm chí còn không thể thành thánh!" Nói xong, Minh Hà chắp tay với Hoa Dịch: "Nhân Hoàng, đa tạ lời chỉ điểm ngày trước đã giúp lão phu thành thánh.

Hôm nay lão phu dẫn đại quân tới dốc sức tương trợ, cùng Nhân Hoàng và Nhân tộc tiến thoái!" Lời vừa thốt ra, Nữ Oa và hai vị thánh nhân Tam Thanh đều biến sắc, còn Hoa Dịch nhàn nhạt gật đầu cảm ơn.

"Minh Hà đạo hữu, ngươi thật sự muốn đối địch với chúng yêu tộc sao?" Nữ Oa lạnh lùng hỏi.

Minh Hà chỉ cười: "Nói nhiều vô ích, các con, lên!" Đại quân La Sát tộc hùng hậu gia nhập chiến cục, cán cân chiến tranh hoàn toàn

nghiêng về phía Nhân – Vu.

Yêu tộc bại trận như núi đổ.

Ba mươi sáu Thiên Cang, bảy mươi hai Địa Sát, chư thiên tinh tú lần lượt tử trận.

Vô số yêu quân bị giết đến mức vứt giáp bỏ chạy.

Có Minh Hà gia nhập, bên phía Hoa Dịch hiện tại đã có ba vị thánh nhân, nhất thời ép Nữ Oa đánh không lại.

Nếu không nhờ một đống tiên thiên linh bảo và chí bảo phòng ngự hộ thân, Nữ Oa và Thái Thượng đã sớm bại trận.

Nhưng dù vậy, dưới sự tấn công mạnh mẽ của Hoa Dịch, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng lần lượt phun máu tiên.

Sau trận chiến kéo dài, hào quang của Hỗn Độn Chung cũng dần mờ nhạt.

Chớp lấy thời cơ, Hoa Dịch tung ra một rìu Bàn Cổ chém bay Hỗn Độn Chung vào sâu trong vũ trụ.

"Hỏng bét!" Thái Thượng và Nguyên Thủy biến sắc, mất đi Hỗn Độn Chung, tình thế lúc này vô cùng nguy hiểm.

Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương giết chết Đông Hoàng Thái Nhất ngay tại chỗ, triệt để cắt đứt ý định triệu hồi Hỗn Độn Chung của hắn.

"Oa Hoàng điện hạ!!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, một đời Yêu Hoàng Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng đã chết dưới thương của Nhân Hoàng Hoa Dịch, kết thúc nhân quả.

Chương 128

Nữ Oa nổi giận lôi đình, nhưng Hoa Dịch đã cầm thương đâm tới.

Bà ta không dám đỡ thẳng phong mang của Thí Thần Thương, cuối cùng nghiến răng dùng thuật Kim Thiền Thoát Xác, hy sinh một vị Thiện thi để trốn chạy vào nơi sâu nhất của Hồng Hoang.

Phải biết rằng một vị Thiện thi của thánh nhân chứa đựng một phần ba sức mạnh của bản tôn.

Dù cực kỳ đau xót và có nguy cơ rớt hạng thánh vị, nhưng trong lúc dầu sôi lửa bỏng, Nữ Oa buộc phải làm vậy để giữ mạng.

Thiện thi của Nữ Oa ở lại khổ sở chống đỡ để bản tôn có thời gian chạy trốn.

Cuối cùng, sau khi bị Hoa Dịch đánh trọng thương, bà ta bị thu vào Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

Cùng lúc đó, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng thừa cơ bỏ chạy, Yêu tộc hoàn toàn tan rã.

Hai tộc Nhân – Vu đã giành được chiến thắng cuối cùng!

Lúc này, vô số tộc nhân hai tộc buông vũ khí, nước mắt tuôn trào.

Thắng rồi!

Cuối cùng cũng thắng rồi!

Tiếng khóc vang thấu Hồng Hoang, cảnh tượng vô cùng xúc động.

Sau khi Nữ Oa và hai vị thánh nhân bỏ chạy, Nhân tộc và Vu tộc đã có được nền tảng vững chắc để chế bá Hồng Hoang.

Trận chiến thảm khốc này khiến cả ba tộc đều tổn thất nặng nề, Nhân tộc dù có Cửu Thiên Tức Nhưỡng bảo vệ cũng thương vong

mất một phần ba.

Vu tộc còn thê thảm hơn, hiện chỉ còn một phần mười so với ban đầu, Thập Nhị Tổ Vu đều trọng thương, cần hàng chục vạn năm tu dưỡng.

Yêu tộc thất bại thì kết cục càng bi thảm, vô số yêu tộc bị bắt giữ, trở thành thú cưỡi cho Nhân – Vu.

Sau khi bị ba vị thánh nhân bỏ mặc, nhiều yêu tộc thà chịu bị cầm tù còn hơn là bị tuyệt diệt, dĩ nhiên trừ những kẻ có khí tiết cao.

Nhưng Hoa Dịch và những người khác không phải thánh mẫu, kẻ nào cần giết vẫn phải giết, tuyệt không để lại hậu họa.

Trận chiến kết thúc, nhìn chiến trường vực ngoại đổ nát và hai vị huynh trưởng đã trốn mất dạng, Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng rồi quay đầu lại.

"Đa tạ Minh Hà đạo hữu tương trợ, nếu không có đạo hữu xuất hiện lúc cuối, trận chiến với Yêu tộc không thể kết thúc nhanh như vậy được!" Minh Hà hào sảng cười: "Thông Thiên đạo hữu quá lời, A Tu La tộc của ta sinh ra trên Huyết Hà của Nhân tộc, không có Nhân tộc thì không có bần đạo và A Tu La tộc.

Nếu không nhờ lời vàng ý ngọc của Nhân Hoàng, lão phu cũng không thể thành thánh, ơn này chẳng khác nào tái sinh!" Minh Hà Lão Tổ nói đúng, nếu không có Hoa Dịch chỉ điểm, có lẽ cả đời lão cũng không thành thánh được.

Lão quay sang nhìn Hoa Dịch đầy cảm kích: "Nhân Hoàng đại ân không lời nào tả xiết, sau này nếu có việc gì cần đến bần đạo, bần đạo nhất định nghĩa bất dung từ!" Minh Hà tuy tính tình quái gở, ít bạn bè nhưng lại là người chân thật, tốt hơn Thái Thanh và Ngọc Thanh nhiều.

Hoa Dịch chỉ nhàn nhạt gật đầu.

"Nhân Hoàng!" "Phu quân!" Thập Nhị Tổ Vu cũng tới, tuy đều bị thương nhưng tinh thần rất tốt.

"Nàng không sao chứ!?" Hoa Dịch nhảy tới ôm Hậu Thổ vào lòng, biểu cảm chân thành.

"Phu quân, thiếp không sao." Hậu Thổ mỉm cười dịu dàng, tựa đầu vào vai anh, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành hiện lên vẻ hạnh phúc.

"Hừ hừ..." "Này Huyền Minh, Nhân Hoàng đang ôm Hậu Thổ, muội làm cái mặt đó làm gì!?" Cường Lương trêu chọc Huyền Minh khi thấy cô có vẻ không vui.

"Ngô Hoàng!" Lúc này, một thủ lĩnh khác của Nhân tộc là Doãn Nặc dẫn đại quân tới.

Đôi cánh đỏ rực dang rộng, cô đáp xuống trước mặt Nhân Hoàng với vẻ rạng rỡ.

"Ngô Hoàng, lần này chúng ta đã tiêu diệt hàng tỷ quân yêu, thu hoạch rất lớn, thu gom được vô số thiên tài địa bảo và pháp bảo hậu thiên, đủ để trang bị cho toàn bộ Nhân tộc chúng ta!" Yêu tộc bại trận, sản nghiệp tích lũy suốt tám trăm triệu năm của họ nay thuộc về Nhân tộc và Vu tộc.

Vì Vu tộc đa phần dựa vào nhục thân cường hãn nên không mấy hứng thú với pháp bảo, binh khí, do đó phần lớn thuộc về Nhân tộc!

"Ừm, mau chóng quét dọn chiến trường, vận chuyển thương binh, đem toàn bộ tài sản của Yêu tộc về để cường hóa Nhân tộc!" Hoa Dịch uy nghiêm ra lệnh.

"Tuân lệnh, Ngô Hoàng!" Doãn Nặc với mái tóc đỏ tung bay, anh tư táp sảng lập tức nhận lệnh.

Nhưng khi cô vừa định đi, Hoa Dịch lại lên tiếng: “Khoan đã!” “Ngô Hoàng có gì dặn dò!?” Doãn Nặc quay lại, thấy Hoa Dịch đang mỉm cười: “Cách xưng hô của nàng nên đổi lại đi thôi.” Câu nói khiến mặt cô đỏ bừng: “Vâng...

Ngô Hoàng, à không... phu quân.” Cô lí nhí nói một câu rồi biến mất như một cơn gió.

Hoa Dịch lắc đầu, vẫn chưa quen lắm.

Sau đó mười một vị Tổ Vu vây quanh, Cú Mang cười nói: “Nhân Hoàng, chúc mừng ngươi, ngươi đã đi được bước mà ta chưa từng đi tới!” Hoa Dịch lắc đầu: “Đều là công lao của mọi người, không có Đại Thánh Chi Tâm và sự giúp đỡ của cả tộc Vu, ta không thể thành thánh.” Sự khiêm tốn của Hoa Dịch nhận được sự tán thưởng của các Tổ Vu.

Cường Lương vỗ mạnh vào vai anh, nhìn xung quanh đầy thoải mái: “Được rồi, đến lúc về nhà rồi!” Câu nói khiến mọi người sáng mắt lên.

Một trận đại chiến chưa từng có, tất cả đều đã đổ máu, giờ đây cuối cùng cũng được về nhà!

“Đi, chúng ta về nhà!” Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương, cây thương huyết sắc phát ra ánh sáng chiến thắng giữa vũ trụ, chúng nhân tộc và vu tộc reo hò vang trời.

Một số yêu tộc bại trận cũng thở phào nhẹ nhõm, cuộc chiến kéo dài hàng triệu năm cuối cùng đã kết thúc!

Sau đó, đại quân khải hoàn hùng hậu lên đường trở về đại địa Hồng Hoang.

Vạn tộc Hồng Hoang đều đang quan sát và cảm thán.

Yêu tộc đã bại, tương lai của thế giới Hồng Hoang thuộc về Nhân

– Vu.

"À đúng rồi, về chuyện Nữ Oa bỏ trốn, các ngươi tính sao!?" Trên đường về, Hoa Dịch nhàn nhạt hỏi.

Chúc Long nghiêm giọng: "Ta sẽ không tiếc sức lực tìm kiếm nàng ta để vĩnh tuyệt hậu hoạn!" Cường Lương cũng nói: "Chúng ta khó khăn lắm mới thắng được, dĩ nhiên phải bảo vệ thành quả này, tuyệt không cho Yêu tộc cơ hội trở lại!" Thập Nhị Tổ Vu đều vô cùng nghiêm túc, họ sẽ không buông bỏ thù hận với Nữ Oa.

Chương 129

Hoa Dịch cũng nheo mắt đầy quyết tâm.

Với ý chí đó, Hoa Dịch cùng các đại năng dẫn dắt đại quân hùng hậu xuyên qua vũ trụ trở về lục địa Hồng Hoang.

Ở một diễn biến khác.

"Đa tạ hai vị đạo hữu đã ra tay tương trợ!" Ở nơi sâu nhất của vũ trụ, Yêu Đế Tuấn cung kính chắp tay với hai vị đạo nhân cấp Chuẩn Thánh.

Nữ Oa, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng gật đầu.

Hai vị đạo nhân mỉm cười: "Không sao, đạo hữu gặp nạn chúng ta dĩ nhiên phải giúp, đó là trách nhiệm của chúng ta!" "Đúng vậy, ngày trước các ngươi cho phép chúng ta truyền giáo ở Yêu tộc, hiện tại Tây Phương giáo đa phần là người của Yêu tộc, cứu các ngươi cũng là tự cứu chính mình." Tây Phương giáo?

Đúng vậy, hai người đứng trước mặt chúng thánh chính là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị Chuẩn Thánh của phương Tây!

Hóa ra khi Nữ Oa dẫn tàn quân bỏ chạy, hai vị này đã âm thầm giúp đỡ, dùng Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên và Thất Bảo Diệu Thụ che giấu khí tức của họ, thoát khỏi sự truy lùng của Nhân – Vu.

"Hai vị đạo hữu đại ân không lời nào tả xiết, bản thánh ghi nhớ chuyện này!" Nữ Oa gật đầu khiến hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề mừng rỡ.

Kết nhân quả với một vị thánh nhân là chuyện đại lợi!

Tiếp Dẫn đạo nhân hỏi: "Không biết Oa Hoàng đại nhân sau này có dự định gì?

Trở về Lăng Tiêu Yêu Đình sao?" Câu hỏi khiến đám yêu chúng cười khổ, Nữ Oa thở dài: "Nói thật với hai vị, lần này Yêu tộc đại bại, chắc chắn Nhân – Vu sẽ chiếm lĩnh Yêu Đình trước, ta trở về chẳng khác nào chui đầu vào lưới." Các yêu tộc đều u ám, ngày xưa hùng mạnh bao nhiêu giờ lại quẫn bách bấy nhiêu.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, mắt lóe lên tia sáng rồi nói: "Nếu đã vậy, Oa Hoàng đại nhân sao không dẫn chúng yêu tộc di cư tới Tây Hoang của chúng ta?" "Tây Hoang tuy nghèo nàn nhưng xa xôi, không ai thèm tới, các ngươi có thể yên tâm nghỉ ngơi dưỡng sức ở đó!" "Đến Tây Hoang sao!?" Nữ Oa ngẩn ra rồi mừng rỡ gật đầu: "Được, đa tạ hai vị đạo hữu!" Nữ Oa thông minh nên hiểu ngay ý đồ của hai người này.

Yêu tộc là nền tảng của Tây Phương giáo nên họ sẽ dốc sức bảo vệ.

Nơi đại mạc hoang vắng đó là nơi trú ẩn tốt nhất, đợi Yêu tộc hồi phục, chưa chắc không có cơ hội phản công!

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vô cùng vui mừng vì mời được một thế lực lớn như Yêu tộc về làm căn cơ cho mình.

Họ dự tính sau này sẽ dựa vào Yêu tộc để phát triển Tây Phương giáo, lập địa thành thánh.

Nữ Oa và Đế Tuấn cũng biết tâm tư của họ nhưng không quan tâm, chỉ là đôi bên cùng có lợi mà thôi.

Nếu sau này Yêu tộc có thêm hai vị thánh nhân thì cơ hội phản công càng lớn.

Chỉ có Thái Thượng và Nguyên Thủy là mặt mày không mấy vui vẻ vì họ cũng muốn lập giáo ở Yêu tộc.

Thế là Nữ Oa và Đế Tuấn cùng tàn quân theo hai vị Chuẩn Thánh

phương Tây hướng về Tây Hoang ẩn dật.

Ở một phía khác.

"Ngô Hoàng, đây là Lăng Tiêu Yêu Đình sao!?" Đứng trước điện Yêu Hoàng sừng sững giữa tầng mây, vô số người Nhân tộc há hốc mồm kinh ngạc.

Nam Thiên Môn uy nghiêm, điện Lăng Tiêu cao hàng triệu mét tráng lệ hơn thành trì của Nhân tộc nhiều!

Vu tộc thích đại địa nên không mấy mặn mà với nơi này.

Đứng trước Nam Thiên Môn, Hoa Dịch nhàn nhạt nói: "Từ giờ trở đi, nơi này thuộc về ta!" Đã ba trăm năm trôi qua kể từ trận đại chiến tam tộc.

Nhân tộc với tốc độ sinh sôi kinh người đã nhanh chóng phục hồi.

Nhờ máu yêu tưới nhuần nhục thân, thiên tài địa bảo và vô số giáp trụ binh khí từ Yêu Đình, thế hệ mới của Nhân tộc tuy đa phần còn nhỏ và chưa tu đạo, nhưng họ tin rằng thời đại vạn tiên triều bái sẽ sớm trở lại.

Hoa Dịch đứng trên đại điện nhìn ra chân trời xa tắp.

Bầu trời xanh ngắt, gió thu mát rượi thổi qua những cánh đồng linh cốc vàng rực.

Một cảm giác bình yên kỳ lạ dâng lên trong lòng anh.

Anh thở dài: "Vẫn chưa thành công sao!" Đã ba trăm năm trôi qua, dù có Tiên Thiên Thần Thai hỗ trợ, anh vẫn chưa thể trảm được một thi nào để bước vào cảnh giới Nguyên Thần Chuẩn Thánh.

Tâm tính đã đủ, công đức đã đầy, nhưng Thiện ngã trong linh đài vẫn mãi là một đứa trẻ, không hề lớn thêm chút nào.

Anh đã thỉnh giáo Thông Thiên Giáo Chủ và nhận được câu trả lời

đáng kinh ngạc: Muốn trảm thi phải tu luyện Tam thi đạt đến cùng cảnh giới với bản tôn.

Nhưng đối với Hoa Dịch, nhục thân của anh đã thành thánh, nghĩa là cả ba phân thân cũng phải đạt đến cảnh giới nhục thân thành thánh thì mới thành đạo được!

Điều này khiến Hoa Dịch vô cùng nghẹn lời.

Nhục thân thành thánh khó thế nào anh biết rõ nhất, phải mở đại tàng cơ thể, dung hợp tim Bàn Cổ và sự giúp sức của cả tộc Vu.

Giờ lấy đâu ra ba trái tim Bàn Cổ nữa!?

Thành ra chuyện của người khác thì dễ, đến lượt anh lại vạn phần gian nan.

Tuy nhiên, nếu anh làm được thì khi trảm thi, cả ba phân thân sẽ trực tiếp thành thánh mà không cần độ kiếp.

Theo lời khuyên của Thông Thiên, anh quyết định không bế quan nữa mà đi chu du Hồng Hoang để tìm kiếm cơ duyên.

Trước khi đi, anh lấy Thanh Tịnh Lưu Ly Bình ra.

Bên trong có hai quầng sáng: một là ba vị yêu thánh Bạch Trạch, Dương Thương, Cửu Anh đang nương tựa vào nhau, hai là Thiện thi của Nữ Oa đang đoan tọa tĩnh lặng.

Hoa Dịch phát hiện ra thiên phú của Bạch Trạch đã giúp họ sống sót trong bình.

“Theo chính sử Hồng Hoang, Bạch Trạch và Dương Thương có nhân quả với Nhân tộc.” Hoa Dịch thả ba vị yêu thánh ra.

Bạch Trạch trông như một thiếu nữ tóc trắng mười lăm tuổi, Cửu Anh là một ngự tỷ nóng bỏng, còn Dương Thương lại là một bé gái mười tuổi.

Cảm nhận được thánh lực của Hoa Dịch, họ vô cùng tuyệt vọng.

Chương 130

Dương Thương rụt rè hỏi: "Thưa Nhân Hoàng, Yêu tộc hiện tại thế nào rồi?" Hoa Dịch bình thản đáp: "Các ngươi đã bại.

Tam thánh bỏ trốn, Đông Hoàng Thái Nhất đã chết, Đế Tuấn trọng thương mất tích, số yêu tộc còn lại đều bị cầm tù.

Có vấn đề gì không?" Cả ba đều đau đớn tuyệt vọng.

Cửu Anh tính tình nóng nảy hét lên: "Vậy sao ngươi không giết quách chúng ta đi!" Bạch Trạch vội ngăn lại, xin Hoa Dịch tha thứ.

Hoa Dịch nói thẳng mục đích: Anh muốn họ lập thệ phục vụ Nhân tộc vĩnh viễn và quản lý những yêu tộc còn lại để giữ cho họ yên ổn.

Đây là chính sách vừa đấm vừa xoa để đồng hóa Yêu tộc về lâu dài.

Ba vị yêu thánh hiểu rằng đây là cơ hội duy nhất để nòi giống yêu tộc tồn tại.

Họ quỳ xuống lập lời thệ ước thiên đạo.

Dù họ lách luật chỉ trung thành với Nhân Hoàng chứ không phải Nhân tộc, nhưng Hoa Dịch không bận tâm vì anh đã nắm chắc mạng sống của họ trong tay.

Xong việc, anh biến mất vào không gian riêng của mình.

Anh thả Thiện thi của Nữ Oa – một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt trần ra.

"Ta có đủ tu vi để giết ngươi." Hoa Dịch lạnh lùng nói.

Nhưng người phụ nữ ấy lại mỉm cười tò mò nhìn thế giới xung quanh: "Tại sao ở đây ta không cảm nhận được Thiên Đạo?" Hoa

Dịch bảo cô đừng bận tâm và hỏi tung tích của bản tôn Nữ Oa.

Cô lắc đầu nói rằng bản tôn đã cắt đứt liên hệ từ lâu.

Hoa Dịch nhận ra Thiện thi này có tính người hơn bản tôn nhiều.

Cô giải thích rằng trảm tam thi chính là tách rời cảm xúc để tiếp cận Thiên Đạo vô tình.

Bản tôn của Nữ Oa giờ chỉ còn sự chấp chưởng với đạo và lòng thù hận, còn tất cả sự thiện lương và nhân tính đều nằm ở vị Thiện thi này.

"Ra là vậy!

Nhân tộc không phải do bản tôn Nữ Oa tạo ra, mà là do Thiện thi của bà ấy tạo ra!" Hoa Dịch chấn động khi hiểu ra chân tướng.

Đó là lý do tại sao Nhân tộc tổ tiên lại sùng bái Nữ Oa đến vậy, vì người họ gặp lúc đó là vị Thiện thi tràn đầy tình mẫu tử này.

Ngay cả việc vá trời sau này cũng là do Thiện thi thực hiện, nhưng công đức lại thuộc về bản tôn Nữ Oa một cách hiển nhiên.

Sau khi nghe xong, Hoa Dịch vô cùng chấn động, cuối cùng cũng biết được một bí mật ẩn giấu từ thời thượng cổ mà chưa từng có ai hay biết.

Nguyên lai cái gọi là Mẹ của Nhân tộc, không phải là Nữ Oa, mà chính là Thiện thi (phần thiện tâm) trước mắt này!

Thêm vào đó, trong chính sử Hồng Hoang về sau, Nữ Oa Thiện thi vì thiên hạ mà không tiếc hy sinh thân mình để vá trời.

Nghĩ đến đây, biểu cảm của Hoa Dịch không còn lạnh lùng như trước, mà hơi dịu lại đôi chút.

"Vậy thì hiện tại nên làm thế nào?" Nhìn Bạch y Nữ Oa, Hoa Dịch thản nhiên lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Nữ Oa Thiện thi lại vô tư lắc đầu, mỉm cười nói: "Ta cũng không biết, thôi thì cứ tùy cơ ứng biến vậy." "Tùy cơ ứng biến sao..." Nghe lời Bạch y Nữ Oa, Hoa Dịch nhíu chặt lông mày, rồi đôi mắt bỗng lóe lên một tia sáng.

Nếu đã như vậy, sau này trực tiếp chém giết Nữ Oa bản tôn và nhị thi (hai phân thân còn lại) của bà ta, chỉ để lại Nữ Oa Thiện thi là được.

Hiện tại Bạch y Nữ Oa vốn đang ở trong tay Hoa Dịch!

Như vậy chẳng phải càng hoàn mỹ sao!

Bởi lẽ, Thiện thi mới chính là người mẹ thực sự đã sáng tạo ra Nhân tộc, giữ nàng lại có thể giúp Nhân tộc tránh khỏi đại tội giết mẹ!

Tuy rằng Nữ Oa bản tôn đã từ bỏ khí vận của Nhân tộc, nhưng về mặt luân lý, vẫn tồn tại một chút nhân quả nhỏ nhoi.

Dĩ nhiên, từ chỗ Minh Hà Lão Tổ, Hoa Dịch đã có được song kiếm Trảm Đoạn Nhân Quả, nhưng điều đó không ngăn cản việc hắn chọn một con đường tốt hơn.

Hơn nữa, có Nữ Oa Thiện thi ở đây, nàng có thể phối hợp với Tam Thánh của Yêu tộc là Bạch Trạch, Dương Thương, Cửu Anh để quản lý Yêu tộc tốt hơn, khiến những kẻ có dã tâm phải triệt để từ bỏ ý định.

Dù sao, ngay cả Oa Hoàng cũng đứng về phía Nhân tộc, đây quả là nhất cử tam đắc.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Hoa Dịch càng thêm rạng rỡ, càng cảm thấy kế hoạch này khả thi.

Bạch y Nữ Oa trước mặt Hoa Dịch thì lại như một thiếu nữ ngây thơ hồn nhiên, tò mò nhìn nam tử trước mắt, không biết hắn đang nghĩ gì.

“Nếu đã như thế, dù thế nào đi nữa, trước khi ta tìm thấy bản tôn của nàng, ta cũng không thể thả nàng ra ngoài.

Bạch y Nữ Oa, nàng cứ ở lại trong mảnh thế giới này đi.

Dù sao nàng cũng không thích tu luyện, thiên địa này tự có sinh linh làm bạn với nàng!” Nghe xong, Bạch y Nữ Oa thản nhiên gật đầu, đương nhiên nàng sẽ không hét lên vì quá vui mừng.

Dù sao Thiện thi của Nữ Oa cũng sở hữu trí tuệ không thua kém gì bản tôn, chỉ là nàng giàu lòng trắc ẩn và đa sầu đa cảm hơn mà thôi!

Làm xong mọi chuyện, Hoa Dịch rời khỏi Nội thiên địa, chuẩn bị cho chuyến du ngoạn sắp tới.

Nhân tộc có một số việc cần phân phó xuống, bên phía Vu tộc cũng cần đánh tiếng một lời.

Điểm đến lần này của hắn là Nam Hoang – lãnh địa của Phượng tộc, bởi Đông Hoang hắn đã đi mòn gót chân rồi.

Cùng lúc Hoa Dịch chuẩn bị lên đường, ở một nơi khác.

Giữa hoang mạc khô cằn vô tận, cát vàng mịt mù bị gió lớn cuốn lên, tạo thành những cơn lốc xoáy che trời lấp đất, vô cùng hùng vĩ.

Sâu trong những cồn cát vàng mênh mông ấy có một ốc đảo, một cây Thất Bảo Diệu Thụ sừng sững trấn giữ mảnh thiên địa này, ngăn chặn bão cát bên ngoài.

Chương 131

Trước mắt là một mảnh thế ngoại đào nguyên, vốn là nơi cư ngụ của nhị vị Chuẩn Thánh Tây Phương, nay đã trở thành đại bản doanh để chúng yêu tộc nghỉ ngơi dưỡng sức.

Để tránh bị Nhân - Vu nhị tộc phát hiện, dưới sự trợ giúp của nhị vị Chuẩn Thánh Tây Phương, bọn chúng đã phong tỏa mọi tin tức với thế giới bên ngoài.

Cứ như thế đã trôi qua ba trăm năm.

Lúc này, trên một ngọn núi cao chọc trời, Thánh nhân Nữ Oa đang tĩnh tâm tu luyện.

Sau ba trăm năm điều dưỡng, hiện tại nàng đã khôi phục gần như hoàn toàn.

Chỉ là việc Thiện thi rơi vào tay Nhân Hoàng luôn là một cái dằm trong lòng Thánh nhân Nữ Oa.

Vì thế Nữ Oa chuẩn bị trảm đứt tôn Thiện thi đó, dù sao cụ Thiện thi chứa đựng thiện niệm dư thừa kia, có hay không cũng chẳng quan trọng, ngược lại còn là trở ngại cho những quyết định lý trí tuyệt đối của nàng.

Trong chính sử Hồng Hoang, Nữ Oa vì vá trời mà mất đi Thiện thi, sau đó mới ngưng luyện lại một tôn Đạo thân khác.

Lần này cũng vậy, chỉ là thay vì vá trời, nàng chọn cách "tráng sĩ chặt tay" để không bị Nhân tộc phát hiện tung tích.

Tuy nhiên, ngay khi Nữ Oa chuẩn bị hành động, phía sau nàng bỗng lóe lên một đạo bạch quang, một thân ảnh uy nghiêm xuất hiện, chính là Yêu Đế Đế Tuấn.

“Khởi bẩm Oa Hoàng điện hạ, chuyện về Tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân, ta đã thâm nhập gần xong rồi!” Nghe vậy, Nữ Oa không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: “Ân, tốt, không cần lo lắng.

Tuy rằng Long - Phượng - Kỳ Lân tam tộc đã sa sút, nhưng ‘lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa’, trước khi triệt để chưởng khống, ngươi phải vạn phần cẩn thận!” “Oa Hoàng!” Yêu Đế Đế Tuấn cung kính cúi đầu.

Lúc này, Nữ Oa lại hỏi tiếp: “Đông Hoàng hiện tại thế nào rồi?” Đế Tuấn vội vàng đáp: “Khởi bẩm Oa Hoàng, tuy lúc trốn chạy ta đã kịp thời thu hồi Hỗn Độn Chung, cũng nhờ sức mạnh của nó giữ cho Đông Hoàng một lũ chân linh không diệt, nhưng Thái Nhất bị trúng Thí Thần Thương, nguyên thần đại băng hoại.

Dù hiện tại đang mượn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn đạo hữu để khôi phục, nhưng trong thời gian ngắn khó lòng tỉnh lại.” Nữ Oa khẽ gật đầu: “Được rồi, bản thánh đã biết, ngươi lui xuống đi.” “Tuân lệnh!” Yêu Đế Đế Tuấn cung kính đáp lời rồi biến mất tại chỗ.

Nữ Oa ngước nhìn bão cát vàng trước mắt, trong đôi mắt nghiêng nước nghiêng thành lóe lên một tia hàn quang.

“Tiên Thiên Nhân Hoàng, bản thánh với ngươi, bất tử bất hưu!” Sau khi đưa ra một loạt phân phó cho Nhân tộc và chuẩn bị kỹ lưỡng, Hoa Dịch rời khỏi lãnh địa Nhân tộc dưới chân Đại Hoang Sơn.

Vì hiện tại Nhân tộc đã có Thông Thiên bảo hộ, hắn cũng không cần quá lo lắng cho an nguy của họ nữa.

Rời Đại Hoang Sơn, Hoa Dịch đi thẳng về phía Nam Hoang.

Hắn không sử dụng sức mạnh của Bàn Cổ Phủ mà chọn cách đi bộ.

Lộ trình tuy xa xôi, nhưng có thể giúp rèn luyện tâm tính và tìm kiếm cơ duyên, kiến thức.

Thế là, hắn vừa đi vừa ngắm nhìn, với tư thái của một vị Thánh nhân tản bộ trên đại địa Đông Hoang, thỉnh thoảng còn giảng đạo cho sinh linh xung quanh.

Không biết từ lúc nào, sau gần ba mươi năm hành trình, Hoa Dịch cuối cùng cũng ra khỏi Đông Hoang, đặt chân đến biên cảnh Nam Hoang.

Trước mắt là màn đêm thăm thẳm, dưới ánh trăng tròn vành vạnh là những dãy núi nhấp nhô liên miên bất tuyệt.

Núi non hùng vĩ, mây ngàn trùng điệp, trong những cánh rừng thanh u vô số đom đóm lấp lánh như ngàn sao tỏa sáng.

"Nam Hoang sao?" Hoa Dịch tò mò quan sát mọi thứ, trong mắt thoáng hiện vẻ kỳ dị.

Tuy rằng mất tới ba mươi năm, nhưng chuyến đi này thu hoạch cũng khá phong phú.

Hắn đã thấy được vô số thú văn, kiến thức và hiểu thêm về Hồng Hoang.

Ví dụ như Nam Hoang, vì nằm gần Thái Dương Tinh nên khí hậu nơi này cực kỳ nóng bức.

Nhiệt độ trung bình ban ngày có thể lên tới gần trăm độ.

Ngoại trừ mùa hè ra, đa số các mùa đông, xuân, thu đều rất ngắn, đặc biệt là mùa xuân thường chỉ kéo dài vài ngày rồi lập tức chuyển sang mùa hạ.

Do đó, nơi đây đa số là các loài động thực vật và sinh linh chịu được hạn hán và nhiệt độ cao, hoặc là các vị đại thần thượng cổ liên

quan đến hỏa mới chọn cư trú thường xuyên ở Nam Hoang.

Vì nơi này thích hợp với họ.

Đồng thời, Nam Hoang cũng là nơi cư ngụ của một chủng tộc bản địa, kẻ đã thống trị nơi đây suốt bao năm qua.

Thậm chí vào thời đại thượng cổ, họ còn cùng Long và Kỳ Lân tộc chia thiên hạ, đó chính là Phượng Hoàng tộc!

Lúc này đang là chính hạ, cảm nhận những luồng sóng nhiệt cuồn cuộn trong không khí, Hoa Dịch tản bộ trên mảnh đất Nam Hoang.

Xung quanh là các loài thực vật nhiệt đới như cây dương xỉ, những con đom đóm đậu trên lá trông vô cùng mỹ lệ.

Đêm ở Nam Hoang rất ngắn, nhất là vào mùa hạ, chẳng mấy chốc mặt trời đỏ rực đã từ từ nhô lên.

Đứng trên đỉnh núi cao, nhìn ánh ban mai rực rỡ dần tỏa rạng, nhìn ánh hào quang phổ chiếu đại địa, trong lòng Hoa Dịch dâng lên một nỗi cảm khái khó tả.

Sau khi mặt trời lên, hắn lại tiếp tục khởi hành, đội nắng gắt mà đi, vừa đi vừa nhìn, vừa nhìn vừa học.

Dần dần, hắn tiến sâu vào bên trong đại địa trung tâm Nam Hoang!

Đi mãi nhìn mãi qua nhiều năm, Hoa Dịch phát hiện toàn bộ Nam Hoang không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

Nhiều chủng tộc ở Nam Hoang đang hoang mang lo sợ.

Khi dừng chân tại các bộ lạc, Hoa Dịch thỉnh thoảng nghe phong thanh rằng Phượng tộc dường như đã xảy ra chuyện kinh thiên động địa gì đó trong những năm gần đây!

Chính điều này khiến cả Nam Hoang rơi vào cảnh lòng người bất an.

Nhưng khi Hoa Dịch hỏi sâu hơn, các sinh linh đều im lặng, không chịu mở lời.

Sau vài lần hỏi không có kết quả, Hoa Dịch đành thôi.

Dù có chút tò mò nhưng hắn cũng không quá để tâm.

Chương 132

Dù sao chuyện của chủng tộc khác cũng chẳng liên quan đến mình.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, Hoa Dịch lại tiếp tục lên đường.

Rất nhanh, hắn đã ở Nam Hoang gần năm mươi năm.

Ngay khi Hoa Dịch tưởng chừng chuyến du hành Nam Hoang sắp kết thúc thì hắn lại gặp chuyện.

Tại núi Phong Diệp mỹ lệ, trên ngọn núi cao chọc trời mọc đầy những cây phong cao tới nghìn mét.

Hiện tại đang là tiết thu phân, trên dãy núi hùng vĩ tráng lệ như được phủ lên một lớp màu đỏ rực, nhìn xa như một biển lửa, vô cùng mỹ lệ.

Nhưng khi Hoa Dịch đang đi dưới chân núi Phong Diệp, đột nhiên từ phía trước truyền đến một tràng âm thanh vô cùng tiêu cấp!

“Phượng Hậu mau chạy đi!” “Không được, ngươi đã trọng thương, căn bản không thể chạy thoát.

Hiện tại chỉ có ta ở lại cản đường, Khổng Tuyên, ngươi mau chạy đi, ngươi mới là hy vọng duy nhất của Phượng tộc ta!” “Ha ha ha, Phượng Hậu!

Khổng Tuyên!

Các ngươi từ bỏ đi, không chạy thoát được đâu, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!” Âm thanh đột ngột khiến Hoa Dịch sững người trong thoáng chốc, sau đó thấy từ phía chân trời xa có hai bóng người lao tới.

Một người mặc xích bào phong hoa tuyệt đại, người kia mặc

thanh y kiều tiểu khả ái, nhưng toàn thân tỏa ra Ngũ Sắc Thần Quang!

Lúc này, chỉ thấy phía sau hai người xuất hiện vô số quân đội Phượng tộc dày đặc như kiến cỏ, tất cả đều tung cánh, tay cầm binh khí với vẻ mặt dữ tợn, thỉnh thoảng lại cười vang đắc thắng!

Hai nữ tử không ngừng ngoái đầu, vừa lo lắng vừa liều mạng chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, vị nữ tử mặc xích bào phong hoa tuyệt đại kia cuối cùng cũng vì trọng thương mà kiệt sức, miệng phun tiên huyết, từ trên không trung rơi xuống.

"Phượng Hậu!" Nhìn thấy cảnh này, vị thiếu nữ mặc thanh y kiều tiểu đại kinh thất sắc, cũng điên cuồng lao xuống theo.

Nhưng có lẽ vị thanh y nữ tử này cũng đã trọng thương, cuối cùng cả hai cùng ngã xuống mặt đất vô cùng chật vật.

"Đại soái, bọn họ bay không nổi nữa rồi!" "Ha ha ha, tốt, chính xác là để bản đại soái hảo hảo hưởng thụ một phen, sau đó sẽ cắt đầu chúng, lấy ra Phượng Nguyên trong cơ thể Phượng Hậu và Ngũ Sắc Thần Vũ trên người Khổng Tuyên mang về hiến cho Bằng Hoàng!" "Ha ha ha ha, đại soái anh minh!" Trên bầu trời, đám đại quân Phượng tộc nhìn thấy hai nữ tử xích sắc và thanh sắc ngã mạnh xuống đất, lập tức từng tên đều cười gằn dữ tợn rồi hạ xuống.

"Phượng Hậu, Phượng Hậu người không sao chứ!" Một lát sau, danh kiều tiểu khả ái thanh y nữ vội vàng đỡ vị nữ tử phong hoa tuyệt đại kia dậy, gương mặt đầy vẻ lo lắng.

"Khổng Tuyên, xem ra lần này chúng ta không thoát được rồi." Vị nữ tử mặc xích bào xinh đẹp đến nghẹt thở kia, trên mặt lấm tấm những vệt máu, lộ ra một nụ cười khổ.

Thiếu nữ thanh y bên cạnh, đôi mắt xanh nhạt mở to, hét lớn:

“Phượng Hậu người yên tâm!

Khổng Tuyên nhất định sẽ bảo vệ người, dù có phải liều mạng đi chăng nữa!!!” Hai nữ tử nương tựa vào nhau, phẫn nộ nhìn về phía đám đại quân Phượng tộc đang cười cợt lao tới từ phía chân trời.

“Phượng Hậu?

Khổng Tuyên sao?” Lúc này, đứng ở một bên chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch hơi sững người.

Không biết tại sao, nhìn vị nữ tử phong hoa tuyệt đại và thiếu nữ thanh y nhỏ nhắn kia, hắn luôn có cảm giác quen thuộc, hình như đã nghe thấy ở đâu đó.

Đúng lúc này, phía trước truyền đến từng tràng tiếng kêu gào, kèm theo vô số tiếng cười lớn.

“Ha ha ha, bảo vệ ư!?

Đừng đùa nữa, Khổng Tuyên đại tướng quân, ngươi giờ đây chẳng bảo vệ được ai đâu, lo cho bản thân mình trước đi!!” “Ha ha ha, thân tư kiều nộn khiến người ta hồn xiêu phách lạc kia, Khổng tướng quân à, khi ta còn là binh sĩ dưới trướng ngươi, ta đã thèm muốn lắm rồi!” Giây tiếp theo, vô số binh sĩ Phượng tộc nhanh chóng bay tới, từ trên trời rơi xuống và bao vây chặt chẽ hai người!

“Vô sỉ!” Nhìn đám binh sĩ Phượng tộc với vẻ mặt dâm dật trước mắt, thanh y nữ tử nhỏ nhắn nghiến răng trắc trở.

Trên mặt dính đầy máu, nàng độc tự đứng chắn trước mặt vị nữ tử phong hoa tuyệt đại, giận dữ trừng mắt nhìn đám binh sĩ Phượng tộc, thân hình tỏa ra Ngũ Sắc Thần Quang nhàn nhạt.

“Thật là bại loại của Phượng tộc ta!” Nghe thấy lời này, đám binh sĩ đang bao vây đều ngạo mạn cười lớn: “Ha ha ha, bại loại thì sao, thắng làm vua thua làm giặc, Khổng Tuyên, Phượng Hậu, các ngươi

nhận mệnh đi!" "Khổng Tuyên, ngươi và Phượng Hậu đều trúng phải đòn tập kích từ Trảm Tiên Tru Thần Đao của Bằng Hoàng ta.

Đặc biệt là ngươi, giữa trăm vạn đại quân Phượng tộc để bảo vệ Phượng Hậu chạy trốn, ngươi còn trúng phải Thiên Họa Kích của Bằng Hoàng và phong ấn của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, hiện tại Ngũ Sắc Thần Quang cũng không dùng được nữa rồi chứ gì!" Giữa tràng cười nhạo báng, chỉ thấy trong đám binh sĩ, một vị Phượng tộc đại soái với tu vi khủng khiếp, có thể so với Nhất thi Chuẩn Thánh, bước ra với vẻ mặt châm chọc.

Thiếu nữ thanh y ngẩng đầu, căm hận nói: "Huyết Phượng, ta và ngươi đều là trọng soái dưới trướng Phượng Hậu, theo người vô số năm, kinh qua vô số trận đại chiến, thống soái bách vạn đại quân Phượng tộc, đã từng cùng nhau đi tới huy hoàng, tại sao hôm nay ngươi lại cùng Đại Bằng Kim Sí Điểu phản bội Phượng Hậu, phản bội ta!!" "Phản bội ngươi!?

Ha ha ha ha." Nghe vậy, Phượng soái cười nhạo báng, sau đó mặt mày dữ tợn, chỉ tay vào vị nữ tử phong hoa tuyệt đại sau lưng thiếu nữ thanh y mà chửi rủa!

"Chính vì cái quyết định của người đàn bà này mà Phượng tộc ta mới lâm vào cảnh như ngày nay!

Nhìn xem tích nhật Phượng tộc ta huy hoàng cỡ nào, thống trị cả Hồng Hoang, nhìn lại hiện tại mà xem!!" Lời vừa dứt, vị nữ tử xích bào phong hoa tuyệt đại thoáng hiện vẻ u ám, Khổng Tuyên thanh y càng thêm nghiến răng nghiến lợi.

Huyết Phượng cười lạnh tiếp lời: "Không nói được gì nữa chứ, để ta bảo cho mà biết.

Đại Bằng tuy tính tình mãng chàng, tu vi yếu nhất trong đám chúng ta, nhưng lại tràn đầy hùng tâm tráng chí, thật sự hy vọng Phượng tộc

ta có thể quật khởi, tìm lại huy hoàng năm xưa.

Nay hắn lại được cao nhân để mắt tới, ban cho Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Trảm Tiên Tru Thần Đao đẳng tiên bảo, trợ giúp hắn đoạt quyền tập kích các ngươi!" "Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!!" Nghe thấy những cái tên này, Khổng Tuyên nhỏ nhắn bàng hoàng, cuối cùng cũng vỡ lẽ.

Hóa ra là vậy, thảo nào Kim Sí Đại Bàng tính tình vốn ngay thẳng mãng chàng lại đột nhiên phản bội, nguyên lai là có kẻ xúi giục.

Thêm vào đó, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Trảm Tiên Tru Thần Đao, một công, một khốn, một phòng, giản trực là vô giải.

Trước đó vì cái Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp kia mà Đại Bằng Kim Sí Điểu đứng ở vị trí tiên thiên bất bại, Ngũ Sắc Thần Quang căn bản không có tác dụng.

Lại thêm cuộc chính biến đã có dự mưu từ trước, cả nàng và Phượng Hậu đều bị Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao trọng thương, thực lực không còn lấy một phần mười.

Cuối cùng lại có Sơn Hà Xã Tắc Đồ với khả năng mở rộng không gian, nếu không phải nàng liều mạng mang trọng thương, dùng Ngũ Sắc Thần Quang xé mở một con đường để hộ tống Phượng Hậu đào tẩu, thì cả hai đã sớm bỏ mạng ở đó rồi!

Tuy nhiên, suốt dọc đường không ngừng bị truy sát và chiến đấu, hết lần này đến lần khác phá vòng vây với tấm thân tàn, vết thương chồng chất vết thương, nàng mới kiệt lực rơi vào cảnh ngộ này.

"Lẽ nào các ngươi không biết đây là âm mưu của ngoại tộc nhắm vào Phượng tộc ta sao!

Ngươi và Kim Sí Đại Bàng đừng để bị ngoại tộc lợi dụng nữa!!" Đỡ lấy Phượng Hậu, thanh y nữ tử Khổng Tuyên lo lắng hét lớn, nàng không muốn Phượng tộc rơi vào tay kẻ gian, hy vọng những người này có thể sớm tỉnh ngộ!

Chương 133

Hy vọng thì tốt đẹp nhưng thực tế lại tàn khốc, Huyết Phượng cười lạnh nói: "Hừ, bị ngoại tộc lợi dụng thì đã sao, chỉ cần có thể giết chết các ngươi, giao thứ đó ra, họ đã hứa sẽ toàn lực giúp đỡ Phượng tộc ta tái hiện huy hoàng năm xưa, bị lợi dụng cũng đáng!

Được rồi, cơ hội hiếm có, các ngươi bắt lấy bọn chúng, đợi bản đại soái hưởng lạc xong sẽ đến lượt các ngươi!" Dứt lời, Phượng tộc đại soái lộ ra vẻ mặt dữ tợn chuẩn bị ra tay, nhưng đúng lúc này, một tên binh sĩ Phượng tộc bên cạnh bỗng chỉ tay về phía Hoa Dịch đang đứng bên vệ đường núi xa xa mà kêu lớn!

"Đại soái, chỗ kia hình như có một sinh linh!" "!?" Nghe thấy vậy, sắc mặt Phượng tộc đại soái lập tức đen lại, hắn lạnh lùng ra lệnh: "Người đâu, qua đó băm vằn hắn ra cho ta!" "Đại soái, tên đó trông có vẻ là người của Nhân tộc!" Một tên thiên tướng Phượng tộc nhỏ giọng nhắc nhở.

Bởi vì lúc này Nhân tộc vừa chiến thắng Yêu tộc, trở thành chủng tộc lớn thứ hai ở Hồng Hoang, sau lưng lại có một đồng minh đẫm máu là Vu tộc.

Thêm vào đó là Minh Hà Lão Tổ vừa thành thánh, quan hệ với La Sát nhất tộc cũng không tệ, điều này vạn tộc trong Hồng Hoang đều biết rõ.

Do đó, cái giá phải trả để giết một người của Nhân tộc, ngay cả cường tộc như Phượng tộc cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Trong thế giới Hồng Hoang, chỉ cần đủ mạnh là có được sự tôn trọng, quy luật này đặt vào bất kỳ thời đại nào cũng không lỗi thời.

Hiện tại không có bất kỳ chủng tộc nào dám xem thường Nhân

tộc!

Nhưng lúc này, Phượng tộc đại soái đang chuẩn bị hưởng lạc, đột nhiên có một kẻ đứng xem bên cạnh khiến hắn vô cùng khó chịu.

Hắn lạnh lùng gầm lên với tên yêu tướng: "Hừ, Nhân tộc thì đã sao, đây là Nam Hoang chứ không phải Đông Hoang, là phúc địa của Phượng tộc ta, giết một tên Nhân tộc thì ai hay biết!

Các ngươi qua đó xử lý tên súc sinh kia đi, đừng để hắn làm phiền ta hưởng thụ chiến lợi phẩm!" Nghe lệnh, đôi mắt của lũ binh sĩ đỏ rực lên, hơi thở hồng hộc, vẻ mặt cũng trở nên dữ tợn!

Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại thì không cần bàn cãi, đó là nữ thần khiến cả Hồng Hoang phải hồn xiêu phách lạc.

Còn về phần thanh y nữ tử Khổng Tuyên nhỏ nhắn cũng không tệ, đừng nhìn nàng như một tiểu nữ hài chưa trưởng thành, nàng chính là một trong ba đại tướng dưới trướng Phượng Hậu.

Nàng cùng Huyết Phượng, Kim Sí Đại Bàng từng dẫn lĩnh chúng Phượng tộc tham gia đại chiến Tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân!

Phượng Hậu đã dùng Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí tạo ra Khổng Tước và Đại Bằng, cả hai luôn là cánh tay trái cánh tay phải của Phượng Hậu.

Chỉ là hiện tại Kim Sí Đại Bàng đột ngột phản bội, tự lập làm Bằng Hoàng hòng phế bỏ Phượng Hậu để thống nhất Phượng tộc!

"Ha ha ha, thật tội nghiệp cho tên Nhân tộc kia, hôm nay mạng hắn không tốt rồi!" "Nhân tộc, chết đi, có trách thì trách hôm nay ngươi chọn nhầm đường mà đi!!" Đàn ông vốn là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, Phượng Hoàng cũng vậy, lập tức có hàng chục binh sĩ Phượng tộc đồng loạt lao về phía Hoa Dịch, muốn băm vằn hắn ra để trừ hậu họa, sau đó sẽ hảo hảo hưởng thụ chiến lợi phẩm!

“Không xong rồi, mau chạy đi!!” Thấy cảnh này, Khổng Tuyên đại kinh thất sắc hét lớn.

Hiện tại Nhân tộc có hai vị Thánh nhân, sau lưng còn có Vu tộc và A Tu La tộc, Nhân Hoàng lại nổi tiếng là kẻ bao che khuyết điểm, một khi chọc giận hắn thì Phượng tộc sẽ gặp họa diệt môn.

Khổng Tuyên đang bị trọng thương lo sốt vó, nhưng lũ binh sĩ Phượng tộc chết tiệt kia kẻ nào kẻ nấy đều bị dục vọng làm mờ mắt, hoàn toàn không màng đến hậu quả của việc giết người Nhân tộc.

Thánh nhân là người có thể tùy tiện trêu vào sao!?

Đừng thấy Khổng Tuyên nhỏ nhắn mà lầm, nàng tự phụ là kẻ mạnh nhất dưới trướng Thánh nhân, đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm tam thi, nên nàng hiểu rõ sự đáng sợ của Thánh nhân hơn ai hết.

Đó là sự tồn tại vô xứ bất tại, lời nói ra chính là pháp tắc!

“Mau dừng tay, không được giết, Thánh nhân vô xứ bất tại!!” Thanh y nữ tử Khổng Tuyên liều mạng hét lớn, nhưng mọi thứ đã quá muộn, đám binh sĩ Phượng tộc mặt mày dữ tợn, tay cầm binh khí đã vung về phía người thanh niên Nhân tộc kia.

“Xong rồi!” Khổng Tuyên mặt trắng bệch, hiện tại Phượng tộc thù trong giặc ngoài, làm sao chịu nổi một cuộc đại đồ sát từ Nhân tộc!

Nhưng ngay khi Khổng Tuyên và Phượng Hậu không nỡ nhìn cảnh tượng tiếp theo, thì giây kế tiếp, một màn cực kỳ bất khả tư nghị đã diễn ra trước mắt họ!

“Cút!” Một tiếng lạnh lùng thốt ra, một luồng sức mạnh mạnh mẽ không gì sánh kịp tức khắc bộc phát từ trên người thanh niên Nhân tộc kia.

Gió mây vần vũ như sóng cuồng biển dữ, dường như cả núi Phong Diệp, không!

Cả Nam Hoang cũng không chịu nổi uy áp của nam tử này!

“.....!!!” Uy áp của nam tử này khiến Huyết Phượng đại soái run rẩy, đôi chân không ngừng đánh lập cập.

Phải biết rằng hắn là Chuẩn Thánh trảm nhất thi, đến Chuẩn Thánh còn như vậy thì đám binh sĩ Phượng tộc kia ra sao!?

Ngay sau đó, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, mặt mày kinh hoàng, ngũ thể đầu địa!

Đùng!

Một tiếng nổ vang lên, vị đại soái Phượng tộc từng uy chấn Hồng Hoang thượng cổ, từng thống lĩnh đại quân tranh bá với Long và Kỳ Lân tộc, tức khắc nổ tung, hóa thành một đóa hoa máu tươi rực rỡ.

Thánh nhân là bất khả xâm phạm, huống hồ là kẻ dám vung đao hướng về phía ngài!

Là một Chuẩn Thánh mà ngay cả uy áp của Hoa Dịch cũng không chịu nổi, nổ tung ngay tại chỗ, đủ thấy hiện tại Hoa Dịch khủng bố đến mức nào.

“...Thánh nhân sao!?” Lúc này, Phượng Hậu và Khổng Tuyên cũng mang vẻ mặt không thể tin nổi.

Vì cùng là đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm tam thi, tu vi của Phượng Hậu cao hơn một chút, lại có Tiên Thiên Công Đức nên nàng có thể coi là bán bộ Thánh nhân!

Nhưng dù là bán bộ Thánh nhân thì cũng không phải là Thánh nhân thật sự, trong tình huống hoàn toàn không đề phòng, nàng vẫn bị Kim Sí Đại Bàng dùng Tiên Thiên đệ nhất vô thượng thần binh Trảm Tiên Tru Thần Đao gây trọng thương.

Ngay lúc này, Hoa Dịch thản nhiên quay đầu lại: “Ngươi vừa nói

gì, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Thiên Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Trảm Tiên Tru Thần Đao sao?" Đứng ở bên cạnh nãy giờ, hắn đã nghe rõ toàn bộ sự việc.

Hoa Dịch không nói gì, hắn vốn chỉ định ra ngoài lịch luyện một chuyến, không ngờ lại gặp phải chuyện đại nghịch bất đạo của Phượng tộc.

Phải biết rằng Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao đều là đồ vật của Nữ Oa, Thái Thượng và Nguyên Thủy.

Kết hợp với những lời lúc nãy, trong lòng Hoa Dịch đã rõ như gương.

Chuyện này nhất định có liên quan đến Yêu tộc, kẻ trong miệng Phượng soái kia nhất định là Yêu tộc.

Có khả năng Yêu tộc muốn lật đổ Phượng tộc, một kế hoạch mưu đồ đã lâu để chưởng khống Phượng tộc.

Nguyên bản Hoa Dịch và Vu tộc đang sầu vì không tìm thấy tung tích Yêu tộc, hiện tại đúng là "đi mòn gót sắt tìm không thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công"!

Một lúc sau, thiếu nữ thanh y nhỏ nhắn Khổng Tuyên gian nan đỡ Phượng Hậu dậy, hơi thở dồn dập trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần nói: "Chuyện này ta cũng không rõ, hôm đó tại đại điện Phượng tộc, muội muội ta là Kim Sí Đại Bàng đột nhiên phát động chính biến, trong lúc hoàn toàn không có triệu báo, hắn đã dùng Trảm Tiên Tru Thần Đao trọng thương ta ở cự ly gần và yêu cầu ta giao thứ đó ra.

Chương 134

Ta thậm chí còn không kịp thi triển Ngũ Sắc Thần Quang.

Sau đó ta cùng một toán hộ vệ hộ tống Phượng Hậu sát ra vòng vây, nhưng con chim đại bàng đó lại dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ khốn trụ ta, cộng thêm Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp thủ hộ, Ngũ Sắc Thần Quang của ta căn bản không thể áp sát.

Nếu không nhờ mấy vị hộ vệ liều mình tự bạo, giúp ta dùng Ngũ Sắc Thần Quang mở một con đường máu, thì cả hai đã sớm bỏ mạng rồi!" "Yêu cầu ngươi giao thứ đó ra!?

Thứ đó là thứ gì!?" Nghe vậy, Hoa Dịch nhíu chặt lông mày.

Lúc này Phượng Hậu được đỡ dậy, vừa thở dốc vừa nói: "Khụ khụ, đó là chí bảo của Phượng tộc ta, cũng là thứ giúp Phượng tộc ta có thể đứng vững ở Hồng Hoang năm xưa, Thái Dương Chúc Chiếu!" "Thái Dương Chúc Chiếu sao!?" Lời vừa thốt ra khiến Hoa Dịch sững sờ trong giây lát!

Hắn biết Thái Dương Chúc Chiếu là một loại thần vật tiên thiên, ra đời từ trước khi Hồng Hoang hình thành, là căn bản của Thái Dương trong hư không hỗn độn, cũng là mẹ của vạn dương, là tổ của vạn dương!

"Thảo nào tích nhật Phượng tộc có thể quật khởi nhanh như vậy, không chỉ nhờ vào Tiên Thiên Công Đức, mà còn nhờ có Thái Dương Chúc Chiếu - vị tổ của Tiên Thiên Chí Dương ra đời trước cả Hồng Hoang!" Lúc này Hoa Dịch đã hiểu, vì sao Yêu tộc muốn chưởng khống Phượng tộc.

Sức chiến đấu mạnh mẽ của Phượng tộc là một phần, nhưng Thái Dương Chúc Chiếu mới là chìa khóa then chốt!

Những kẻ như Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn đều sinh ra từ Thái Dương Tinh, nếu có được Thái Dương Chúc Chiếu thì thực lực của bọn chúng và cả Yêu tộc sẽ tiến triển vượt bậc.

"Xem ra Yêu tộc vẫn chưa chịu từ bỏ dã tâm!" Ánh mắt Hoa Dịch lấp lánh, hắn không mấy hứng thú với Thái Dương Chúc Chiếu của Phượng tộc, nhưng lại rất quan tâm đến manh mối về Yêu tộc từ miệng Kim Sí Đại Bàng.

Nghĩ vậy, Hoa Dịch nhìn Phượng Hậu và Khổng Tuyên, thản nhiên nói: "Kim Sí Đại Bàng đang ở đâu, đưa ta đến đó!" Nghe câu này, Phượng Hậu và Khổng Tuyên sững người một chút rồi lập tức lộ vẻ mừng rỡ!

Phượng Hậu và Khổng Tuyên đều là những kẻ đã sống hàng trăm triệu năm, sớm đã học được cách nhìn sắc mặt người khác.

Thêm vào đó là ân oán giữa Nhân tộc và Yêu tộc, lần này đi chắc chắn là để truy tìm tung tích Yêu tộc!

Chuyện này tự nhiên sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

Dù sao vị Thánh nhân này nhất định cũng sẽ thu giữ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Trảm Tiên Tru Thần Đao từ Kim Sí Đại Bàng để tìm kiếm manh mối Yêu tộc.

Đến lúc đó bọn họ sẽ không còn phải sợ Kim Sí Đại Bàng nữa!

Nghĩ đoạn, thiếu nữ thanh y Khổng Tuyên hít sâu một hơi, nhìn Hoa Dịch với giọng nghiêm trang: "Đại Bằng Kim Sí Điểu đang ở lãnh địa Phượng tộc ta, Khổng Tuyên nguyện dẫn ngài đi!" Vì Hoa Dịch là Thánh nhân nên Khổng Tuyên đã dùng kính ngữ.

Đúng lúc này, từ phía sau lại truyền đến một tràng thanh âm!

"Ha ha ha, phát hiện ra rồi!" "Mau, mọi người xông lên, đừng để tiểu đội khác cướp công!" "Bằng Hoàng có lệnh, kẻ nào chém được

Khổng Tuyên và Phượng Hậu sẽ được phong làm đại tướng quân!" "Xông lên!" Một nhóm binh sĩ Phượng tộc truy sát khác lại tới, tên nào tên nấy hung thần ác sát khiến người ta kinh hãi.

Nếu là trước kia, Phượng Hậu và Khổng Tuyên chắc chắn sẽ đại biến sắc mặt, nhưng giờ đây bên cạnh họ đang có một vị đại thần tọa trấn.

Thế là...

"Á...!?" "Thánh nhân!

Là Thánh nhân!" "Mau chạy đi!" "Thánh nhân tha mạng!" Lại là từng tiếng thảm thiết vang lên, Hoa Dịch thậm chí còn chưa thèm ra tay, đám Huyền Tiên, Kim Tiên kia đã lần lượt nổ tung thành những đóa pháo hoa rực rỡ dưới chân núi.

Sau đó trên đường núi Phong Diệp, ba bóng người phi thân lên trực chỉ lãnh địa Phượng tộc.

"Không ngờ Khổng Tuyên lừng danh Hồng Hoang lại là một nữ tử nhỏ nhắn như thế." Trên không trung, nhìn hai nữ tử đang dìu nhau bay đi, ánh mắt Hoa Dịch lấp lánh, thầm nghĩ trong lòng.

Chuyện Khổng Tuyên là nữ cũng có lý, sau này nàng được phong làm Phật Mẫu Khổng Tước Đại Minh Vương Bồ Tát.

"Lũ người thời Phong Thần đúng là có ác thú vị, lại thích cưỡi trên lưng một tiểu cô nương như thế này!" Nhìn bóng lưng thiếu nữ thanh y nhỏ nhắn phía trước, trong lòng Hoa Dịch có chút ý nghĩ tiêu cực.

Đúng lúc này, Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại quay đầu lại, dùng gương mặt xinh đẹp hơi tái nhợt hỏi: "Dám hỏi vị này chính là Nhân Giáo Chi Chủ, Nhân Hoàng sao?" Danh hiệu Nhân Giáo Chi Chủ này đương nhiên đã vang xa tới tận Thiên Đình.

Vì chiến trường vực ngoại nằm ở nơi sâu nhất của vũ trụ, lại

thêm các vị Thánh nhân tham gia chiến đấu nên xung quanh tràn ngập tiên lực cuồng bạo.

Do đó, dù là Phượng Hậu khi đó cũng không dám để thần thức tiếp cận quá gần vì sợ bị ảnh hưởng.

Hoa Dịch không hề giấu diếm, hắn nhìn thẳng về phía trước, thản nhiên đáp: "Ta chính là Nhân Hoàng!" Lời khẳng định này khiến Phượng Hậu và Khổng Tuyên một phen chấn động và kính sợ.

Câu chuyện về Nhân Hoàng chỉ mất vạn năm đã thành Thánh, đối với vạn tộc Hồng Hoang mà nói, đó là chuyện không ai dám tưởng tượng.

Mang theo sự chấn động sâu sắc, dưới sự trợ giúp từ pháp lực hạo hãn của Nhân Hoàng Hoa Dịch, Phượng Hậu và Khổng Tuyên cấp tốc lao về phía trước.

Cuối cùng họ đã trở lại lãnh địa Phượng tộc, nơi họ từng liều mạng thoát ra.

Trước mắt là một tòa thành trì khổng lồ, tường thành cao chót vót và đại điện Phượng tộc màu xích hỏa.

Hiện tại dường như đang diễn ra một buổi đại lễ long trọng, khắp nơi trong lãnh địa đều đông nghịt người của Phượng tộc.

Trên không trung tòa chủ thành, canh phòng vô cùng cẩn mật với mật độ binh sĩ dày đặc!

"Lẽ nào Kim Sí Đại Bàng tự lập làm hoàng, đang tổ chức đại lễ đăng cơ!?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Phượng Hậu và Khổng Tuyên đồng loạt biến sắc!

"Để ta trực tiếp qua đó!" Hoa Dịch lóe mắt, lập tức hóa thành một đạo quang tốc, đưa theo hai nữ tử xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng ngự, lao thẳng tới đại lễ đăng cơ của Kim Sí Đại Bàng!

Lúc này bên đại điện Phượng tộc, kẻ vừa đoạt chính quyền soán vị thành công là Kim Sí Đại Bàng đang vô cùng đắc ý.

Hình thể nhỏ nhắn với hai bím tóc đuôi ngựa màu vàng kim, thân mặc hoàng bào, dùng giọng nói non nớt kêu gọi vô số đại quân phía dưới.

"Hôm nay là ngày ta, Kim Sí Đại Bàng, đăng cơ làm hoàng!

Từ hôm nay trở đi, Phượng tộc dưới sự dẫn dắt của bản hoàng nhất định sẽ lại chinh phục Hồng Hoang!" Dứt lời, Kim Sí Đại Bàng với hai bím tóc vàng kiêu ngạo nhón gót, giơ cao Phương Thiên Họa Kích trong tay.

Ngay lập tức dưới đại điện, tiếng hoan hô vang dậy thấu tận chín tầng trời!

Vô số thế lực quy thuận Kim Sí Đại Bàng đều hò reo, nhưng cũng có nhiều người trung thành với Phượng Hậu và vô số dân chúng đang nghiến răng nhẫn nhịn.

Không còn cách nào khác, đúng là "người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu".

Hiện tại Kim Sí Đại Bàng đang ở thế thượng phong, nắm giữ các pháp bảo mạnh mẽ như Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và Trảm Tiên Tru Thần Đao.

Chương 135

Phượng Hậu và đại soái Khổng Tuyên lại bặt vô âm tín.

Dù có muốn phản kháng cũng không nổi!

Tiếng reo hò dậy đất, nhưng ngay lúc Kim Sí Đại Bàng đang vênh váo đắc ý thì một đạo kim quang đột nhiên xuất hiện.

Nhân Hoàng Hoa Dịch chắp tay sau lưng, đưa theo Phượng Hậu và Khổng Tuyên từ trên trời giáng xuống!

Thấy cảnh này, toàn trường lặng ngắt như tờ, không ai có thể ngờ Phượng Hậu và đại tướng quân Khổng Tuyên lại chọn đúng lúc này để quay về.

"Các ngươi!" Kim Sí Đại Bàng vừa nãy còn đắc ý, giờ mặt sầm lại, hất hai bím tóc, dùng giọng non nớt nói: "Ta không ngừng phái binh đi tìm các ngươi, không ngờ các ngươi lại tự mình dâng xác tới cửa!" Trên không trung, Khổng Tuyên nghiến răng: "Đại Bằng, ngươi và ta đều do Phượng Hậu tạo ra, đáng lẽ phải trung thành với người.

Ngươi lại thừa cơ đoạt quyền, suýt chút nữa giết mẹ, tội này đáng phạt thế nào đây!!" Thần thoại thượng cổ kể rằng Phượng Hoàng dùng giao hợp chi khí sinh ra Khổng Tước và Đại Bằng, tuy không phải thân sinh nhưng cũng coi như mẹ.

Do đó Kim Sí Đại Bàng và Khổng Tuyên đều có nhân quả với Phượng Hậu, hành động giết Phượng Hậu chẳng khác nào giết mẹ!

Nghe vậy, Kim Sí Đại Bàng giơ cao Phương Thiên Họa Kích cười lớn: "Ha ha ha ha, giết mẹ sao!?

Nếu có thể đưa Phượng tộc ta thoát khỏi cảnh khốn cùng, tìm lại huy hoàng thời đỉnh phong, thì ta, Kim Sí Đại Bàng, phạm thượng giết

mẹ thì có xá gì!?" Dứt lời, con chim đại bàng này không nói thêm lời nào, trực tiếp vung Phương Thiên Họa Kích hét lớn: "Người đâu, bắt lấy chúng cho ta!" Tức khắc bách vạn đại quân Phượng tộc rục rịch, đồng loạt tung cánh, mặt mày dữ tợn lao về phía Hoa Dịch.

Đối mặt với bách vạn đại quân dày đặc, Hoa Dịch chỉ lạnh lùng liếc nhìn một cái rồi khẽ hừ lạnh!

"Hừ!" Một tiếng hừ nhẹ khiến uy áp khổng lồ từ tứ phương bùng phát, tức khắc bao trùm cả tòa thành Phượng tộc!

"!?" Sắc mặt Kim Sí Đại Bàng đại biến, uy áp khủng khiếp như sóng cuồng biển dữ, che trời lấp đất khiến người ta nghẹt thở.

Vô số đại quân Phượng tộc từ trên không trung rơi xuống, nằm rạp dưới đất không thể cử động.

"...

Thánh nhân sao!?" Lúc này, Kim Sí Đại Bàng vừa nãy còn kiêu ngạo giờ đây cũng đầy vẻ kinh hãi, tay nắm chặt Phương Thiên Họa Kích, nỗ lực chống đỡ thân thể nhỏ bé không để ngã xuống.

Nhìn cảnh này, Hoa Dịch thầm cảm thán, Hồng Hoang này thật sự khác xa những gì hắn biết.

Ngay cả Kim Sí Đại Bàng hóa thành nhân hình cũng là một tiểu loli tóc vàng song mã vĩ kiêu ngạo.

Cảm thán là vậy nhưng Hoa Dịch sẽ không nương tay, vì hắn biết bản thể của tiểu cô nương này dữ tợn thế nào, chính là kẻ sau này đánh cho con khỉ Tôn Ngộ Không phải khóc thét.

Mục tiêu ban đầu của hắn là tìm kiếm tung tích Yêu tộc, vì Yêu tộc mãi mãi là mối họa lớn của Nhân tộc!

Lúc này Hoa Dịch đưa ra bàn tay khổng lồ, trong khoảnh khắc một

luồng pháp lực hạo hãn ập tới, muốn tóm lấy Kim Sí Đại Bàng như tóm một con gà con.

"Khốn kiếp, đừng hòng!" Thấy bàn tay khổng lồ đang ập tới, Kim Sí Đại Bàng nghiến răng phản kháng, dĩ nhiên nàng không chịu ngồi chờ chết, lập tức phóng ra một thanh phi đao sáng lòa nhắm thẳng vào Hoa Dịch!

Phi đao tỏa sáng vô tận, xuyên thủng thiên tế, đánh tan bàn tay khổng lồ mà Hoa Dịch vừa ngưng tụ.

Nó hóa thành một thanh đao dài vạn trượng, đâm thẳng vào mây xanh, như muốn chẻ đôi bầu trời rồi chém xuống!

Đao mang sắc bén vô cùng, lạnh lẽo khiến người ta run sợ.

Đó chính là một trong những sát khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn – Trảm Tiên Tru Thần Đao!

"Hừ!" Nhìn thanh đao vạn trượng đang chém tới, Hoa Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, không nhanh không chậm trực tiếp đưa ra hai ngón tay.

Khoảnh khắc ấy, một màn rúng động đã xảy ra, chỉ thấy Hoa Dịch chỉ dùng hai ngón tay, mặt không đổi sắc kẹp chặt thanh đao.

Mặc cho Kim Sí Đại Bàng thi pháp thế nào, thanh Trảm Tiên Tru Thần Đao sắc bén cũng không thể hạ xuống thêm một phân.

Giây tiếp theo, Hoa Dịch khẽ búng ngón tay, thanh đao bị văng ra rồi bay thẳng vào trong Nội thiên địa, không cách nào thoát ra được.

Trong Trảm Tiên Tru Thần Đao có ấn ký của Nguyên Thủy, hắn cần dựa vào ấn ký này để truy tìm tung tích của Nguyên Thủy nên hiện tại chưa thể xóa bỏ nó.

"Trảm Tiên Phi Đao của ta!?" Cảm nhận được sợi dây liên kết với

Trảm Tiên Tru Thần Đao đã mất, sắc mặt Kim Sí Đại Bàng lại biến đổi một lần nữa.

"Hiện tại tình thế bất lợi, chạy là thượng sách, sau này tính sau!" Nàng nhìn Hoa Dịch đang đứng trên không trung với ánh mắt hằn học.

Biết rõ mình không phải đối thủ của Thánh nhân, nàng sinh ý định rút lui.

Kim Sí Đại Bàng không phải một cô gái mãng chàng, ngược lại cực kỳ thông minh, nàng lườm Hoa Dịch một cái rồi vỗ cánh muốn tẩu thoát!

Phải biết rằng tốc độ của Kim Sí Đại Bàng chỉ đứng sau Côn Bằng, từng khiến Tôn Ngộ Không với Cân Đẩu Vân phải đuổi theo trong tuyệt vọng.

Đôi cánh vừa vỗ, Kim Sí Đại Bàng đã lập tức biến mất tại chỗ, hóa thành một đạo kim quang lao vút lên trời, không quên để lại một câu đe dọa: "Ha ha ha, Phượng Hậu, Khổng Tuyên, các ngươi cứ chờ đấy, một ngày nào đó ta sẽ quay lại phản công, lúc đó sẽ là ngày tàn của các ngươi!" Dứt lời, Kim Sí Đại Bàng đã đi xa hàng triệu dặm.

Nhìn cảnh tượng này, Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại khẽ thở dài lắc đầu, quả nhiên giây tiếp theo, Hoa Dịch khẽ đưa tay ra rồi nắm chặt năm ngón tay lại.

Tức khắc một luồng pháp lực hạo đại trực tiếp thao túng thiên địa, không khí xung quanh Kim Sí Đại Bàng tức thì đông cứng lại như một cái lồng sắt giam giữ nàng tại chỗ.

"Khốn kiếp, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!!" Cảm nhận áp lực khổng lồ, Kim Sí Đại Bàng hét lớn một tiếng, lập tức một tòa bảo tháp vàng kim xé không hiện ra trên đỉnh đầu nàng.

Trong sát na, nó giải trừ sự trói buộc cho Kim Sí Đại Bàng!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo phòng ngự, có thể giúp người ta đứng ở vị trí tiên thiên bất bại, ngay cả Tru Tiên Trận, Thí Thần Thương hay Bàn Cổ Phiên cũng khó lòng phá vỡ.

Đây là pháp bảo phòng ngự mạnh nhất của Thái Thượng Lão Tử.

"Quả nhiên là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!" Nhìn tòa tháp vàng trên đầu thiếu nữ song mã vĩ kiều nhỏ kia, ánh mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Cộng với thanh Trảm Tiên Phi Đao lúc nãy, chắc chắn Kim Sí Đại Bàng có liên hệ với đám Yêu tộc!

Hắn lập tức không chút do dự, bước chân đạp lên hư không, súc địa thành thốn xuất hiện trước mặt Kim Sí Đại Bàng.

"!?" Kèm theo một tiếng kêu non nớt, nhìn thấy Hoa Dịch đột ngột xuất hiện, sắc mặt Kim Sí Đại Bàng tức thì đại biến.

Chương 136

Nàng mới hiểu ra việc muốn chạy trốn khỏi tay một vị Thánh nhân là điều nực cười đến mức nào.

Nhưng không sao, nàng vẫn còn một quân bài tẩy, đó là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, thứ có thể giúp nàng ở vào vị trí tiên thiên bất bại!

Nghĩ vậy, Kim Sí Đại Bàng lại tràn đầy dũng khí.

Đánh không lại, chạy không thoát, nhưng ta có cái mai rùa này, xem ngươi làm gì được ta!

Tuy nhiên Kim Sí Đại Bàng lại nhầm rồi, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tuy vô cùng lợi hại, có thể giúp người ta bất bại, nhưng nó cũng chỉ là một cái mai rùa mà thôi.

Chỉ thấy Hoa Dịch phất tay một cái, Kim Sí Đại Bàng cùng tòa tháp biến mất tăm, bị quẳng thẳng vào Nội thiên địa.

"Ha ha, dù là Thánh nhân thì sao chứ, ta có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Thánh nhân cũng chẳng làm gì được ta đâu!" Một lát sau, Kim Sí Đại Bàng hai tay chống nạnh, đôi bím tóc vàng kiêu ngạo cười lớn, nhưng giây tiếp theo, nàng nhận thấy hoàn cảnh xung quanh đã hoàn toàn thay đổi thành một mảnh thiên địa khác.

"!!!" Nhìn thấy cảnh này, Kim Sí Đại Bàng sững sờ, sau đó thấy bên cạnh có một vị bạch y nữ tử xinh đẹp tuyệt trần đang tò mò nghịch thanh Trảm Tiên Tru Thần Đao và mỉm cười nhìn mình.

"Chào ngươi." Lúc này, Kim Sí Đại Bàng hoàn toàn ngớ người.

Sau khi thu phục được Kim Sí Đại Bàng, Hoa Dịch bước một bước quay lại Phượng tộc, nhìn Phượng Hậu và Khổng Tuyên đang

sững sờ, hắn thản nhiên nói: "Kim Sí Đại Bàng có ích cho ta, ta mang đi trước!" Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đúng là một cái mai rùa cứng nhắc, muốn phá ra cũng tốn chút công sức.

Nhưng điều đó không có nghĩa là không thể mang đi, Hoa Dịch chuẩn bị giam cầm Kim Sí Đại Bàng trong Nội thiên địa rồi từ từ cạy miệng nàng ta.

Về phần Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, đó cũng là một bảo vật không tồi, Hoa Dịch tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Nghe lời hắn nói, Phượng Hậu và Khổng Tuyên dĩ nhiên không dám từ chối.

"Nhân Hoàng, Kim Sí Đại Bàng là bị kẻ xấu xúi giục mới phạm đại tội như vậy, xin ngài hãy tha cho nàng một mạng!" Dù sao Kim Sí Đại Bàng cũng do nàng tạo ra, chẳng khác nào con gái, cuối cùng Phượng Hậu cũng không nhẫn tâm mà lên tiếng cầu xin.

Nghe lời này, bao gồm cả Khổng Tuyên và những người Phượng tộc vốn căm hận Kim Sí Đại Bàng cũng lộ vẻ phức tạp.

Hoa Dịch mặt không đổi sắc, thản nhiên đáp: "Lần này ta chỉ truy tìm bí mật của Yêu tộc, sẽ không làm tổn hại đến tính mạng của nàng ta." Dù sao việc Kim Sí Đại Bàng làm loạn ở Phượng tộc cũng chẳng liên quan gì đến hắn, sau khi biết được tung tích Yêu tộc, nàng ta cũng không còn giá trị gì.

Nghe được câu trả lời này, Phượng Hậu vô cùng cảm kích: "Đa tạ!" Nói xong, Phượng Hậu quay đầu về phía trời cao hét lớn: "Từ nay về sau, Phượng tộc lấy Nhân tộc làm tôn, tự nguyện trở thành phụ thuộc của Nhân tộc, đời đời kiếp kiếp cung phụng Nhân Hoàng!" Lời vừa thốt ra, cả tòa chủ thành Phượng tộc xôn xao náo động!

Làm xong điều này, Phượng Hậu xoay người, cung kính bái lạy:

“Phượng Hậu bái kiến Nhân Hoàng!” Phượng Hậu là một người đàn bà cực kỳ thông minh, từng thống trị Hồng Hoang, phong hoa tuyệt đại!

Nàng hiểu rõ tình cảnh hiện tại của Phượng tộc, tuy nói “lạc đà gầy vẫn lớn hơn ngựa”, nhưng Phượng tộc hiện giờ là một miếng thịt béo bở mà ai cũng thèm muốn.

Phượng Hậu vì cuộc đại chiến Tam tộc thời thượng cổ mà để lại mầm bệnh, thực lực không còn lấy một phần mười.

Sau này chắc chắn sẽ không thiếu kẻ nhòm ngó Phượng tộc, vậy nên thay vì thế, chi bằng nhân cơ hội này mà ôm lấy cái đùi lớn là Nhân tộc.

Có Nhân tộc bảo hộ, sẽ không còn ai dám dòm ngó Phượng tộc, và những cường giả vô số của Phượng tộc cũng có thể trở thành trợ thủ đắc lực cho Nhân tộc.

Đôi bên cùng có lợi!

Khổng Tuyên là đại tướng của Phượng tộc, là cánh tay đắc lực của Phượng hậu, nên nàng lập tức hiểu rõ hàm ý trong lời nói của Phượng hậu, bèn vội vàng quỳ xuống theo.

“Khổng Tuyên bái kiến Phượng Hoàng!” Lúc này, trong Phượng tộc cũng có một số người thông minh, sau phút chấn kinh ngắn ngủi đã hiểu rõ dụng ý của Phượng hậu, bèn quỳ lạy theo: “Bái kiến Phượng Hoàng!” Có một người, có hai người, rồi ngay sau đó một màn vô cùng hùng vĩ chấn động diễn ra.

Chỉ thấy từ trên xuống dưới chủ thành Phượng tộc, vô số Phượng tộc đồng loạt quỳ lạy, đồng thanh hô lớn: “Chúng ta bái kiến Phượng Hoàng!” Tiếng tham bái của Phượng tộc vang dội như sóng triều, mắt Hoa Dịch lóe lên, hắn lập tức cảm nhận được một luồng khí vận hạo

hãn gia trì lên người mình.

Khí vận của Phượng tộc hiện tại ở giai đoạn giữa của Hồng Hoang, khi Nhân tộc mới sinh ra được vạn năm, sau bao năm nghỉ ngơi dưỡng sức nên khí vận của Phượng tộc vô cùng hạo hãn.

Luồng khí vận này trực tiếp đẩy tu vi nguyên thần của Hoa Dịch lên một tầm cao mới, trực tiếp giúp hắn tiến giai thành bán bộ Chuẩn Thánh.

Có thể nói, chỉ cần Hoa Dịch tìm được thứ gì đó thay thế được Bàn Cổ Chi Tâm thì hắn có thể trực tiếp nhục thân thành Thánh, rồi trảm thi chứng đạo!

Hoa Dịch lóe mắt, cũng không từ chối sự quy thuận này.

Dù sao Phượng tộc đúng là một miếng thịt béo, quản lý toàn bộ các loài phi cầm trong thiên hạ, từ Hỏa Phượng, Băng Phượng, Lôi Phượng, Loan Phượng... cao thủ vô số, có thể giúp tăng cường thực lực cho Nhân tộc.

Sau này Nhân tộc mở rộng về phía Nam Hoang sẽ không còn trở ngại, vì đây đã là đất của họ.

Ngay lúc này, các loài chim chóc trong thiên hạ nhìn về phía Nhân tộc đều ẩn hiện một vẻ kính sợ, bởi Vương tộc của chúng đã phụng Nhân tộc làm tôn.

Ý chí này đã khắc sâu vào khí vận và xương tủy, có thể nói, chỉ cần Phượng tộc không phản bội, thì vạn điểu thiên hạ đều phải nghe theo mệnh lệnh của Nhân tộc mãi mãi!

Tại Đông Hoang xa xôi, trong Vạn Yêu Chi Thành mới xây dựng, Dương Thương mặt mày biến sắc, vì hắn phát hiện mình và Nhân tộc đột nhiên bị ràng buộc chặt chẽ với nhau mà không rõ lý do.

Bởi vì Dương Thương cũng thuộc loài điểu tộc!

Lúc này Hoa Dịch đã danh chính ngôn thuận trở thành Phượng Hoàng, đối tượng tôn kính của cả Phượng tộc.

Đúng lúc đó, Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại mỉm cười nói: "Phượng Hoàng, xin mời ngài đi theo ta, ta sẽ đưa ngài đi xem cốt lõi của Phượng tộc – Thái Dương Chúc Chiếu." "Thái Dương Chúc Chiếu sao!?" Không hiểu sao, vừa nghe thấy lời Phượng Hậu, Hoa Dịch hơi sững người.

Từ nãy đến giờ, trong lòng hắn luôn có một cảm giác rằng Thái Dương Chúc Chiếu này dường như vô cùng quan trọng đối với mình.

Cảm giác đó càng trở nên mãnh liệt hơn sau khi Phượng Mẫu nhắc đến nó!

"Được rồi, nàng dẫn ta đi xem thử." Hoa Dịch không chút do dự, gật đầu đồng ý với Phượng Hậu.

"Tuân lệnh, mời ngô hoàng đi theo ta." Phượng Hậu dường như thở phào nhẹ nhõm, nở một nụ cười tuyệt mỹ trên gương mặt nghiêng nước nghiêng thành.

Vở kịch về cuộc tạo phản của Kim Sí Đại Bàng cuối cùng cũng kết thúc, Phượng Hậu trở về và Phượng tộc lại yên bình như xưa.

Không lâu sau đó, họ tiến vào cấm địa bí mật của Phượng tộc.

Đó là núi Hoa Sơn, cũng là nơi khởi nguồn của Phượng tộc, là tổ địa của Vũ tộc (loài có lông vũ), nơi khai sinh ra mọi loài phi cầm.

Ngũ Nhạc từ xưa đã tồn tại, có địa vị thần thánh ngang hàng với Côn Luân và Bất Chu Sơn.

Chương 137

Chúng được hóa thân từ năm đại chủ can của Bàn Cổ, cũng giống như Bất Chu Sơn, là những trụ cột chống đỡ thiên địa trước khi Hồng Hoang tan vỡ.

Đó là năm đại tổ mạch, nơi nuôi dưỡng linh lực trung tâm cho vạn vật thiên địa.

Tương tự, Ngũ Nhạc gồm Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn, Hằng Sơn lần lượt tương ứng với những sự tồn tại nguyên thủy nhất của thế giới Hồng Hoang.

Chúng lần lượt thai nghén những chủng tộc và sinh linh cổ xưa nhất của thế giới này, trước khi họ rời khỏi tổ mạch để đi khắp Hồng Hoang khai chi tán diệp.

Đó là năm đại chủng tộc: Doanh, Lân, Mao, Vũ, Côn.

Chính xác hơn là hai tộc Nhân - Vu đang thống trị Hồng Hoang hiện nay, và Yêu tộc vừa bại trận.

Thậm chí bao gồm cả các vị Tiên Thiên Thánh Nhân cũng đều từ năm tộc này mà phân hóa ra.

Bởi vì phàm là sinh ra trong thế giới Hồng Hoang thì bắt buộc phải quy về một trong năm tộc này.

Lúc này, tại Thái Hoa Sơn thuộc tổ địa Phượng tộc!

Trước mắt là ngọn núi Thái Hoa Sơn cao chọc trời, hùng vĩ tráng lệ với ngọn chủ phong trực chỉ thiên địa, như một trong năm cột trụ chống đỡ thế giới Hồng Hoang.

Xung quanh đầy rẫy Tiên Thiên Cấm Chế và sương mù dày đặc, kẻ nào tu vi kém một chút thậm chí còn không thể leo lên được.

Ngày thường đây là cấm địa của Phượng tộc, ngoại trừ Phượng Hậu thì không ai được phép vào, nhưng lúc này trên ngọn chủ phong hùng vĩ của Thái Hoa Sơn, Hoa Dịch đang chắp tay sau lưng, mặt không đổi sắc nhìn vào mọi thứ phía trước.

Phượng Hậu đi phía trước dẫn đường, chỉ thấy nàng khẽ chỉ tay một cái, tức khắc vô số Tiên Thiên Cấm Chế tan biến, lớp sương mù dày đặc cũng dần dần tản đi.

Một ngọn chủ phong hùng vĩ hiện ra, phía trước là biển mây mênh mông.

Trên đỉnh núi có một tòa cung điện bằng đồng xanh vô cùng lộng lẫy và khổng lồ, ngay khi sương mù và cấm chế tan đi, một luồng khí tức nóng rực cuồn cuộn tỏa ra.

Nhiệt độ mát mẻ vốn có trên núi Thái Hoa lập tức tăng vọt, trong chốc lát đã như đang ở giữa mùa hè oi ả!

Ngay sau đó, từng tia hồng quang ôn nhuận hiện lên từ tòa điện đồng xanh lạnh lẽo, nhưng giây tiếp theo tòa điện khổng lồ lại tỏa ra những luồng quang văn màu xanh biếc rực rỡ, áp chế luồng hồng quang kia đi.

"Đây là Thanh Đồng Thánh Điện tồn tại từ thời Thái Cổ, cũng là nơi phát nguyên của Vũ tộc ta.

Không ai biết nó được xây dựng từ khi nào, cũng không ai biết nó từ đâu tới, dường như nó đã tồn tại từ lúc Hồng Hoang mới sơ khai.

Hoàng, xin mời ngài theo ta!" Phượng Hậu nhìn tòa điện với vẻ đầy kính trọng, nàng khẽ cúi chào rồi đoan trang bước tới.

"Khởi nguồn của Phượng tộc, Thanh Đồng Thần Điện từ thời Thái Cổ Hồng Hoang sao..." Nhìn tòa điện cổ kính huyền bí trước mặt, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Qua Hồng Mông Tạo Hóa Quyết và bí mật về Bàn Cổ Chi Tâm, Hoa Dịch biết rằng thế giới Hồng Hoang này được sinh ra trên nền tảng của một thế giới trước đó đã đi đến hồi diệt vong.

Bàn Cổ đại thánh cùng ba nghìn Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần đều là những sinh linh chí cường còn sót lại từ thế giới trước.

Ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần đã trốn thoát khỏi đại tai nạn của thế giới cũ nhưng lại không thể thoát khỏi vận mệnh của thế giới mới.

Nhờ vào đôi tay của Bàn Cổ đại thánh mà họ hóa thành những viên gạch nền móng cho thế giới mới – Hồng Hoang, thậm chí ngay cả Bàn Cổ đại thánh cũng hy sinh thân mình để hoàn thiện thế giới này.

"Sự cướp bóc vô tận ở thế giới trước dẫn đến sự sụp đổ, nhưng lại tình cờ hóa thành nền móng cho thế giới mới, có lẽ đó chính là vận mệnh cho sự ra đời của các Thánh nhân chăng!" Ngay lúc này, nhìn tòa Thanh Đồng Thần Điện, Hoa Dịch dường như đã minh ngộ.

Trong thế giới Hồng Hoang này, vì sao lại có những sự tồn tại như Thánh nhân, Thánh nhân tồn tại vì mục đích gì, và vì sao Thiên Đạo lại cho phép họ tồn tại.

Ba nghìn đại đạo, đạo nào cũng có thể thành Thánh, trảm tam thi thành Thánh, công đức thành Thánh, dường như Thiên Đạo đang cố ý để một số người trở thành Thánh nhân.

Có vẻ như điều đó khiến con người ta mất dần cảm xúc, tiến gần đến đại đạo hơn, cuối cùng ngay cả Hồng Quân cũng không còn là chính mình mà hóa thành một sự tồn tại như máy móc của Thiên Đạo.

Cái gọi là máy móc, chẳng phải cũng là một khối đá sao, nếu sớm muộn gì cũng thành một khối đá, thì sao lúc đầu không làm đá luôn cho rồi, cực khổ như vậy làm gì!?

"Cái gọi là bảo toàn năng lượng, nếu như công đức là một dạng

hình thái năng lượng cao cấp, cái gọi là thánh lực, cái gọi là thiên địa pháp tắc, chẳng qua cũng chỉ là một phương thức biểu đạt năng lượng.

Nếu như trời đất sớm muộn gì cũng đi đến điểm cuối của sự hỗn loạn (entropy), đi đến đại phá diệt, thì chẳng phải Thánh nhân chính là nguồn năng lượng dự trữ mà Thiên Đạo chuẩn bị, một dạng bảo hiểm đó sao." Nhìn tòa thần điện trước mắt, đôi mắt Hoa Dịch càng thêm rạng rỡ khi hắn tiến gần hơn đến bản chất của thế giới này.

Thiên Đạo vì muốn trấn áp, bởi vì Hoa Dịch nhục thân thành thánh, không cần trảm đi cảm tình, không cần tiên thiên công đức, cũng không cần đem thân tâm đầu nhập vào trong Đại Đạo.

Do đó Thiên Đạo không cách nào chưởng khống, mới muốn tru sát, bởi vì Thiên Đạo sẽ không để cho một yếu tố không chịu chưởng khống, chỉ biết vô hạn lược đoạt tồn tại!

"Nếu quả thật là như vậy, đám Thánh nhân kia thật đáng cười, tự cho là mình là tồn tại cao cao tại thượng, hưởng thụ đặc quyền, nhưng cái gọi là Thánh nhân, chẳng qua là một loại 'bảo hiểm' do thế giới Hồng Hoang tự nhiên hình thành, nhằm lưu giữ đủ năng lượng để khai thiên lập địa lần nữa khi trời đất đại phá diệt, duy trì một luân hồi mới." Trên mặt Hoa Dịch lộ ra nụ cười lạnh, trong lòng cũng ngày càng minh bạch.

Có lẽ tòa thanh đồng thần điện trước mắt này là sản vật của thế giới trước, là vật di lưu của thế giới cũ.

"Thôi, đa lự cũng vô ích, hết thảy kết quả đều chưa rõ ràng, ta cứ lưu lại một tâm nhãn là được.

Còn về phần Nữ Oa, Thái Thượng đám người kia, ta chẳng quản được, nhưng Thông Thiên và Minh Hà thì có thể nhắc nhở một tiếng!" Dứt lời, Hoa Dịch cũng không do dự, trực tiếp cất bước đi về phía

trước.

Khi thực sự bước vào thanh đồng đại điện, từng đợt sóng nhiệt hừng hực ập vào mặt, lúc này phảng phất như không khí cũng đang thiêu đốt.

Toàn bộ đại điện đều là một màu đỏ rực, tiên thiên cấm chế xung quanh thực sự quá mạnh mẽ, sóng nhiệt khổng lồ tuy khủng bố nhưng cũng không thoát ra ngoài được.

Trước mắt là một khối hỏa cầu khổng lồ, không, chính xác hơn phải là một ngôi sao hằng tinh!

Tại trung tâm thanh đồng đại điện, một hằng tinh giống như mặt trời đang phiêu phù giữa không trung.

Mỗi một luồng nhiệt lãng đến ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không chịu đựng nổi, bốc lên từ ngôi sao đỏ rực khổng lồ kia.

Uy áp khủng bố hướng về tứ diện bát phương, tràn ngập khắp thanh đồng đại điện, mỗi một đạo uy áp đều có thể trấn áp chết một Chuẩn Thánh trảm tam thi!

Trong nhất khắc, Hoa Dịch cũng cảm thấy hơi chấn động.

Sau đó hắn nghe thấy Phượng Hậu ở bên cạnh nói: "Ngô hoàng, Thái Dương Chúc Chiếu này chính là nội đáy cuối cùng của Phượng tộc ta.

Nhờ vào nó, năm xưa Thái Hư Phượng tộc mới có thể chế bá Hồng Hoang.

Chương 138

Chính xác hơn, bản hậu thực chất chính là tiền thân của Thái Dương Chúc Chiếu, vì chịu ảnh hưởng từ dư chấn lúc thiên địa sơ khai nên trọng thương, sau đó Thái Dương Chúc Chiếu chuyển thế, cho nên ngày trước bản hậu mới có thể lợi dụng sức mạnh tiền thân để trở thành Chuẩn Thánh với tốc độ nhanh nhất, sau đó cùng Viễn Cổ Long tộc và Kỳ Lân tộc chia cắt Hồng Hoang!" Nghe thấy lời này, Hoa Dịch hơi sửng sốt: "Nàng là Thái Dương Chúc Chiếu!?" Phượng Hậu gật gật đầu, sau đó lại lắc đầu: "Là ta, nhưng cũng không phải ta.

Ta hiện tại là Phượng Hậu, con phượng hoàng đầu tiên của Thái Hư Hồng Hoang, sớm đã không còn quan hệ gì với Thái Dương Chúc Chiếu nữa.

Sở dĩ có thể mượn dùng sức mạnh của nó cũng chỉ vì một chút nhân quả của tiền thân kiếp này mà thôi.

Quan trọng nhất là, chút nhân quả đó sau khi ta trảm tam thi thành đỉnh phong Chuẩn Thánh thì tác dụng không còn lớn nữa!" Phượng Hậu nói không sai, một khi đã trảm tam thi thành Chuẩn Thánh thì không thể dựa vào ngoại lực để thành Thánh.

Phải dựa vào công đức, dựa vào cảm ngộ thiên địa, một phần dung nhập vào trong Thiên Đạo, thu hoạch được Thiên Đạo nhận khả mới có thể thành Thánh.

Từ cổ chí kim đều như vậy, Lão Tử, Nguyên Thủy, Nữ Oa, thậm chí Thông Thiên và Hồng Quân đều như thế, thành Thánh dưới sự nhận khả của Thiên Đạo.

Nhưng đương nhiên, một mình Hoa Dịch là ngoại lệ.

"Nếu đã như vậy, nàng đưa ta tới đây làm gì?" Nhìn Phượng Hậu

và Thái Dương Chúc Chiếu trước mắt, mắt Hoa Dịch lấp lánh, hắn không tin Phượng Hậu chỉ đưa hắn tới xem Thái Dương Chúc Chiếu và kể một đoạn cố sự thượng cổ.

Chắc chắn có bí mật khác!

Quả nhiên, giây tiếp theo, chỉ thấy Phượng Hậu đạm mạc nói: "Đúng vậy ngô hoàng, ta đưa ngài tới đây vì Thái Dương Chúc Chiếu, cũng là để hưởng ứng cảm ứng của tiền thân ta.

Không biết vì sao, khi ngô hoàng xuất hiện, tiền thân của ta thập phần xao động, xao động không thôi, thậm chí muốn thoát ly khỏi sự khống chế của ta, thoát ly khỏi sự khống chế của thanh đồng cổ điện bí ẩn này.

Cho nên bản hậu mới thỉnh ngài tới tìm hiểu rốt cuộc." Nghe Phượng Hậu nói, Hoa Dịch hơi ngẩn ra, Thái Dương Chúc Chiếu cũng đang xao động?

Nguyên bản hắn cũng có loại cảm giác này, không sai!

"Chẳng lẽ Thái Dương Chúc Chiếu có liên quan đến ta, hoặc giả là thứ khác?" Trực giác vô cùng mẫn duệ của Hoa Dịch lập tức phát giác ra.

Lúc này, Phượng Hậu vốn là tiền thân của Thái Dương Chúc Chiếu cũng hơi lùi lại hai bước, nhường cho Hoa Dịch một vị trí.

Thấy cảnh này, Hoa Dịch cũng không do dự, trực tiếp cất bước đi về phía Thái Dương Chúc Chiếu đang tỏa nhiệt hừng hực và tràn đầy uy lực khủng bố kia!

Nhìn ngôi sao thu nhỏ như hằng tinh kia, nhìn dung nham nóng bỏng và những đợt sóng nhiệt cuồn cuộn không ngừng ập tới, Hoa Dịch trực tiếp đưa tay ra.

Hắn là người nhục thân thành Thánh, thân thể kiên bất khả tồi,

liên Tiên Thiên Chí Bảo cũng không cách nào phá hủy, thậm chí ngay cả Bàn Cổ Phiên cũng không thể phá vỡ phòng ngự của hắn.

Cho nên lúc này, sự nóng bỏng trên bề mặt Thái Dương Chúc Chiếu hoàn toàn không thể làm Hoa Dịch bị thương dù chỉ một phân.

Ngay sau đó, khi một tay Hoa Dịch chạm vào Thái Dương Chúc Chiếu, dị biến đột nhiên bùng phát!!

Thái Dương Chúc Chiếu trong nháy mắt tỏa ra quang hoa thôi xán, ức vạn xích mang bộc phát chỉ trong sát na.

"Hử!?" Hoa Dịch đột nhiên trợn to hai mắt, cảm giác có một luồng sức mạnh bàng bạc tràn ngập toàn thân, từ Thái Dương Chúc Chiếu truyền qua cánh tay hắn!

Sóng nhiệt cuồn cuộn như kình đào hải lãng, mang theo ngọn lửa hừng hực, bài sơn đảo hải tán ra tứ phía.

Phải biết đây không phải là ngọn lửa bình thường, mà là Tiên Thiên Hỏa Diễm, vạn hỏa chi nguyên, vạn hỏa chi tổ, là đạo hỏa diễm sơ khai và mạnh nhất trước khi thiên địa khai tịch!

Khoảnh khắc này Phượng Hậu cũng phải lùi lại ba phần, nhờ vào tiên thiên cấm chế của thanh đồng thần điện bí ẩn kia để ngăn cản hơi nóng nghẹt thở vô cùng này!

Ngọn lửa khổng lồ tán ra tứ diện bát phương, giống như sóng dữ vỗ vào vách tường thanh đồng, sau đó lại bị bật ngược trở lại, tạo thành từng đợt sóng ba đào thiên.

Ở trung tâm biển lửa khổng lồ, sắc mặt Hoa Dịch kinh ngạc tiếp xúc mật thiết với Thái Dương Chúc Chiếu.

Hắn cảm giác trong cơ thể tràn ngập từng luồng sức mạnh bàng bạc, khiến thực lực tu vi phi tốc tăng trưởng!

Tuy rằng nhục thân Hoa Dịch đã thành Thánh, nhưng trên ba đóa kim hoa của nguyên thần, Thiện Ngã, Ác Ngã và Bản Ngã đang tọa trấn đã được đề thăng cực đại.

Trong tích tắc, ba cụ chân ngã, đặc biệt là Thiện Ngã trưởng thành càng thêm nhanh chóng.

Thậm chí nhảy vọt một cái, vượt qua Chuẩn Thánh, đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong!

Đúng vậy không sai, Thiện Ngã của Hoa Dịch đã vượt qua tất cả tam thi của các sinh linh từ trước đến nay.

Khi ở trong kim hoa, năng lượng bàng bạc trong cơ thể nó đã vượt qua tất cả đỉnh phong Chuẩn Thánh, đạt tới trình độ bán bộ Thánh nhân.

"Nhục thân thành Thánh!!" Cảm nhận được biến hóa cực đại trong cơ thể, đặc biệt là Thiện Thi, trong lòng Hoa Dịch vô cùng chấn kinh.

Chỉ cần tìm được một trái tim Bàn Cổ nữa, Thiện Thi có thể trực tiếp nhục thân thành Thánh!

Nhưng cũng tại lúc này, sự việc khiến người ta chấn kinh đã phát sinh.

Thái Dương Chúc Chiếu bộc phát ra tia sáng khổng lồ, sau đó đột nhiên biến mất.

Giây tiếp theo, nó xuất hiện trong cơ thể Hoa Dịch!

Thiện Thi trong linh đài của Hoa Dịch lúc này trông thần thánh biết bao.

Ngay lập tức, Bàn Cổ Chí Tôn Vô Thượng Tạo Hóa Thần Quyết và Hồng Mông Tạo Hóa Kinh phi tốc vận chuyển, tàn khu của Thái

Dương Chúc Chiếu và Thiện Thi của Hoa Dịch tương hô ứng với nhau.

"!!!!!" Hoa Dịch đầy mặt kinh hãi, chỉ cảm thấy Thái Dương Chúc Chiếu và Thiện Thi trong linh đài hỗ tương xao động, giao thoa và y tồn lẫn nhau.

Thình thịch!

Thình thịch!

Lúc này, tàn khu Thái Dương Chúc Chiếu vốn đã chết đi lại như một trái tim đập rộn ràng, ngày càng hô ứng với Thiện Thi của Hoa Dịch.

Cảnh tượng này khiến Phượng Hậu, vốn là tiền thân và cũng là chuyển thế của Thái Dương Chúc Chiếu, xem tới ngây người!

Vì quan hệ nhân quả giữa đời này và đời trước, Phượng Hậu có thể chú ý đến những biến hóa đặc thù của tàn khu Thái Dương Chúc Chiếu.

Đây là khoảnh khắc chấn kinh nhất, vì ngay cả Phượng Hậu cũng không ngờ tới, thân thể của kiếp trước lại phát sinh biến hóa lớn như vậy với Nhân Hoàng!!

Chương 139

Lúc này, bên trong thanh đồng đại điện bí ẩn, ngọn lửa như kình đào hải lãng.

Vào thời khắc liệt hỏa phần thiên mạnh mẽ và nồng nhiệt nhất, Thái Dương Chúc Chiếu bỗng bộc phát ra cường quang đoạt mục hừng hực, giây tiếp theo hóa thành một đạo quang dũng nhập vào trong linh đài của Hoa Dịch.

Sau đó nó dung hợp làm một với Thiện Ngã của Hoa Dịch, giống như khi xưa Bàn Cổ chi tâm hóa thành trái tim vậy, tàn khu Thái Dương Chúc Chiếu cũng hóa thành trái tim cho Thiện Thi của Hoa Dịch.

"!" Mọi thứ diễn ra trong nháy mắt, khi Hoa Dịch phản ứng lại, chỉ thấy một tòa đại điện trống không, còn luân Thái Dương Chúc Chiếu kia đã thay thế Bàn Cổ chi tâm trở thành trái tim của Thiện Thi!

"!" Cảm thụ được thân thể chưa bao giờ có được sự chân thực và vững chãi như thế này, cùng với trái tim hùng mạnh đang thình thịch đập trong Thiện Ngã, trên mặt Hoa Dịch vẫn còn vương nét chấn kinh.

Phượng Hậu ở bên cạnh cũng nhìn đến ngây người, đôi phượng mâu khuynh quốc khuynh thành trợn thật lớn, nàng cũng không ngờ sẽ có biến hóa như thế này!

Sau một lúc lâu, đương sự là Hoa Dịch mới phản ứng lại, kinh hỉ phát hiện Thiện Ngã trong linh đài đã đại viên mãn.

Thiện Thi cũng từ màu trắng lượng thánh khiết nguyên bản biến thành màu đỏ rực hừng hực, xung quanh nó cũng tán phát ra luồng hỏa quang kinh người, Thái Dương Sơ Diễm – vạn diễm chi tổ.

Tam Muội Chân Hỏa, Ngũ Vị Chân Hỏa, Cửu Vị Chân Hỏa, Nam Minh Ly Hỏa, Thái Dương Chân Hỏa, tất cả đều từ Thái Dương Sơ Diễm, vạn hỏa chi tổ mà diễn hóa ra.

Về uy lực, ngọn lửa bao quanh Thiện Ngã trong cơ thể Hoa Dịch mạnh hơn những ngọn hỏa diễm kia không biết bao nhiêu triệu lần.

Đây là vạn hỏa chi tổ, lúc này hắn thậm chí có thể hào lệnh thiên hạ vạn hỏa!

Hoa Dịch phát giác ra rằng, chỉ cần tĩnh tâm tu luyện, tối đa ba ngày là có thể khiến Thiện Ngã hoàn toàn rời khỏi kim liên, hóa thành Thiện Thi nhục thân thành Thánh!!!

"Chuyến đi Phượng tộc này thu hoạch quá lớn, một hơi khiến Thiện Ngã đạt tới bán bộ thành Thánh, không, bây giờ chỉ còn cách một bước nữa thôi!" Muốn trảm thi thành Thánh, cần có một kiện Tiên Thiên Linh Bảo hoặc là Chí Bảo làm vật ký thác nhục thân mới được, giống như một cột trụ vậy.

Bảo vật trảm thi chứng đạo càng tốt thì thi trảm xuống càng mạnh, chiến lực càng lớn!

Hoa Dịch đã quyết định lấy thứ này để trảm thi, chính là Thí Thần Thương!!

Với khí túc sát của Thí Thần Thương, cộng thêm Thái Sơ Chi Diễm vô cùng vô tận của Thiện Thi, không nghi ngờ gì sẽ đem lại sát thương mạnh mẽ nhất.

Còn về hai thi khác, Hoa Dịch cũng đã nghĩ sẵn vật ký thác, chính là Hỗn Độn Chí Bảo – Hỗn Độn Chung và Tiên Thiên đệ nhất Khai Thiên Chí Bảo – Bàn Cổ Phủ.

Hắn quyết tâm để ba cụ phân thân này trở thành những tồn tại mạnh nhất trong lịch sử, có thể sánh ngang bản tôn!

Đến lúc đó, Hoa Dịch sẽ trở thành kẻ mạnh nhất lịch sử.

Hắn sẽ thử không dựa vào tiên thiên công đức, mà dùng Tam Thi nghịch thiên chính thống thành Thánh.

Đừng quên, Hoa Dịch có Thánh Nhân Đạo Uẩn do hệ thống ban xuống, hắn có tư cách đó!

"Nếu ta nhục thân và nguyên thần song trọng thành Thánh, vậy thì sẽ như thế nào?

Chẳng lẽ sẽ trở thành tồn tại vượt qua Thiên Đạo, thực sự là kẻ mạnh nhất!?" Trong lòng Hoa Dịch vô cùng hưng phấn, muốn lập tức trảm đạo để trở thành Chuẩn Thánh!

"Người khác trảm đạo là trảm hướng về phía Thiên Đạo thỏa hiệp, ta thì không, ta trảm đạo là trảm ra chân chính chi đạo, sau đó khai phá ra một con đường thuộc về tân đạo!!!" Đôi mắt Hoa Dịch lấp lánh vô cùng.

Lúc này, Phượng Hậu nhìn đại điện trống không, cũng có chút tâm hữu dư quý nói: "Ngô hoàng, rốt cuộc là chuyện gì, vì sao ta cảm giác cảm ứng với Thái Dương Chúc Chiếu đã biến mất rồi!?" Hiện tại Thái Dương Chúc Chiếu đã hoàn toàn dung hợp làm một với Thiện Ngã của Hoa Dịch, mật bất khả phân, cho nên Phượng Hậu chỉ còn một tia liên hệ yếu ớt đương nhiên không cảm giác được nữa.

Nghe vậy, Hoa Dịch cũng không giấu giếm, thở dài một hơi đạm mạc nói: "Bảo khiểm, tàn khu Thái Dương Chúc Chiếu có trọng dụng với ta, cho nên đã bị ta hấp thu rồi." Hoa Dịch không hề lừa dối hay ẩn man.

Nếu không có Phượng Hậu dẫn đường, hắn cũng không có được Thái Dương Chúc Chiếu.

Lại thêm đây là nội đáy của Phượng tộc, là căn bản quật khởi của

họ, tuy rằng hết thảy đều là bất khả kháng nhưng tất nhiên là đã lấy rồi, thì đã kết thành nhân quả với Phượng tộc, đại nhân quả!

Nghe Hoa Dịch nói xong, Phượng Hậu kỳ lạ là không có quá nhiều biến động tình tự, chỉ đạm mạc cười nói: "Nếu là như vậy thì bản hậu cũng yên tâm rồi.

Ngô hoàng quý là Phượng Hoàng của Phượng tộc ta, lấy Thái Dương Chúc Chiếu là điều lý sở đương nhiên, bản hậu không có ý kiến.

Bây giờ không còn như trước nữa, tiền thân của bản hậu không còn quan trọng nữa rồi." Trên dung nham khuynh thành của Phượng Hậu hiện lên một tia cười mỉm.

Cũng đúng thôi, vì ở thời đại này, Chuẩn Thánh sớm đã không còn là chiến lực mạnh nhất.

Không giống như niên đại Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc tranh bá.

Thánh nhân trên Chuẩn Thánh mới thực sự là chí cao vô thượng.

Thái Dương Chúc Chiếu như thế này thực sự đối với Phượng tộc không có tác dụng lớn.

Phượng Hậu thông minh nên biết cách lựa chọn.

Nếu Thái Dương Chúc Chiếu có thể buộc Nhân tộc Nhân Hoàng lên thuyền của Phượng tộc, thì đó tự nhiên là chuyện tốt nhất.

Đừng quên sau lưng Nhân tộc có một tôn Thánh nhân, lại thêm Vu tộc và Minh Hà Lão Tổ – người sáng tạo Lục Đạo Luân Hồi.

Cộng thêm Nhân Hoàng nhục thân thành Thánh, cũng chính là Phượng Hoàng hiện tại, vậy là có đủ ba tôn Thánh nhân!

Phượng tộc ôm chặt lấy cái đùi lớn Nhân tộc này chắc chắn không sai!!

Nghe Phượng Hậu nói, ánh mắt Hoa Dịch loé lên, đương nhiên hắn cũng hiểu ý tứ của Phượng Hậu, chẳng qua là muốn tiếp nhận nhân quả lớn hơn để ôm chặt đùi mà thôi.

Nhưng bất kể thế nào, một khi nhân quả đã tiếp nhận, Hoa Dịch đã đáp ứng tiếp nạp Phượng tộc, trở thành Phượng Hoàng, thì việc cần làm vẫn phải làm.

Hắn quay đầu nói với Phượng Hậu: "Nàng phái người đi một chuyến đến Đông Hoang liên hệ với Nhân tộc.

Từ nay về sau Phượng tộc cũng có thể vào Nhân Giáo của ta, đến Nhân Điện nghe Thông Thiên giảng đạo!" Một câu nói khiến Phượng Hậu đứng hình, sau đó là vẻ mặt đầy kinh hỉ, vội vàng bái tạ: "Phượng Hậu đa tạ ngô hoàng!!" Có thể nghe Thánh nhân giảng đạo, không chỉ các tộc nhân Phượng tộc khác, mà ngay cả Phượng Hậu cũng sẽ được lợi không nhỏ.

Xét theo một nghĩa nào đó, điều này còn có tác dụng hơn Thái Dương Chúc Chiếu nhiều, bảo Phượng Hậu làm sao không vui cho được!

Phượng Hậu cao quý lãnh ngạo, phong hoa tuyệt đại quỳ sụp xuống trước mặt Hoa Dịch, để lộ ra đôi gò bồng đảo tuyết trắng căng tròn.

Hoa Dịch không tự chủ được liếc nhìn một cái, hơi ngượng ngùng ho khan: "Khụ khụ, đứng lên đi." "Vâng, ngô hoàng!" Phượng Hậu đứng dậy, nét khuynh thành đó tự nhiên không thoát khỏi mắt hắn.

Chương 140

Một người phụ nữ thông minh biết cách tối đa hóa lợi ích.

Đã có vết xe đổ phía trước, ngu gì mà không làm?

Sau khi không còn Thái Dương Chúc Chiếu, thanh đồng đại điện trống không, Hoa Dịch và Phượng Hậu cũng rời đi.

Trước khi rời khỏi đỉnh Hoa Sơn, Hoa Dịch ngoái nhìn thanh đồng đại điện một cái, sau đó phất tay.

Tòa thanh đồng điện bí ẩn vô cùng vốn dùng để cất giữ Thái Dương Chúc Chiếu lập tức bị thu vào trong Nội Thiên Địa!

"Thanh đồng điện này bí ẩn vô cùng, có thể ngăn trở khí tức của Thái Dương Chúc Chiếu lâu như vậy, tiên thiên cấm chế bên trong ngay cả ta cũng không cách nào phá mở.

Phải biết Tiên Thiên Chi Thú Thái Dương Chúc Chiếu bản thân tu vi không thua kém gì một tôn Thánh nhân, mà tòa thanh đồng thần điện này có khả năng là vật di lưu từ thế giới trước, thu lại chắc chắn không sai, hưng hứa sau này sẽ có đại dụng!" Sau khi thu tòa thanh đồng thần điện khổng lồ vào Nội Thiên Địa, trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ như vậy, Phượng Hậu ở bên cạnh cũng không nói gì thêm.

Hoa Dịch hiện tại là Phượng Hoàng của Phượng tộc, hết thảy của Phượng tộc tự nhiên đều là của hắn, không cần nói nhiều.

Không có Thái Dương Chúc Chiếu, thanh đồng thần điện đối với Phượng tộc cũng chẳng còn ý nghĩa gì lớn.

Rất nhanh, hai người trở lại chân núi, chuẩn bị tiến hành đại điển gia miện, sau đó chiêu cáo thiên hạ.

May mắn là cô nàng loli Đại Bằng tóc vàng cột tóc hai bên đã

chuẩn bị sẵn sàng hết thảy.

Hoa Dịch đang gấp rút trảm đạo tu luyện, nên mọi thứ đều làm giản lược.

Nhưng tin tức này vừa tung ra đã nhanh chóng chấn động thiên hạ!

"Trời ạ, Phượng tộc quy thuận Nhân tộc, là thật hay giả vậy!?" "Thật hay giả cái gì, ba ngày trước đại điển đăng cơ của Phượng Hoàng diễn ra, Phượng Hoàng của Phượng tộc chính là Nhân Hoàng, thậm chí Phượng Hậu đã phái một bộ phận Phượng tộc tiền vãng Đông Hoang tham bái Nhân Giáo Thông Thiên Giáo Chủ để lắng nghe thánh ngôn rồi!!" "Vãi chưởng, đó là Phượng tộc cơ mà, là Phượng tộc từng cùng Long tộc và Kỳ Lân tộc chế bá Hồng Hoang đó!

Như vậy chẳng phải Nam Hoang lại trở thành lãnh địa của Nhân tộc sao, vì ở Nam Hoang, Phượng tộc là mạnh nhất!" "Thực ra như vậy cũng dễ hiểu, dù sao hiện tại đại chiến tam tộc Nhân-Vu-Yêu đã kết thúc, khắp thiên hạ không còn gì cản nổi Nhân tộc nữa, xưng bá Hồng Hoang chỉ là chuyện sớm muộn.

Phượng tộc quy thuận vừa có thể nhập Nhân Giáo nghe thánh ngôn, lại có thể giao hảo với Vu tộc đứng sau Nhân tộc, như vậy đúng là trăm lợi mà không có một hại!

Phượng Hậu là người phụ nữ thông minh như thế, từng là tồn tại chế bá Hồng Hoang, làm sao lại không biết điều này cơ chứ!" "Haizz, chẳng phải sao.

Nói cho ngươi biết, Phi Thiên Ngô Công tộc ta cũng định đầu kháo Nhân tộc rồi.

Mười ngày sau, tộc trưởng tộc ta sẽ thân tự dẫn lĩnh một đội tộc nhân từ Nam Hoang đến Đông Hoang để triều bái Nhân tộc, tiền vãng Nhân Giáo nghe giảng đạo đây!" "Haha, đều giống nhau cả thôi, tộc

nhân Tử Ngọc tộc ta đã xuất phát từ một ngày trước rồi.

Nghe nói ba mươi năm nữa Thông Thiên lão gia – giáo chủ Nhân Giáo lại giảng đạo, ta phải chạy nhanh để kịp chuyến đó!" "Oa, có lý, ta cũng phải khẩn trương xuất phát thôi!" Cứ như vậy, tin tức truyền một thành mười, mười thành trăm, toàn bộ Nam Hoang đều đã biết.

Tất cả các chủng tộc ở Nam Hoang đều hiểu rằng, sau khi thu nạp bá chủ của thế kỷ trước là Phượng tộc, Nhân tộc sẽ trở nên hùng mạnh đến nhường nào.

Và Phượng tộc, sau khi ôm được cái đùi lớn Nhân tộc, sẽ lại vinh hiển ra sao!

Cùng lúc đó, không ít các tộc phi cầm lấy Phượng tộc làm tôn, sau khi nghe tin đại tông gia đã đầu kháo Nhân tộc, cũng phân phân phái khiển đại biểu, hoặc là chính tộc trưởng đích thân xuất phát.

Họ mang theo trọng bảo, tiền vãng Nhân tộc để biểu thái triều phụng, hy vọng có thể gia nhập vào dưới cánh chim của Nhân tộc.

Nhất thời gian, Nhân tộc vạn tộc triều bái, vô cùng náo nhiệt.

Ước chừng Yêu tộc cũng không ngờ được, khổ tâm thiết kế muốn chưởng khống Phượng tộc, cuối cùng họ lại phụ thuộc vào Nhân tộc.

Công sức nhiều năm vất vả toàn bộ đều là 'làm áo cưới' cho Nhân tộc.

Thậm chí còn giúp Hoa Dịch đoạt được Thái Dương Chúc Chiếu thay thế cho Bàn Cổ chi tâm!

Hết thảy mọi chuyện đều trùng hợp một cách kỳ lạ như thế, khi đám Yêu tộc biết được chắc hẳn sẽ muốn khóc mà không có nước mắt.

Lúc này, đêm Nam Hoang, vầng trăng tròn treo cao, Hoa Dịch đứng

trên đại điện Phượng tộc, đăm đăm nhìn lên bầu trời đầy sao.

Nguyên bản đây là trọng địa của Phượng tộc, chỉ có Phượng Hậu mới thường xuyên cư trú.

Nhưng hiện tại đã trở thành tẩm cung của Hoa Dịch.

Chuyện cũ như nước triều dâng, Hoa Dịch không ngờ trước khi xuất phát từ Nhân tộc đi Nam Hoang lịch luyện lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tự nhiên cứu được Phượng Hậu và Khổng Tuyên, nắm bắt được tung tích Yêu tộc, trở thành Phượng Hoàng, đạt được Thái Dương Chúc Chiếu, Thiện Ngã đại viên mãn và sắp trảm đạo.

Mọi chuyện tràn đầy tính kịch và ngẫu nhiên, khiến Hoa Dịch không khỏi cảm thán, con người nên đi ra ngoài một chút, không thể cứ mãi ở lì trong Long Quân Điện.

Dù sao cuộc sống luôn tràn đầy tính kịch và sự bất xác định, ngay cả Thánh nhân cũng vậy.

Đúng lúc này, từ trong đại điện Phượng tộc, một giai nhân phong hoa tuyệt đại bước tới.

Giai nhân khoác trên mình bộ phượng bào, cao quý không lời nào tả xiết.

Không sai, người đó chính là Phượng Hậu!

Hoa Dịch đạm nhiên quay đầu lại, rồi thấy Phượng Hậu cao quý mỉm cười phong hoa nói: "Ngô hoàng, Phượng Hậu nguyện vì ngài thường bạn hồng y, hồng tụ thêm hương..." Phượng Hậu không nói tiếp nữa, vì đường đường là một đại Phượng Hậu, ngày trước phong hoa tuyệt đại chế bá Hồng Hoang là thế!

Khi Phượng Hậu dẫn lĩnh Phượng tộc chinh chiến thiên hạ, Hồng

Quân Đạo Tổ còn đang co rúc ở đạo phủ không dám ra ngoài.

Lúc này, nàng chủ động ném mình vào vòng tay hắn, chuyện như vậy có lẽ trước đây chưa từng có.

Nhưng không sai, mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, bóng dáng Hoa Dịch vô địch, bá khí và lãnh mạc đã in sâu vào trí óc Phượng Hậu, không thể nào quên.

Có lẽ giống như trời xanh mây trắng, nắng ấm vạn dặm đột nhiên đổ mưa bão, không nơi lẩn tránh, luôn khiến người ta trở tay không kịp.

Tình cảm đến đột ngột, không có bất kỳ đạo lý nào, cứ thế nhanh chóng chiếm lĩnh toàn bộ tâm hồn Phượng Hậu.

Khiến trái tim vốn băng giá bao năm nay đâu đâu cũng ngập tràn hình bóng hắn.

Cho nên lúc này Phượng Hậu đã hiểu rõ lòng mình, đương đường chính chính đối diện với tình cảm đó.

Chương 141

Một người phụ nữ như vậy, phong hoa tuyệt đại, từng chế bá Hồng Hoang, nay lại nguyện vì hắn làm người phụ nữ 'hồng tụ thêm hương'!

Nghe thấy lời của Phượng Hậu, Hoa Dịch hơi ngẩn ra.

Hắn không ngờ lúc này Phượng Hậu lại nói ra những lời như vậy.

Nhưng ngay sau đó, một dải lụa đào đã trượt xuống từ thân hình giai nhân, dưới ánh trăng chiếu rọi, làn da ấy mới tinh oánh dịch thấu làm sao, trắng như mỡ đông, khiến người ta thương xót.

Sau đó, giai nhân chủ động tiến lên, tựa như hồng phượng phi vũ, lại giống như một tràng mộng cảnh hư ảo.

Bất tri bất giác, một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, khi vạn vật thức tỉnh, ánh dương phổ chiếu đại địa, đại tướng Phượng tộc – Khổng Tuyên cuối cùng cũng dẫn lĩnh mười vạn Thanh Phượng, mười vạn Hồng Phượng, mười vạn Băng Phượng đạt tới đại địa Đông Hoang, lãnh địa Nhân tộc.

Hắn hướng về phía Nhân Hậu Doãn Nặc nương nương và Hậu Thổ nương nương thuật lại những chuyện Nhân Hoàng đã trải qua ở Nam Hoang.

Đồng thời phụng ý chỉ của Phượng Hậu, suất lĩnh Phượng tộc cùng tất cả các cầm tộc thiên hạ quy thuận Nhân tộc.

Khổng tuyên – đỉnh phong Chuẩn Thánh trảm tam thi, nguyện suất lĩnh ba mươi vạn trung lưu chỉ trụ của Phượng tộc là Đại La và Thái Ất Kim Tiên lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Phụng Hoa Dịch làm Phượng Hoàng!

Cung phụng Nhân tộc làm tông tộc, lịch đại lấy Nhân tộc làm tôn, vĩnh bất phản bội.

Lời này vừa thốt ra, vạn tộc Đông Hoang đại kinh, Doãn Nặc nương nương và Hậu Thổ nương nương toàn bộ vô cùng kinh hãi và chấn kinh.

Đặc biệt là Hậu Thổ nương nương, nàng biết rõ sự mạnh mẽ và nội đáy của Phượng tộc, tuy rằng họ đã đi xuống, không còn mạnh như thời kỳ đầu.

Nhưng 'lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa', nàng tự nhận mình không phải đối thủ của Phượng Hậu.

Trừ phi Thập Nhị Tổ Vu liên thủ, còn không thì bất kỳ một vị Tổ Vu đơn lẻ nào cũng không thể thắng được Phượng Hậu.

Ngay cả Vu tộc nếu muốn chinh phục Phượng tộc cũng phải trả một cái giá tương đương lớn, điều mà Vu tộc tuyệt đối sẽ không khinh dị đánh đổi.

Phải biết ngày trước khi Đông Hoàng Thái Nhất còn đó, lúc Yêu tộc cường thịnh nhất đã từng hứa hẹn trọng nặc nhưng Phượng tộc cao ngạo vẫn không đáp ứng.

Vậy mà giờ đây, họ lại chủ động quy thuận, thực sự quá bất khả tư nghị!

Nhưng bất luận thế nào, hiện tại Khổng Tuyên đã tới, mang theo ba mươi vạn chủ lực Phượng tộc phát hạ Thiên Đạo thệ ngôn.

Về điểm này, cả Doãn Nặc và Hậu Thổ đều vô cùng cao hứng, có Phượng tộc làm trợ thủ đắc lực, Nhân tộc và Vu tộc nhất định sẽ càng thêm cường đại.

Sau khi hết thảy sự tình đều đã trần ai lạc định, Hoa Dịch chuẩn bị khởi hành.

Hắn muốn trảm đi Thiện Thi trước để trở thành Chuẩn Thánh theo ý nghĩa chính thống, sau đó sẽ một hơi truy tung tung tích của Yêu tộc.

"Phu quân, nếu muốn biết gì đó từ Kim Sí Đại Bàng, dùng phương pháp bình thường là không được đâu, vì tính cách đứa trẻ đó vô cùng quật cường, lúc mấu chốt thậm chí không tiếc tự hủy nguyên thần.

Cho nên nếu ngài muốn biết gì đó từ miệng nó, bản hậu có một biện pháp!" Khi chuẩn bị rời đi, Phượng Hậu mỉm cười khuynh thành nói, nghe vậy Hoa Dịch cũng hơi sửng sốt.

Hắn tò mò muốn biết biện pháp nào có thể khiến Kim Sí Đại Bàng mở miệng!?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn gật đầu, bất kể biện pháp gì, có thể cạy miệng Kim Sí Đại Bàng đều là biện pháp tốt.

"Nhưng hiện tại cứ trảm thi thành Chuẩn Thánh đã!" Hoa Dịch đạm nhiên gật đầu, sau đó cáo biệt Phượng Hậu đầy lưu luyến.

Một thế hệ Nhân Hoàng lại lần nữa bước lên lữ trình, tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì?

Kính thỉnh kỳ đãi!

Chung Nam Sơn, nằm ở Tây An, nơi đây quanh năm tuyết phủ, còn gọi là Tiên Sơn, đại xuyên.

Hàng tỷ tỷ năm trước ở thế giới Hồng Hoang, Chung Nam Sơn thuộc địa đái Nam Hoang, gần biên cảnh Tây Hoang.

Tuy vậy, điểm duy nhất không đổi là Chung Nam Sơn quanh năm tích tuyết, dẫn đến việc Tiên Sơn này lạc lõng giữa thế giới Nam Hoang.

Nhiều loài động vật chịu nóng không chịu được lạnh đều không muốn ở đây, cũng chính vì thế mà Hoa Dịch chọn ẩn cư ở đây, vì nơi

này nhân tích hãn chí!

Lúc này đã là ba năm kể từ khi Hoa Dịch rời khỏi chủ thành Phượng tộc.

Qua ba năm khổ tu về thân thể và tâm cảnh, hắn đã đạt tới trạng thái tốt nhất để trảm thi.

Hiện tại, bắt đầu trảm thi!!

Lúc này, trên đỉnh Chung Nam Sơn tuyết phủ quanh năm, một thân ảnh cô tịch đang tọa trấn ở đó.

Phong tuyết tứ phía vương trên người nam tử kia, khoác lên một tầng ngân sa tuyết trắng.

Nhưng ngay lúc này, ngọn gió Chung Nam Sơn vốn trầm tịch bấy lâu đột nhiên xuất hiện dị động.

Một luồng uy áp sánh ngang với thiên mạc từ trên trời giáng xuống, lấy nam tử kia làm trung tâm, khuếch tán ra tứ diện bát phương!

Hưu!

Mạn thiên phi tuyết loạn xạ, tựa như ức vạn ngân sương.

Sau đó, trong luồng uy áp khổng lồ, Hoa Dịch từ từ mở đôi mắt đã nhắm chặt bao năm qua, một tia tinh quang loé lên!

"Đã đến lúc rồi!" Nói đoạn, Hoa Dịch lại nhắm mắt lại, linh lực xung quanh chấn động ngày càng ngưng trọng, thánh lực hạo hãn khắp nơi trong cơ thể cuộn trào mãnh liệt.

Đồng hành với sự vận hành phi tốc của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Thiện Ngã trong linh đài cũng ngày càng thanh minh, Thái Dương Chúc Chiếu hoàn toàn hòa làm một.

Thiện Ngã của Hoa Dịch tọa trấn trong linh đài, trên kim hoa, ngũ

đại thân thể tàng đã hoàn toàn được khai phát, đại viên mãn.

Chương 142

Bàn Cổ chân thân ngưng thực vô cùng, tương đồng với chân thân của bản tôn.

Tàn khu Thái Dương Chúc Chiếu đóng vai trò thay thế Bàn Cổ chi tâm trở thành trái tim của Hoa Dịch, tỏa ra những đóa liên hoa rực rỡ và nóng bỏng.

Chỉ thấy trên kim hoa của Hoa Dịch xuất hiện một đóa hồng liên màu đỏ rực, như liên hoa trong liên hoa, hoa trong hoa.

Tọa trấn trên kim hoa, được hồng liên bao bọc, Thượng Ngã của Hoa Dịch thần sắc vô cùng uy nghiêm, vạn pháp bất xâm, đẹp đẽ mà bất khả xâm phạm.

Trên vầng trán trẻ con đột nhiên xuất hiện một ấn ký hình tròn màu vàng, nhìn qua tựa như mặt trời, thập phần minh lượng.

Nhưng ngay lúc này, một trận phong bạo kinh thiên động địa sắp sửa lâm môn!

Trận phong bạo này không phải bắt nguồn từ tự nhiên, mà bắt nguồn từ chính nam tử kia.

Trong một sát na!

Hoa Dịch đột nhiên mở mắt, bắn ra bốn đạo kiếm mang thôi xán!

Thiên đạo sát cơ lập tức bộc phát, kiếm quang như laser, lấy bốn đạo quang trụ làm trung tâm bùng nổ ra tứ diện bát phương.

Dày đặc như cơn mưa ánh sáng vô tận!

Cơn mưa ánh sáng che trời lấp đất này đủ loại màu sắc, lưu quang dật thải, vô cùng mỹ lệ.

Kiếm mang bốn màu xích, cam, hoàng, lục từ thân thể Hoa Dịch phi ra, hóa thành bốn đạo kiếm mang!

Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên tứ kiếm đều vây quanh bản thể Hoa Dịch phát ra những tiếng kiếm minh êm tai.

Uy lực của Tru Tiên tứ kiếm thực sự quá mạnh mẽ, ngay cả bầu trời cũng bị chém thành từng khối, vô số phi tuyết xung quanh cũng bị cắt thành vô số vi lạp nhỏ bé.

Sau đó, Hoa Dịch đột nhiên nghiêm mặt, hét lớn một tiếng: "Ngưng!" Ngay lập tức, bốn thanh kiếm vốn đang bay loạn xạ liền bay trở về, Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên lần lượt dung nhập vào thân thể Hoa Dịch.

Khiến toàn thân Hoa Dịch đỏ rực đồng thời lại phủ thêm một tầng bốn màu xích, cam, hoàng, lục, nhìn qua đẹp như cầu vồng.

Lúc này Thiện Ngã của Hoa Dịch còn non nớt, nhìn giống như một đứa bé một tuổi được bao bọc trong liên hoa, thập phần khả ái.

Nhưng ngay sau đó, từ sâu trong linh đài của Hoa Dịch đột nhiên phi ra bốn thanh kiếm, rồi lần lượt dung nhập vào thân thể Thiện Ngã của hắn!

"Hồng Mông tạo hóa, mạnh nhất lịch sử, Tru Tiên làm tay trái, Lục Tiên làm tay phải, Hãm Tiên và Tuyệt Tiên làm đôi chân, Kiếm Trận Đồ làm trái tim, giúp ta ngưng tụ thân thể bất tử bất diệt, Thánh nhân vô địch!!" Cứ như vậy, theo lệnh của Hoa Dịch, Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên lần lượt hợp làm một với Thiện Ngã.

Nhất thời gian, dưới sự vận hành của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh và sự giúp đỡ của Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, bốn thanh kiếm đã triệt để hóa thành thân thể của Thiện Ngã.

Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên hóa thành tứ chi, Kiếm

Trận Đồ hóa thành bản thể, đem uy lực của Tru Tiên tứ kiếm hợp làm một, hóa thành toàn bộ thực lực của Thiện Ngã!

Nhìn mọi thứ trong linh đài, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Nguyên bản định dùng Thí Thần Thương, nhưng hắn đã đổi ý.

Bởi vì Thí Thần Thương là vũ khí của bản tôn, đã làm bạn vạn năm, sớm đã tâm linh tương thông, long uy nhất thể, giống như tay chân vậy.

Nếu rời khỏi Thí Thần Thương, tuy thực lực Hoa Dịch không giảm nhưng sẽ không quen tay, cho nên đổi dùng Tru Tiên tứ kiếm!

Tru Tiên tứ kiếm là đệ nhất sát phạt chi khí thiên hạ, từng chống đỡ được bốn tôn Thánh nhân!!

Dung nhập vào Thiện Ngã có thể phát huy tối đa thực lực của nó, cộng thêm sự dung hội quán thông của Tru Tiên Kiếm Trận Đồ, chiến lực của nó thậm chí không kém gì bản tôn cầm Thí Thần Thương.

Dưới sự hội tụ thánh lực hạo đại của Hoa Dịch và vận hành phi tốc của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Thiện Ngã của Hoa Dịch đang phi tốc trưởng thành, à không, bây giờ không thể gọi là Thiện Ngã nữa, mà phải gọi là Thiện Thi!

Bầu trời bắt đầu mây đen giăng kín, điện chớp lôi đình, sau đó giây tiếp theo mây tan sương tạnh, nhưng hiện ra lại là lầu quỳnh điện ngọc!!

Nguyên bản Thông Thiên từng nói sẽ không có Thánh nhân kiếp, nhưng đến lúc này Thánh kiếp vẫn giáng xuống rồi!

Nguyên nhân là vì hành động nghịch thiên của Hoa Dịch, nhảy ra khỏi sự chưởng khống của Thiên Đạo, nên bị Thiên Đạo toàn lực tru sát.

Nhưng lúc này Hoa Dịch không có thời gian để ý đến Thiên Đạo, vì đang ở giai đoạn mấu chốt nhất.

Trong ánh hào quang thánh khiết và mỹ lệ, kim hoa trong linh đài Hoa Dịch tỏa sáng rực rỡ.

Lúc này Thiện Ngã vốn tọa trấn trên đó lần đầu tiên thoát ly khỏi cơ thể hắn!

Thiện Ngã phi tốc trưởng thành: ấu niên, thiếu niên, thanh niên, thành niên, và hiện tại!!!

Cuối cùng, trong ánh kim quang rực rỡ, Thiện Ngã của Hoa Dịch cuối cùng đã trảm đạo thành công, hóa thành chân chính Thiện Thi.

Đồng thời cảnh giới cũng thực sự bước vào cái gọi là Chuẩn Thánh chính thống!

Nhưng vị Chuẩn Thánh này không phải là Chuẩn Thánh bình thường, mà là cường giả nhục thân thành Thánh.

Cộng thêm sức mạnh mạnh mẽ duy nhất từ việc hóa thân của Tru Tiên Kiếm Trận, sức mạnh của Thiện Thi Hoa Dịch đã tương đương với bản tôn, thậm chí về trình độ sát phạt còn vượt trên bản tôn!

Bởi vì Tru Tiên tứ kiếm và trận đồ đã hợp nhất làm một với Thiện Thi, giống như thiên phú bẩm sinh và tay chân vậy.

Uy lực bốn thanh Tru Tiên kiếm hợp lại vốn không kém gì Thí Thần Thương, cộng thêm uy lực của Kiếm Trận Đồ và chiến lực nhục thân thành Thánh mạnh mẽ.

Thiện Thi hơi vượt qua bản tôn một chút cũng là chuyện bình thường.

Nhưng dù sao lúc này, bản tôn và Thiện Thi của Hoa Dịch đều là một phần của hắn, thuộc về chiến lực của bản thân hắn.

Ngay lúc này, cùng với một luồng ngũ sắc thiểm quang, Thiện Thi của Hoa Dịch toàn thân rực lửa, bao quanh bởi Tru Tiên kiếm khí bước ra.

"Là ta sao?" Nhìn Thiện Thi, Hoa Dịch hơi ngẩn ra, chẳng lẽ là hình dáng trước khi xuyên không?

Chính là nhân quả tuần hoàn, sự ràng buộc sinh ra từ kim hoa của Thiện Thi đã kết hợp giữa ký ức và trải nghiệm kiếp trước.

Chương 143

“Thấy chưa, đây chính là ta hiện tại!” Cũng có thể do tính cách bản tôn ảnh hưởng, cho nên Thiện Thi cũng chịu tác động, không gọi là đạo hữu mà xưng là 'ta'.

“Hừ, đạo?

Ta một lộ định sẵn là phải trảm đạo sao?” Nhận ra sự biến hóa trong tâm cảnh của Thiện Thi, Hoa Dịch mỉm cười hiểu ý.

Đúng vậy, người khác đều dùng thân dung đạo để thành Thánh, nhưng hắn lại trảm đạo, bước lên con đường thành Thánh trái ngược với thiên địa đại đạo!

Hoa Dịch ngẩng đầu nhìn thương khung, đạm nhiên mỉm cười.

“Được rồi, tiếp theo là lúc đối mặt với tất cả!” Trong nháy mắt, lầu quỳnh điện ngọc trên bầu trời hoàn toàn hiện ra, hư ảnh của ba ngàn tôn Hỗn Độn Ma Thần cũng toàn bộ giáng lâm!!

“Ngày trước ta bị bức phải tung ra át chủ bài cuối cùng, hôm nay sẽ thế nào đây!?” Hoa Dịch hào sảng cười lớn, không chút do dự tung người lên trời, quyết một trận chiến với thiên kiếp!

Ngao!!!

Ba ngàn tôn Hỗn Độn Ma Thần phát ra tiếng nộ hống, bầu trời chỉ còn những tia sét màu huyết sắc.

Trong khoảnh khắc, Thiện Thi của Hoa Dịch diện vô biểu tình, mang theo diện mạo trước khi xuyên không, tay cầm hai thanh Tru Tiên kiếm, bộc phát ức vạn kiếm khí, chiến lực cường đại!

Ba ngàn tôn Hỗn Độn Ma Thần xông tới như kình đào hải lãng, mang theo lôi đình huyết sắc ngập trời.

Lôi đình vô tận hóa thành lôi long, hóa thành thiên quân vạn mã, sát tới hai kẻ phạm vào Thiên Đạo kia!

"Xem kìa!?" "Trời đất ơi!!" Lúc này, toàn bộ Nam Hoang đều thấy cảnh tượng này, tất cả sinh linh đều vạn phân kinh hãi.

Mạn thiên huyết sắc lôi hải, lầu quỳnh điện ngọc, ba ngàn tôn Ma Thần từ trên trời giáng xuống, đại chiến với hai đạo thân ảnh đạm bạc kia.

Trận chiến đánh đến thiên băng địa liệt, thương khung phá toái, uy áp hạo đại tràn ngập khắp thiên địa Nam Hoang, tất cả sinh linh đều kinh khủng vạn phần, nằm rạp trên đất không dám động đậy.

"Phượng Hậu điện hạ không xong rồi, ngài nhìn bầu trời kìa, mau nhìn bầu trời!" Thiên uy hạo hạo, mạn thiên huyết hải, lúc này ngay cả lãnh địa Phượng tộc cũng bị bao phủ bởi thương khung huyết sắc, như thể bầu trời đang rỉ máu vậy!

Lần trước là ở vực ngoại, nhưng lần này lại ở ngay thương thiên Nam Hoang, thực sự khiến tất cả sinh linh Nam Hoang cảm nhận được uy áp khổng lồ và sự khủng bố chân chính của Tiên Hồng Huyết Kiếp.

Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại vội vàng bước ra khỏi đại điện, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cũng biến sắc: "!!!" Lúc này trên thương thiên, Hoa Dịch tắm mình trong biển lôi huyết sắc, cùng Thiện Thi đại chiến với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh.

Thiện Thi thần dũng vô địch, bộc phát ức vạn kiếm mang, tương đương với thể kết hợp của Tru Tiên Kiếm Trận, mỗi cử động tay chân đều bộc phát lực sát thương cực lớn!

Lúc này Hoa Dịch cũng không kém cạnh Thiện Thi, tay cầm Thí Thần Thương vung ra những đạo thương mang quán xuyên thiên địa.

Thái Dương Thần Quyền, Thái Âm Thánh Chưởng đồng loạt bộc phát toàn uy để chống lại thiên uy kia!

Nguyên bản lúc đầu Hoa Dịch phải tung hết át chủ bài, sau đó còn bị bức phải động dùng Bàn Cổ Khai Thiên Phủ.

Nhưng hiện tại đã khác xưa, hắn tu luyện trăm năm, cảnh giới Thánh nhân đã sớm ổn cố.

Hơn nữa Thiện Thi đã nhục thân thành Thánh, chiến lực không dưới bản tôn, lại còn tâm linh tương thông.

Cả hai kết hợp lại, chiến lực tăng lên gấp mấy lần!?

Ít nhất là lúc này, Hoa Dịch thần dũng vô địch, đại chiến tứ phương, phối hợp với Thiện Thi đánh với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh có qua có lại, thậm chí chiếm thượng phong.

Dưới sự phối hợp của Thí Thần Thương và Tru Tiên kiếm khí, họ đã chém giết được ba mươi tôn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh.

Lầu quỳnh điện ngọc nguyên bản cũng bị Hoa Dịch và Thiện Thi phá hủy sạch sẽ, mỗi lần bộc phát đều có một tòa quỳnh lâu hoành tráng sụp đổ.

Trong sự sụp đổ và đại băng phôi vĩnh cửu đó, Hoa Dịch và Thiện Thi nhuộm máu chiến trường, máu của thần ma nhuộm đỏ cả một vùng thương thiên.

Lúc này, tất cả sinh linh dưới bầu trời Nam Hoang đều mục trừng khẩu ngốc nhìn cảnh tượng này, chấn kinh trước anh tư của Hoa Dịch và Thiện Thi.

Họ cũng hiểu được Nhân Hoàng của Nhân tộc rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào!

Sinh mệnh luôn sùng bái kẻ mạnh, và ở thế giới Hồng Hoang điều

này càng được phóng đại vô hạn.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lúc này sự kính ngưỡng của sinh linh Nam Hoang đối với Nhân Hoàng Hoa Dịch thực sự như nước sông cuồn cuộn không dứt, như nước sông Hoàng Hà tràn bờ không thể thu hồi!

Rất nhiều kẻ nguyên bản không phục Nhân tộc, không hiểu vì sao Phượng Hậu lại bắt Phượng tộc đầu kháo Nhân tộc, hay những chiến sĩ Phượng tộc 'xương rắn', đều tự tát mình vài cái thật đau, rồi giơ cả hai tay hai chân tán thưởng Phượng Hậu anh minh!

Đúng lúc này, Huyết Kiếp và Cốt Kiếp nhắm vào Thiện Thi của Hoa Dịch cuối cùng đã giáng lâm.

Phải biết hai kiếp này năm xưa từng khiến Hoa Dịch nếm đủ khổ đầu, một bên là huyết dịch cạn khô, thánh lực khô kiệt, một bên là xương cốt vỡ vụn, toàn thân biến thành một bộ nang xú mềm nhũn!

Phải hiểu rằng, lúc đó át chủ bài lớn nhất của Hoa Dịch chính là thân thể.

Thiên Đạo sát kiếp cũng nhắm vào nhục thân của kẻ nhục thân thành Thánh.

Ngày trước nếu Hoa Dịch không có Bàn Cổ Phủ thì kết cục đã khác, nhưng hiện tại!

Hoa Dịch căn bản không cần tế ra Bàn Cổ Phủ, bởi vì hắn đã có chuẩn bị, chính xác hơn là Thiện Thi của hắn đã có chuẩn bị!!

“Lần này, ta sẽ không dựa vào Bàn Cổ Phủ, mà chân chân chính chính chiến thắng thiên kiếp!!!” Hoa Dịch và Thiện Thi đồng thanh nộ hống, Thiên Đạo nhị kiếp nhắm vào nhục thân thành Thánh cuối cùng đã giáng xuống.

Ngay lập tức, huyết dịch toàn thân Thiện Thi cạn khô, xương cốt

vỡ vụn!

Toàn thân mềm nhũn, mất đi sự chống đỡ, nhưng đúng lúc này, ba mươi tôn Hỗn Độn Ma Thần thừa cơ tập kích. 'Thừa cơ lúc bệnh lấy mạng', Thiên Đạo cũng biết đạo lý này!

Cùng lúc đó, gần hai ngàn chín trăm tôn Ma Thần vây công Hoa Dịch, không cho hắn ứng cứu.

Những cú đấm đó đều là quyền quyền tới thịt, mỗi cú đấm tương đương với toàn lực nhất kích của đỉnh phong Thánh nhân!

Trong lúc mấu chốt nhất, Thiện Thi của Hoa Dịch lạnh hanh một tiếng, hai thanh Tru Tiên và Lục Tiên trên tay biến mất, giây tiếp theo, nó dùng cánh tay hóa kiếm, khoảnh khắc xuyên thủng một tôn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh!

Chương 144

"!!!!!" Một vẻ mặt kinh ngạc và chấn kinh hiện lên trên mặt Hỗn Độn Ma Thần trước khi hóa thành tro bụi.

Chẳng biết thần tình đó là của hư ảnh hay chính là của Thiên Đạo, nhưng lúc này Thiện Thi của Hoa Dịch đang đại sát tứ phương, bộc phát chiến lực cực đại.

Chẳng kém cạnh gì so với bản tôn đang giao chiến!

Lúc này trong cơ thể Thiện Thi, tuy máu đã cạn cốt đã tan, nhưng Tru Tiên tứ kiếm vẫn hoàn hảo đóng vai trò cột trụ chống đỡ thân thể.

Tru Tiên Kiếm Trận Đồ bên trong với vô số tiên thiên văn lộ huyền ảo hóa thành gân mạch, kiếm khí thay thế huyết dịch vận chuyển linh lực toàn thân.

Chỉ thấy ức vạn kiếm khí bộc phát, Thiện Thi đại phóng thần uy, lấy kiếm làm xương, lấy khí làm máu, cùng bản tôn đại chiến với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh.

Trận đại chiến này thực sự đánh đến vô cùng hùng vĩ, ức vạn huyết hải thương lôi tuôn trào như biển!!

Đúng là Tru Tiên hiện, Thí Thần Thương xuất, Hoa Dịch cùng Thiện Thi chiến bát phương.

Thương thiên kiếp, hiển thần uy, ba ngàn Ma Thần uy tứ phương.

Trận chiến ròng rã suốt ba mươi ngày đêm, vô số sinh linh Nam Hoang xem đến chấn kinh.

Toàn bộ bầu trời đều là màu huyết sắc của thương kiếp phá toái!

Cuối cùng sau ba mươi ngày đêm chiến đấu không ngừng, thương

lôi vô tận dần dần giảm bớt.

Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần hư ảnh cũng dần nhạt đi rồi biến mất giữa thiên địa.

Lầu quỳnh điện ngọc hư ảo giờ chỉ còn là một đống phế tích, Thiên Đạo giống như cũng đã kiệt sức cuối cùng cũng thu tay.

Trong ánh kim quang ngập trời, Hoa Dịch tắm mình trong ánh nắng rực rỡ từ trên trời giáng xuống, cảm nhận biến hóa trong cơ thể và sinh cơ bàng bạc không ngừng tuôn trào!

Thiện Thi cũng cùng với sự biến mất của Huyết Kiếp và Cốt Kiếp mà khôi phục trong nháy mắt, chỉ trong vài hơi thở, xương cốt toàn thân đã ngưng tụ lại, huyết dịch cũng tràn đầy sinh cơ mới.

Hoa Dịch lúc này cảm thấy cơ thể và Thiện Thi càng thêm mặc khế, chiến lực cũng đại tăng sau một kiếp này!

"Phu quân!" Lúc này, Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại băng qua hàng chục năm ánh sáng, vô cùng lo lắng chạy tới bên cạnh Hoa Dịch.

Thực ra ngay từ đầu khi Hoa Dịch độ kiếp nàng đã biết, nhưng Thánh nhân chi kiếp quá khủng bố, nàng không thể tới gần vì sợ gây thêm phiền phức cho phu quân.

Nàng đã đứng ngoài đại điện Phượng tộc đợi suốt ba mươi ngày đêm, lo lắng không thôi!

Lúc này Thánh kiếp đã qua, Hoa Dịch bình an vô sự, Phượng Hậu mới thở phào nhẹ nhõm, cất bước đạp thiên.

Nhìn thấy Phượng Hậu, Hoa Dịch mỉm cười đạm nhiên: "Không sao, chỉ là độ thiên kiếp thôi.

Từ giờ trở đi, ta vừa nhục thân thành Thánh, vừa chính thức tiến vào Chuẩn Thánh!" "!!!?" Một câu nói khiến Phượng Hậu kinh hãi

không thôi!

Phải biết muốn thành Chuẩn Thánh cần phải tu luyện ba cụ chân linh đạt tới cảnh giới tương đồng bản tôn.

Mà phu quân nàng đã nhục thân thành Thánh, nghĩa là phu quân cũng đã tu luyện Thiện Thi tới trình độ Thánh nhân.

Như vậy bảo Phượng Hậu sao không chấn kinh cho được!?

Phải biết ngay cả Phượng Hậu lúc này cũng không cách nào thành Thánh, cũng không có biện pháp nào!

Trong lòng tràn đầy chấn hám, Phượng Hậu một lần nữa xác nhận sự mạnh mẽ của phu quân và cảm thấy may mắn vì quyết định minh xác của mình.

Lúc này Thiện Thi cũng bay trở về, Hoa Dịch nhìn nó rồi nói: "Phượng nhi, ta sẽ để Thiện Thi tọa trấn Nam Hoang.

Như vậy Phượng tộc sẽ không còn phải sợ Yêu tộc đe dọa nữa, đợi sau này khi Phượng tộc hoàn toàn phát triển, ta sẽ làm một trận đại sự!" Làm một trận đại sự!?

Đúng vậy, lúc này Hoa Dịch quyết định, chờ mọi thứ chuẩn bị xong, tìm được tung tích chính xác của Yêu tộc thì sẽ trực tiếp tiêu diệt tận gốc.

Đối với Nữ Oa thì dù sao cũng đã có Thiện Thi của nàng, nên bản tôn có bị giết cũng chẳng sao, còn các Thánh nhân khác nếu không nghe lời thì trực tiếp xử lý, dù sao Thánh nhân mất đi thì Thiên Đạo sẽ tự động diễn hóa cái mới.

Như vậy đám phản nghịch Yêu tộc sẽ bị tiêu diệt sạch, toàn bộ Hồng Hoang hàng tỷ năm sau sẽ không còn chiến sự!

Nhân tộc sẽ thực sự trở thành chúa tể thiên địa.

Còn cái gọi là vô lượng kiếp!?

Hoa Dịch tin rằng 'mệnh ta do ta không do trời'!!

Trước sức mạnh tuyệt đối, kiếp nạn dù lớn đến đâu cũng chỉ như con kiến dưới đất, một cái là bóp chết.

Mắt Hoa Dịch tràn đầy chiến ý, trời thì đã sao, đất thì đã sao!?

Hắn muốn phá vỡ tất cả!

Nghe Hoa Dịch nói, Phượng Hậu vui mừng hớn hở, Nam Hoang có Thiện Thi của phu quân thủ hộ thì không còn lo sợ âm mưu và uy hiếp của Vu tộc nữa!

Sau khi cáo biệt Phượng Hậu và để Thiện Thi trú thủ ở Phượng tộc, Hoa Dịch loé sáng biến mất.

Cùng lúc đó, trong Nội Thiên Địa của Hoa Dịch đang vang lên một loạt tiếng hét non nớt!

“Khốn kiếp, thả ta ra!

Thả ta ra ngay!!” Đáp lại là một giọng nói ôn nhu: “Được rồi, vô dụng thôi, ngay cả ta còn không ra được, ngươi có kêu gào cũng chẳng ích gì.

Thôi thì cứ ở đây kể thêm cho ta mấy câu chuyện về Phượng tộc đi.” “Á, ngươi cút ngay cho ta!!!” Những tiếng hét lớn truyền ra từ trong rừng, Kim Sí Đại Bàng lúc này sắp phát điên rồi!

Đã bao nhiêu ngày trôi qua, kể từ khi bị tên Nhân Hoàng đáng ghét kia bắt đi đã gần bốn năm, nhưng vẫn không có cách nào thoát ra ngoài.

Nguyên bản Kim Sí Đại Bàng phát hiện đây là một mảnh thiên địa khác bị người ta nhốt vào, vốn định lợi dụng Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Trảm Tiên Chư Thần Phi

Đao để thoát ra.

Chương 145

Nhưng đúng là hy vọng thì đẹp đẽ mà hiện thực thì tàn khốc, gần bốn năm trôi qua, mọi biện pháp đều đã dùng hết mà vẫn chẳng có tác dụng gì.

Lúc này Kim Sí Đại Bàng thực sự tinh bì lực tận, vô lực ngồi bệt xuống đất, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, ngước bộ mặt loli ngạo kiều lên nhìn một nữ tử áo trắng đang nhàn rỗi ở không xa, nghiến răng nghiến lợi nói: "Này, cả ta và ngươi đều bị tù cấm ở đây, chẳng lẽ ngươi không muốn thoát ra sao?" Nữ tử áo trắng mỉm cười, không gật đầu cũng chẳng lắc đầu, nhún vai: "Nếu ra được thì ta đã ra lâu rồi, tội gì phải ở lại đây!?" Nghe vậy, khuôn mặt vốn đang vô cùng tức giận của Kim Sí Đại Bàng xị xuống, muốn khóc mà không có nước mắt.

Lúc này nó thực sự hối hận rồi, đáng lẽ lúc đầu không nên lưu luyến cựu tình mà tha cho Phượng Hậu và Khổng Tuyên một con đường sống, để rồi rơi vào cục diện như hôm nay.

Thực ra lúc đầu nếu Kim Sí Đại Bàng nghiến răng thôi động toàn lực Sơn Hà Xã Tắc Đồ, thì dù Khổng Tuyên có dùng Ngũ Sắc Thần Quang lúc đang trọng thương cũng khó mà thoát được.

Nhưng cuối cùng nó đã nương tay, vì đó là tỷ muội của nó, một người khác tương đương với mẹ nó.

Cho nên lúc nguy cấp nhất, nó đã hé ra một kẽ hở để Khổng Tuyên và Phượng Hậu chạy thoát.

"Haizz, đúng là lòng đàn bà hại thân mà." Kim Sí Đại Bàng thở dài, dùng bộ mặt ngạo kiều khả ái nói: "Nữ Oa đại nhân, ngài là Thiện Thi của Oa Hoàng, chẳng lẽ không có cách nào liên hệ với bản tôn của Oa

Hoàng đại nhân tới cứu ta sao?" Trước mắt, Nữ Oa áo trắng lắc đầu: "Không được, bản thể của ta đã trảm đoạn liên hệ ngay từ đầu rồi.

Nếu không thì Nhân Hoàng đã sớm truy tìm ra tung tích của Yêu tộc rồi, ngươi nghĩ mình còn mạng tới giờ sao?" Lời của Nữ Oa Thiện Thi rất trực bạch: Nếu Nhân Hoàng biết tung tích đám Yêu tộc, thì với tính cách của Hoa Dịch, Kim Sí Đại Bàng đã sớm đầu một nơi thân một nẻo rồi, làm sao còn được giữ lại tới giờ.

"Hic~" Nghe vậy, Kim Sí Đại Bàng buông thõng hai cánh tay nhỏ xíu, vô lực ngồi bệt xuống đất.

Thực sự là khi mới vào đây, nó đã giật mình kinh ngạc, không ngờ tôn Thánh nhân bên ngoài kia lại lợi hại đến thế.

Dưới sự gia trì toàn lực của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, hắn có thể dùng pháp lực hạo đại thu nó vào một thế giới thiên địa không xác định.

Và điều chấn kinh nhất là, trong mảnh thiên địa này lại có một tôn Thánh nhân – chính là chủ nhân thực sự của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Oa Hoàng đại nhân!

Nhưng trong những ngày sau đó, Nữ Oa Thiện Thi này chẳng hề có chút uy nghiêm nào, Kim Sí Đại Bàng mới biết kẻ bắt nó vào đây chính là Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Mục đích bắt nó là để biết tin tức về Yêu tộc đứng sau lưng.

Vì vậy, bất kể Nhân Hoàng muốn biết điều gì, việc đầu tiên Kim Sí Đại Bàng phải làm là thoát ra ngoài.

Nhưng mộng tưởng thì phong mãn mà hiện thực lại cốt cảm.

Suốt gần bốn năm qua vẫn không tìm ra cách thoát ra.

Thậm chí nó còn kinh khủng phát hiện ra rằng, mảnh Nội Thiên

Địa này không phải là Nội Thiên Địa bình thường, nó đang không ngừng lớn lên, từ lúc nó mới vào tới giờ đã to gấp ba lần rồi!

Điều này khiến Kim Sí Đại Bàng sợ hãi, làm sao mà thoát ra được đây!?

Tuy đã nhiều lần cầu cứu Nữ Oa áo trắng nhưng đối phương lại phủi tay bảo không có cách nào.

Dần dần Kim Sí Đại Bàng cũng triệt để thất vọng, còn đâu hình ảnh Oa Hoàng đại nhân uy nghiêm mà nó từng thấy ở đại điện Phượng tộc qua không gian nữa!?

Nói về một phương khác, thực ra Kim Sí Đại Bàng cũng biết, Thiện thi của mỗi người đều giống nhau, đều là cắt bỏ đi mặt ưu tư nhu nhược nhất.

Sự lương thiện, thương xót, đa sầu đa cảm, những gì có thể vứt bỏ đều vứt bỏ hết, sau đó để lại thứ thuần túy nhất.

Một điểm này, cho dù là Thiện thi của Nữ Oa áo trắng cũng chẳng khác gì cô bé Kim Sí Đại Bàng là mấy.

"Đáng ghét, Nhân Hoàng, nếu thực sự để ta gặp được, nhất định phải cho hắn biết tay!" Kim Sí Đại Bàng nghiến răng nghiến lợi phẫn hận, nhưng đúng lúc đó, từ phía sau đột nhiên truyền đến một giọng nói lạnh lùng: "Ngươi muốn cho ta xem cái gì?" Nghe thấy câu này, Kim Sí Đại Bàng lập tức quay đầu, gương mặt dữ tợn dùng giọng nói non nớt hét lớn: "Ngươi đi chết đi!" Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, một thanh Phương Thiên Họa Kích xuất hiện trong tay, đôi tóc đuôi ngựa màu vàng hai bên đung đưa theo gió, Kim Sí Đại Bàng cầm kích quét ngang về phía Hoa Dịch!

Ánh hàn quang lấp loáng, hiện rõ uy thế!

"Hừ!" Nhưng Hoa Dịch đâu phải kẻ dễ trêu chọc.

Hiện tại hắn đang gấp rút trảm đạo thành Chuẩn Thánh nên không có thời gian, nhưng giờ đã rảnh rang, việc đầu tiên cần làm là cạy miệng nha đầu này để hỏi mọi tin tức về Yêu tộc!

Ngay lập tức, khi Phương Thiên Họa Kích quét tới, nhìn sơ qua cũng thấy đây là một binh khí bất phàm, ít nhất cũng là Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo.

Tuy nhiên, nhìn thấy kích quét ngang, Hoa Dịch không hề hoảng loạn, chỉ thản nhiên đưa hai ngón tay kẹp lấy mũi kích sắc bén.

Ngay sau đó, một luồng khí kình từ bên trái Hoa Dịch bùng phát, thổi bay toàn bộ cây cối trong phạm vi hàng chục vạn dặm, có thể thấy một kích này của Kim Sí Đại Bàng khủng bố đến mức nào!

Thế nhưng đối diện với một người Nhục Thân Thành Thánh như Hoa Dịch, Kim Sí Đại Bàng dù mạnh đến đâu cũng vô kế khả thi.

Ngay cả Nữ Oa áo trắng ở bên cạnh cũng phải ngoan ngoãn đứng đó, vì bà biết Nhân Hoàng này quá mức phi lý, phản kháng cũng vô dụng.

Lúc này, theo cái búng tay của Hoa Dịch, Kim Sí Đại Bàng cảm thấy một cự lực từ Phương Thiên Họa Kích truyền tới.

Như núi sụp biển dâng, như sóng cuộn ngàn trùng, cự lực ấy đánh bật đôi bàn tay đang nắm chặt của cô bé, tiếng "keng" vang lên, thanh Phương Thiên Họa Kích dài bị Hoa Dịch tùy ý ném xuống đất.

"Đáng ghét!!!" Thấy cảnh này, Kim Sí Đại Bàng gương mặt dữ tợn, nghiến răng xông tới, đồng thời sau lưng bắn ra một thanh phi đao thất sắc, chính là Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao!

Cùng lúc đó, Sơn Hà Xã Tắc Đồ giấu kín đã lâu cũng lập tức triển khai, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cũng lơ lửng trên đầu, hình thành thế bất bại.

Nhưng nhìn cảnh này, Hoa Dịch lạnh cười: "Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao?

Thật nực cười!" Hắn vận dụng pháp lực hạo hãn, ngay lập tức tóm lấy Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao.

Ong ong!!

Thanh phi đao không ngừng run rẩy, bộc phát hàng tỷ tia sâm mang, nhưng trong tay Hoa Dịch không thể gây thương tổn dù chỉ một phân.

Tiếp đó, hắn chỉ nhẹ nhàng dùng lực một chút, thanh phi đao hung tợn lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Hoa Dịch rót pháp lực hạo hãn vào, trong chớp mắt đã tẩy sạch ấn ký của Kim Sí Đại Bàng bên trong!

"Ngươi cướp đi Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao của ta!!" Cảm nhận được sự mất kết nối với phi đao, Kim Sí Đại Bàng biến sắc, Nữ Oa áo trắng bên cạnh thở dài nói: "Ta khuyên ngươi đừng tốn công vô ích, ngoan ngoãn phối hợp một chút, có lẽ còn giữ được mạng nhỏ." Nữ Oa áo trắng thực sự muốn tốt cho cô bé, nhưng lúc này Kim Sí Đại Bàng đã giận quá mất khôn, không nghe lọt tai lời nào, nắm chặt hai nắm đấm lao thẳng về phía Hoa Dịch rồi hét lớn: "Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Ngay lập tức, một bức đồ khổng lồ bay ra, hóa thành một thế giới khác bao vây lấy Hoa Dịch.

Đó chính là chí cao linh bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa, bên trong chứa đựng một phương thiên địa, một thế giới riêng biệt!

Cùng lúc đó, Kim Sí Đại Bàng cũng không nhàn rỗi, hai nắm đấm siết chặt, nhắm thẳng mặt Hoa Dịch mà đấm tới.

Cái gọi là hóa rườm rà thành đơn giản, khi mạnh đến mức độ nhất định thì pháp thuật là thừa thãi, chỉ có cú đấm đơn giản nhất mới phát

huy được sức mạnh bản thể mạnh mẽ nhất!

Chương 146

Tuy nhiên, lý tưởng thì đầy đặn mà thực tế thì gầy gò.

Hoa Dịch chỉ tùy ý chỉ một ngón tay, Kim Sí Đại Bàng như thể bị trúng một lực trọng trường cực lớn, giây tiếp theo bị đánh bay đi theo chiều ngang.

Ở phía xa, cô bé đâm sầm xuống đất tạo thành một hố lớn vạn mét, tiếng ầm ầm vang dội, một ngọn núi gần đó bị tông sụp hoàn toàn.

Một chỉ tùy ý của Hoa Dịch lại có uy lực như vậy, đó chính là Thánh uy!

Đúng lúc này, Sơn Hà Xã Tắc Đồ bao phủ tới, biến hóa thành một phương thiên địa.

Sông núi đảo ngược trên bầu trời, nhìn lên chỉ thấy toàn là núi non cỏ mộc.

Ánh mắt Hoa Dịch lấp lánh, không chút hoảng hốt.

Hắn đưa một ngón tay điểm nhẹ vào không trung, sát na sau, thiên địa xung quanh lập tức biến động!

Trong nháy mắt, hắn đã cố định thế giới do Sơn Hà Xã Tắc Đồ tạo ra ở giữa không trung.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy là át chủ bài của Nữ Oa, là một trong mười cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong có thiên địa, nuôi dưỡng thiên nhân, hóa sinh vạn vật, là một chí bảo.

Nó ghi chép hướng đi của sông ngòi địa mạch Hồng Hoang, như một bản đồ Hồng Hoang thu nhỏ, bên trong có đại thiên hoàn vũ, sông núi nhật nguyệt, linh khí vô biên nuôi dưỡng ức vạn sinh linh.

Chỉ cần bước vào trong đó, dù là Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể mặc cho chủ nhân nhào nặn, không có cơ hội phản kháng.

Thậm chí nếu Thánh nhân vào trong mà không có chí bảo trong tay cũng bị vây khốn hàng trăm năm, kẻ có chí bảo cũng phải mất mười năm mới thoát ra được.

Nếu là đích thân Nữ Oa thi triển thì có lẽ Sơn Hà Xã Tắc Đồ còn gây chút rắc rối nhỏ cho Hoa Dịch, nhưng với một kẻ chỉ là bán bộ Chuẩn Thánh như Kim Sí Đại Bàng này?

Đúng là quá tự lượng sức mình!!

Ngay lúc đó, Hoa Dịch đưa tay ra chộp một cái, Kim Sí Đại Bàng đang chật vật trong hố lớn bỗng cảm thấy một cự lực ập tới, Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn trong tay cũng không giữ được, bay thẳng về phía Hoa Dịch.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta!!" Thấy cảnh này, Kim Sí Đại Bàng đại kinh thất sắc, nhưng cô bé không dám đuổi theo bức đồ mà quay đầu bỏ chạy theo hướng ngược lại.

Bởi vì cô bé biết, dù thế nào cũng không phải đối thủ của Nhân Hoàng, chỉ có chạy mới có đường sống.

Cho dù đang bị khốn trong nội thiên địa, Kim Sí Đại Bàng vẫn không từ bỏ hy vọng thoát thân.

"Ai, hà khổ chứ." Chứng kiến tất cả, Nữ Oa áo trắng thở dài lắc đầu, bà thực sự không muốn cô bé phải chết, dù sao cũng đã ở bên nhau ba năm, ít nhiều cũng có tình cảm.

Cùng lúc đó, Sơn Hà Xã Tắc Đồ đã rơi vào tay Hoa Dịch.

Nhìn bức đồ đang run rẩy trong tay, Hoa Dịch lặp lại hành động cũ, trong chớp mắt, cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo danh chấn Hồng Hoang này đã bị hắn thu phục.

Sau khi thu phục xong, Hoa Dịch không do dự, nhìn về hướng Kim Sí Đại Bàng đang bỏ chạy, tùy ý búng tay một cái.

"Tách!" Kim Sí Đại Bàng đang chạy trốn bỗng kinh hãi tột độ, vì không khí xung quanh bỗng trở nên vô cùng nặng nề!

Giống như bị ngưng tụ thành một chiếc lồng thiên địa, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể tiến hay lùi, bị khảm cứng giữa bầu trời.

"Đáng ghét!!!" Đôi mắt vàng nhạt của Kim Sí Đại Bàng tràn đầy ngọn lửa phẫn nộ, tiên lực toàn thân điên cuồng ngưng tụ, nếu Nhân Hoàng thực sự phá được phòng ngự của Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cô bé sẽ tự bạo nguyên thần để đồng quy vu tận!

Lúc này, Hoa Dịch mới thong thả bước đi.

Dù Kim Sí Đại Bàng một cánh có thể bay mười vạn tám ngàn dặm, nhưng ở trong nội thiên địa này, đối với Hoa Dịch chỉ là chuyện trong nửa bước chân.

Đương nhiên, không chỉ trong nội thiên địa, ở ngoại giới Hồng Hoang cũng vậy.

Thứ hắn vừa sử dụng chính là thủ đoạn của Thánh nhân: hóa thiên địa thành của mình.

Vốn dĩ Nhục Thân Thành Thánh như Hoa Dịch không có loại thần thông này, nhưng hiện tại nguyên thần đã đạt Chuẩn Thánh, hắn đã lĩnh ngộ được một chút thần thông lĩnh vực.

Cộng thêm khí thế Nhục Thân Thành Thánh hạo đại, một khi thi triển, uy lực không kém gì Thánh nhân thực sự.

Khoảnh khắc sau, Hoa Dịch tiến đến gần Kim Sí Đại Bàng đang bị cấm cố.

Hắn định dùng đại pháp lực để sưu hồn.

Đối với việc chất vấn, Hoa Dịch không hứng thú lắm, cứ trực tiếp lục soát linh hồn cho nhanh gọn.

Cho dù sau đó cô bé loli tóc vàng mắt xanh buộc tóc hai bên này có biến thành kẻ ngốc đi chăng nữa, Hoa Dịch cũng không do dự.

Hắn đưa tay ra, nhưng lúc này Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trên đầu Kim Sí Đại Bàng đột nhiên tỏa ra từng đạo kim quang bảo vệ chủ nhân.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sao?" Nhìn hậu thiên phòng ngự chí bảo đệ nhất này, Hoa Dịch nở nụ cười lạnh.

Nghe nói Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp vốn thuộc sở hữu của Thái Thượng Lão Quân, sinh ra từ luồng khí Huyền Hoàng lúc khai thiên.

Đội tháp trên đầu là lập tức đứng ở thế bất bại.

Nhưng trong trận đại chiến Thánh nhân sau này, nó đã bị Thông Thiên Giáo Chủ liều chết dùng Tru Tiên Kiếm Trận đánh nát chân linh của Thái Thanh bên trong.

"Nếu ngày trước Thông Thiên Giáo Chủ có thể dùng Tru Tiên Kiếm Trận để đối đầu, vậy nghĩa là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp không phải là tuyệt đối không thể phá!" Ngay lập tức, Hoa Dịch đưa đại thủ ra chộp thẳng vào đỉnh tháp.

Ong ong!!

Huyền Hoàng Thần Tháp không hổ danh là Hậu Thiên Đệ Nhất Chí Bảo, có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận, thậm chí còn có khẩu hiệu: "Thiên Địa Huyền Hoàng thùy dữ tranh phong".

Khi tay Hoa Dịch chộp xuống, bảo tháp tỏa ra vạn đạo kim quang,

giữ vững thế bất bại cho Kim Sí Đại Bàng.

Thấy vậy, Hoa Dịch không chút do dự, một thanh trường thương màu huyết sắc xuất hiện trong tay.

“Ta muốn xem thử uy lực Thiên Địa Huyền Hoàng làm sao chống đỡ được Thí Thần Thương của ta!” Hoa Dịch vung thương, hóa thành một đạo huyết mang đỏ rực, đâm mạnh vào lớp hộ tráo kim quang của bảo tháp.

Chương 147

Ầm!!

Một lực lượng khổng lồ bùng nổ, khiến cả nội thiên địa rung chuyển, ngay cả bầu trời cũng bị Thí Thần Thương đâm rách một lỗ.

Nhưng dù đối mặt với Thí Thần Thương mạnh mẽ, bảo tháp vẫn lừng lững không sợ hãi, tỏa sáng rực rỡ trên đầu Kim Sí Đại Bàng.

"Ha ha ha ha, Nhân Hoàng, từ bỏ đi, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là phòng ngự mạnh nhất Hồng Hoang, ngươi không làm gì được đâu, đừng tốn công vô ích nữa!" Kèm theo giọng nói non nớt, Kim Sí Đại Bàng cười đắc ý, hai tay chống nạnh, vẻ mặt đầy tự mãn.

"Hừ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp sao?" Hoa Dịch làm sao có thể từ bỏ?

Hắn lạnh cười, Thí Thần Thương lập tức bộc phát hai trăm phần trăm uy lực!

Ngọn lửa đỏ rực xông thẳng lên trời, uy áp khổng lồ khiến Kim Sí Đại Bàng tái mặt.

Cô bé cảm nhận được uy áp bàng bạc đó, nếu không có bảo tháp bảo vệ, có lẽ đã bị nghiền thành thịt vụn rồi!

"Vô dụng thôi, không phá được tiên thiên phòng ngự đâu!!" Kim Sí Đại Bàng nghiến răng, nhưng trong lòng cũng bắt đầu thấy chột dạ, nhận thấy đệ nhất phòng ngự chí bảo dường như cũng bắt đầu rung lắc dữ dội trước uy lực một thương của Hoa Dịch!

Cô bé loli tóc vàng mắt xanh buộc tóc hai bên biến sắc tột độ!

Lúc này, tu vi Thánh nhân của Hoa Dịch bùng phát toàn bộ, ngũ đại

thần tàng trong cơ thể hô ứng lẫn nhau, thần quang chói lọi!!

Ngay khoảnh khắc bảo tháp rung lắc dữ dội nhất, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, khẽ quát: "Thượng Thương Kiếp Quang!" Một đạo cực quang trắng muốt từ đôi mắt bắn ra, nện mạnh vào Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp!

Thượng Thương Kiếp Quang là tia sáng sắc bén nhất thế giới Hoàn Mỹ, dù ở thế giới Hồng Hoang nhưng qua sự gia trì của Nhục Thân Thành Thánh của Hoa Dịch, uy lực và khả năng xuyên thấu đã tăng lên gấp bội.

Cộng thêm việc Hoa Dịch đã dung hợp hoàn toàn Chí Tôn Cốt, có thể nói mỗi khúc xương trên người hắn lúc này đều có thể sánh ngang, thậm chí vượt qua Chí Tôn Cốt thời đỉnh cao của Hoang Đế.

Với sự sắc bén của Thượng Thương Kiếp Quang, trên lớp kim quang phòng ngự hoàn mỹ của bảo tháp lập tức xuất hiện vô số vết nứt.

Nhân cơ hội đó, Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương toàn lực đâm tới!

Trong chớp mắt, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp bị hất văng, rồi bị Hoa Dịch chộp lấy.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ta!!" Kim Sí Đại Bàng gào lên lo lắng, nhưng ngay sau đó, linh lực hạo hãn của Hoa Dịch xông thẳng vào, xóa tan ấn ký của cô bé trong tháp.

Xong xuôi, Hoa Dịch vươn tay chộp về phía não hải của Kim Sí Đại Bàng.

"Không, đừng mà!!!" Chứng kiến cảnh này, Kim Sí Đại Bàng định tự bạo, nhưng giây tiếp theo pháp lực đã bị Hoa Dịch phong tỏa, bàn tay hắn nắm chặt lấy vầng trán nhỏ nhắn của cô bé!

Cùng lúc đó, tại Tây Hoang cách xa hàng tỷ dặm.

Trên bầu trời được chống đỡ bởi Thất Bảo Diệu Thụ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đột ngột mở mắt, kinh hô: "Không xong, Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao của ta bị Nhân Hoàng đoạt mất rồi!" Bên cạnh, Thái Thượng đang tu luyện cũng kinh ngạc mở mắt, nhưng giây tiếp theo sắc mặt đại biến: "Hỏng bét, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của lão phu cũng rơi vào tay Nhân Hoàng rồi!!" Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao và Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp đều là những linh bảo thành danh của Thái Thượng và Nguyên Thủy, bên trong đều giấu ấn ký Thánh nhân để thu hồi hoặc quan sát hành động của người sử dụng khi cần thiết.

Vừa rồi sau khi Hoa Dịch xóa bỏ ấn ký của Kim Sí Đại Bàng, họ đã lập tức cảm nhận được mọi chuyện thông qua ấn ký Thánh nhân ẩn giấu!

"Sư huynh, giờ chúng ta phải làm sao?" Phi đao bị đoạt đồng nghĩa với kế hoạch ngầm khống chế Phượng tộc bị phá vỡ.

Hơn nữa thông qua ấn ký hoặc miệng của Kim Sí Đại Bàng, hành tung của họ sẽ bị bại lộ!

Thái Thượng trầm ngâm một hồi, tâm trí xoay chuyển vạn lần, cuối cùng nghiêm nghị nói: "Tuy Kim Sí Đại Bàng đã rơi vào tay Nhân Hoàng, nhưng may là ta chưa tiết lộ quá nhiều, nó cũng không biết vị trí hiện tại của ta.

Nhưng hai đạo ấn ký Thánh nhân kia lại trở thành nhược điểm chí mạng, Nhân Hoàng có thể lợi dụng chúng để truy tìm dấu vết của ta.

Vì vậy, việc cần làm hiện tại là tráng sĩ chặt tay, đây là cách cứu vãn duy nhất!" Nghe vậy, Nguyên Thủy biến sắc.

Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao thì thôi đi, nhưng Thiên Địa Huyền

Hoàng Linh Lung Bảo Tháp là át chủ bài phòng ngự mạnh nhất của sư huynh Thái Thượng.

Có nó, Thái Thượng đứng ở thế bất bại, không ai có thể làm bị thương, xét về mặt nào đó nó còn quan trọng hơn cả Thái Cực Đồ, có thể cứu mạng lúc then chốt!!

Nhìn sắc mặt của Ngọc Thanh, Thái Thượng thở dài bất đắc dĩ: "Ai, lão phu sao có thể không biết tầm quan trọng của nó, nhưng đã rơi vào tay Nhân Hoàng, lúc then chốt chỉ có thể bỏ xe bảo tướng!" Những chuyện này đều là ngoại thoại.

Nghe lời Thái Thượng, Nguyên Thủy cũng không nói thêm, chỉ đau lòng xóa bỏ ấn ký Thánh nhân.

Thái Thượng cũng vậy, sau khi xóa bỏ xong, đôi mắt Thánh nhân lóe sáng: "Không, sư đệ, đừng quá đau lòng, dù sao đó cũng chỉ là ngoại vật.

Gần đây lão phu đã chạm tới ngưỡng cửa mà ngày trước Lão sư đã đạt tới, nếu có thể vượt qua, ta sẽ không còn sợ hãi Nhân Hoàng Nhục Thân Thành Thánh nữa!!" Câu nói này khiến Nguyên Thủy kinh ngạc đến trợn tròn mắt, thốt lên: "Sư huynh, lẽ nào ngài định...!?" Thái Thượng gật đầu khẳng định: "Đúng vậy, dĩ thân dung Đạo, khắc một luồng chân linh vào Thiên Đạo để đạt tới bất tử bất diệt thực sự.

Chỉ cần Thiên Đạo còn, nhân quả còn, ta sẽ hiện hữu khắp nơi.

Đây là điểm mà Nhân Hoàng dù Nhục Thân Thành Thánh cũng không có được!

Khi đó, dù hắn mạnh đến đâu ta cũng không sợ, vì hắn không giết được ta, còn nếu ta giết hắn, hắn sẽ thực sự chết, không có ngoại lệ!!" Chỉ vài câu ngắn ngủi đã khiến Nguyên Thủy run rẩy vì kích động.

Nếu đúng như vậy, ngày tận thế của Nhân Hoàng thực sự đã đến.

Cùng lúc đó, Nữ Oa cũng nhận thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ rơi vào tay Hoa Dịch, thậm chí thông qua ấn ký đã nhìn thấy Thiện thi của mình.

"Chuyện này là sao!?" Nữ Oa vẻ mặt nghiêm trọng, bà cũng vốn đang chạm tới ngưỡng cửa mà Thái Thượng vừa nói thì bị làm cho giật mình tỉnh giấc.

Ngay khi định nhắm mắt kiểm tra kỹ hơn, sau lưng bà xuất hiện một yêu tướng.

Vị yêu tướng cấp bậc Đại La Thái Ất Kim Tiên quỳ một gối nói: "Khởi bẩm Oa Hoàng đại nhân, Yêu Đế sai thuộc hạ thông báo, Nhân Hoàng đã xuất hiện tại Nam Hoang, giúp Phượng Hậu bình định Phượng tộc và trở thành tân hoàng.

Kim Sí Đại Bàng do chúng ta khống chế trước đó đã mất tích.

Ba năm sau đó, Nhân Hoàng đã trảm hạ đệ nhất thi và độ Thánh nhân kiếp!" Nghe vậy, Nữ Oa khẽ ngưng thần, không ngờ mưu kế khổ công sắp đặt lại có kết quả như thế này.

Không những không lấy lại được Thái Dương Chúc Chiếu để ngưng tụ Thiện thi, mà còn để Nhân Hoàng trở thành Phượng Hoàng, khiến Phượng tộc hoàn toàn trở thành phụ thuộc của Nhân tộc, làm tăng sức mạnh cho Nhân tộc và Vu tộc!!

"Lại như vậy!!" Gương mặt Nữ Oa trở nên khó coi, nhưng giây tiếp theo bà nén giận, thản nhiên hỏi: "Đã vậy, có tin tức gì khác không?" Cảm nhận khí thế kinh người của Oa Hoàng, vị đại tướng Yêu tộc run rẩy, nhưng vẫn cố gắng trả lời: "Bẩm Oa Hoàng, Yêu Đế đại nhân và Yêu Hoàng điện hạ hiện đã tỉnh lại và đang hồi phục nhanh chóng.

Yêu Đế đại nhân đã đích thân đến Bắc Hoang để gặp mặt Nữ

Vương của Kỳ Lân tộc!" Nữ Oa hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Đi thông báo cho Yêu Đế, lần này nhất định phải thành công nắm giữ Kỳ Lân tộc và lấy lại thứ đó cho bản thánh.

Chương 148

Chỉ được thành công, không được thất bại!" "Tuân lệnh Oa Hoàng!" Đại tướng Yêu tộc cúi đầu sâu, rồi hóa thành một đạo quang biến mất.

Nữ Oa lúc này mặt lạnh như sương: "Nhân Hoàng, lại phá hỏng chuyện tốt của ta!" Ngay sau đó, Nữ Oa cũng giống như nhị thánh của Tam Thanh, lập tức xóa bỏ ấn ký trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ để tránh bị Nhân Hoàng truy tìm.

Đồng thời, bà cũng định dĩ thân dung Đạo, hóa thành Tiên Thiên Đại Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt.

Nữ Oa dự định sau khi đạt cảnh giới đó sẽ đi tìm Hoa Dịch tính sổ.

"Nhân Hoàng, đợi bản thánh dĩ thân dung Đạo thành công, khi đó sẽ là ngày tận thế của ngươi, bản thánh nhất định phải lấy lại tất cả những gì thuộc về mình!!" Nói đoạn, Nữ Oa lại nhắm mắt, tiến vào trạng thái cảm ngộ Thiên Đạo vô tận.

Ba vị Thánh nhân chống lại Nhân tộc đều đang ở cùng một ngưỡng cửa cảm ngộ, đây liệu có phải là thiên ý?

Phải biết rằng, Thái Thượng và Nguyên Thủy mãi đến hàng triệu năm sau, thời Vũ Vương trị thủy khi Nhân tộc đại hưng mới lĩnh ngộ được một chút, nhưng giờ đây đã sớm hơn hàng triệu năm.

Đây xem ra không phải là thiên ý đơn giản, mà giống như Thiên Đạo đang có một âm mưu chuẩn bị nhắm vào kẻ nghịch thiên như Hoa Dịch.

Cùng lúc đó, tại đại điện Kỳ Lân tộc uy nghiêm ở Bắc Hoang cách

xa hàng tỷ dặm.

“Kỳ Lân Hoàng thấy thế nào?

Một khi hợp tác với Yêu tộc chúng ta, sau khi kế hoạch hoàn thành, Kỳ Lân tộc sẽ quật khởi, Yêu tộc ta nhất định sẽ dốc lực giúp đỡ!” Lúc này, Yêu Đế Đế Tuấn vĩ ngạn đang đứng giữa đại điện man hoang cổ phác.

Trước mặt hắn là một vị Nữ Vương của Kỳ Lân tộc với vẻ mặt lãnh ngạo, băng cơ ngọc cốt, lạnh thấu xương.

Bà cầm quyền trượng tượng trưng cho quyền lực của Kỳ Lân tộc, thản nhiên nhìn Yêu Đế: “Ý của Yêu Đế ta đã rõ, nhưng cần vài ngày ta mới có thể trả lời!” Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu: “Đã thế, xin Kỳ Lân Hoàng sớm phản hồi!” Nói xong, một đạo ô quang lóe lên, bóng dáng vĩ ngạn của Đế Tuấn biến mất khỏi đại điện.

“Phù...” Chứng kiến cảnh này, cảm nhận Đế Tuấn đã hoàn toàn rời đi, Kỳ Lân Hoàng mới thở phào một hơi, thân hình kiều nộn đang căng cứng cũng hơi thả lỏng.

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến một giọng nói lạnh lùng nhưng yếu ớt: “Hắn đi rồi sao?” “Người ra rồi!!” Nghe thấy giọng nói đó, Băng Kỳ Lân vốn đang lãnh đạm lập tức kinh hãi quay đầu lại!

Từ sâu trong đại điện bước ra một bé gái khoảng năm sáu tuổi, mái tóc dài màu xanh đậm, gương mặt thanh tú lạnh lùng với đôi mắt như biển biếc.

Vừa nhìn đã biết đây là một mỹ nhân tương lai không hề kém cạnh Nữ Oa, Hậu Thổ hay Phượng Hậu.

Nhưng gương mặt bé gái tái nhợt quá mức, không chút huyết sắc.

Thấy bé gái xuất hiện, Băng Kỳ Lân Nữ Vương lập tức chạy tới, lo lắng nói: “Mẫu hoàng, ngọc thể của người còn yếu, sao lại ra đây.”

Bé gái tóc xanh lắc đầu, yếu ớt hỏi: "Về đề nghị của Yêu Đế, con định thế nào?" Kỳ Lân Nữ Vương lạnh lùng hừ một tiếng: "Hợp tác gì chứ, chẳng qua là dã tâm lang sói muốn lợi dụng Kỳ Lân tộc chúng ta mà thôi.

Nhưng hiện tại Phượng tộc đã có tân hoàng, lại ôm chân Nhân tộc, rất bất lợi cho chúng ta.

Nghe nói Long tộc cũng có động thái.

Nếu vậy, chúng ta và Yêu tộc có thể lợi dụng lẫn nhau để không bị cô lập.

Mẫu hoàng thấy sao?" Nói xong, Nữ Vương quay đầu hỏi ý kiến bé gái.

Bé gái tóc xanh thản nhiên lắc đầu: "Con cứ quyết định đi.

Hiện tại trong tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân thì chúng ta yếu nhất.

Ta không cầu gì khác, chỉ cầu Kỳ Lân tộc có thể sinh tồn tốt trong môi trường Hồng Hoang ngày càng tàn khốc này." Nghe vậy, Băng Kỳ Lân vẻ mặt nghiêm trọng, đặt tay lên bộ ngực căng tròn, kiên định gật đầu: "Người yên tâm, con nhất định sẽ khiến Kỳ Lân tộc tồn tại, tuyệt đối không để bị diệt vong!" Trở lại với nội thiên địa của Hoa Dịch.

Từ trong rừng sâu truyền đến những tiếng kêu thảm thiết.

"Đáng ghét, quá bỉ ổi, sao có thể làm loại chuyện này, buông ta ra, buông ta ra!!" Lúc này, tiểu loli tóc vàng mắt xanh buộc tóc hai bên đỏ mặt như máu, đôi mắt đẫm lệ, nghiến răng nghiến lợi vùng vẫy.

Nhưng Hoa Dịch không chút thương hoa tiếc ngọc, liên tục "vùi dập" đóa hoa kiều nộn mới mười tuổi này.

Những tiếng "bạch bạch bạch" vang dội cả bầu trời, vị trí vốn

trắng trẻo mịn màng giờ đã đỏ rực, sưng tấy.

"Phụt!" Nữ Oa áo trắng đứng bên cạnh không nhịn được che miệng cười, dường như đang xem một màn kịch hài hước.

Cuối cùng, sau khi đánh đủ một vạn tám ngàn cái, Hoa Dịch cũng lấy được mọi thông tin cần thiết từ miệng Kim Sí Đại Bàng.

"Đáng ghét, đáng ghét, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!!" Lúc này Kim Sí Đại Bàng mặt đỏ bừng, mắt rưng rưng, hai tay che mông đứng không vững.

Nhưng Hoa Dịch chẳng buồn để ý đến tiểu loli, hắn búng ngón tay, khẽ nhíu mày: "Xem ra ngay cả Kim Sí Đại Bàng cũng không biết vị trí cụ thể của Yêu tộc, nhưng cũng biết được một vài tin tức hữu dụng, mưu đồ khống chế cả tam tộc Long - Phượng - Kỳ Lân sao?

Quả là nước đi lớn!" Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.

Hắn biết được Yêu tộc không chỉ khống chế Phượng tộc mà còn mưu đồ thống trị cả Long tộc và Thủy Kỳ Lân tộc!

Nhờ ba đại chí cao linh bảo cộng thêm kế hoạch vĩ đại của Yêu tộc, và với cái đầu đơn giản của tiểu loli ngực phẳng tóc vàng này, Kim Sí Đại Bàng mới chọn cách phản bội!

Cô bé định nhân lúc Yêu tộc sơ hở để giúp Phượng tộc quật khởi, thậm chí còn mơ mộng phản công Yêu tộc để Phượng tộc thực sự trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Đối với việc này, Hoa Dịch chỉ thản nhiên lắc đầu.

Nha đầu này có chút can đảm và tâm trí, nhưng vẫn còn quá đơn giản.

Chẳng trách sau này bị các đại thần thượng cổ xoay như chong chóng, thậm chí trở thành quân cờ trong thời kỳ Tây Du.

Vốn dĩ Hoa Dịch định trực tiếp sưu hồn tiểu loli, nhưng tính cách cô bé quá cương liệt, đã sớm dùng pháp lực bao bọc lấy nguyên thần.

Tuy có Hoa Dịch ở đây thì việc tự bạo là không thể, nhưng nếu cưỡng ép sưu hồn thì không khác gì ném bom vào thùng thuốc nổ.

Hắn thì không sao, nhưng não của Kim Sí Đại Bàng sẽ nổ tung, kéo theo đó là mất sạch thông tin về Yêu tộc.

Vì thế, Hoa Dịch đành phải tốn chút công sức, dùng "phương pháp giáo dục" để cạy miệng cô nàng cứng đầu này.

"Xem ra ta cần phải đi thăm hai tộc còn lại một chuyến!" Cái gọi là đê vỡ từ tổ kiến.

Hiện tại cách thời kỳ Long Hán Đại Kiếp chưa đầy một trăm triệu năm, nên Phượng tộc, Long tộc và Thủy Kỳ Lân tộc vẫn chưa hoàn toàn ly tâm, vẫn giữ được thực lực và nền tảng nguyên bản.

Chương 149

Có lẽ lúc này tam tộc đang tu sinh dưỡng tức, chờ ngày quật khởi.

Đương nhiên Phượng tộc đã hoàn toàn theo Nhân tộc.

Dù biết Long tộc và Kỳ Lân tộc sau này sẽ tiếp tục sa sút, nhưng Hoa Dịch sẽ không mặc kệ.

Một là để ngăn chặn Yêu tộc bành trướng, hai là để truy tìm hành tung của chúng.

Ánh mắt Hoa Dịch lóe sáng, nhưng trước đó còn một việc phải làm!

"Suỵt, để ta trị thương cho ngươi." "Nhẹ... nhẹ một chút..." Quay đầu lại nhìn Kim Sí Đại Bàng đang nức nở và Nữ Oa áo trắng đang ân cần chăm sóc, Hoa Dịch vô biểu tình, rồi một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp xuất hiện trong tay.

Hắn không chần chừ, lập tức dùng pháp lực hạo hãn bao phủ lấy nó!

Theo lý mà nói, những linh bảo như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, Trảm Tiên Tru Thần Phi Đao hay Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều cực kỳ quý giá đối với Thánh nhân.

Họ tuyệt đối không giao cho người ngoài như Kim Sí Đại Bàng!

Cho dù có giao thì sau này nhất định sẽ thu hồi, không đời nào hào phóng như Thông Thiên Giáo Chủ.

Vì thế bên trong nhất định có ấn ký Thánh nhân để dễ dàng triệu hồi!

Pháp lực Thánh nhân của Hoa Dịch lập tức xâm nhập vào bên

trong tháp.

Quả nhiên ở nơi sâu nhất, hắn thấy ấn ký Thánh nhân đang tỏa kim quang nhạt, trôi nổi giữa nguồn năng lượng vô tận!

Hoa Dịch ngưng thần, dùng Thánh lực bao vây lấy nó, sau đó không ngừng thôi diễn, truy tìm từng dấu vết nhỏ nhất!

"Sắp được rồi, sắp được rồi!!" Thánh lực bao bọc lấy ấn ký, trong sát na, Hoa Dịch phát hiện từ ấn ký tỏa ra từng sợi tơ nhỏ dẫn về phương xa!

Nhìn những sợi tơ đó, mắt Hoa Dịch lóe lên tinh quang, hắn lập tức men theo đó để truy tìm hành tung của Thái Thượng Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và cả Nữ Oa.

Vì hắn biết đó là thủ đoạn đặc thù để Thánh nhân kết nối và điều khiển linh bảo từ xa!

Ý chí của Hoa Dịch đi xuyên qua nội thiên địa, nhưng vừa ra khỏi đó, hắn phát hiện những sợi tơ đang tan biến nhanh chóng.

Thậm chí ấn ký Thánh nhân cũng sụp đổ hoàn toàn!

Thấy manh mối bị đứt, Hoa Dịch cố gắng duy trì ấn ký nhưng nhận ra chúng vốn đã tan rã từ trước, bên ngoài chỉ còn lại cái vỏ không!

Hắn lấy ra hai món linh bảo còn lại, kết quả cũng tương tự.

"Xem ra từ trước đó, Nữ Oa và Thái Thanh, Ngọc Thanh đã cảm nhận được điều bất thường nên đã lập tức hủy bỏ ấn ký.

Tráng sĩ chặt tay, bỏ xe bảo tướng, quả là thủ đoạn hay!" Đôi mắt lóe lên, Hoa Dịch cười lạnh: "Xem ra phải đi một chuyến tới phúc địa của Kỳ Lân tộc và Long tộc rồi!" Nguyên nhân đơn giản là chỉ có ở đó mới có tin tức về Yêu tộc.

Việc ngao du là chính, truy tìm Yêu tộc là phụ.

Cái gọi là đánh giặc không được lặng lẽ vào thôn.

Hoa Dịch vốn là người thích cảm giác kích thích, nếu mọi chuyện quá đơn giản thô bạo thì chẳng còn gì vui.

Phải giữ lại vài món đồ chơi để giải khuây trong những năm tháng dài đằng đẵng chứ!

Vì thế nếu tìm được Yêu tộc thì tốt, không tìm được cũng chẳng sao, dù sao mục đích ban đầu của hắn cũng là đi lịch luyện.

Đối với Hoa Dịch, truy tìm Yêu tộc là thứ yếu, không ngừng trở nên mạnh mẽ mới là chủ yếu!

Bởi vì trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu quỷ kế đều là hư vô.

Hiện tại Nam Hoang đã đi gần hết, vừa hay có thể tới Bắc Hoang xem thử, nơi đó là địa bàn của Kỳ Lân tộc.

"Hiện tại ta đã trảm nhất thi thành công, nhưng khoảng cách tới nhị thi Ác thi còn hơi xa, xem ra cảm ngộ và tích lũy chưa đủ, tiếp theo nên tới Bắc Hoang một chuyến." Định chủ ý xong, Hoa Dịch không ở lại nội thiên địa nữa.

Hắn liếc nhìn Kim Sí Đại Bàng đang sợ hãi với gương mặt đỏ bừng rồi rời khỏi nội thiên địa!

Trước mắt là vạn trượng tinh thần, tuyết rơi lả tả dưới ánh sao, một vầng trăng tròn treo lơ lửng trên trời.

Tinh tú, minh nguyệt, phi tuyết tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Lúc này Hoa Dịch mới nhận ra mình đã ở trong nội thiên địa ròng rã một ngày!

Hắn vươn vai, phủi sạch tuyết và bụi bẩn trên người, nhìn mây

ngàn và biển sao rộng lớn.

Sau đó hắn sải bước đi xuống Chung Nam Sơn, bắt đầu một hành trình mới.

Cứ thế, sau khi rời Chung Nam Sơn, Hoa Dịch ngao du tại Nam Hoang thêm gần ba năm, cuối cùng cũng tới biên giới giữa Nam Hoang và Bắc Hoang!

Trước mắt là biển sao bao la, vô tận tinh tế.

Thế giới Hồng Hoang quá rộng lớn, một số khu vực lấy dải ngân hà làm sông, lấy tinh tú làm đá.

Vũ trụ vô tận nằm chắn giữa hai đại lục, hàng tỷ ngôi sao như những giọt nước trong đại dương, vô cùng hạo hãn.

"Xem ra để đến được Bắc Hoang, bắt buộc phải vượt qua biển sao này!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch không do dự, phóng mình lao vào biển sao tuyệt đẹp.

Mười năm sau đó.

Trong mười năm này, giữa vũ trụ bao la, Hoa Dịch đã chứng kiến những chủng tộc kỳ lạ, từ những con cá voi khổng lồ bơi xuyên qua các thiên hà cho đến những sinh vật kỳ dị sống giữa hàng tỷ hành tinh.

Mười năm sau, Hoa Dịch cuối cùng cũng vượt qua biển sao, đặt chân lên vùng đất Bắc Hoang của thế giới Hồng Hoang.

Chương 150

Trước mắt là núi non và cây cối vô tận, đằng sau là bình nguyên rộng lớn, những ngọn cỏ cao hàng mét đung đưa theo gió tạo thành những đợt sóng xanh.

Sau mười năm phiêu dạt qua vô số thiên hà, Hoa Dịch thấy tâm cảnh của mình đã trưởng thành hơn nhiều, khoảng cách tới lần trảm thi thứ hai không còn xa nữa.

"Trải qua mười năm, tu vi của ta đã đạt tới Đại La Kim Tiên trung kỳ, ngũ đại thần tàng trong cơ thể cũng đã mở được ba cái.

Đợi khi mở được cái thứ tư, tìm thấy thứ gì đó tương tự như Thái Dương Chúc Chiếu để thay thế cho trái tim của Bàn Cổ, ta có thể dùng pháp lực hạo hãn quán thâu vào để trực tiếp trảm thi chứng đạo, Nhục Thân Thành Thánh!" Mỗi phân thân mà Hoa Dịch tu luyện đều phải trải qua quá trình rèn luyện Nhục Thân Thành Thánh khổ cực mới có thể trảm hạ một thi.

Bước chân trên đất Bắc Hoang, nhìn bầu trời xanh thẳm, Hoa Dịch cảm thán từ tận đáy lòng.

Sau mười năm lênh đênh trên biển sao, đã lâu rồi hắn không cảm nhận được sự vững chãi của mặt đất.

Gió bắc rít gào mang theo hơi lạnh, có lẽ vì nằm ở phương bắc, cách xa Thái Dương Tinh nên nhiệt độ ở Bắc Hoang thấp hơn Nam Hoang, thậm chí lạnh hơn cả Đông Hoang, không khí khô khốc.

Mỗi hơi thở ra đều tạo thành một luồng khói trắng.

Những dãy núi trùng điệp ở biên giới giống như một lớp phòng hộ tự nhiên, chắn lại các tia vũ trụ và bão vũ trụ từ bên ngoài.

Hoa Dịch mất ba tháng để vượt qua dãy núi và tiến vào thảo nguyên mênh mông.

"Đây là Bắc Hoang sao?" Hoa Dịch sải bước định tiến về phía trước, nhưng đúng lúc đó!!

"Giết!!" "Đừng để chúng thoát, anh em xông lên!!" "Giết hết đi, chúng ta sẽ thắng!!!" Đột nhiên, thảo nguyên rung chuyển, vô số sỏi đá bị chấn động bay lên không trung.

Ngay sau đó, từ hai phía trái phải trước mặt Hoa Dịch bỗng xuất hiện hai đội quân, mỗi bên có tới hàng chục vạn người.

Tất cả đều cầm binh khí, mặt mày dữ tợn, cưỡi kỳ trân dị thú, lao vào giết chóc lẫn nhau.

Sát na sau, hai quân giao chiến, bất kể là trên trời hay dưới đất đều dày đặc tiếng la sát, máu nhuộm đỏ mặt đất, biến thảo nguyên xanh thẳm thành một màu đỏ tươi.

Thấy cảnh này, Hoa Dịch sững sờ.

"Bắc Hoang này là địa bàn của Kỳ Lân tộc, sao lại xảy ra chiến dịch quy mô lớn như vậy?" Hoa Dịch nhíu mày.

Những binh sĩ đang giao chiến kia đều mặc lân giáp, trên đầu có hai sừng, rõ ràng là người của Kỳ Lân tộc!

Phía trước chia làm hai phe, một bên mặc xích giáp, là Hỏa Kỳ Lân tộc, trên đại kỳ có chữ "Hỏa".

Bên kia mặc thanh giáp, trên đó khắc chữ "Lôi"!

"Lôi Kỳ Lân tộc và Hỏa Kỳ Lân tộc sao?" Hoa Dịch hơi ngẩn ra rồi suy ngẫm.

Ở thế giới Hồng Hoang đã lâu, hắn cũng hiểu được một vài thông tin cơ bản.

Ví dụ như Thủy Kỳ Lân tộc thực chất là tên gọi chung của Kỳ Lân tộc, thực tế còn chia ra Băng Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, Hỏa Kỳ Lân, Lôi Kỳ Lân, Mộc Kỳ Lân, Ngũ Sắc Kỳ Lân, v.v.

Điểm này cũng giống như Long tộc và Phượng tộc vậy.

Ngay cả Nhân tộc và Vu tộc cũng chia ra nhiều bộ lạc, màu da khác nhau, không có gì lạ.

"Lôi Kỳ Lân và Hỏa Kỳ Lân đánh nhau thảm liệt như vậy sao?" Hoa Dịch nhíu mày nhìn trận chiến.

Lúc này, từ phía bên phải có một nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc tóc đỏ, mặc chiến giáp đỏ rực, toàn thân bao phủ bởi lửa, dáng người bốc lửa, gương mặt tuyệt mỹ, tay cầm đại kiếm hét lớn về phía trước!

"Ha ha ha ha, Tử Nghệ!

Để ngươi trốn mãi không dám ra, mau mau ra đây đại chiến với lão nương ba trăm hiệp!" Một nữ tử mặc tử giáp, toàn thân bao phủ bởi tia sét tím từ giữa vạn quân xông ra!

Nàng cầm trường thương, gương mặt thanh tú lạnh lùng, đôi mắt và mái tóc màu tím nhạt, cưỡi trên một con kỳ lân dị thú, nhìn nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân nóng bỏng kia mà lạnh lùng nói: "Muốn chiến thì chiến, ta sợ ngươi chắc!" "Ha ha ha, tốt, tới đây!!" Nữ tử Hỏa Kỳ Lân cười phóng khoáng, đôi mắt đỏ rực trừng lên, thúc con hỏa kỳ lân dưới thân lao tới!

Nữ tử Lôi Kỳ Lân cũng hừ lạnh một tiếng, đâm thương tới!

Hai người đại chiến một trận kinh thiên động địa, lửa và sấm sét cùng vang dội khắp bầu trời.

Cả hai đều là nhị thi Chuẩn Thánh, thực lực không kém gì thập đại yêu thánh của Yêu tộc!

“Kỳ Lân tộc cũng giống Phượng tộc, nữ tử làm thủ lĩnh không có gì lạ, nhưng tại sao cùng một tộc mà lại giết nhau một mất một còn, không chút nương tay như vậy?” Đứng trên đỉnh núi, Hoa Dịch chứng kiến trận chiến thảm liệt này.

Nếu là chống lại ngoại tộc xâm lược thì không nói, nhưng đây đều là người cùng tộc cả!

“Rốt cuộc là có chuyện gì?” Hoa Dịch nhíu mày thắc mắc.

Trận chiến kéo dài suốt ba ngày ba đêm, cả Hỏa Kỳ Lân và Lôi Kỳ Lân đều tổn thất nặng nề.

Cuối cùng, nữ thủ lĩnh tóc đỏ của Hỏa Kỳ Lân và nữ thủ lĩnh tóc tím của Lôi Kỳ Lân đều ra lệnh: “Thu binh hồi thành!” Trận chiến cực kỳ thảm liệt kết thúc với tỉ số hòa.

Thứ duy nhất còn sót lại là vô số xác chết và bãi cỏ bị nhuộm đỏ.

Hoa Dịch im lặng đứng nhìn.

Ba ngày sau, tại thành trì của Hỏa Kỳ Lân tộc!

“Này, nghe gì chưa?

Ba ngày trước, thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc chúng ta lại dẫn quân đại chiến với Lôi Kỳ Lân tộc đấy!” “Ai, biết rồi, nghe nói đánh ba ngày ba đêm, cả hai bên đều bị thương.

Thấy vậy, Thủy Kỳ Lân tộc và Phong Kỳ Lân tộc ở gần đây cũng đang rục rịch định thôn tính chúng ta.” “Hừ, thôn tính chúng ta sao?

Mơ đẹp đấy, coi Hỏa Kỳ Lân tộc chúng ta là đất nặn chắc?

Cứ chờ xem, vị trí Kỳ Lân Hoàng sớm muộn gì cũng thuộc về tộc trưởng chúng ta, Hỏa Kỳ Lân mới là bộ lạc mạnh nhất!” “Ha ha ha, nói đúng lắm!

Uống!!” Tại một trạm dừng chân, Hoa Dịch lặng lẽ nghe các tộc

nhân Hỏa Kỳ Lân bàn tán.

Chương 151

Sau ba ngày ở Bắc Hoang, hắn đã nắm được sơ bộ tình hình của Kỳ Lân tộc.

Nguyên lai là từ sau khi Kỳ Lân Hoàng Thủy Kỳ Lân qua đời, Kỳ Lân tộc như rồng mất đầu.

Các chủng tộc vốn hiếu chiến giờ chia thành nhiều bộ lạc chiếm giữ Bắc Hoang, đánh giết lẫn nhau.

Trong đó mạnh nhất là Hỏa, Phong, Băng, Lôi, Thủy, Thánh và Ám Kỳ Lân.

Theo di ngôn của Kỳ Lân Hoàng trước đó, thủ lĩnh Băng Kỳ Lân sẽ kế vị.

Nhưng vì Băng Kỳ Lân yếu nhất trong bảy tộc, lại thêm các tộc trưởng khác không phục nên mới xảy ra nội chiến suốt hàng trăm năm nay.

Tất cả chỉ để tranh giành vị trí Kỳ Lân Hoàng nhằm thống nhất bộ tộc!

Sau khi nắm rõ sự tình, Hoa Dịch đứng dậy, ánh mắt lóe lên.

Hắn cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

Cục diện nội loạn này rất có thể là do Yêu tộc nhúng tay vào!

Đương nhiên đó cũng chỉ là phỏng đoán.

Hoặc giả, chính vì nội loạn mà Yêu tộc mới thấy được cơ hội.

Nhưng lúc này những chuyện đó không liên quan đến Hoa Dịch, hắn đến đây để lịch luyện tâm cảnh.

Những chuyện tạp nham khác hắn không muốn quan tâm, càng

không muốn can thiệp.

"Có lẽ Kỳ Lân tộc vốn cường thịnh vẫn có khả năng tiếp tục phồn vinh, nhưng chính sự tàn sát lẫn nhau này đã đẩy họ đến con đường hủy diệt." Hoa Dịch rời trạm dừng chân, tiến về mục đích tiếp theo.

Hỏa Chi Thành chỉ là một trạm dừng của hắn.

Với tu vi hiện tại, hắn không còn sợ hãi bất cứ điều gì ở Hồng Hoang.

Nhưng đôi khi sự đời không như mong đợi, dù hắn không tìm rắc rối nhưng rắc rối lại tự tìm đến hắn.

Ngay khi Hoa Dịch định rời đi, một đội binh sĩ Hỏa Kỳ Lân bước vào trạm.

"A, Hỏa Dịch tướng quân!" "Hỏa Dịch tướng quân là một trong ba đại tướng của tộc ta, cánh tay phải của thủ lĩnh, chinh chiến nhiều năm, tu vi Đại La Thái Ất Kim Tiên trung giai, từng tham gia Long Hán đại chiến!!" Vì Hỏa Kỳ Lân tộc rất tôn trọng cường giả nên khi vị đại tướng có chiến công hiển hách này xuất hiện, nhiều người đã đứng dậy hành lễ.

Hỏa Dịch tướng quân cũng không hề tỏ ra kiêu ngạo, sảng khoái cười nói: "Ha ha ha, anh em cứ tự nhiên, đều là huynh đệ cả, ngồi xuống đi.

Nào, làm bát máu Dực Xà cho nhuận giọng!" Ở thời đại chưa có rượu này, máu yêu thú là thức uống linh nghiệm nhất, đôi khi cũng có mật hoa.

Hoa Dịch thì thường uống mật hoa.

"Nơi này toàn mùi máu tanh, sau này mình phải ủ ít rượu mới được." Thấy cảnh mọi người uống máu một cách dã man, Hoa Dịch định rời đi.

Nhưng đúng lúc đó, vị tướng quân hào sảng kia vô tình nhìn về phía hắn.

"Máu ngon, máu ngon quá!

Ơ, kẻ kia không phải tộc ta sao!?" Đôi mắt đỏ rực của Hỏa Dịch tướng quân co rút lại: "Đại La Kim Tiên!" Hắn cảm thấy kinh hỉ, liền sải bước tiến tới, nhe răng cười và đưa tay ra: "Này vị huynh đệ phía trước, đợi chút." Hoa Dịch vô biểu tình, thản nhiên quay đầu lại.

Vị tướng quân cao lớn hai mét rưỡi nhìn Hoa Dịch đầy tán thưởng: "Huynh đệ, tu vi Đại La Kim Tiên không tệ đấy, là sinh linh từ ngoài đến sao?

Hôm nay gặp mặt là có duyên, ta tặng ngươi một tràng đại tạo hóa thì sao?" "Đại tạo hóa?" Hoa Dịch thản nhiên lặp lại.

Vị tướng quân cười lớn: "Đúng, thiên đại hảo tạo hóa!

Đi tòng quân với ta, với tu vi của ngươi, nếu gia nhập bộ tộc Hỏa Kỳ Lân chúng ta, sau này nhất định có tiền đồ.

Đợi khi chiếm được chủ thành, Hỏa Kỳ Lân tộc nắm quyền làm chủ, lúc đó phong quan tiến chức, hưởng vinh hoa phú quý cả đời không hết!" Những lời này khiến Hoa Dịch hơi nhíu mày, nhưng cuộc trò chuyện của hai ông cháu bên cạnh mới thực sự thu hút sự chú ý của hắn.

"Ai, bộ lạc lại cưỡng chế bắt các sinh linh khác đi lính, khổ thật đấy!" "Hừ, ông nội, vị kia được tướng quân nhìn trúng là phúc phận của hắn đấy.

Chờ cháu lớn lên, cháu cũng sẽ báo hiệu bộ lạc, giúp thủ lĩnh làm Kỳ Lân Hoàng, còn cháu sẽ làm đại tướng quân!" Nghe vậy, Hoa Dịch đã hiểu ra vấn đề.

Vì chiến tranh kéo dài, Kỳ Lân tộc không trụ vững nổi nên bắt đầu

cưỡng chế các sinh linh khác gia nhập quân đội.

Hiểu rõ sự tình, Hoa Dịch quay người bước đi, chẳng buồn để ý.

"Ha ha ha, tốt, đều là hảo nam nhi của Hỏa Kỳ Lân tộc!

Nhóc con cứ chăm chỉ tu luyện, thức tỉnh huyết mạch, biết đâu sau này sẽ thành đại tướng quân thực thụ.

Thế nào huynh đệ, đi theo ta, ta bảo kê!!" Nghe lời đứa trẻ, vị tướng quân cười khoái chí, nhưng khi quay lại thì trợn trừng mắt.

Vì kẻ mà hắn định thu nạp hoàn toàn lờ hắn đi, quay đầu bỏ chạy.

Điều này khiến vị tướng quân cao ngạo cảm thấy bị xúc phạm, vì được hắn nhìn trúng là đại tạo hóa mà kẻ kia lại không biết điều.

Hắn quát lớn: "Này, có nghe thấy không, lão tử đang nói chuyện với ngươi đấy!" Nói xong, hắn sải bước, đưa tay định chộp lấy vai Hoa Dịch.

Lúc này, bàn tay lớn như chiếc quạt hương bồ đỏ rực của tướng quân Hỏa Dịch vừa mới chạm vào vai Hoa Dịch.

Sắc mặt Hoa Dịch ngưng tụ, trong nháy mắt một luồng cự lực trực tiếp từ bả vai bùng phát!

"!?" Vị hỏa đại tướng quân này sắc mặt biến đổi, chỉ cảm thấy một luồng cự lực như bài sơn đảo hải, sóng sau đè sóng trước, trong nháy mắt như biển cả nhấn chìm lấy gã!

"A!!!" "Tướng quân!" "Hỏa đại tướng quân!!" Kèm theo một tiếng thảm thiết, đợi đến khi Hỏa Dịch phản ứng lại thì đã ngã rầm xuống đất, vẻ mặt đầy chấn kinh!

"Tướng quân!!" Sau đó, đám binh sĩ Hỏa Kỳ Lân tộc xung quanh vội vàng chạy tới, nhưng Hỏa Dịch đại tướng quân lại không thèm để ý, gã chật vật bò dậy với vẻ mặt kinh hãi, nhìn bóng lưng đạm mạc

của người trước mặt không hề quay đầu lại mà hét lớn: "Đứng lại, ngươi là ai!!!" Lúc này, Hỏa Dịch đại tướng quân vô cùng chấn kinh, phải biết rằng gã là Đại La Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, ở khắp Bắc Hoang này đều là tồn tại vô cùng cường đại.

Chương 152

Nhưng sinh linh nhìn có vẻ chỉ là Đại La Kim Tiên trước mắt này, động cũng không động đã chấn bay gã, Đại La Thái Ất Kim Tiên cao giai cũng không làm được như vậy, trừ phi là đỉnh phong, thậm chí là Chuẩn Thánh!

Phải biết rằng, Long Phượng Kỳ Lân sở dĩ có thể trở thành tam đại tộc chế bá Hồng Hoang là vì thiên phú dị bẩm, có thể bùng phát ra chiến lực vượt xa đồng cấp, thậm chí là vượt cấp.

Hiện tại Thủy Kỳ Lân hoàng tử mới là chiến lực mạnh nhất của Kỳ Lân nhất tộc cấp Chuẩn Thánh!

Nhưng hiện tại trước mặt gã, có khả năng là một vị đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên, thậm chí là một vị Chuẩn Thánh.

Làm sao có thể khiến Hỏa Kỳ Lân tướng quân Hỏa Dịch không kinh hãi tột cùng cho được, gã tức tốc hét lớn: "Vị đạo hữu phía trước, xin hãy dừng bước!

Đợi đã!!" Tiếng hét của Hỏa Dịch vốn tràn đầy chấn kinh và kính ý, chỉ muốn vị sinh linh phía trước dừng lại để hỏi vài vấn đề.

Dù sao một vị Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, thậm chí có khả năng là một vị Chuẩn Thánh, Hỏa Kỳ Lân nhất tộc xưa nay luôn tôn sùng cường giả, nên Hỏa Dịch đại tướng quân không dám bất kính!

Thế nhưng ý tứ của Hỏa Dịch là một chuyện, nhưng đám binh lính dưới tay gã và tộc nhân Hỏa Kỳ Lân xung quanh lại hiểu sai ý, tưởng rằng đại tướng quân vô cùng phẫn nộ, muốn gọi người vây bắt sinh linh phía trước!

“Uy, đại tướng quân gọi ngươi kìa!” “Cánh dám mạo phạm Hỏa tướng quân, người đâu bắt lấy!” “Binh sĩ đâu!” Ngay lập tức, vô số vệ đội tầng tầng lớp lớp bao vây Hoa Dịch, vô số mũi mâu sắc bén đều chỉ hướng về phía anh.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt Hoa Dịch lạnh lùng, định ra tay đánh chết đám Hỏa Kỳ Lân này!

Bởi vì đám Hỏa Kỳ Lân này lại dám mạo phạm một vị Thánh Nhân, Nhân tộc Nhân Hoàng!!

Tuy nhiên, đúng lúc này, một tiếng hét lớn hoảng hốt đã cứu mạng đám binh sĩ Hỏa Kỳ Lân tộc đó.

“Uy, các ngươi đang làm gì vậy!?

Buông xuống, mau buông xuống, không được vô lễ với đại nhân!!!” Một câu nói khiến tất cả tộc nhân Hỏa Kỳ Lân đều ngẩn người, giây tiếp theo liền thấy Hỏa Dịch đại tướng quân vẻ mặt kinh hoàng, lăn lê bò lết chạy tới, nhìn Hoa Dịch rồi cung kính cúi chào.

“Vị đại nhân này, vừa rồi tại hạ vô ý mạo phạm, xin hãy thứ lỗi!!” Dứt lời, Hỏa Dịch đại tướng quân, một hán tử cao hơn mười thước, hướng về phía Hoa Dịch cúi đầu thật sâu.

“Tướng quân!” “Đại tướng quân!” “Hỏa tướng quân!?” Đám binh sĩ và tộc nhân xung quanh đều thất sắc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sau khi thấy Hoa Dịch vẫn chưa ra tay, vị Hỏa Kỳ Lân đại tướng quân này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở thế giới Hồng Hoang tàn khốc này, cái gọi là cường giả tuyệt đối sẽ không nói lời thứ hai, nói giết là giết, không hề có chút do dự hay thương hại nào, ngay cả Hỏa Dịch cũng vậy.

Hiện tại, vị sinh linh cường đại trước mắt không ra tay, có nghĩa là

lúc này tất cả sinh linh Hỏa Kỳ Lân tộc, bao gồm cả Hỏa Dịch, đều giữ được một cái mạng!

Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch vẻ mặt lãnh mạc, không hề đáp lời, lẳng lặng quay đầu rời đi hướng ra phía ngoài Hỏa Chi Thành.

"Đại nhân!" "Tướng quân!?" Phía sau, một đám binh sĩ vây quanh, nhìn theo bóng lưng dần xa, Hỏa Dịch thay đổi vẻ cung kính vừa rồi, trở nên vô cùng nghiêm túc.

Đôi mắt gã lóe lên tia sáng, nhìn bóng lưng Hoa Dịch rồi mở miệng: "Lập tức đi thông tri cho thủ lĩnh, tuyệt đối không được để vị sinh linh này thoát khỏi tầm mắt Hỏa Kỳ Lân tộc.

Người này quá cường đại và nguy hiểm, thậm chí có thể thay đổi chiến cục, cho nên nếu không thể gia nhập Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, cũng tuyệt đối không được để rơi vào tay các bộ lạc khác!" Trong mắt đại tướng quân Hỏa Dịch lóe lên một đạo hàn mang!

Đúng vậy, lúc này mục đích của Hỏa Dịch chỉ có một, đó là để đại thủ lĩnh vốn là chí tôn Chuẩn Thánh ra tay.

Nếu vị sinh linh kia đáp ứng đầu quân thì tốt, nhưng nếu không đáp ứng, vậy hãy để thủ lĩnh hành động.

Sinh linh có mạnh đến đâu cũng không thể mạnh hơn một vị Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh được!

"Đi thôi!" Đại tướng quân Hỏa Dịch hét lớn một tiếng, sau đó dẫn lĩnh chúng binh sĩ tiến về điện lớn Hỏa Kỳ Lân.

Nhưng gã không biết rằng, kẻ mà gã nhắm vào không phải là đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên, càng không phải một Chuẩn Thánh, mà là một vị Thánh Nhân chân chính!!

Cứ thế, một ngày trôi qua, nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc là Hỏa Diệp khoác đại kiếm khải hoàn trở về.

Nàng vắt chéo đôi chân dài, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra nụ cười thú vị, đầy hứng thú nói: "Ở gần lãnh địa Hỏa Kỳ Lân của ta có một sinh linh cường đại, có khả năng là đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên, cũng có thể là một vị Chuẩn Thánh sao?" Dưới điện lớn Hỏa Kỳ Lân tộc, đại tướng quân Hỏa Dịch quỳ một gối, trên khuôn mặt kiên nghị đầy vẻ cung kính: "Đúng vậy thưa thủ lĩnh, một vị sinh linh cường đại đủ để thay đổi chiến cục, cho nên để tộc ta không phải chịu thương vong lớn, mong thủ lĩnh xuất mã thu phục vị sinh linh này.

Nếu không thể thu phục, tốt nhất là chém giết, tuyệt đối không được để lạc vào tay các bộ lạc khác nhằm tăng cường thực lực của bọn chúng!!" "Hừm!" Ngay sau đó, đôi chân dài đầy dã tính của Hỏa Diệp đổi từ chân trái vắt sang chân phải, nữ thủ lĩnh cuồng dã này mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, bản thủ lĩnh quả thực nên hội kiến vị gọi là sinh linh cường đại kia một chút, xem xem có thực sự mạnh như vậy không." Dứt lời, vị nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc này uy nghiêm ngẩng đầu, đạm mạc nhìn xuống dưới: "Vậy thì hãy mật thiết quan sát động tĩnh của sinh linh đó, vạn lần không được để hắn trốn mất!" "Rõ!" Đại tướng quân Hỏa Dịch cung kính gật đầu rồi lui xuống.

Sau khi làm xong mọi việc, thủ lĩnh Hỏa Diệp dùng tay chống cằm, mỉm cười nhìn vầng trăng khuyết ngoài cửa sổ, đôi mắt đỏ rực tràn đầy chiến ý.

"Haha, sinh linh cường đại, hy vọng ngươi có thể đủ mạnh để không làm bản cô nương thất vọng!" Một đêm trôi qua trong vô thức.

Theo mặt trời mọc, trong một rừng trúc tắm mình trong ánh hào quang kim sắc, Hoa Dịch chậm rãi mở mắt.

Trước mắt là một vùng thiên địa vàng rực, ánh nắng rạng rỡ chiếu

vào rừng trúc như những dải lụa vàng tuyệt đẹp, vô số loài chim đang vui đùa trong rừng.

Hoa Dịch đạm mạc nhìn tất cả, vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc yên bình này.

Từ khi rời khỏi lãnh địa Nhân tộc ra ngoài lịch luyện, anh đã gặp phải nhiều chuyện, có cơ duyên cũng có nguy hiểm, thậm chí có lúc không được yên bình một khắc, phải không ngừng tu luyện.

Cho nên Hoa Dịch vô cùng hưởng thụ khoảnh khắc này để cảm nhận tâm linh thăng hoa, thậm chí cảm giác khoảng cách trảm khứ Ác Thi cũng không còn xa nữa.

Điều này khiến Hoa Dịch vô cùng cao hứng.

Hiện tại chỉ cần tìm một nơi an tâm tu luyện, trực tiếp tu luyện Ác Ngã trong Kim Thế Hoa đến trạng thái đại viên mãn, sau đó có thể đi tìm kiếm Bàn Cổ chi tâm hoặc thứ gì đó như Thái Dương Chúc Chiếu để làm tiên thiên trái tim, cuối cùng nhục thân thành thánh, trảm hạ Ác Thi!!

"Phù, hiện tại ta cần hảo hảo tu luyện, nhưng rõ ràng ý cảnh tu luyện đã đủ, tại sao vẫn cảm thấy thiếu chút gì đó!?" Lúc này, trực giác tiên thiên nhạy bén do Hồng Mông Tạo Hóa Quyết mang lại khiến Hoa Dịch cảm thấy có sự khiếm khuyết.

Nếu không bổ sung cái này, cho dù tìm được thứ như Bàn Cổ chi tâm để hoàn thiện trái tim cũng vô dụng.

"Là cái gì chứ!?" Khoảnh khắc Hoa Dịch lâm vào trầm tư sâu sắc, một trận thanh âm êm tai nhưng không hài hòa đã phá vỡ sự trầm tư đó.

"Ồ, đây là sinh linh cường đại mà Hỏa Dịch đã nói sao!?" Một lúc sau, dưới ánh nắng rừng trúc, một vị nữ tử xinh đẹp có thân hình hỏa

bỏng cuồng dã, mặc áo giáp đỏ rực, sau lưng đeo một thanh đại kiếm, bước đôi chân dài tiến vào.

Nàng nhìn Hoa Dịch với nụ cười thú vị: "Nhận thức một chút, ta là đại thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân nhất tộc, ta gọi là Hỏa Diệp!" Lúc này, đang ngồi xếp bằng trên tảng đá lớn tắm mình trong ánh kim quang, Hoa Dịch chậm rãi mở mắt, không chút biểu tình, bình thản nhìn nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc đang chậm rãi bước tới.

"Ồ, quả nhiên không tầm thường!" Nhìn Hoa Dịch trước mặt, trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Hỏa Diệp lộ ra thần sắc đầy hứng thú, đôi mắt đỏ rực lóe lên tinh quang, không chút do dự mà bá đạo mở lời: "Thế nào, gia nhập Hỏa Kỳ Lân nhất tộc của ta đi?

Chỉ cần đáp ứng gia nhập, quyền lực, tài phú, nữ nhân, thiên tài địa bảo trong tộc mặc ngươi lựa chọn.

Chương 153

Đương nhiên nếu có thể giúp Hỏa Kỳ Lân tộc ta chế bá Bắc Hoang, giúp ta thành Kỳ Lân nữ hoàng, ta thậm chí có thể phong ngươi làm Nhất Tự Tịnh Kiên Vương, cùng bản hoàng cộng phân thiên hạ!" Hiển nhiên, Hỏa Diệp đã nhìn trúng Hoa Dịch, dù sao sinh linh nam tính cường đại như vậy ở Bắc Hoang này vô cùng hiếm thấy, gần như không có.

Đương nhiên, đây là lần đầu tiên Hỏa Diệp mở lời như vậy.

Bởi vì ở vùng đất Bắc Hoang này chưa có người đàn ông nào đủ mạnh mẽ khiến nàng cảm thấy đạt tới cực hạn.

Một nữ tử từng cùng Thủy Kỳ Lân tranh bá Hồng Hoang làm sao có thể mở lời với một sinh linh yếu đuối?

Rõ ràng là không thể.

Hơn nữa, chuyện Đế Tuấn và Hi Hòa thiên hôn cũng đã là chuyện của hàng triệu năm trước.

Đối mặt với dung nhan thần tuấn uy nghiêm, tràn đầy hơi thở cường đại và dương cương của Hoa Dịch, vị nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân Bắc Hoang này đã nhìn trúng ngay từ cái nhìn đầu tiên!

"Thế nào, tài phú, quyền lực, nữ nhân đều trong tầm tay, thậm chí sau này còn có thể trở thành Nhất Tự Tịnh Kiên Vương của Kỳ Lân nhất tộc, cùng ta cộng phân thiên hạ!" Hỏa Diệp đưa tay ra, tràn đầy tự tin đưa ra quân bài của mình.

Nàng không tin vị sinh linh này có bất kỳ lý do gì để từ chối cái giá mà nàng đưa ra.

Trên thế giới này, mọi thứ đều có cái giá của nó, vị nữ thủ lĩnh

Hỏa Kỳ Lân tộc này từ sớm đã nhìn thấu bản chất thế giới.

Nhưng Hỏa Diệp tự cho là đã nhìn thấu tất cả, đưa ra cái giá đủ cao, nhưng đáng tiếc nàng lại không nhìn thấu được người đàn ông đang ngồi xếp bằng trên tảng đá dưới ánh mặt trời kia.

Một lúc sau, chỉ thấy Hoa Dịch khẽ mở mắt, lạnh lùng liếc nhìn nữ tử đang ưỡn bộ ngực ngạo nghễ đầy tự tin trước mắt một cái, rồi lạnh lùng thốt ra một chữ: "Cút!" "Cái gì, ngươi đợi đã...!?" Một câu nói khiến nụ cười tuyệt mỹ đầy tự tin của nữ thủ lĩnh Hỏa Diệp lập tức cứng đờ trên mặt.

Giây tiếp theo, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành trở nên lạnh thấu xương, Hỏa Diệp nắm lấy đại kiếm sau lưng, lạnh lùng nói: "Ngươi vừa nói gì!?" Trong khoảnh khắc, uy áp cực đại từ thân thể nữ tử Hỏa Kỳ Lân bùng phát ra, hơi thở nóng rực khiến không khí cũng trở nên khô cháy.

Ngọn lửa đỏ rực tràn ngập cả rừng trúc, khiến vô số cây trúc không ngừng lay động, vô số lá trúc từ xung quanh hai người rơi rụng.

"Ta cho ngươi thời gian một hơi thở để thu hồi câu nói đó." Hỏa Diệp tay cầm kiếm, lạnh lùng nhìn sinh linh nam tính trước mặt, nhưng một hơi thở trôi qua, Hoa Dịch vẫn bất động như núi.

Vẻ bình tĩnh đạm nhiên đó, thậm chí trong mắt còn có chút châm chọc.

Ai cho con Hỏa Kỳ Lân này dũng khí để múa võ dương oai trước mặt một vị Thánh Nhân!?

Thậm chí còn lấy cái gọi là Nhất Tự Tịnh Kiên Vương làm quân bài, trong mắt Hoa Dịch điều đó thật nực cười biết bao.

"Vậy sao, thật đáng tiếc, nếu đã không đáp ứng..." Thời gian một hơi thở đã hết, nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc Hỏa Diệp vừa rút thanh

đại kiếm sau lưng vừa tự lẩm bẩm.

Giây tiếp theo, sắc mặt nàng ngưng tụ, đồng tử đỏ rực trợn trừng, trực tiếp vung đại kiếm chém xuống thiên băng địa liệt: "Vậy thì đi chết đi!!!" Thanh trường kiếm khổng lồ bùng phát kiếm mang đỏ rực, trong khoảnh khắc xuyên thấu thiên địa, một thanh vạn trượng cự kiếm bằng không xuất hiện.

Áp lực từ thanh kiếm to lớn đó như muốn bổ đôi bầu trời!!

Gió mây cuộn trào trên không trung, cả rừng trúc tràn ngập hỏa quang.

Đại địa nứt nẻ, ngọn lửa nở rộ thành những đóa sen đủ màu sắc.

Nhất kiếm của Hỏa Diệp tràn đầy sát ý, tính cách của nàng là thứ gì không chiếm được thì sẽ hủy diệt tất cả.

Nhưng ngay khoảnh khắc trường kiếm chuẩn bị chém xuống, khi Hỏa Diệp nghĩ rằng sẽ chém chết được đối phương, thì đột nhiên giây tiếp theo sắc mặt nàng đại biến!

"!!??" Ngay sau đó, một luồng cự lực truyền đến, thanh đại kiếm đỏ rực đó trong nháy mắt vỡ nát, rồi tứ phân ngũ liệt!!

Nguyên lai nhất kiếm của Hỏa Diệp chém không phải là bản thể Hoa Dịch, mà là một tầng hộ thể kim quang nhạt từ trên người Hoa Dịch phát ra.

Tầng hộ thể kim quang nhìn có vẻ mỏng manh nhưng lại rực rỡ lóa mắt đó, nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân không những không chém khai được, mà trái lại còn khiến thanh đại kiếm tâm ái bị đánh nát.

Phải biết rằng, thanh kiếm này đã theo nàng chinh chiến nam bắc, hấp thu không ít máu của Long tộc, Phượng tộc, thậm chí là tộc huyết, sớm đã tiếp cận cấp bậc Hậu Thiên Thượng Phẩm Linh Bảo!

Nhưng trong một khắc này đã nát, hoàn toàn tan nát!!

"Làm sao có thể!?" Nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân kinh hãi vô cùng, Hỏa Diệp chỉ cảm thấy một luồng cự lực như kình đào hải lãng từ chuôi kiếm truyền tới, như bài sơn đảo hải.

Cái gọi là Trảm Nhị Thi Chuẩn Thánh như nàng lại không có sức chống trả, đối phương thậm chí còn chưa ra tay, chỉ bằng hộ thể kim quang đã chấn bay nàng!!

"Ưm!" Hỏa Diệp tay cầm thanh kiếm gãy, vô cùng chật vật ngã dưới đất.

Nhưng lúc này, đại thánh áp từ quanh thân Hoa Dịch trong nháy mắt bùng phát, vị nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc này thậm chí chưa kịp phản ứng đã bị trấn áp xuống đất.

Tuy nhiên, cũng chính lúc này, Hỏa Diệp mới kinh khủng phát hiện ra, sinh linh nam tính trước mắt căn bản không phải Đại La Thái Ất Kim Tiên, càng không phải Chuẩn Thánh!

"Thánh Nhân!

Thánh Nhân!!

Nhân Hoàng!!!

Nhân Hoàng!!!!" Đúng vậy, lúc này Hỏa Diệp mới rốt cuộc nhớ ra trận đại chiến ba tộc vô tiền khoáng hậu tại vực ngoại giữa Nhân, Vu và Yêu gần bốn trăm năm trước.

Vị trước mắt này không nghi ngờ gì chính là Nhân tộc Nhân Hoàng, bởi vì lúc đó nàng cũng đang quan sát!!

"Nhân...

Nhân Hoàng!" Lúc này, Hỏa Diệp nỗ lực thẳng người dậy, rồi quỳ rạp trước mặt Hoa Dịch.

Nàng biết cho dù mình có mạnh đến đâu cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của một vị Thánh Nhân, thậm chí ngay cả Thủy Kỳ Lân đại nhân đã khuất cũng tuyệt đối không thể!

Đây đã là tồn tại vượt qua thứ nguyên.

Vì vậy, trong phút chốc, một nữ tử cao ngạo đã vứt bỏ tất cả sự kiêu ngạo trước đây, dốc hết sức mình để khúm núm trước người đàn ông này.

Bên ngoài rừng trúc, vô số binh sĩ Hỏa Kỳ Lân tộc cũng vô cùng sợ hãi, không ngờ lại chọc giận một vị Thánh Nhân!

"Xong rồi...

Chương 154

xong rồi, Hỏa Kỳ Lân tộc ta xong đời rồi!!" Đại tướng quân Hỏa Dịch vô lực ngồi phịch xuống đất, vẻ mặt đầy tuyệt vọng.

Nhưng ngay lúc này, Hoa Dịch đạm mạc mở miệng: "Tổ tiên của các ngươi là Thủy Kỳ Lân, thực sự đã chết rồi sao!?" Nếu là trước đây, kẻ nào dám mạo muội gọi thẳng tên của tiên hoàng đại nhân, vị nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân này nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Nhưng hiện tại trước mắt là một vị Thánh Nhân, tồn tại còn mạnh hơn cả Thủy Kỳ Lân Hoàng.

Một lúc sau, nghe thấy câu hỏi, chỉ thấy Hỏa Diệp tuy rằng run rẩy nhưng sắc mặt vô cùng lạc lõng nói: "Khởi bẩm Nhân Hoàng, tuy rằng ta chưa từng tận mắt thấy ngô hoàng tiên thệ, nhưng huyết mạch liên hệ giữa ngô hoàng và ta đã hoàn toàn biến mất, cho nên không còn nghi ngờ gì nữa là người đã tạ thế." Thủy Kỳ Lân chính là tạo vật chủ của tất cả Kỳ Lân tộc, Tổ Kỳ Lân!

Huyết mạch liên hệ là chí cao vô thượng, cũng chính vì vậy nên nàng mới khẳng định Thủy Kỳ Lân đã qua đời.

Lúc này, nghe thấy lời đó, đôi mắt Hoa Dịch lóe lên, rồi chậm rãi đứng dậy bước ra khỏi rừng trúc và đạm mạc nói: "Đi tìm cho ta một nơi yên tĩnh, ta cần thanh tu!" Tuy rằng Hoa Dịch có thể dễ dàng đánh giết đám người Hỏa Kỳ Lân tộc này, nhưng hiện tại để bọn họ lại có tác dụng lớn hơn giết đi.

Ít nhất cũng tiết kiệm được thời gian đi tìm nơi thanh tu hẻo lánh.

Dù sao đại địa Bắc Hoang nơi nơi đều binh hoang mã loạn, chinh chiến khắp nơi, làm gì có nơi nào gọi là thanh tĩnh.

Thông qua tiên thiên trực giác của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Hoa Dịch ẩn ẩn cảm thấy nữ tử này tốt nhất không nên giết, vì để lại sau này dường như có đại dụng.

Vì vậy lúc này Hoa Dịch mới quyết định không giết.

"A, Nhân Hoàng!" Nghe thấy lời đó, Hỏa Diệp ban đầu ngẩn người, sau đó liền hưng phấn dập đầu xuống đất.

Vì nàng biết Nhân Hoàng nói vậy nghĩa là nàng không phải chết!!

Ngay lập tức, nàng ngẩng đầu hét lớn: "Còn đứng đần ra đó làm gì, mau nghênh thỉnh Nhân Hoàng về phượng thành của tộc ta!!!" "Cung nghênh Nhân Hoàng!!!" Lúc này trước mắt là biển người, cơ bản là những ai cần đến đều đã đến.

Khắp nơi đều là tộc nhân Hỏa Kỳ Lân tộc và hàng trăm chủng tộc xung quanh.

Chỉ trong vài chục phút ngắn ngủi, Hỏa Diệp đã truyền tin tức về Nhân Hoàng ở Hỏa Chi Thành ra khắp lãnh địa Hỏa Kỳ Lân.

Thậm chí còn không ngừng lan tỏa ra tứ diện bát phương với tốc độ cực nhanh!!

Vô số sinh linh tranh nhau kéo đến.

Lúc này, tính từ lúc Hoa Dịch bước ra khỏi rừng trúc đã được khoảng hai mươi phút.

Nhưng chỉ trong hai mươi phút ngắn ngủi đó, từ ngoài rừng trúc dẫn đến Hỏa Chi Thành là những sinh linh dày đặc, tất cả đều cung kính quỳ trên mặt đất, quân số vẫn không ngừng gia tăng.

Không phải do thủ lĩnh Hỏa Diệp ép buộc, nàng chỉ mới tung tin tức ra, nhưng đại bộ phận các bộ lạc và sinh linh xung quanh đều tranh nhau kéo đến.

Dù sao đó là Nhân Hoàng a, một vị Thánh Nhân a, vào thời điểm này ở Bắc Hoang, ai lại không muốn chiêm ngưỡng thánh uy, lắng nghe thánh đạo!

Cứ thế, dưới những ánh mắt ngưỡng mộ ngày càng nhiều, Hoa Dịch vẻ mặt lãnh đạm tiến vào Hỏa Chi Thành.

Lúc này, trong thành Hỏa Chi Thành được trang hoàng vô cùng long trọng, các túc lão, chiến tướng của Hỏa Kỳ Lân tộc cùng vô số tử dân đều vô cùng cung kính!!

"Nhân Hoàng giá đáo!!" Một thanh âm du dương truyền đến, ngay lập tức vô số hoa sen lửa nở rộ trên bầu trời, pháo hoa màu hồng rực rỡ hình thành từ tiên lực không ngừng bùng nổ trên không trung.

Theo đó, một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện trên con đường nhỏ ở đường chân trời xa xăm.

Chứng kiến cảnh này, tộc nhân Hỏa Kỳ Lân và tất cả sinh linh trong thành mắt đều đỏ rực, ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Nhân Hoàng, vị chúa tể thiên hạ đã chiến thắng Yêu tộc đó!!

"Cung nghênh Nhân Hoàng!!!" Ngay khi âm thanh vang lên, tất cả sinh linh trong ngoài Hỏa Chi Thành đồng loạt quỳ xuống.

Tiếng cung nghênh, tiếng sùng kính, tiếng kích động và hưng phấn vang rền như sóng trào, trực chỉ mây xanh!

Vô số sinh linh đều vô cùng kích động, bàn tán xôn xao, Hỏa Chi Thành trên dưới náo nhiệt tưng bừng, khắp nơi đều là những khuôn mặt rạng rỡ.

"Đây là những lợi ích mà sức mạnh mang lại sao!?" Hoa Dịch nhìn thấy tất cả, cảm thán từ nội tâm.

Hồng Hoang vô cùng sùng thượng võ lực.

Chỉ có sức mạnh cường đại mới có thể trở thành chúa tể vạn vật, đứng trên vạn tộc thế gian.

Nữ thủ lĩnh Hỏa Diệp nhìn cảnh này, đôi mắt đỏ rực lóe lên vẻ vô cùng mãn nguyện.

Cách làm này là do nàng nghĩ ra ngay sau khi biết người trước mặt là Thánh Nhân.

Mục đích là để tạo uy thế lớn nhất cho Hỏa Kỳ Lân tộc, dù sao đây cũng là một vị Thánh Nhân a!!

"Tôn kính Nhân Hoàng điện hạ, đây đều là những tử dân Bắc Hoang ngưỡng mộ ngài, tin rằng với nhãn lực của ngài có thể thấy được bọn họ không hề bị ép buộc, lúc này tất cả đều là xuất phát từ chân tâm!" Nữ thủ lĩnh đầy dã tính Hỏa Diệp ưỡn bộ ngực ngạo nghễ, đầy tự tin quay đầu lại mỉm cười cung kính với Hoa Dịch.

Nàng vô cùng anh tư sảng khoái, nụ cười rạng rỡ luôn thường trực mang đến một vẻ đẹp cuồng dã.

Hoa Dịch nhìn cảnh này, đôi mắt lóe lên.

Anh đương nhiên biết nhiều sinh linh như vậy cùng với sự đón tiếp nồng hậu trong thành đều là do sinh linh và Hỏa Kỳ Lân tự phát.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không có thủ lĩnh Hỏa Diệp đại tứ tuyên truyền, làm sao đại bộ phận sinh linh biết được!?

Cho nên Hoa Dịch cũng đoán được nàng đang toan tính điều gì, nhưng cũng không vạch trần, vì điều đó không quan trọng với anh.

Vì quan hệ thiên đạo, Hoa Dịch không muốn vướng bận nhân quả với bất kỳ ai, anh đi con đường thành thánh không mượn đại đạo, không mượn nhân quả, không mượn công đức.

Cho nên một chút uy hiếp này coi như là để đổi lấy nơi tu luyện

yên tĩnh.

Hoa Dịch không nói gì, cứ thế đi thẳng về phía trước.

Lúc này, trong ngoài Hỏa Chi Thành biển người tấp nập, các tộc sinh linh khắp nơi, trong đó cũng không thiếu tai mắt của các tộc Kỳ Lân khác.

Nhưng tất cả đều không liên quan đến anh, Hoa Dịch chỉ cần tìm một nơi an tâm tu luyện, chờ thời cơ chín muồi trảm hạ Nhị Thi là được.

Chương 155

Còn những thứ khác, đều không quan trọng.

Sau đó, với tư cách là Nhân Hoàng, Hoa Dịch được Hỏa Kỳ Lân nhất tộc cung kính mời đến một sơn cốc cao chọc trời.

Bên cạnh sơn cốc là dãy núi liên miên, đều cao chọc trời, vô cùng hùng vĩ, tràn đầy linh khí tiên sơn.

"Nơi này là một phần tổ mạch, cũng là trọng địa của Hỏa Kỳ Lân tộc, kết nối với bản nguyên đại địa, thông với địa tâm, là một trong những khu vực linh khí nồng đậm nhất Bắc Hoang." Nữ thủ lĩnh Hỏa Diệp cười hì hì giới thiệu, Hoa Dịch ngẩng đầu, lập tức nhận ra nơi này từng là nơi nào.

Không, hiện tại chính là nơi đó.

Một loại cô tịch và hồi ức ùa về trong tâm trí, người nhà của anh vẫn ổn chứ!?

Nếu thực sự tu luyện có thể xuyên qua thời gian, không gian, siêu thoát chư thiên vạn giới, liệu có thể gặp lại họ không?

Mang theo những nghi vấn và tín niệm trong lòng, Hoa Dịch không trả lời, cảm thụ linh khí nồng đậm chí cực xung quanh, đôi mắt khẽ nháy, không nói nhiều mà trực tiếp tiến vào phúc địa, tĩnh tâm khai sơn tu luyện.

Nơi này thuộc Bắc Hoang, nếu đặt ở hậu thế chắc chắn sẽ có người nhận ra, vì đây chính là núi Thái Hành.

Rất nhanh, Hoa Dịch tiến vào dưới chân núi Thái Hành, trải qua hàng vạn triệu năm, thăm lại chốn xưa, bắt đầu tu luyện trong yên tĩnh.

Ngộ Đạo thần thụ khổng lồ bằng không xuất hiện, rủ xuống ba ngàn sợi tơ đại đạo, Hoa Dịch gạt bỏ mọi tạp niệm trong lòng, chỉ mang theo tâm nguyện nguyên thủy nhất, an tâm tu luyện.

Trong núi Thái Hành, Hoa Dịch không màng thế sự, nhưng bên ngoài núi, chuyện anh xuất hiện ở Hỏa Kỳ Lân tộc và tiến vào trọng địa tu luyện đã lập tức truyền đi khắp nơi!

"Cái gì, Nhân Hoàng xuất hiện ở Hỏa Kỳ Lân tộc rồi sao!?" "Trời ạ, đó là Nhân Hoàng, chúa tể thiên địa, trên thế gian ngoại trừ Thập Nhị Tổ Vu và Minh Hà đại thánh người sáng lập Lục Đạo Luân Hồi ở Minh Giới, Nhân Hoàng là vĩ đại nhất, vậy mà hiện tại lại xuất hiện ở Hỏa Kỳ Lân tộc!?

Làm sao có thể!!??" "Chuyện này hoàn toàn xác thực, không biết lúc đó Hỏa Chi Thành náo nhiệt đến thế nào, vị thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân vô cùng cao ngạo đó đã đích thân dẫn đội nghênh tiếp, vô số sinh linh đều thấy cả rồi, lúc đó ta cũng có mặt ở đó!!" "Ta biết, ta biết, lúc Nhân Hoàng đến ta cũng đi xem, chỉ nhìn từ xa một cái thôi đã thấy kim quang vạn trượng, hào quang vạn đạo vĩ ngạn, so với Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn trước đây còn vĩ ngạn hơn nhiều, ta chỉ nhìn một cái thôi mà cảm giác Địa Tiên sắp đột phá rồi!!" "Bàn Cổ đại thánh ơi, thật thần kỳ, Nhân Hoàng xuất hiện ở chủ thành Hỏa Kỳ Lân tộc, chẳng phải là Hỏa Kỳ Lân tộc đã ôm được đùi lớn của Nhân tộc sao, có Nhân tộc ủng hộ, xem ra cục diện Bắc Hoang sắp thay đổi rồi!" "Ân, không sai, Nhân Hoàng hiện thế, Bắc Hoang biến đổi, Hỏa Kỳ Lân tộc mời được một vị đại năng như vậy, hoặc giả là bước ngoặt của Bắc Hoang chúng ta chăng?

Hoặc giả Nhân Hoàng đại nhân lân mẫn chúng ta, cho nên mới ra mặt ủng hộ Hỏa Kỳ Lân tộc nhất thống Bắc Hoang, kết thúc hàng trăm năm chiến loạn!!" "Đúng là như vậy, dù sao tư chất của nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp mọi người đều thấy rồi, từng là một trong

thất đại tiên thiên kỳ lân, đi theo Thủy Kỳ Lân đại nhân chế bá Hồng Hoang, năm đó Long Phượng đại kiếp, khi Long Phượng lưỡng tộc vây công, Hỏa Diệp đại nhân đã dẫn đầu đột phá vòng vây, hộ tống Thủy Kỳ Lân đại nhân bị trọng thương rời đi, nếu bà làm Kỳ Lân Hoàng, đại đa số sinh linh Bắc Hoang tuyệt đối sẽ không có ý kiến gì!!" Chính gọi là một truyền mười, mười truyền trăm, trăm truyền ngàn, ngàn truyền vạn, rồi đến hàng vạn, hàng triệu, hàng tỷ!!

Một hòn đá ném xuống nước làm xôn xao ngàn lớp sóng, tốc độ nhanh nhất thế giới không phải là ánh sáng mà là miệng người, không quá bảy ngày, tin tức đã nhanh chóng quét sạch toàn bộ đại địa Bắc Hoang.

Hoa Dịch sở dĩ được tôn xưng là Thiên Đế, chúa tể Tam Giới là vì có người vợ là nữ thần của trung ương đại địa và là người chỉ điểm cho Minh Phủ.

Ngay cả Vu tộc chế bá Hồng Hoang cũng có mối liên hệ mật thiết với tiên thiên Nhân Hoàng, là nương gia của Hậu Thổ nương nương.

Với nhiều mối quan hệ như vậy, Hoa Dịch mới được vạn tộc Hồng Hoang tôn xưng là Nhân tộc đại đế, chúa tể Tam Giới, vô thượng Thiên Đế.

Điều này hoàn toàn khác với việc Thái Nhất, Đế Tuấn tự phong hay Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn thụ mệnh quản lý Thiên Đình.

Hoa Dịch là dựa vào đôi tay của mình mà đánh hạ tất cả!!

Vì thế mới nhận được sự tôn kính của sinh linh Hồng Hoang đến vậy, vì đây vốn là thế giới tôn trọng cường giả!!

"Tốt rồi, tất cả đã chuẩn bị xong, hiện tại các tộc đều đã biết chuyện này rồi, thật mong chờ phản ứng của bọn họ." Lúc này, tại điện lớn của Hỏa Kỳ Lân tộc, nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân lại vắt chéo đôi

chân dài, đôi mắt đỏ rực lóe lên, nở một nụ cười thú vị.

Đúng vậy, kế hoạch mượn oai hùm, công thành là hạ sách, công tâm mới là thượng sách!!

Thực tế quả nhiên như vậy, sau khi tin tức này tung ra, năm tộc Kỳ Lân khác lập tức biến sắc.

Lúc này, bất kể là Phong Kỳ Lân tộc, Lôi Kỳ Lân tộc, Thủy Kỳ Lân tộc, Thánh Kỳ Lân tộc hay Ám Kỳ Lân tộc, tất cả các nữ vương, vốn là năm đại tiên thiên kỳ lân dưới trướng Thủy Kỳ Lân năm xưa đều vô cùng chấn kinh.

"Hỏa Diệp kia mời được chúa tể Tam Giới tiên thiên Nhân Hoàng sao, làm sao có thể, đó là một vị Thánh Nhân a!!!" Lúc này, tại bộ lạc Thủy Kỳ Lân, trong điện lớn của Thủy Kỳ Lân chủ thành, nữ thủ lĩnh Lạc Thủy đứng đó với khuôn mặt đầy kinh hãi và chấn kinh.

Bên cạnh vị Thủy Kỳ Lân xinh đẹp này, các thống lĩnh cũng đều im phăng phắc.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

"Vương, hiện tại ta xác định Nhân Hoàng đã xuất hiện ở Hỏa Chi Thành của tộc Hỏa Kỳ Lân, hiện tại cục diện rất bất lợi cho chúng ta!" Lúc này tại điện lớn của Thánh Kỳ Lân tộc, một vị nữ tử thân phát bạch quang vô cùng thánh khiết xinh đẹp đang nghiêm trọng lắng nghe lời của một nữ quan.

Thánh Hoa, nữ thủ lĩnh của Thánh Kỳ Lân tộc, vốn là tiên thiên thánh quang minh kỳ lân dưới trướng Thủy Kỳ Lân, giỏi nhất về tịnh hóa và trị liệu.

Đôi mắt vàng nhạt và thân hình trắng muốt xinh đẹp khiến bất cứ ai nhìn vào cũng cảm thấy ấm áp, như một vị nữ thần ánh sáng.

Thánh Kỳ Lân nhất tộc cũng vì ghét chiến tranh, yêu chuộng hòa

bình nên là chủng tộc ít hiếu chiến nhất trong thất đại bộ lạc tiên thiên kỳ lân.

Nhưng lúc này, điện lớn Thánh Lân của tộc Thánh Kỳ Lân im lặng bao trùm, tất cả tộc nhân bao gồm cả nữ vương sau khi nghe báo cáo về Hỏa Chi Thành đều có khuôn mặt nghiêm túc.

Sau một hồi im lặng, Thánh Hoa vốn dịu dàng thiện lương cuối cùng khẽ thở dài, rồi trên khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ bất lực nói: "Xem ra ý trời đã định, đại thế của ta đã mất, để giảm bớt thương vong không cần thiết, hiện tại tộc Thánh Kỳ Lân vốn là chủng tộc yếu nhất, xem ra chỉ có cách lánh xa chiến tranh mới là con đường sinh tồn duy nhất." Nghe thấy lời này, toàn trường im lặng, tộc Thánh Kỳ Lân đa phần là nữ giới, điều này giống với sáu tộc tiên thiên kỳ lân khác.

Dứt lời, Thánh Hoa hít một hơi thật sâu, rồi ngẩng đầu nói lớn: "Truyền lệnh xuống, bảo tất cả tộc nhân từ bỏ kháng cự, tránh xa các khu vực chiến sự, dốc hết sức tránh xung đột với tộc Hỏa Kỳ Lân!" Nói xong, nữ vương Thánh Kỳ Lân không nói thêm gì nữa.

Cùng lúc đó, ở một phía khác.

"Thật sự Hỏa Diệp của tộc Hỏa Kỳ Lân đã mời được Nhân Hoàng sao!?" Tại điện Lôi Lân của tộc Lôi Kỳ Lân, nữ thủ lĩnh Tử Điện mặc giáp tím có khuôn mặt nghiêm trọng.

Trước đó vài ngày, hai tộc đã tiến hành một trận đại chiến, nàng và Hỏa Diệp đều bị thương, để tránh cảnh cò trai đánh nhau ngư ông đắc lợi, hai tộc cuối cùng đành phải rút quân.

Vốn dĩ thực lực ngang ngửa với Hỏa Kỳ Lân tộc, thế quân lực địch, nhưng không ngờ đột nhiên lại xuất hiện một vị Nhân Hoàng.

Điều này làm rối loạn cục diện chiến trường, khiến chiến cục đã giằng co gần trăm năm ở Bắc Hoang phát sinh những biến hóa mới

chưa từng thấy.

Trong đôi mắt tím nhạt lạnh lùng của Tử Điện đầy vẻ kiêng dè.

“Khốn kiếp, khốn kiếp, tại sao lại như vậy!?

Tại sao lại có thể như thế được!!!” Trong điện lớn lạnh lẽo, tất cả tộc Ám Kỳ Lân đều im như tờ.

Tại điện Ám Lân của tộc Ám Kỳ Lân, nữ thủ lĩnh Lung Nguyệt có dáng người nhỏ nhắn đang nổi trận lôi đình.

Đừng nhìn dáng người nhỏ nhắn, chiều cao chỉ mới một mét, nhưng lại phát ra uy áp khủng bố ngang ngửa với Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh!

“Thủ lĩnh, giờ chúng ta phải làm sao đây!?” Lúc này, một nữ phó quan Ám Kỳ Lân thận trọng tiến lên hỏi.

Chương 156

Nghe vậy, nữ thủ lĩnh Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt cũng bình tĩnh lại một chút, tuy nhìn như trẻ con nhưng nàng cũng là tiên thiên ám kỳ lân đã sống hàng trăm triệu năm.

Tuổi thọ thực sự của nàng thậm chí còn lớn hơn cả Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Lúc này, Lung Nguyệt ngồi xuống bảo tọa, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu dùng giọng nói non nớt nhưng nghiến răng nghiến lợi nói: "Khốn kiếp, vốn dĩ tiên thiên thất đại kỳ lân thế quân lực địch, nhưng cảnh giới của ta đã đột phá Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh, vị trí nữ hoàng Kỳ Lân sớm muộn gì cũng thuộc về Lung Nguyệt này, nhưng Hỏa Diệp cái con mụ đáng ghét đó lại mời được Nhân Hoàng, chúa tể Tam Giới!!

Không còn cách nào khác, hiện tại địch mạnh ta yếu, chưa phải lúc đối kháng, hãy lánh xa chiến sự để tránh thương vong vô ích." "Rõ, Ám hoàng!" Nữ phó quan gật đầu rồi lui xuống thực hiện mệnh lệnh, Lung Nguyệt tiếp tục ngồi trên chiếc ghế cao hờn dỗi.

Hờn dỗi thì hờn dỗi, nhưng qua đó có thể thấy dưới thực lực tuyệt cường, thủ lĩnh Ám Kỳ Lân trong tư thái tiểu nữ hài lại có đầu óc rất cao siêu.

Chuyện này ai cũng vậy.

Vốn dĩ lúc trước ở Hỏa Chi Thành có nhiều sinh linh như vậy, trong đó cũng có tai mắt của các tộc Kỳ Lân khác gài vào.

Nhân Hoàng vừa xuất hiện ở Hỏa Chi Thành là các tộc Kỳ Lân khác đã lập tức nhận được tin tức.

Trong khi vô cùng kinh hãi, các tộc Kỳ Lân cũng lần lượt mở đại hội thảo luận đối sách.

Đương nhiên, đôi khi cũng có những kẻ ngoại lệ!

"Hỏa Diệp giỏi lắm, lôi kéo ngoại tộc gia nhập nội chiến của chúng ta, lão nương sẽ là người đầu tiên tiêu diệt ngươi.

Người đâu, truyền lệnh của ta, xuất binh đánh tộc Hỏa Kỳ Lân, đánh Hỏa Chi Thành!!" Ngay lúc đó, tại điện Phong Kỳ Lân, Phong Ca, vị nữ thủ lĩnh Phong Kỳ Lân anh tư táp sảng đập mạnh vào bảo tọa, đứng phắt dậy đầy phẫn nộ.

Phong Ca sau khi biết tin đã vô cùng phẫn nộ, hạ lệnh cho tộc Phong Kỳ Lân sẵn sàng chiến đấu, chuẩn bị đánh Hỏa Lân Thành!

Trong thoáng chốc, Hỏa Chi Thành trên dưới lòng người hoang mang, đại quân xuất phát tiến về Hỏa Chi Thành.

"Hiện tại Phong Ca dẫn đại quân tiến đánh Hỏa Chi Thành, mẫu hoàng, người nghĩ Nhân Hoàng đó thực sự sẽ xuất hiện sao!?" Lúc này, tại chủ thành Kỳ Lân, trong điện Thủy Kỳ Lân, nữ hoàng Kỳ Lân Băng Tuyết nghiêm trọng hỏi một bé gái tóc xanh bên cạnh.

Nhưng bé gái tóc xanh không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

"Hiện tại Bắc Hoang sáu tộc đang rất bất ổn, chiến tranh gần trăm năm đã khiến Kỳ Lân nhất tộc thân tâm đều mệt mỏi, bên ngoài lại có Yêu tộc hổ thị đam đam, nội ưu ngoại hoạn, mẫu hoàng người bị buộc phải giả chết, hiện tại lại xuất hiện một vị Nhân Hoàng chúa tể Tam Giới!!!" Lúc này, tay nắm chặt quyền trượng, Băng Tuyết đầy vẻ lo lắng, nhận thấy gánh nặng của Kỳ Lân nhất tộc ngày càng lớn.

Phải biết rằng một vị Thánh Nhân xuất hiện, chỉ cần một ngón tay thôi cũng có thể đảo lộn cả chiến cục!

Nhìn bé gái tóc xanh đang đứng lặng lẽ bên cạnh, Băng Tuyết thở

dài, thực sự không hiểu tại sao mẫu hoàng lại chọn mình.

Trong thất đại tiên thiên kỳ lân, mình thực sự là người không thích hợp làm Kỳ Lân nữ hoàng nhất.

Lúc này, đứng cạnh Băng Tuyết, bé gái có mái tóc xanh thẫm, khuôn mặt hơi tái nhợt đó hốt nhiên đạm mạc nói: "Vậy con định thế nào!?" "Mẫu hoàng, con muốn nghe ý kiến của người!" Băng Tuyết nghiêm trọng nhìn, nhưng bé gái tóc xanh không nói gì, chỉ ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Nơi đó chính là hướng Hoa Dịch đang tu luyện.

Cứ thế, ở vùng đất Bắc Hoang, sáu đại chủng tộc Kỳ Lân có kẻ ẩn nhẫn, có kẻ né tránh, có kẻ quan sát, có kẻ thỏa hiệp, có kẻ chủ động xuất binh.

Sau khi nghe tin Nhân Hoàng xuất hiện, mỗi kẻ đều có toan tính riêng!

Về phía Hoa Dịch.

Tại phúc địa của Hỏa Kỳ Lân tộc, trong một sơn cốc dưới chân núi Thái Hành, nơi đây trăm hoa đua nở, chim hót hoa thơm, tràn đầy linh vận, là nơi có linh khí nhất Bắc Hoang.

Trong sơn cốc cao hàng triệu trượng, Hoa Dịch nhắm mắt an tâm tu luyện.

Một hư ảnh Ngộ Đạo trà thụ tuyệt đẹp xuất hiện phía sau anh, rủ xuống ba ngàn sợi tơ xanh.

Theo gió thổi, sợi tơ xanh đung đưa, tỏa ra những vầng sáng mộng ảo đủ màu sắc, giúp Hoa Dịch hoàn thiện quá trình tu luyện.

Các loại chí lý đại đạo đều thông qua Ngộ Đạo trà thụ đi vào linh đài Hoa Dịch, khiến Ác Thi trên Kim Thế Hoa ngày càng rực rỡ và

ngưng thực.

Dưới pháp lực Thánh Nhân hạo hãn cùng với lượng lớn Bàn Cổ chi huyết truyền vào, tứ đại thân thể đại tàng trong cơ thể anh cũng hoàn toàn ngưng thực.

Lúc này, Hoa Dịch đã có Bàn Cổ chi tâm, hoàn toàn có thể dựa vào đó để kích phát ra dòng máu bồng bột.

Vô số tâm huyết bao bọc lấy Ác Thi, giống như lúc ngưng tụ Thiện Thi trước đây.

Máu thịt ngưng tụ xương cốt, ngưng tụ huyết mạch, ngưng tụ thành các cơ quan tạng phủ, khiến linh thể Ác Ngã vốn không có thực thể dần dần có được một cơ thể thực thụ.

Đúng là nhất hồi sinh nhị hồi thục, có kinh nghiệm ngưng tụ Thiện Thi, lần này ngưng tụ Ác Thi cũng vô cùng thuận lợi.

Chỉ cần Bàn Cổ chân thân ngưng tụ hoàn thành, chỉ cần tìm được Bàn Cổ chi tâm của đại thế giới này là có thể lập tức nhục thân thành thánh!

Lúc này, linh khí vô tận đổ dồn về quanh thân Hoa Dịch, nhưng lượng linh lực mà một vị Thánh Nhân cần tiêu hao hạo hãn đến dường nào!!

Đến mức toàn bộ lãnh địa tộc Hỏa Kỳ Lân đều bị một tầng xoáy linh khí khổng lồ bao phủ.

Xoáy linh khí như cuồng phong che trời lấp đất, bao phủ gần một phần sáu khu vực Bắc Hoang, thật là hùng vĩ.

Điều này cũng khiến nhiều chủng tộc Bắc Hoang càng thêm khẳng định Nhân Hoàng đang tu luyện trong lãnh địa Hỏa Kỳ Lân.

Bởi vì chỉ có một vị Thánh Nhân mới có năng lực dẫn động một

trận thiên địa dị tượng và linh khí hạo hãn như vậy!

Cứ thế, Hoa Dịch tu luyện ở Hỏa Kỳ Lân tộc đã gần ba mươi năm.

Trong ba mươi năm đó, nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp đã một tay đánh lui vạn tộc đại quân của nữ thủ lĩnh Phong Ca phái tới.

Đồng thời thừa thắng truy kích, một hơi hạ luôn chủ thành của tộc Phong Kỳ Lân.

Vì bị đánh bại đường đường chính chính, hơn nữa Nhân Hoàng chúa tể Tam Giới trong truyền thuyết vẫn chưa xuất hiện, cho nên thất bại lần này Phong Ca tâm phục khẩu phục, dẫn lĩnh tộc Phong Kỳ Lân triệt để quy thuận dưới trướng Hỏa Kỳ Lân tộc, trở thành một trợ lực lớn cho Hỏa Diệp!

Sau khi thu phục Phong Ca và toàn bộ thế lực tộc Phong Kỳ Lân, trong những ngày tiếp theo, Hỏa Diệp đầy mị lực cuồng dã lại dẫn lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc đông chinh tây chiến, đánh đâu thắng đó.

Lần lượt đánh bại tộc Thủy Kỳ Lân và thu phục tộc Thánh Kỳ Lân.

Chương 157

Bất đắc dĩ, sau ba mươi ba năm Hoa Dịch thâm tu, đối mặt với sự trỗi dậy mạnh mẽ của Hỏa Diệp, Tử Điện của tộc Lôi Kỳ Lân và Lung Nguyệt của tộc Ám Kỳ Lân buộc phải lập liên minh đại quân, hình thành thế trận giằng co!

Nhưng bất kỳ sinh linh nào ở Bắc Hoang cũng biết, cho dù như vậy cũng không cầm cự được lâu.

Binh bại như núi đổ, nguyên nhân ban đầu là vì sự xuất hiện của một vị Thánh Nhân ở Hỏa Kỳ Lân tộc.

Điều này trực tiếp khiến cả Bắc Hoang đều vô cùng kiêng dè, không dám dốc toàn lực chiến đấu, sợ làm nộ vị Nhân tộc Nhân Hoàng đứng sau Hỏa Kỳ Lân!

Cộng thêm uy nghiêm của Nhân Hoàng, vô số chủng tộc lần lượt phản chiến, gia nhập tộc Hỏa Kỳ Lân của Hỏa Diệp.

Hỏa Diệp cũng là một người phụ nữ thông minh, nàng thừa thắng truy kích và đưa ra khẩu hiệu đại thống nhất, chỉ cần trở thành Kỳ Lân Hoàng là có thể được Nhân tộc che chở, Kỳ Lân tộc sẽ mãi hưởng bình yên, lánh xa chiến tranh, tung hoành khắp đại địa Bắc Hoang.

Đối với các chủng tộc bại trận, nàng cũng khoan dung, không hề vô cớ sát hại, biến họ thành sức mạnh của mình.

Cũng vì vừa công tâm vừa công thành, thể hiện sức hút cá nhân và chiến lực vô song, nên quân đội của Hỏa Diệp ngày càng lớn mạnh, các chủng tộc sinh linh tìm đến nương nhờ ngày càng nhiều.

Đóm lửa nhỏ ngày nào nay đã thành đám cháy rừng lớn!!

Năm xưa tộc Thánh Kỳ Lân chủ động quy thuận cũng vì nhìn thấu

điểm này, tộc Thủy Kỳ Lân thì chỉ kháng cự lấy lệ rồi cũng ngoan ngoãn bị thảo phạt.

Cứ thế, không biết từ bao giờ bốn mươi năm đã trôi qua, Hỏa Kỳ Lân tộc đã trở thành chủng tộc mạnh nhất Bắc Hoang.

Đã có vô số sinh linh truyền tụng rằng nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp là thiên mệnh sở quy, định sẵn sẽ trở thành Kỳ Lân nữ hoàng chân chính, dẫn dắt Kỳ Lân tộc tìm lại huy hoàng năm xưa!

Bốn mươi năm trôi qua trong vô thức, lúc này tại chiến trường giao giới giữa tộc Hỏa Kỳ Lân của Hỏa Diệp và liên quân của Lung Nguyệt, Tử Điện.

Binh bại như núi đổ, ngày càng nhiều chủng tộc bắt đầu phản chiến, quân tâm của tộc Ám Kỳ Lân và Lôi Kỳ Lân cũng dao động, đều hy vọng có thể sớm kết thúc chiến tranh để Kỳ Lân tộc đón chào hòa bình thực sự.

Trước mắt, phía sau Hỏa Diệp là đại quân hàng triệu tỷ sinh linh Bắc Hoang từ ba chủng tộc, cùng với Thánh Hoa, Lạc Thủy, Phong Ca, ba vị tiên thiên kỳ lân.

Nhìn cảnh này, sau một hồi lâu đứng trên tường thành cao ngất, nữ thủ lĩnh tộc Lôi Kỳ Lân Tử Điện với khuôn mặt tuyệt mỹ cuối cùng đạm mạc nói: "Đến đây là kết thúc rồi sao..." Nghe thấy một tiếng thở dài, vị thủ lĩnh Ám Kỳ Lân bên cạnh cũng bước tới.

"Ai, Tử Điện, hiện tại quân tâm hoảng loạn, trong tộc ta cũng có nhiều tộc nhân đang phản đối chiến tranh rồi." Mang theo giọng điệu bất lực và tự giễu, nữ thủ lĩnh Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt nhỏ nhắn bước tới đứng cạnh Tử Điện, lặng lẽ nhìn xuống đại quân dưới thành và kiễng chân nói: "Tử Điện, lựa chọn của ta không sai chứ?

Hiện tại ngày càng nhiều sinh linh bắt đầu phản chiến, tộc nhân

hai tộc ta cũng vô cùng dao động, trải qua gần trăm năm chiến tranh, Bắc Hoang đã bị ngọn lửa chiến tranh thiêu đỏ rực, vô số Kỳ Lân đã tử thương, có lẽ hiện tại Kỳ Lân tộc không thể chịu đựng thêm cuộc chiến này nữa rồi." Nghe vậy, Tử Điện vốn cao ráo lạnh lùng luôn bình thản, lúc này trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng thở dài một tiếng: "Lung Nguyệt, đừng nói nữa, ai lại không hy vọng bình yên, ai lại thích giết chóc, năm xưa chúng ta cũng chỉ vì lý niệm khác nhau mà thôi, ai ngờ nó lại diễn biến thành một trận chiến kéo dài gần hai trăm năm như thế này." "Ha, nghe Hỏa Diệp nói, chỉ cần có thể làm Kỳ Lân Hoàng, thì Kỳ Lân tộc có thể triệt để bám lấy đùi lớn của Nhân tộc, như vậy cuộc chiến kéo dài gần hai trăm năm ở Bắc Hoang cuối cùng cũng hạ màn, Kỳ Lân tộc ta cũng có thể nghỉ ngơi bồi bổ, có lẽ đó mới là kết cục tốt nhất." Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt và Lôi Kỳ Lân Tử Điện cứ thế đứng trên tường thành kẻ tung người hứng, lúc này hai vị tiên thiên kỳ lân từng cùng Thủy Kỳ Lân Hoàng chinh chiến Hồng Hoang mới nhớ lại tín niệm ban đầu khi phát động cuộc đại chiến này.

Chẳng phải vì không yên tâm để Băng Tuyết đảm nhận vị trí Kỳ Lân Hoàng, sợ nàng đưa Kỳ Lân tộc đi vào con đường diệt vong nên mới phát động đại chiến sao?

"Nhưng tín niệm là tín niệm, một khi đã đánh là mọi người đều đánh ra chân hỏa, rồi tín niệm bị lãng quên, dần dần diễn biến thành một trận chiến giằng co trăm năm, cuối cùng mọi người đều chỉ vì truy danh trục lợi, truy cầu cái hư vinh chết tiệt đó, tất cả đều bản mạt đảo trí." Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt đạm mạc mở lời, thực tế nàng có thực lực Trảm Tam Thi Chuẩn Thánh nhưng trong bối cảnh này cũng vô năng vi lực.

Nếu như đánh chết Hỏa Diệp, thì Kỳ Lân tộc ở Bắc Hoang sẽ lập tức phân băng ly tích.

Trật tự khó khăn lắm mới tái lập sẽ tan biến trong chốc lát, đó

chắc chắn là đòn chí mạng nhất đối với toàn bộ Kỳ Lân tộc!

Cuối cùng, Tử Điện và Lung Nguyệt rũ bỏ mọi hiềm khích, quay đầu nói: "Ngươi đi thông tri cho Hỏa Diệp của tộc Hỏa Kỳ Lân đi." "Ta nguyện ý hòa đàm!" "Rõ!" Nhận lệnh, nữ phó quan bên cạnh lập tức thở phào nhẹ nhõm, gật đầu rồi biến mất khỏi thành.

Sau khi nói xong, Tử Điện và Lung Nguyệt mỉm cười với nhau.

Không biết vì sao, đột nhiên họ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Cùng lúc đó, nhận được tin hòa đàm, thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp đôi mắt lóe lên: "Cuộc chiến này cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi." Nói rồi, nàng ngẩng đầu, đôi mắt đỏ rực tràn đầy ánh sáng.

Chiến tranh sắp kết thúc, Kỳ Lân tộc sẽ tràn ngập ánh sáng tương lai, đương nhiên tất cả đều phải quy công cho tiên thiên Nhân Hoàng.

Vì Hỏa Diệp biết nếu không nhờ uy hiếp của Nhân Hoàng ở Bắc Hoang, thì làm sao có thể chiến thắng như hiện tại.

Có lẽ chiến tranh ở Bắc Hoang vẫn sẽ giằng co và dẫn đến diệt vong.

Lúc này, vị nữ thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân đầy dã tính không khỏi cảm thán, nếu Thủy Kỳ Lân Hoàng còn sống thì Kỳ Lân tộc hào hùng tuyệt đối sẽ không phân liệt thành bảy bộ lạc.

Sáu vị tiên thiên kỳ lân khác tuyệt đối không dám tạo phản.

Nhưng hiện tại không còn cách nào, Thủy Kỳ Lân Hoàng đã qua đời, năm vị tiên thiên kỳ lân còn lại đều không tận tai nghe thấy di ngôn của ngài nên mới mở ra cuộc đại chiến phân chia Bắc Hoang này.

Giống như năm xưa, tất cả các thủ lĩnh đều muốn thống nhất Kỳ Lân tộc, đều muốn làm Kỳ Lân Hoàng, đều có tín niệm kiên định.

Cũng chính vì thế nên căn bản không phân biệt được ai đúng ai sai, cứ thế giết chóc cho đến khi Nhân Hoàng xuất hiện mới hóa can qua thành ngọc bạch.

Một lúc sau, cổng thành Ám Chi của tộc Ám Kỳ Lân mở toang, Tử Điện và Lung Nguyệt cùng bước ra.

Hỏa Diệp cũng mỉm cười bước tới, cứ thế ba tộc xóa bỏ hiềm khích, một cuộc đại chiến Kỳ Lân tộc kéo dài gần hai trăm năm cuối cùng đã hạ màn.

Nhưng bao gồm cả Hỏa Diệp, sáu vị nữ tộc trưởng tiên thiên kỳ lân vẫn còn bước cuối cùng, đó là đi kiến diện Kỳ Lân Hoàng hiện tại, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết!

Cũng đúng lúc này, trải qua đúng bốn mươi năm thời gian, Hoa Dịch cuối cùng đã tu luyện Ác Thi đến hậu kỳ.

Trong sơn cốc phúc địa của Hỏa Kỳ Lân tộc, hào quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, mây lành vô tận lan tỏa khắp bầu trời.

Từng luồng hơi thở sinh mệnh từ đó phóng ra khiến trăm hoa đua nở.

Tu luyện của người khác đều là cướp đoạt từ thiên địa, nhưng duy chỉ có Hồng Mông Tạo Hóa Quyết của Hoa Dịch, vốn được tạo ra từ toàn bộ tâm huyết của Bàn Cổ đại thánh, mới là khai thiên chi quyết.

Khi tu luyện, không chỉ hấp thụ linh khí thiên địa mà còn không ngừng tỏa ra sinh mệnh chi khí phản bổ lại thiên địa.

Sử dụng cộng sinh chi pháp để thiên địa vạn vật cùng được hưởng lợi, lợi ích là tu vi càng mạnh thì khả năng phát triển bền vững càng cao, khiến thế giới không bao giờ đi vào con đường phá diệt.

"Có lẽ năm xưa Bàn Cổ đại thánh sáng tạo ra Hồng Mông Tạo Hóa Quyết là để tránh vận mệnh đại phá diệt của thế giới trước, tạo

ra một loại công pháp hoàn toàn mới cho sinh linh thế giới này, càng tu luyện linh lực của thế giới Hồng Hoang càng nồng hậu, đạt đến sự cộng sinh hỗ lợi thực thụ!" Càng tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, Hoa Dịch càng có sự minh ngộ, anh có thể phỏng theo Hồng Mông Tạo Hóa Quyết để sáng tạo ra một loại công pháp giản lược hoàn toàn mới rồi truyền bá xuống.

Loại công pháp này tuy không bằng nguyên bản Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, nhưng so với Cửu Chuyển Huyền Công, Bát Cửu Huyền Công thì cường đại và tinh diệu hơn nhiều, cũng có thể thiên biến vạn hóa, uy lực vô cùng, có khả năng phản bổ thiên địa trên diện rộng, đạt tới sự vĩnh hằng.

Khiến cho cái gọi là sự phá diệt đáng sợ của hỗn độn hư không vĩnh viễn không xảy ra!

Nghĩ vậy, Hoa Dịch cảm thấy rất khả quan, định tiếp tục trầm tâm tu luyện, nhưng đúng lúc này!

Chương 158

"Giúp ta với." Đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nữ hư vô phiêu miểu nhưng lạnh lùng.

"Ai!!" Một câu nói khiến Hoa Dịch lập tức mở mắt, tràn đầy cảnh giác, nhưng giây tiếp theo anh phát hiện bên cạnh mình, chính xác là phía trên không trung phía trước, đang đứng một bé gái tóc xanh, khuôn mặt không chút cảm xúc đang nhìn mình.

Hai con mắt xanh biếc to tròn đẹp như bầu trời xanh thẳm.

"Ngươi là ai!?" Nhìn bé gái kỳ lạ trước mắt, Hoa Dịch lập tức cảnh giác, đồng thời trong lòng vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng anh là một vị Thánh Nhân, tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Kinh nên nhạy bén hơn hẳn Thánh Nhân thông thường.

Vậy mà bé gái tóc xanh thần bí này lại có thể xuất hiện bên cạnh anh một cách lặng lẽ không tiếng động!!

Bé gái trước mắt khoảng chừng tám tuổi, khuôn mặt không biểu tình, đứng giữa không trung, mặc một chiếc váy nước màu xanh, mái tóc dài màu xanh nhạt tung bay, mang một vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành không thuộc về lứa tuổi hiện tại.

Tuy nhiên Hoa Dịch có thể cảm nhận được bé gái nhìn có vẻ non nớt này lại có thực lực cực kỳ khủng bố.

Có lẽ thực lực so với nhục thân thành thánh thì còn kém xa, nhưng các vị Chuẩn Thánh thông thường, thậm chí là Khổng Tuyên, Hậu Thổ, Phượng Hậu hay bất kỳ vị nào trong Thập Nhị Tổ Vu đều không phải đối thủ của nàng.

Thậm chí ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất có Hỗn Độn Chung có lẽ

cũng không làm gì được nàng.

Bởi vì trước mắt anh là một tồn tại có tu vi vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, không!

Chính xác là Bán Thánh!

Hoa Dịch vẻ mặt nghiêm túc, quanh thân bắt đầu tỏa ra những dao động thánh lực khủng bố, rồi lại nghiêm trọng hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!?" Nghe thấy câu hỏi của Hoa Dịch, bé gái tóc xanh lắc đầu, rồi đưa ngón tay thon dài chỉ về phía xa và dùng giọng nói hư ảo: "Đến rồi." "Lại biến mất rồi?

Là ai vậy?" Đối mặt với lời nói của tiểu nữ hài, Hoa Dịch nhíu mày thật sâu.

Đúng lúc này, một làn gió nhẹ thổi qua, làm mái tóc của cô bé bay bay, lay động gấu váy màu lam.

Cô bé vẫn đang đi chân trần.

Ngay tại khoảnh khắc đó, chỉ thấy tiểu nữ hài tóc lam xinh đẹp kia, sắc mặt lộ vẻ không linh nói: "Yêu tộc, Đế Tuấn." "!!!!!" Được rồi, chỉ một câu nói thôi đã khiến Hoa Dịch sững sờ, rồi đôi mắt trợn tròn trong nháy mắt: "Cái gì!?

Đế Tuấn!!" Nghe thấy cái tên này, Hoa Dịch giật mình kinh hãi, nhưng giây tiếp theo, trên khuôn mặt tiên nhan tuyệt mỹ khuynh thành của tiểu nữ hài tóc lam lại lộ ra một tia bi thương.

"Có lẽ, đều không kịp nữa rồi." Lời chưa dứt, chỉ thấy cô bé trong nháy mắt hóa thành muôn vàn quang nhứ (sợi sáng), tiêu tán giữa đất trời.

"....." Những sợi sáng tràn ngập bầu trời, phản chiếu ánh mặt trời, đẹp đẽ như thể rắc xuống thất sắc quang hoa.

Chứng kiến tất cả, Hoa Dịch trầm ngâm không nói, nhưng rất nhanh đã đưa ra quyết định.

Bất kể tiểu nữ hài tóc lam kia là ai, nhưng có một câu nói hắn nghe rất rõ ràng, chính là Yêu tộc Đế Tuấn!

"Tiểu nữ hài kia đã nói Yêu tộc Đế Tuấn, ngón tay lại chỉ về hướng đó, chẳng lẽ có nghĩa là Đế Tuấn ở phương hướng đó!?" Đôi mắt Hoa Dịch sáng lên.

Sau khi tu luyện Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, trực giác của hắn ngày càng trở nên nhạy bén, hầu như đạt đến trình độ chính xác một trăm phần trăm.

Nếu nói theo cách huyền ảo hơn, thì trực giác đó có thể phỏng đoán được thiên cơ!

Ngay lập tức không chút do dự, Hoa Dịch đứng dậy khỏi bãi cỏ mà hắn đã ngồi thiền suốt gần bốn mươi năm, bởi vì trực giác bảo hắn rằng Yêu tộc Đế Tuấn có khả năng đang ở hướng đó!

Sau lưng hắn, Tiên Thiên Ngộ Đạo Thần Thụ trong nháy mắt biến mất, ánh nắng chan hòa, bầu trời trên núi Thái Hành xanh biếc một màu.

Nhìn thế giới rộng lớn mà đã lâu chưa bước chân ra ngoài, trên mặt Hoa Dịch đột nhiên lộ vẻ mong chờ.

Bởi vì là Nhân Hoàng của Nhân tộc và Phượng Hoàng của Phượng tộc, lại được gia trì bởi khí vận của cả hai tộc nên một khi Đông Hoang và Nam Hoang có biến động, hắn sẽ lập tức cảm nhận được.

Nhưng hiện tại Đông Hoang và Nam Hoang đều bình thường, nơi khiến hắn hứng thú lúc này chỉ có Bắc Hoang.

"Một lần tu luyện đã gần bốn mươi năm, cũng không biết bên

ngoài như thế nào, thế giới Bắc Hoang ra sao!" Hoa Dịch khẽ cử động gân cốt, cảm nhận thánh lực trong cơ thể ngày càng bàng bạc, thực lực tinh tiến.

Sau đó hắn ngẩng đầu nhìn về hướng tiểu nữ hài tóc lam vừa chỉ, trên mặt lộ ra một tia thần sắc ngoạn vị.

"Hiện tại là lúc nên tìm chút niềm vui rồi." Dù sao hiện tại hắn đã tu luyện đến cảnh giới Ác Thi đại viên mãn, chỉ còn thiếu một thứ có thể thay thế Bàn Cổ chi tâm.

Đã như vậy, ở lại đây cũng chẳng có ích gì, chi bằng đi theo hướng tiểu nữ hài đã chỉ để xem thử, thăm dò rốt cuộc là chuyện gì!

Ngay lập tức, Hoa Dịch sải bước đi ra ngoài thung lũng của bộ tộc Hỏa Kỳ Lân.

Bên ngoài núi Thái Hành, lãnh địa của bộ tộc Hỏa Kỳ Lân ngày càng cường thịnh và phồn hoa.

Lúc này, bên trong đại điện của bộ tộc Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Diệp - thủ lĩnh của Tiên Thiên Hỏa Kỳ Lân đang thương nghị cùng thủ lĩnh của năm bộ tộc Tiên Thiên Kỳ Lân khác.

"Ta nghĩ, chúng ta không cần dẫn đại quân đi, ta sẽ đích thân đi một chuyến, sau đó buộc Băng Tuyết phải nhường vị!" "Ai, tuy rằng để Băng Tuyết trở thành Kỳ Lân Hoàng là di ngôn của Mẫu Hoàng đại nhân, nhưng những năm qua mọi người đều thấy rồi, Băng Tuyết căn bản không có năng lực thống nhất Kỳ Lân tộc." "Hừ, chúng ta phân phân hợp hợp đánh nhau bao nhiêu năm nay, tin rằng Băng Tuyết cũng thấy mình không thích hợp làm Kỳ Lân Hoàng.

Với tính cách của nàng, tin rằng sau khi ta đến, nàng nhất định sẽ chủ động nhường vị." "Được rồi, vậy ta không dẫn đại quân đi, để tránh thương vong không đáng có." Một lát sau, trong đại điện, sáu vị

thủ lĩnh Tiên Thiên Kỳ Lân đang thảo luận xem nên đến chủ thành Kỳ Lân tộc, tức đại điện của Thủy Kỳ Lân như thế nào.

Nên cứng rắn phái trăm ức đại quân đi, hay sáu người bọn họ tự mình đến gặp Kim Băng Tuyết Kỳ Lân Nữ Hoàng.

Hiện tại mọi thứ đều đang phát triển theo hướng hoàn mỹ, vô số chủng tộc sinh linh trên đại địa Bắc Hoang cuối cùng cũng thấy được ánh sáng hòa bình.

Bởi vì những cuộc chiến kéo dài đã khiến chúng Kỳ Lân tộc mệt mỏi cả thân lẫn tâm, nên mọi người không muốn chém giết lẫn nhau nữa.

Dù sao liên quan đến chuyện của tộc mình, Hỏa Diệp và sáu vị Kỳ Lân Nữ Vương khác cũng không hy vọng có thêm những tổn thương vô vị.

Nhưng đúng lúc này, khi mọi người đang thương nghị, bỗng nhiên phía trên đại điện Hỏa Kỳ Lân tộc lóe lên thánh quang, một bóng hình uy nghiêm xuất hiện.

"Ta tuyệt đối không nhìn lầm, Nhân Hoàng các hạ!!!" Thủ lĩnh Hỏa Diệp đang thảo luận, ngẩng đầu lên nhìn thấy bóng người đó thì sắc mặt đại biến, vội vàng quỳ một chân xuống đất: "Không biết Tiên Thiên Nhân Hoàng giá lâm, Hỏa Diệp có lỗi vì chưa từ xa nghênh đón, xin hãy thục tội!!" "Nhân Hoàng!?" "Nhân Hoàng!?" "!!!!!" Trong khoảnh khắc, tất cả các Tiên Thiên Kỳ Lân đều kinh hãi thất sắc, vẻ mặt chấn động.

Không sai, người vĩ ngạn vô cùng trước mắt chính là Tiên Thiên Nhân Hoàng trong truyền thuyết!!

Nhưng Hoa Dịch chỉ thản nhiên liếc nhìn năm vị nữ tộc trưởng Tiên Thiên với sắc mặt khác nhau kia một cái, không hề đáp lời, mà

nhìn Hỏa Diệp đang quỳ dưới đất hỏi.

Chương 159

“Nói cho ta biết, phương hướng đó có cái gì!?” Hoa Dịch chỉ về phương hướng mà tiểu nữ hài tóc lam đã chỉ.

Hỏa Diệp nhìn theo, vô thức đáp!

“Nhân Hoàng, đó là hướng chủ thành của Kỳ Lân tộc ta, đại điện của Mẫu Hoàng.

Sao Ngài lại hỏi địa điểm đó!?” Bởi vì bất kể là ai, chỉ cần chỉ về phía Bắc, thì thứ hiện lên đầu tiên chính là chủ thành Kỳ Lân tộc, đại điện Thủy Kỳ Lân.

Đây là kiến thức chung của sinh linh Bắc Hoang, và Hỏa Diệp cũng vậy!

Hỏa Kỳ Lân, Thánh Kỳ Lân, Lôi Kỳ Lân, Ám Kỳ Lân, Phong Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân, Băng Kỳ Lân đều là do Thủy Kỳ Lân sáng tạo ra.

Vì vậy bao gồm cả Hỏa Diệp, bảy đại Tiên Thiên Kỳ Lân đều gọi Thủy Kỳ Lân là Mẫu Hoàng.

Ngay tại giây phút ấy, nghe thấy câu trả lời, Hoa Dịch khẽ sững sờ, rồi đôi mắt lóe lên.

“Chủ thành Kỳ Lân, đại điện Thủy Kỳ Lân!?

Chẳng lẽ hướng tiểu nữ hài chỉ chính là nơi đó!?” Hoa Dịch lập tức không chút do dự, trực tiếp bước một bước xuyên qua khoảng cách mấy vạn quang niên đến chủ thành Kỳ Lân, đại điện Thủy Kỳ Lân!

Nhưng lúc này, Hỏa Diệp - người mang vẻ đẹp dã tính đứng bên cạnh, lại có chút cẩn thận dè dặt, run rẩy hỏi.

“Cái đó... dám hỏi Nhân Hoàng, Ngài đến đại điện của Mẫu Hoàng chúng tôi là vì chuyện gì!?” Chủ thành Kỳ Lân là nơi Mẫu Hoàng Thủy Kỳ Lân từng cư ngụ.

Tuy Thủy Kỳ Lân đã tạ thế từ lâu, nhưng trong lòng lục đại Kỳ Lân, đó vẫn là vùng đất thần thánh bất khả xâm phạm.

Thế nên lúc này đối mặt với Hoa Dịch, dù kính sợ đến đâu, Hỏa Diệp cũng phải lên tiếng hỏi trước.

Nghe vậy, Hoa Dịch cũng không giấu giếm, trực tiếp mở miệng: “Ta đang tu luyện trong sơn cốc thì đột nhiên xuất hiện một tiểu nữ hài Kỳ Lân tộc có tu vi Trảm Tam Thi Đỉnh Phong Chuẩn Thánh.

Cô bé chỉ tay về hướng chủ thành Kỳ Lân yêu cầu ta giúp đỡ, và có nhắc đến Yêu tộc Đế Tuấn!” Bởi vì dù sao cũng liên quan đến tổ địa Kỳ Lân tộc, nên hắn mới trả lời câu hỏi của Hỏa Diệp.

Nói xong, Hoa Dịch cũng không quan tâm đến Hỏa Diệp và các Kỳ Lân Nữ Vương đang đứng ngây người ra đó, trực tiếp bước một bước ra khỏi đại điện Hỏa Kỳ Lân.

Trên bầu trời, Hoa Dịch dùng pháp lực hạo đại, trực tiếp di chuyển không gian, súc địa thành thốn, một bước đi được mười vạn quang niên.

Bởi vì tại thời khắc này, trực giác Tiên Thiên mạnh mẽ và nhạy bén mách bảo hắn rằng, tốt nhất nên khẩn trương đến đó, chuyện này có khả năng liên quan đến việc trảm Ác Thi của hắn!

Nếu không đi ngay sẽ không kịp nữa.

Điềm báo này giống hệt như lúc hắn chuẩn bị trảm Thiện Thi vậy!!

Sau khi Nhân Hoàng rời đi, trong đại điện Hỏa Kỳ Lân chìm vào yên lặng, tất cả các Tiên Thiên Kỳ Lân đều không hiểu chuyện gì đang

xảy ra.

Nhưng một lát sau, Thánh Kỳ Lân Thánh Hoa đột nhiên lên tiếng: "Vừa rồi Nhân Hoàng nói có một cô bé tu vi Trảm Tam Thi Đỉnh Phong thuộc Kỳ Lân tộc, tộc ta có cường giả như vậy sao!?" Một câu nói khiến tất cả mọi người trong đại điện, bao gồm cả Hỏa Diệp và bốn vị Tiên Thiên Kỳ Lân khác lập tức phản ứng lại.

"Tiểu nữ hài tóc lam?

Chờ đã..." Giây tiếp theo, sắc mặt của tất cả Tiên Thiên Kỳ Lân đều biến đổi: "Chờ đã...

Chẳng lẽ là!?" Nhưng chưa kịp phản ứng thêm, ngay tại thời điểm đó, sáu vị Tiên Thiên Kỳ Lân Nữ Vương xinh đẹp đều cùng lúc cảm thấy nhói đau ở ngực, rồi đồng loạt phun ra một ngụm tâm huyết.

Kỳ lân phun máu!

Phải biết rằng bọn họ đều là Vô Thượng Chuẩn Thánh Trảm Nhị Thi, thậm chí Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt đã đạt đến bước Trảm Tam Thi, sao có thể vô cớ phun máu!?

Lúc này, tất cả Tiên Thiên Kỳ Lân đều kinh hãi tột độ, bởi vì bọn họ đều cảm nhận được một hơi thở, đó chính là khí tức của Mẫu Hoàng, khí tức của Thủy Kỳ Lân.

Hơi thở đó đang ngày càng yếu ớt đi!

Vì vậy, tất cả Tiên Thiên Kỳ Lân đều vô cùng sợ hãi.

"Khí tức của Mẫu Hoàng!!" "Mẫu Hoàng chưa chết!!

Nhưng nàng đang ngày càng suy yếu, nhất định Mẫu Hoàng đã bị trọng thương nên tâm thần chúng ta mới bị tổn thương theo!!!" "Yêu tộc Đế Tuấn...

Đúng rồi, vừa rồi Nhân Hoàng có nhắc đến Yêu tộc Đế Tuấn,

chẳng lẽ tên đó đã trọng thương Mẫu Hoàng, nên Mẫu Hoàng mới hướng Nhân Hoàng cầu cứu!?" "Yêu tộc!!!!" Khoảnh khắc đó, tất cả Tiên Thiên Kỳ Lân đều phẫn nộ.

Bản tính hung dữ bị kìm nén bấy lâu nay đã thức tỉnh, thực lực siêu cường của lục đại Tiên Thiên Kỳ Lân đồng loạt bộc phát.

Trong cơn thịnh nộ vô hạn, sáu vị nữ tộc trưởng, sáu vị Tiên Thiên Kỳ Lân từng theo Thủy Kỳ Lân làm mưa làm gió đồng loạt phát ra tiếng gầm giận dữ.

Hỏa Diệp với vẻ ngoài dã tính và cuồng dã càng trực tiếp gào lớn: "Đám Yêu tộc đáng chết!

Người đâu, tập kết đại quân, ta phải đi cứu viện Mẫu Hoàng!!" Trong nháy mắt, lục đại Kỳ Lân đều triệu tập vệ đội của mình.

Khoảnh khắc sau, bên ngoài Hỏa Chi Thành, trăm ức đại quân Bắc Hoang tề tụ.

Vốn dĩ Kỳ Lân tộc nội chiến thì suy yếu, nhưng một khi đoàn kết tập kết lại thì vô cùng cường đại.

Đặc biệt là dưới sự dẫn dắt của sáu vị Tiên Thiên Kỳ Lân.

Sau đó, trăm ức Kỳ Lân phẫn nộ gầm thét, sát khí đằng đằng tiến về phía đại điện Thủy Kỳ Lân!

Mà lúc này, tại điểm đến của Hoa Dịch và chúng Tiên Thiên Kỳ Lân - chủ thành Kỳ Lân, đại điện Thủy Kỳ Lân.

Bên trong bên ngoài đại điện, bao gồm cả chủ thành, đâu đâu cũng là thi thể của Kỳ Lân tộc.

Tiên huyết nhuộm hồng đại địa, chủ thành Kỳ Lân từng phồn hoa tột bậc nay đã thây chất thành núi.

Vô số Kỳ Lân chết thảm, thậm chí có những cái xác không còn

nguyên vẹn!!

Chương 160

Đồ thành, hai chữ đáng sợ này đang diễn ra tại đây.

Nhưng tình hình bên trong lại không truyền được ra ngoài, đó là vì Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận đang bao trùm xung quanh chủ thành Kỳ Lân phương viên mấy trăm dặm!

Bản giản dịch của Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận tuy không thể đối phó với Thánh Nhân, nhưng vẫn có thể che giấu thiên cơ, ngăn chặn thiên nhân cảm ứng của Thánh Nhân đối với chủ thành Thủy Kỳ Lân.

Trên thi thể của các tộc nhân Kỳ Lân, vô số quân đội Yêu tộc đang đứng đó.

Chúng canh phòng nghiêm ngặt, tay cầm binh khí, thấy sinh linh nào còn sống là giết, bên trong bên ngoài chủ thành máu đã chảy thành sông.

Trận pháp bao phủ xung quanh cũng là để ngăn chặn sinh linh bên trong trốn thoát.

Trong đại điện Thủy Kỳ Lân máu chảy thành sông, thây phơi khắp nơi, theo sau một luồng lực đạo khổng lồ, tiểu nữ hài tóc lam phun ra một ngụm tiên huyết, rồi ngã mạnh xuống đất, sắc mặt trắng bệch, vẻ mặt vô cùng thống khổ và suy yếu.

"Mẫu Hoàng đại nhân, Mẫu Hoàng đại nhân!!" Lúc này, Kỳ Lân Nữ Hoàng Băng Tuyết kinh hãi thất sắc, vừa lăn vừa bò đến ôm tiểu nữ hài đang bị trọng thương vào lòng.

Nhưng cũng chính lúc này.

"Ha ha ha, Thủy Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân!!

Ngươi xem dáng vẻ hiện tại của ngươi đi, còn đâu tiên tư phong hoa tuyệt đại tranh bá Hồng Hoang thuở nào!!

Bản đế thật sự thấy buồn thay cho ngươi a!!!" Phía trước Kỳ Lân Nữ Hoàng và tiểu nữ hài, một bóng hình vĩ ngạn đang chậm rãi bước tới, trên mặt lộ rõ vẻ giễu cợt và cười lạnh đầy tàn nhẫn, như thể đang chứng kiến một cảnh tượng vô cùng thú vị và nực cười.

Không phải ai khác, chính là yêu đế của Yêu tộc, Đế Tuấn!

"Đế Tuấn!!" Ôm tiểu nữ hài tóc lam trong lòng, Kỳ Lân Nữ Hoàng nghiến răng nghiến lợi, hận không thể cùng hắn đồng quy vu tận.

Tuy nhiên, lúc này chỉ thấy Đế Tuấn với vẻ mặt giễu cợt và khinh miệt nói: "Thủy Kỳ Lân, bản đế không ngờ ngươi sớm đã là nến trước gió, vết thương cũ do Long tộc và Phượng tộc gây ra cho ngươi đến nay vẫn chưa hồi phục.

Tất cả chỉ là làm bộ làm tịch.

Nếu biết ngươi như vậy, từ trăm năm trước bản đế đã hạ gục ngươi rồi, cần gì phải chờ đến lúc này!?" Tiểu nữ hài tóc lam sắc mặt trắng bệch cố sức ngẩng đầu, nhưng vì quá suy yếu và thống khổ nên không thể thốt nên lời.

Máu tươi đỏ thẫm nhuộm đỏ cả tà áo lam xinh đẹp vốn có.

"Hóa ra ngươi sớm đã không còn dáng vẻ phong hoa tuyệt đại năm xưa, đến mức chỉ có thể biến thành hình dạng tiểu nữ hài để kéo dài hơi tàn.

Thủy Kỳ Lân, ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng!!" Nhìn tiểu nữ hài đang nằm trong lòng Kỳ Lân Nữ Hoàng với vẻ mặt thống khổ, Đế Tuấn lộ rõ vẻ thất vọng và cười lạnh.

Một lát sau, Thủy Kỳ Lân trong hình hài tiểu nữ hài cố gắng hết sức ngẩng đầu lên, nhìn Đế Tuấn và chúng Yêu tộc, dù vô cùng suy

yếu nhưng vẫn đầy căm hận nói.

"Khụ khụ...

Đế Tuấn, Yêu tộc... chỉ cần có ta ở đây, các ngươi đừng hòng khống chế Kỳ Lân tộc.

Ta có chết cũng không thể, vĩnh viễn không bao giờ có chuyện đó!!!" "Mẫu Hoàng!!

Mẫu Hoàng!!" Nói xong, tiểu nữ hài lại thống khổ nôn ra hai ngụm máu.

Đúng vậy, tiểu nữ hài này không phải ai khác, chính là chân thân bị trọng thương của Kỳ Lân thủy tổ - Thủy Kỳ Lân!

Do năm xưa bị Long tộc và Phượng tộc liên thủ tấn công nên bị trọng thương, cho đến nay vẫn chưa lành, thương thế ngày càng nghiêm trọng.

Cuối cùng, từ tiên tư phong hoa tuyệt đại thuở nào, nàng buộc phải thoái hóa về hình dạng tiểu nữ hài như hiện tại để bảo toàn tính mạng.

Sau trận Long Hán Đại Kiếp, cả ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đều bị trọng thương, đặc biệt là Kỳ Lân tộc, ngay cả Thủy Kỳ Lân cũng không thể duy trì dáng vẻ ban đầu.

Nhưng cũng chính vì thế, khi cảm nhận được nguy cơ từ Yêu tộc, Thủy Kỳ Lân trong trạng thái tiểu nữ hài đã chọn cách giả chết để ẩn mình, nhằm trấn áp đám Yêu tộc chưa rõ thực hư.

Nàng biết, chỉ cần nàng chưa chết, Yêu tộc sẽ không dám manh động.

Thế nên khi Đế Tuấn của Yêu tộc lần đầu tiên tiến vào đại điện Kỳ Lân tộc, nàng đã cố ý phóng ra một tia khí tức để Đế Tuấn cảm

nhận được, nhằm khiến hắn kiêng kỵ mà kéo dài thời gian.

Nhưng Thủy Kỳ Lân cũng biết cách này không kéo dài được bao lâu, Kỳ Lân tộc bên trong thì không ngừng nội chiến, bên ngoài thì vô số Yêu tộc hổ thị đam đam, đã sắp tiến đến bờ vực sụp đổ!

Tuy nhiên đúng lúc này, một tin tức gây chấn động xuất hiện: Nhân Hoàng hiện thân tại Bắc Hoang và đang ở bộ tộc Hỏa Kỳ Lân.

Điều này khiến Thủy Kỳ Lân ngay lập tức thấy được hy vọng.

Có lẽ ngay cả Hoa Dịch cũng không ngờ rằng sự xuất hiện của mình lại mang đến sự thay đổi lớn lao như vậy cho đại địa Bắc Hoang, mang lại hy vọng tái sinh cho bộ tộc Kỳ Lân vốn đã định sẵn là sẽ bị tiêu diệt.

Tiếp theo đó như mọi người đã biết, thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân tộc là Hỏa Diệp đã phất cao đại kỳ, nhờ vào danh hào của Tiên Thiên Nhân Hoàng mà thống nhất đại địa Bắc Hoang.

Việc tập hợp lại bộ tộc Kỳ Lân vốn đã tan rã này đã khiến Đế Tuấn của Yêu tộc có chút luống cuống.

Bởi vì một khi lục đại Kỳ Lân tề tựu, kế hoạch của Yêu tộc sẽ hoàn toàn đổ bể.

Thế nên Yêu Đế Đế Tuấn mới đột ngột giáng lâm đại điện Thủy Kỳ Lân, dùng cả uy hiếp lẫn dụ dỗ, muốn ngửa bài, muốn lấy được thứ mà Nữ Oa Hoàng đã chỉ đích danh.

Nhưng cũng nhờ một lần xông bừa này mà Đế Tuấn mới tình cờ phát hiện ra, hóa ra Thủy Kỳ Lân sớm đã không còn thần uy năm xưa, tiên tư phong hoa tuyệt đại giờ chỉ là một đứa trẻ suy yếu mà thôi.

Vì vậy mới có cảnh tượng như lúc này.

Nếu không, với thực lực Bán Thánh từng một mình chống lại cả

Long Vương và Phượng Hậu của Thủy Kỳ Lân năm xưa, Đế Tuấn của Yêu tộc cũng không dám tùy tiện ra tay!

Lúc này, Đế Tuấn đã quyết tâm làm tới cùng, hắn huyết tẩy chủ thành Kỳ Lân và dùng Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận bản giản hóa để che giấu thiên cơ.

Cuối cùng, sau khi lấy được thứ đó, hắn sẽ dùng Thủy Kỳ Lân để uy hiếp toàn bộ Kỳ Lân tộc, bắt bọn họ phải nghe theo mệnh lệnh của Yêu tộc, trở thành bia đỡ đạn mạnh nhất để tấn công Nhân tộc.

Tuy vậy, Đế Tuấn vẫn không thể tính toán vạn vô nhất thất.

Chương 161

Ngay trước khi Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận hoàn toàn bao phủ, Thủy Kỳ Lân trong hình dạng tiểu nữ hài đã dùng chút sức lực cuối cùng để đưa hóa thân đến địa phận Hỏa Kỳ Lân tìm Nhân Hoàng Hoa Dịch cầu cứu.

Nàng biết hiện tại người duy nhất có thể kháng cự lại Yêu tộc và cứu lấy Kỳ Lân tộc chỉ có Nhân tộc, chỉ có Nhân Hoàng của Nhân tộc mà thôi!!

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc cuối cùng khi tiểu nữ hài truyền tin, Yêu Đế Đế Tuấn đã từ trên trời giáng xuống, phá vỡ phòng ngự và trọng thương nàng.

Đó là lý do vì sao lời chưa nói hết thì hóa thân của tiểu nữ hài đã tan biến thành muôn vàn quang nhứ.

Tất nhiên, nếu Hoa Dịch không để tâm đến chuyện này thì âm mưu của Yêu tộc chắc chắn sẽ thành công, và sự diệt vong của Kỳ Lân tộc là điều không thể tránh khỏi.

Nhưng, câu nói đó của Hoa Dịch chính là biến số duy nhất trong đại kiếp của Kỳ Lân tộc lần này!!

Lúc này, Thủy Kỳ Lân trong hình hài tiểu nữ hài lại nôn ra một ngụm tâm huyết, vết thương chồng chất vết thương.

Ngay khoảnh khắc đó, Yêu Đế Đế Tuấn đang đứng trong đại điện Kỳ Lân tộc đã mất sạch kiên nhẫn.

Hắn cười lạnh bước tới, vươn bàn tay độc ác về phía Thủy Kỳ Lân đang nằm gục dưới đất.

“Được rồi, thời gian của bản đế không còn nhiều.

Thủy Kỳ Lân, nói cho ta biết thứ đó ở đâu, như vậy bản đế có thể cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng hơn!" "Ư...

ư...." Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ tiểu nữ hài lộ vẻ thống khổ, bởi vì bị Yêu Đế Đế Tuấn một tay bóp cổ nhấc bổng lên.

"Không được làm hại Mẫu Hoàng đại nhân, ta liều mạng với ngươi!!" Lúc này, Kỳ Lân Nữ Hoàng với vẻ mặt bi phẫn xông tới, không tiếc thân mình định tự bạo!!

Nhưng Đế Tuấn chỉ hờ hững liếc nhìn, tùy tay phất một cái!

"Hừ, bản đế không hứng thú với ngươi, cút đi!" Trong khoảnh khắc, thực lực Trảm Tam Thi Đỉnh Phong Chuẩn Thánh bộc phát khiến Băng Kỳ Lân Nữ Hoàng vốn đã bị trọng thương không thể chống đỡ, bị đánh văng sang một bên.

Tu vi của nàng bị Đế Tuấn cấm cố, hắn lộ ra nụ cười nanh độc.

"Đừng vội, Băng Kỳ Lân, đợi bản đế chơi đùa xong với Thủy Kỳ Lân sẽ đến lượt ngươi.

Với nhan sắc như ngươi, cũng không làm mai một thân phận của bản đế." Nói đoạn, Đế Tuấn nắm chặt năm ngón tay, tăng thêm lực đạo, nhìn dáng vẻ thống khổ của Thủy Kỳ Lân mà cười nanh độc nói.

"Hừ, được rồi, Thủy Kỳ Lân, nể tình ngươi là bá chủ Hồng Hoang thế hệ trước, hãy nói cho ta biết thứ đó ở đâu.

Nếu không bản đế không ngại thử một chút cơ thể bé nhỏ này của ngươi đâu, ha ha ha ha, ở Yêu tộc của ta có người rất thích chơi trò này đấy, bảo đảm sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!" Đế Tuấn càng bóp chặt cổ tiểu nữ hài, định sử dụng sưu hồn (lục soát linh hồn), nhưng lập tức phát hiện Thủy Kỳ Lân đáng chết này đã dùng tu vi bao bọc nguyên thần.

Nếu cưỡng ép sưu hồn, nàng sẽ lập tức tự bạo.

Tất nhiên, ở thế giới Hồng Hoang, Đế Tuấn không biết khái niệm "thuốc nổ" là gì, nhưng hành động đó cũng tương đương như vậy.

Vì thế lúc này, Đế Tuấn càng bóp chặt cổ tiểu nữ hài yếu ớt vô tội trước mắt để ép hỏi.

Đúng lúc này, phía sau hắn xuất hiện một tên lính Yêu tộc!

"Bẩm báo Yêu Đế, chúng thần đã tìm thấy vị trí của thứ đó, nhưng uy áp của bảo vật quá mạnh, chúng thần không thể tiếp cận, xin Yêu Đế hãy đích thân tới!" Nghe vậy, đôi mắt Đế Tuấn sáng lên, lập tức nói: "Đã biết!" Sau đó hắn quay đầu lại, cười nanh độc: "Á à, Thủy Kỳ Lân đáng thương, nghĩ lại ngày trước ngươi phong hoa tuyệt đại bao nhiêu, ngay cả bản đế cũng vô cùng ngưỡng mộ, vậy mà giờ lại thảm hại thế này.

Ha ha ha, nhưng ngươi yên tâm, sau này bản đế nhất định sẽ 'yêu thương' ngươi thật tốt!" Nói xong, Đế Tuấn định thẳng tay bóp gãy cổ tiểu nữ hài.

"Không được!!!" "Không ngờ Thủy Kỳ Lân phong hoa tuyệt đại một thời lại chết dưới tay bản đế, ha ha ha ha!!!" Bên cạnh, Băng Tuyết Kỳ Lân Nữ Hoàng gào thét trong tuyệt vọng, tim đau như cắt hòa cùng tiếng cười ngạo mạn vô cùng của Đế Tuấn.

Nhưng đúng lúc này, tu vi của Thủy Kỳ Lân trong hình hài tiểu nữ hài đột ngột bộc phát, xung quanh tỏa ra ánh lam quang rực rỡ.

Một luồng lực lượng khổng lồ không chỉ đẩy văng bàn tay của Yêu Đế, mà suýt chút nữa còn khiến hắn bị trọng thương!!

"!?" Lực bộc phát khổng lồ như sóng kinh hồn, từ cơ thể tiểu nữ hài lan tỏa ra tứ phía.

Đây là chút sức lực cuối cùng của nàng.

Trong cơn sóng dữ đó, Đế Tuấn vô cùng kinh ngạc, hắn không

ngờ Thủy Kỳ Lân vẫn còn giữ lại sức mạnh lớn đến vậy.

Nếu cứ thế này để tiểu nữ hài tự bạo, hắn sẽ thực sự bị lật thuyền trong mương!

Vẻ mặt Đế Tuấn trở nên nanh ác, hắn hét lớn: "Nếu đã rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, Thủy Kỳ Lân, vậy ngươi đi chết đi!!!" Nói đoạn, Đế Tuấn tung hết toàn lực đánh ra một chưởng, muốn kết liễu sinh mạng của Thủy Kỳ Lân đang cạn kiệt chút sức tàn cuối cùng!

Phải biết Đế Tuấn là nhân vật cường đại nhường nào, một chưởng này của hắn đủ sức phá hủy hàng tỷ ngôi sao!!

Tiếp theo đó là một luồng kình đào hải lãng, tu vi và pháp lực hạo đại của Đế Tuấn theo một chưởng này bộc phát ra tứ phía, hất tung một luồng khí lãng kinh thiên.

Cả đại điện Kỳ Lân tộc rung chuyển dữ dội, cả chủ thành Kỳ Lân trong phút chốc vỡ vụn như những miếng đậu hũ, bụi mù mịt khắp nơi!!

Uy lực của một chưởng này thật đáng sợ, không hổ là Yêu Đế Đế Tuấn!

"Mẫu Hoàng!!!" Trong vụ nổ kinh thiên, Kỳ Lân Nữ Hoàng gào khóc thảm thiết, Đế Tuấn càng cười nanh độc hơn!!

"Ha ha ha, Thủy Kỳ Lân ngươi chết đi!!" Nhưng đúng lúc này, một bóng hình vĩ ngạn từ trên trời giáng xuống, mang theo kim quang ngập trời.

"Yêu tộc, khiến ta tìm thật kỹ a!" Lúc này tiểu nữ hài yếu ớt như ngọn nến trước gió, nhưng giây tiếp theo đã va vào một vòng tay vững chãi.

Hoa Dịch bế lấy Thủy Kỳ Lân, lao lên tung một cú đấm vào mặt

Đế Tuấn.

Lực đạo khổng lồ lập tức bộc phát trên mặt hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Đế Tuấn trong nháy mắt bị đánh lõm xuống.

“A!!!” Những tiếng thảm thiết vang lên từ miệng Yêu Đế, đáng thương cho Đế Tuấn khi cả khuôn mặt bị Hoa Dịch đánh cho biến dạng không còn hình người.

Hoa Dịch đã kìm lại lực đạo, vì không muốn để tên yêu quái này chết dễ dàng như vậy.

Lúc vừa đến nơi, Hoa Dịch đã nghe thấy tất cả.

Chương 162

Hắn không phải là thánh mẫu, nhưng tên Đế Tuấn này quá ngứa đòn, không đánh cho nhừ tử thì không được, không đánh cho chết đi sống lại thì không hả giận!!

Vì vậy, Hoa Dịch một tay bế Thủy Kỳ Lân, một tay đấm Đế Tuấn tới tấp, đấm phát nào ra phát nấy.

Lúc này, Đế Tuấn vừa đau khổ vừa ngơ ngác, hắn cũng không hiểu vì sao lúc này Nhân Hoàng lại xuất hiện ở đây, làm sao mà biết được nơi này!?

Phải biết bên ngoài có Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận che giấu thiên cơ cơ mà!!

Toàn thân phải chịu đựng cơn đau kịch liệt, lúc này Đế Tuấn thật sự sống không được mà chết cũng không xong, muốn lùi không được, muốn chạy cũng không xong.

Nhân Hoàng đã đặc biệt dùng pháp lực hạo đại để cấm cố tu vi, khiến hắn căn bản không thể phản kháng.

Ngay sau đó, Hoa Dịch bế Thủy Kỳ Lân, càng đánh càng không hả giận, liền nhắm thẳng vào giữa hai chân Đế Tuấn mà tung một cú đá với pháp lực hạo đại.

Tiếp theo là tiếng "trứng vỡ" giòn tan, khuôn mặt Đế Tuấn lập tức biến thành màu gan lợn, rồi phát ra tiếng kêu như lợn bị chọc tiết.

"A!!!!!!" Đường đường là Yêu Đế, vậy mà từng dòng chất lỏng tanh hôi lẫn máu chảy ra, nhìn thật khiến người ta thấy buồn nôn.

Hoa Dịch nhìn ngứa mắt, lại bồi thêm hai cú giẫm mạnh khiến chỗ đó nát bét, rồi tung chân đá mạnh một cái, khiến Yêu Đế Đế Tuấn bay

văng ra một bên, người co quắp lại như một con tôm!

Nhìn Thủy Kỳ Lân yếu ớt đang ôm chặt lấy cánh tay mình, Hoa Dịch trực tiếp truyền vào một đạo thánh nhân pháp lực để giúp nàng hồi phục thương thế và ổn định tu vi, sau đó thản nhiên nói.

"Ngươi đã báo tin cho ta về Yêu tộc, hôm nay ta cứu ngươi một mạng, chúng ta không ai nợ ai." Nói xong, Hoa Dịch dùng một luồng nhu lực đưa tiểu nữ hài về phía Kỳ Lân Nữ Hoàng.

"!!!!" Băng Tuyết thấy vậy, vội vàng vừa lăn vừa bò tới ôm chặt lấy tiểu nữ hài, rồi vô cùng chấn kinh ngẩng đầu nhìn: "!?" Hoa Dịch quay lưng lại, bóng dáng vĩ ngạn dưới ánh kim quang, hắn quay đầu lại thản nhiên nói một câu: "Ta là Nhân Hoàng!" Một câu nói khiến Kỳ Lân Nữ Hoàng bị chấn động sâu sắc, tiểu nữ hài trong lòng nàng cũng khẽ mở mắt.

Chỉ là vì quá suy yếu và đau đớn nên không thể nói chuyện, nhưng tu vi của Hoa Dịch đang điên cuồng tu phục cơ thể nàng.

Pháp lực của Thánh Nhân ẩn chứa một tia tinh khí của Bàn Cổ huyết, nên chẳng mấy chốc sắc mặt của Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ tiểu nữ hài đã hồng nhuận trở lại.

"Khốn kiếp, bảo vệ Yêu Đế!!" "Mau, mọi người xông lên!!" Lúc này, vô số quân đội Yêu tộc trung thành hộ chủ từ cái lỗ hổng mà Hoa Dịch vừa tạo ra trên đỉnh đầu lao vào.

Chà chà!

Cũng không ít đâu, lần này Đế Tuấn thật sự đã bỏ ra vốn lớn, dẫn theo tới mấy triệu quân Yêu tộc!!

Nhưng đối mặt với Hoa Dịch đã nhục thân thành thánh, mấy triệu quân Yêu tộc cũng chẳng thấm tháp gì.

Ngay lập tức, hắn triển khai Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay!

Trong khoảnh khắc, hàng tỷ sợi xích Tiên Thiên đồng loạt xuất hiện, thu sạch đám quân Yêu tộc đó vào trong tranh!

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ phối hợp với Thanh Tịnh Lưu Ly Bình quả nhiên hiệu quả.

Bình chỉ có ba mươi ba đạo Tiên Thiên cấm chế nên số lượng Yêu tộc thu vào có hạn, nhưng giờ có Sơn Hà Xã Tắc Đồ thì gần như là vô hạn rồi!!" Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch vô cùng mãn nguyện, đôi mắt lấp lánh.

Ngay lúc đó, Đế Tuấn lợi dụng một đạo pháp lực bảo mệnh mà Nữ Oa ban cho, cuối cùng cũng phá vỡ được sự cấm cố của Hoa Dịch.

Tất nhiên điều này cũng liên quan đến việc hắn bị đau quá mà bộc phát tiềm năng.

Dù sao tiềm năng của sinh linh là vô hạn, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể khai phá hết được, nếu không thì làm sao có pháp môn nhục thân thành thánh!

Tuy nhiên hiện tại Hoa Dịch đã nhục thân thành thánh, khai phá kho tàng cơ thể đến mức tối đa!!

Nhưng bất kể thế nào, lúc này Đế Tuấn với khuôn mặt nanh ác, đôi mắt đỏ ngầu, thở hổn hển.

Nhưng hắn không xông về phía Hoa Dịch mà quay đầu bỏ chạy thoát thân.

Là một Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi, khi không còn thủ đoạn nào để ám toán một vị Thánh Nhân, Đế Tuấn dù có tức chết cũng không ngu!

Ngay lập tức, Đế Tuấn hóa thành một luồng sáng lao ra khỏi đại điện Yêu tộc, vừa chạy vừa hận thù nghĩ, rốt cuộc sai sót ở đâu mà

Nhân Hoàng lại biết được nơi này!?

Phải biết một khi Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận được triển khai, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể phát giác được mà!!

Dù nghĩ vậy nhưng chân hắn không dám dừng lại.

Lúc này hắn dồn toàn lực bộc phát đạo pháp lực Nữ Oa ban cho, kích phát tiềm năng bản thân, uy lực lao thẳng lên trời xanh!!

Trong phút chốc, tốc độ đó thậm chí đã vượt qua cả Thánh Nhân, ngay cả Yêu Sư Côn Bằng thuở nào cũng không đuổi kịp.

Nhưng lúc này nhìn thấy Đế Tuấn định chạy, Hoa Dịch bước một bước lên trời!

Hắn là người đầu tiên trong thế giới Hồng Hoang nhục thân thành thánh, tốc độ đó há lại là Thánh Nhân bình thường có thể so sánh được!?

Chỉ trong nháy mắt, Hoa Dịch đã xuất hiện trước mặt Đế Tuấn!

"Khốn kiếp, nếu sớm biết Nhân Hoàng sẽ tới, ta nên sớm kết liễu con Thủy Kỳ Lân đáng chết đó!!" Lúc này Đế Tuấn vừa chạy vừa lẩm bẩm, nhưng giây tiếp theo thấy Hoa Dịch đột ngột xuất hiện trước mặt, hắn lập tức biến sắc: "!?" Nhìn thấy Nhân Hoàng trước mắt với vẻ mặt như vẫn chưa đánh đã tay, Đế Tuấn hối hận vô cùng.

Nếu biết trước sẽ có cảnh này, có lẽ hắn đã sớm cao chạy xa bay rồi!!

Nhưng bất kể thế nào, lúc này Đế Tuấn biết mình không thể chạy thoát, vì không thể thoát khỏi tay một vị Thánh Nhân.

Thế là Đế Tuấn với khuôn mặt nanh ác, nhìn quanh đám quân đội Yêu tộc đông nghịt còn sót lại, trực tiếp hét lớn một câu.

"Mau, bố trận Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận!!!" Nói xong, hắn

nhảy vọt lên không trung bên ngoài đại điện Kỳ Lân!!

Dù biết không chạy thoát nhưng không có nghĩa là Đế Tuấn sẽ bỏ cuộc, hắn muốn lợi dụng khả năng phòng hộ mạnh mẽ của Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận để tranh thủ thời gian chạy trốn.

Nhưng ngay khi lời vừa dứt, phía sau Đế Tuấn đột nhiên có một tên lính Yêu tộc chạy tới, mặt mày hốt hoảng báo cáo!

"Yêu Đế đại nhân, đại sự không ổn rồi!

Lục đại Tiên Thiên Kỳ Lân dẫn theo trăm ức đại quân Kỳ Lân, đã bố trí Lục Chư Thiên Bách Ức Kỳ Lân Đại Trận đang giết tới đây!!" Nghe vậy, sắc mặt Đế Tuấn đại biến: "!?" Một câu nói khiến hắn phải nhìn lại phía sau.

Chương 163

Trăm ức Kỳ Lân như sóng cuộn biển gầm, trận pháp khổng lồ che trời lấp đất.

Với lục đại Tiên Thiên Kỳ Lân dẫn đầu, năng lượng hạo hãn tạo thành những đợt sóng dữ, trong đó có quang, có ám, có phong, có lôi, có thủy, có hỏa!!

Tất cả đều là Tiên Thiên nguyên tố, tùy tiện một tia cũng có thể giết chết Đại La Kim Tiên.

Một khi thất nguyên tố kết hợp dưới sự chủ trì của Thủy Kỳ Lân Hoàng thì ngay cả Hồng Quân năm xưa cũng không dám đón đỡ trực diện.

Ma Tổ La Hầu năm xưa cũng vì quá kiêng kỵ trận pháp này nên mới xúi giục Long tộc và Phượng tộc, trước hết trọng thương Thủy Kỳ Lân để tiêu diệt Kỳ Lân tộc, bóp chết mọi nguy cơ từ trong trứng nước!!

Thế nhưng lúc này, lục đại Tiên Thiên Kỳ Lân dẫn theo gần trăm ức đại quân giết tới, thật sự là thần ngăn diệt thần, phật ngăn diệt phật, như quét lá khô vậy.

Lúc này sắc mặt Yêu Đế Đế Tuấn đã hoàn toàn thay đổi!!

"Mẫu Hoàng!

Mẫu Hoàng!

Người xem, mọi người đều đã đến, tất cả Kỳ Lân, những đồng liêu cũ đều đã đến rồi!!!" Lúc này, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết mừng phát khóc.

Sắc mặt trắng bệch của Thủy Kỳ Lân trong hình dáng tiểu nữ hài

cũng hiện lên vẻ an lòng mà nhắm mắt lại.

Vô số quân Yêu tộc bị tàn sát, binh bại như núi đổ.

Khi phá vỡ Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nhìn thấy vô số thi thể Kỳ Lân nằm la liệt, các Tiên Thiên Kỳ Lân lập tức đỏ mắt.

Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp giơ cao thanh đại kiếm đỏ rực mới đúc, toàn thân rực lửa phẫn nộ gào lớn: "Giết, giết cho ta!

Giết sạch đám súc vật bại loại này!!!" Trong nháy mắt, mắt của vô số quân Kỳ Lân đều đỏ vẩy, gào thét, nanh ác lao vào quân Yêu tộc.

Lao vào những kẻ đã trọng thương Mẫu Hoàng, những kẻ đã xúi giục nội chiến trong bộ tộc suốt mấy trăm năm qua.

Lúc này, mọi nộ hỏa đều được phát tiết, máu yêu nhuộm đỏ cả bầu trời!

"Chạy!

Mau chạy đi!!!" "Giết!

Truy sát bọn chúng!!" Trong phút chốc, vạn tộc vứt giáp quẳng gươm, ôm đầu tháo chạy!

"Tại sao lại như vậy!?

Tại sao chứ!?" Đế Tuấn ngơ ngác nhìn tất cả mọi chuyện đang diễn ra.

Hắn không ngờ mình tính toán đủ đường cuối cùng lại nhận lấy kết cục này.

Chỉ cần sáu vị Tiên Thiên Kỳ Lân cùng trăm ức đại quân hợp lực thì việc phá giải bản giản hóa của Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận là điều dễ như trở bàn tay!

"Khốn kiếp, sao có thể xảy ra chuyện như vậy được!!!" Lúc này

Đế Tuấn nghiến răng nghiến lợi, tình thế xoay chuyển quá nhanh khiến hắn không thể chấp nhận được.

Nhưng giờ không có thời gian để tức giận nữa, vì Tiên Thiên Nhân Hoàng đã đuổi tới nơi rồi!

Hoa Dịch trực tiếp tung ra một bàn tay khổng lồ che cả bầu trời, không khí xung quanh lập tức đông cứng lại tạo thành một cái lồng thiên địa.

Sau đó hắn triển khai Sơn Hà Xã Tắc Đồ, vô số xích sắt Tiên Thiên bay ra trói chặt Đế Tuấn trước khi hắn kịp phản ứng.

Đúng lúc đó, một bóng hình vĩ ngạn chắn trước mặt hắn!

"Kẻ có đạo thì được giúp đỡ nhiều, kẻ thất đạo thì ít người giúp.

Đến lúc này rồi Yêu tộc đã hiểu ra đạo lý này chưa!?" Nói đoạn, Hoa Dịch giơ cao Thí Thần Thương trong tay.

Để ngăn Đế Tuấn không thể dùng đạo pháp lực của Nữ Oa để chạy trốn nữa, Hoa Dịch quyết định dùng Thí Thần Thương phế hắn trước!!

Nhưng đúng lúc này, Yêu Đế Đế Tuấn lại cười lớn!

"Ha ha ha ha, hay cho câu 'kẻ có đạo được giúp nhiều, kẻ thất đạo được giúp ít'.

Nhân Hoàng, nếu không phải vì ngươi, Yêu tộc ta làm sao đến nông nỗi này!

Nhân Hoàng cứ đợi đấy, Yêu tộc ta nhất định sẽ tìm ngươi tính sổ!!!" Nói đoạn, tiên lực trên người Yêu Đế ngày càng trở nên ngưng trọng, có xu hướng bùng nổ mạnh mẽ!

"Hừ, tự bạo!?" Nhìn thấy cảnh này, Hoa Dịch hừ lạnh một tiếng, trực tiếp đâm tới định diệt sạch nguyên thần của hắn.

Nhưng chứng kiến tất cả, Đế Tuấn cười lớn: "Ha ha ha, vô dụng thôi, ngay từ trước khi ngươi tới, ta đã dẫn động tự bạo, ngươi không ngăn được đâu!!" Nói đoạn, hơi thở trên người Yêu Đế ngày càng mạnh, giây tiếp theo là một vụ tự bạo chấn động đất trời!!!

Đừng quên, bên trong đó chứa đựng toàn bộ pháp lực của Thánh Nhân Nữ Oa, cộng thêm sức mạnh tự bạo của một Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi Đỉnh Phong.

Cũng chính vì vậy, ba mươi ba sợi xích Tiên Thiên trong Thanh Tịnh Lưu Ly Bình không thể kéo hắn vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Than ôi, uy lực của nó không khác gì hàng triệu triệu quả bom hạt nhân đồng loạt phát nổ, trong khoảnh khắc lực lượng khổng lồ đó đã thiêu rụi cả đại địa Bắc Hoang!

Oanh!!!!!

Một luồng năng lượng hạo hãn bùng nổ, bầu trời cũng phải rung chuyển.

Những đợt sóng dữ dội lập tức nuốt chửng Hoa Dịch, không thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Chứng kiến luồng năng lượng kinh khủng lấy Đế Tuấn làm trung tâm bùng nổ ra xung quanh, tất cả Tiên Thiên Kỳ Lân đều biến sắc!

"Mau, Băng Tuyết cùng ta tổ thành Thất Chư Thiên Bách Ức Kỳ Lân Đại Trận, chống đỡ đợt xung kích này!" Thất Chư Thiên Bách Ức Kỳ Lân Đại Trận, hay còn gọi là Thất Tiên Thiên Kỳ Lân Vạn Tộc Đại Trận, là đại trận do bảy vị Tiên Thiên Kỳ Lân hợp lực tạo thành.

Số lượng Kỳ Lân trong trận càng đông thì uy lực càng mạnh.

Chương 164

Ở trạng thái đỉnh cao, nó có thể khống chế mọi nguyên tố của Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân cũng phải lùi bước!

"Mọi người, ta tới đây!!" Thấy vậy, Băng Tuyết cũng không chậm trễ, lập tức lao lên trời cùng các Tiên Thiên nguyên tố Kỳ Lân khác kết hợp.

Trong phút chốc, Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết, Lôi Kỳ Lân Tử Điện, Thủy Kỳ Lân Lạc Hà, Phong Kỳ Lân Phong Ca, Thánh Kỳ Lân Thánh Hoa, Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt hội tụ.

Tiên Thiên đại trận vừa xuất hiện đã khiến đất trời chấn động, mọi nguyên tố liên quan đến thất đại nguyên tố đều nằm trong tầm kiểm soát của bảy vị Kỳ Lân.

Những đóa liên hoa bảy màu được tạo ra đã nuốt chửng luồng năng lượng đang khuếch tán kia, rồi dập tắt nó trong yên bình.

Mọi nguy cơ đều bị dập tắt từ trong trứng nước.

Sau khi xong việc, thất đại Tiên Thiên Kỳ Lân mới giải trừ đại trận, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

"Có thể thao túng thất đại nguyên tố của thế giới Hồng Hoang, hoàn toàn có thể so với khả năng khống chế của Thiên Đạo.

Xem ra Kỳ Lân tộc dù sa sút nhưng vẫn không thể coi thường, Thất Chư Thiên Vạn Lân Đại Trận quả nhiên lợi hại." Một lát sau, bước ra từ luồng năng lượng khổng lồ kia, Hoa Dịch xuất hiện mà không hề hấn gì.

Hắn đã nhục thân thành thánh, vụ tự bạo của Đế Tuấn đương nhiên không thể gây cho hắn dù chỉ một chút thương tổn.

“Mẫu Hoàng!” “Mẫu Hoàng!” “Mẫu Hoàng!!” “!!!” Lúc này, thất đại Tiên Thiên Kỳ Lân đều đồng thời bay về phía đại điện Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt lo lắng.

“Đánh cho Đế Tuấn nát bét trong cơn giận dữ, không ngờ lại giúp Ác Thi của ta tiến thêm một bước.

Hiện tại chỉ còn thiếu vật phẩm thay thế Bàn Cổ chi tâm hoặc Thái Dương Chúc Chiếu nữa thôi!!” Lúc này, đứng giữa không trung nhìn mọi chuyện diễn ra, Hoa Dịch đột nhiên nhận ra thực lực của mình dường như lại mạnh thêm.

Ác Thi sắp sửa xuất hiện, thật là một niềm vui ngoài ý muốn!

Đúng lúc này, thất đại Tiên Thiên Kỳ Lân hộ tống Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ tiểu nữ hài bước ra, ngẩng đầu nhìn Hoa Dịch đang đứng trên bầu trời.

Tiếp theo, một cảnh tượng chấn động đã xảy ra.

Tất cả đều đồng loạt quỳ xuống đất, rồi cùng lúc hô vang!

“Đa tạ Nhân Hoàng đã cứu mạng cả bộ tộc Kỳ Lân ta!!” Thất đại Tiên Thiên Kỳ Lân, cùng hàng trăm ức tộc nhân Kỳ Lân, bao gồm cả Thủy Kỳ Lân, tất cả đều cúi đầu bái lạy thật sâu.

Trong lịch sử mới của Hồng Hoang có một giai thoại đẹp, đó chính là: Cả bộ tộc Kỳ Lân bái Nhân Hoàng!

Chính là lúc này!!

Bắc Nhạc Hằng Sơn, một trong ngũ phương thiên trụ của Hồng Hoang.

Giống như đỉnh Himalaya, nó cũng nổi danh như núi Bất Chu, núi Côn Luân, Thiên Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Sùng Sơn, Hành Sơn, thống xưng là Tam Sơn Ngũ Nhạc.

Nơi sinh ra của chư thiên sinh linh thời thượng cổ, tổ địa của Hồng Hoang, cũng là vùng đất tiên gia luôn tranh giành từ xưa.

Bởi vì nơi đây vốn do tám mạch chính của Bàn Cổ đại thánh hóa thành, sau trận phá diệt của Hồng Hoang và thời đại mạt pháp ở hậu thế, nơi đây vẫn là vùng linh sơn tuấn tú nổi danh không hề thay đổi.

Ngày hôm nay, trên đỉnh núi thuộc một trong ngũ phương thiên trụ của thế giới Hồng Hoang, cũng là nơi sinh ra của tộc linh mao vũ côn - Kỳ Lân tộc.

Một nam tử vĩ ngạn, đang được một tiểu nữ hài tràn đầy linh khí như tiên thai dẫn đường, cùng với một nữ thần khuynh quốc khuynh thành hộ tống bước lên đỉnh núi!

Lúc này, đứng trên đỉnh Bắc Nhạc Hằng Sơn cao vút tận mây xanh, biển mây vạn trượng hiện ra trước mắt, đại địa Bắc Hoang mênh mông vô tận.

Thật là khoáng đạt!

"Nàng dẫn ta đến đây làm gì!?" Nhìn một trong ngũ phương thiên trụ đang chống đỡ bầu trời cao vút, Hoa Dịch lấp lánh đôi mắt hỏi.

Nghe vậy, tiểu nữ hài tóc lam đứng bên cạnh - cũng chính là Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ ấu nữ, đôi mắt vốn không chút cảm xúc bỗng lóe lên một tia linh quang.

Nàng không nói gì, chỉ thản nhiên bước tới rồi đưa tay ra.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng thần kỳ xảy ra.

Những tia lam quang nhạt từ người tiểu nữ hài tỏa ra, trông vô cùng xinh đẹp.

Giống như một đóa băng liên đang e ấp chờ nở, rồi từ từ xòe cánh xung quanh cô bé, hư ảo như mộng.

“Nhân Hoàng, ý của Mẫu Hoàng là muốn cảm tạ Ngài đã cứu bộ tộc Kỳ Lân ta, nên muốn trao cho Ngài một thứ.” Lúc này, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết đứng bên cạnh giới thiệu, trên khuôn mặt khuynh thành nở một nụ cười tuyệt mỹ.

“Mở!” Đứng ở phía trước, Thủy Kỳ Lân với gương mặt trầm mặc mở đôi mắt đạm nhiên, khẽ thốt lên một tiếng.

Ngay sau đó, những tia lam quang xinh đẹp xua tan lớp mây trắng xung quanh, để lộ toàn mạo của đỉnh Ngũ Nhạc Sơn.

Tiếp đó, theo hướng bàn tay búp măng của Thủy Kỳ Lân đang chỉ, một tòa đại điện bằng đồng xanh cổ lão thần bí, nơi lưu giữ sự huy hoàng của thế giới trước, hiện ra ngay dưới chân cột trụ chống trời cao vút của Bắc Nhạc Hằng Sơn!!

“!!!” Đám mây trên đỉnh Hằng Sơn nhanh chóng tan đi, để lộ tòa đại điện đồng xanh cổ kính của Bắc Nhạc.

Một tòa cổ điện đồng xanh khổng lồ sừng sững trên núi Hằng Sơn, ngay dưới ngũ phương thiên trụ.

Những đám mây trắng lững lờ trôi quanh điện, trông thật thần thánh, cổ xưa và bí ẩn.

Thoang thoảng như có thể nghe thấy những khúc ca dao xa xăm từ thế giới cũ.

“Nhân Hoàng, Hằng Sơn có linh, ta nương theo Hằng Sơn mà sinh ra rồi dần dần lớn mạnh.

Dưới chân ngũ phương thiên trụ, bên trong thánh điện đồng xanh này lưu giữ bí mật trọng yếu của Kỳ Lân tộc ta, cũng chính là cơ duyên giúp Kỳ Lân tộc ta quật khởi chia ba thiên hạ năm xưa, và cũng là thứ mà Yêu tộc Đế Tuấn hằng mong ước!

Đó là vật cùng thời với Tiên Thiên Bàn Cổ đại thần, cũng chính là

bản thể của Mẫu Hoàng ta!" Lúc này, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết vô cùng thành kính và trang trọng, trong ánh mắt lộ rõ sự cung kính không lời nào tả xiết.

Sau đó, một tiếng động trầm đục của vật nặng bị phong ấn lâu ngày vang lên, dưới sự điều khiển của Thủy Kỳ Lân, vô số Tiên Thiên cấm chế tại đây đã được giải trừ!

"Nhân Hoàng, mời!" Lúc này, Băng Kỳ Lân Băng Tuyết khẽ giơ đôi tay ngọc, mời Nhân Hoàng tiến về phía đại điện đồng xanh thượng cổ thần bí kia.

Chương 165

"Mời." Sau đó, Thủy Kỳ Lân cũng thản nhiên buông một chữ mời.

"Điện đồng xanh, vật Tiên Thiên, mọi thứ đều có cảm giác quen thuộc, bên trong rốt cuộc có gì thần bí đây!?" Đôi mắt Hoa Dịch lóe lên, không chút do dự bước thẳng về phía trước.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy bên trong đại điện đồng xanh kia có lẽ chính là nơi hắn cần đến, cũng chính là mấu chốt để trảm Ác Thi.

Trong lúc nói chuyện, Hoa Dịch cùng Băng Tuyết và Thủy Kỳ Lân đã tiến vào thánh điện đồng xanh còn lưu lại từ thế giới trước!!

"Mở!" Tiếp theo đó, kèm theo một giọng nói trong trẻo, lãnh đạm và nhỏ bé, toàn bộ Tiên Thiên cấm chế của điện đồng xanh cổ kính đã hoàn toàn được giải trừ, cánh cửa đóng kín bao năm qua cuối cùng đã mở ra.

Rồi một tiếng "vút" vang lên, một luồng không khí lạnh đến tuyệt đối lập tức từ trong đại điện tràn ra, mặt đất ngay lập tức kết một lớp hàn sương và lan rộng với tốc độ chóng mặt.

Ngọn núi Ngũ Nhạc vốn trơ trụi nhanh chóng bị băng phủ thành một màu xanh thẫm, trông đẹp đẽ như một ngọn núi pha lê.

Một luồng hàn ý ngút trời theo sương trắng tỏa ra, ngay cả thời tiết cũng bị ảnh hưởng.

Những bông tuyết bắt đầu rơi xuống, chưa đầy nửa nhịp thở đã biến thành một trận bão tuyết lớn!!

"!!!" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch cũng có chút kinh ngạc.

Thứ gì được thờ phụng bên trong mà lại khiến ngay cả hắn cũng cảm thấy cái lạnh thấu xương như vậy?

Phải biết Hoa Dịch là một vị Thánh Nhân, lấy lực chứng đạo, nhục thân thành thánh cơ mà!!

Nhưng đúng lúc này, giữa cơn lạnh giá khổng lồ đó, Hoa Dịch bỗng sững sờ, rồi trái tim hắn bắt đầu đập loạn nhịp một cách vô thức.

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển thần tốc, đôi mắt Hoa Dịch ngày càng sáng rực, hắn có thể cảm nhận mạnh mẽ sự xao động kịch liệt của Ác Thi!

"Hồng Mông Tạo Hóa Kinh của ta đang tự động vận chuyển, Ác Thi trong linh đài cũng đang xao động điên cuồng.

Không sai, chính là nó!!

Nhất định là thứ cần thiết để ta trảm nhị thi!!" Lúc này, Hoa Dịch vô cùng mừng rỡ, không kịp đợi thêm mà tiến vào bên trong đại điện đồng xanh.

Hàn ý vô tận tràn ra từ cửa điện như sóng dữ, nếu là Kim Tiên hay Đại La Kim Tiên bình thường thì trong khoảnh khắc đã bị đóng băng thành tượng rồi tan biến thành tro bụi.

Lúc này, ngũ phương thiên trụ chống đỡ đất trời cũng nhanh chóng bị phủ một lớp sương trắng, toàn bộ đỉnh núi Hằng Sơn bị bao bọc trong một lớp vỏ băng cứng nhắc.

"Cái gì vậy?" "Tuyết rơi sao!?" Lúc này, dưới chân núi Bắc Nhạc Hằng Sơn, vô số sinh linh đều ngẩng đầu nhìn lên trời.

Bầu trời vốn xanh trong bỗng chốc trở nên xám xịt, rồi những bông tuyết bắt đầu rơi xuống.

Tuyết rơi tháng Sáu!

Tất nhiên hiện tại chưa có khái niệm tháng Sáu, khái niệm thời gian theo năm là do các tiên hiền Nhân tộc sáng tạo ra sau khi Nhân tộc hưng thịnh.

Nhưng dù thế nào đi nữa, điều đó cũng không quan trọng.

Nhìn hàn ý tràn ra từ điện đồng xanh, cảm nhận cái lạnh buốt giá xuyên thấu cả cơ thể Thánh Nhân, Hoa Dịch ngày càng kích động.

Phải biết hắn đã thành thánh, nhục thân thành thánh, lý ra phải là bạch bích vô hà (ngọc không tì vết), nóng lạnh không xâm, vậy mà lúc này lại có thể khiến một vị Thánh Nhân cảm thấy lạnh.

Có thể thấy thứ bên trong phi thường đến mức nào, đủ để đóng vai trò là tâm tạng Tiên Thiên, giúp phân thân thứ hai ngưng tụ Bàn Cổ chân thân, đạt tới trảm thi đại viên mãn!!

Sau đó, theo cái phất tay nhẹ của tiểu nữ hài Thủy Kỳ Lân, một số Tiên Thiên cấm chế bổ sung của đại điện được kích hoạt, khiến cơn bão tuyết dịu bớt đôi chút.

"Đi thôi." Xong việc, Thủy Kỳ Lân bước vào đại điện đồng xanh thần bí đang tỏa ra lam quang lạnh lẽo.

"Chẳng lẽ là!?" Vừa bước vào đại điện, nhìn thấy sự vật trước mắt, Hoa Dịch lập tức sững sờ!

Một hành tinh màu xanh biếc khổng lồ đang trôi nổi trên cao đài của đại điện, xung quanh là một thế giới màu xanh đậm được cấu thành từ băng tinh.

Lớp sương trắng vô tận và cái lạnh thấu xương kia đều phát ra từ hành tinh màu lam đó.

"Địa Cầu!!" Cảnh tượng trước mắt khiến Hoa Dịch lập tức nhớ

về thế giới mà hắn từng sống ở hậu thế.

Địa Cầu tuy nhỏ bé, so với thế giới Hồng Hoang thì không đáng kể, nhưng đó là nhà!

Một nỗi nhớ nhà da diết ập đến, nhìn thế giới xanh thẳm xinh đẹp kia, tâm cảnh của Hoa Dịch trong khoảnh khắc lại trưởng thành thêm rất nhiều.

Ác Thi sắp sửa xuất hiện, đã đạt tới cảnh giới đại viên mãn!

Giữa thế giới lạnh lẽo, hành tinh màu lam tỏa sáng như một nguồn sáng xanh thẫm.

Trông nó giống như một quả Địa Cầu xinh đẹp đang từ từ quay, tỏa ra ánh sáng trắng và cái lạnh thấu xương.

Cảnh tượng này làm Hoa Dịch ngẩn ngơ, hắn cảm nhận được một sự xao động mãnh liệt muốn chiếm hữu hành tinh màu lam xinh đẹp kia!

Vô Thượng Tạo Hóa Thần Quyết vận chuyển thần tốc, thánh lực của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh cuồn cuộn như sóng trào, Ác Thi trên đóa kim liên trong linh đài ngày càng tỏa sáng, có vẻ vô cùng kích động.

"Nhân Hoàng, đây chính là nội hàm của Kỳ Lân tộc ta, cũng là bản thể của Mẫu Hoàng ta, Thái Âm U Huỳnh!" Đúng lúc này, cùng với lời nói đầy cung kính của Băng Kỳ Lân Nữ Hoàng, Hoa Dịch bàng hoàng tỉnh người.

"Thái Âm U Huỳnh!!!" Một câu nói khiến lòng hắn lập tức sáng tỏ: "Trách không được, hèn chi hàn khí lại lớn như vậy, ngay cả Thánh Nhân đến gần cũng cảm thấy lạnh thấu xương.

Cũng trách không được năm xưa Yêu tộc Đế Tuấn lại tìm mọi cách để đoạt lấy như vậy, hóa ra là Thái Âm U Huỳnh - vật Tiên Thiên

cùng cấp độ với Thái Dương Chúc Chiếu!" Thiện Thi của Hoa Dịch lần trước đã dung hợp Thái Dương Chúc Chiếu, lần này lại có phản ứng với Thái Âm U Huỳnh.

Chẳng lẽ lần này nếu Ác Thi rời khỏi linh đài, thì bắt buộc phải dung hợp với Thái Âm U Huỳnh mới có thể nhục thân thành thánh!?

Trong lòng Hoa Dịch đã có chút suy đoán và giác ngộ.

Tiếp theo đó đúng như hắn nghĩ, ngay khi nhìn thấy Thái Âm U Huỳnh, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh trong não hải hắn dường như bị kích hoạt, rồi một đoạn ký ức hiện về.

"Hậu bối của ta, nếu ngươi đã dung hợp Thái Dương Chúc Chiếu và tìm thấy Thái Âm U Huỳnh, thì sẽ kích hoạt đoạn ký ức này.

Chương 166

Năm xưa bản thánh khai thiên tích địa, lúc lâm chung đã dùng toàn bộ sức lực của đời mình để sáng tạo ra tuyệt thế sáng thế chi pháp, nhằm bù đắp cho di hám đại đạo chưa thành năm xưa.

Hài tử, nếu có duyên được hai vị thần thai Tiên Thiên là Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh hết lòng giúp đỡ, thì ngươi sẽ mở ra phần sau của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, giúp luyện thành Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Chi Thể - một sự tồn tại mà ngay cả bản thánh cũng chưa đạt tới, bởi vì trật tự vượt lên trên tất cả, là đại đạo của thiên địa!

Hãy nhớ lấy hài tử, thành thánh chỉ là bắt đầu, mọi thứ đều trông chờ vào ngươi!" Nói xong, Hoa Dịch thấy vị vĩ nhân khai thiên tích địa kia chỉ tay một cái, một luồng ký ức hạo hãn ập đến.

Tất cả diễn ra chỉ trong một phần nghìn giây, khi Hoa Dịch tỉnh lại, hắn lập tức chìm đắm trong sự cuồng hỉ.

Đúng vậy, chỉ vô tình giúp đỡ Kỳ Lân tộc mà hắn lại nhận được một nhân quả lớn lao như vậy.

Theo lời Bàn Cổ đại thánh, phần sau của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh có ghi chép cách thu nạp Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu, biến sức mạnh của chúng hoàn toàn thành của mình.

"Trách không được lúc trước Thiện Thi của ta lại chủ động dung hợp với Thái Dương Chúc Chiếu để có được Tiên Thiên thuần dương chi lực, tất cả đều đã được Bàn Cổ đại thánh sắp xếp từ trước.

Theo lời người, phần sau của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh nghĩa là hiện tại ta nên dùng Ác Thi để dung hợp với Thái Âm U Huỳnh.

Như vậy ta sẽ có được nguồn gốc của Tiên Thiên chi âm.

Một âm một dương kết hợp lại chính là Tiên Thiên Hỗn Độn bản nguyên!

Sức mạnh khởi thủy của vạn vật!!" Lúc này mắt Hoa Dịch ngày càng sáng, hắn đã hiểu ra tất cả từ đoạn ký ức của Bàn Cổ đại thánh!

Trách không được Hồng Mông Tạo Hóa Kinh lại xao động không yên trước sự hiện diện của Thái Âm U Huỳnh.

Thái Âm và Thái Dương vốn là một thể, tạo thành Tiên Thiên Hỗn Độn, chẳng qua sau đó hóa thành Tiên Thiên sinh linh rồi mỗi bên một ngả.

Bàn Cổ năm xưa cũng không thể tìm lại được bản nguyên hỗn độn thực sự.

Nhưng giờ đây, nhờ những cơ duyên trùng hợp khác nhau, chúng lại một lần nữa tập kết trước mặt Hoa Dịch!

Tuy nhiên ngay lúc này, Hoa Dịch lại gặp phải một vấn đề.

Việc được Kỳ Lân tộc chủ động dẫn tới đây không ngờ lại kích hoạt được ký ức mà Bàn Cổ đại thánh đã để lại.

Điều này đồng nghĩa với việc đã nợ Kỳ Lân tộc một phần đại nhân quả.

Chưa kể theo lời Băng Tuyết Kỳ Lân, Thủy Kỳ Lân thực chất chính là tiền thân của Thái Âm U Huỳnh, phần nhân quả này còn lớn hơn nữa, cũng giống như Phượng Hậu năm xưa.

Đó là lý do vì sao Hoa Dịch thu Phượng Hậu làm thê tử, trở thành Phượng Hoàng của Phượng tộc để hóa giải nhân quả.

Nếu hiện tại Hoa Dịch dùng man lực cưỡng đoạt, nhân quả sẽ ngay lập tức biến thành ác quả!

Trước đó trong ký ức của Bàn Cổ đại thánh có nhắc tới, nhất định phải để Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh dốc toàn lực, tự nguyện giúp đỡ, nếu không căn bản không thể dung hợp được Thái Âm U Huỳnh hiện tại và Thái Dương Chúc Chiếu trước kia!

Trong thoáng chốc, Hoa Dịch khẽ kìm nén tâm tình kích động.

Đúng lúc này, cô bé trước mắt - Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ ấu nữ bỗng nhiên một mình bước lên phía trước, rồi tĩnh lặng nhắm mắt lại.

Giây tiếp theo, Thái Âm U Huỳnh và Thủy Kỳ Lân đồng thời tỏa ra lam quang rực rỡ, trông vô cùng diễm lệ.

"!?" Lam quang đẹp đẽ như những đóa hoa đang nở rộ.

Hoa Dịch nhìn cô bé Thủy Kỳ Lân, có thể cảm nhận rõ ràng lúc này cơ thể cô bé đã ngưng thực hơn nhiều, sắc mặt cũng không còn trắng bệch không chút huyết sắc như trước.

"Xem ra Thủy Kỳ Lân đang hấp thụ sức mạnh của Thái Âm U Huỳnh để khôi phục.

Nhưng nếu ta lấy đi Thái Âm U Huỳnh, Thủy Kỳ Lân tất tử vô nghi, như vậy làm sao Kỳ Lân tộc có thể cam tâm tình nguyện giao nó cho ta?" Nhìn thấy cảnh này, Hoa Dịch lập tức hiểu ra những gì Thủy Kỳ Lân đang làm, nhưng cũng càng thêm đau đầu về việc làm sao để có được Thái Âm U Huỳnh.

Nhưng ngay sau đó, lam quang huyền ảo biến mất, Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ cô bé từ từ mở mắt, khí sắc rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

"Nhân Hoàng, ngài có lẽ không biết, Mẫu Hoàng thực chất là tiên thiên sinh linh Thái Âm U Huỳnh chuyển thế, tất cả tiên thiên thần thai của Thái Âm U Huỳnh đều có thể giúp Mẫu Hoàng khôi phục thương thế." Một lúc sau, Băng Tuyết đứng bên cạnh ân cần giải thích, sau đó thấy cô bé Thủy Kỳ Lân khẽ quay đầu lại.

“Băng Tuyết.” “Mẫu Hoàng.” Băng Tuyết gật đầu với Thủy Kỳ Lân: “Nhân Hoàng, thực ra từ lúc ngài ở Bắc Hoang, Mẫu Hoàng đã cảm nhận được ngài.

Mẫu Hoàng là chuyển thân của Thái Âm U Huỳnh, tiên thiên đã có một tia cảm ứng với Thái Âm U Huỳnh, hiện tại gọi ngài đến cũng là nhờ tia cảm ứng này.” “Tiên thiên cảm ứng!?” Nghe lời Băng Tuyết, Hoa Dịch vô thức sững sờ.

“Xem ra Thủy Kỳ Lân cũng giống như Phượng Hậu lúc đầu, vì cảm nhận được tiền thân dao động nên mới tìm ta để tìm hiểu ngọn ngành.” Một Thái Dương Chúc Chiếu, một Thái Âm U Huỳnh, Hoa Dịch ngay lập tức hiểu rõ mọi chuyện.

Tất cả chỉ là cùng một lý do, điểm khác biệt duy nhất là khi đó Phượng Hoàng đã nhận được sự thần phục của Thái Hư Phượng tộc, vậy nên việc có được và dung hợp Thái Dương Chúc Chiếu là chuyện hiển nhiên.

Trong lúc Hoa Dịch còn đang suy nghĩ, Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ cô bé đột nhiên quay người, một tay chỉ vào Thái Âm U Huỳnh đang lơ lửng giữa đại điện, một bên quay lại nhìn Hoa Dịch nói: “Cho...” “Cho ta!?” Nghe được câu này, Hoa Dịch nhất thời sững lại, rồi vô thức hỏi: “Tại sao lại muốn giao cho ta!?” Lúc này Hoa Dịch tuy rất muốn có Thái Âm U Huỳnh nhưng hắn không ngốc.

Lần này khác với lần trước, lần trước là tình huống không thể kháng cự, ngay cả Phượng Hậu cũng không có cách nào.

Sau khi sự việc hoàn tất, Thái Dương Chúc Chiếu và Hoa Dịch đã dung làm một thể, Phượng Hậu cũng đành chịu, cộng thêm thân phận Phượng Hoàng của Hoa Dịch nên mọi chuyện mới êm xuôi.

Nhưng lần này, Hoa Dịch không tin ân tình lại lớn đến mức Kỳ Lân tộc tự tay dâng tặng trấn tộc chi bảo, thứ tương đương với sự

tồn vong của cả tộc.

Thế nên, dù Thái Âm U Huỳnh rất quan trọng nhưng hắn phải làm rõ mọi chuyện để tránh lật thuyền trong mương, rơi vào bẫy của kẻ khác!

Trước khi bị người khác dắt mũi, hắn phải tự đưa ra phán đoán.

Quả nhiên khi nghe lời này, Thủy Kỳ Lân không nói gì, nhưng Tiên Thiên Băng Kỳ Lân Băng Tuyết lại thở dài một tiếng, gương mặt khuynh quốc khuynh thành lộ vẻ cay đắng và bất lực.

"Nhân Hoàng, chuyện là thế này.

Hơn hai trăm triệu năm trước, Hồng Hoang đại lục do Thái Hư Phượng tộc và Hồng Hoang Long tộc thống trị.

Nhưng trong đại kiếp Long Hán, Phượng tộc và Long tộc bị Ma Tổ La Hầu âm thầm khiêu khích, khiến Phượng Hậu và Long Vương dẫn quân vây công Kỳ Lân tộc chúng ta.

Cũng chính khi đó, Mẫu Hoàng bị hai tộc Long Phượng hợp kích, cơ bản đã hương tiêu ngọc tổn, bản thể bị mẫn diệt.

Nhưng khi đó Mẫu Hoàng đã chạm tới ngưỡng cửa Thánh nhân, nửa chân đã bước vào lãnh địa Thánh nhân, sở hữu một chút thần thông của Thánh nhân.

Chương 167

Vậy nên vào giây phút hấp hối yếu ớt nhất, Mẫu Hoàng đã thi triển đại pháp lực, đem toàn bộ chân linh dung nhập vào tiền thân Thái Âm U Huỳnh, mượn sức mạnh của nó mới sinh ra dáng vẻ ấu niên như hiện tại.

Cũng chính vì thế, Mẫu Hoàng mới suy yếu như vậy, vĩnh viễn không thể trưởng thành, vĩnh viễn không thể rời khỏi Thái Âm U Huỳnh.

Tuy vẫn giữ được tu vi và cảnh giới nhưng vì kẹt trong Thái Âm U Huỳnh nên căn bản không thể sử dụng.

Điều duy nhất có thể làm là khi đối mặt với sự bức bách của Yêu tộc, Mẫu Hoàng phải trốn tránh và dùng chút khí tức năm xưa để dọa Đế Tuấn, khiến hắn không dám manh động mà thôi." "Hiện tại chân linh của Thủy Kỳ Lân đã dung nhập vào Thái Âm U Huỳnh!?" Nghe vậy, Hoa Dịch sững sờ, rồi nhìn cô bé đang đứng bên cạnh với vẻ mặt nhàn nhạt.

Hóa ra là vậy, hèn gì bao nhiêu năm qua Thủy Kỳ Lân vẫn giữ dáng vẻ cô bé, căn bản không thể khôi phục.

Hoa Dịch vẫn luôn thắc mắc, giờ thì đã hiểu rõ, vì chân thân của Thủy Kỳ Lân sớm đã tiêu biến, thứ còn sót lại chỉ là một cơ thể được huyễn hóa nhờ Thái Âm U Huỳnh mà thôi.

Nghĩ đến đây, Hoa Dịch đột nhiên phản ứng lại, nhíu mày nói: "Nếu như vậy, nếu ta lấy đi Thái Âm U Huỳnh, Thủy Kỳ Lân chẳng phải sẽ mất đi chỗ dựa cuối cùng, chân linh tiêu tán, tất tử vô nghi sao!?" Nghe vậy, Băng Tuyết cũng không giấu giếm, khẽ gật đầu: "Nhân Hoàng, vì vậy ta hy vọng ngài có thể mang đi Thái Âm U

Huỳnh, nhưng đồng thời cũng bảo vệ chân linh của Mẫu Hoàng bên trong, không để nó tiêu biến.

Như vậy Mẫu Hoàng sẽ không sao.

Thái Âm U Huỳnh ở trong tay ngài, lũ tiêu nhân Yêu tộc kia sẽ không dám dòm ngó, tính mạng của Mẫu Hoàng tự nhiên cũng sẽ được an toàn tuyệt đối." Đúng vậy, Kỳ Lân tộc để Hoa Dịch mang đi Thái Âm U Huỳnh thực chất chỉ là để bảo vệ an toàn cho Thủy Kỳ Lân, vì thế họ không tiếc đem cả nội bạt của tộc ra trao tặng.

"Hóa ra là thế." Lúc này Hoa Dịch đã hiểu rõ mọi chuyện, lòng cũng thanh thản hơn.

Ngay giây tiếp theo, sau khi Băng Tuyết nói xong, đường đường là Tiên Thiên Băng Kỳ Lân, đương kim Nữ Hoàng của Kỳ Lân tộc lại quỳ rạp xuống trước mặt Hoa Dịch, gương mặt tràn đầy bi thống.

"Nhân Hoàng, ta không cầu gì khác, chỉ mong Mẫu Hoàng được bình an là đủ.

Nếu ngài chấp nhận mang đi Thái Âm U Huỳnh và Mẫu Hoàng, Thất Đại Tiên Thiên Kỳ Lân cùng toàn thể Kỳ Lân tộc chúng ta sẽ thề chết trung thành với ngài, duy mệnh là tòng!!" Nói xong, Băng Tuyết dập đầu xuống đất.

Đường đường là Nữ Hoàng của Kỳ Lân tộc, vì Mẫu Hoàng mà cam nguyện quỳ lạy đại lễ với Hoa Dịch.

Điểm này khiến Hoa Dịch cũng có chút chấn động.

"..." Hoa Dịch định nói gì đó, nhưng đúng lúc này, từ bên ngoài thanh đồng đại điện đột nhiên vang lên một thanh âm hào hùng chấn động cả bầu trời.

"Nhân Hoàng, Kỳ Lân tộc chúng tôi bái thác ngài!!" Hoa Dịch quay đầu lại, chứng kiến cảnh tượng phía sau khiến vị Tiên Thiên Nhân

Hoàng như hắn cũng thực sự kinh ngạc!!

Chỉ thấy sáu đại Tiên Thiên Kỳ Lân khác không biết từ lúc nào đã đứng bên ngoài cửa lớn, dẫn đầu hàng chục tỷ Kỳ Lân đồng loạt quỳ xuống, vì Mẫu Hoàng mà cam nguyện cúi đầu.

Hàng chục tỷ Kỳ Lân tề tựu cầu xin Nhân Hoàng!!!

Khoảnh khắc này Hoa Dịch không biểu lộ cảm xúc gì, nhưng trong lòng lại hít sâu một hơi: "Xem ra Kỳ Lân tộc thật lòng muốn Thủy Kỳ Lân có thể trường tồn, không bị hôi phi yên diệt.

Những tổn hại mà Yêu tộc gây ra cho họ quá lớn, đúng là 'một lần bị rắn cắn mười năm sợ dây thừng'.

Băng Tuyết và sáu đại Tiên Thiên Kỳ Lân còn lại đều không tự tin có thể bảo vệ tốt Thủy Kỳ Lân, nên mới dùng cách này để nhờ ta bảo vệ gián tiếp, như vậy Mẫu Hoàng của họ mới thực sự an toàn." Chầm chậm nhắm mắt lại, Hoa Dịch hiểu rõ dụng ý của Kỳ Lân tộc, trong đầu hắn hiện lên vô số tính toán thiệt hơn.

Thấy Hoa Dịch nhắm mắt không nói lời nào, toàn thể Kỳ Lân tộc đều vô cùng căng thẳng.

"Liệu Nhân Hoàng có đồng ý không?" Lúc này, đứng bên ngoài điện, Lân Lạc Thủy mặt đầy căng thẳng, hai tay siết chặt, toàn thân run rẩy, ẩn sau vẻ mặt dịu dàng là sự lo âu và bất an tột độ.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, ai lại nguyện ý đem chí bảo của tộc mình tặng cho người khác.

Quan trọng nhất là, Thủy Kỳ Lân và các Tiên Thiên Kỳ Lân không biết Thái Âm U Huỳnh có tác dụng gì với Nhân Hoàng.

Nhỡ đâu Nhân Hoàng căn bản không coi trọng thứ này mà bỏ đi, thì Kỳ Lân tộc cũng chẳng còn cách nào khác, dù bất lực và đau khổ cũng chỉ đành cam chịu thực tại.

“Không biết nữa, nhưng dù thế nào chúng ta cũng phải giữ sự tôn kính với Nhân Hoàng, vì ngài là cứu tinh của Kỳ Lân tộc, có ơn lớn với chúng ta.” Lúc này Ám Kỳ Lân Lung Nguyệt cũng lắc đầu, dùng giọng nói non nớt thốt ra những lời trầm ổn không phù hợp với lứa tuổi.

Câu nói này khiến năm vị Tiên Thiên Kỳ Lân - năm vị nữ thần khuynh quốc khuynh thành đều im lặng.

Nhưng đúng lúc đó, một giọng nói đanh thép vang lên!

“Ngài ấy sẽ đồng ý!” “!!!” Mọi Tiên Thiên Kỳ Lân đều trợn tròn mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, thấy Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp đang quỳ trên đất với vẻ mặt kiên định: “Bởi vì ngài ấy là Tiên Thiên Nhân Hoàng!” Quả nhiên lúc này, Hoa Dịch trong đại điện chậm rãi mở mắt.

“Hiện tại Kỳ Lân tộc để ta lấy Thái Âm U Huỳnh, tương đương với việc đem quyền lựa chọn, thậm chí là tính mạng của Thủy Kỳ Lân giao vào tay ta.

Vốn dĩ họ có thể không cần đưa cho ta, cứ tiếp tục thủ hộ và ẩn giấu trong thanh đồng đại điện, nhưng giờ họ lại giao cho ta, chứng tỏ thành ý đã đủ lớn.

Nếu đã vậy...” Hoa Dịch hiểu rằng nếu lấy đi Thái Âm U Huỳnh, tính mạng của Thủy Kỳ Lân sẽ nằm trong tay hắn.

Nhưng ngay cả vậy Kỳ Lân tộc vẫn nguyện ý làm, chứng tỏ sự tín nhiệm tuyệt đối dành cho hắn.

Chân thân Thủy Kỳ Lân đã diệt, dáng vẻ cô bé hiện tại là do chân linh dung hợp vào Thái Âm U Huỳnh mà huyễn hóa thành.

Cả hai mật thiết không thể tách rời, khác hẳn với quan hệ giữa Phượng Hậu và Thái Dương Chúc Chiếu năm xưa!

Nghĩa là khi Hoa Dịch dung hợp Thái Âm U Huỳnh, chân linh của

Thủy Kỳ Lân cũng sẽ theo đó dung nhập vào Ác thi của hắn, gắn kết chặt chẽ.

Hoa Dịch khống chế chân linh, chính là chủ nhân của Thủy Kỳ Lân.

Chỉ cần Hoa Dịch ra lệnh, Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ cô bé kia sẽ không thể từ chối bất cứ chuyện gì, dù là tự sát ngay tại chỗ.

Nói trắng ra là giống như thu nhận một nô lệ vậy...

Tất nhiên ý nghĩ thu cô bé Thủy Kỳ Lân làm nô lệ chỉ thoáng qua trong đầu Hoa Dịch một chút.

Nhưng dù thế nào, cách này vừa giúp hắn có được Thái Âm U Huỳnh, vừa khiến nó toàn tâm toàn ý trợ giúp.

Nắm giữ đạo chân linh kia, Thủy Kỳ Lân chắc chắn không thể phản bội, mọi lợi ích đều thuộc về hắn.

Kẻ ngốc mới từ chối!

Hoa Dịch đã có quyết định.

Thực sự, Hoa Dịch không ngờ chỉ tùy tiện giúp đỡ Kỳ Lân tộc một chút lại nhận được lợi ích khổng lồ thế này.

Chương 168

Nếu lúc trước không nghe lời Thông Thiên đi ra ngoài lịch luyện mà cứ nhất tâm tu luyện ở Đông Hoang, e rằng sẽ không có những biến hóa lớn lao như vậy.

Đúng là sai một ly đi một dặm, mọi nhân quả đều phải xem duyên số!

Lúc này, Hoa Dịch càng thêm lĩnh ngộ thiên địa chi lý, tín niệm cũng càng thêm kiên định.

Hắn không chần chừ nữa, nhàn nhạt lên tiếng: "Đã vậy, nếu các ngươi đã có lòng, Thái Âm U Huỳnh này ta xin nhận." Câu nói vừa dứt, toàn bộ Tiên Thiên Kỳ Lân đều ngẩn người, sau đó trợn to mắt!

Hoa Dịch nói là làm, không bao giờ rút lời.

Vì đã hiểu dụng ý của Kỳ Lân tộc, hắn không còn lý do để từ chối, như vậy vừa tạo được nhân quả với Kỳ Lân tộc, vừa khiến họ thành tâm giúp đỡ.

Hơn nữa, Thái Âm U Huỳnh này cực kỳ quan trọng đối với hắn, liên quan mật thiết đến việc trảm Ác thi và nhục thân thành thánh!

Bất luận thế nào người thụ ích cuối cùng vẫn là hắn, vừa lấy được bảo vật, vừa thu được Tiên Thiên Thủy Kỳ Lân làm tọa kỵ, hà lạc bất vi?

Hoa Dịch bước tới phía trước.

Có điều hắn chợt nhận ra, dù Thủy Kỳ Lân còn sống nhưng không còn như trước, cơ thể chỉ có thể giữ hình thái nhân loại trẻ con, nếu muốn dùng làm tọa kỵ...

Một tiểu loli bảy tuổi cõng một Nhân Hoàng cao lớn kiện khạc

như Hoa Dịch!

Khụ, thôi bỏ đi, hình ảnh đó thực sự quá 'đẹp', không dám tưởng tượng.

Giữa lúc các Tiên Thiên Kỳ Lân đang vui mừng khôn xiết, thấy Hoa Dịch bước tới, Băng Tuyết khẽ gọi: "Nhân Hoàng!?" Giây tiếp theo, một luồng lam quang rực rỡ bùng phát!

Hoa Dịch không chút do dự đặt bàn tay lên khối tinh cầu màu xanh thẳm - chính là Thái Âm U Huỳnh.

Ngay sau đó, nó giống như Thái Dương Chúc Chiếu năm xưa, tỏa ra quầng sáng xanh thẳm diệu kỳ như một đóa sen đang chực nở!

Hàng tỷ luồng lam quang phóng ra từ Thái Âm U Huỳnh, bao phủ khắp đại điện pha lê.

Trong ánh sáng lung linh đó, Thái Âm U Huỳnh biến mất hư không, giây sau đã xuất hiện trong linh đài của Hoa Dịch.

Tiếp đó, nó ngay lập tức dung nhập, tọa trấn bên trong Ác thi trên Kim Thế Hoa, trở thành một trái tim tiên thiên!

Tốc độ nhanh đến mức không ai ngờ tới!

Nhưng ngẫm lại cũng hợp lý, vì Kỳ Lân tộc vốn dâng tặng nó cho Hoa Dịch, nên sự dung hợp mới diễn ra nhanh và đạt được sự khế hợp hoàn hảo đến vậy.

Một luồng lam quang bao quanh Ác thi của Hoa Dịch, trông tinh khiết không tì vết, như một đứa trẻ pha lê ngồi trên tòa sen băng.

Lúc này, Hoa Dịch - người vừa dung hợp Thái Âm U Huỳnh từ từ mở mắt, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn có thể cảm nhận được Ác thi trong linh đài tỏa ra lam quang tuyệt đẹp, một đóa băng liên bao bọc lấy nó, trông thần thánh vô cùng.

“Xem ra Ác thi của ta đã hoàn toàn viên mãn, có thể trảm thi bất cứ lúc nào!” Hoa Dịch hài lòng nhìn thấu mọi sự.

Đúng lúc này, hắn cảm nhận được một sợi liên kết chặt chẽ với cô bé Thủy Kỳ Lân trước mặt.

Giống như có một sợi chỉ vô hình gắn kết hai người lại với nhau.

“Quả nhiên dung hợp Thái Âm U Huỳnh tương đương với việc ta đã nắm giữ chân linh của Thủy Kỳ Lân, giờ đây nàng không thể rời xa ta.” Ánh mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Cô bé Thủy Kỳ Lân chậm rãi bước đến bên cạnh, nắm lấy vạt áo hắn, ngước nhìn: “Chủ nhân.” Giọng nói của nàng nhàn nhạt, không linh và phiêu miểu, nhưng không hiểu sao Hoa Dịch lại nghe mà nổi hết da gà.

Lẽ nào là cảm giác tội lỗi khi thu nhận một cô bé bảy tám tuổi làm nô lệ!?

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ, lúc này toàn bộ Kỳ Lân tộc cũng thở phào nhẹ nhõm, hiện trường có thể nói là giai đại hoan hỷ.

Tuy Mẫu Hoàng của họ phải gọi đối phương là chủ nhân, nhưng dù sao người ta cũng là một vị Thánh, chỉ cần phất tay là có thể diệt cả tộc Kỳ Lân.

Không còn cách nào khác, họ chỉ đành gượng cười chấp nhận.

Sau khi thu nhận Thái Âm U Huỳnh, Hoa Dịch cùng Thủy Kỳ Lân và Băng Tuyết rời khỏi thanh đồng đại điện.

Khi vừa bước ra ngoài, một cảnh tượng kinh động diễn ra.

Sáu đại Tiên Thiên Kỳ Lân dẫn đầu, toàn bộ Kỳ Lân tộc lại một lần nữa quỳ bái, đồng thanh hô lớn: “Đa tạ Nhân Hoàng cứu mệnh tái tạo chi ân!

Kỳ Lân tộc chúng tôi nguyện vĩnh sinh vĩnh thế thị phụng Nhân Hoàng, nghe theo ngài sai khiến!!" Hàng tỷ Kỳ Lân quỳ rạp, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ!

Hoa Dịch thầm cảm thán, không ngờ Kỳ Lân tộc vĩ đại lại quy thuận như thế này, có lẽ trước đây hắn cũng không ngờ tới.

Dưới sự quỳ bái của chúng Kỳ Lân, Hoa Dịch dẫn theo Thủy Kỳ Lân đã nhận chủ, bước xuống đỉnh Hằng Sơn dưới ánh mắt kinh hãi của vạn chúng sinh linh Bắc Hoang.

Ngay sau đó, hàng loạt tin tức chấn động toàn Hồng Hoang!

"Này, biết gì chưa?

Bắc Hoang xảy ra đại sự rồi!!" "Hả, đại sự gì?" "Kỳ Lân tộc ở Bắc Hoang chinh chiến trăm năm, Thủy Kỳ Lân trọng thương, Yêu tộc thừa cơ xâm nhập định tiêu diệt Kỳ Lân tộc để nhất thống Hồng Hoang!" "Trời đất, vậy Kỳ Lân tộc xong đời rồi sao!?" "Xong là xong thế nào!

Ngay lúc Kỳ Lân tộc sắp diệt vong, Tiên Thiên Nhân Hoàng đột nhiên xuất hiện, dùng sức một mình xoay chuyển càn khôn, cứu toàn bộ Kỳ Lân tộc và vạn linh Bắc Hoang.

Yêu Đế bại trận phải tự bạo Ác thi, Kỳ Lân tộc thống nhất trở lại.

Thủy Kỳ Lân Hoàng may mắn sống sót, hiện tại cả Kỳ Lân tộc và Bắc Hoang đều tự nguyện tôn Nhân Hoàng làm chủ, xin được gia nhập dưới sự quản hạt của Nhân tộc!" "Tiên Thiên Nhân Hoàng!?

Chúa tể Tam giới!?

Ngài ấy xuất hiện ở Bắc Hoang sao?

Chẳng phải đang ở Nam Hoang sao?

Chương 169

Vừa rồi mới thu phục Phượng tộc, thống nhất Nam Hoang xong mà!

Giờ đến lượt Kỳ Lân tộc và Bắc Hoang cũng tôn ngài ấy làm đầu.

Trời cao đất dày ơi, cộng thêm Đông Hoang nữa, hiện tại ngũ phương Đông Nam Tây Bắc Trung của Hồng Hoang đã có ba phần nằm trong tay Nhân Hoàng rồi!!" "Đúng vậy, họ đều cam tâm tình nguyện.

Ngay cả Yêu tộc và Vu tộc năm xưa cũng chưa từng có vinh quang thế này.

Thật không thể tin nổi!!" "Ai, ta nghe Bắc Hoang truyền tai nhau rằng: 'Đắc đạo đa trợ, thất đạo quả trợ'.

Câu nói này dành cho Tiên Thiên Nhân Hoàng thật quá chính xác, chứng minh ngài mới thực sự là chúa tể Tam giới, sức hút của Nhân Hoàng quá lớn, Đông Hoàng Thái Nhất hay Đế Tuấn làm sao bì kịp!?

Đây mới thực sự là thiên mệnh sở quy!!" Tin tức Hoa Dịch thu phục Kỳ Lân tộc, thống nhất Bắc Hoang như cơn lốc quét qua toàn bộ Hồng Hoang, khiến tất thảy sinh linh kinh hãi.

Thậm chí cách xa hàng tỷ dặm ở địa bàn Nhân tộc Đông Hoang, Doãn Nặc nương nương và Hậu Thổ nương nương khi nghe xong cũng trợn mắt hốc mồm.

Họ không ngờ phu quân mình đi lịch luyện bên ngoài trong thời gian ngắn ngủi mà lại làm được nhiều việc đến thế!

Không chỉ thu phục Phượng tộc, thống trị Nam Hoang, để đại tướng Khổng Tuyên dẫn đầu cốt cán Phượng tộc đến cống nạp và lập

lời thệ thệ trung thành vĩnh viễn với Nhân tộc.

Giờ đây ngay cả Kỳ Lân tộc và vùng đất Bắc Hoang rộng lớn cũng đã bị thu phục!!

Đối với phu quân này, hai vị nương nương thực sự khâm phục đến sát đất.

Phải biết rằng lãnh thổ Hồng Hoang đã chiếm gần 3/5, Kỳ Lân và Phượng tộc vốn là những thế lực mà Yêu tộc và Vu tộc trước đây chẳng dám đụng vào.

Thật không thể tin nổi, không chỉ Doãn Nặc và Hậu Thổ, mà ngay cả các Tổ Vu phía sau Hậu Thổ cũng chẳng dám tin.

Mới chỉ có chưa đầy sáu mươi năm thôi mà!!!

"Ha ha ha, tốt, tốt lắm!

Không hổ là Nhân Hoàng.

Truyền lệnh xuống, nhất định phải để La Sát tộc giao hảo với Nhân tộc, quỳ liếm cũng được, vì Nhân tộc mới là gốc rễ của Minh Phủ Huyết Hà ta!!!" Lúc này, Minh Hà lão tổ đã thành thánh cười không khép được miệng.

Vì khí vận Nhân tộc càng mạnh thì căn cơ Thánh nhân của hắn và La Sát tộc cũng theo đó mà nước lên thuyền lên.

Lục Đạo Luân Hồi cũng có công tích của Nhân tộc trong đó, có thể coi Nhân tộc là một căn cứ lớn khác.

Thực tế không ai biết rằng, trước khi Minh Hà thành thánh và tạo ra Lục Đạo Luân Hồi, hắn đã bàn bạc với Nhân Hoàng Hoa Dịch.

Nếu không có khí vận làm nền tảng, hắn căn bản không thể tạo ra Lục Đạo Luân Hồi, dù có tạo ra được bộ tộc A Tu La thì cũng đã kiệt sức.

Vì thế dưới sự khẩn cầu của Minh Hà, Hoa Dịch đã đồng ý để hắn gia nhập Nhân giáo, mượn khí vận Nhân tộc để thành thánh và lập ra Lục Đạo Luân Hồi.

Thế là Minh Hà thành thánh, dẫn dắt A Tu La tộc ra chiến trường ngoại vực.

Lúc này Minh Hà đã quy thuận Nhân giáo, trở thành vị thánh thứ ba của Nhân tộc, A Tu La tộc tự nhiên cũng thuộc về Nhân giáo.

Tất nhiên Hoa Dịch cũng có tính toán riêng, vì như vậy khí vận Nhân tộc không những không suy giảm mà còn tăng vọt.

Hiện tại Minh Hà và A Tu La tộc đã hoàn toàn ngồi chung một con thuyền với Nhân tộc, Nhân tộc hưng thì Minh Hà hưng.

Minh Hà lão tổ và A Tu La tộc sẽ dốc sức phục vụ và che chở cho Nhân tộc.

Cộng thêm công đức to lớn từ Lục Đạo Luân Hồi, nghĩa là sau này bất kỳ sinh linh nào chết đi vào luân hồi đều phải qua tay Nhân tộc, đóng góp thêm một phần công tích cho Nhân tộc.

Mọi thứ đều nằm trong sự khống chế của Hoa Dịch, nói cách khác, hiện tại Nhân tộc mới là chủ nhân thực sự của Minh Phủ!

Trong khi phía Minh Phủ đang hớn hở, Minh Hà lão tổ cười toe toét, thì ở một diễn biến khác.

Dưới chân núi Bất Chu, trong huyết trì tinh hồng của Bàn Cổ, mười một vị Tổ Vu cũng đang trợn mắt hốc mồm.

Họ bắt đầu nghi ngờ lỗ tai của mình.

Các Tổ Vu nhìn nhau, rồi thầm nuốt nước miếng.

Phụ Thần đại nhân ơi, chưa đầy sáu mươi năm, thực tế chỉ khoảng hơn năm mươi năm thôi, thời gian đó ở Hồng Hoang ngắn

ngủi đến mức nào chứ.

Một số đại thần thượng cổ ngủ một giấc cũng đã quá sáu mươi năm rồi!!

"Ta bỗng thấy việc gả Hậu Thổ cho Nhân Hoàng là lựa chọn cực kỳ minh trí.

Ta đoán không lâu nữa thế lực của Nhân tộc và chúng ta sẽ phủ khắp Hồng Hoang, lúc đó chúng ta không cần tự phong nữa mà sẽ thực sự là chúa tể Tam giới!" Lúc này Tổ Vu Cường Lương ngẩn ngơ nói, Tổ Vu Cú Mang bên cạnh cũng nghiêm trọng: "Ta phải đẩy nhanh việc thông hôn giữa hai tộc Nhân Vu mới được.

Chỉ khi hai tộc hoàn toàn dung hợp làm một, chúng ta mới có thể thực sự kê cao gối quẻ, trở thành thần bảo hộ của tộc!" Nghe vậy, Đế Giang, Chúc Dung, Cộng Công, Chúc Long, Thiên Ngô, Xa Bỉ Thi đều cảm thấy thời gian vô cùng khẩn bách.

Huyền Minh tội nghiệp bên cạnh giờ càng hối hận đến xanh ruột.

Không cách nào khác, cô nàng này quá ham ăn, ham ngủ, ham chơi nên đã bỏ lỡ cơ hội nghìn năm có một.

Nhưng dù thế nào, nàng cũng là một nữ thần hành động theo trực giác.

Thế là Huyền Minh bắt đầu lên kế hoạch hành động.

Ba ngày sau, tất cả sinh linh Hồng Hoang đều không ngờ tới, đương kim Kỳ Lân Hoàng Băng Tuyết đột ngột tuyên bố thoái vị trước công chúng, truyền ngôi lại cho thủ lĩnh Hỏa Kỳ Lân - Tiên Thiên Hỏa Kỳ Lân Hỏa Diệp trở thành Kỳ Lân Hoàng mới!

Tin tức này lại một lần nữa làm chấn động Hồng Hoang, hàng triệu chủng tộc lớn nhỏ đều theo dõi sát sao.

Lần nhường ngôi này không phải do Hỏa Diệp dùng thế lực ép buộc mà là quyết định chủ động của Băng Tuyết.

Sau khi thoái vị, Băng Tuyết thở phào nhẹ nhõm.

Chương 170

Nàng biết mình vốn không hợp làm Kỳ Lân Hoàng, nhưng vì mệnh lệnh của Mẫu Hoàng và nguy cơ của tộc nên mới phải gồng mình gánh vác.

Giờ thì tốt rồi, Kỳ Lân tộc đã có người kế vị mới, bất kể là khí phách hay danh vọng tích lũy bao năm qua, Hỏa Diệp đều danh chính ngôn thuận, được lòng dân, chắc chắn sẽ là một vị vua vĩ đại!

Ngay sau đại lễ đăng quang, Kỳ Lân Hoàng Hỏa Diệp đã ban đạt mệnh lệnh đầu tiên: Toàn bộ Kỳ Lân tộc và sinh linh Bắc Hoang đều phải tuân theo Nhân tộc, tôn Nhân Hoàng làm đầu.

Kỳ Lân tộc cùng vạn vật Bắc Hoang tự nguyện trở thành phụ thuộc của Nhân tộc, lập lời thề thiên đạo lưu truyền muôn đời!

Tin tức vừa ra, Hồng Hoang lại một lần nữa dậy sóng.

Trước đó chỉ là tin đồn, nhưng giờ chính chủ đã lên tiếng xác nhận!!

Không lâu sau, Kỳ Lân tộc tuyên bố sẽ dẫn đầu các đại biểu ngoại tộc Bắc Hoang đến Đông Hoang để triều thánh, cống nạp cho Nhân tộc và bái kiến Nhân giáo chi chủ Thông Thiên Giáo Chủ!

Từ nay về sau đời đời phụng sự Nhân giáo.

Nghe tin này, phía Nhân tộc cũng ngơ ngác.

Bắc Hoang quy thuận thì quy thuận rồi, nhưng giống như Nam Hoang, Nhân tộc chẳng cần làm gì mà người ta cứ tự tìm đến xưng thần, biết lý luận với ai bây giờ!?

Ngay cả Doãn Nặc và Hậu Thổ nương nương cũng đứng hình.

Đúng là thời đại thay đổi quá nhanh, thực sự khó lòng tiếp nhận!

Trong khi đó ở phía Tây, nơi các Yêu tộc ẩn náu, vang lên tiếng gầm phẫn nộ của Đế Tuấn.

"Khốn kiếp!!

Khốn kiếp!!!

Nhân Hoàng, ta với ngươi bất cộng đái thiên!!!!" Lúc này tại nơi ẩn náu của Yêu tộc, Yêu Đế gương mặt vặn vẹo, đôi mắt đỏ ngầu, ngửa mặt lên trời gào thét đầy cuồng loạn!

Vô số Yêu tộc run rẩy, tất cả đều kinh hãi trước uy áp khủng khiếp của Yêu Đế.

Trong thoáng chốc, phía sau hắn xuất hiện một bóng hình mờ nhạt: "Đủ rồi Đế Tuấn, mưu sự tại nhân thành sự tại thiên, không ai biết vì sao Nhân Hoàng lại đột nhiên xuất hiện ở Bắc Hoang, nhưng sự đã rồi, phải nghĩ cách bù đắp!

Oa Hoàng đại nhân bảo ta nhắn với ngươi, thất bại lần trước là do Thủy Kỳ Lân dùng năng lực của Thái Âm U Huỳnh phái phân thân đi thông báo cho Nhân Hoàng, chuyện này không liên quan đến ngươi nên Oa Hoàng không trách tội.

Hơn nữa Ác thi tự bạo khiến cơ thể ngươi bị thương, hiện tại nên tịnh dưỡng cho tốt.

Oa Hoàng nói rồi, hãy dưỡng thương cho khỏe, sau này sẽ có việc đại dụng!" Nghe vậy, Đế Tuấn đang phẫn nộ cuối cùng cũng khôi phục lại sự lãnh tĩnh.

Yêu Đế vẫn là Yêu Đế, khả năng phục hồi cực mạnh, hắn đỏ mắt quay lại nói: "Ta biết rồi Thái Nhất, hãy bẩm báo với Oa Hoàng, chuyện này không sao, chỉ tổn thất một Ác thi thôi, không ảnh hưởng quá lớn đến ta!

Ít nhất cảnh giới vẫn còn đó, không tới triệu năm ta sẽ luyện lại được!" Hư ảnh Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu: "Ân, vậy thì tốt, hãy dưỡng thương cho tốt, ta đi thông báo cho Oa Hoàng đây!" Nói xong hư ảnh định biến mất, nhưng Đế Tuấn đột nhiên gọi lại: "Thái Nhất, kế hoạch ở Kỳ Lân tộc và Phượng tộc ta đều bại rồi, bên Long tộc hiện giờ thế nào!?" Nghe vậy, Thái Nhất nhàn nhạt nói: "Yên tâm đi, bên Long tộc ta đã hoàn toàn khống chế, số tàn dư còn lại không làm nên chuyện gì đâu.

Để đề phòng Nhân Hoàng xuất hiện ở Thái Hư Chi Hải - địa bàn của Long tộc, ta đã chuẩn bị lớp bảo hiểm thứ hai!" "Tốt, Thái Nhất, chuyện Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ta đã thất bại, lần này việc khống chế Thái Hư Long Châu tuyệt đối phải vạn vô nhất thất, nếu không ta không còn mặt mũi nào ăn nói với Oa Hoàng!!" Lúc này Đế Tuấn vừa tổn thất Ác thi nắm chặt nắm đấm, đầy vẻ không cam lòng.

Đông Hoàng Thái Nhất thở dài một tiếng: "Ai, ta biết rồi, Đế Tuấn dưỡng thương đi, ta đi gặp Oa Hoàng đây!" Một luồng thanh quang lóe lên, Đông Hoàng Thái Nhất biến mất.

Sau khi Thái Nhất đi khỏi, Đế Tuấn không kìm nén được nữa, hai tay bóp nát máu đế, gương mặt vặn vẹo ngửa mặt gào lớn: "NHÂN HOÀNG!!!!!" Cùng lúc đó ở một nơi khác.

"Về rồi sao?

Bên Đế Tuấn thế nào!?" Dưới gốc Thất Bảo Diệu Thụ tuyệt đẹp, Nữ Oa thản nhiên lên tiếng.

Ngay sau đó, một luồng bạch quang xuất hiện phía sau nàng, hư ảnh Đông Hoàng Thái Nhất quỳ một gối nói: "Khởi bẩm Oa Hoàng, Đế Tuấn... hắn không phụ kỳ vọng của ngài!" "Ai.." Nữ Oa thở dài một tiếng rồi nói: "Chuyện lần này không trách hắn được.

Đây là một viên Thái Cực Kim Đan do Thái Thượng đạo hữu tặng,

mang về cho Đế Tuấn phục dụng.

Phàm là kẻ dưới Thánh nhân, chỉ cần tiên thân không hủy thì trong vòng trăm năm có thể khôi phục đỉnh phong!" "Tạ ơn Oa Hoàng điện hạ!!" Thái Nhất nhận lấy kim đan, mặt đầy hưng phấn.

Đế Tuấn chỉ hủy mất Ác thi chứ bản thể vẫn còn, ăn viên đan này vào sẽ nhanh chóng hồi phục thương thế.

"Thái Nhất, chuyện bên Long tộc sao rồi!?" Nữ Oa nhàn nhạt hỏi, Thái Nhất cung kính đáp: "Khởi bẩm Oa Hoàng, bên Long tộc ta đã hoàn toàn khống chế, Long Vương cũng nằm trong lòng bàn tay.

Giờ chỉ cần một lệnh truyền xuống, toàn bộ Long tộc sẽ duy mệnh là tòng!" "Ân." Nữ Oa gật đầu: "Được như vậy thì tốt.

Đừng quên Long tộc là tộc cường thịnh nhất trong Tam tộc Hồng Hoang, mọi chuyện phải cẩn thận, tuyệt đối không được lật thuyền trong mương.

Bên phía Nhân Hoàng cũng phải lưu ý kỹ, đảm bảo vạn vô nhất thất!" "Tuân lệnh Oa Hoàng!" "Được rồi, lui xuống đi." Đông Hoàng Thái Nhất cung kính gật đầu rồi biến mất trong luồng bạch quang.

"Sắp rồi, sắp rồi, Nhân Hoàng, chẳng bao lâu nữa ngày tàn của ngươi sẽ tới!" Nữ Oa chậm rãi mở mắt nhìn về phía chân trời Hồng Hoang, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Đã ba tháng trôi qua kể từ khi rời khỏi Kỳ Lân tộc.

Hoa Dịch vẫn nhớ cảnh tượng Kỳ Lân tộc và Thất Đại Tiên Thiên Kỳ Lân tiễn đưa hắn suốt cả triệu dặm.

Phía Bắc Minh Chi Hải, nơi cực Bắc của Bắc Hoang giao với Thái Hư Chi Hải, tương truyền là nơi Côn Bằng Yêu Sư sinh ra.

Lúc này trên một hòn đảo hoang vắng giữa Bắc Minh đại hải

mênh mông, Hoa Dịch nhắm nghiền hai mắt, chuẩn bị cho bước trảm thi cuối cùng.

Tuy nói ba nghìn đại đạo đều có thể thành thánh theo lời Hồng Quân, nhưng chi tiết cụ thể thì hắn tham ngộ từ Tam Thiên Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trảm thi thành thánh cũng là một trong số đó.

Chỉ có điều cách trảm thi của Hoa Dịch không giống người thường, nó đã được Bàn Cổ đại thánh sửa đổi theo bí pháp thâm sâu nhất từ thế giới trước.

Không cần tự thân dung đạo, cũng không cần vứt bỏ tình cảm, mà trực tiếp nhảy ra ngoài Tam giới, không nằm trong Ngũ hành.

Trực tiếp hơn, vượt qua tất cả, lăng giá trên Đại đạo, trở thành đỉnh cao của trật tự!!

Chương 171

Đúng lúc này trên Bắc Minh, sóng biển cuồn cuộn, thi thoảng có những con cá voi khổng lồ trồi lên.

Lấy hòn đảo làm trung tâm, một vòng xoáy linh khí khổng lồ đang hình thành trên bầu trời bao la.

Nhìn từ xa, nó rộng tới hàng tỷ dặm, bao phủ gần nửa vùng biển, vô cùng hào hùng!

Tiếp đó linh lực xung quanh đảo và uy áp dao động ngày càng trầm trọng, ngay cả mặt nước biển trong vòng hàng tỷ dặm cũng bị áp lực nén thành một mặt phẳng, trông như một tấm gương, không một gợn sóng.

Cái lạnh cực độ bắt đầu lan tỏa ra bốn phương tám hướng, hòn đảo cát đá vốn trọc lốc trong phút chốc biến thành màu xanh thẳm.

Đại hải bắt đầu đóng băng, chốc lát đã kết thành lớp băng dày hàng trăm mét cứng như thép, mỗi giây lại lan rộng ra xung quanh với tốc độ hàng trăm mét.

Chỉ trong vài nhịp thở, vùng biển bị nén phẳng đã biến thành một mặt gương biển thực thụ, phản chiếu bầu trời xanh thẳm và vòng xoáy linh khí đang ngày càng lớn mạnh.

Thánh nhân thành thánh tất có thiên địa dị tượng, Thiên đạo chúc mừng oanh minh.

Nhưng Hoa Dịch lúc này nhục thân thành thánh, mượn sức mạnh của Tiên Thiên Thần Thai - Thái Âm U Huỳnh, vốn đã nằm ngoài sự khống chế của Thiên đạo.

Vì vậy Thiên đạo không những không chúc mừng mà còn nổi trận

lôi đình, giáng xuống tai họa.

Quả nhiên giây tiếp theo, một lớp mây đen dày đặc không biết từ đâu xuất hiện, dần dần phủ kín cả bầu trời như một tấm lụa đen dày.

Mây đen che lấp thương khung, kèm theo những tiếng đại đạo oanh minh!

Điều này đồng nghĩa với việc Hoa Dịch bắt đầu trảm đạo.

Trảm đạo không phải là trảm đạo của chính mình, mà là trảm thiên địa đại đạo, trảm đi sự khống chế của thiên địa đối với bản thân.

Vì chỉ có như vậy mới có thể thoát khỏi tất cả, vượt qua vạn vật luân hồi, đạt đến cảnh giới thực sự bất tử bất diệt!

"Trời tối rồi." Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ cô bé đứng trên đỉnh núi, lặng lẽ ngước nhìn bầu trời, gió biển thổi tung mái tóc dài và tà váy xanh thẳm của nàng.

Đôi đồng tử trong veo phản chiếu bầu trời u ám, nhưng ngay lập tức hình ảnh đó chuyển thành một nam tử vĩ ngạn đang tọa trấn trên đỉnh núi.

Uy áp vô tận tỏa ra từ thân hình ấy, đối chọi lại tất cả thiên địa.

Tiếng Thiên đạo gầm rú giận dữ kia chính là nhắm vào người nam tử vĩ ngạn ấy.

Lúc này bên trong Hoa Dịch, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển thần tốc, linh lực trong kinh mạch như sóng cuộn biển gào.

Tiên Thiên Bàn Cổ Chi Tâm điên cuồng bộc phát vô số khí huyết Bàn Cổ, sau đó ngưng tụ thành Bàn Cổ tinh huyết, rồi lại cô đọng thành tâm huyết.

Phải biết rằng năm xưa chỉ cần một giọt tâm huyết đã ngưng tụ ra một Tổ Vu, hiện tại Hoa Dịch dùng tới hàng nghìn giọt tâm huyết Bàn

Cổ để ngưng tụ Ác thi, sự xa xỉ này quả thực tiền cổ vô nhân hậu vô giả!

Ác thi tọa trên tòa sen băng trong linh đài của Hoa Dịch đang lớn dần lên theo tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Vô số tâm huyết Bàn Cổ ngưng tụ thành xương cốt, kinh lạc, huyết nhục.

Trái tim do Thái Âm U Huỳnh hóa thành cũng tỏa ra thái âm chi lực vô biên, giúp Ác thi trưởng thành thần tốc.

Giây tiếp theo, một viên bảo châu màu cam vàng tỏa ra tiên thiên hỗn độn chi khí bay ra, chính là Hồng Hoang tiên thiên chí bảo - Hỗn Độn Châu!

Hỗn Độn Châu tỏa ra hàng tỷ luồng hỗn độn chi quang đủ mọi màu sắc, rồi hợp thành một màu hỗn độn kỳ dị.

Nhìn vào đó có thể thấy vô số phạm âm, như thể uẩn hàm cả một thế giới bên trong.

Ác thi của Hoa Dịch trông thần thánh trang nghiêm, nhưng lúc này không nên gọi là Ác thi truyền thống nữa vì bên trong không hề chứa đựng ác niệm của Hoa Dịch.

Nó được ngưng tụ bằng thánh lực khổng lồ để tạo ra một loại ý thức tâm linh tương thông khác.

Nói chính xác hơn, đây nên gọi là Âm thi - Tiên Thiên Thái Âm Thần Thi, phân thân Thái Âm Thánh Thể của Hoa Dịch.

Còn phân thân kia của hắn cũng không thể gọi là Thiện thi nữa, mà gọi là Dương thi - Tiên Thiên Thái Dương Thần Thi, ký thác nỗi nhớ về Trái Đất của hắn, phân thân Thuần Dương Thánh Thể.

Bầu trời cuồn cuộn, mây biển dâng trào, hàng tỷ tia lôi đình

chuyển sang màu huyết sắc.

Lần này Thiên đạo không đợi Hoa Dịch trảm thi mà đã sớm ngưng tụ thành một thanh lợi kiếm huyết lôi khổng lồ.

Kèm theo tiếng lôi đình vang dội, nó từ trên trời giáng xuống, xé toạc tầng mây, muốn tiêu diệt kẻ tội đồ bên dưới để duy trì trật tự thiên địa.

Lợi kiếm mang theo hàng tỷ tia huyết lôi đánh xuống, một luồng sáng huyết sắc khổng lồ bùng phát như một mặt trời máu, kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hòn đảo kiên cố ngay lập tức bị phá hủy không còn một mảnh vụn, mọi thứ trên đảo đều hôi phi yên diệt.

Bầu trời như bị đâm thủng một lỗ lớn, phía dưới biển khơi cuồn cuộn sấm sét huyết sắc.

Một cảnh tượng vừa kỳ lệ vừa hùng vĩ.

Trong uy áp kinh thiên của thiên địa băng kiếp, một nam tử vĩ ngạn chậm rãi bước ra từ giữa biển lôi đình huyết sắc.

"Trời muốn giết ta sao!?" Thủy Kỳ Lân đứng bên cạnh ôm lấy hông hắn, nhàn nhạt ngước nhìn thương thiên.

Giữa biển lôi đình, Hoa Dịch khẽ ngước đầu, mở đôi mắt sắc lẹm nhìn vào thương khung đang gào thét: "Nếu chỉ có chừng này thì thực sự khiến ta quá thất vọng rồi!" Oanh long long long long!!!!

Thương khung gầm rú phát ra những tiếng nổ vang tận mây xanh.

Từng đợt thiên áp khổng lồ giáng xuống như muốn nghiền nát sinh linh kiêu ngạo dám khiêu khích uy nghiêm của trời xanh.

"!?" "Trời biến đen rồi, lẽ nào lại có người độ kiếp!?" "Thiên áp thật đáng sợ, dù ta là Đại La Kim Tiên cũng e rằng không chịu nổi một

tia chớp huyết sắc kia!" "Kẻ nào đang độ kiếp vậy?

Đại La Thái Ất Kim Tiên hay Chuẩn Thánh?

Ta chưa bao giờ thấy uy áp nào khủng khiếp thế này, ngay cả Chuẩn Thánh kiếp cũng không đáng sợ như vậy!" "Thiên uy hạo hãn, thương khung như ngày tận thế, huyết sắc thương kiếp...

Chương 172

ta dường như đã thấy ở đâu đó rồi, chẳng lẽ là...!" "THÁNH NHÂN KIẾP!!!" Đúng vậy, lúc này vô số sinh linh Hồng Hoang đều kinh hãi nhìn lên Thánh nhân kiếp.

Vì đây là Thánh nhân kiếp, nên đại thần duy nhất có thể gây ra chuyện này chính là Tiên Thiên Nhân Hoàng!

Từ cổ chí kim có người thành thánh đều là hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, đại đạo phạm âm phổ thiên đồng khánh.

Nhưng duy chỉ có Tiên Thiên Nhân Hoàng lại chọn một con đường khác hẳn: Dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành thánh, phá tan xiềng xích Thiên đạo, là con đường không được thiên địa dung thứ!!

"Nhân Hoàng lại độ kiếp sao!?" "Trời ơi, mới bao lâu chứ!?" "Thương thiên tập kích, huyết lôi xuất hiện bao phủ khắp Hồng Hoang.

Vốn ta tưởng phải hàng tỷ năm nữa mới thấy lại cảnh này, vậy mà giờ mới chỉ năm sáu mươi năm thôi!" "Quá kinh người, thực sự quá kinh người!

Nhân Hoàng, ngài đúng là chúa tể Tam giới!" Vô số sinh linh kinh thán, cảm phục.

Đây mới là thiên địa chúa tể, đây mới là Tam giới Nhân Hoàng!

"Không sai, lại độ kiếp rồi!" Lúc này tại Tây Hoang, cảm nhận được biến hóa của thiên địa, Nữ Oa nghiêm mặt, trong mắt lộ ra hàn mang vô tận.

Nàng đang ở thời khắc quan trọng nhất để cảm ngộ thiên đạo, ý đồ đạt đến bất tử bất diệt.

Vậy mà kẻ đáng chết kia lại độ kiếp, làm nhiễu loạn thiên cơ!

Tuy không ảnh hưởng trực tiếp đến nàng nhưng khiến nàng cực kỳ khó chịu!!

"Sư huynh, hắn lại độ kiếp kìa." "Hanh, độ kiếp thì cứ độ đi, trời sẽ diệt hắn!

Tên Nhân Hoàng này thật ngu xuẩn khi dám chọn con đường dĩ lực chứng đạo.

Như vậy sẽ không được trời công nhận, bị chèn ép khắp nơi, càng không thể dung thân vào thiên đạo để đạt đến bất tử bất diệt.

Cứ chờ xem, khi chúng ta thực sự khắc sâu ấn ký vào thiên đạo, Nhân Hoàng sẽ không còn đáng sợ nữa, vì hắn không giết được chúng ta, nhưng chúng ta thì có thể giết hắn!" Lúc này Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng đang cảm ngộ thiên đạo thì bị chấn động từ việc Hoa Dịch trảm thi và Thiên đạo oanh kích làm kinh tỉnh.

"Ngô Hoàng!" "Phu quân!" Trong Nhân Hoàng Điện, Doãn Nặc và Hậu Thổ đều lo lắng nhìn lên bầu trời.

Tuy nhiên trên thế gian này, từ sinh linh đến Thánh nhân đều nghĩ Nhân Hoàng đang bị động độ kiếp!

Nhưng không ai biết rằng, Hoa Dịch sắp làm một việc chưa từng có tiền lệ!

Cùng lúc đó tại Hồng Mông Tử Hà Thiên, dưới gốc Tam Thiên Tạo Hóa Ngọc Điệp tàn phá, Đạo Tổ Hồng Quân nhàn nhạt nhìn cảnh này, thánh mâu lóe lên.

"Sắp bắt đầu rồi sao?" Nhìn xuống hạ giới, Hồng Quân chăm chú không rời mắt, vì lúc này ông cần kiểm chứng một việc cực kỳ quan trọng.

“Lão phu thân dung thiên đạo, hiểu rõ ý nghĩa tồn tại của nó.

Nhưng cách đây không lâu, Thiên đạo đã đưa ra cảnh báo về một mối đe dọa cực lớn chưa từng có.

Sẽ có một kẻ đập tan thiên đạo, không chịu sự khống chế của đại đạo, coi trật tự thiên địa như đồ chơi.

Nếu sự tồn tại đó thực sự ra đời, trật tự Hồng Hoang sẽ sụp đổ ngay lập tức, nhật nguyệt ngừng quay, nhân quả không còn, vạn vật mất đi ý nghĩa.

Tai kiếp này sẽ vượt xa cả Vô Lượng Kiếp trước kia!

Vì thế trước khi thảm cảnh đó diễn ra, lão phu phải ngăn chặn nó, dù phải hy sinh chính mình!” Để cứu vãn trật tự thiên địa, Hồng Quân đã quyết định hy sinh tiểu ngã.

Hiện tại việc duy nhất cần làm là tìm ra ngọn nguồn của kẻ sắp thoát khỏi trật tự Thiên đạo kia!

Suốt trăm năm qua, Hồng Quân luôn theo dõi hạ giới.

Hiện tại kẻ duy nhất có khả năng dĩ lực chứng đạo và sơ bộ thoát ly sự khống chế của Thiên đạo không ai khác chính là Tiên Thiên Nhân Hoàng!

Vì khắp thiên hạ chỉ có hắn mới đủ năng lực làm việc đó.

“Từ trận chiến Nhân - Vu - Yêu đến nay, nhìn cách Thiên đạo chèn ép và tốc độ trưởng thành của Nhân Hoàng, lão phu có hai phần chắc chắn hắn chính là kẻ mà Thiên đạo cảnh báo.

Nhưng hai phần thì chưa đủ!” Đúng vậy, vì những gì Nhân Hoàng làm cho đến nay đều có lợi cho Hồng Hoang.

Một kẻ hủy diệt thế giới thì Thiên đạo đã không giáng xuống công đức lớn như thế.

Điều này khiến Hồng Quân vô cùng mâu thuẫn.

Nhưng ông cảm thấy câu trả lời sắp xuất hiện rồi.

Trong lúc Nhân Hoàng đối đầu với thiên kiếp này, ông có thể sẽ tìm thấy đáp án mình cần!

Vì vậy Hồng Quân quan sát vô cùng mật thiết!!

Đúng lúc này giữa biển huyết lôi, Hoa Dịch ngước nhìn thương thiên, nhìn vào Thiên đạo đang cuồng bạo phẫn nộ kia.

Ý chí từ hạo hãn thiên mạc giáng xuống nhắm thẳng vào Hoa Dịch, va chạm với hạo nhiên thánh khí quanh thân khiến sắc mặt hắn hơi trắng bệch.

"Xem ra lần thiên địa đại kiếp này còn mạnh hơn trước, Thiên đạo biết Thánh nhân kiếp trước kia vô dụng với ta nên lần này giáng xuống tai kiếp khủng khiếp hơn!" Minh ngộ được mọi chuyện, Hoa Dịch không hề lùi bước, đứng thẳng tắp nhìn vào vòng xoáy khổng lồ trên bầu trời!

Bên trong vòng xoáy bao phủ cả Hồng Hoang ấy, Hoa Dịch cảm nhận được một ý chí vĩ đại, như thể được sinh ra từ lúc khai thiên lập địa, chính là ý chí của Thiên đạo Hồng Hoang!!

Ý chí vĩ đại giáng xuống mang theo uy áp khủng khiếp dù không có công kích thực tế.

Dưới áp lực này mọi sinh linh đều phải khuất phục, kẻ nào kháng cự sẽ bị nghiền nát nhục thân, tâm thần và đại đạo!

Chỉ là Thiên địa ý chí muốn trấn áp Hoa Dịch nhưng không thành công, vì hắn có hạo nhiên thánh khí, nhục thân thành thánh, hiểu rõ quy luật và đã thoát khỏi sự khống chế.

Hắn dĩ lực chứng đạo, đứng ngang hàng với ý chí ấy để đối

kháng!

Ngay lập tức trong tâm thần Hoa Dịch, Hỗn Độn Thần Châu sực tỉnh, tham lam hấp thu ý chí kia.

Chương 173

Hỗn Độn Châu vốn nằm ngoài thiên địa, là hỗn độn chí bảo từ trước khi khai thiên lập địa, có thể độc lập tồn tại.

Nói chính xác hơn nó là một mảnh thiên địa tàn phá.

"Thiên địa tàn phá bên trong có đủ ba nghìn đại đạo tàn khuyết, Thiên đạo đã giáng xuống ý chí thì ta sẽ dùng nó để hoàn thiện đại đạo của mình!" Hoa Dịch ngước nhìn bầu trời nói lớn: "Thiên đạo cao cao tại thượng có thể giáng xuống thiên kiếp khiến vạn vật và Thánh nhân đều khiếp sợ, nhưng ta thì khác, vì ta là Nhân Hoàng, không sợ trời!" Lúc này vì Hoa Dịch nhục thân thành thánh, thoát khỏi khống chế nên Thiên đạo coi hắn là dị đoan, nói trắng ra hắn giống như một loại virus cần phải xóa bỏ nên Thiên đạo đã kích hoạt phần mềm diệt virus là thiên kiếp!

Tất nhiên Hoa Dịch không có ý định làm hại Hồng Hoang, ngược lại hắn muốn cùng thiên địa vạn vật trường tồn, tìm ra cách tránh khỏi đại phá diệt.

Nhưng Thiên đạo vốn vô tình, không thèm nghe hắn giải thích, hễ là dị đoan thì phải tiêu diệt để duy trì cân bằng!

Hoa Dịch cũng nổi giận, Thiên đạo cứ hết lần này đến lần khác chèn ép hắn, vậy thì hôm nay hắn sẽ cho vạn vật chúng sinh thấy cảnh hắn đối đầu với trời!

Khi ý chí vĩ đại kia chạm vào thế giới tàn phá của Hỗn Độn Châu liền lập tức rút lui, Hỗn Độn Châu cũng ngừng quay.

Khi ý chí ấy thu hồi, bên tai Hoa Dịch vang lên một giọng nói thương tang: "Vạn vật đều do ta hóa thành, ta đợi sự đền đáp của ngươi..." Giọng nói biến mất, một nguồn năng lượng sinh linh khổng

lồ đổ vào thế giới tàn phá bên trong Hỗn Độn Châu, khiến nó khôi phục được một nửa!

Hoa Dịch đã thắng nhỏ một ván đầu tiên.

"Hiện tại lão phu đã có ba phần chắc chắn Nhân Hoàng chính là kẻ mà Thiên đạo muốn ta cảnh giác!!" Hồng Quân nghiêm mặt đầy ngưng trọng.

Đúng lúc đó Thái Âm Thần Thi trong linh đài Hoa Dịch bay ra khỏi tòa sen băng và bắt đầu lớn nhanh như thổi: Ấu niên, thiếu niên, thanh niên, thành niên!

Chỉ trong một nhịp thở, Thái Âm Thần Thi đã trưởng thành bằng tuổi bản tôn, giống tới tám phần.

Điểm khác biệt duy nhất là phân thân này có mái tóc xanh thẳm, trông lạnh lùng và thần tuấn.

Hỗn Độn Thần Châu phát sáng, đem những mảnh vỡ đại đạo vừa hấp thu dung nhập vào Thái Âm Thánh Thể của Hoa Dịch.

"Ta không biết sau này có ai làm giống mình không, nhưng lúc này đối mặt thiên địa chi kiếp, ta - Hoa Dịch sẽ dùng trái tim kiên định và ý chí bất khuất để phản kích lại thiên địa!" Đối mặt với thương kiếp vô tận và sự áp chế của Thiên đạo, Hoa Dịch không phục tùng mà chọn phản kháng!

Hắn sẽ đối kháng, trấn áp thiên kiếp, biến mình thành Thiên đạo để trừng phạt ngược lại thiên kiếp!

"Thương thiên lúc nào cũng nhắm vào ta, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết cảm giác bị người khác nhắm vào là thế nào!!" Trong biển lôi kiếp huyết sắc cuồng bạo, Hoa Dịch mãnh liệt mở mắt.

Mái tóc phiêu dật màu xanh thẳm như bầu trời - đó chính là Thái Âm Thánh Thể phân thân!

Nhưng mọi chuyện chưa kết thúc.

Trên bầu trời phía Nam xa xôi đột nhiên xuất hiện một luồng hỏa quang, rồi lửa lớn cháy ngút trời!

Một nam tử vĩ ngạn với mái tóc đỏ rực, toàn thân bao phủ kim hỏa, mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm bước tới, vượt qua hàng tỷ dặm không gian.

Đó không phải ai khác mà chính là phân thân khác của Hoa Dịch - phân thân Thái Dương Thánh Thể dung hợp với Thái Dương Chúc Chiếu!

Lúc này có lẽ chưa ai phát hiện ra một sự kiện chưa từng có từ cổ chí kim sắp diễn ra.

Một màn khiến vạn tộc, các Thánh nhân và ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải kinh ngạc tột độ sắp bắt đầu!

Thương thiên trở nên nặng nề hơn, như muốn giáng xuống tai kiếp kinh khủng nhất.

Hoa Dịch nhìn vào Thái Âm Thánh Thi vừa ngưng tụ và Thái Dương Thần Thi vừa bước tới, bản tôn hắn ngước đầu hét lớn: "HỢP!" Được lắm, đúng một câu thôi!

Hai cỗ thi thể Thái Âm Tiên Thiên và Thái Dương Tiên Thiên của Hoa Dịch cùng lúc tỏa ra ánh sáng rực rỡ sắc đỏ và xanh lam!

Luồng sáng ấy bắn thẳng lên chân trời, giống như hai mặt trời sáng nhất giữa vũ trụ bao la.

Ngay giây tiếp theo, Thái Âm và Thái Dương hợp lại làm một, Âm Dương Hỗn Độn cùng hội tụ trên một thân hình.

Chỉ thấy Hoa Dịch đem Thái Âm và Thái Dương dung hợp vào bản thể để diễn hóa vạn vật Hỗn Độn!

“Âm Dương kết hợp, Hỗn Độn Thánh Khu!” Trong đầu hắn, từng dòng thông tin của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh lướt qua cực nhanh.

Lúc này, Hoa Dịch muốn tạm thời dung hợp Thái Âm Thái Dương làm một để bộc phát sức mạnh mạnh nhất, một trận chiến chấn động thương thiên!

“Nhân Hoàng định làm gì vậy?!” “Không biết, nhưng lúc này Thiện thi và Ác thi của hắn dường như khác hẳn chúng ta, ẩn chứa sức mạnh Thái Âm Thái Dương vô cùng khủng bố.

Thật không thể tin nổi, chờ đã!

Chẳng lẽ hắn đã dung hợp Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu?!” Tại Tây Hoang Thiên, Thái Thượng và Nguyên Thủy có phần sững sờ nhìn mọi chuyện, cả hai vị Thánh nhân đều trợn tròn mắt.

“Không sai, Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu đều đã rơi vào tay Nhân Hoàng, bị ngưng tụ thành Thiện thi và Ác thi!” Lúc này, Nữ Oa mang khuôn mặt nghiêm nghị, lạnh lẽo vô cùng.

Vốn dĩ đây là vật trong túi của nàng, nàng định lợi dụng sức mạnh Tiên thiên khổng lồ của chúng để tái ngưng tụ Thiện thi.

Nhưng không ngờ tính toán trăm bề, cuối cùng lại xôi hỏng bỏng không!

Lúc này, Hồng Quân cũng đang tại Tử Tiêu Thiên quan sát mọi chuyện, nhưng lão không nói lời nào, sắc mặt ngày càng ngưng trọng.

“Thiên Đạo của ta ơi, khí tức của Nhân Hoàng cũng quá khủng bố rồi!” “Nhân Hoàng dung nhập Thiện thi Ác thi, bộc phát ra sức mạnh mạnh nhất lúc này.

Nhưng đừng quên thiên kiếp thứ hai sắp giáng xuống, ta có thể cảm nhận được thiên kiếp lần này phi phỉ tầm thường, vượt xa

những lần trước!" Vô số chủng tộc và sinh linh Hồng Hoang đều mang vẻ mặt kinh hãi nhìn cảnh tượng này.

Vòng xoáy trên bầu trời bắt đầu xoay chuyển dữ dội.

Đứng trên vòm trời, Hoa Dịch đã dung hợp hai đạo phân thân, lúc này mái tóc tím bay múa, toàn thân tỏa ra ánh sáng kỳ dị do Thái Dương và Thái Âm cấu thành.

Một luồng khí tức hỗn nhiên từ trong cơ thể phát ra, đồng tử mắt trái màu vàng kim, mắt phải là màu xanh thẳm vô tận.

Tại vị trí giữa lông mày, Hỗn Độn Châu hình thành một điểm sáng rực rỡ.

Còn Tru Tiên Tứ Kiếm thì dung nhập vào trong cơ thể, hóa thành xương cốt cứng rắn không gì phá nổi.

Đây chính là trạng thái mạnh nhất của Hoa Dịch!

Chương 174

Lúc này, Hoa Dịch đã nháy mắt bước vào một cảnh giới kỳ đặc, cảnh giới này không vì Trời, không vì Đất, càng không phải Chuẩn Thánh!

Đó là một con đường do chính hắn đi ra.

Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển cực nhanh, Hoa Dịch nhắm mắt quan sát cơ thể.

Một lúc lâu sau, khi hắn mở mắt ra lần nữa, hắn thấy trong lòng bàn tay trái không biết từ lúc nào đã xuất hiện một đồ án kỳ dị.

Đó là sự kết hợp của Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh, là Âm và Dương, Thái Âm và Thái Dương!

Dấu ấn Thái Âm và Thái Dương từ từ ngưng tụ trong lòng bàn tay Hoa Dịch, cuối cùng in sâu vào đó.

Cúi đầu nhìn lại, đôi mắt Hoa Dịch lóe sáng, cảm nhận được một sức mạnh mạnh mẽ chưa từng có.

Sức mạnh tổng hợp của Thái Âm, Thái Dương và Hỗn Độn vô tận khiến hắn cảm thấy sảng khoái vô cùng!

Cùng lúc đó, trên bầu trời, từ vòm trời đen kịt vô tận truyền đến những tiếng gầm rú trầm đục ngày càng dồn dập, ngày càng kịch liệt.

Hoa Dịch ngẩng đầu nhìn vòm trời bao la phía trên, trong mắt lộ ra ý chí chiến đấu nồng đậm.

Hắn muốn đi nghênh chiến thiên kiếp, muốn xem xem thiên kiếp lần này so với trước đó thì như thế nào!

“Thiên kiếp lần này không phải tầm thường, nàng hãy vào Nội

Thiên Địa của ta lánh tạm, đợi ta phá tan thiên kiếp xong sẽ gọi nàng ra!" Nhìn thiên kiếp dày đặc kia, Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ bé gái ánh mắt ngưng lại.

Thân hình nàng dừng lại giữa hư không, khẽ gật đầu rồi biến mất vào Nội Thiên Địa của Hoa Dịch.

Hoa Dịch phất tay áo một cái, ngăn cản những người phía sau tiến lên.

"Thiên kiếp...

Lão phu ngày trước lập giáo thành thánh đều không có thiên kiếp, nhưng thân thể Nhân Hoàng nghịch thiên, lấy sức một mình nhục thân thành thánh thì thôi đi, đằng này lại như muốn Nguyên Thần một lần nữa chứng đạo, đạt đến mức chân chính lăng giá trên Đại Đạo, siêu thoát tự nhiên, thật là... ai!" Thái Thượng với phong thái Thánh nhân siêu nhiên nhìn mọi chuyện trước mắt, cảm thán lắc đầu.

Bên cạnh, Nguyên Thủy nở nụ cười lạnh lùng nói: "Hừ, tên Nhân Hoàng này thật là tham lam vô độ, được voi đòi tiên, vọng tưởng lấy ý niệm nghịch thiên để nghịch tu thành đạo, đúng là si tâm vọng tưởng!

Những kẻ nghịch tu từ xưa đến nay đều có, nhưng đều tan thành mây khói dưới thiên kiếp.

Vốn dĩ Nhân Hoàng lấy lực chứng đạo, nhục thân thành thánh, biết điểm dừng thì cũng chẳng khó khăn gì, nhưng hắn lại mưu đồ song trọng chứng đạo, đúng là nằm mơ giữa ban ngày, trách không được Trời muốn diệt hắn!" Ánh mắt Nguyên Thủy rơi vào nơi sâu thẳm tận cùng Bắc Hoang.

Chỉ thấy ở đó, trên biển Bắc Minh, một mảnh sương mù đang ầm ầm vang dội, tựa như đại sóng cuộn trào ập đến.

Mảnh sương mù kia nối thành một dải vô biên vô tế, giáng xuống

từ bầu trời, hiện ra từ đại hải, như thể vốn dĩ nó đã tồn tại ở đó, vô cùng thần bí và ngày càng áp sát.

Trong Bắc Hải cũng có rất nhiều hải tu và sinh linh.

Khi thấy Thánh nhân độ kiếp, họ đều tự phát lùi ra sau thật nhanh.

Nhưng chưa lùi được bao lâu thì tiếng ầm ầm kia đã hóa thành tiếng vạn sấm gào thét bên tai mọi người.

Thậm chí một số tu sĩ Bắc Minh bị chấn đến mức thất khiếu chảy máu, rồi hồn phi phách tán.

Số còn lại sắc mặt hãi hùng vội vã tháo chạy, trong đó không thiếu nhiều Kim Tiên, Đại La Kim Tiên!

Vô số sinh linh Hồng Hoang đều kinh hãi tột độ nhìn cảnh tượng này, cảm nhận được sự ngưng trọng lúc này.

Ức vạn sinh linh, bất kể tu vi thế nào, đều cảm thấy lồng ngực như bị đè nặng bởi một tảng đá lớn, khiến người ta không thở nổi.

Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, trong nháy mắt, làn sương mù cuộn trào từ vòm trời đã bao phủ lấy Hoa Dịch, che khuất hoàn toàn bóng dáng hắn khỏi tầm mắt của ức vạn sinh linh Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, theo sự bao phủ của làn sương mù vô tận kia, một luồng sức mạnh thiên địa khổng lồ không thể hình dung nổi hóa thành vô số bàn tay vô hình, theo sự cuộn trào của sương mù mà quét ngang ra ngoài.

Ức vạn hải tu Bắc Minh, thậm chí bao gồm cả một vị đại thần thượng cổ đang ẩn cư tại Bắc Minh, đều bị sức đẩy khổng lồ đó làm cho lùi bước không ngừng.

Trăm vạn dặm, ngàn vạn dặm, ức vạn dặm, triệu vạn dặm, năm ánh sáng...

Tiếng nổ vang thấu trời, làn sương mù cuộn động đẩy đi tất cả, thậm chí ngay cả những ngôi sao vốn dĩ chưa từng rời khỏi quỹ đạo từ cổ chí kim dường như cũng bị đẩy đi, thoát ly quỹ đạo, bay về phía tinh không xa xăm.

Nhìn từ xa, cảnh tượng này cực kỳ chấn động.

Theo sự khuếch tán của làn sương mù, phương viên ức vạn dặm của biển Bắc Minh đều bị bao phủ.

Trong làn sương mù đó, ngoại trừ Hoa Dịch ra, không còn bất kỳ tu sĩ hay sinh linh nào, càng không có lấy một ngôi sao nhỏ bé nào.

Sương mù khủng bố vô biên vô tận, chỉ có một mình Hoa Dịch!

Nhìn cảnh tượng trời biển một màu đến khó tin này, vô số sinh linh và chủng tộc Hồng Hoang đều sững sờ, chưa bao giờ thấy cảnh tượng kỳ lạ như vậy.

Thiên kiếp sao?

Có vẻ như vì Thiên Đạo sợ làm tổn thương sinh linh khác, nên đã dùng vĩ lực vô biên đẩy tất cả sinh linh xung quanh, kể cả nhật nguyệt tinh tú đi hết.

Lúc này đây, Thái Thượng và Nguyên Thủy tại Tây Hoang Thiên đều mang khuôn mặt nghiêm trọng, bởi vì ngay cả họ cũng không nhìn thấu được làn sương mù trắng kia.

Nên biết họ là hai vị Thánh nhân cơ mà!

Điều đáng sợ nhất là Thái Thượng và Nguyên Thủy phát hiện ra rằng, dưới sự khủng bố siêu nhiên kia, dù là họ cũng khó lòng tiếp cận dù chỉ nửa bước.

Dù chỉ ở vùng rìa, cũng có khả năng bị thương tổn thần hồn, thậm chí ảnh hưởng đến căn cơ.

Bên ngoài đã như vậy, bên trong khỏi cần phải nói.

Nguyên Thủy lập tức lộ ra một nụ cười lạnh: "Hừ, xem ra lần này Thiên Đạo đã thực sự ra tay, Nhân Hoàng chắc chắn phải chết!" Bởi vì đã thành Thánh nên mới biết Thiên Đạo đáng sợ đến nhường nào, vì thế Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này mới dám khẳng định như vậy.

Chương 175

Ngay cả Thánh nhân cũng không dám lại gần thiên kiếp, mà Nhân Hoàng phải một mình gánh chịu, chắc chắn là thập tử vô nghi!

"Nhân Hoàng thân là kẻ nghịch tu, mưu nghịch thiên địa, đoạt tạo hóa của trời đất, bị vạn vật không dung.

Lúc này hắn đã phá hoại trật tự, cho nên bị Thiên Đạo tru sát!" Lúc này, Nữ Oa lẩm bẩm tự nhủ, trong đôi mắt lạnh lùng lóe lên một tia minh ngộ.

Nàng phát hiện, càng lấy thân dung đạo, nàng càng minh ngộ nhiều hơn, và cũng càng thấu hiểu yếu tố Thiên Đạo là để duy trì trật tự thiên địa này.

Bên cạnh Nữ Oa, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang báo cáo công việc cũng im lặng hồi lâu.

Họ cũng bị chấn động sâu sắc, lúc này có lẽ là tiền vô cổ nhân mà hậu cũng tuyệt đối vô giả.

Tại Tử Tiêu Thiên thuộc Hồng Mông Thiên, Hồng Quân Đạo Nhân mặc tử bào mang vẻ mặt ngưng trọng nhìn cảnh tượng này, trong mắt lộ ra ánh sáng nghiêm nghị.

"Khí bản nguyên thật mạnh mẽ, Thái Âm, Thái Dương hội tụ sức mạnh bản nguyên cường đại đến thế sao?

Đã vượt qua tất cả chư thiên.

Khi Nhân Hoàng nhục thân thành thánh, tuy ta cũng cảm thụ được hai luồng sức mạnh này nhưng vẫn chưa nhảy ra khỏi thiên địa.

Nhưng hiện tại đã vượt xa tầm thường, thậm chí có thể so bì với bản nguyên Thiên Đạo.

Gần trăm năm qua đã xảy ra chuyện gì mà đến cả ta cũng không nhìn thấu được, duy chỉ có Nhân Hoàng này là ta không thấy một tia thiên cơ!" Bản nguyên Thái Âm, bản nguyên Thái Dương, tùy tiện một loại cũng đủ để khiến người ta lập tức trở thành Tiên Thiên Chi Thánh.

Vậy mà Nhân Hoàng có cả hai, lại còn tương sinh tương khắc, Âm Dương tề tựu, nắm giữ càn khôn!

Lại còn có Hỗn Độn Châu vô cùng thần bí khó lường, có thể mở ra một thế giới tàn phá để hấp thu ý chí của đại thế giới Hồng Hoang.

Tất cả mọi chuyện đều vượt xa tưởng tượng của Hồng Quân, lão trầm giọng nói: "Lúc này, ta đã có bốn phần nắm chắc, hắn chính là kẻ nghịch thiên kia!" Biển Bắc Minh, trên mặt biển có người, đó là Nhân Hoàng.

Lúc này phương viên ức vạn dặm sương mù bao phủ, chỉ có kẻ ứng kiếp là một mình tồn tại giữa trời đất.

Ở chính giữa trung tâm, Hoa Dịch tỏa ra luồng sáng đỏ lam đan xen, mái tóc dài màu tím, đôi mắt bình tĩnh, hai tay chắp sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Một hạt Hỗn Độn Châu từ từ xoay chuyển giữa trán, tỏa ra ánh sáng dị thường.

Trong làn sương mù phía trên, lúc này sương mù đang ầm ầm xoay chuyển, thấp thoáng có vô số ngân xà (rắn bạc) tứ tán, hình thành một vòng xoáy.

Vòng xoáy kia sâu thẳm vô tận, giống như một cái miệng khổng lồ.

Đồng thời, những tia sấm sét đỏ ngầu như máu càng thêm kịch liệt, ngưng tụ thành trăm vạn hùng binh, mỗi một binh sĩ đều phục

khắc hình bóng của một trong ba ngàn Ma Thần.

Huyết kiếp, Cốt kiếp giáng xuống mang theo thiên uy hạo hãn.

Nhưng cũng chính lúc này, Hoa Dịch ngẩng đầu nhìn mây cuộn sương vây và ức vạn thiên lôi.

"Ta có một câu hỏi: Thiên có tư cách gì giáng kiếp lên ta?

Hôm nay, ta vừa là kẻ ứng kiếp, cũng đồng dạng muốn giáng kiếp xuống thiên địa!" Nói đoạn, đôi mắt Hoa Dịch lóe lên, lặng lẽ giơ tay trái, vận chuyển sức mạnh Thái Dương mạnh mẽ quét ngược lên phía trên.

"Dương kiếp, nhân danh Hoa Dịch ta, giáng xuống!" Hoa Dịch không biết sau này có ai giống như mình không, khi đối mặt với thiên kiếp lại mang một trái tim kiên định không khuất phục để giáng kiếp ngược lại cho thiên địa.

Hắn cũng không biết sau khi trực tiếp đối kháng với thiên kiếp này sẽ phải chịu sự phản phệ của Thiên Đạo như thế nào, nhưng hắn chỉ biết một điều: Lần này hắn phải triệt để đối kháng, trấn áp thiên kiếp, biến mình thành Thiên Đạo, không phải để trừng phạt chúng sinh, mà là để trừng phạt Thiên Kiếp!

Bởi vì con đường Hoa Dịch muốn đi không thể bị thiên kiếp chế ước.

Giống như phần mềm diệt virus đôi khi xóa nhầm dữ liệu quan trọng, vậy thì thà tắt luôn phần mềm đó đi cho rảnh nợ, đỡ bị nhằm vào khắp nơi!

Theo hai chữ "Dương kiếp" thốt ra từ miệng Hoa Dịch, trong vùng sương mù thiên kiếp bao phủ phương viên ức vạn dặm, vòng xoáy vô tận phía trên xoay chuyển, những tia ngân xà xanh biếc hung dữ kèm theo lôi đình đỏ máu dày đặc và hàng triệu huyết sắc ma binh cùng

giáng xuống.

Trăm vạn Ma Thần từ trên trời rơi xuống, nhưng ngay lúc đó, con mắt trái của Hoa Dịch đột nhiên bắn ra hồng quang vàng kim rực rỡ, ánh sáng vạn trượng tuôn trào cuồn cuộn.

Trong tích tắc, vô số ngọn lửa từ mắt phải Hoa Dịch lóe lên, hóa thành một con đồng tử vàng kim chứa đựng bản nguyên Thái Dương vô tận.

Trong khoảnh khắc, một luồng sức mạnh Thái Dương Tiên Thiên hạo hãn hiện ra, bao phủ lấy thân hình Hoa Dịch.

Tiếng nổ vang vọng, nhìn từ xa, Hoa Dịch lúc này như khoác trên mình một chiếc trường bào bằng lửa, giống như một vị đế vương bước ra từ mặt trời.

Thái Dương vốn là sức mạnh cơ bản nhất của Tiên thiên, cũng là nền tảng của vạn vật.

Thái Dương Chúc Chiếu còn là thực thể tồn tại cấp cao trong Hồng Hoang, ánh hào quang Thái Dương tỏa ra vượt xa mọi thứ Hậu thiên trong thiên địa Hồng Hoang, thậm chí lăng giá trên cả Thiên Đạo.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên dữ dội, vòng xoáy trên bầu trời xoay chuyển càng nhanh.

Theo sự xoay chuyển đó, vô tận lôi đình đỏ máu từ tứ phương tám hướng đồng loạt ngưng tụ vào trung tâm vòng xoáy, mang theo trăm vạn Tiên Thiên Ma Thần do Thiên Đạo phục chế, đột ngột giáng xuống!

Ánh huyết quang chói mắt xuyên thấu ức vạn dặm sương mù, nhìn từ bên ngoài sương mù gần như bị nhuộm thành sương máu, trông vừa hùng vĩ vừa khiến người ta thót tim.

Nhưng trong mắt Hoa Dịch, bên trong huyết quang đó ngưng tụ

sấm sét cuồn cuộn và trăm vạn Ma Thần từ nơi sâu thẳm của vòng xoáy, mang theo một luồng khí tức xa lạ không thuộc về thế giới này.

"Tất cả mọi thứ trong thế giới Hồng Hoang này không đủ để tiêu diệt ta, nên Thiên Đạo diễn hóa ra những thứ từ kỷ nguyên trước sao?" Nhìn mọi thứ trước mắt, trong lòng Hoa Dịch dần có sự minh ngộ.

Từ nơi vô định giáng xuống, lao ra khỏi vòng xoáy, dưới sự diễn hóa của Thiên Đạo và tiếng nổ đinh tai nhức óc, chúng lao thẳng về phía Hoa Dịch như một con thú dữ màu máu đang gầm thét đòi nuốt chửng hắn.

Cùng lúc đó, trăm vạn hư ảnh Tiên Thiên Ma Thần cũng đồng thời tấn công, vô số sức mạnh hạo hãn quét thẳng từ chân trời tới!

Thiên Đạo muốn tiêu diệt Hoa Dịch, muốn đánh sát hắn hoàn toàn để ngăn chặn sự tồn tại của một vị Nghịch Thiên Chi Thánh trong Hồng Hoang!

"Đòn tấn công khủng bố như vậy, e là ta cũng không có cách nào chống đỡ được, kết thúc rồi sao?" Hồng Quân khẽ thở dài, đòn công kích kình thiên khủng bố này, Nhân Hoàng căn bản không có cách nào ngăn cản, định sẵn là phải tan thành mây khói giữa đất trời.

Xem ra lần này đã nhìn lầm, Nhân Hoàng không thể nào đảo ngược trật tự thiên địa và sự tồn tại của cục diện này.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt Hoa Dịch vẫn bình tĩnh, hắn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn vòng xoáy sương mù đỏ máu trên cao và những huyết lôi đang bao quanh muốn giáng xuống, đôi mắt hắn lóe lên.

Chương 176

"Hôm nay Hoa Dịch ta muốn giáng kiếp cho thiên kiếp, kiếp thứ nhất mang tên: Thái Dương Thần Kiếp!" Ngay khi Hoa Dịch vừa dứt lời, sức mạnh Thái Dương bao phủ toàn thân hắn bùng nổ, khuếch tán điên cuồng ra xung quanh.

Theo sự khuếch tán đó, trong nháy mắt, phía trên Hoa Dịch, trên vòm trời kia hóa thành một biển lửa ức vạn dặm che kín cả bầu trời.

Một thế giới kim quang đầy rẫy sức mạnh Thái Dương Tiên Thiên vô cùng khủng bố, siêu thoát tất cả, thậm chí siêu thoát cả chính mặt trời mà Thiên Đạo sở hữu.

Âm và Dương vốn cấu thành vật chất cơ bản nhất của vạn vật thế gian, Thái Dương Chúc Chiếu lại là vật tồn tại từ khi trời đất mới sơ khai.

Xét về lý, nó thậm chí cao hơn Thiên Đạo một cấp, cùng cấp bậc với Bàn Cổ đại thánh khi xưa khai thiên tích địa.

Giây tiếp theo, mây vàng ngập trời nhanh chóng bao trùm lấy những tia huyết lôi và trăm vạn huyết sắc ma binh đang lao tới!

Kim quang này vừa xuất hiện liền tỏa ra sức mạnh Thái Dương Tiên Thiên vô tận, hóa thành Thái Dương Kiếp thuộc về riêng Hoa Dịch.

Ánh kim quang ngập trời khiến thiên địa đột nhiên biến sắc, sương mù đảo ngược, cả thế giới Hồng Hoang rung chuyển ầm ầm.

"Thiên Đạo của ta ơi!" "Kim quang tràn ngập bầu trời, Nhân Hoàng đang chiếu rọi thế giới!" Vạn tộc Hồng Hoang và tất cả sinh linh đều ngây người nhìn mọi chuyện, cằm như muốn rớt xuống đất.

Hai trong ba vị Tam Thanh ở Bắc Hoang trợn trừng mắt, biểu tình nghiêm trọng.

Trên Tử Tiêu Thiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng bắn ra hai luồng thần quang!

Đúng lúc này, chỉ thấy Hoa Dịch giơ tay trái chỉ lên không trung, hướng về phía huyết lôi và lũ Hỗn Độn ma binh đang gào thét.

Luồng kim quang kia lập tức rung động, hóa thành một cột sáng vàng khổng lồ lao thẳng lên trời.

Một cảnh tượng vô cùng chấn động!

Nếu nhìn từ xa, có thể thấy rõ kim quang chiếu rọi bầu trời, hóa thành ức vạn luồng sáng xuyên thấu thiên địa, tiêu diệt tất cả, tịnh hóa tất cả, bốc hơi tất cả.

Mang theo sát khí của Tru Tiên Kiếm, nó lao thẳng vào huyết lôi hạo hãn và trăm vạn Hỗn Độn Ma Thần!

Hai bên từ hai hướng trên và dưới, lao vào nhau với tốc độ kinh người.

Trong tiếng gào thét vang dội, chúng ngày càng gần, ngày càng gần.

Cảnh tượng này khiến gần như tất cả sinh linh trong thiên địa Hồng Hoang đều trợn tròn mắt.

Một bên là huyết sắc ngập trời, một bên là thế giới kim quang, hai bên va chạm đến mức không còn phân biệt được đâu là Trời nữa!

Kim quang và huyết quang đan xen trong vùng sương mù ức vạn dặm, trong tích tắc, hai bên xảy ra sự va chạm kịch liệt.

Thiên kiếp đang trừng phạt Hoa Dịch, Hoa Dịch đang phản công thiên kiếp, không ai phân rõ được nữa.

Sau đó, hai thế giới không ngừng va chạm, thôn phệ và bị thôn phệ, triệt tiêu lẫn nhau.

Những tia huyết lôi và trăm vạn ma binh nhanh chóng bị tiêu diệt, tan biến dưới ánh kim quang rực rỡ.

Tiên Thiên Ma Thần chưa kịp phục hồi đã bị vô số Tru Tiên kiếm khí băm vằn thành mảnh vụn, và bị bốc hơi hoàn toàn dưới ánh kim quang của sức mạnh Thái Dương Tiên Thiên.

Tuy nhiên, lúc này vòng xoáy sương máu phía trên đột nhiên xoay chuyển cực nhanh theo chiều kim đồng hồ!

Trong lúc xoay chuyển, tiếng nổ lại vang lên, một đạo huyết lôi nữa lại nổ vang, dung hợp với thiên lôi trước đó, trăm vạn Ma Thần nháy mắt ngưng tụ, lao thẳng vào thế giới kim quang của Hoa Dịch!

Không chỉ một đạo, mà đạo thứ ba, thứ tư, thứ năm... cho đến đạo huyết lôi thứ chín chín tám mươi mốt cùng lúc giáng xuống.

Đúng là số Cửu Cửu mới là Thiên Hòa, là cực số của Trời.

Sau khi dung hợp, chúng trở nên vô biên vô tế, huyết lôi như biển cả đổ xuống từ vòng xoáy trên trời, muốn dùng huyết lôi hủy diệt thế giới!

Thế giới kim quang của Hoa Dịch dưới sự bùng nổ đột ngột của thiên kiếp huyết sắc lập tức tan biến nhanh chóng.

Một luồng sóng sức mạnh chứa đựng tử khí diệt vong tỏa ra tám phương, cuộn trào sương mù, quét ngang tứ phía.

Khiến cho các tu sĩ Bắc Hải ở cách xa vùng sương mù vài năm ánh sáng đều nhìn thiên kiếp khủng bố với vẻ hãi hùng.

Nhìn cảnh tượng này trên Tử Tiêu Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ lại không hề mảy may dao động, thần sắc bình tĩnh như đã thấu hiểu tất

cả, khẽ lắc đầu: "Xem ra không ổn rồi, nếu kẻ chống chọi thiên kiếp kia tu luyện đến mức độ này mà bại nhanh như vậy thì hắn không xứng để Thiên Đạo kiêng dè.

Nhân Hoàng này chẳng qua cũng chỉ có vậy thôi.

Kẻ ứng kiếp mà ngay cả Thiên Đạo cũng phải kiêng dè sao có thể dễ dàng hóa đạo như thế." Trong tiếng thở dài, Hồng Quân Đạo Tổ thu hồi ánh mắt nhìn xuống hạ giới, thần sắc thả lỏng đi nhiều, dường như đã mất hết hứng thú, quay người nhắm mắt muốn thanh tu.

Nhưng ngay lúc đó, ngay khi Hồng Quân sắp nhắm mắt, lão đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, mạnh mẽ quay người lại.

Đôi mắt vừa mới thả lỏng giờ đây tràn đầy chấn kinh tột độ!

Chỉ thấy trong vùng huyết vụ sâu thẳm, mái tóc tím của Hoa Dịch không gió tự bay.

Ngay lúc huyết lôi đỏ rực sắp giáng xuống, ngay khi thế giới kim quang rực rỡ vừa tan biến, cái bóng dáng mang theo hơi thở hủy diệt và rực nóng kia đột ngột bước tới một bước.

Chỉ một bước, thân ảnh Hoa Dịch biến mất, khi hiện ra đã ở tít trên không trung vô tận, ngay phía dưới luồng huyết sắc thương kiếp đang giáng xuống.

Hắn giơ tay trái, những văn hoa vàng kim trong lòng bàn tay khẽ nắm lại hướng về phía huyết lôi vô biên vô tận kia.

"Thương thiên chi kiếp, ta đã cảm ngộ được bản nguyên Thái Dương, là chủ của mọi Thái Dương trong thiên địa này.

Đã là lôi, vậy thì do Thái Dương hóa ra, không phải Thái Dương thì chính là Thái Âm.

Một khi Âm và Dương đều phục tùng ta, thì kẻ nào dám ở trước

mặt bọn ta hiển uy!

Hoặc là phục tùng ta, hoặc là...

Chương 177

sụp đổ ngay lập tức.” Khoảnh khắc này, thời gian như ngừng trệ, khung cảnh trở thành vĩnh hằng.

Trong bức tranh đó, tóc tím Hoa Dịch bay múa, một bàn tay chạm vào chín chín tám mươi mốt đạo huyết kiếp đã hợp nhất, ngăn cản mạn thiên huyết lôi giáng xuống.

Trước mặt huyết lôi thương thiên kia, thân hình Hoa Dịch vô cùng nhỏ bé, nhưng lòng bàn tay hắn ngay khi chạm vào huyết lôi, Hoa Dịch thần sắc bình tĩnh nhắm mắt lại.

Hắn cảm nhận được sự không khuất phục và gào thét của mạn thiên huyết lôi trong lòng bàn tay, cảm nhận được sự phản kháng, giãy dụa và gào thét của nó, cảm nhận được nỗi sợ hãi từ luồng lôi đình đó cũng như của trăm vạn Hỗn Độn Ma Thần.

Đó là nỗi sợ hãi nguồn gốc từ tổ mạch Tiên thiên, tất cả Thái Dương giữa trời đất này đều phải run sợ trước tổ nguyên Thái Dương Tiên Thiên!

“Ta hiểu rồi, vậy thì hủy diệt đi.” Hoa Dịch mở mắt, trong lúc thản nhiên lên tiếng, tay trái hắn nắm chặt lại trước mạn thiên huyết lôi.

Trong khoảnh khắc, lòng bàn tay bùng nổ ánh kim quang huyền ảo cùng với uy thế Thái Dương vô thượng.

Lúc này, hắn như thể Thái Dương Chi Tổ Tiên Thiên, Thái Dương Chúc Chiếu tái hiện thế gian.

Chỉ một cái nắm tay, mạn thiên huyết lôi đỏ máu chấn động dữ dội, rồi lặng lẽ sụp đổ ngay trước mặt Hoa Dịch!

Hỗn Độn Ma Thần vô thượng phát ra tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng, chúng không sợ uy lực của Hoa Dịch nhưng lại sợ hãi uy thế Thái Dương Tiên Thiên kia.

Trăm vạn Hỗn Độn Ma Thần nổ tung tan biến, hóa thành vô số tinh quang đỏ máu khuếch tán ra ngoài, giống như cơn mưa máu vô tận, rồi từ từ biến mất.

Hoa Dịch đứng giữa vùng huyết quang đang tan biến dần, thân ảnh hắn ngày càng vĩ ngạn, khoác trên mình chiếc quang bào vàng kim, ngẩng đầu nhìn vòng xoáy xa xa phía trên, ngón tay trái chỉ thẳng lên: "Theo ý ta, Thái Dương Kiếp, trừng trị trời phạt đất!" Đột nhiên, trong hư vô bên trái Hoa Dịch, ức vạn kim quang hiện ra từ hư không, tiếng nổ vang dội, bắn thẳng lên chín tầng mây!

Cùng lúc đó, ức vạn Tru Tiên kiếm khí lấy Hoa Dịch làm trung tâm, đồng loạt hiện ra từ tứ phương tám hướng, nháy mắt bùng nổ cùng với kim quang.

"Thiên Đạo của ta ơi, Nhân Hoàng dùng tay không ngăn chặn Thánh Nhân Kiếp!" "Không thể tin nổi, thực sự không thể tin nổi!" "Nhìn Nhân Hoàng kìa, hắn định làm gì?

Hình như hắn muốn phản công thiên kiếp!" Vô số sinh linh Hồng Hoang đại kinh thất sắc.

Hai vị Chuẩn Thánh phương Tây, Thái Thanh, Ngọc Thanh, Thánh nhân Nữ Oa, Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn đều biến sắc trong chớp mắt.

Giơ tay phạt thiên kiếp, hắn thực sự làm được sao?!

Trong nháy mắt, nơi Hoa Dịch đứng dường như trở thành một thế giới vàng kim, từng đạo kim quang bắn ra với số lượng hàng ức vạn.

Ức vạn Thái Dương trừng phạt thiên kiếp!

Vô số kim quang cùng chuyển động, mang theo sức mạnh Thái Dương vô thượng và sát khí của Tru Tiên Tứ Kiếm, phá vỡ khoảng cách, phá vỡ thời gian và không gian, lao thẳng tới vòng xoáy thượng thương xa xa.

Trong tích tắc, ức vạn kim quang ập đến, bắn thẳng vào trong vòng xoáy!

Tiếng động kinh thiên động địa vang vọng dồn dập, từng đạo kim quang Thái Dương thuộc về Hoa Dịch không ngừng oanh tạc vào trong, khiến vòng xoáy đỏ máu trên bầu trời ngày càng mỏng manh, rách nát thảm hại, gần như sắp sụp đổ.

Cuối cùng, trong một tiếng nổ vang trời, vòng xoáy đang xoay chuyển đó đột nhiên tan rã, biến mất trước ánh mắt kinh hãi tột độ của vạn tộc sinh linh Hồng Hoang.

Nhưng ngay lúc đó, tại nơi vòng xoáy tan biến lại xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Vết nứt dài tới vạn trượng, một tiếng gào thét trầm đục từ bên trong truyền ra, thấp thoáng thấy một mặt biển đen kịt hiện ra giữa hư không.

Trong biển máu đó có vô số đôi mắt đỏ ngầu như máu.

Cùng với sự xuất hiện của nó là những tiếng gầm rú trầm đục ngày càng rõ rệt, chỉ trong nháy mắt, biển máu đen đã lộ ra một góc.

Làn sương máu vô biên kia chính là đang tràn ra từ thế giới biển đen kịt đó!

"Chuyện gì vậy?!" "Hỏng bét, là thế giới Hỗn Độn thượng cổ, chiến trường Ma Thần, bên trong phong ấn rất nhiều Ma Thần thượng cổ bị giam cầm trước khi thế giới trước đó bị đại phá diệt!" Thấy cảnh này, Thái Thượng và Nguyên Thủy kinh hô lên, vì họ là do tinh

khí của Bàn Cổ hóa thành nên biết về thế giới không rõ gốc tích này.

Chiến trường chư thần đó là nấm mồ của chư thần thế giới trước, bên trong còn ẩn giấu những thực thể có thể so sánh hoặc thậm chí vượt xa cả Bàn Cổ đại thánh!

"Theo ý ta, Thái Dương Kiếp, kim quang phổ chiếu, vạn hỏa phần thiên!" Thấy vậy, trong mắt trái Hoa Dịch, kim đồng đột nhiên lóe sáng, ngọn lửa hung hừng trực tiếp khuếch tán ra, đó là Tiên Thiên Chi Hỏa, Vạn Hỏa Tổ Diễm!

Giây tiếp theo, lửa Thái Dương Tiên Thiên vây quanh Hoa Dịch, hình thành một quầng lửa thiêu đốt.

Theo ngón tay trái của Hoa Dịch chỉ lên trời, ngọn lửa bao phủ trên người hắn mãnh liệt khuếch tán ra xung quanh, vạn trượng, triệu trượng, ngàn triệu trượng, ức, trăm ức, ngàn ức, vạn ức, mười triệu triệu... dặm.

Tốc độ khuếch tán này gần như hoàn thành chỉ trong một niệm của Hoa Dịch.

Lúc này hắn đứng trong lửa, phương viên vài vạn dặm là biển lửa Thái Dương bùng cháy, dưới chỉ tay của Hoa Dịch, biển lửa ấy ầm ầm lao thẳng lên không trung với khí thế thiêu rụi bầu trời.

Trong nháy mắt, ngay cả làn sương máu xung quanh dường như cũng bốc cháy rồi bị bốc hơi tức khắc.

Ánh lửa soi sáng, vết nứt vạn trượng phía trên bị ngọn lửa thôn phệ hoàn toàn, biển bóng tối bị che khuất, không thể lộ ra hoàn toàn.

Khác với những tia kim quang bắn tứ phía, lúc này tiếng lửa cháy nổ lách tách vang thành một dải, hơi nóng cuồn cuộn quét ra xung quanh.

Đôi mắt Hoa Dịch lóe lên hàn quang, phất tay áo một cái, thân hình

bước tới một bước, trực tiếp xuất hiện bên trong biển lửa trên cao.

Tiếp cận bên cạnh biển bóng tối đang thò ra từ vết nứt, tay phải hắn giơ lên, cách không vỗ một chưởng vào thế giới đen kịt vô cùng kia.

Trong lúc vỗ xuống, bàn tay hắn nắm lại thành đấm, hét lớn một tiếng: "Sức mạnh Thái Âm!" Lòng bàn tay màu xanh thẫm, sau đó hóa thành bóng tối, vùng bóng tối vô tận vừa xuất hiện, vết nứt đang dần lộ ra biển máu đen liền run rẩy.

Vùng bóng tối vô tận xâm chiếm tất cả, không biết từ đâu đến cũng không biết sẽ đi về đâu, chỉ thấy một màu đen kịt, mọi thứ đều biến mất.

Bóng tối cũng là bản chất bí ẩn tối thượng của Thái Âm!

Vết nứt biển bóng tối chấn động dữ dội, dường như đang chống cự lại sự thôn phệ của bóng tối vô tận, che giấu biển máu đen đi.

Bên trong biển đen, vô số thân hình to lớn, những bóng máu đỏ tươi mang khuôn mặt hung dữ đang vô cùng khao khát lao ra!

"Quá chậm rồi!" Hoa Dịch đôi mắt lóe lên, sau đó một tay nắm lại, Thái Âm nháy mắt biến chưởng thành trảo, nắm chặt lấy vết nứt đang run rẩy không ngừng.

Chương 178

Trong khoảnh khắc, thấy vết nứt xuất hiện vô số màu đen kịt, những màu đen này không ngừng xâm thực vết nứt đang hiện ra trong thiên kiếp, rồi dần dần khuếch tán ra ngoài, hình thành một vùng bóng tối mới.

Thôn phệ tất cả, diệt tuyệt tất cả, biến mọi vật chất thành hư vô, bất kể thời gian không gian, thậm chí là thiên kiếp, hay cả vũ trụ này đều bị hải nạp bách xuyên, thôn phệ tiêu diệt hết, đó chính là bóng tối!

Trước mắt, mắt phải xanh thẫm của Hoa Dịch nháy mắt biến thành đen kịt, đen hơn cả bầu trời mặt biển, đen hơn cả biển đen kia, như một hố sâu vô tận.

Cảm giác như chỉ cần nhìn một cái là sẽ bị cuốn sâu vào trong đó, rồi không thể thoát ra được.

"Hắn đang tiêu diệt thiên kiếp!" "Sư huynh!" Tại Tây Hoang Thiên, Thái Thượng và Nguyên Thủy đầy vẻ không thể tin nổi, Nữ Oa càng thêm nghiêm nghị, Đạo Tổ Hồng Quân sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Thế giới Hồng Hoang, tất cả sinh linh đều ngây người nhìn cảnh tượng chưa từng thấy này.

Nhân Hoàng đang xử phạt thiên kiếp!

Sau đó, bên bờ biển Bắc Minh, trước mắt là biển cả cuộn trào, thế giới màu đen ám đạm đang dần nuốt chửng tất cả.

Khác với thế giới kim quang chiếu rọi đầy sức sống trước đó, nơi này tràn ngập sự tử tịch.

Trên biển Bắc Hải, ức vạn sinh linh đều kinh hãi nhìn mọi chuyện,

thấy vết nứt khổng lồ kia đột nhiên sụp đổ, hóa thành vô số mảnh vụn nổ tung, tạo ra những gợn sóng khuếch tán ra xung quanh, bị lửa thiêu rụi, bị bóng tối xâm thực, trở thành một mảnh đen kịt.

Nếu chỉ đơn giản là tiêu diệt vết nứt thiên kiếp thì chưa có gì đáng nói, nhưng dưới cú ấn của Thái Âm Thánh Chưởng của Hoa Dịch, tất cả bóng đen trong biển đen đó đều phát ra tiếng gầm rú, đôi mắt đỏ rực nhìn vết nứt đang dần biến mất, bộc phát sự giằng xé hung tợn không cam lòng!

Dưới cú ấn Thái Âm Thánh Chưởng, đòn đánh lớn vốn dĩ kéo dài đã biến thành hư vô, bị tiêu diệt sạch sẽ khi chưa kịp hiển uy.

Thậm chí cả vùng sương máu liên miên vô tận kia, dưới sự nung đốt của Thái Dương và sự xâm thực của Thái Âm, cũng phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết.

Sắc đỏ máu vô tận tan biến trong bóng tối và kim quang, Hoa Dịch lúc này như một vị thần minh sáng thế và diệt thế, tay trái ánh sáng, tay phải bóng tối, diễn hóa thành một thế giới quang và ám.

Thế giới Hồng Hoang, vô số sinh linh đều không tự chủ được mà quỳ lạy, nhìn vị thần minh sáng thế và diệt thế kia.

Khi vết nứt khổng lồ biến mất hoàn toàn, biển máu đen thần bí vô tận cũng hoàn toàn tan biến, ẩn tích không thấy đâu nữa.

Bầu trời vẫn là bầu trời đó, mọi thứ dường như không có quá nhiều thay đổi.

“Ngày trước giáng tai kiếp tiêu diệt giữa trời đất, hôm nay lại có ngày này?

Xóa bỏ tất cả nhân quả chăng?!” Thiên Đạo đang phẫn nộ, đang gào thét, dường như vô cùng thù ghét sinh linh nhỏ bé dám phát ra ánh mắt nghịch thiên kia.

“Lẽ nào không phải Nhân Hoàng, sinh linh nghịch thiên kia!” Hồng Quân Đạo Tổ trên cao nhìn xuống với vẻ mặt vô cùng ngưng trọng, thánh mâu nhìn chằm chằm vào cảnh tượng này!

Đòn đánh lớn mà thiên kiếp ấp ủ đã bị tiêu diệt, nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Hoa Dịch mở lòng bàn tay, một bên bóng tối, một bên ánh sáng, ý đồ tiêu diệt toàn bộ thiên kiếp!

Làn sương máu vô tận đang giãy dụa tứ tán, giống như sinh linh vậy, muốn chạy trốn khỏi sự tiêu diệt.

Nhưng tất cả đều vô dụng, chỉ trong một thoáng chốc, đôi mắt kim quang và bóng tối của Hoa Dịch cùng lóe lên.

“Toái diệt!” Hai chữ thốt ra, Thiên Đạo nổ vang, bộc phát sát ý ngút trời.

Trong tiếng nổ vang vọng đó, vùng sương máu thậm chí còn chưa kịp tản ra đã nháy mắt bị tiêu diệt tan tành.

Vô số màu đỏ máu cuộn trào dường như hóa thành cơn lốc xoáy, nhưng cơn lốc vừa mới nổi lên đã lập tức bị biển lửa và bóng tối xung quanh thôn phệ sạch sành sanh.

Một tiếng gầm thấp từ thượng thương phát ra, thấy trên vòm trời đột nhiên xuất hiện một thân ảnh mờ ảo lao thẳng xuống, thân hình bước tới một bước phá vỡ khoảng cách ức vạn năm ánh sáng, hiện ra trong vùng quang ám, lao thẳng về phía Hoa Dịch.

Thân ảnh đó luôn mờ ảo, ngay cả khi lao ra từ thế giới ánh sáng và bóng tối vẫn không nhìn rõ hình dáng, chỉ thấy một mảnh hư huyễn.

Chỉ thấy thân ảnh đó giơ tay phải lên, lẩm bẩm như đang thi triển thần thông, khiến tay phải lập tức tràn ngập một luồng ánh sáng kỳ dị màu huyền hoàng, ngay khi áp sát Hoa Dịch liền vỗ xuống một

chưởng.

"Sát!" Hoa Dịch lạnh lùng hừ một tiếng, không tránh không né, phất mạnh tay áo.

Bốn thanh trường kiếm trực tiếp bay ra, lần lượt là Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, là đại sát khí số một Hồng Hoang, ngày xưa từng cùng Ma Tổ La Hầu xuất thế, lại có tác dụng tiêu diệt Thiên Đạo rất lớn!

Vô tận Tru Tiên kiếm khí bộc phát về tứ diện bát phương, trực tiếp chặn đứng một chưởng của thân ảnh mờ ảo kia.

Vô số kiếm khí tạo thành một tấm lưới đánh cá sắc bén, độ sắc lẹm của nó khiến thân ảnh kia cũng không ngừng phải lùi lại.

"Thượng Thương Kiếp Quang!" Sau đó, luồng thần quang sắc bén nhất của thế giới hoàn mỹ không tì vết bắn ra, đan xen với Tru Tiên kiếm quang, lao về phía thân ảnh mờ ảo kia để nghiền nát.

"Chút sức mạnh này mà cũng dám ra tay với Hoa Dịch ta!" Thân hình Hoa Dịch thoáng động, trực tiếp xuất hiện trước mặt thân ảnh đang lùi lại kia, giơ tay phải, bóng tối tràn ngập, ngay khi áp sát thân ảnh liền vỗ một chưởng vào ngực nó.

"Tử!" Ngay lúc vỗ trúng, bóng tối quấn quanh tay phải điên cuồng chui vào trong cơ thể thân ảnh đó, nháy mắt hóa thành một tấm thiên mạc (màn trời) màu đen khổng lồ bao phủ tất cả.

Đúng là muốn đối phó với sự thần bí thì phải dùng sự thần bí cao hơn, trước mặt tổ tiên của vạn vật Thái Âm, mọi điều chưa biết đều không đủ để xem xét.

Ngay sau đó, tấm thiên mạc bóng tối nháy mắt ngưng tụ, thân ảnh mờ ảo phát ra tiếng nổ vang kịch liệt.

Vô số bóng tối hóa thành những sợi xích đen trói chặt nó, lôi kéo

nó vào nơi bóng tối vô định tận cùng.

Thân ảnh mờ ảo điên cuồng giãy dụa, toàn thân bộc phát ra một luồng khí tức vàng kim cổ xưa, uy chấn hằng vũ, nhưng dưới sự thần bí đen kịt không gì phá nổi kia, nó bị vô số sợi xích đen kéo lê, cuối cùng rơi vào vùng bóng tối không thể thoát ra được.

Chỉ có điều, ngay khoảnh khắc bị lôi vào đó, trên khuôn mặt mờ ảo của thân ảnh kia, đôi mắt lộ ra vẻ hãi hùng và không thể tin nổi cực kỳ sống động, giây tiếp theo, mọi thứ hóa thành hư vô, chìm vào vũng lầy bóng tối rồi biến mất hút.

"Cái gọi là bóng tối, thần bí khó lường lại khiến người ta không thể tiếp cận sao?!" Nhìn mọi chuyện trước mắt, Hoa Dịch dần có sự minh ngộ, cảnh giới bản thân lại một lần nữa thăng hoa.

Thiên kiếp từng khiến Hoa Dịch chật vật năm nào, hôm nay trước mặt hắn đã yếu ớt đến mức không chịu nổi một cú đánh!

"Thiên kiếp, có tư cách gì giáng kiếp lên ta!" Lời nói của Hoa Dịch bình tĩnh, hắn ngẩng đầu, tiếng nói truyền khắp tám phương, truyền ra ngoài vùng sương mù triệu dặm, rơi vào tai ức vạn vạn chủng tộc sinh linh Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, chỉ một câu nói thôi cũng đủ khiến vô số sinh linh Hồng Hoang nhiệt huyết sôi trào.

Một câu nói cực kỳ cuồng ngạo, nhưng trong chớp mắt đó không một ai có nửa điểm nghi ngờ!

Chương 179

Câu nói này Hoa Dịch đã nhịn hơn một vạn năm, từ khi đạt tới Huyền Tiên vấn đỉnh thiên kiếp lần đầu tiên hắn đã nhịn.

Hôm nay, hắn đã có tư cách đó, chỉ tay hỏi Trời: Ai cho ngươi tư cách trừng phạt Hoa Dịch ta!

Hỏi Trời: Ai cho ngươi tư cách ngăn ta thành Thánh!

Hỏi Trời: Ai cho ngươi tư cách trừng phạt chúng sinh!

Lại hỏi Trời: Ai cho ngươi tư cách trở thành Thiên Đạo!

"Ta là truyền nhân của Bàn Cổ đại thánh, lũ thiên kiếp hèn mọn các ngươi có tư cách gì cản ta!" Thượng thương ầm ầm nổ vang, cả hằng vũ dường như đang thịnh nộ.

Ức vạn vạn sương máu từ trên trời rơi xuống, ngưng tụ giữa hư không, chuyển động trên diện rộng.

Càng có những tiếng gầm thấp trầm đục truyền ra từ vòm trời, chấn động tâm thần.

Theo âm thanh ngày càng kịch liệt, sương máu phương viên ức vạn dặm đột nhiên xoay chuyển, phát ra tiếng nổ càng mạnh mẽ hơn.

Theo sự xoay chuyển đó, một luồng uy áp thiên địa khuếch tán, bao phủ vô tận.

Trong thoáng chốc, vô số sinh linh Hồng Hoang đều cảm thấy một áp lực cực lớn, nằm rạp trên đất ngay cả động đậy cũng không xong.

Nhưng trong mắt họ tràn đầy sự không khuất phục và không cam lòng, Nhân Hoàng nói không sai: Trời có tư cách gì trấn áp và giáng kiếp cho chúng ta!

“Hỏng rồi, thiên biến?!” Lúc này, Thái Thượng trong thân vị Thánh nhân đại kinh thất sắc, người bên cạnh cũng đột ngột quay đầu: “Sư huynh!” Bởi vì bọn họ cũng cảm nhận được rồi!

“Cánh dám công nhiên nghịch phản!” Lúc này đây, Nữ Oa gương mặt nghiêm nghị, thánh mâu càng lóe lên một tia cực kỳ không thể tin nổi.

Cũng chính lúc này, cùng với vòng xoáy sương máu xoay chuyển càng nhanh, bên trong làn sương máu đó nhanh chóng xuất hiện vô số thân ảnh mờ ảo.

Những thân ảnh đó tựa như linh hồn, sau khi xuất hiện liền phát ra từng tiếng gào thét thê lương.

Trong nháy mắt, xung quanh Hoa Dịch lại xuất hiện sương máu từ hư không, quỷ ảnh chập chờn.

Những quỷ ảnh đó lúc đầu mờ ảo nhưng nhanh chóng trở nên rõ nét, hóa thành từng khuôn mặt quen thuộc với Hoa Dịch.

Giây tiếp theo, sương máu diễn hóa ra một thế giới: Những tòa nhà cao tầng, xe hơi, thủ đô, gia đình, sự an lạc, cha mẹ hắn cùng tất cả người thân!

“Hả?!” Mọi thứ trước mắt khiến Hoa Dịch nháy mắt sững sờ.

Những bạn bè, người thân, người yêu từ kiếp trước lao tới Hoa Dịch từ tứ diện bát phương sương mù.

Thậm chí khi đến gần còn có những tiếng khóc lóc hoặc tiếng gọi ôn nhu tràn ngập trong sương mù, xông thẳng vào tâm thần Hoa Dịch.

Lúc này Thiên Đạo đang diễn hóa những gì trong lòng Hoa Dịch mong muốn, khát vọng bản chất nhất: Tình yêu với những giai nhân ngày cũ!

Thiên Đạo không biết Hoa Dịch từ đâu tới, nhưng điều đó không ngăn cản nó diễn hóa tất cả trong lòng hắn, rồi dùng đó để phán đoán và khiến hắn cuối cùng phải trầm luân.

Tâm là nơi yếu nhược nhất, ai cũng vậy thôi, ngay cả Thánh nhân cũng sẽ trầm luân, trừ khi trở thành một cỗ máy thực sự vô tâm.

Thiên Đạo lại một lần nữa đưa cho Hoa Dịch một cái kiếp: Tâm Kiếp!

Lúc này đây, Hoa Dịch im lặng, nhìn về phía từng thân ảnh đang ngày càng gần xung quanh.

Hắn thấy cha mẹ tóc trắng xóa dìu dắt nhau, run rẩy từng bước đi tới.

Hắn thấy nước mắt và sự xúc động trong mắt cha mẹ, thấy họ đưa đôi bàn tay gầy gò khô héo như muốn chạm vào mặt hắn.

Hắn thấy người hắn từng yêu ngày xưa, đôi mắt lệ nhòa mông lung nhưng trên mặt lại mang nụ cười ấm áp, lau đi nước mắt, lặng lẽ bước về phía hắn.

Hắn thấy những người anh em tốt, bạn thân, lũ bạn xấu, từng người đều mang nụ cười quen thuộc, sảng khoái khiến người ta phải rung động tâm can.

Hắn nhìn, nhìn thấy tất cả mọi thứ.

Cảnh tượng này cực kỳ chân thực, thiên kiếp huyễn hóa gần như khó phân biệt thật giả, tâm sinh ra vạn tượng, mọi thứ đều tồn tại, càng mang lại cho người ta cảm giác như thật giả có thể chuyển hóa bất cứ lúc nào.

Thậm chí khi cho rằng tất cả là giả, nhưng khi hủy diệt chúng, có lẽ sẽ lập tức phát hiện hóa ra tất cả đều là thật, và sự hủy diệt đó chính là tàn hồn cuối cùng của người thân còn sót lại trên đời!

Hoa Dịch im lặng, xung quanh hắn ngày càng nhiều thân ảnh bước tới trong từng tiếng gọi.

Nhìn từ xa, những thân ảnh đó đã bao vây Hoa Dịch, không ngừng áp sát.

Hoa Dịch khẽ thở dài, nhìn sâu một cái vào những khuôn mặt quen thuộc xung quanh rồi nhắm mắt lại.

Hắn đã minh ngộ: Ngày trước là thật, hôm nay là giả.

Thiên Đạo dùng nơi yếu nhược nhất trong tâm khảm Hoa Dịch để khiến hắn trầm luân.

Nhưng Trời đã sai một bước, hắn vốn dĩ không phải người của thế giới này.

Con người ai cũng phạm sai lầm, mọi sinh linh đều thế.

Ví như Nữ Oa, lúc đầu nặn ra con người vì điều gì?

Lại ví như Đông Hoàng Thái Nhất, nếu ngay từ đầu ra tay tiêu diệt Nhân Hoàng thì làm sao có nhân quả như hôm nay.

Lại ví như Thái Thượng trong Tam Thanh, nếu ngày trước không do dự mà sớm lập Nhân giáo...

Tóm lại, con người có muôn vàn, sinh linh có muôn vẻ, tất cả đều tràn đầy những điều nuối tiếc.

Thiên Đạo muốn hắn thấy những nuối tiếc đó, thỏa mãn chúng, để từ nơi sâu thẳm nhất, căn bản nhất khiến hắn trầm luân và sụp đổ.

Nhưng lúc này đây, Hoa Dịch đã khác.

Chương 180

Dưới sự diễn hóa của Thiên Đạo, hắn thấy lại tất cả quá khứ, nhưng không những không trầm luân mà trái lại càng thêm kiên định.

Kiên định muốn nhảy thoát ra khỏi tất cả, nhảy thoát thời gian không gian, nhảy thoát chư thiên vạn giới!

Khi không còn chịu sự khống chế của bất kỳ Đại Đạo nào, khi mạnh mẽ đến cực hạn, có lẽ hắn có thể tự do xuyên qua vô số thế giới để quay về thế giới cũ.

Để đi bù đắp những nuối tiếc cho cha mẹ, bạn bè, người thân và người hắn từng yêu.

Vì thế hắn chỉ có thể không ngừng mạnh thêm, không ngừng phấn đấu.

Mọi thứ trước mắt mang lại cho Hoa Dịch một cảm xúc riêng biệt.

Lúc này đôi mắt nhắm nghiền, tất cả đều là hy vọng bản chất nhất nơi sâu thẳm tâm hồn.

Thiên Đạo giống như một tấm gương giúp hắn nhìn rõ tất cả, minh ngộ tất cả, khiến hắn càng thêm thấu hiểu, càng thêm rõ ràng, càng thêm nhận thức và cũng càng thấu hiểu mọi chuyện trước mắt.

"Ai." Trong tiếng thở dài, Hoa Dịch mở mắt ra, tay phải giơ lên phất mạnh về phía trước như xua tan hư không.

Bất kể là thật hay giả, tất cả những điều tốt đẹp đó đều theo một cái phất tay mà cát bụi trở về cát bụi, đất cát trở về đất cát, từ đâu tới thì về lại nơi đó.

"Thiên địa bất nhân mới giáng kiếp này cho ta, đã như vậy, Hoa Dịch ta cũng sẽ làm điều tương tự!

Trời ơi, hãy mở mắt ra mà nhìn xem trong thiên địa này, ngoại trừ Hoa Dịch ta ra, còn bao nhiêu người muốn hướng thẳng vào ngươi mà gào thét!" Hoa Dịch mở mắt, tay phải chỉ lên trời cao, hét lớn một tiếng!

Trong tiếng hét đó, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh của Hoa Dịch vận chuyển cực nhanh, một thanh Thí Thần trường thương tràn đầy máu tanh đột ngột hiện ra!

Trong làn sương mù cuồn cuộn xung quanh, khi Hoa Dịch tay cầm trường thương chỉ thẳng lên trời, đột nhiên xuất hiện từng thân ảnh hư ảo.

Những thân ảnh đó là do trải nghiệm cá nhân của Hoa Dịch hóa ra, được khắc ấn lên Thí Thần Thương từ cổ chí kim.

Trong khoảnh khắc, những hình ảnh khắc cốt ghi tâm hiện ra trên vòm trời.

Trong bức tranh đó có tộc người dưới chân núi Đại Hoang bị tàn hại đang gào thét thê lương lên bầu trời.

Có sự thê lương và bi tráng của Bàn Cổ đại thánh khi một rìu khai thiên.

Có những Ma Thần cổ đại đang giằng xé hung dữ để hóa đạo.

Có Thập Nhị Tổ Vu dù thế nào cũng không thể thành thánh, sau nhiều lần giãy dụa đã mắng to Thiên Đạo bất công.

Có Phượng Hoàng ngày xưa phồn hoa nhưng lại vì kiếp nạn mà vẫn lạc, thê lương không nơi nương tựa.

Có Kỳ Lân bị Long Phượng vây công, không cam lòng vẫn lạc qua bao năm tháng.

Có một Hoa Dịch đơn độc một mình cầm trường thương đối mặt

với hàng chục tỷ vạn yêu quân, dũng mãnh tiến lên không chút lùi bước.

Trong bức tranh đó có vô số hình ảnh chớp nhoáng: sự bi tráng của Bàn Cổ, sự phẫn nộ của Ma Thần cổ đại, sự bất cam của Vu tộc, sự thê lương của Phượng tộc, sự bi ai của Kỳ Lân tộc cùng tất cả, tất cả vạn tộc Hồng Hoang.

Thậm chí trong đó còn có Ma Tổ La Hầu ngày xưa, sau khi thấy được điểm tận cùng của Trời đã khiến tâm thần hỗn loạn, gào khóc với sự điên cuồng trong đôi mắt, cuối cùng bước lên con đường phản thiên nghịch thiên.

Vô số thân ảnh được diễn hóa dưới Hồng Mông Tạo Hóa Kinh của Hoa Dịch, thông qua Thí Thần Thương – đại sát khí Tiên thiên số một ghi lại.

Tiếng gào thét chỉ thẳng lên trời hình thành một luồng thiên kiếp đặc thù.

Thiên Đạo giáng Tâm Kiếp lên Hoa Dịch, vậy thì Hoa Dịch cũng dùng thủ đoạn tương tự, lấy Hồng Mông Tạo Hóa Kinh diễn hóa tất cả, kích phát mọi thứ ghi lại trên Thí Thần Thương, dùng Tâm Kiếp đối chọi Tâm Kiếp, va chạm đối ứng với nhau!

Dưới từng tiếng gầm phẫn nộ chỉ thẳng lên trời, luồng sức mạnh vô hình đó xông thẳng vào vòm trời mây đen dày đặc phía trên, nhưng trên đó lại không có bất kỳ phản ứng nào, tiếng gào thét bên trong vẫn không hề gián đoạn.

"Vẫn chưa đủ sao..." Hoa Dịch nhắm mắt, thánh niệm đột ngột khuếch tán dữ dội về tứ diện bát phương.

Lúc này Tru Tiên Kiếm vây quanh xung quanh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên xuất hiện dưới chân.

Hoa Dịch vận chuyển Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, dùng nó để diễn hóa Ma Đạo của Ma Tổ La Hầu ngày xưa.

Ma Đạo, nói trắng ra là sự oán hận không cam lòng đối với thương thiên của tất cả sinh linh ngày trước, một lần đọa lạc thành ma chỉ để nghịch thiên!

Khoảnh khắc này, cùng với sự khuếch trương thánh niệm của Hoa Dịch, trong nháy mắt nó đã bao phủ cả thiên địa Hồng Hoang, thậm chí là cả vũ trụ.

Dưới sự bao phủ đó, thánh niệm dung nhập vào từng mảnh đất núi sông đại hải, thậm chí là ức vạn tinh thần và tinh hồn giữa chư thiên, dung nhập vào ký ức bên trong.

Từ cổ chí kim, tất cả sinh linh trong thế giới Hồng Hoang, bất kể là người, phàm nhân hay tiên nhân, thậm chí bao gồm cả Yêu tộc.

Lúc cái chết cận kề, lúc vận mệnh trắc trở, lúc thê thảm nhất, khi ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, có lẽ họ đã hét ra hoặc nén chặt oán khí trong lòng, có lẽ không ai thấy, có lẽ những người thấy đều đã chết sạch, nhưng mảnh đất họ từng sinh tồn lại có hồn và lặng lẽ ghi nhớ tất cả.

Vào lúc này, chúng được thần thức của Hoa Dịch cảm thụ, được huyễn hóa bởi Ma Đạo, sau sự chuyển biến đã hình thành một luồng sức mạnh oanh kích thiên kiếp, bùng nổ dữ dội.

Làn sương máu tượng trưng cho thiên kiếp lần đầu tiên đã run rẩy, tiếng gào thét bên trong cũng im bặt ngay lập tức.

Cùng lúc đó, dưới Hồng Mông Tử Tiêu Thiên, khuôn mặt Hồng Quân Đạo Tổ xuất hiện vẻ nghiêm nghị và ngưng trọng chưa từng có.

“Lấy thân hóa Ma Đạo, lão phu đã có năm phần, à không, lúc này lão phu đã có sáu phần chắc chắn: Nhân Hoàng định đập nát Thiên

Đạo, tiêu diệt kẻ cai trị thiên hạ kia!" Hiện tại, ngay lúc này, tất cả sinh linh, tất cả mạng sống trên đại địa Hồng Hoang nhìn cảnh tượng này đều nhiệt huyết sôi trào!

Từng không cam lòng, từng giãy dụa, nhưng đối mặt với bầu trời hạo hãn chỉ có thể chọn phục tùng.

Tuy nhiên hôm nay, người của Tam giới, Nhân Hoàng của Nhân tộc đang một mình đứng đó, dẫn đầu chinh chiến thương thiên!

"Tốt lắm, không hổ là Tiên Thiên Nhân Hoàng, dám lấy sức một mình chiến đấu với thương thiên!" "Haha, Trời!

Trời ơi!

Ngày trước ta đột phá Kim Tiên, ngươi giáng lôi kiếp khiến tu vi ta tiêu tan, bị ức vạn sinh linh phỉ nhổ, có bao giờ ngươi nghĩ cũng sẽ có ngày hôm nay!" "Cha ơi, mẹ ơi, thấy không, thiên kiếp ngày xưa khiến con khổ sở nay cũng bị trừng phạt rồi!" "Nhân Hoàng, ta ủng hộ ngài, hãy trừng trị nghiêm khắc cái ông Trời đó!" Khoảnh khắc này, khắp nơi trong Hồng Hoang, ức vạn sinh linh đều phát ra tiếng gầm phẫn nộ, tiếng gầm của sự không cam lòng khi chịu sự áp bức của Thiên Đạo!

"Thật không ngờ hắn dám chiến đấu với Trời." "Ta đã quá coi thường hắn rồi!" Dưới chân núi Bất Chu, mười một vị Tổ Vu đều kinh thán nhìn cảnh tượng này.

Chương 181

Giữa dòng Minh Hà, Minh Hà Lão Tổ cũng cảm thán lắc đầu: "Ai, ta so với Nhân Hoàng thật là thua kém xa lắm!" Vây quanh làn sương máu đó, những thân ảnh được hình thành mang theo từng tiếng gào thét giãy dụa, có tới triệu vạn tỷ người.

Đó là những sinh linh từ khi khai thiên lập địa không cam tâm chết dưới Thiên Đạo, đồng loạt lao thẳng về phía vòm trời phía trên Hoa Dịch.

Một tiếng nổ lớn vang dội khắp thiên địa Hồng Hoang, làn sương máu ức vạn dặm bao phủ vòm trời đang run rẩy kịch liệt dưới đòn giáng kiếp của Hoa Dịch.

Tóc tím Hoa Dịch tung bay, một vàng một đen đôi đồng tử lạnh lùng nhìn vòm trời, thần sắc như thường, phất mạnh tay áo bước lên không trung tiến về phía trên.

Bước chân không nhanh nhưng mỗi lần đặt xuống đều phát ra tiếng nổ vang trời, âm thanh đó vừa xuất hiện lập tức khiến cả vòm trời đấu đá và run rẩy.

So với bầu trời đang phẫn nộ không thôi kia, Hoa Dịch lại ung dung, tạo thành một sự đối lập rõ rệt.

Hoa Dịch không hề sợ hãi thiên kiếp, hắn có một trái tim vương giả, một trái tim đế vương, không sợ khí hạo hãn của thiên địa.

Vạn vật thiên địa đều bình đẳng, ngay cả thiên kiếp cũng không thể siêu thoát ra ngoài.

"Hôm nay ta không sợ Trời, ta muốn nói cho ngươi biết: từ nay về sau đừng quản ta.

Ta biết bản nguyên khai sinh ra thế giới này, cũng biết ý nghĩa tồn tại của ngươi, đã như vậy thì việc nhằm vào ta sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nữa!" Không sai, Hoa Dịch biết ý nghĩa tồn tại của Thiên Đạo và thiên kiếp là để duy trì sự cân bằng của thiên địa, không để quá nhiều sinh linh tùy ý hấp thụ năng lượng của trời đất.

Vì vậy, lúc này để ngửa bài với Thiên Đạo, lý do hắn quần công Thiên thực chất là để tiêu hao những oán hận và cái gọi là nhân quả kia.

Đúng là tích oán thành hận, khi oán niệm giữa thiên địa tích lũy đến một mức độ nhất định sẽ đón nhận một đợt bùng nổ lớn.

Một đợt bùng nổ có thể là chiến tranh giữa một hai chủng tộc hoặc nhiều chủng tộc, dưới bầu không khí oán hận và nhân quả đó sẽ dẫn đến một trận Vô Lượng Kiếp hủy thiên diệt địa!

Long Hán Đại Kiếp, Ma Đạo tranh hùng, Vu Yêu đại chiến, cho đến sau này Nhân tộc đại hưng, Trục Lộc chi chiến, Phong Thần chi chiến, Hồng Hoang phá diệt... chẳng phải đều bùng nổ từ sự tích lũy oán hận đó sao.

Ước chừng ngay cả Hồng Quân cũng không diễn toán ra được việc thiết kế Thiên Địa Phong Thần để duy trì cân bằng thiên địa lại trở thành điểm bùng nổ cuối cùng, dẫn đến Hồng Hoang đại phá diệt, diễn hóa ra chư thiên thế giới.

Lúc này, đôi mắt Hoa Dịch lóe lên, dưới tiếng nổ của Thiên Đại Đạo, dưới sự quan tâm sát sao của ức vạn sinh linh Hồng Hoang, hắn từng bước từng bước đi tới trong tiếng nổ ầm ầm, khoảng cách tới làn sương máu và vòm trời kia ngày càng gần.

Khi cách vòng xoáy đỏ máu không tới vạn trượng, bên trong vòng xoáy đột nhiên tỏa ra từng luồng ánh sáng rực rỡ khuếch tán ra xung quanh, soi sáng hoàn toàn làn sương máu.

Trong ánh sáng đó, thấy từ vòng xoáy từ từ bay ra một vật.

Vật này là một cây phất trần cực kỳ phổ thông, chỉ lớn khoảng bảy thước, cán bằng gỗ tím, những sợi phất trắng không tên.

Ba ngàn sợi phất đó như tượng trưng cho Ba Ngàn Đại Đạo.

"Phất trần Ba Ngàn Đại Đạo, đó chính là Phất trần Ba Ngàn Đại Đạo!" Lúc này, trên Hồng Mông Tử Tiêu Thiên, nhãn cầu của Đạo Tổ Hồng Quân suýt rơi ra ngoài, vì lão biết đó chính là cái gọi là Bản nguyên Ba Ngàn Đại Đạo, cũng là sự cụ tượng hóa của Ba Ngàn Thiên Đạo!

Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thập Nhị Tổ Vu, Minh Hà Lão Tổ, Phượng Hậu Khổng Tuyên của Phượng tộc, bảy vị Tiên Thiên Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc cùng hàng vạn ức chủng tộc sinh linh Hồng Hoang đều trợn tròn mắt nhìn cảnh tượng này.

Bởi vì ngay cả họ cũng chưa từng thấy Thiên Đạo diễn biến như vậy.

Hoa Dịch nhìn cây phất trần ba ngàn sợi trắng kia, cau mày lại, biết rằng Thiên Đạo vẫn chưa thỏa hiệp.

Sau đó, dưới sự chú mục của vạn chúng, cây phất trần từ từ bay ra khỏi vòng xoáy, khẽ phất về phía Hoa Dịch.

Thấy ba ngàn sợi phất không gió tự bay, lập tức tỏa ra.

Chỉ với một cú phất, một luồng sức mạnh vô hình hóa thành những gợn sóng khuếch tán từ phất trần.

Dưới gợn sóng đó, bước chân Hoa Dịch hơi khựng lại, đôi mắt bắn ra tinh quang.

Cái chân vừa khựng lại kia không chút do dự mà hạ xuống, khiến cả thân hình như một ngôi sao băng lao thẳng về phía cây phất trần

vừa bay ra khỏi sương máu.

Những gợn sóng khuếch tán xuyên qua làn sương máu xung quanh, ngay khi Hoa Dịch áp sát, thấy một trong ba ngàn sợi phất trắng đột nhiên tách ra khỏi gốc phất trần, bay múa như một sợi khói.

Sợi trắng cuộn lại, lặng lẽ hóa thành một loại thần thông: Dẫn lực!

Tức thì, trọng lực quanh thân Hoa Dịch tăng vọt hàng triệu tỷ lần.

Không chỉ là dẫn lực mà còn có áp lực, trọng lực, lực ma sát, động lực, duyên lực, tất cả bản nguyên của Lực đều bùng nổ vào lúc này.

Chúng muốn ép chặt nhục thân Thánh thể kiên cố không thể phá vỡ của Hoa Dịch thành một hạt bụi nhỏ xíu, thậm chí ngay cả sức mạnh của bản thân Hoa Dịch cũng bị tước đoạt trong khoảnh khắc.

Kinh mạch và linh lực của hắn ngừng vận chuyển, máu huyết bị cấm cố, mất sạch mọi năng lực hành động!

"Ai, ba ngàn sợi phất trần hướng về Ba Ngàn Đại Đạo, cũng chính là ba ngàn loại bản nguyên cơ bản nhất trong thiên địa.

Vạn vật trời đất, cho đến mọi vật chất trong cơ thể đều là do trời đất ban cho, cho nên khi bản nguyên của ba ngàn sợi phất xuất hiện, làm sao có thể chiến thắng nổi." Trên Tử Tiêu Thiên, Hồng Quân nhìn cảnh này thở dài một tiếng, xem ra không cần hỏi cũng biết Nhân Hoàng xong đời rồi, vì tất cả của hắn đều bị Thiên Đạo tước đoạt, từ trong ra ngoài, mọi thứ.

Khoảnh khắc này, bất kể là Nữ Oa, hai vị trong Tam Thanh hay Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc, thấy cảnh này đều nở nụ cười lạnh.

Họ biết chuyện này không chỉ kết thúc đơn giản như vậy, chọc giận Thiên Đạo thì định sẵn là phải hồn phi phách tán.

Quả nhiên, sau khi tất cả sức mạnh của Hoa Dịch bị tước đoạt và chịu sự ép chặt của vạn vật dẫn lực, sợi trắng thứ hai liền tách khỏi gốc phất trần bay múa ra ngoài, hóa thành thần thông thứ hai: Hỏa!

Trong sát na, ức vạn biển lửa thiêu cháy bầu trời, lan tỏa khắp cả thương khung.

Mỗi một luồng, mỗi một tia lửa đều có thể làm bị thương Thánh nhân, thậm chí là giết Thánh.

Ngay sau đó, sợi tơ trắng thứ ba bám sát theo sau, hóa thành một vùng uông dương đại hải, sóng đào cuồn cuộn, muốn nhấn chìm Hoa Dịch trong nháy mắt, tạo thành một thế giới thủy hỏa đan xen giữa ngọn lửa thao thiên kia.

Tiếp sau đó là sợi thứ tư, thứ năm, thứ sáu...

Chỉ trong nháy mắt, đã có hàng trăm sợi tơ trắng bay tán loạn, hóa thành Kim, Mộc, Phong, Lôi, Quang Minh và Hắc Ám, cùng một loạt các nguyên tố cấu thành thiên địa.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Chương 182

Lúc này, vô số sinh linh đều ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, rồi giây tiếp theo từng kẻ một đều kinh hãi thất sắc! \n\n“Cái gì!?” “Đó là ta!

Là ta!!” “Ta lại xuất hiện trong thiên kiếp!” “Thiên đạo...

Thiên đạo đem ức vạn sinh linh chúng ta ra để diễn hóa!!” \n \nHành động cực nhanh, chỉ thấy ức vạn sinh linh Hồng Hoang do Thiên đạo diễn hóa đồng loạt lao về phía Hoa Dịch, tung ra những đòn tấn công mạnh nhất.

Vô số thần thông, vô số tuyệt kỹ toàn bộ đánh hội đồng về phía Hoa Dịch, kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu, khiến trời nghiêng đất lệch!

Tất cả chỉ trong chớp mắt, ba ngàn sợi tơ trắng trước mặt Hoa Dịch đã cấu thành ba ngàn ức vạn sinh linh, tựa như ba ngàn đại đạo, như cả thiên địa Hồng Hoang đang ép xuống Hoa Dịch.

Khoảnh khắc này, tất cả sinh linh đều kinh khủng, ngay cả các Thánh nhân cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Ba ngàn sợi phất trần, ba ngàn đại đạo, ba ngàn thần thông, ba ngàn loại bản nguyên cấu thành tất cả vạn vật trong thiên địa, muốn triệt để mẫn diệt sinh vật nằm ngoài sự khống chế của thế giới. \n \nBa ngàn bản nguyên thiên địa dung hợp hoàn mỹ với nhau, theo một cái phất tay của phất trần, bao trùm toàn bộ phạm vi ức vạn dặm xung quanh Hoa Dịch.

Thoái không thể thoái, tránh không thể tránh, trốn không thể trốn, từ trên xuống dưới dày đặc vây khốn hắn.

Có lẽ một hai loại bản nguyên lực Hoa Dịch còn chịu được, thậm

chí hàng trăm thần thông thiên địa cũng không sao, nhưng lúc này ba ngàn đại đạo và ba ngàn bản nguyên cùng xuất hiện, diễn hóa thành một phương thiên địa trực tiếp ép xuống, uy lực có thể nói là hủy thiên diệt địa! \n\nDưới biển Bắc Minh của Hồng Hoang, toàn bộ hải tu đều kinh hãi, chợt nhận ra vùng biển này cũng không còn an toàn, không nói hai lời liền bỏ chạy!

Thế là sinh linh Bắc Hải lùi lại rồi lại lùi, có kẻ thậm chí rút về đại địa Bắc Hoang và Thái Hư Chi Hải.

Lúc này, Hoa Dịch đang bị hàng ngàn vạn loại lực lượng vạn vật hấp dẫn giam cầm, đôi đồng tử của hắn đột ngột co rút lại, vì hắn cảm nhận được đại sát cơ vô thượng của Thiên đạo. \n\n"Ba ngàn đại đạo, ba ngàn thanh ti, lực lượng bản nguyên thần thông sao?

Xem ra Thiên đạo thật sự muốn dồn ta vào tử địa!" Nhìn ức vạn quang hoa rực rỡ từ ba ngàn thần thông bản nguyên lao thẳng về phía mình, rồi trong nháy mắt ập xuống.

Ngay sau đó là những đợt đại bạo tạc kinh thiên động địa, mỗi một lần nổ đều có thể hủy diệt sạch sẽ thiên địa Hồng Hoang, uy chấn hằng vũ, khiến vạn vật kinh sợ.

Trong những đợt nổ lớn ấy, vô số đòn tấn công điên cuồng trút xuống, thân ảnh vĩ ngạn của Hoa Dịch bị che lấp bởi vô số hào quang.

Nhìn từ xa, ức vạn sinh linh đã không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa. \n\nCùng lúc đó, từ trong vòng xoáy lại bay ra một vật.

Vật này là một tòa bảo tháp chín tầng, toàn thân màu vàng kim, mang theo một luồng uy áp hạo nhiên vô thượng bay ra từ vòng xoáy máu, rồi tự động bành trướng, trong nháy mắt hóa thành khổng lồ vạn trượng, oanh long long trấn áp xuống nơi Hoa Dịch đang bị hào quang che phủ.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, công đức chí bảo, lúc này dưới sự diễn hóa của Thiên đạo cũng hiện ra ý cảnh hoàn mỹ, mạnh mẽ ép xuống trung tâm vụ nổ nơi Hoa Dịch đang đứng.

Ba ngàn phất trần là thiên kiếp!

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Tháp trấn thân cũng là thiên kiếp! \n\nDưới sự oanh minh của tòa tháp chín tầng màu vàng kim do Thiên đạo diễn hóa, nó bao trùm lấy nơi ba ngàn đại đạo đang oanh kích.

Sau một tiếng động vang trời chưa từng có, vạn vật đều chìm vào tĩnh lặng.

Giữa màn sương máu rộng ức vạn dặm, chỉ còn lại một tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp màu vàng kim sừng sững như đã tồn tại từ thiên cổ! \n\n"Châm đối với Nhân Hoàng lần này là Chư Thiên Thần Kiếp, thật tiền sở vị hữu, mức độ cường đại của nó cực kỳ kinh người!

Nếu là chúng ta, với tu vi đó nhất định sẽ chết chắc!" \n\n"Hừ, cho dù Nhân Hoàng có dĩ lực chứng đạo, nhục thân thành Thánh, thì cũng phải băng hội thân vong dưới thiên kiếp này thôi!" \n\n"Nhân Hoàng ngu xuẩn, định song trọng chứng đạo, nhục thân và thần hồn cùng thành Thánh, thậm chí muốn chiến thiên!

Đúng là quá ngu ngốc, lần này nhất định không còn đường sống." Thái Thượng, Nguyên Thủy và Nữ Oa ở một nơi khác đều nở nụ cười lạnh.

Bọn họ cho rằng dưới sự tấn công kịch liệt như vậy, Nhân Hoàng chắc chắn đã chết đến không thể chết thêm được nữa! \n\n"Phu quân!!" Ngay lập tức, tại chân núi Đại Hoang ở Đông Hoang, nơi lãnh địa Nhân tộc, Doãn Nặc nương nương và Hậu Thổ nương nương đều lộ vẻ lo lắng.

Bọn họ không ngờ phu quân của mình lại đưa ra quyết định táo bạo như vậy là chiến thiên – một quyết định mà ngay cả Vu tộc cũng không dám.

Hiện tại muốn ngăn cản cũng đã không kịp nữa rồi! \n\nTại Nhân Giáo đại điện, giáo chủ Thông Thiên cũng không còn giảng đạo, mặt mũi ngưng trọng cùng ba vạn môn đồ Nhân tộc ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc này Vu tộc, Yêu tộc, Nhân tộc, vạn tộc Hồng Hoang cho đến Minh Hà Lão Tổ dưới Minh phủ đều không rời mắt khỏi cảnh tượng này, chờ đợi kết quả sau khi Nhân Hoàng chiến thiên.

Có người kinh thán, có người bội phục, có người kính ngưỡng, nhưng cũng có kẻ cười lạnh, mỉa mai và giễu cợt Nhân Hoàng tự lượng sức mình.

Nhưng dù thế nào, lúc này khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh đều nín thở chờ đợi kết quả xem Nhân Hoàng có bị mẫn diệt hay không. \n \n“Ba ngàn đại đạo phất trần, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, lúc này diễn hóa đại sát cơ vô thượng, xem ra Nhân Hoàng đã mẫn diệt rồi.” Thời gian chậm rãi trôi qua, khoảng chừng nửa nén hương nhưng đối với ức vạn sinh linh Hồng Hoang lại dài đằng đẵng như nhiều năm. \n\nVô số tu sĩ và tiên nhân Hồng Hoang đang trong tâm trạng căng thẳng, cảm thấy có điềm không lành.

“Chẳng lẽ Nhân Hoàng chiến thiên thất bại rồi sao...” “Không thể nào, Nhân Hoàng sẽ không thất bại đâu!!” “Tĩnh lặng lâu như vậy, bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...” “Ai, chúng ta có không cam lòng cũng làm được gì, đó là đối chiến với thương thiên mà, có lẽ Nhân Hoàng đã...” Các loại cảm xúc hoảng loạn, phỏng đoán nảy sinh khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh lo âu không thôi.

Nhưng vào lúc này, ngoài năng lượng cuồng bạo bao phủ ức vạn dặm và tòa bảo tháp đang chậm rãi trấn áp thiên địa kia ra, họ vẫn

không thấy gì khác. \n\n“Không được, không thể đợi thêm nữa, ta phải đi tìm phu quân!!” Lúc này, Doãn Nặc nương nương với thân phận Nhân hậu định lao lên không trung hướng về Bắc Hoang để tìm Nhân Hoàng.

“Muội muội!” Nhưng lúc này, Doãn Nặc chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên đã bị một vị Nhân hậu khác là Hậu Thổ nương nương ngăn lại.

Hậu Thổ nương nương khẩn thiết nói: “Muội muội, muội hiện tại không thể đi!

Đi cũng chỉ uổng mạng mà thôi, muội phải bình tĩnh lại, chúng ta phải tin tưởng phu quân!” Sau câu nói đó, Doãn Nặc mới dần bình tĩnh lại nhưng vẫn đầy vẻ lo lắng. \n\nBỗng nhiên, trong màn sương máu tĩnh lặng bấy lâu đột ngột vang lên một tiếng oanh minh kịch liệt chấn động trời đất!

Chương 183

Sâu trong màn sương máu ức vạn dặm, tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp duy nhất tồn tại kia lúc này đột nhiên rung chuyển mạnh mẽ, tiếng oanh minh oanh long long phát ra từ bên trong.

Trong bảo tháp, giữa một vùng hỗn độn, Hoa Dịch đang bị ba ngàn sợi tơ trắng quấn quanh.

Ba ngàn sợi tơ đó chính là ba ngàn loại bản nguyên thần thông, chúng rơi lên người Hoa Dịch như muốn đưa hắn trở về bản nguyên, quấn chặt lấy hắn như một phong ấn. \n\nThậm chí bên trong bảo tháp còn có những luồng ánh sáng vàng kim bao phủ, luồng sáng đó tràn đầy một ý chí bá đạo, muốn dùng ánh sáng để luyện hóa Hoa Dịch, dùng vĩ lực thiên đạo hạo hãn vô thượng để làm tan chảy hắn!

Nhưng thiên kiếp không hề biết rằng, trong mi tâm của Hoa Dịch tồn tại một kiện Hỗn Độn Chí Bảo, một mảnh thiên địa tàn phá. \n \n“Cái gọi là thiên kiếp chỉ có bấy nhiêu thần thông này thôi sao...

Nếu thật sự như vậy, thiên kiếp này... quá yếu!” Hoa Dịch đang bị quấn quanh bởi ba ngàn sợi tơ trắng lắc đầu, toàn thân đột nhiên trướng lớn ra ngoài.

Hỗn Độn Châu trong mi tâm hắn xoay chuyển cực nhanh, từng luồng hỗn độn chi lực lưu chuyển khắp cơ thể, khiến thân hình hắn điên cuồng bành trướng.

Đồng thời, hai luồng tiên thiên chi lực Thái Âm và Thái Dương nhanh chóng vận chuyển, thần quyết vô thượng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết phi tốc vận hành! \n\nPhải biết rằng lực lượng Thái Âm và Thái Dương là tổ lực của vạn vật trong thiên địa, cũng là bản nguyên, có quang minh có hắc ám, luân hồi không nghỉ.

Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu thậm chí đã tồn tại từ trước khi Hồng Hoang thiên địa và Thiên đạo ra đời.

Vì vậy, tiên thiên Thái Âm Thái Dương chi lực trong cơ thể Hoa Dịch không bị ba ngàn sợi tơ của Thiên đạo can thiệp!

Đồng thời đừng quên, trong cơ thể Hoa Dịch còn có hai kiện vật phẩm hỗn độn tiên thiên: một là Bàn Cổ Phủ khai thiên tích địa, và một là trái tim của đại thánh Bàn Cổ – Bàn Cổ Chi Tâm!! \n\nKhoảnh khắc này, hấp thu Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu chi lực, dưới sự vận chuyển thần tốc của Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, trái tim Bàn Cổ trong cơ thể Hoa Dịch liên tục tuôn ra những dòng máu mới, đó chính là Bàn Cổ Huyết – tiên thiên tân huyết!!

Những dòng máu vốn không thuộc về vật chất của thế giới này, không bị đại đạo thiên địa khống chế, bắt đầu vận chuyển thần tốc trong cơ thể Hoa Dịch.

Giây tiếp theo, các cơ quan nội tạng và thánh lực đều khôi phục, tam hoa tụ đỉnh ngũ khí triều nguyên một lần nữa tỏa sáng rực rỡ.

Tiên thiên Thái Âm Thái Dương chi lực tràn ngập toàn thân, sau đó cấu thành hỗn độn! \n\n“A!!!” Cảm nhận sức mạnh vô song tràn ngập toàn thân, cuối cùng Hoa Dịch không nhịn được mà gầm lên một tiếng để xả ra, thân thể cũng nhanh chóng cao lớn lên, mười trượng, ba mươi trượng, trăm trượng... cho đến hàng triệu trượng, trông như một vị cự nhân khai thiên tích địa.

Giống hệt đại thánh Bàn Cổ năm xưa!

Những sợi tơ trắng quấn quanh thân thể bị căng thẳng rồi nổ tung, cuối cùng khi Hoa Dịch đạt đến trạng thái đỉnh phong của Tiên Thiên Bàn Cổ Chân Thân, hơi thở hỗn độn Thái Âm Thái Dương từ cơ thể hắn đột nhiên khuếch tán ra, toàn bộ sợi tơ trắng đều băng hội sạch sẽ!

Sau đó, chúng bị hút vào Hỗn Độn Châu trong mi tâm để hoàn thiện mảnh thiên địa tàn phá kia. \n\n"Chẳng ra cái thể thống gì..." Nhìn mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch lại lắc đầu, bước lên phía trên một bước, tay phải nắm chặt thành quyền.

Tiên thiên Thái Dương chi lực như đại hồng thủy cuộn trào, một quyền đấm thẳng vào đỉnh tòa Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp do Thiên đạo diễn hóa.

"Thái Dương Thần Quyền!" Phía sau Hoa Dịch lập tức huyễn hóa ra hai thân ảnh Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh, trong đó còn có một vị cự nhân vĩ ngạn cầm cự phủ đứng lặng lẽ đằng sau. \n\nKhi hắn đấm ra một quyền về phía bảo tháp, hư ảnh Thái Dương Chúc Chiếu phía sau cũng tỏa ra kim quang chói lọi.

Khoảnh khắc này, kim quang khai thiên tích địa, xua tan sương máu và bóng tối như ánh sáng của hy vọng. \n\n"Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng!!" "Ha ha ha, tốt quá rồi, Nhân Hoàng không sao, hắn đã chịu đựng được sự tấn công của thương thiên!" "Vạn tuế, Nhân Hoàng vạn tuế, Nhân Hoàng ức ức vạn tuế!!" Nhìn thấy cảnh tượng này, ức vạn sinh linh Hồng Hoang ban đầu sững sờ, sau đó đồng loạt reo hò.

"Phu quân!" "Phu quân!!", ngay cả Doãn Nặc nương nương và Hậu Thổ nương nương cũng rưng rưng nước mắt vì quá đỗi vui mừng.

"Ha ha ha, ta biết ngay là sẽ không sao mà!!" Giữa dòng sông máu, Minh Hà Lão Tổ đập đùi cười lớn. \n\n"Không thể nào!!!!" "Sư... sư huynh!" Ngay lập tức, ngay cả trên bầu trời Tây Hoang, Thái Thượng Lão Quân cũng kinh khiếu, Nguyên Thủy Thiên Tôn thì trợn mắt há mồm, không thể tin vào mắt mình!

"Vẫn chưa chết!!" Lúc này, Thánh nhân Nữ Oa mặt lạnh như tiền,

dường như nhìn thấy chuyện gì đó không vui.

“Hắn đã thoát khỏi sự trói buộc của ba ngàn đại đạo rồi!!” Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ cũng dán chặt mắt vào cảnh này! \n \nThái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu đều tỏa thần quang rực rỡ, vị tiên thiên cự nhân do Hồng Mông Tạo Hóa Quyết ngưng tụ ra gầm lên những tiếng vang trời, rồi cùng Hoa Dịch đấm ra một quyền.

Giây tiếp theo, nhật nguyệt không còn ánh sáng, trời sụp đất nứt, tiếng gầm thét rung động bát phương khiến Hoa Dịch lúc này như sở hữu thần uy vô thượng.

Theo một quyền của hắn, một vầng mặt trời vàng rực rỡ chưa từng thấy đột nhiên xuất hiện, bộc phát thần quang chiếu sáng cả thế giới Hồng Hoang, không, là cả vũ trụ!!

Lúc này, dưới ánh mặt trời vô hạn đó, cả vũ trụ Hồng Hoang không còn bóng tối, ánh sáng bao trùm mọi phương vị! \n\nKim dương khổng lồ oanh kích lên Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, khiến tháp chấn động kịch liệt, xuất hiện vô số vết rạn nứt.

Màn sương máu xung quanh cũng bốc hơi trong nháy mắt!

Hoa Dịch vẫn chưa dừng lại, hắn trở tay tung thêm một chưởng, mang theo một vùng tối tăm và tĩnh mịch.

Trong ánh mắt kinh hãi tột độ của vạn chúng sinh linh, một vùng hắc ám lập tức bao phủ lấy kim tháp và kim dương, trông giống như hiện tượng nhật thực.

Giờ đây không còn phân biệt được kim dương hay kim tháp, chỉ còn lại sự hắc ám vĩnh hằng mà Hoa Dịch tung ra! \n\nTiếng nổ vang trời, bảo tháp do Thiên đạo diễn hóa run rẩy dữ dội, thân tháp đầy vết nứt lại bị vùng hắc ám bao phủ.

“Chỉ là tòa tháp giả do Thiên đạo diễn hóa mà cũng dám phong ấn Hoa Dịch ta sao!” Hoa Dịch hét lớn một tiếng, đột nhiên một tòa tiểu tháp vàng kim rực rỡ khác bay ra, trong nháy mắt biến lớn rồi đâm mạnh vào tòa tháp hư huyễn kia!

Chương 184

\n\n“Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của lão phu!!!” Nhìn thấy cảnh này, Thái Thượng ở Tây Hoang hét lên một tiếng, mắt muốn lòi ra ngoài.

Tên Nhân Hoàng chết tiệt kia dám lấy bảo tháp đi tông xe như vậy sao?

Hắn lấy hàng thật để đâm trực diện vào hàng nhái của Thiên đạo.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp tỏa ra huyền hoàng chi lực và công đức kim quang vô thượng, va chạm với tòa tháp nhái, khiến cả hai rung chuyển bất phân thắng bại.

Nhưng khoảnh khắc sau, vì hai đòn tấn công trước đó của Hoa Dịch, tòa tháp nhái đã nến tận lực mòn! \n\nVô số vết nứt xuất hiện, rồi lại bị vùng hắc ám bao phủ, cuối cùng tòa tháp vàng kim nổ tung thành ức vạn mảnh vụn.

Vô số mảnh vụn bắn ngược ra bát phương rồi nhanh chóng mẫn diệt.

Trước ánh mắt kinh hãi của ức vạn sinh linh Hồng Hoang, tòa tháp đó nhanh chóng phân rã.

Mọi sinh linh trên thiên hạ đều thấy rõ quá trình sụp đổ này.

Mảnh vụn như bị bão cuốn đi, khuếch tán trong tiếng rít gào rồi rơi vào vực thẳm vô tận.

Có thể thấy, từ trong tòa tháp đang sụp đổ đó, dưới hàng vạn tia kim quang xuyên thấu, một Hoa Dịch với mái tóc tím tung bay ung dung bước ra. \n\nThiên kiếp tuy mạnh nhưng Hoa Dịch chẳng mảy may để ý.

Đối với hắn, thiên kiếp này không thể trừng phạt được hắn!

Ngay khi Hoa Dịch bước ra, vòng xoáy sương máu trên không trung cuối cùng không còn ngưng tụ nữa, dường như đã hoàn toàn mất đi sức mạnh và tan biến triệt để. \n\n"Trời ơi, Nhân Hoàng thắng rồi!!" "Thiên đạo cũng không làm gì được hắn nữa!!" "Ha ha ha, từ cổ chí kim Thiên đạo bất nhân, coi vạn vật như cỏ rác, giờ đây cuối cùng cũng có một người có thể chiến thắng thương thiên!!" Bầu trời xanh biếc lộ ra, trên Bắc Hải sóng vỗ rì rào, mọi thứ đều bình lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Nhìn bầu trời xanh thẳm và thiên kiếp đã tan biến, mắt Hoa Dịch lấp lánh.

Hắn đã thắng, thực sự chiến thắng thương thiên, hoàn thành bước đầu tiên để thoát khỏi sự khống chế của Thiên đạo! \n\n"Quả nhiên!

Nhân Hoàng chính là người đầu tiên đạt tới kỳ cảnh Thiên đạo!!" Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cuối cùng cũng xác định được, Tiên Thiên Nhân Hoàng chính là sinh linh đầu tiên khiến Thiên đạo kiêng dè và có khả năng khiến thiên địa đại phá diệt, vì vậy lúc này ông ta cần phải ra tay.

Nhưng với chiến lực cường đại mà Hoa Dịch thể hiện, Hồng Quân cũng không nắm chắc có thể hoàn toàn chế phục được, nếu làm không khéo có thể khiến thiên địa đại phá diệt diễn ra sớm hơn. \n \n"Xem ra lão phu phải chuẩn bị thật kỹ rồi!" Nhìn xuống dưới, Hồng Quân nhàn nhạt lên tiếng, biểu tình ngưng trọng.

"Không thể nào, sao hắn có thể chiến thắng Thiên đạo được!!!" Trên Tây Hoang, Nguyên Thủy Thiên Tôn hét lên đầy kinh hãi, nhưng Thái Thượng Lão Quân bên cạnh lại nghiêm túc nói: "Giờ thì lão phu đã hiểu vì sao những năm qua tu vi của mình lại tăng nhanh như vậy, đó là do Thiên đạo dự cảnh, mượn tay lão phu để trừ khử Nhân

Hoàng!" \n\n"Ý của sư huynh là sao!?" Nghe vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức quay đầu lại, trợn to mắt.

Thái Thượng ngưng trọng đáp: "Sư đệ thấy đấy, Nhân Hoàng không sợ thương thiên, là mối nguy hại cho Thiên đạo.

Những năm qua ta tu vi đột phá thuận lợi kỳ lạ, có lẽ là do Thiên đạo âm thầm giúp đỡ.

Đây là một nguy cơ nhưng cũng là một kỳ ngộ, nhân cơ hội này ta phải khẩn trương ngộ đạo, nhất định sẽ tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới cấm địa chưa từng có!" Nghe xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu tán đồng: "Vậy sư huynh mau bắt đầu tu luyện đi!!" \n \nCùng lúc đó ở một phía khác, Thánh nhân Nữ Oa cũng đã thấu hiểu thêm một phần, mắt lóe lên tia lạnh lẽo: "Nhân Hoàng đang nghịch thiên, nhưng cũng đang giúp ta.

Cứ chờ xem, khi ta bước thêm một bước đó, chính là lúc tận thế lâm đầu!" Nói xong, Oa Hoàng Nữ một lần nữa nhắm mắt lại.

Lúc này, ở một nơi khác, có hai người đang hưng phấn vô cùng.

"Chuẩn Đề, không biết vì sao hôm nay ta cảm thấy sắp thành Thánh rồi!!" "Huynh cũng vậy sao!?

Đệ cũng thế, Tiếp Dẫn, đệ cũng cảm thấy sắp thành Thánh rồi!!" Khoảnh khắc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều hưng phấn tột độ vì cảm thấy đã chạm được vào ngưỡng cửa Thánh nhân, thành Thánh chỉ còn là chuyện sớm muộn! \n\nTin tức lan truyền nhanh chóng khắp đại địa Hồng Hoang, các tộc đều bàn tán xôn xao.

Từ cổ chí kim Thiên đạo chí cao vô thượng, vạn tộc đều phủ phục không dám trái lời, ngay cả Thánh nhân cũng phải cảm ngộ Thiên đạo mới có thể thành Thánh.

Thiên đạo đã trở thành chúa tể chi phối thế giới Hồng Hoang và

vạn vật.

Nhưng hôm nay, vạn tộc Hồng Hoang đều thấy rằng, Thiên đạo tuy cao cao tại thượng nhưng không phải là không thể chiến thắng.

Lúc này có một vị sinh linh với tư thế ngoan cường vô địch đã sáng tạo nên một thần thoại, tự tay viết nên một thiên sử thi chưa từng có. \n\nNgười có thể chiến thiên!

Nhân Hoàng của Nhân tộc đã dùng hành động của mình để dạy cho chư thiên vạn tộc một bài học.

Điều này cũng khiến vạn tộc sinh linh càng thêm kính ngưỡng vị chúa tể Tam giới này!

"Ôi chao, không xong rồi, Nhân Hoàng thực sự quá mạnh, cảnh tượng lúc đó thật sự quá tinh thải!!" "Thấy chưa?

Thiên đạo thì đã sao, tuy ta là sinh linh hạ giới nhưng cũng không thể để Thiên đạo tùy ý chà đạp, thỏ gấp quá cũng cắn người, Nhân Hoàng cuối cùng đã trút giận cho chúng ta trước Thiên đạo rồi!" "Nhân định thắng thiên!

Nhân Hoàng của chúng ta!!" \n\nLúc này, vô số sinh linh Hồng Hoang đều hưng phấn và kích động, những sáng cử của Hoa Dịch khiến họ bội phục, giúp hắn càng nhận được sự sùng bái và yêu mến của chúng sinh.

Hồng Hoang là một thế giới tôn trọng cường giả.

Đồng thời, Hoa Dịch cũng vô tình ngồi vững ngôi vị chúa tể Tam giới – cái danh hiệu mà năm xưa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất có nằm mơ cũng muốn có được. \n\nLúc này, hào quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, trên đầu là bầu trời đầy sao, dưới chân là thế giới vàng xanh đan xen vô cùng hùng vĩ và tráng lệ.

Giữa thế giới đó, Hoa Dịch ngồi xếp bằng ở trung tâm, toàn thân

tỏa ra những dao động linh lực nhu hòa, tự nhiên nhi thành, không cần mở miệng cũng tỏa ra từng đạo phạm âm.

Trong cơ thể, bộ khung xương do Chí Tôn Cốt hóa thành bắt đầu tan chảy rồi diễn sinh, trên đó tràn đầy ức vạn phù văn đại đạo tiên thiên.

Nếu Đạo Tổ Hồng Quân nhìn thấy chắc chắn sẽ đại kinh thất sắc, vì đó không phải phù văn Thiên đạo của thế giới Hồng Hoang, mà là phù văn đại đạo của một thế giới khác! \n\nĐúng vậy, lúc này Hoa Dịch đang mượn Chí Tôn Cốt trong cơ thể để nhìn trộm đạo của một thế giới khác – thiên địa đại đạo của Hoàn Mỹ Thế Giới!

Chương 185

Trong cơ thể hắn, các cảnh giới Bàn Huyết, Động Thiên, Hóa Linh, Minh Văn, Liệt Trận, Tôn Giả, Thần Hỏa, Chân Nhất, Thánh Tế, Thiên Thần, Đạo Khư, Trảm Ngã, Chí Tôn, Chân Tiên, Tiên Vương, Chuẩn Tiên Đế cho đến Tiên Đế đều hiện ra.

Sau đó Khổ Hải khai tịch, bắc lên Linh Kiều, cốt hóa Đại Long, trực đăng Linh Đài.

Mười bậc Linh Đài lần lượt được Hoa Dịch dùng Hồng Mông Tạo Hóa Quyết diễn hóa ra. \n\nThậm chí nhờ vào lực lượng thôi diễn vô thượng của Thánh nhân, Hoa Dịch còn từ Chí Tôn Cốt thôi diễn ra một số thần thông của Hoang Thiên Đế năm xưa như Côn Bằng Bảo Thuật.

Lúc này Hoa Dịch mở mắt, đôi mắt bên trái ngày càng vàng rực, nhưng bên phải lại từ xanh thẳm chuyển thành đen kịt, âm dương nhị khí xoay chuyển trong cơ thể, nhờ Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh mà trở nên mạnh mẽ hơn. \n\n"Hóa ra là vậy, ở Hoàn Mỹ Thế Giới, Tiên Đế tương đương với Thánh nhân, là tồn tại lăng giá trên vạn vật.

Ta mượn Chí Tôn Cốt của Hoang Thiên Đế, bước đầu đã nhìn trộm được thiên địa đại đạo của thế giới đó.

Như vậy ta lại có thêm một quân bài tẩy, một quân bài không thuộc về thế giới này nhưng có thể khiến sinh linh và Thiên đạo nơi đây phải kinh ngạc!" \n\nKhoảnh khắc này, phía sau Hoa Dịch xuất hiện một vùng huyết mang diễn hóa thành Động Thiên.

Hoa Dịch đem Động Thiên dung hợp với mảnh thế giới tàn phá trong Hỗn Độn Châu để cấu thành một thế giới mới hoàn mỹ hơn!

“Trời ơi, âm dương nhị khí thật nồng hậu, cái tên này lại có thể vận chuyển hai luồng tiên thiên chi lực trong cơ thể.

Phải biết rằng cho dù thân thể ta chứa âm dương nhưng cũng không thể tùy ý sử dụng như Nhân Hoàng!” \nì bên cạnh, một tiểu loli tóc vàng mắt xanh cột tóc hai bên đang kinh ngạc nhìn cảnh tượng này.

Trong cơ thể nàng tuy cũng có tiên thiên âm dương nhưng bản thân lại chẳng phát huy được chút tác dụng nào.

Sau này vất vả lắm mới tự hóa thành pháp bảo thì lại bị con khỉ kia khoan một lỗ làm tiết lộ âm dương.

Không ai khác, đó chính là Kim Sí Đại Bàng đang rảnh rỗi sinh nông nổi, lén lút chạy theo Thủy Nhi ra ngoài. \n\nBan đầu, Kim Sí Đại Bàng định tìm cơ hội bỏ trốn, nhưng giây tiếp theo liền bi thảm nhận ra xung quanh đều bị thánh lực trường khủng bố bao phủ, vừa ra khỏi phạm vi đó sẽ bị nghiền nát thành thịt vụn.

Thế là đành lão thực ở lại chỗ cũ, không chạy đi đâu được.

Kim Sí Đại Bàng đau khổ định quay về, nhưng quyền hạn mở nội thiên địa lại nằm trong tay Thủy Nhi, nó chẳng có bản sự cũng chẳng có quyền lợi đó. \n\n“Chủ nhân đã trở nên mạnh mẽ hơn rồi, Thái Dương Chúc Chiếu và Thái Âm U Huỳnh đã hoàn toàn hòa làm một với chủ nhân, không thể tách rời, trở thành một bộ phận của cơ thể như chân tay vậy.” Thủy Nhi nhàn nhạt nhìn phía trước, dùng giọng nói gần như không chút cảm xúc nói.

Cái tên Thủy Nhi là do Hoa Dịch đặt cho hóa thân bé gái của Thủy Kỳ Lân để gọi cho tiện. \n\n“Cái gì, Thái Âm U Huỳnh và Thái Dương Chúc Chiếu sao!!!” Nghe vậy, Kim Sí Đại Bàng đại kinh thất sắc, nó biết rõ hai kiện tiên thiên thần thai vật này lợi hại thế nào, Nhân Hoàng có thể dung hợp cả hai thật sự quá bất khả tư nghị.

“Thái Dương Chúc Chiếu là đồ của Phượng tộc ta, chẳng lẽ hắn thừa dịp Phượng tộc không chú ý đã trộm lấy sao!!” Khuôn mặt đáng yêu của Kim Sí Đại Bàng nghiến răng nghiến lợi, đôi mắt vàng nhạt trừng trừng nhìn về phía trước, hai tay nắm chặt nắm đấm nhỏ, nhưng lúc này Thủy Nhi lại lạnh lùng nói: “Hiện tại hắn chính là Phượng Hoàng của chúng ta.” \n\n“!!!!” Nghe câu đó, Kim Sí Đại Bàng suýt nhảy dựng lên, rồi kinh hãi nhìn Nhân Hoàng với ánh mắt đầy chấn động.

Thủy Nhi vẫn giữ vẻ mặt không cảm xúc như cũ, nhưng trong đôi mắt của Kim Sí Đại Bàng đã lóe lên vô số tia sáng!

Nó tuy thẳng tính nhưng không ngốc, cũng biết suy tính. \n\n“Quả thực hiện tại Nhân tộc đang như mặt trời ban trưa, thậm chí còn mạnh hơn Yêu tộc năm xưa.

Nếu Phượng tộc có thể ôm lấy cái đùi lớn này thì cũng không phải chuyện xấu.” Kim Sí Đại Bàng suy nghĩ, nó vốn không cam tâm trước tình cảnh ngày càng đi xuống của Phượng tộc hiện nay.

“Hơn nữa hiện tại Phượng tộc đã ôm được cái đùi lớn này, Nhân Hoàng đã trở thành Phượng Hoàng của chúng ta...” Nó quay đầu nhìn Thủy Nhi, biết rõ cô bé tóc xanh trước mặt chính là Thủy Kỳ Lân lừng lẫy một thời.

Năm xưa Phượng Hậu và Long Vương phải liên thủ mới đối phó nổi đối thủ khó nhằn này, giờ đây lại gọi Nhân Hoàng là chủ nhân, thì chắc chắn Kỳ Lân tộc cũng đã gia nhập dưới trướng Nhân Hoàng rồi. \n\nPhượng tộc và Kỳ Lân tộc, Nam Hoang và Bắc Hoang, hai chủng tộc mạnh nhất năm xưa đều đã quy thuận Nhân Hoàng, khiến ánh mắt Kim Sí Đại Bàng nhìn Hoa Dịch cũng dần thay đổi.

Từ bất mãn phẫn nộ muốn bỏ trốn, dần dần biến thành một tia cung kính và kính ngưỡng.

Kim Sí Đại Bàng tuy có dáng vẻ tiểu loli nhưng làm mọi việc đều vì Phượng tộc.

Nay Phượng tộc đã có lựa chọn tốt hơn cả năm xưa, nó chẳng còn lý do gì để oán hận nữa.

Dù sao đi theo Nhân tộc lúc này cũng tốt hơn đi theo lũ Yêu tộc bại trận.

Trước đại nghĩa chủng tộc, Kim Sí Đại Bàng rất thức thời. \n \n“Ai, thật là, những ngày qua mình rốt cuộc đang làm cái gì thế này.” Nó thở dài một hơi như đã chấp nhận số phận, “Nghĩ kỹ lại, đi theo Nhân Hoàng cũng không tệ, dù sao hắn cũng là một vị Thánh nhân mà.” Tâm tư thay đổi nhanh chóng khiến người ta không kịp trở tay, tiểu loli tóc vàng mắt xanh cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm hơn hẳn. \n \nLúc này, Thủy Kỳ Lân trong dáng vẻ bé gái lại nhíu mày vì cảm thấy sự hiện diện của mình bị lung lay.

Một tia nắng vàng rực rỡ xé tan màn đêm, mặt trời tuyệt đẹp từ từ nhô lên khỏi mặt biển.

Nơi tiếp giáp giữa trời và nước, tuy chưa thấy rõ mặt trời nhưng đã thấy ánh sáng dần chiếu rọi thiên tế.

Cũng vào khoảnh khắc này, Hoa Dịch đang ngồi xếp bằng trên mặt biển đã đến thời khắc mấu chốt nhất. \n\nChí Tôn Cốt trong cơ thể đã hoàn toàn diễn hóa, hàng ngàn phù văn đại đạo được Hoa Dịch khắc lục vào kinh mạch, thậm chí vào từng tế bào, từng giọt máu.

Không chỉ vậy, hai phân thân của Hoa Dịch là Thái Âm Thánh Thể và Thái Dương Thánh Thể cũng bắt đầu chuyển hóa xương cốt thành Chí Tôn Cốt.

Điều này có nghĩa là Thượng Thương Kiếp Quang, Luân Hồi và Đệ Tam Chí Tôn Thuật mà bản thể Hoa Dịch sở hữu, hai phân thân

cũng sẽ có! \n\nTrong nháy mắt, quanh thân Hoa Dịch tỏa ra ức vạn kim quang, bên trong kim quang lại có một vùng hắc ám.

"A, sáng quá, sáng quá!!!" Ánh kim quang quá chói mắt khiến Kim Sí Đại Bàng giật mình, nhưng Thủy Kỳ Lân thì không phản ứng gì.

Sau đó, ánh sáng vàng dần nhạt đi, bầu trời được bao phủ bởi kim quang cũng chuyển từ đầy sao thành màu trắng bạc nhạt.

Trên mặt biển mênh mông, triêu dương vàng rực lóe lên một góc nhỏ, Hoa Dịch dần trở lại bình đạm. \n\nHắn ngồi xếp bằng trên mặt biển bao la, mặc cho sóng lớn xô đẩy cũng không lay chuyển được một mảy may thần thái.

Khi mặt trời từ từ lên cao, ánh vàng tắm gội lên thân hình, cảm giác lạnh lẽo thấu xương bị xua tan, mang lại hơi ấm nhẹ nhàng.

Chương 186

Hoa Dịch chậm rãi mở mắt.

Trước mắt là một thế giới vàng rực rỡ, trên mặt biển mênh mông, vầng thái dương vừa mới mọc đặc biệt chói mắt!

Vạn vật đều được đánh thức bởi ánh nắng rực rỡ, khiến tâm tình Hoa Dịch vô cùng thư thái. \n\n“Chủ nhân.” “Nhân...

Nhân Hoàng tỉnh rồi!” Lúc này Thủy Nhi tiến lên chào hỏi, Kim Sí Đại Bàng cũng đi theo nhưng vì thay đổi thái độ quá nhanh, chưa thích ứng kịp nên mặt đỏ bừng, nói năng lắp bắp.

Hoa Dịch không để ý đến điều đó, hắn nội thị cơ thể, ánh mắt lộ ra thần mang rực rỡ.

“Hô, tu vi đã ổn cố, ta cũng từ Bàn Cổ Chi Thân ban đầu chính thức ngưng tụ thành Tiên Thiên Thái Âm Thái Dương Hỗn Độn Trật Tự Chi Thể!” \n\nThở ra một hơi tiên thiên chi khí, Hoa Dịch đứng dậy, nhìn thánh thể đang tỏa thần quang, ngũ tạng lấp lánh các loại tiên thiên chi quang khác nhau, mặt lộ vẻ hài lòng.

“Theo như lời đại thánh Bàn Cổ năm xưa, Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Chi Thể là thánh thể chí cao vô thượng nhất trong thế giới hỗn độn hư không, vì mọi pháp tắc đều phải nhường bước trước trật tự.

Trật tự khiến thiên địa xoay chuyển, đại đạo vận hành, vạn vật thực hiện đúng trách nhiệm của mình, ngay cả Thánh nhân cũng vậy!” \n\nMinh ngộ được những gì thánh thể này mang lại, Hoa Dịch hiểu rõ trật tự là tồn tại chí cao vô thượng thế nào.

Năm xưa Bàn Cổ cũng không ngăn được định luật bảo toàn năng

lượng và trật tự giáng lâm, chỉ có thể trơ mắt nhìn thế giới đại phá diệt rồi hy sinh cùng ba ngàn đồng liêu để khai thiên lập địa lần nữa.

Giờ đây Hoa Dịch nắm giữ Thái Âm Thái Dương, ngưng tụ thánh thể này, đạt đến lĩnh vực mà ngay cả Bàn Cổ năm xưa cũng chưa chạm tới.

Có điều, thành Thánh mới chỉ là bắt đầu, con đường phía trước còn dài.

Phía sau vũ trụ bị phá diệt còn có đa nguyên vũ trụ, thế giới song song và chư thiên vạn giới. \n\nHoa Dịch vươn vai, mắt lóe lên: "Hiện tại ta đã ngưng tụ được thánh thể mới, thực lực tăng mạnh, hai phân thân kia giờ không còn quá quan trọng nữa, nên cho bọn chúng đi trấn giữ các nơi." Vừa dứt lời, hai đạo thần quang từ cơ thể hắn bay ra, hóa thành Thái Dương Thánh Thể rực lửa với Tru Tiên Tứ Kiếm và Thái Âm Thánh Thể lạnh lùng với mái tóc xanh thẫm.

"Một kẻ đi trấn giữ Nam Hoang, một kẻ trấn giữ Bắc Hoang!" \n \nLãnh địa Phượng tộc ở Nam Hoang và Kỳ Lân tộc ở Bắc Hoang hiện đều thuộc phạm vi cai trị của Hoa Dịch, cho hai phân thân đi trấn giữ là điều hợp lý.

Sau đó, hai đạo quang bay về hai phía.

Kim Sí Đại Bàng càng thêm kích động, có một phân thân Thánh nhân trấn giữ thì Phượng tộc càng thêm an toàn!

"Xem ra Nhân Hoàng thật lòng muốn che chở Phượng tộc ta!" Nó thầm nghĩ. \n\n"Được rồi, đến lúc đi tới địa điểm tiếp theo!" Hoa Dịch nhàn nhạt nói với hai người bên cạnh.

Lần này du ngoạn, mục tiêu của hắn là đi khắp Hồng Hoang để trải nghiệm và nâng cao bản thân.

Đông Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang đều đã đi qua, mục tiêu tiếp

theo là vùng biển lớn nhất Hồng Hoang – Thái Hư Chi Hải!

Thái Hư Chi Hải nằm ở cực Bắc của thế giới Hồng Hoang, có người nói đó là tận cùng của thế giới nên gọi là Thái Hư, cũng có người nói nơi đó đầy rẫy bí ẩn mà ngay cả Long tộc cũng không biết hết.

Thậm chí có truyền văn rằng thế giới Hồng Hoang mà chúng sinh biết hiện nay chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, còn rất nhiều khu vực chưa được khám phá. \n\n"Ban đầu định đi Tây Hoang, nhưng Thái Hư Chi Hải gần đây nhất, vậy thì cứ đi đó xem sao!" Hoa Dịch thầm tính toán.

Lúc này các vì sao dần bị ánh nắng thay thế, một ngày mới bắt đầu.

Gió nhẹ thổi qua thương khung xanh biếc khiến người ta thấy vô cùng thoải mái.

Hoa Dịch hít sâu một hơi rồi bước tới.

"Thủy Nhi, đi thôi." Hắn chuẩn bị đạp sóng mà đi, nhưng Thủy Nhi đột nhiên chạy tới, đứng trước mặt Hoa Dịch rồi quay lưng ngồi xuống, đưa hai bàn tay nhỏ bé ra sau. \n\n"!?" Hoa Dịch nhíu mày, rồi nghe cô bé nói: "Làm tọa kỵ..." "Ngạch!" Hoa Dịch đứng hình, đầu đầy hắc tuyến.

Để hắn ngồi trên lưng một bé gái bảy tám tuổi để nó cõng đi, chẳng phải sẽ bị người ta cười thối mũi sao!!

Trước đây khi rời Bắc Hoang, hắn từng ra lệnh cho Thủy Nhi huyễn hóa thành hình dạng Thủy Kỳ Lân để làm tọa kỵ cho mình.

Dù sao là Thánh nhân mà không có tọa kỵ riêng thì quá thất bại, Hoa Dịch cũng có chút tính thích khoe mẽ. \n\nNhưng đáng tiếc Thủy Nhi không thể huyễn hóa thành hình dạng Kỳ Lân được nữa.

Cơ thể Thủy Kỳ Lân của nàng đã nổ tung thành tinh khí khi bị Long tộc và Phượng tộc vây công năm xưa.

Cơ thể hiện tại là do chân linh nhờ vào Thái Âm U Huỳnh mà huyễn hóa ra, nên Thủy Nhi mãi mãi trong hình dáng bé gái tóc xanh này.

Tất nhiên không phải là vĩnh viễn không thay đổi, khi tu vi tăng lên thì cơ thể cũng lớn lên, nhưng vẫn sẽ giữ hình người chứ không hóa thành thần thú được. \n\nBiết được tình trạng của Thủy Nhi, Hoa Dịch rất cạn lời nên đành thôi, nhưng Thủy Nhi lại coi lệnh đó là thật vì đó là mệnh lệnh đầu tiên của hắn.

Nhìn đôi mắt lấp lánh đầy mong đợi của cô bé, dù da mặt Hoa Dịch có dày cũng thấy ái ngại, hắn hối hận vì câu nói đó.

Nhưng lời của Thánh nhân là lời vàng ý ngọc, nói ra là thành pháp tắc, sao có thể rút lại.

Thế là có lúc Thủy Nhi sẽ ngồi xuống đòi cõng hắn. \n\n"Ngạch, Thủy Nhi..." Nhìn cô bé một lúc, Hoa Dịch cuối cùng không đành lòng.

Với cân nặng của hắn, Thủy Nhi cõng dễ như chơi, nhưng ngồi trên lưng một bé gái thì quá mất mặt.

Lúc này, Kim Sí Đại Bàng thở dài một hơi rồi bước tới: "Được rồi, để ta đi!" Dứt lời, tiểu loli tóc vàng biến thành một con đại bàng vô cùng thần tuấn, sải cánh rông lớn.

Lông vũ vàng óng như được đúc bằng vàng ròng, lấp lánh dưới nắng, sải cánh mạnh mẽ như có thể nâng đỡ cả bầu trời.

Con đại bàng cao trăm trượng đáp xuống trước mặt Hoa Dịch. \n \n"Được rồi, lên đi." Nó cúi cái đầu cao ngạo nhưng đầy thần thái xuống, nhìn Hoa Dịch với vẻ cung kính.

Hoa Dịch nhận ra oán niệm trong lòng Kim Sí Đại Bàng đã tan

biến, nó chân thành muốn để hắn cưỡi.

Chương 187

Tuy không rõ vì sao thái độ của nó thay đổi nhanh vậy, nhưng phải công nhận bản thể Kim Sí Đại Bàng cực kỳ đẹp và oai phong. \n \nThân hình tuấn mỹ, thực lực cường hãn lại có tốc độ không kém gì Côn Bằng, đúng là tọa kỵ lý tưởng!

Nhưng theo trí nhớ của hắn, Kim Sí Đại Bàng tâm cao khí ngạo chưa bao giờ để ai cưỡi, sau này bị Đa Bảo Như Lai bắt cũng chỉ đặt lên đầu mà thờ phụng, không dám làm nó phật ý.

Thế mà hôm nay nó lại chủ động làm tọa kỵ. \n\n"Này, lên đi chứ, muốn bản cô nương đợi bao lâu nữa." Giọng nói nũng nịu của bé gái vang lên từ con đại bàng khổng lồ làm khí thế cao sang sụp đổ trong nháy mắt.

Hoa Dịch không do dự nữa, bước lên lưng nó.

Lúc này Thủy Nhi trong dáng vẻ bé gái nhìn con đại bàng rồi nhìn cái lưng trống không của mình, cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc nãy cảm thấy không ổn. \n\n"Oa oa!!" Thủy Nhi trừng mắt nhìn Kim Sí Đại Bàng, phồng má đầy vẻ ghen tị.

"Này, nhìn tôi làm gì, tôi có chọc gì cô đâu!!" Bị Thủy Kỳ Lân lườm, Kim Sí Đại Bàng run rẩy, chột dạ lùi lại.

Trận chiến Long Hán năm xưa bị Thủy Kỳ Lân dạy cho một bài học với sức mạnh áp đảo đã để lại bóng ma tâm lý sâu sắc trong lòng nó.

"Được rồi, Thủy Nhi, đừng quấy nữa, lên đây!" Ngồi trên lưng đại bàng, Hoa Dịch nhàn nhạt lên tiếng.

Thủy Nhi mới ấm ức leo lên, ngoan ngoãn ngồi vào lòng Hoa

Dịch. \n\n“Hừ hừ!!” Thủy Nhi thầm quyết tâm lần sau nhất định phải nhanh hơn con chim lớn này để chủ nhân cưỡi mình!

“Đi thôi!” Theo lệnh của Hoa Dịch, Kim Sí Đại Bàng ngửa cổ hót vang rồi vỗ cánh bay cao!

Cùng lúc đó, dưới Bắc Hải xuất hiện nhiều sinh linh.

“Chúng thần tiễn biệt Nhân Hoàng!!” Theo từng đợt sóng, các hải tu Bắc Hải hiện lên với vẻ mặt kính ngưỡng để tiễn đưa hắn.

Mọi hành động của Hoa Dịch đã thực sự chinh phục được họ. \n \nHoa Dịch gật đầu rồi cùng tọa kỵ bay đi.

“Xuất phát, mục tiêu Thái Hư Chi Hải!” Nhìn về phía mặt trời đang lên nhuộm vàng mặt biển, Kim Sí Đại Bàng sải cánh bay về phía trước.

Một hành trình mới bắt đầu.

Dưới ánh bình minh, trong sự cung tiễn của dân chúng Bắc Hải, Hoa Dịch biến mất nơi chân trời. \n\nHôm nay nắng đẹp, tại lãnh địa Nhân tộc dưới chân núi Đại Hoang vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Sông Hoàng Hà cuộn chảy tưới mát vùng đất Đông Hoang.

Trong thành xe ngựa tấp nập, các chủng tộc chung sống hòa bình, ai nấy đều mang nụ cười an tâm.

Nhiều chủng tộc đến đây giao dịch hoặc đặc biệt đến nghe thánh âm của Thánh nhân.

Trong Nhân Giáo đại điện hoành tráng, tiếng chuông ngân vang khiến lòng người thư thái.

Đó là một kiện tiên thiên linh bảo có thể giúp người ngộ đạo. \n \n“Sinh mệnh luân hồi không nghỉ, có sinh ắt có tử, vạn vật thương sinh nhập vào lục đạo luân hồi của ta, hóa thành tân sinh, tuần hoàn

trở lại.” Phía trên đại điện, giáo chủ đời thứ hai của Nhân Giáo là Thánh nhân Minh Hà Lão Tổ đang ngồi trên tòa sen nghiệp hỏa mười hai cánh, giảng về đại đạo luân hồi sinh tử.

Vạn chúng sinh linh nghe như nuốt từng lời.

Tòa sen tỏa ra hào quang dìu dịu giúp tốc độ ngộ đạo của họ tăng thêm vài phần. \nì thấy cảnh này, Minh Hà Lão Tổ mỉm cười rồi tiếp tục giảng đạo. \n\nĐại đạo sinh tử luân hồi là căn cơ đại đạo của Minh Hà.

Hắn giảng đạo ở đây, một là để Nhân Giáo và Nhân tộc thêm phồn vinh, chia sẻ khí vận thiên hạ để củng cố thánh cơ.

Hai là vì lục đạo luân hồi xây dựng đã gần bốn trăm năm nhưng vẫn chưa phổ biến khắp Hồng Hoang, nhiều sinh linh sau khi chết vẫn chọn cách đoạt xá đầy rủi ro.

Lục đạo luân hồi mang lại cơ hội tân sinh, buông bỏ ân oán để bắt đầu cuộc đời mới.

Vì vẫn còn nhiều kẻ chấp mê bất ngộ nên Minh Hà muốn giáo hóa họ nhập vào luân hồi, đây cũng là một đại công đức! \n\nLúc này, thánh âm của Minh Hà như cam lộ từ chín tầng trời rơi xuống, khiến chúng sinh say đắm, có kẻ lập địa thành tiên ngay tại chỗ.

Từng đạo kim quang lóe lên, những kẻ thành tiên đều hân hoan quỳ lạy rồi tiếp tục nghe đạo.

Chính vì vậy, chủ thành Nhân tộc đã trở thành nơi hùng vĩ và được vạn tộc kính ngưỡng nhất, vượt xa Lăng Tiêu Bảo Điện của Yêu tộc năm xưa.

Tất nhiên, hiện tại Lăng Tiêu Thiên Đình cũng thuộc quyền quản lý của Nhân tộc. \n\n“Ha ha ha, Minh Hà đạo hữu vất vả rồi, uống chén tiên trà cho nhuận giọng.” Giảng xong một đoạn, Thông Thiên

Giáo Chủ cười khà khà, bảo tiểu đồng Phượng tộc mới nhận dâng lên một tách trà thơm phức.

“Ha ha, đa tạ đạo hữu, vậy tôi không khách khí nữa.

Ừm, trà ngon!” Minh Hà mỉm cười nhấp một ngụm, vẻ mặt đầy hưởng thụ.

Minh Hà tuy tính tình cô độc nhưng là người chân thật, rất hợp tính với Thông Thiên.

Hai vị Thánh nhân ở bên nhau rất tự tại, Thông Thiên thấy thoải mái hơn nhiều so với khi ở cùng hai vị sư huynh luôn tính toán kia. \n \nNhờ sự quản lý của hai vị giáo chủ, Nhân Giáo và Nhân tộc ngày càng lớn mạnh.

Hiện tại toàn bộ sinh linh Đông Hoang cơ bản đều là tín đồ Nhân Giáo.

Chương 188

Không chỉ vậy, Nhân Giáo còn lan rộng sang Nam Hoang, ngay cả Phượng tộc cũng cử đại tướng quân Khổng Tuyên dẫn người đến bái kiến.

Điều này làm Thông Thiên cười không khép được miệng, nhưng cũng khiến Thái Thượng và Nguyên Thủy đỏ mắt ghen tị.

Còn hai vị sáng lập Tây Phương Giáo thì chỉ biết khóc ròng, cảm thấy mình là những Chuẩn Thánh khổ bức nhất thế gian. \n\nĐang lúc hai vị giáo chủ đàm đạo thì một tin mừng lại đến với Nhân tộc.

"Khởi bẩm hai vị giáo chủ, Kỳ Lân tộc dẫn theo đại biểu vạn tộc Bắc Hoang đến tiến cống, mong muốn quy thuận Nhân tộc.

Nhân hậu nương nương đang chủ trì chính sự ở Nhân Hoàng đại điện, mong hai vị có thể đến đó với thân phận hộ đạo nhân của Nhân Giáo để gặp gỡ họ!" "Cái gì, Bắc Hoang quy thuận rồi sao!?" "Kỳ Lân tộc từng cùng Phượng tộc thống trị Hồng Hoang năm xưa đó sao?" Thông Thiên và Minh Hà đều chấn kinh.

Người truyền tin tự hào nói: "Đúng vậy, vì Nhân Hoàng điện hạ có đại ân với họ nên họ đặc biệt đến quy thuận và nguyện lập thiên đạo thệ ngôn.

Nhân hậu nương nương đã tuyên lệnh, mời hai vị mau đến!" \n \nNhân hậu nương nương ở đây chính là Tổ Vu Hậu Thổ.

Trong lãnh địa Nhân tộc rộng lớn, hai vị nương nương được phân công rõ ràng: một người lo đối ngoại, một người lo đối nội, một người chủ chiến và một người chủ chính sự.

Lúc này, trong Nhân Hoàng đại điện uy nghiêm, ba vị tiên thiên Kỳ

Lân là Thánh Hoa, Lung Nguyệt và Tử Điện dẫn theo đại biểu vạn tộc Bắc Hoang đang bái kiến Nhân hậu.

Hậu Thổ nương nương phong hoa tuyệt đại mỉm cười trang nghiêm: "Hoan nghênh các vị khách quý từ phương xa, ta thay mặt phu quân Nhân Hoàng và toàn thể Nhân tộc hoan nghênh các ngươi." \n \nÁm Kỳ Lân Lung Nguyệt tiến lên cung kính nói: "Tôn kính Nhân hậu nương nương, Bắc Hoang thường niên chinh chiến, vạn tộc khổ không thấu nổi, nhờ có Tiên Thiên Nhân Hoàng đại giá quang lâm cứu giúp chúng ta.

Đại ân đó không gì báo đáp được, nay chúng tôi theo lệnh Kỳ Lân Nữ Hoàng đặc biệt đến đây thề trung thành với Nhân tộc.

Nếu có lời vi phạm, Kỳ Lân tộc nguyện chịu tai họa trời giáng, hôi phi yên diệt!" Ở thế giới Hồng Hoang, thiên đạo thệ ngôn không thể lập bừa, hễ vi phạm chắc chắn sẽ ứng nghiệm!

Ngay sau đó, vạn tộc Bắc Hoang cũng đồng loạt quỳ xuống: "Chúng tôi nguyện cùng Kỳ Lân tộc thề chết trung thành với Nhân tộc, quy thuận Nhân Hoàng, nếu phản bội nguyện bị Thiên đạo hủy diệt!" Chứng kiến cảnh này, Hậu Thổ nương nương trong lòng cảm thấy chấn động sâu sắc.

Phu quân đã thu phục Bắc Hoang, khiến Kỳ Lân nhất tộc và vô số sinh linh nơi đây tâm phục khẩu phục đi theo.

Nhìn thấy cảnh này, Hậu Thổ nương nương tự nhiên không hề tức giận mà ngược lại còn vô cùng cao hứng, bởi vì quý là Nhân Hậu, nàng cũng tương đương với mẫu thân của Nhân tộc, tự nhiên hy vọng Nhân tộc càng cường thịnh càng tốt.

Hơn nữa, sau lưng còn có một Vu tộc, đối với việc Bắc Hoang Kỳ Lân nhất tộc quy thuận, bất kể là đối với Nhân tộc hay Vu tộc đều là chuyện tốt không gì bằng!

Tổ Vu Hậu Thổ nương nương mặt tươi cười nói: "Nếu đã như thế, hãy thay ta gửi lời hỏi thăm đến Kỳ Lân nữ hoàng của các ngươi.

Đại gia đình Nhân tộc chúng ta hoan nghênh các ngươi, đương nhiên không chỉ riêng Nhân tộc, Vu tộc cũng giống như vậy." Hậu Thổ quả không hổ là Hậu Thổ, còn không quên mang theo cả Vu tộc của nhà mẹ đẻ vào.

Vừa nghe lời này, thấy Nhân Hậu nương nương nguyện ý tiếp nhận, những người ở đây bất kể là Lung Nguyệt, Thánh Hoa, Tử Điện hay các tộc khác của Bắc Hoang tại đại điện đều mừng rỡ ra mặt, trong lòng trút bỏ được gánh nặng.

Có thể bám vào cái đùi lớn Nhân tộc này thì còn gì bằng.

Lúc này đây, Nhân tộc đã thực sự trở thành đại tộc đứng đầu Hồng Hoang sau Vu tộc.

Tất cả mới chỉ trôi qua vạn năm, quả thực khiến người ta không thể tin nổi.

Những sự tích huy hoàng trước kia của Nhân Hoàng đã được truyền tụng như một giai thoại trong lịch sử Hồng Hoang.

Rất nhanh, Thông Thiên giáo chủ và Minh Hà lão tổ đều nhận được tin.

Ba đại Tiên Thiên Kỳ Lân dẫn theo vô số Kỳ Lân cùng đại diện vạn tộc Bắc Hoang đồng loạt quỳ xuống bái kiến, hy vọng được gia nhập Nhân giáo.

Nhìn thấy nhiều sinh linh nguyện ý gia nhập, khiến Nhân giáo tại Bắc Hoang lớn mạnh, Thông Thiên giáo chủ và Minh Hà lão tổ tự nhiên vô cùng vui mừng.

Thông Thiên giáo chủ phất tay một cái, trực tiếp thu nhận ba đại Kỳ Lân của Kỳ Lân tộc làm đệ tử Nhân giáo, khiến họ cũng giống như

Khổng Tuyên của Phượng tộc trước đó, trở thành môn đồ Nhân giáo!

Minh Hà lão tổ cũng hào phóng không kém, thu nhận vài tộc nhân Kỳ Lân cùng một số đệ tử của các chủng tộc khác tại Bắc Hoang.

Cứ như vậy, mọi người đều vui vẻ, buổi tiệc kéo dài đến tận đêm khuya.

Đêm xuống, vầng trăng tròn treo cao, ánh minh nguyệt in dấu trên bầu trời tạo thành một vòng tròn mỹ lệ như ngọc bích trắng, tỏa ra ánh sáng thánh khiết.

Bên ngoài cửa sổ, những đom đóm xanh nhạt không ngừng bay lượn, trông như những chòm sao nhỏ vô cùng xinh đẹp.

Tại bên cửa sổ, nơi ánh trăng chiếu rọi vào nội điện Nhân Hoàng, cũng là nơi trước kia Hậu Thổ và Hoa Dịch thường nghỉ ngơi, Hậu Thổ nương nương đoan trang xinh đẹp đang chuyên tâm xử lý chính sự trên bàn.

Văn tự quả là thứ tốt, đặc biệt là chữ viết của Nhân tộc, đơn giản dễ nhớ lại dễ hiểu.

Các bộ lạc Nhân tộc ở Đông Hoang đã khắc ghi các sự vụ vào tiên ngọc có khả năng lưu trữ tiên lực, sau đó trình lên Nhân Hậu nương nương.

Nhờ vậy, Hậu Thổ có thể dựa vào đó đưa ra những chỉ thị chính xác, giống như quân vương phê duyệt tấu chương.

Hiện tại, thế giới Hồng Hoang rộng lớn này đã trải qua gần trăm triệu năm.

Thậm chí Vu tộc và các chủng tộc khác cũng đang vận dụng phương pháp này, ngay cả Yêu tộc đang ẩn núp trong bóng tối cũng lén học theo.

Phải nói rằng trí tuệ của Nhân Hoàng đi trước thời đại, vượt qua vạn tộc sinh linh Hồng Hoang mấy thời đại, khiến người ta phải kinh thán.

Lúc này, Hậu Thổ nương nương đang xử lý và chỉnh đốn các sự vụ rườm rà của Nhân tộc, một bộ kỹ năng này nàng thường xuyên làm ở Vu tộc nên có thể coi là lão luyện.

Nhưng đúng lúc đó, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến một giọng nói êm tai: "Tỷ tỷ đừng quá vất vả." Dứt lời, từ bầu trời ngoài điện Nhân Hoàng đột nhiên có một đạo hỏa quang bay tới, một nữ tử xinh đẹp không kém gì Hậu Thổ nhưng thêm phần anh khí bột phát đáp xuống cao đài điện Nhân Hoàng.

Thu lại đôi hỏa dực màu phi hồng rực rỡ, một vị Nhân Hậu khác là Toại Nhân Đế Doãn Nặc cũng chạy vào điện Nhân Hoàng, sau đó chào hỏi một cô gái tóc xanh lam ở bên cạnh: "Ơ, Huyền Minh tỷ, tỷ cũng tới rồi à!" Huyền Minh vốn đang ngồi xếp bằng một bên, rảnh rỗi không có việc gì làm nên chỉ biết ăn rồi ngủ, lúc này đang gặm đùi gà.

Thấy Doãn Nặc đến, nàng giơ cái tay đang cầm đùi gà lên chào một tiếng: "Nga!" Chứng kiến cảnh này, trên gương mặt tiên tư trác tuyệt của Doãn Nặc nở nụ cười.

Thật sự, nếu không phải lần trước cùng Hậu Thổ đại hôn với phu quân, nàng có lẽ vẫn không biết vị tinh linh trong núi lừng danh chính là Tổ Vu Huyền Minh.

"Ha ha, tỷ tỷ đang vất vả, sao bằng muội muội ngày đêm dẫn người tuần tra, canh giữ lãnh địa Nhân tộc chúng ta vất vả chứ!" Hậu Thổ đang ngồi ưu nhã phê duyệt văn án liền mỉm cười ngẩng đầu.

Khoảnh khắc ấy, gương mặt tuyệt mỹ khuynh thành khiến bách hoa thất sắc.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trong cơ thể nàng một trận cuộn trào như sông cuộn biển gầm, sắc mặt Hậu Thổ nháy mắt trắng bệch.

Chương 189

Trong bụng như có thứ gì đó đang lăn lộn, Hậu Thổ không nhịn được dùng bàn tay ngọc bích che miệng: "Oẹ!" "Tỷ tỷ!" "Hậu Thổ!" Thấy Hậu Thổ nương nương lộ vẻ đau đớn, Doãn Nặc nương nương và Huyền Minh sợ hãi chạy tới, sắc mặt vô cùng lo lắng.

Sau đó thấy sắc mặt Hậu Thổ có chút ửng hồng, nàng phẩy tay khổ sở nói: "Không sao, không sao, gần đây ta cũng không biết bị làm sao, trong bụng cứ cuộn trào, toàn thân vô lực, lúc nào cũng cảm thấy muốn nôn." Nói rồi, Tổ Vu Hậu Thổ lại ngồi thẳng dậy.

Vì sự vụ Nhân tộc quá nặng nề nên nàng chỉ kiểm tra sơ qua mà không quá để ý, nhưng mấy ngày nay tình trạng lại càng nghiêm trọng hơn.

Một lúc sau, Huyền Minh nắm lấy một bàn tay của Hậu Thổ, truyền linh lực vào: "Tỷ đừng động, để ta xem nào." Nữ thần Hậu Thổ xinh đẹp mỉm cười nhẹ, nhưng giây tiếp theo, Huyền Minh đột nhiên ngẩng đầu, mặt đầy kinh ngạc nói: "Hậu Thổ, tỷ có rồi!

Tỷ đang mang trong mình một sinh mệnh!" "Cái gì!?" "!!!!!" Một câu nói khiến Doãn Nặc và Hậu Thổ nháy mắt kinh ngạc, sau đó Doãn Nặc nương nương hưng phấn kích động nói: "Tỷ tỷ, tốt quá rồi, tỷ đã mang thai con của phu quân!" "Ta mang thai rồi sao!" Sắc mặt Hậu Thổ ngẩn ra, sau đó vội vàng dùng thần lực của mình cẩn thận thăm dò bên trong cơ thể.

Quả nhiên, giây tiếp theo, Hậu Thổ phát hiện trong cơ thể đang nuôi dưỡng một sinh mệnh, tuy năng lượng còn yếu ớt, nếu không để ý kỹ thì thật sự không dễ phát giác.

Nhưng Hậu Thổ có thể cảm nhận được niềm vui của sinh mệnh

mới này, cũng như huyết mạch nồng đậm liên kết với nàng và phu quân.

"Trách không được mấy năm nay thân thể luôn cảm thấy khó chịu, vốn dĩ ta cứ ngỡ là do tâm lý, hóa ra là đã có thai!" Bởi vì ở thế giới Hồng Hoang, sinh linh càng mạnh mẽ thì sinh ra càng muộn, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu với huyết mạch đỉnh cấp nhất Hồng Hoang này, mang thai vài trăm năm cũng là chuyện bình thường.

Tổ Vu Hậu Thổ đã nhận ra huyết mạch của Hoa Dịch, vì nhiều lần tiếp xúc thâm nhập, hai người đã hoàn toàn hiểu rõ đối phương.

Lúc này đây, vì lần đầu tiên cảm nhận được mình mang thai nên nàng vô cùng vui sướng, đồng thời cũng có chút lo lắng và bất an của người lần đầu làm mẹ.

Vuốt ve bụng mình, gương mặt tuyệt mỹ của Hậu Thổ nương nương lộ ra hào quang mẫu tính.

"Không được tỷ tỷ, đã mang thai thì không được làm những việc rườm rà này nữa.

Túc lão ở bộ lạc từng nói với muội, một khi mang thai thì phải nghỉ ngơi nhiều, nếu không cẩn thận sẽ động thai khí đấy!" Doãn Nặc vội vàng giật lấy tiên ngọc trong tay Hậu Thổ, sắc mặt nghiêm trọng dặn đi dặn lại.

"Ta biết rồi, muội muội của ta." Nữ thần Hậu Thổ khổ cười, sau khi biết có con, nàng cũng không dám miễn cưỡng bản thân nữa.

"Ân, tỷ biết là tốt rồi!" Doãn Nặc nương nương chống nạnh, vẻ mặt đắc ý.

Nhưng đúng là chuyện tốt thành đôi, lúc này hỉ sự lại đến thêm một lần nữa.

Bỗng nhiên Doãn Nặc cũng cảm thấy buồn nôn, sắc mặt nháy mắt

trở nên đỏ bừng, cũng che bụng lộ vẻ khó chịu, y hệt như Tổ Vu Hậu Thổ vừa rồi.

"Ta cũng vậy, gần đây thường xuyên nôn nao, bụng cũng không thoải mái, cứ cuộn trào lên khiến người ta muốn nôn!" Một câu này, cộng với những biểu hiện rõ ràng rành trước đó của Doãn Nặc nương nương khiến Huyền Minh và Hậu Thổ đứng bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

"Ơ, sao mọi người cứ nhìn muội thế?" Thần kinh của Doãn Nặc vốn có chút thô kệch, đối với chuyện của người khác thì nhạy bén nhưng chuyện của mình thì lại ít để ý.

"Mau, đưa tay đây cho ta xem!" Hậu Thổ nương nương chộp lấy tay Doãn Nặc, truyền linh lực vào kiểm tra kỹ lưỡng.

Giây tiếp theo, Hậu Thổ cũng hưng phấn và kinh hỉ nói: "Chúc mừng muội muội, muội cũng có rồi!" "!!!!" Nghe vậy, Doãn Nặc sợ hãi dùng hai tay che miệng, đôi mắt to tròn trong veo đầy mê hoặc.

Hiện trường im lặng một hồi, Doãn Nặc nương nương vẻ mặt không thể tin nổi, sau đó lắp bắp nói: "Tỷ... tỷ tỷ, muội cũng có rồi sao!?" "Ân ân, chắc là đã mang thai từ sớm, có lẽ giống như ta, từ vài ngày trước khi phu quân ra ngoài lịch luyện, cũng có thể là từ vài năm trước.

Nhưng vì huyết mạch của phu quân quá mạnh mẽ, lại đã nhục thân thành thánh, cho dù ở trong cung phòng của muội muội cũng cần thời gian rất dài, thậm chí là gần trăm năm, cho nên đến tận bây giờ mới được ta phát hiện ra!" Hậu Thổ nương nương gật đầu lia lịa, phân tích ngọn ngành sự việc, sau đó nắm lấy tay Doãn Nặc nói: "Hảo muội muội, bây giờ muội cũng không được vận động mạnh nữa, vạn lần không được làm tổn thương con của phu quân." "Ân, tỷ tỷ!" Doãn Nặc ngoan ngoãn gật đầu, đồng thời Hậu Thổ cũng mỉm cười rạng

rỡ, hai nữ nhân lúc này đều mang vẻ mặt hân hoan, toát ra hào quang mẫu tính.

"...

Ô." Huyền Minh đứng bên cạnh bĩu môi, có chút ghen tị nhỏ, cảm thấy lời này sao mà sai trái quá.

Bởi vì đây là thế giới Hồng Hoang, cho nên từ lúc hoài thai đến khi phát hiện ra phản ứng mất vài trăm năm cũng chẳng có gì kỳ quái.

Huống hồ Hoa Dịch đâu phải người bình thường?

Lúc để hai vị Nhân Hậu mang thai, hắn đã nhục thân thành thánh, thai nghén hậu đại của một Thánh nhân tốn chút thời gian cũng là điều hiển nhiên.

Cho nên tính từ lúc hai vị nương nương mang thai con của Hoa Dịch cho đến khi sơ bộ cảm nhận được, mất gần hai trăm năm là chuyện quá đỗi bình thường.

Mới chỉ là phát hiện dấu hiệu mang thai thôi, còn để sinh hạ thì ít nhất cũng phải vài trăm năm nữa, với tốc độ sinh sôi nảy nở biến thái của Nhân tộc!

Phản ứng này là do Hoa Dịch đã thành thánh, con của Thánh nhân muốn ra đời thì thời gian tiêu tốn nhất định phải dài.

Vì thiên phú và huyết mạch quá mạnh mẽ nên chắc chắn hai đứa trẻ này sẽ không tầm thường, nhìn từ phía Hoa Dịch là có thể đoán ra được.

Rất nhanh, tin tức hai vị Nhân Hậu Doãn Nặc và Hậu Thổ mang thai đã lan truyền khắp Nhân tộc.

Toàn thể Nhân tộc sau một hồi chấn kinh liền vạn phần vui sướng, cả tộc cuồng hoan!

Nhân Hoàng cuối cùng cũng đã có người nối dõi, Nhân tộc sắp có hai vị hoàng tử rồi!

Tin tức ngay lập tức chấn động toàn bộ Đông Hoang và lan tỏa với tốc độ cực nhanh sang các khu vực lân cận, thậm chí là toàn bộ Hồng Hoang.

Đại giáo chủ và Nhị giáo chủ của Nhân tộc là Thông Thiên giáo chủ và Minh Hà lão tổ đích thân tới thăm, gương mặt đều rạng rỡ vui mừng, sau đó ân cần dặn dò và hứa rằng khi đứa trẻ ra đời nhất định sẽ chuẩn bị một món đại lễ!

Hậu Thổ và Doãn Nặc đều vô cùng cao hứng, vì dù sao đó cũng là đại lễ của Thánh nhân.

Lúc này có người đề nghị, vì hai vị nương nương đã mang thai, hay là nhân cơ hội này thỉnh Nhân Hoàng trở về?

Mọi người trong đại điện đều có chút do dự, nhưng Hậu Thổ nương nương dịu dàng hiền thục cuối cùng đã lắc đầu phủ quyết.

Bởi vì lúc này mới vừa phát hiện mang thai, cũng có nghĩa là ít nhất còn trăm năm nữa đứa trẻ mới chào đời.

Tận trăm năm thời gian, không cần thiết phải thỉnh Nhân Hoàng về ngay bây giờ, đợi đến vài năm trước khi sinh sản rồi tìm thỉnh phu quân về cũng không muộn.

Dù sao với tư cách là Thánh nhân, việc băng qua cả thế giới Hồng Hoang cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hơn nữa, tại chủ thành Nhân tộc còn có hai vị Thánh nhân tọa trấn, vì khí vận Nhân giáo liên quan mật thiết với nhau nên việc thỉnh Nhân Hoàng về rất dễ dàng, lúc nào cũng được, vậy nên không cần quá vội vàng.

Đợi đến lúc thực sự cần thiết mới thỉnh về, để dành cho phu quân

một bất ngờ lớn!

Nghe vậy, mọi người trong điện Nhân Hoàng bao gồm cả hai vị Thánh nhân đều gật đầu đồng ý với ý kiến của hai vị Nhân Hậu.

Chương 190

Cứ như vậy, mặc dù Hoa Dịch đã có con nhưng lúc này hắn vẫn chưa hề hay biết, vẫn đang cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay hướng về phía biển Thái Hư rộng lớn.

Cùng lúc đó, tin tức truyền đến Vu tộc đã mang lại chấn động và cuồng hỉ cực lớn, suýt nữa thì lật tung cả trời!

"Tốt quá rồi, Hậu Thổ có con rồi!!" Tại đại điện Vu tộc, Tổ Vu Cường Lương vỗ đùi một cái, mặt đỏ bừng vì hưng phấn!

Các Tổ Vu xung quanh cũng lộ vẻ kinh hỉ, Tổ Vu Đế Giang đầy hân hoan lên tiếng: "Hậu Thổ hoài thai, coi như bước đầu kết hợp giữa Vu tộc và Nhân tộc đã có kết quả.

Một khi sinh ra nhi tử, Nhân tộc và Vu tộc chúng ta sẽ càng thêm gắn kết mật thiết.

Có Hậu Thổ tiên phong, sau này thậm chí Vu tộc và Nhân tộc có thể hợp nhất làm một, sinh ra một chủng tộc mạnh nhất thống trị Hồng Hoang, triệt để giải quyết vấn đề sinh sản nếu không có máu của Phụ Thần!" Lúc này, người anh cả Đế Giang thực sự rất vui mừng.

Nghe lời hắn nói, tất cả các Tổ Vu trong đại điện đều mừng rỡ ra mặt.

Hiện tại, bao gồm cả Nhân Hoàng, Nhân tộc đã có ba vị Thánh nhân, không hề thua kém Yêu tộc năm xưa.

Cộng thêm những hành động hoạt bát của Nhân Hoàng trên đại địa Hồng Hoang những năm gần đây như thu phục Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, liên kết cả Bắc Hoang và Nam Hoang.

Cứ như vậy, thực lực cứng của Nhân tộc đã vượt xa Vu tộc, trở thành chúa tể số một Hồng Hoang.

Nếu là bình thường, Vu tộc chắc chắn sẽ rất kiêng kỵ, vì không cùng chủng tộc tất sẽ có lòng khác.

Nhưng lúc này Nhân Hậu lại là Tổ Vu Hậu Thổ nương nương của họ, lại còn mang long thai của Nhân Hoàng, hiện tại các Tổ Vu chỉ có vui mừng và vui mừng!

"Đi, các huynh đệ, theo ta đến Nhân tộc một chuyến, xem em gái Hậu Thổ và đứa cháu ngoại chưa ra đời của ta thế nào!" Lúc này, Tổ Vu Cộng Công tính tình nóng nảy vỗ đùi muốn xông thẳng đến lãnh địa Nhân tộc.

Các Tổ Vu khác cũng không ngăn cản, họ cũng muốn đi xem hậu bối chưa chào đời này.

Nhất thời toàn bộ Vu tộc đều náo nhiệt.

So với Nhân tộc, Hậu Thổ đối với Thập Nhị Tổ Vu Vu tộc càng sâu đậm hơn nhiều.

Hóa ra Hậu Thổ nương nương có con còn khiến Vu tộc kích động hơn cả Nhân tộc.

Mười vị Tổ Vu ngay lập tức xuất quân, không đợi đến sáng hôm sau mà ngay trong đêm đã triển khai thần thông bước nhảy không gian, ngay cả Chúc Long Chúc Cửu Âm vốn thường trú tại đại điện Vu tộc cũng xuất động.

Vốn dĩ Chúc Long là Tổ Vu canh giữ tim của Bàn Cổ, nhưng hiện tại tim Bàn Cổ đã được Thập Nhị Tổ Vu tặng cho Nhân Hoàng trong trận đại chiến quyết định vận mệnh Tam tộc rồi, nên giờ canh giữ cái gì nữa!

Lúc này toàn bộ Vu tộc rộn rã, thổi vang các khúc ca dao cổ, dưới

sự dẫn dắt của các Tổ Vu tiến về Đông Hoang.

"Chao ôi, cả hai vị Nhân Hậu đều mang thai, vậy mà mười đứa con gái lão phu đưa tới bụng vẫn chưa có động tĩnh gì!" Cùng lúc đó, sau khi thăm hỏi hai vị Nhân Hậu và tạm biệt Thông Thiên giáo chủ trở về Huyết Hà đại điện, Minh Hà lão tổ thở dài vắn dài, trách mười đứa con gái của mình cái bụng thật không tranh khí.

Lúc này, người con trai trưởng thận trọng tiến lên nói: "Phụ Thần, hình như ngài quên mất, tộc Tu La chúng ta là linh thể Huyết Hà, tuy có nhục thân nhưng không sinh sản được tử tự!" "!!!" Nghe câu này, Minh Hà lão tổ bật dậy khỏi vương tọa, vỗ đùi cái đét: "Chao ôi, đúng rồi, ta đúng là hồ đồ, trách ta trách ta, lúc trước không nên tiết kiệm chút tiên lực đó!" "Vậy Phụ Thần, ngài thấy sao?" Trưởng tử tộc Tu La rụt rè tiến lên, nghe Minh Hà lão tổ thở dài: "Ai, hiện tại bù đắp cũng không được rồi.

Cũng may lúc tạo ra mười đứa con gái đó lão phu đã bỏ chút tâm tư để chúng có thể mang thai, giờ chỉ hy vọng cái bụng của chúng có thể tranh khí một chút." Minh Hà lão tổ ngồi lại vương tọa, hiện tại Nhân Hoàng ra ngoài lịch luyện chưa về, có gấp cũng vô dụng, chỉ hy vọng sau khi Nhân Hoàng trở về, mấy đứa con gái đó có thể chủ động hơn một chút.

Gieo giống nhiều lần thì thế nào cũng có một hạt giống nảy mầm thôi.

Lúc này bên phía Nhân tộc vô cùng long trọng, ai nấy đều hỉ khí dương dương.

Mười một vị Tổ Vu đích thân trú thủ trong thành hộ pháp cho nàng, Doãn Nặc và Hậu Thổ giờ đây trở thành đối tượng được bảo vệ trọng điểm!

Trong khi Nhân tộc đang tràn ngập niềm vui thì tại biên cảnh biển

Bắc Minh thuộc Bắc Hoang, tin tức chưa truyền tới nhưng Hoa Dịch đã đặt chân đến Thái Hư Chi Hải.

Trước mắt hắn, tinh hà luân chuyển, ức vạn tinh thần và vô số hệ tinh hà tạo thành một vũ trụ bao la bát ngát, chính là điểm tận cùng của Bắc Hoang - Thái Hư Chi Hải.

Lấy tinh hà làm sông, lấy vũ trụ làm biển!

Nhìn thấy cảnh tượng này, mắt Hoa Dịch lóe sáng: "Từ cổ chí kim, Long tộc Hồng Hoang sinh sống trong Thái Hư Chi Hải, lấy vô số tinh thần và hệ tinh hà làm nhà.

Đây cũng là một tấm bình phong tự nhiên, cũng chính vì vậy mà năm xưa Long tộc là tộc có mức độ hy sinh nhỏ nhất trong Long Hán đại kiếp." "Đúng là như vậy, không chỉ có thế, Long tộc còn là tộc khôi phục sinh cơ nhanh nhất.

Cho đến lúc Hồng Hoang đại phá diệt, Long tộc hùng mạnh bị Thiên đình thu biên, mỗi cái giếng mỗi con sông đều có thể phân một người Long tộc đến nhậm chức, đủ thấy Long tộc hậu thế phồn thịnh nhường nào." Lúc này, nhìn ngắm ngàn vạn vì sao rực rỡ, tinh hà luân chuyển, ức vạn tinh thần trôi nổi trong vũ trụ, tỏa ra những ánh sáng màu sắc khác nhau, phóng tầm mắt ra xa là vô số điểm sáng tinh tú đẹp như mộng ảo.

"Chủ nhân..." Khi đã đến Thái Hư Chi Hải, vì xung quanh là lục địa nên Hoa Dịch không còn cưỡi Kim Sí Đại Bàng nữa.

Hắn đã dành vài tháng để lịch luyện và chứng kiến nhiều chuyện kỳ lạ, gặp gỡ những chủng tộc thần bí đặc biệt.

Tuy nhiên, nhìn vạn tinh tú trước mắt, vũ trụ bao la, biển sao mênh mông, hai người không thể đi bộ vì phía trước là khoảng không vô tận.

Để đến được một hành tinh nào đó, họ bắt buộc phải bay.

Vì thế, Thủy Nhi vội vàng chạy đến trước mặt Hoa Dịch, quay lưng ngồi xuống, đôi tay nhỏ nhắn giơ lên.

Rõ ràng nàng muốn làm vật cưỡi, mời chủ nhân lên ngay.

"Ngạch..." Hoa Dịch nhìn cảnh này, trầm ngâm một hồi rồi phất tay đại thủ.

Khoảnh khắc cửa kết nối nội thiên địa mở ra, một tiểu loli tóc vàng mắt xanh buộc tóc hai bên có thân hình kiều nhỏ rơi xuống, cả người lẫn mặt đều đập xuống đất.

"Á!

Đau quá!!" Lúc này, vốn dĩ ở trong thiên địa của Hoa Dịch, Kim Sí Đại Bàng đang ngủ trưa rất ngon lành, nhưng giây tiếp theo dưới thân xuất hiện một cái hố lớn, rồi cả mặt lẫn nửa thân người ngã lộn nhào xuống đất, mắt nổ đom đóm.

"Oa, đau đau đau!!

Này, làm cái gì thế hả??" Kim Sí Đại Bàng vừa xoa mông vừa hét lớn.

Hoa Dịch chỉ lạnh lùng nhìn một cái, nhàn nhạt nói: "Hiện ra bản thể, cõng ta đi." "Hừ, biết rồi, thật là, đối với người ta dịu dàng chút đi mà, cái mặt của tôi..." Tiểu loli xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn gian xảo, bĩu môi đầy ủy khuất rồi rung mình một cái, biến trở lại thành Kim Sí Đại Bàng thần tuấn.

"Này này này, cô đừng có lườm tôi chứ, là Nhân Hoàng chủ nhân bắt tôi biến hình, tôi có tự nguyện đâu." "Oẹ!!!" Đối mặt với ánh mắt phẫn nộ và gương mặt tức giận của Thủy Nhi, Kim Sí Đại Bàng đã hóa thành bản thể sợ hãi lùi lại hai bước, quay đầu đi chỗ khác đầy chột dạ.

Hoa Dịch thấy vậy không nói gì, chỉ xoay người nhảy lên lưng nó: "Được rồi, đừng đứng đó nữa, mau lên đi!" Nghe lời Hoa Dịch, Thủy Nhi mới không tình nguyện leo lên, rồi hận hận đấm hai phát bằng nắm đấm nhỏ để biểu đạt sự bất mãn của mình.

Chương 191

"Đã bảo không phải tại tôi rồi mà." Kim Sí Đại Bàng rụt cổ điểu, mặt đầy bất lực thở dài một tiếng, sau đó sải đôi cánh lớn mạnh mẽ, hót vang một tiếng dài!

"Được rồi, ngồi vững nhé, tôi bay đây!" Một tiếng kêu dài vang lên, Đại Bàng thần tuấn vút bay lên không trung, thân hình cao hàng trăm trượng vô cùng hùng vĩ, sải cánh giữa vạn trượng vũ trụ!

Vô số tinh hà luân chuyển, tinh tú lùi lại phía sau, trên dưới trái phải đều là muôn vàn vì sao rực rỡ đủ màu sắc, trông vô cùng xinh đẹp.

"Oa!" Thủy Kỳ Lân há hốc mồm, đón lấy luồng khí lưu chơi đùa vui vẻ, Hoa Dịch cũng tò mò quan sát mọi thứ trước mắt.

Phải nói rằng Thái Hư Chi Hải có chút khác biệt với thiên địa Hồng Hoang khác, các luồng khí lưu này... phải biết vũ trụ vốn là chân không mà!!

Hai người ngồi trên lưng Kim Sí Đại Bàng không ngừng bay xa.

Nhưng đúng lúc này, vũ trụ bao la vốn tĩnh lặng bỗng nhiên tràn ngập sương mù trắng xóa, xung quanh mờ mịt, ngay cả mắt tiên nhân cũng không nhìn rõ.

"!?" Sương mù mờ ảo không biết từ đâu tới, nháy mắt bao trùm xung quanh, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào tiên cảnh.

Mọi thứ trước mắt đều là một mảnh sương mù mông lung khiến Hoa Dịch khẽ nhíu mày, trong lòng nảy sinh một tia cảnh giác.

Dù sao sau khi trải qua sự kiện huyết vụ Thiên Kiếp, nhìn thấy bất cứ loại sương mù nào hắn cũng cảm thấy có sát cơ.

Nhưng khi những làn sương trắng tuyết đó trôi qua đầu ngón tay, mắt Hoa Dịch lóe lên, phát hiện sương mù này chỉ là hơi nước bình thường, không có gì khác.

Nhưng giây tiếp theo, bỗng nhiên vũ trụ tĩnh lặng lạnh lẽo ban đầu đột nhiên vang lên tiếng nước chảy róc rách, sau đó tiếng nước càng lúc càng lớn, dần dần biến thành tiếng sóng vỗ rì rào.

Tiếng nước từ tứ diện bát phương, trên dưới như biển đổ về, chỉ nghe thôi đã thấy kinh tâm động phách!

"!!!!" Nghe tiếng nước như sông hồ biển đổ dồn bên tai cùng sự ồn ào từ tám phương, Hoa Dịch nhíu chặt mày cảnh giác.

Tuy rằng lúc này hắn gần như vô địch, nhưng đối với những điều chưa biết, hắn vẫn giữ thái độ cẩn thận!

Ngay lập tức, Hoa Dịch vận chuyển tu vi, một đôi mắt vàng rực rỡ, một đôi mắt xanh thẳm sâu thẳm để nhìn thấu mọi việc.

Nhưng khi nhìn rõ, hắn đứng hình ngay tại chỗ.

Chỉ thấy sóng nước cuồn cuộn cuồng nhiệt, hai bên xuất hiện một rãnh biển khổng lồ.

Họ đang bay nhanh trong rãnh biển đó, hai bên đều là sóng dữ ngút trời vốn đang nhanh chóng khép lại, trông như hai thác nước vô cùng lớn kéo dài không thấy tận cùng, vô cùng hùng vĩ nhưng cũng khiến người ta lo lắng kinh hãi tột độ!

"Cái gì!" Nhìn cảnh này, mặt Hoa Dịch có chút ngưng trọng, vì hắn chưa từng thấy cảnh quan nào như thế này, phải biết đây là trong vũ trụ Thái Hư cơ mà!!

Đúng lúc này, Kim Sí Đại Bàng dưới thân đột nhiên kêu lên một tiếng, dùng giọng trẻ con nói: "Được rồi, đừng có đại kinh tiểu quái thế, Thái Hư Chi Hải, tên như ý nghĩa, Thái Hư chỉ vũ trụ bao la, Hải

chính là đại dương mênh mông trước mắt này!" "Đại dương!?" Nghe Kim Sí Đại Bàng nói vậy, Hoa Dịch ngẩn người.

Nhưng giây tiếp theo, Kim Sí Đại Bàng kêu dài một tiếng rồi vỗ cánh, nói lớn: "Ngồi vững đi, tôi sẽ bay lên cao, trước khi sóng dữ hai bên nhấn chìm chúng ta!!" Nói xong, Kim Sí Đại Bàng nhanh chóng vỗ đôi cánh, lực tác động cực lớn thúc đẩy nó vút nhanh lên không trung.

Giây tiếp theo, một cảnh tượng không thể tin nổi như một kỳ tích hiện ra!

Hoa lạp lạp... hoa lạp lạp...

Vũ trụ bao la vốn mờ mịt tiếng nước, hải thủy như triều dâng, sau đó giây tiếp theo từ tứ diện bát phương ùa tới, nháy mắt nhấn chìm cả vũ trụ Thái Hư vô tận.

Khoảnh khắc ấy, trước mắt là một vùng biển bao la bát ngát, mặt biển rộng lớn sóng nước cuồn cuộn, phía trên đầu là ức vạn tinh tú được làn sương nước trắng xóa bao phủ tạo thành bầu trời.

Thái Dương tinh khổng lồ vô cùng tỏa ra ánh sáng, sương nước tạo thành trời xanh, trong chớp mắt đã đổi sang một khung cảnh thiên địa khác.

"Ban đêm là Thái Hư, ban ngày là đại dương, thế nào, đã mở mang tầm mắt chưa?" Bên dưới truyền đến giọng nói trẻ con đắc ý của Kim Sí Đại Bàng.

Hoa Dịch ngồi trên lưng nó, có chút kinh dị và hiếu kỳ nhìn cảnh tượng này.

"Ban đêm là Thái Hư, ban ngày là đại dương, Thái Hư Chi Hải, ra là như vậy, ra là như thế..." Cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay vút trên mặt biển bao la, phía trên là bầu trời xanh thẳm, nhìn ngắm mọi thứ trước mắt, ngay cả Hoa Dịch lúc này cũng không thể không cảm thán Hồng

Hoang thật thần bí và thần kỳ, thực sự có rất nhiều cảnh tượng kỳ ảo không thể tin nổi.

Thái Hư Chi Hải chính là như vậy!

Đồng hành cùng Kim Sí Đại Bàng sải đôi cánh khổng lồ bay cao trên mặt biển, dưới ánh nắng rực rỡ, đại dương in bóng bóng dáng mọi người, cùng với làn gió biển trong lành mang lại một cảm giác sảng khoái khác lạ.

"Chủ nhân, nhìn kìa!" Ngồi trong lòng Hoa Dịch, Thủy Nhi khẽ chỉ tay ngọc.

Thấy trên đại dương, từng con cá voi khổng lồ vô cùng vút lên không trung, có những con rộng tới vạn trượng, thậm chí là triệu trượng!

"Hư Không Hải Kình, sinh linh sống trong Thái Hư Chi Hải.

Năm xưa Hư Không Hải Kình Chi Vương là Côn đã chứng đạo ở Bắc Minh Chi Hải, hóa danh là Bằng, cũng chính là Yêu Sư Côn Bằng lừng lẫy hiện nay!" Giọng Kim Sí Đại Bàng vô cùng kích động, hiển nhiên rất kính ngưỡng Côn Bằng đó.

Hoa Dịch ngồi trên lưng nó hơi ngẩn người.

Côn Bằng sao?

Chẳng phải mình đã thịt cái con chim lớn đó rồi à?

Nhờ Côn Bằng không ngừng thi áp mới khiến Hoa Dịch nhục thân thành Chuẩn Thánh và cuối cùng nhục thân thành Thánh.

Nhìn mọi thứ trước mắt, mắt Hoa Dịch lóe lên, cũng không nói gì, chỉ cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay tiếp về phía trước.

Nhưng đúng lúc này, một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra!

"Nhìn kìa, đằng kia có cá voi Thái Hư!" "Tốt quá, ta đi bắt lấy nó,

mang về cho bộ tộc thêm món ăn!!" Dứt lời, từ phía xa nhất của mặt biển phía trước đột nhiên có mấy người bay tới.

Toàn bộ đều là nam giới, thân hình cường tráng, trên người có vảy, tay cầm binh khí, có đuôi dài, trên trán lộ rõ hai cặp sừng thẳng đứng, nhìn một cái là biết người của Long tộc!

Với Thánh mâu của Hoa Dịch có thể nhìn ra, tu vi của những người Long tộc này không tồi, đều có tu vi Kim Tiên.

Chương 192

Đúng lúc này, những người Long tộc phía trước cũng phát hiện ra họ.

"Đại ca, mau nhìn xem, phía trước có sinh linh lạ mặt!" "Hử!?

Đi, chúng ta mau tới xem sao!!" Mấy chục người Long tộc nhanh chóng bay về phía Hoa Dịch và hét lớn: "Người nào!?

Làm gì ở đây!" Nghe vậy, Hoa Dịch chưa kịp lên tiếng thì Kim Sí Đại Bàng đã tâm cao khí ngạo nói: "Hanh, mấy con rồng nhỏ ở đâu ra mà dám hét lớn trước mặt cô nãi nãi này?

Có biết ta là ai không?

Có cô nãi nãi ở đây, Thái Hư Chi Hải các ngươi định làm gì!" Một câu này khiến sắc mặt mấy người Long tộc nháy mắt biến đổi, lạnh thấu xương, nhưng ngại vì uy áp khủng bố mạnh mẽ của con đại bàng trước mắt nên không dám tự ý động đậy.

Một con đại bàng đã mạnh thế này, vậy sinh linh và tiểu nữ hài ngồi trên lưng nó chẳng phải còn mạnh hơn sao!?

Mấy người Long tộc đều đang mang mệnh lệnh trong người, nhìn nhau một cái rồi cứng đầu hét lớn: "Long Hoàng có lệnh, phàm là sinh linh lạ mặt cấm tiến vào Thái Hư Chi Hải của ta, lập tức rời đi, nếu không, sát vô xá!" Dứt lời, tất cả đều rút binh khí ra.

Nhìn mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch chau mày, nhàn nhạt hỏi: "Tại sao Long Hoàng lại hạ lệnh như vậy, ngăn cản sinh linh khác tiến vào Thái Hư Chi Hải!?" Long tộc ở Thái Hư Chi Hải, nói trắng ra cũng giống như Phượng tộc ở Nam Hoang, Kỳ Lân tộc ở Bắc Hoang.

Tuy hai tộc kia là những chủng tộc mạnh nhất Nam Bắc Hoang

nhưng đâu thể ngăn cản các sinh linh khác qua lại và sinh tồn?

Rõ ràng là điều không thể.

Ngay cả thời kỳ đỉnh cao của Phượng và Kỳ Lân tộc cũng không làm thế, vậy mà giờ Long tộc ở lãnh địa Thái Hư Chi Hải lại chọn phong hải cấm hải, không cho sinh linh khác vào, rõ ràng là có gì đó không ổn.

Thấy sinh linh đang ngồi trên lưng đại bàng lên tiếng, mấy người Long tộc vô cùng kỵ đạn, sau đó cung kính hỏi: "Vị đại nhân này, thực sự là có lệnh của Long Hoàng, xin hãy lượng thứ.

Dám hỏi pháp hiệu của đại nhân là gì, danh sơn ở phương nào?

Nếu là người quen của Long Hoàng đại nhân, chúng ta cũng dễ bề thông báo một tiếng." Vì tu vi trên người Hoa Dịch thực sự quá khủng bố, mấy người Long tộc này thiên phú dị bẩm có thể cảm nhận được, nên lúc này muốn hỏi cho rõ, nếu là bạn của Long Hoàng thì có lẽ có thể bẩm báo một tiếng để tránh những hiểu lầm không đáng có.

Nghe vậy, Hoa Dịch ngồi trên lưng đại bàng mắt lóe lên một cái, nhưng chưa đợi hắn mở miệng, Kim Sí Đại Bàng bên dưới đã mặt dầy vênh váo dùng giọng trẻ con đáp lại: "Nghe cho kỹ đây, vị này chính là chúa tể Tam giới lừng danh, Nhân Hoàng của Nhân tộc!

Mau bảo Long Hoàng đích thân ra nghênh tiếp, vạn lần không được chậm trễ!!" Sự chuyển biến nhanh chóng của Kim Sí Đại Bàng thực sự khiến người ta tán thán, trong nháy mắt đã biến thành kẻ nịnh bợ của Hoa Dịch.

Nghe vậy Hoa Dịch không nói gì, chỉ nhàn nhạt nhìn cảnh tượng trước mắt, nhưng chỉ một câu nói thôi, sắc mặt mấy người Long tộc đối diện nháy mắt biến đổi!

"Cái gì, Nhân Hoàng của Nhân tộc!?" Kim Sí Đại Bàng ngẩng cao

cái đầu kiêu ngạo: "Đúng, chính là Nhân Hoàng, mau bảo Long Hoàng ra kiến ta!" Phải biết Nhân Hoàng là Thánh nhân, là chúa tể Tam giới được Hồng Hoang công nhận, nên bảo Long Hoàng ra tiếp kiến cũng chẳng có gì là quá đáng.

Nhưng, sau lời của Kim Sí Đại Bàng, đôi mắt của mấy người Long tộc nháy mắt trở nên đỏ quạch, sau đó tên cầm đầu gầm lên một tiếng đầy dữ tợn!

"Long Hoàng có lệnh, phàm là kẻ thấy Nhân Hoàng thì giết không tha!" "Mau, mọi người lên đi!!" Dứt lời, mấy chục người Long tộc đồng loạt lao thẳng tới!

"Hả!?

Cái gì!?" Nhìn cảnh này, Kim Sí Đại Bàng vốn đã hóa thành bản thể đại kinh thất sắc, nhưng giây tiếp theo, nhìn đám Long tộc đang điên cuồng tấn công, đôi mắt sắc lẹm của đại bàng khổng lồ nháy mắt trở nên thâm hàn!

"Đồ quỷ quái, dám tấn công Nhân Hoàng, phóng tứ!" Dứt lời, trong đôi mắt sắc sảo của Kim Sí Đại Bàng lóe lên hung quang.

Nó không phải là một tiểu loli bình thường, mà là Kim Sí Đại Bàng, đường đường là Tiên phong Đại soái của Phượng tộc, năm xưa không biết đã đồ sát bao nhiêu Long tộc, coi Long tộc như món ăn tráng miệng.

Giờ mấy con rồng nhỏ này dám la hét trước mặt nó, lại còn tấn công vô lý, đúng là tìm chết!!

Khoảnh khắc đó, đối mặt với đám Long tộc đang lao tới, Kim Sí Đại Bàng vỗ cánh, cuốn theo những luồng cuồng phong sắc lẹm.

Tuy hiện tại Kim Sí Đại Bàng không thể biến thành bản thể loli, không thể sử dụng Phương Thiên Họa Kích, nhưng bản thể của nó

cũng có thực lực không tồi.

Không, phải nói rằng bản thể mới là phương tiện mạnh nhất của nó!

Ngay lập tức, vô số cuồng phong quấn lấy đám Long tộc đang lao tới, hóa thành những đạo phong nhận sắc bén.

Hoa Dịch ngồi trên lưng nó vẫn vô cảm, cũng không ngăn cản, vì đối phương nghe thấy danh hiệu của mình mà vẫn tấn công thì không còn gì để nói.

Chỉ riêng việc mạo phạm Thánh nhân đã đủ định tội chết!

"Giết!

Giết Nhân Hoàng!" "Long Hoàng có lệnh, mọi người lên đi!" "Sát!" Mấy chục người Long tộc đồng loạt lao tới, ai nấy đều có gương mặt dữ tợn, không thèm quan tâm đến cơn bão chết chóc, vì đây là nhiệm vụ tối cao mà Long Hoàng đã ban cho, thậm chí là nhiệm vụ của toàn thể Long tộc!!

Ngay lập tức mấy chục người Long tộc đồng loạt phát động tấn công, nhưng Kim Sí Đại Bàng cũng là một nha đầu tính tình nóng nảy, vì thua Hoa Dịch nên mới phục tùng, chứ mấy con rồng nhỏ này dám trương cuồng trước mặt nó thì đúng là không biết sống chết.

Khoảnh khắc ấy, vô số phong nhận bay ra, tỏa ra ánh kim rực rỡ, mây gió cuộn trào, bầu trời hạo đãng, thực lực Đại La Thái Ất Kim Tiên nháy mắt bao trùm.

Trong chớp mắt, phàm là nơi phong nhận đi qua, từng con Long tộc nổ tung thành những đóa hoa máu trên trời, ngay cả mặt biển đại dương cũng bị cắt thành từng mảnh.

"Đại ca!!" "Mau, mau phát tín hiệu!!" "Mọi người lên đi!!!" Nhìn cảnh này, mấy chục người Long tộc kinh hãi tột độ, liều mạng lao tới,

cùng lúc đó một viên đạn năng lượng khổng lồ bắn lên trời rồi nháy mắt nổ tung, tỏa ra một màn pháo hoa màu huyết sắc.

"Cái gì!" "Nhân Hoàng, Nhân Hoàng xuất hiện rồi, mọi người lên đi!!" Nhất thời, vô số Long tộc ở Thái Hư Chi Hải lao về phía màn pháo hoa huyết sắc đó, người sau tiếp bước người trước, dày đặc che trời lấp đất như chọc thủng tổ ong vò vẽ!

Vô số Long tộc từ tứ diện bát phương ùa tới, tất cả đều không sợ chết mà tấn công, khoảnh khắc đó ức vạn đòn tấn công như sao băng trên trời.

Vô số tia sáng kích về phía Hoa Dịch, bất kể là từ trên trời hay dưới biển, từ tám phương hướng.

Tiếng nổ lớn liên tiếp vang lên, nhưng giây tiếp theo, thấy Kim Sí Đại Bàng vỗ cánh một cái, xông ra khỏi vòng vây.

Đối mặt với cuộc tấn công mãnh liệt, cả ba người đều không hề hấn gì.

"Chuyện này là sao!?" Nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch nhíu mày, không hiểu tại sao nghe thấy danh đầu Nhân Hoàng mà đám Long tộc này lại điên cuồng truy sát như vậy.

"Nhân Hoàng, giờ chúng ta phải làm gì đây!!" Đối mặt với cuộc tấn công dày đặc, Kim Sí Đại Bàng vốn tâm cao khí ngạo cũng hết cách.

Hoa Dịch mắt lóe hàn quang, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như thế, vậy giết sạch đi!" Hoa Dịch không quan tâm nguyên nhân là gì, nếu đám Long tộc này dám mạo phạm thì phải chuẩn bị tâm lý nộp mạng!

Ngay lập tức Thánh nhân giơ tay định trấn sát đám Long tộc không biết tại sao lại tấn công này, nhưng đúng lúc đó, dị biến lại xảy ra!!

Chương 193

"Nhân Hoàng đại nhân, xin dừng tay!!" "!!!!" Cùng lúc đó, ở một phía khác, Thái Hư Thái Sơn, nơi Long tộc sinh ra!

Lúc này đây, hư ảnh của Đông Hoàng Thái Nhất mắt lóe lên: "Nhân Hoàng, lâu quá rồi." Nói xong, Đông Hoàng Thái Nhất quay đầu lại, mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng: "Đúng không, Long Hoàng thân ái của ta!?" Khoảnh khắc này, một vị nữ hoàng phong hoa tuyệt đại đang trừng mắt nhìn Đông Hoàng Thái Nhất đầy căm hận, chính là Long Vương Hồng Hoang đang bị giam cầm!

Lúc này đây, bầy rồng đang điên cuồng tấn công Nhân Hoàng, rồng bay dày đặc.

Vô số đòn tấn công như sao băng trên trời, trông thì đẹp mắt nhưng lại đầy rẫy nguy cơ.

"Xong rồi, xong rồi, đám Long tộc này phát điên rồi!!" Kim Sí Đại Bàng sải đôi cánh lớn bay cao lên không trung, dùng tốc độ tuyệt đối né tránh những đòn tấn công đó.

Vạn trượng mây mù, bầu trời hạo đãng, Đại Bàng thần tuấn bay với tốc độ vượt cả ánh sáng, đôi cánh vỗ một cái đã né được vô số đòn tấn công.

Phía sau là một chuỗi tiếng nổ liên hoàn như pháo hoa nở rộ trên trời, quả là một buổi lễ đón tiếp đặc sắc.

"A!" Thủy Nhi há hốc mồm trước mặt, đón gió, mặt đầy vô tư.

"Hừ, đúng là không biết sống chết!" Lúc này, ngay cả Hoa Dịch cũng nổi giận, trong mắt lóe lên một đạo hàn mang, giơ tay định diệt sạch đám Long tộc này!

Đúng là dưới Thánh nhân đều là kiến hôi, đừng nhìn đám Long tộc trước mắt dày đặc tới mấy chục vạn con và số lượng vẫn đang không ngừng tăng lên.

Nhưng đối với Thánh nhân, đó cũng chỉ là chuyện của một bàn tay!

Hoa Dịch đưa tay ra, một đạo kim quang rực rỡ sắp bốc lên, ẩn chứa Thái Dương Thần Quyền mang tiên thiên Thái Dương chi lực, có thể hủy diệt cả đám rồng trước mắt, thậm chí nếu muốn, có thể hủy diệt cả một vùng biển Thái Hư, khu vực Thái Hư!!

Nhưng đúng lúc này, khi Hoa Dịch chuẩn bị ra tay, đột nhiên từ phía trước có một bóng người lao tới!

"Nhân Hoàng đại nhân, xin ngài chờ chút!!" Nhanh như chớp, thấy từ phía chân trời xa có một con rồng lao tới, trên thân thần long có mấy người ngồi, dẫn đầu là một thiếu nữ đang giơ đôi tay ngọc lên cao.

"!?" "Công chúa điện hạ!!

Công chúa điện hạ đã phản đào bấy lâu nay!!" Vô số Long tộc nhìn thiếu nữ cưỡi bạch long đều đại kinh thất sắc.

Sau đó thấy thiếu nữ cưỡi bạch long lập tức đến trước mặt Hoa Dịch, dùng khuôn mặt thanh tú đầy lo lắng nói: "Nhân Hoàng đại nhân, xin ngài tha cho tộc nhân của ta, họ chỉ bị khống chế và lợi dụng thôi!!" Thấy thiếu nữ cưỡi trên mình bạch long, Hoa Dịch chau mày, chuyện này là sao, có chút khó hiểu.

Nhưng đúng lúc đó, đám rồng xung quanh gào thét dữ tợn: "Mau!

Long Hoàng có lệnh, phát hiện công chúa thì nhất định phải bắt về, bất kể sống chết!!" "Lên, mọi người lên đi, Long Hoàng có lệnh, bắt công chúa về!" "!!!!!!" Một câu này khiến thiếu nữ cưỡi bạch long

biến sắc, từng đàn Long tộc lao về phía họ, mặt mày ai nấy đều dữ tợn!

"Chuyện này là sao!?" Hoa Dịch nhíu chặt mày, cảm nhận được một mùi âm mưu.

Thiếu nữ bên cạnh mặt đầy lo lắng, trực tiếp đến trước mặt Hoa Dịch hét lớn: "Không còn thời gian giải thích nữa, mau, Nhân Hoàng đại nhân, ngài mau đi theo ta!!" Nói xong, Long tộc công chúa giơ tay ném ra một khối thạch đầu thất sắc, sau đó bộc phát ra hào quang thất sắc rực rỡ chói mắt!

"Thất Sắc Thiểm Quang Thạch!!" "Á, mắt của tôi!!!" "Mau, mọi người lên đi, đừng để họ chạy mất!!!" Vô số Long tộc bị ánh sáng chói lòa làm mù mắt tạm thời, tất cả đều hoảng loạn thất thần.

Nhân cơ hội đó, thiếu nữ Long tộc nắm lấy tay Hoa Dịch: "Nhân Hoàng đại nhân, xin theo ta!" Dứt lời, một luồng hào quang thất sắc mạnh mẽ lóe lên, giây tiếp theo họ đã biến mất tăm.

Đợi sau khi hào quang thất sắc tan đi, tất cả Long tộc có mặt đều biến sắc: "Hỏng rồi, công chúa và Nhân Hoàng đều biến mất rồi!" "Tìm!

Mọi người mau tìm đi!!!" "Đại ca, có cần báo cáo Long Hoàng không!?" "Báo cáo cái rắm, muốn hồn phi phách tán à?

Chắc chắn không chạy được xa đâu, khẳng định là ở gần đây thôi, mọi người mau tìm đi, hễ ai tìm thấy đều được phong quan tiến chức, thăng làm Thiên Hộ!!" "!!!" Cứ như vậy, vô số Long tộc trên biển Thái Hư tiến hành một cuộc tìm kiếm quy mô lớn, thề phải lôi bằng được Long tộc công chúa và Nhân tộc Nhân Hoàng ra.

Cùng lúc đó ở một phía khác.

"Ha ha, ta giả danh ngài hạ lệnh như vậy, vừa có thể dùng Long

tộc kìm chân Nhân Hoàng, lại có thể lợi dụng Nhân Hoàng làm suy yếu chiến lực của Long tộc.

Như thế này, Long Hoàng đại nhân kính mến của ta, ngài không định giao thứ đó ra sao?

Ngài thực sự muốn nhìn thấy tất cả tộc nhân của mình bị vị Tiên Thiên Nhân Hoàng kia giết sạch à!?" Lúc này, tại đỉnh Thái Sơn, cấm địa Long tộc, Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy âm hiểm quay lại.

Phía sau hắn, Long Hoàng Long Vương mặt lạnh như băng.

"Đông Hoàng, ngươi thật quá phóng tứ, dám nói chuyện với bản tôn như vậy, có bản lĩnh thì thả bản tôn ra, đường đường là Yêu Hoàng kia mà!?" Trên gương mặt phong hoa tuyệt đại của Long Vương đầy sự phẫn nộ, đôi mắt khuynh thành như muốn phun ra lửa!

Nàng cố gắng vùng vẫy thoát ra, nhưng những Tiên Thiên cấm chế xung quanh lại trói chặt lấy nàng, căn bản không thể động đậy.

Hiện tại Long Hoàng thực sự có chút hối hận, sớm biết thế đã không nghe lời sàm ngôn để rồi bị ám toán, rơi vào cục diện như ngày hôm nay!

"Cáp cáp cáp, Long Vương ngài đừng uổng phí tâm tư nữa.

Thái Thượng Thánh Nhân Bàn Long Biển Quải vốn được hóa từ hoa hồng của Tạo Hóa Thanh Liên năm xưa, bên trong có một vạn tám ngàn đạo Tiên Thiên cấm chế.

Uổng cho ngài tu vi thông thiên bán bộ Thánh nhân, cũng vẫn bị cấm cố tu vi ngang với phàm linh.

Cộng thêm Tam Bảo Ngọc Như Ý hóa từ ngó sen của Tạo Hóa Thanh Liên, dùng nhật nguyệt tinh tam quang trấn áp tinh khí thần của ngài.

Thiên la địa võng như thế, sự sắp xếp chu mật như vậy thì vận mệnh của ngài đã sớm được định đoạt, từ bỏ vùng vẫy đi!" Đông Hoàng Thái Nhất cười lớn, vẻ mặt cực kỳ kiêu căng.

"Yêu Hoàng, cái đồ tiểu nhân bỉ ổi!" Long Hoàng nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt dữ dằn nhưng vô ích, Tiên Thiên cấm chế xung quanh hoàn toàn trói buộc nàng, cộng thêm nhật nguyệt tinh tam quang khiến nàng căn bản không thể động đậy.

"Đừng hòng có được thứ đó, đừng hòng!!" Long Vương phẫn nộ hét lớn, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại cười dữ tợn: "Nếu đã như thế, vậy hãy chờ xem khi nào ngài không nhịn được mà mở miệng.

Khi Nhân Hoàng giết sạch Long tộc của ngài, kế sách 'khu hổ thôn lang' của ta, chúng ta hãy cùng chờ xem nhé!" Nghe vậy, Long Vương lạnh lùng không nói gì thêm, nhưng cho đến lúc này Đông Hoàng Thái Nhất vẫn không phát hiện ra, trong đôi mắt vàng nhạt thanh khiết của Long Hoàng khẽ lóe lên một đạo sáng.

Cùng lúc đó, ở một phía khác.

"Nghĩa là Long Vương của các ngươi bị Yêu tộc khống chế, tất cả thực ra đều là lệnh của Đông Hoàng Thái Nhất hạ xuống sao!?" Lúc này, Hoa Dịch khẽ nhíu mày.

Thiếu nữ Long tộc gật đầu: "Ân, mẫu thân bị Yêu Hoàng của Yêu tộc dùng hai món Tiên Thiên Linh Bảo có pháp lực mạnh mẽ khống chế, nhưng lúc lâm nguy đã dùng chút pháp lực yếu ớt thông báo cho ta, bảo ta mang theo thứ này chạy trốn." Nói rồi, Long nữ lấy ra một khối ngọc thạch từ trong tay, một khối ngọc tỏa ra hào quang dị sắc, vô cùng mỹ lệ rực rỡ, khiến người ta chỉ nhìn một cái thôi cũng không cưỡng lại được sự khao khát trong lòng.

Đây là một tinh cầu u tối dưới biển Thái Hư, Hoa Dịch, Thủy Nhi, Kim Sí Đại Bàng cùng với Long nữ và thị nữ Bạch Long tộc đi theo

đều đang lẩn trốn trong hành tinh này.

"Đây là gì?" Nhìn khối ngọc phác mỹ lệ trước mắt, Hoa Dịch chau mày, không biết tại sao tim hắn lại đập thình thịch một cái.

Chương 194

"Đây là mảnh vỡ của thế giới sau cuộc đại phá diệt từ thế giới trước, chính xác hơn là một phần của Đại Đạo năm xưa, nên có thể diễn hóa ra đạo mới." Thiếu nữ Long tộc khẽ giải thích, nhìn khối Đại Đạo Cơ Thạch trong tay với vẻ mặt vô cùng ngưng trọng.

"Năm xưa, Long tộc Hồng Hoang của ta nhờ có khối Đại Đạo Cơ Thạch này mới có được vinh quang như trước đây.

Hiện tại Thái Hư Chi Hải cũng là do mẫu thân nhờ sức mạnh của Đại Đạo Cơ Thạch tạo ra!" "Thái Hư Chi Hải là do khối ngọc phác này tạo ra sao?" Nhìn khối ngọc phác trước mắt, mắt Hoa Dịch lóe lên.

Lúc này hắn cảm thấy khối ngọc này vô cùng quan trọng đối với mình!

Đúng lúc đó, công chúa Long tộc đưa khối ngọc đang tỏa dị quang tới và nói: "Năm xưa mẫu thân cũng chỉ là một sinh linh Tiên Thiên bình thường ở Hồng Hoang, nhưng nhờ sức mạnh của khối ngọc thạch này mà cuối cùng mạnh lên đến mức có thể chống lại Phượng tộc và Thủy Kỳ Lân ở Thái Hư.

Cũng chính vì vậy mà mẫu thân mới đặt tên cho chủng tộc của mình là Long tộc Hồng Hoang, vì chúng ta mới chính là sinh linh bản thổ thực sự của Hồng Hoang.

Nhưng cũng chính vì sức mạnh của khối Đại Đạo Cơ Thạch này mà dẫn đến việc mẫu thân bị gạt ra khỏi Thiên Đạo Hồng Hoang hiện tại, nên đến nay chỉ có thể là bán bộ Thánh nhân, vĩnh viễn không thể thành Thánh.

Mẫu thân từng dặn nếu ta trốn thoát được và gặp được Nhân

Hoàng thì nhất định phải giao khối ngọc này cho ngài, vì chỉ có Nhân Hoàng mới có thể cứu được Long tộc của ta.

Nhưng Yêu Hoàng kia để ngăn ta trốn thoát đã giả danh mẫu thân phong tỏa Thái Hư Chi Hải, thật vạn hạnh là Nhân Hoàng ngài đã chủ động xuất hiện ở Thái Hư Chi Hải!!" Dứt lời, công chúa Long tộc quỳ xuống, sau đó vội vã nói: "Vì vậy mẫu thân bảo ta cống hiến chí bảo của bộ tộc cho ngài, chỉ mong ngài có thể cứu lấy Long tộc của ta.

Vì những việc ngài đã làm ở Nam Hoang và Bắc Hoang ta đều đã nghe nói, cộng thêm việc phải đối phó với Yêu tộc, ngoại trừ Nhân Hoàng ngài, Long tộc ta thực sự không tìm được ai khác nữa!!!" Khối Đại Đạo Cơ Thạch mỹ lệ tỏa ra hào quang rực rỡ chói mắt trong hang động như một ngôi sao sáng.

Hoa Dịch nhìn khối mỹ ngọc đó, mắt lấp lánh, cảm nhận được khối ngọc thạch này vô cùng quan trọng, liên quan đến việc trảm hạ phân thân thứ ba!

"Hiện tại ta đã có Thái Âm Thánh Thể phân thân và Thái Dương Thánh Thể phân thân.

Nếu muốn trảm hạ phân thân thứ ba để đạt cảnh giới Tiên Thiên đại viên mãn, khối Đại Đạo Cơ Thạch này có thể là chìa khóa.

Tuy rằng Hồng Mông Tạo Hóa Kinh do Bàn Cổ đại thánh để lại chỉ có thể giúp ta trảm hạ hai phân thân, ngưng tụ Tiên Thiên Trật Tự Chi Thể, nhưng không ngại gì tiến thêm một bước, vượt qua dự tính của Bàn Cổ đại thánh, trảm hạ đạo phân thân thứ ba - Tiên Thiên Đại Đạo phân thân, ngưng luyện Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Đại Đạo Thánh Thể!

Hơn nữa ta vốn dĩ đang truy tra Yêu tộc, và Đông Hoàng Thái Nhất đang giữ Hỗn Độn Chung!!" Hoa Dịch mắt lóe lên, không hề do dự, trực tiếp đứng dậy thu khối Đại Đạo Cơ Thạch trong tay Long nữ vào

túi đồ.

Tiếp đó, giây tiếp theo, vang lên một tiếng kêu dài sắc sảo và uy chấn của Đại Bàng!!

Kim Sí Đại Bàng khổng lồ vút lên không trung, hiện ra thân tư thần tuấn!

"Ghi nhớ, ta chỉ phụ trách truy tìm đám Yêu tộc, còn về những chuyện khác của Long tộc các ngươi thì không liên quan đến ta!" "Đã rõ thưa Nhân Hoàng đại nhân!!!" Hoa Dịch nhàn nhạt nói, sau đó cưỡi Kim Sí Đại Bàng dẫn theo Thủy Nhi vỗ cánh bay đi, để lại phía sau công chúa Long tộc mặt đầy kích động.

Sau đó lúc này, công chúa Long tộc lập tức quay người lại, dùng khuôn mặt kiên nghị tuyệt mỹ nói: "Đồng bào, đã đến lúc phản công rồi, mọi người hãy theo ta, theo chân Nhân Hoàng công sát vào Thái Sơn, cứu mẫu thân ra!" Một câu nói này khiến trước mặt công chúa Long tộc xuất hiện rất nhiều người Long tộc.

Họ là một bộ phận nhỏ biết được sự thật và đã đi theo Long nữ lẩn trốn.

Khi nghe công chúa Long tộc nói muốn theo chân Nhân Hoàng Nhân tộc phản công vào thành Long tộc, tất cả đều kiên quyết đứng ra và đồng thanh hét lớn!

"Trục xuất Yêu tộc, cứu ra Long Hoàng!" "Trục xuất Yêu tộc, cứu ra Long Hoàng!" "Trục xuất Yêu tộc, cứu ra Long Hoàng!" "Trục xuất Yêu tộc, cứu ra Long Hoàng!" "!!!!!" Những tiếng hét vang trời dậy đất, quân phản kháng hừng hực khí thế.

Sau đó, thiếu nữ Long tộc cưỡi trên mình bạch long rút bảo kiếm trong tay ra hét lớn: "Mọi người xuất phát!" Cứ như vậy, đại quân phản kháng của Long tộc rầm rộ xuất phát.

Cùng lúc đó ở một phía khác, nhờ sự chỉ dẫn của Long nữ, dưới sự dẫn dắt của một người Long tộc, với tốc độ tuyệt đối của Kim Sí Đại Bàng, Hoa Dịch đã đến được địa bàn cốt lõi của Long tộc - Bắc Đẩu Thái Sơn!

"Thái Sơn!?" Trước mắt là một ngọn núi sừng sững trên biển cả, cao chọc trời, không biết cao bao nhiêu triệu mét so với mực nước biển, là một trong năm cột chống trời của thiên địa Hồng Hoang.

Kim Sí Đại Bàng vỗ đôi cánh lao thẳng về phía Thái Sơn hùng vĩ.

Nhưng đúng lúc đó, từ tứ diện bát phương có vô số kẻ bị kinh động.

Những người Long tộc canh giữ tại địa bàn cốt lõi của Long tộc lao ra và kinh hãi hét lớn: "Nhân Hoàng!

Nhân Hoàng!!" "Nhân Hoàng xông vào địa bàn cốt lõi của Long tộc ta!!" "Hộ giá!

Mau hộ giá!!!!" Vô số Long tộc từ tứ diện bát phương bay tới, từ trên xuống dưới!

"Nhân Hoàng đại nhân, họ chỉ bị lừa gạt thôi, xin ngài hãy hạ thủ lưu tình!" Thị nữ Long tộc bên cạnh lo lắng lên tiếng.

Mắt Hoa Dịch lóe sáng, một luồng khí tức Thánh nhân vô cùng khổng lồ nháy mắt bộc phát.

Khoảnh khắc ấy, một luồng uy áp vô song như sóng cuộn biển gầm nháy mắt ép những kẻ Long tộc đáng thương kia xuống mặt biển, khiến chúng không thể động đậy nổi.

Cho đến lúc này những người Long tộc đó mới phát hiện ra suy nghĩ trước kia của mình nực cười nhường nào.

Dưới Thánh nhân đều là kiến hôi.

Chỉ một đạo uy áp đơn giản của Nhân Hoàng đã ép họ không thể nhúc nhích, nói gì đến phản kháng!!

"Chúng ta đi!" Hoa Dịch nhìn về phía trước, nhàn nhạt lên tiếng.

Kim Sí Đại Bàng hót vang một tiếng, sải cánh lao xuống với tốc độ ngày càng nhanh.

Địa bàn Thái Sơn hùng vĩ trước mắt ngày càng gần.

Đúng lúc đó!

"Cáp cáp cáp, Long Vương thấy thế nào?

Nếu ngài không giao ra thì Long tộc của ngài sẽ thực sự bị Nhân Hoàng giết sạch đấy!!" Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đang cười lớn một cách ngạo mạn.

Đúng lúc đó, một tên yêu binh đột nhiên xông vào, sau đó mặt đầy hoảng loạn lo lắng hét lớn: "Báo cáo Yêu Hoàng, đại sự không ổn, Nhân Hoàng xuất hiện tại Thái Sơn rồi, đang lao thẳng về phía này!!" "!?" Nghe vậy, Đông Hoàng Thái Nhất đại kinh thất sắc, sau đó nháy mắt quay đầu lại nhìn Long Hoàng đang cười lạnh phía sau.

"Long Vương, ngài!" Lúc này đây Long Vương đang mỉm cười, giễu cợt hết mức: "Thế nào, Yêu Hoàng không ngờ tới chứ gì?

Hiện tại Nhân Hoàng đã giáng lâm, Yêu tộc các ngươi hãy chờ chết đi!" "Khả ác!" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, mặt dữ tợn.

Vạn lần không ngờ tới chuyện này.

"Đại nhân, chúng ta phải làm sao đây!?" Một lúc sau, tên yêu binh rụt rè tiến lên.

Chương 195

Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nói: "Còn làm sao được nữa, nếu Tiên Thiên Nhân Hoàng đã đến thì ta chỉ còn cách chạy thôi, đó là một vị Thánh nhân đấy!

Thông báo cho toàn bộ yêu quân bên dưới, lệnh cho đám Long tộc đó toàn lực chặn đánh Nhân Hoàng để tranh thủ thời gian chạy trốn cho Yêu tộc chúng ta!" Nói rồi Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên quay đầu lại: "Cái con Long Vương đáng chết này, hóa ra đã sớm liệu trước một bước!

Nhưng cho dù có như thế, bản hoàng cũng nhất định phải khiến Long tộc của ngài tổn thất thảm trọng.

Còn ngài, Long Hoàng, bây giờ hãy chết đi!" Dứt lời, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức kích hoạt Thánh nhân chi lực ẩn giấu trong Bàn Long Biển Quải và Tam Bảo Ngọc Như Ý!

Phải biết đó là Thánh nhân chi lực.

Bàn Long Biển Quải và Tam Bảo Ngọc Như Ý giáng xuống uy áp vô thượng, Long Vương nữ hoàng nháy mắt trọng thương!

"Oẹ!" Đột nhiên phun ra một ngụm long huyết, trên khuôn mặt tiên nhan phong hoa tuyệt đại của Long Vương bị những vệt máu điểm xuyết.

Lúc này nàng cực kỳ suy yếu, dưới uy áp của Bàn Long Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý cùng hai đạo Thánh nhân chi lực, nàng căn bản không thể phản kháng.

Chỉ trong vòng năm cái hít thở ngắn ngủi, Long Hoàng chắc chắn sẽ hương tan ngọc nát.

Nhưng đúng lúc đó!

"Chạy sao, chạy thoát được không!?" Đột nhiên một đạo giọng nói uy nghiêm vô thượng truyền tới, uy áp xung quanh đột nhiên tăng vọt, mang lại cho người ta cảm giác nghẹt thở!

"!?" Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, tên yêu binh bên cạnh đã hóa thành một vũng máu thịt.

Nhanh như chớp, một bóng hình vĩ ngạn từ trên trời giáng xuống, chính là Tiên Thiên Nhân Hoàng!

"Không, không thể nào, sao có thể nhanh như vậy!?" Đông Hoàng Thái Nhất mặt đầy vẻ không thể tin nổi, nhưng giây tiếp theo mới phản ứng lại được, người trước mặt là ai cơ chứ?

Là Tiên Thiên Nhân Hoàng, hơn nữa còn là một vị Thánh nhân.

Có bao nhiêu binh mã trước mặt một vị Thánh nhân thì có ích gì chứ!?

Cho đến lúc này Đông Hoàng Thái Nhất mới phát hiện ra sự tự đại trước kia nực cười nhường nào, tự đại đến mức lú lẫn.

Cứ ngỡ là nhốt được Nhân Hoàng, bày ra kế sách 'khu hổ thôn lang' vạn vô nhất thất, ép Long tộc và Nhân tộc kết oán, có thể ép Long Vương giao ra thứ đó rồi Yêu tộc tiêu dao tự tại ngoài vòng pháp luật.

Nhưng đến giờ mới phát hiện ra tất cả mưu kế, tất cả kế sách trước thực lực chí cường tuyệt đối đều nực cười nhường ấy.

Khoảnh khắc này Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng nghiến lợi, cũng không còn tâm trí đâu mà giết Long Hoàng nữa.

Hắn tận dụng lúc hai đạo Thánh nhân chi lực đang bộc phát, điều khiển Bàn Long Biển Quải và Tam Bảo Ngọc Như Ý lao về phía Hoa

Dịch tung ra đòn toàn lực, đồng thời tranh thủ thời gian chạy trốn!

"Toàn bộ yêu quân tự bạo!" Ngay trong khoảnh khắc đó, Đông Hoàng Thái Nhất hạ lệnh tự sát hàng loạt, vì hắn đã bị Nhân Hoàng đánh cho sợ khiếp vía rồi, nên điều duy nhất hắn nghĩ đến lúc này là chạy, chỉ có chạy mà thôi!

Dù sao đó cũng là người đàn ông có thể phá tan cả lớp phòng ngự chí cao vô thượng của Hỗn Độn Chung cơ mà!!

Một đạo kim sắc hư ảnh từ trên trời giáng xuống bao phủ lấy hắn.

Hỗn Độn Chung tâm linh tương thông với Đông Hoàng Thái Nhất, nên theo ý niệm của hắn lập tức hiện ra bao quanh lấy hắn, rồi điên cuồng bay đi.

Nhưng đúng lúc đó Đông Hoàng Thái Nhất không phát hiện ra, một bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ thần kỳ đang từ từ hòa vào thiên địa, nhu quang vận chuyển, bao trùm lấy toàn bộ Thái Hư Thái Sơn!

Ngay tại khoảnh khắc đó, từ phía trên không trung đột nhiên xuất hiện một thân ảnh nhỏ bé với mái tóc vàng buộc đuôi ngựa đôi từ trên trời giáng xuống, tay cầm Phương Thiên Họa Kích, vung ra một đường Bán Nguyệt Trảm tuyệt đẹp.

Trong nháy mắt, những Yêu tộc đang định tự bạo đều bị chém làm hai đoạn, hình thần câu diệt.

"Dưới trướng Nhân Hoàng, Kim Sí Đại Bàng tái xuất, kẻ nào dám làm càn!" Kim Sí Đại Bàng cầm Phương Thiên Họa Kích, đôi mắt bích lục, dáng người nhỏ nhắn nhưng vô cùng uy nghiêm!

Ngay sau đó, Thủy Nhi với dáng người nhỏ nhắn tương tự cùng vị Long tộc thị nữ kia nhảy xuống.

Vừa thấy Long Vương đang than thở ngã gục trên mặt đất, Long tộc thị nữ liền đại kinh thất sắc chạy tới.

“Long Hoàng!

Long Hoàng!

Ngài sao rồi!!!” Long Vương suy yếu được thị nữ dìu lên, sắc mặt tái nhợt nhìn Nhân Hoàng trước mặt, cố nén thống khổ hành lễ.

“Đa tạ Nhân Hoàng tương cứu, Long Vương cùng chúng Long tộc cảm kích khôn cùng!” Nghe vậy, Hoa Dịch liếc mắt nhìn một cái, đạm mạc mở lời: “Bảo người của ngươi nhường đường, ta phải đi truy kích Yêu tộc!” “Rõ, thưa Nhân Hoàng.” Long Vương hơi gật đầu, sau đó hú dài một tiếng, khoảnh khắc ấy một đạo Long uy uy nghiêm tỏa ra tứ diện bát phương!

“Long Hoàng!?” “Là giọng nói của Long Hoàng!!” “Long Hoàng bảo chúng ta đừng ngăn cản Nhân Hoàng!

Yêu tộc... lũ Yêu tộc đáng chết đã cầm tù Long Hoàng!!” “Yêu tộc!

Lũ Yêu tộc khốn kiếp!

Đa tạ Nhân Hoàng cứu Long tộc ta, cứu Long Hoàng của ta!!!” Tiếng rống vang lên, tất cả Long tộc đều hiểu chuyện gì đã xảy ra, bọn họ đối với Yêu tộc hận thù sâu như biển, đối với Nhân Hoàng lại cảm ân đái đức, cảm kích đến rơi lệ.

“Ta thu lấy Đại Đạo Cơ Thạch, hôm nay cứu ngươi một mạng, nhân quả đã liễu kết, đôi bên không ai nợ ai!” Hoa Dịch đạm mạc nhìn Long Vương một cái, sau đó tung người nhảy lên, hướng về phía Đông Hoàng Thái Nhất đang điên cuồng chạy trốn bên ngoài Thái Sơn mà truy đuổi.

“Mau, đỡ ta dậy.” Sau khi nhìn Nhân Hoàng biến mất, Long Vương gắng gượng đứng lên, Long tộc thị nữ bên cạnh vội vàng cẩn thận dìu đỡ: “Long Hoàng ngài chậm chút, cẩn thận long thể!” Long Hoàng dù được dìu đi nhưng không hề để tâm đến thương thế, lại hú

dài một tiếng, hạ lệnh cho toàn bộ Long tộc tại Thái Hư Chi Hải!

"Toàn thể Long tộc nghe lệnh ta, dốc toàn lực hỗ trợ Nhân Hoàng trở kích Yêu tộc, nhất định phải khiến Đông Hoàng Thái Nhất cùng toàn bộ lũ Yêu tộc đó phải bỏ mạng tại Thái Hư Chi Hải của ta!!!" Ngay lập tức, toàn quân đều phẫn nộ: "Yêu tộc!

Yêu tộc!

Chúng ta thề không đội trời chung với các ngươi!!" "Yêu tộc đáng chết, Yêu Hoàng đáng chết!" "Mọi người xông lên, dốc sức trở kích Yêu tộc.

Dù phải hy sinh cũng phải giết sạch chúng tại Thái Hư Chi Hải!" Vô số Long tộc với gương mặt dữ tợn lao về phía đại quân Yêu tộc đang không ngừng tháo chạy.

"Mẫu thân, mẫu thân, Nhân Hoàng đã cứu được mẫu thân rồi!!" Long tộc công chúa đang dẫn quân đại chiến với Yêu tộc, nghe thấy giọng nói liền lệ lưu đầy mặt, trong lòng tràn ngập sự cảm kích vô tận đối với Nhân Hoàng.

Chương 196

Lúc này, thất đại Tiên Thiên Thần Thai của Long tộc cũng đã xuất hiện, bao gồm Hắc Long, Kim Long, Bạch Long, Hồng Long, Thanh Long, Ứng Long, Hoàng Long, cùng với đại quân Long tộc dày đặc như kiến cỏ.

"Khốn kiếp, sao lại thành ra thế này!!!" Ngay lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất cùng chúng Yêu tộc cảm thấy da đầu tê dại trước vô số chiêu số tấn công của Long tộc.

Sự việc phát triển quá nhanh khiến chúng không tài nào chấp nhận được.

Kế hoạch vốn dĩ vạn không nhất thất giờ lại rơi vào cảnh này, người người nhà nhà đòi đánh đòi giết, triệt để trở thành chuột chạy qua đường!

"Khốn kiếp!

Khốn kiếp!!" Tình thế xoay chuyển quá nhanh khiến hắn tức đến thổ huyết: "Cút ra, tất cả cút hết ra cho ta!!!" Thấy vô số Long tộc chặn đường, Đông Hoàng Thái Nhất giận dữ chửi bới.

Hiện tại trước có sói sau có hổ, hắn buộc phải nhanh chóng chạy thoát, dốc toàn lực liều mạng xông ra ngoài.

Nhưng đúng lúc đó, từ phía sau Đông Hoàng Thái Nhất, một đạo lưu tinh rực rỡ bắn tới, va chạm mạnh mẽ vào hư ảnh Hỗn Độn Chung của hắn.

Đùng!

Một tiếng chuông chói tai vang lên, Hỗn Độn Chung rung động không ngừng, chao đảo dữ dội, khiến Đông Hoàng Thái Nhất bên

trong phun ra một ngụm tiên huyết.

Phụt!!

"Cái gì vậy!?" Nhìn đạo lưu tinh rực rỡ kia, Đông Hoàng Thái Nhất đại kinh thất sắc, một lúc sau mới nhận ra đó là một thanh bảo đao!

"Một thanh bảo đao mà có thể lay động Hỗn Độn Chung!!" Đông Hoàng Thái Nhất phun thêm một ngụm máu tươi, nhưng không dám chần chừ, tiếp tục không ngừng chạy trốn.

Nếu nhìn kỹ lại, nhất định sẽ kinh hãi phát hiện ra đó chính là một kiện sát khí từng thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn — Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao!

Uy lực của nó thậm chí còn vượt xa Trảm Tiên Phi Đao, đủ để đả thương cả Thánh Tiên khí, thế nên mới có thể lay động được Hỗn Độn Chung.

Nhưng giờ đây, nó đã trở thành sát khí đại diện trong tay Hoa Dịch!

Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao sắc bén bay một vòng, sau khi chém giết hàng vạn yêu quân lại bay trở về.

Hoa Dịch nắm chặt bảo đao, trực tiếp vung đao xuống, chém thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất ở đằng xa.

Trong nháy mắt, thanh bảo đao vốn chỉ to bằng đao thường đột nhiên biến thành một thanh đại đao dài hàng ngàn vạn mét, được Hoa Dịch giơ cao chém xuống đầu quân địch.

Đao phong đi tới đâu, vân hải đảo lưu, ngay cả bầu trời cũng bị chém khai.

"Không thể nào!!!" Nhìn thanh đại đao hàng ngàn vạn mét kia

chém xuống, Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi tột độ, giây tiếp theo, thanh đại đao chém thẳng xuống.

Đao mang khổng lồ chém đôi cả vùng biển Thái Hư Chi Hải, để lộ ra một vực thẳm sâu không thấy đáy.

Vô số Long tộc bên cạnh đều trợn mắt há mồm trước uy thế của Thánh nhân!

Đại hải bàng bạc tồn tại ức vạn năm, giờ đây lại bị một tôn Thánh nhân chém làm đôi, không biết bao nhiêu nhật nguyệt tinh thần đã bị hủy diệt trong một đòn ấy.

Nhưng ngay lúc này, từ giữa vùng biển bị chém khai, một thân ảnh vô cùng chật vật lao ra.

Hỗn Độn Chung không hổ là đệ nhất Tiên Thiên Chí Bảo, dù chỉ là một tầng hư ảnh cũng đã cản được uy thế Thánh nhân cùng đao phong của Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao.

"Mau, Đông Hoàng Thái Nhất ở kia, mọi người xông lên!!" "Xông lên, báo thù cho Long Hoàng!" Thất đại Tiên Thiên Thần Thai Long lao tới, hóa thành nhân hình.

Trong đó Bạch Long là một nữ tướng anh tư táp sảng, tay cầm trường thương đâm ra đạo đạo thương phong.

Tu vi Chuẩn Thánh nhị thi của nàng cũng đủ khiến Đông Hoàng Thái Nhất đang trọng thương phải tê dại da đầu, huống chi còn có sáu vị Chuẩn Thánh Tiên Thiên Thần Thai Long khác!

"Nhân Hoàng đại nhân!!" Lúc này, Long tộc công chúa cũng dẫn đại quân bay tới, vừa thấy Hoa Dịch liền quỳ sụp xuống giữa không trung, lớn tiếng nói!

"Đa tạ Nhân Hoàng đại nhân đã cứu Long tộc ta khỏi cảnh nước sôi lửa bỏng!!" Nghe vậy, tất cả Long tộc đều vô cùng cảm kích, toàn

bộ đều quỳ sụp xuống giữa không trung, đồng thanh hô lớn: "Đa tạ Nhân Hoàng cứu tộc ta khỏi nguy nan, đa tạ Nhân Hoàng!!" Tiếng cảm tạ, tiếng cảm kích vang lên chấn động màng nhĩ, nhưng Hoa Dịch không hề đáp lại.

Mục tiêu cuối cùng của hắn là truy sát Đông Hoàng Thái Nhất đang trọng thương, buộc hắn phải khai ra vị trí của Yêu tộc!

Hiện tại, phong vân dũng động, Đông Hoàng Thái Nhất đang cấp tốc thi triển Súc Địa Thành Thốn để chạy khỏi Thái Hư Chi Hải, nhưng giây tiếp theo hắn kinh hãi phát hiện không gian xung quanh đã bị Thánh lực hạo hãn của Nhân Hoàng cấm cố, căn bản không thể nhảy vọt không gian.

"Đáng hận, tại sao lại như vậy, tại sao!!!" Đông Hoàng Thái Nhất lại phun ra một ngụm máu, vô cùng chật vật liều chết bỏ chạy, thỉnh thoảng lại ngoái đầu nhìn lại.

Một lúc sau, hắn vẫn chưa phát hiện ra rằng, dù trước mắt vẫn là Thái Hư Chi Hải, nhưng thiên địa đã bị đánh tráo.

Hắn có bay thế nào cũng không thoát khỏi một vòng tròn.

Lúc này, ở phía ngoài vùng biển, Hoa Dịch đứng với tư thế của một vị chúa tể quan sát tất cả, sau đó thu hồi Sơn Hà Xã Tắc Đồ cùng Đông Hoàng Thái Nhất đang chạy vòng vòng bên trong.

Hóa ra từ trước Hoa Dịch đã chuẩn bị sẵn cạm bẫy, dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ dung hợp vào toàn bộ thiên địa xung quanh Thái Sơn Bắc Đẩu, đợi Đông Hoàng Thái Nhất tự chui đầu vào lưới.

Dù sao cũng đã có bài học từ trước, sai lầm để Yêu Đế Tuấn tự bạo không thể lặp lại lần nữa.

Thu dọn xong Đông Hoàng Thái Nhất, lũ yêu quân xung quanh đều vô dụng, bị đại lượng Long tộc bao vây và thực hiện một cuộc đại đồ

sát.

Khắp nơi đều là máu Yêu tộc, tiếng kêu la của Yêu tộc, xác yêu binh rơi rụng như mưa từ trên trời xuống.

Vùng biển vốn xanh lam giờ bị nhuộm thành một tầng sắc huyết nhạt.

Quân đội của Thái Nhất đem tới không ít, có tới vài chục vạn.

Sau khi chết hóa thành bản thể, mỗi xác chết to như một hòn đảo nhỏ.

Đây đều là tinh nhuệ của Yêu tộc, tu vi thấp nhất cũng là Kim Tiên.

Đại lượng cá mập voi của Thái Hư Chi Hải từ dưới sâu bơi lên, rỉa xác Yêu tộc, có những con thậm chí còn bị rỉa khi đang sống, cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn và đẫm máu.

Trận chiến này, Long tộc gần như chém tận giết tuyệt Yêu tộc để báo thù nỗi hận bị lừa gạt và khống chế.

Chương 197

Lúc này, Long Hoàng trọng thương được vài binh sĩ và thị nữ dìu ra từ phúc địa Thái Sơn của Long tộc.

"Long Hoàng!" "Mẫu hậu!!" Thất đại Tiên Thiên Thần Thai Long cùng công chúa Long tộc đều bay tới, nhưng Long Vương xua tay ra hiệu cho tất cả nhường đường, rồi hướng về phía người đàn ông vĩ ngạn đang đứng giữa thương khung và đại hải mà cúi đầu bái lạy.

"Đại kiếp lần này của Long tộc, đa tạ ơn cứu mạng của Nhân Hoàng.

Ta — Long Vương, hoàng của Long tộc, nguyện dẫn dắt toàn bộ tộc nhân hiệu trung với Nhân Hoàng để báo đáp đại ân!" Câu nói này khiến tất cả rồng tại hiện trường đều ngẩn ngơ, nhìn nhau ngơ ngác.

Nhưng sau khi cảm nhận được dụng tâm lương khổ của Long Hoàng, tất cả Long tộc, từ thất đại Tiên Thiên Thần Thai Long cho đến Long tộc công chúa đều đồng loạt quỳ một gối, tiếng hô chấn động màng nhĩ: "Chúng thần nguyện thề chết hiệu trung với Nhân Hoàng, báo đáp đại ân đức của ngài!!" Tiếng bái kiến của Long tộc vang vọng khắp hằng vũ, làm kinh động toàn bộ hải tu tại Thái Hư Chi Hải.

Mọi hải tu đều kinh hãi, bọn họ đều hiểu dụng ý của Long Hoàng.

Hiện tại Nhân tộc đang như mặt trời giữa trưa, việc Nhân Hoàng thu phục Phượng tộc và Kỳ Lân tộc ai ai cũng biết, sau đó ngài còn đích thân chiến đấu với Thương Thiên — một tráng cử vô tiền khoáng hậu khiến cả Hồng Hoang chấn động.

Thế nên, vị Long Vương phong hoa tuyệt đại này đã quả đoạn làm theo Thủy Kỳ Lân, cầu xin một tia sinh cơ cho Long tộc trong thế giới

Hồng Hoang ngày càng tàn khốc này.

"Nhân Hoàng, Long tộc ta có một trăm tám mươi vạn ức con rồng, Kim Tiên có ba mươi tám ngàn tôn, Đại La Kim Tiên một ngàn vạn tôn, Chuẩn Thánh bảy tôn.

Bản thân ta sau khi khôi phục cũng có sức mạnh bán bộ Thánh nhân, còn Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên nhiều không đếm xuể, lúc này nguyện cả tộc thề chết hiệu trung với ngài!" Không nghi ngờ gì nữa, Long tộc chính là chiến lực lớn thứ tư sau Nhân, Vu, Yêu tại Hồng Hoang, và hệ thống của họ còn hoàn chỉnh hơn nhiều so với Phượng tộc hay Kỳ Lân tộc.

Lúc này Long Vương đem toàn bộ gia để ra báo cáo chính là muốn thể hiện thành ý tuyệt đối.

Dù Long tộc trông có vẻ mạnh mẽ, nhưng cũng rất mong manh.

Hiện tại Long Hoàng trọng thương, sau trận chiến tổn thất thảm trọng, Yêu tộc có tới ba vị Thánh nhân, bất kỳ ai cũng có thể đồ sát cả Long tộc.

Thêm vào đó là tâm lý sợ dây thừng sau khi bị rắn cắn, Long tộc — vốn bị Yêu tộc âm thầm thao túng nhiều năm — lúc này vạn phần bách thiết muốn ôm một cái đùi lớn, và Nhân tộc là lựa chọn tốt nhất.

Vì thế, họ không tiếc lập hạ Thiên Đạo thệ ngôn, vĩnh không phản bội!

"Trời ạ, Long tộc vốn cao ngạo mà cũng thần phục rồi sao!?" Trên đỉnh Thái Sơn, trong đại điện Long tộc, Kim Sí Đại Bàng với mái tóc vàng buộc đuôi ngựa, tay cầm Phương Thiên Họa Kích nhìn cảnh tượng này với gương mặt đầy kinh ngạc.

Thủy Kỳ Lân cũng đứng bên cạnh, mắt lấp lánh nhìn Long Vương đang quỳ trên không trung.

Ba vị chúa tể Hồng Hoang năm xưa — Long, Phượng, Kỳ Lân — ba vị nữ hoàng phong hoa tuyệt đại đến nhường nào.

Đúng là ba người phụ nữ làm nên một vở kịch, từng là trung tâm của đại diễn đài Hồng Hoang.

Nhưng có lẽ tuyệt đối không ai ngờ được rằng, hàng trăm triệu năm sau, ba kẻ địch từng thù ghét lẫn nhau lại có thể ở cùng một nơi, trong cùng một thời đại, nhận một người làm chủ.

Có lẽ, đó chính là vận mệnh.

Lúc này, đứng vĩ ngạn giữa trời cao, Hoa Dịch mặt không cảm xúc nhìn tất cả, ánh mắt lấp lánh, không ai biết hắn đang nghĩ gì.

Cùng lúc đó, tại Tây Hoang xa xôi theo hướng ngược lại với Thái Hư Chi Hải, bản thể thật sự của Đông Hoàng Thái Nhất đang tu luyện bên trong Hỗn Độn Chung.

Thái Nhất phái tới Long tộc trước đó không phải bản tôn, hắn có một phân thân chính là Ác thi!

Nếu phân thân đi mà bị diệt thì có thể luyện lại, cùng lắm chỉ tốn chút thời gian và tâm sức, nhưng nếu bản tôn mất mạng thì thực sự là chấm hết.

Thế nên phân thân mà Đông Hoàng Thái Nhất phái đi trước đó là một đạo Ác thi được Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy dốc lực trợ giúp khôi phục.

Ban đầu Đông Hoàng Thái Nhất bị Hoa Dịch đánh chỉ còn một đạo chân linh, phải nhờ sức mạnh Hỗn Độn Chung bảo mệnh, nhưng chỉ cần chưa chết, với sự giúp đỡ của ba vị đại Thánh nhân cùng vô số thiên tài địa bảo, tiên thiên linh bảo và Hỗn Độn Chung gia trì, việc khôi phục nhanh chóng không phải là chuyện khó.

Nhưng đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đang ngồi xếp bằng

trong Hỗn Độn Chung đột nhiên mở mắt, sắc mặt đại biến, giây tiếp theo phun ra một ngụm tiên huyết, gương mặt đầy vẻ kinh hãi!

"Ác thi của ta!!!" Thông qua Ác thi, Đông Hoàng Thái Nhất lập tức biết được sự việc bên phía Long tộc.

"Chuyện gì thế này, rõ ràng ta cảm giác Ác thi không tự bạo, nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được nó nữa!?" Lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đầy vẻ kinh dị, bởi nếu Ác thi tự bạo, hắn chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Nhưng lúc này hắn chỉ phun ra một ngụm máu, cho thấy phân thân chưa bị hủy, chỉ là mất liên lạc.

"Không ổn, không thể cứ chờ đợi thế này, ta phải bẩm báo Oa Hoàng để nói về chuyện Nhân tộc!" Đông Hoàng Thái Nhất lập tức đứng dậy.

"Bẩm báo Oa Hoàng, phía Long tộc đã xảy ra chuyện, Nhân Hoàng của Nhân tộc đột nhiên xuất hiện tại Thái Hư Chi Hải và một mình xông vào phúc địa Long tộc cứu Long Hoàng.

Phía Yêu tộc ta tử thương thảm trọng, ngay cả phân thân của ta cũng không thấy tung tích!" "Cái gì!?" Nghe vậy, sắc mặt Nữ Oa đại biến.

Nàng vốn đang tu luyện nhưng sau khi nghe báo cáo của Đông Hoàng Thái Nhất cũng không thể không động dung.

"Thái Nhất, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!?" Lúc này, Nữ Oa đầy vẻ nghiêm trọng, lập tức giải trừ trạng thái ngộ đạo, nghe Đông Hoàng Thái Nhất thuật lại ngọn ngành những gì hắn biết thông qua phân thân trước khi bị nhốt vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Nhân Hoàng xuất hiện sao?

Hóa ra là vậy, xem ra Long Vương đã chuẩn bị từ trước, đợi Nhân

Hoàng xuất hiện là lập tức phái người tới thông tri.

Tuy ta đã bố hạ thiên la địa võng, một kế hoạch bách mật nhất sơ, nhưng lại bị Long Vương xoay chuyển mất rồi.

Thôi bỏ đi, trước đây bảo ngươi đi khống chế Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc là vì muốn lấy chí bảo của họ tu phục Thiện thân cho bản thánh, thuận tiện biến họ thành bia đỡ đạn đối phó Nhân tộc.

Giờ đây bản thánh sắp đạt tới cảnh giới chí cao, được Thiên Đạo hoàn toàn nhận khả, chí bảo của ba tộc đó cũng không còn quan trọng nữa.

Nhưng vấn đề phân thân của ngươi mất tích đúng là một chuyện!" Nữ Oa thông minh tuyệt đỉnh, lập tức phân tích rõ ràng ngọn ngành sự việc.

Khi nghe chuyện Ác thi của Đông Hoàng Thái Nhất mất liên lạc, đôi thánh mâu trong vắt lóe lên, rồi nói: "Chắc chắn là do Sơn Hà Xã Tắc Đồ của bản thánh.

Vật này là Tiên Thiên Thần Thai Đồ của thế giới Hồng Hoang, là bảo vật chí cao vô thượng có năng lực thông thiên, che giấu thiên cơ.

Giờ nó rơi vào tay Nhân Hoàng, hẳn là hắn đã dùng nó để đối phó Ác thi của ngươi!" "Vậy sao?

Oa Hoàng, vậy phải làm thế nào đây!?" Đông Hoàng Thái Nhất đại kinh thất sắc, nhưng Nữ Oa lại lấp lánh ánh mắt nói: "Không sao cả, tuy phân thân của ngươi ở trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ không thể cảm nhận được, nhưng ngược lại, Nhân Hoàng cũng không thể thông qua đồ để thăm dò ngươi, trừ phi hắn rời khỏi đó mới có thể vận dụng.

Nhân cơ hội này bản thánh dạy ngươi một pháp thuật, có thể tạm thời cắt đứt liên hệ với Ác thi để Nhân Hoàng không thể truy tung.

Chương 198

Chờ tới thời khắc mấu chốt mới kích hoạt cho Ác thi tự bạo, sau đó ngươi lại ngưng tụ một tôn Ác thi mới!" Nghe Nữ Oa nói, Đông Hoàng lập tức mừng rỡ, vội vàng quỳ một gối xuống nói: "Đa tạ Oa Hoàng, như vậy thì dễ giải quyết rồi!" "Ừm!" Nữ Oa gật đầu, tùy thủ vẩy xuống một đạo quang hoa.

Sau khi quang hoa dung nhập vào cơ thể Đông Hoàng Thái Nhất, trên mặt hắn lộ rõ vẻ kinh hỉ, chắp tay với Nữ Oa.

"Đa tạ Oa Hoàng ban pháp, sự bất nghi trì, bản hoàng xin về thi triển để cắt đứt tạp niệm với đạo Ác thi kia!" Nói xong, sau khi được Nữ Oa gật đầu, Đông Hoàng Thái Nhất liền biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi hắn đi, Nữ Oa nhìn về hướng Thái Hư Chi Hải xa xôi, đôi thánh mâu lóe lên: "Được rồi, tiếp theo là bước cuối cùng!" Cùng lúc đó, dưới Thất Bảo Diệu Thụ, trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang vô cùng kích động, vì lúc này chính là thời khắc mấu chốt nhất để thành Thánh!!

Nhưng cũng trong thời gian đó, dưới sự cung tiễn của Long Hoàng, công chúa Long tộc, thất đại Tiên Thiên Thần Thai Long cùng vô số Long tộc, Hoa Dịch cưỡi Kim Sí Đại Bàng rời khỏi đỉnh Thái Sơn, rời khỏi Thái Hư Chi Hải.

Nhìn bóng lưng vĩ ngạn của Nhân Hoàng dần đi xa, thánh mâu của Long Vương lóe lên, rồi phong hoa tuyệt đại quay đầu hạ lệnh!

"Bạch Long, Hắc Long, Hồng Long, Hoàng Long, Ứng Long, các ngươi lập tức dẫn theo Long sứ, mang theo trọng bảo tới Đông Hoang để triều phụng Nhân tộc, kính bái hai vị Nhân Hậu nương nương cùng

hai vị Nhân Giáo giáo chủ!" "Rõ!" "Rõ!" Trong thất đại Tiên Thiên Thần Thai Long phía sau, năm vị long nữ Bạch Long, Hắc Long, Hồng Long, Hoàng Long, Ứng Long đều quỳ xuống lĩnh mệnh.

Công chúa Long tộc bên cạnh cũng nũng nịu nói: "Mẫu thân, con quanh năm chỉ ở Thái Hư Chi Hải, chưa từng thấy thế giới bên ngoài, nên lần này cho con đi cùng năm vị tỷ tỷ tới Nhân tộc xem sao." Vì công chúa Long tộc đã tìm thấy Nhân Hoàng, ngăn chặn đại kiếp của tộc nên đã lập đại công, Long Hoàng mỉm cười chuẩn bị đồng ý, nhưng ngay lúc đó, trên không trung bao la đột nhiên vang lên hai đạo âm thanh hùng vĩ!

"Ta — Chuẩn Đề, hôm nay cùng Tiếp Dẫn lập ra Tây Phương Giáo, lập hạ hoành nguyện nguyện phổ độ thiên hạ vạn vật, vạn thiên sinh linh, mong Thiên Đạo chứng giám, từ đây chứng đạo thành Thánh!" "Ta — Tiếp Dẫn, hôm nay cùng Chuẩn Đề lập ra Tây Phương Giáo, lập hạ hoành nguyện nguyện phổ độ thiên hạ vạn vật, vạn thiên sinh linh, mong Thiên Đạo chứng giám, từ đây chứng đạo thành Thánh!" Vừa dứt lời, sắc mặt của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc cho đến ức vạn vạn sinh linh trong thiên hạ đều biến đổi.

Ngay sau đó, khắp Hồng Hoang đều có điềm lành từ trên trời rơi xuống, ánh kim quang tràn ngập bầu trời, từng đạo tiên âm vang lên.

Vạn thiên tường thụy lần lượt hiện ra, thấp thoáng có thể thấy vô số thụy thú cùng kêu hót.

Hai luồng uy áp khủng bố khiến người ta nghẹt thở liên tiếp xuất hiện và nhanh chóng quét sạch cả Hồng Hoang.

Trong sát na, vạn thiên Đại Đạo hiện lên khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang, đạo tắc kim liên rắc đầy thế gian.

Tiên âm hào hùng vây quanh không dứt, phảng phất như cả thiên địa đều đang cung kính chào đón.

Thánh nhân ra đời, cả thiên hạ chúc mừng.

Cả Hồng Hoang đều rơi vào chấn động, ngay lúc này có thêm hai vị Thánh nhân thành Thánh.

Hoa Dịch đứng trên lưng Kim Sí Đại Bàng, nhìn ánh kim quang ngập trời mà ánh mắt lấp lánh, rõ ràng là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã thành Thánh!

Tính từ lần Tam Thanh và Minh Hà thành Thánh lần trước đến nay mới chưa đầy năm trăm năm, nay lại có hai tôn thành Thánh, vậy là trong thiên hạ đã có chín vị Thánh nhân!

Thêm chín vị Thánh nhân, bao gồm cả Hồng Quân nữa là vừa tròn chín vị.

Thế giới Hồng Hoang xuất hiện nhiều Thánh nhân như vậy, rốt cuộc là phúc hay họa thì không ai biết được.

"Thiên số đã biến đổi rồi!" Trên Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân sắc mặt nghiêm trọng.

Theo tính toán ban đầu của lão, thế giới Hồng Hoang ngoài lão ra chỉ có thể sinh thêm tối đa sáu vị Thánh nhân, đó là cực hạn mà Thiên Đạo Hồng Hoang có thể chịu đựng.

Nhưng giờ đây trời đất Hồng Hoang lại xuất hiện thêm ba vị Thánh nhân nữa.

Ngoại trừ biến số là Nhân Hoàng ra, hai vị còn lại rõ ràng là do Thiên Đạo cố ý tác động để chế hành một dị số, chính là Nhân Hoàng kia!

Hiện tại, khi càng lúc càng kết hợp sâu với Đại Đạo, Hồng Quân càng hiểu rõ một điều: Thiên Đạo đang phát ra dự cảnh, mượn tay các Thánh nhân để khu trừ Nhân Hoàng.

Từ đó cũng có thể thấy, Thiên Đạo thực sự đã hết cách với vị Nhân Hoàng này rồi.

"Chẳng lẽ thực sự là vậy sao?" Hồng Quân nhắm nghiền hai mắt, trong lòng cảm khái vạn thiên.

Chắc lão cũng không ngờ rằng vị Tiên Thiên Nhân Hoàng từng nhiều lần thay đổi thiên mệnh Hồng Hoang, được trời ban công đức lại cuối cùng trưởng thành thành một dị số như hiện nay, và có thể dẫn đến sự hủy diệt của thiên địa Hồng Hoang.

Đương nhiên, Hồng Quân có thể tìm Nhân Hoàng để đàm phán, khuyên hắn từ bỏ tu vi hiện tại để trở lại quỹ đạo chính, nhưng liệu có khả năng đó không!?

Chính Hồng Quân cũng thấy điều đó là không thể, thế nên lúc này điều duy nhất có thể làm là tin tưởng Thiên Đạo, hỗ trợ Thiên Đạo và âm thầm bố cục!

"Ai, đều là mệnh cả." Hồng Quân chậm rãi nhắm mắt.

Lão có vạn thiên kế hoạch trong lòng, nhưng giờ Thiên Đạo đã chủ động ra tay, lão cũng nên tránh can thiệp để không xảy ra những biến cố ngoài ý muốn.

Thế nên Đạo Tổ Hồng Quân chọn cách tĩnh quan kỳ biến.

Trong khi đó, trên lưng Kim Sí Đại Bàng đang bay lượn!

"Không ngờ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại thành Thánh vào lúc này." Ngồi xếp bằng trên lưng đại bàng, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh.

Tuy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề định sẵn là phải thành Thánh, trừ khi giết bọn họ từ sớm, nếu không thì cũng như Thái Thượng và Nguyên Thủy, không lập giáo ở Nhân tộc thì cũng có thể lập giáo ở nơi khác, ví dụ như Yêu tộc.

Nhưng điều chính yếu Hoa Dịch không ngờ tới là việc hai vị thánh phương Tây lập giáo thành Thánh lại sớm hơn hàng trăm triệu năm so với nguyên tác.

Hiện tại ngay cả Hoa Dịch cũng cảm thấy một sự kiện long trời lở đất sắp sửa diễn ra.

Đúng là một viên đá làm dậy sóng, rồi từ con sóng nhỏ ấy sẽ tạo thành một cơn đại hồng thủy khiến mặt hồ vốn bình lặng phải nổi sóng dữ.

Sự kiện này rốt cuộc sẽ diễn ra thế nào, vì ai mà sinh, vì ai mà diệt, không ai biết được.

"Nhân Hoàng, giờ chúng ta đi đâu?" Lúc này, giọng nói non nớt êm tai của con chim Kim Sí Đại Bàng bên dưới đã đánh thức Hoa Dịch khỏi dòng suy tư.

Nhìn biển mây muôn trùng trước mặt, tinh thần đại hải, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh, rồi đạm mạc nói: "Côn Luân Sơn!" Côn Luân Sơn, còn gọi là Côn Luân Tiên Sơn, là nơi sinh ra thần linh từ cổ chí kim, đa phần là các vị thượng cổ thần minh.

Tây Vương Mẫu — vị đứng đầu các tiên nữ — cũng sinh ra tại đó.

Sau này, nơi đó còn có cửa Thiên Giới kết nối với Hạo Thiên Thiên Đình!

Nơi đây chứa đựng nhiều truyền thuyết thần bí và kỳ diệu, và cùng với Bất Chu Sơn, nó là một trong những cột trụ chính của Hồng Hoang.

Trên núi Côn Luân có một Dao Trì, nghe nói là Tiên Trì từ thuở sơ khai, là vật tiên thiên, Hoa Dịch cũng muốn tới xem thử.

Hiện tại cả đại địa Hồng Hoang, trừ Tây Hoang và dãy Thiên Sơn là hắn chưa đi hết, nên Hoa Dịch quyết định đi Tây Côn Luân xem

trước, sau đó mới chuyển trạm tới Tây Hoang.

Chương 199

Nói thật, Tây Hoang là nơi Hoa Dịch thấy vô vị nhất, vì đó từng là chiến trường giữa Hồng Quân và Ma Tổ, linh mạch đại địa đã khô kiệt, chỉ toàn sa mạc là sa mạc, chẳng có mấy sinh linh.

Chẳng phải hai thánh Tây Phương cũng đã chạy đi rồi sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Hoa Dịch chuẩn bị tới xem vì qua những chuyện đã xảy ra, hắn phát hiện Tây Hoang tuy hoang lương nhất nhưng cũng thần bí nhất, chuyến đi tới Tây Hoang lần này nhất định sẽ có đại sự phát sinh!

"Côn Luân Sơn sao?

Được lắm, tôi cũng muốn tới đó xem, mọi người ngồi chắc nhé, bay đây!" Tề!!

Bên dưới, Kim Sí Đại Bàng phát ra tiếng xác nhận.

Sau đó, nó tung một tiếng hót vang trời, chở theo Hoa Dịch và Thủy Kỳ Lân, sải cánh thần tuấn hướng về phía Côn Luân Tiên Sơn mà bay đi.

Côn Luân Sơn, còn gọi là Tiên Sơn, dãy núi Tiên Sơn, Côn Luân Hư, là ngọn thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, tổ của vạn núi.

Sau khi Bất Chu Tiên Sơn sụp đổ, nơi đây là tổ mạch đại địa quan trọng nhất của thế giới Hồng Hoang!

Từng có thời điểm hàng trăm triệu năm sau, đỉnh Côn Luân sẽ trở thành đạo trường của Thánh nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng giờ đây thế giới Hồng Hoang đã thay đổi.

Dù vậy, trên núi Côn Luân vẫn có một vị nữ thần phong hoa tuyệt đại danh chấn Hồng Hoang — Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu tọa trấn tại Tiên Thiên Dao Trì, nơi có hồ nước lung linh, xanh biếc như nhuộm, trong vắt thấu suốt, tiên hạc tụ tập, hoặc bay lượn trên mặt hồ, hoặc nô đùa dưới nước.

Gió vàng thổi mát, thụy khí bốc lên, đúng là một cảnh tiên giới nơi hạ giới.

Lúc này, tại biên cảnh giữa Thái Hư Chi Hải ở Bắc Hoang và Tây Hoang, Hoa Dịch đang cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay về phía Côn Luân Sơn.

Trước mắt là trùng điệp núi non không thấy biên giới, dãy núi vô tận nhìn không thấy điểm dừng, có đỉnh cao chạm tới tận trời xanh, chọc thủng mây mù, có những khối đá kỳ quái mang đủ hình thù sống động.

Kim Sí Đại Bàng sải rộng đôi cánh chở theo Hoa Dịch và Thủy Kỳ Lân bay qua những đỉnh núi cao vút.

Dưới chân là biển mây cuồn cuộn, sương mù bao quanh núi non, giống hệt như tiên cảnh nhân gian.

Rồi giữa muôn trùng núi non ấy, mọi người nhìn thấy một ngọn núi khổng lồ hùng vĩ khôn cùng, cao ngất vào mây, sừng sững giữa muôn vàn tinh tú và vũ trụ bao la.

Ngọn núi to lớn đến mức từ đại địa Hồng Hoang đâm thẳng vào vũ trụ hạo hãn, biển mây vô tận cũng chỉ có thể lấp ló giữa những sườn núi, đủ thấy ngọn núi này hùng vĩ và cao đến nhường nào.

Tổ của vạn núi, tọa lạc tại đại địa Hồng Hoang, chỉ đứng sau Bất Chu Sơn — chính là Côn Luân Tiên Sơn!

Nhưng đó cũng chỉ mới là một góc của tảng băng trôi, vì Côn Luân Sơn cũng giống như Bất Chu Sơn, là một trong những cột trụ chống đỡ thiên địa Hồng Hoang.

“Côn Luân Sơn sao?” Nhìn ngọn núi hùng vĩ hạo hãn trước mắt, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh, có thể cảm nhận được sự bao la và khí thế bàng bạc của nó!

“Côn Luân Sơn quả không hổ là Tiên Sơn, tổ của vạn núi, đúng là khác biệt!!” Ngồi trên lưng đại bàng, trông về phía núi non, Hoa Dịch nhớ rõ tình cảnh khi cùng vài người bạn leo núi Côn Luân năm nào.

Đứng trên đỉnh Ngọc Hư, phóng tầm mắt ra đại địa tổ quốc bao la, mảnh đất an lạc, hàng vạn dặm non sông, trong lòng đầy tự hào và sảng khoái!

“Nhưng giờ đây, ngọn Côn Luân này vẫn là Côn Luân đó, tình cảnh có chút thân thuộc, nhưng niềm tự hào và sự bao la trong lòng năm xưa đã sớm không còn nữa.” Nhìn mọi thứ trước mắt, tuy có nét tương đồng với những gì từng thấy nhưng lại to lớn gấp hàng triệu tỷ vạn lần, Hoa Dịch thầm cảm thán trong lòng.

Đúng là vật đổi sao dời, dù xuyên không tới Hồng Hoang, ngọn núi kia vẫn trường tồn không đổi, nhưng tổ quốc và nhà cửa năm xưa đã sớm không còn, thậm chí có lẽ chưa từng xuất hiện.

Điều này khiến Hoa Dịch khi nhìn ngọn Côn Luân hùng vĩ này lại khó lòng tìm lại cảm giác hào khí vạn trượng khi ngắm nhìn non sông gấm vóc của tổ quốc năm nào.

“Chủ nhân?” Cảm nhận được một tia cảm xúc biến hóa của Hoa Dịch, Thủy Nhi với gương mặt không linh ngước đầu lên nhìn.

Thấy đôi mắt xanh thẳm của Thủy Kỳ Lân đang phản chiếu bầu trời xanh, Hoa Dịch mỉm cười nhẹ, đưa tay xoa đầu nàng.

“Không có gì.” Hắn đem nỗi thương cảm và hoài niệm giấu kín vào lòng, sẽ có một ngày hắn quay trở về, chắc chắn như vậy.

“Được rồi, chuẩn bị nhé, sắp tới nơi rồi!” Lúc này, Kim Sí Đại

Bàng đang sải cánh cao bay lên tiếng nhắc nhở, đỉnh Côn Luân hùng vĩ bao la đã hiện ra trước mắt.

Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, nhưng ngay lúc đó sắc mặt hắn đột nhiên biến đổi: "Hỏng rồi!!" Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, một ánh kim quang lóe lên, Hoa Dịch liền biến mất, tiến vào trong Nội Thiên Địa.

"Sao vậy?

Sao vậy?" Kim Sí Đại Bàng đại kinh thất sắc, không biết chuyện gì đang xảy ra nên khựng lại giữa không trung, Thủy Nhi cũng đứng trên lưng nó với vẻ mặt không linh.

Lúc này, Hoa Dịch đã vào bên trong Nội Thiên Địa, giữa một biển hoa bách hoa đua nở!

"Nàng sao rồi?

Có chuyện gì xảy ra thế này!!" Ngay lúc này, giữa biển hoa, Bạch Y Nữ Oa sắc mặt tái nhợt, khí tức suy yếu, không ngừng ho ra tiên huyết.

"Khụ khụ!!" Từng ngụm tiên huyết tuôn ra, gương mặt xinh đẹp của Bạch Y Nữ Oa tràn đầy vẻ trắng bệch, trong mắt lộ rõ sự thống khổ cực độ, cơ thể mặc bộ đồ trắng cũng trở nên nhạt nhòa lúc ẩn lúc hiện, trông như sắp sửa tan vỡ, khí tức của nàng cũng triệt để hỗn loạn.

"Rốt cuộc nàng bị làm sao!?" Nhìn mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch sắc mặt ngưng lại, không hề do dự, trực tiếp đặt một chưởng lên ngực nàng, truyền một luồng Thánh lực hạo hãn qua để giúp ổn định thân hình.

Bạch Y Nữ Oa là một trong những quân cờ quan trọng của hắn, tuyệt đối không thể để nàng xảy ra chuyện.

Đúng lúc đó, Bạch Y Nữ Oa với gương mặt tuyệt mỹ khẽ nở nụ cười khổ, rồi nói: "Xem ra ả đã bắt đầu rồi, bắt đầu ruồng bỏ ta và chuẩn bị trảm thi một lần nữa." "Ruồng bỏ nàng?

Chẳng lẽ là Nữ Oa kia...!?" Thấy tình cảnh này và nghe lời của nàng, Hoa Dịch lập tức hiểu ra, chắc chắn bản tôn Nữ Oa đã chuẩn bị xong xuôi, cuối cùng cũng ngưng tụ phân thân mới để hồi phục thực lực một lần nữa.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là Nữ Oa muốn vứt bỏ Thiện thi này, cắt đứt mọi liên hệ với Thiện thi cũ!!

Vì bị bản tôn Nữ Oa bỏ rơi và bị chém đứt liên hệ, nên lúc này Bạch Y Nữ Oa mới liên tục thổ huyết và suy yếu như vậy.

Nếu lúc này không có ai quản, chắc chắn nàng sẽ tan vỡ và tiêu biến.

"Hóa ra là vậy, nhưng Nữ Oa, ta đâu dễ để ngươi toại nguyện như thế chứ!?" Hiểu rõ ngọn ngành, Hoa Dịch nở nụ cười lạnh, rồi một tay nắm lấy vai nàng, một luồng Thánh lực hạo hãn từ lòng bàn tay truyền qua.

Thái Dương Thánh lực tăng cường sinh mệnh, Thái Âm Thánh lực ổn định thân hình, cộng thêm Hỗn Độn chi lực để trọng tố chân thân, nhưng như vậy vẫn chưa kết thúc.

Chương 200

"Luân Hồi!" Ngay lập tức, Hoa Dịch thi triển sức mạnh thời gian Luân Hồi, đưa thánh thể của Bạch Y Nữ Oa từ bờ vực tan vỡ trở lại trạng thái đỉnh phong.

Nhưng làm vậy chỉ là trị ngọn không trị gốc, một khi giải trừ Luân Hồi chi lực, nàng vẫn sẽ chết, thánh thể vẫn sẽ tan vỡ.

"Đừng cứu ta nữa, bản tôn đã quyết định chém ta, nghĩa là ả đã vứt bỏ ta, ta chẳng còn bất cứ giá trị nào nữa rồi." Lúc này, Bạch Y Nữ Oa đột nhiên lên tiếng, trên mặt lộ rõ vẻ cười khổ và lạc mịch, cú sốc khi bị bản tôn ruồng bỏ quả thực quá lớn.

Tuy nhiên, lúc này Hoa Dịch lại vô cùng nghiêm túc: "Đủ rồi, chỉ riêng việc nàng là người mẹ thật sự của Nhân tộc đã xứng đáng để ta cứu nàng một lần.

Nếu bản tôn đã ruồng bỏ nàng, vậy từ nay về sau nàng và ả ta không còn dính dáng gì nữa.

Nàng chính là nàng, Bạch Y Nữ Oa!" Nghe vậy, Bạch Y Nữ Oa không nói gì, chỉ có biểu cảm phức tạp.

Nhìn người đàn ông trước mắt đang liều mạng cứu mình, trong lòng nàng dâng lên một luồng cảm xúc khó tả.

Sau một hồi bận rộn của Hoa Dịch, thân hình của Bạch Y Nữ Oa cuối cùng cũng triệt để ổn định.

Tiếp theo, một chiếc bình lưu ly màu thanh sắc xuất hiện, chính là Tiên Thiên Linh Bảo Thanh Tịnh Lưu Ly Bình.

"Nhật Quang, Nguyệt Quang, Tinh Quang...

Tam Quang Thần Thủy tuy là kịch độc nếu tách rời, nhưng nếu

kết hợp lại thì là thánh vật cứu mạng, từng cứu sống cả cây Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả, vậy thì cứ thế đi!" Hoa Dịch ý niệm vừa động, từ trong bình lập tức tuôn ra ba dòng nước màu vàng, bạc và màu tinh không, chính là Tam Quang Thần Thủy!

"Tam Quang Thần Thủy, hãy dùng đại pháp lực hạo đại dung nhập vào bản thân để ổn định lại!" Hoa Dịch lên tiếng nhắc nhở, rồi càng nắm chặt hơn để truyền lực, lòng bàn tay lún sâu vào da thịt nàng, nhưng không nắm hết được mà chỉ bao phủ được khoảng một phần ba, đủ thấy Bạch Y Nữ Oa đầy đặn đến mức nào.

Nhưng Hoa Dịch không hề có ý đồ chiếm tiện nghi, hắn chỉ đang cứu người!

Nghe vậy, Bạch Y Nữ Oa cũng không do dự, nhắm mắt tập trung ngưng tụ cơ thể.

Sau khoảng ba hơi thở, cơ thể nàng mới hoàn toàn ổn định trở lại.

Trên người tỏa ra khí tức thánh khiết mê người, Bạch Y Nữ Oa nhắm nghiền hai mắt, thánh thể cuối cùng cũng bình ổn không còn tan vỡ, hơi thở bắt đầu điều hòa.

"....." Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch mặt không cảm xúc nhưng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau một trận bạch quang, Bạch Y Nữ Oa cuối cùng cũng mở mắt, cúi đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi đỏ lên, khẽ nói một tiếng: "Cảm ơn." Bàn tay của Nhân Hoàng lúc thì nóng rực lúc lại băng lạnh truyền đến từ những nơi thân mật nhất khiến trái tim nàng đập loạn nhịp.

Đây là lần đầu tiên nàng có cảm giác tim đập nhanh như vậy, vừa mê mang, vừa kỳ lạ, lại có chút lúng túng như một thiếu nữ mới biết yêu.

Lúc này, Hoa Dịch chậm rãi thu tay về, mặt không cảm xúc nói:

“Giờ nàng đã bị bản tôn ruồng bỏ, nàng định tính sao?” Câu nói này khiến tâm trạng vừa mới xao động của Bạch Y Nữ Oa lập tức rơi xuống đáy vực, một nỗi đau chưa từng có từ tận thâm tâm bao trùm lấy nàng, khiến nàng nghẹt thở.

Bạch Y Nữ Oa không giấu được cảm xúc, nên khi Hoa Dịch thấy gương mặt nàng hiện rõ vẻ mê mang, tuyệt vọng, thống khổ và bất lực, hắn thở dài một tiếng rồi nói: “Thế này đi, nàng cứ tạm thời ở chỗ ta.

Nếu bản tôn đã vứt bỏ nàng, nghĩa là nàng và ả không còn liên quan gì nữa, nàng cứ là chính mình, làm tốt những gì nàng muốn là được.” Nghe lời Hoa Dịch, Bạch Y Nữ Oa khẽ gật đầu.

Sự thật đã như vậy, không đối mặt với hiện thực thì biết làm sao?

Đối diện với sự vô tình của bản tôn, nàng lại cảm nhận được một tia quan tâm và ấm áp từ Hoa Dịch, khiến nội tâm nàng lại một lần nữa dâng lên cảm xúc bâng khuâng.

“Này, có chuyện gì xảy ra thế, sao đột nhiên lại biến mất vậy!” “Chủ nhân.” Lúc này, từ lỗ hổng không gian, Kim Sí Đại Bàng hóa thành nhân hình cùng Thủy Nhi nhảy vào.

“A, Oa Hoàng đại nhân, ngài bị làm sao thế này!!!” Thấy Bạch Y Nữ Oa thổ huyết, Kim Sí Đại Bàng giật mình, đại kinh thất sắc chạy tới.

Lúc trước khi bị nhốt trong Nội Thiên Địa của Hoa Dịch, Oa Hoàng đại nhân là người quan tâm nó nhất, còn giúp nó xoa thuốc lên cái mông đỏ hỏn.

Thế nên đối với chuyện của Bạch Y Nữ Oa, Kim Sí Đại Bàng rất quan tâm.

“A a, ta không sao.” Nhìn vẻ mặt vô cùng lo lắng của Kim Sí Đại

Bàng, Bạch Y Nữ Oa xoa đầu nó, mỉm cười nhạt trên khuôn mặt tái nhợt.

Việc bị bản tôn ruồng bỏ là nỗi đau cả đời, nên nàng không nói ra mà giấu sâu vào tận đáy lòng.

Bên cạnh, Hoa Dịch mặt không cảm xúc, hắn biết rõ tất cả nhưng cũng không nói gì.

"Oa Hoàng đại nhân, ngài thực sự không sao chứ!!" Kim Sí Đại Bàng lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đầy vẻ tiêu lự, nhưng Bạch Y Nữ Oa lắc đầu, dành cho nó một nụ cười an tâm.

Như vậy là một phen nguy cơ đã kết thúc.

Lần này Bạch Y Nữ Oa ngỏ ý muốn ra thế giới bên ngoài tản bộ cho khuây khỏa, Hoa Dịch cũng không từ chối.

Bởi vì hiện tại Hoa Dịch đã để lại đại lượng pháp lực trong cơ thể nàng, đó đều là Tiên Thiên Thái Âm Thái Dương Hỗn Độn chi lực, ngay cả Thánh nhân cũng khó lòng hóa giải, huống chi là nàng đang suy yếu.

Thêm vào đó, việc nàng dùng Tam Quang Thần Thủy để ổn định thánh khu cũng đã bị hắn đánh vào một đạo ấn ký cá nhân, nên Hoa Dịch căn bản không sợ nàng có ý đồ gì khác.

Chỉ cần có bất kỳ biến động nào, hắn có thể lập tức cảm nhận được ngay.

Thế là trên lưng Kim Sí Đại Bàng lại có thêm một người.

Bạch Y Nữ Oa ngồi phía sau Hoa Dịch, tò mò nhìn ngắm dãy núi Côn Luân xung quanh.

Trên cao là muôn vàn tinh tú, bên dưới là núi non trùng điệp, biển mây bảng lảng, đúng là một khung cảnh tiên gia tuyệt mỹ.

Chẳng mấy chốc, tâm trạng của Bạch Y Nữ Oa đã khá hơn nhiều, gương mặt tuyệt mỹ lại hiện lên nụ cười rạng rỡ.

Với tốc độ tuyệt đối của Kim Sí Đại Bàng, Hoa Dịch, Thủy Nhi và Bạch Y Nữ Oa cuối cùng cũng đã tới đích — đỉnh Côn Luân!

Lúc này, giữa biển mây trùng điệp, một tia kim quang chiếu rọi, vầng thái dương mới mọc lộ ra một góc nhỏ, báo hiệu một ngày mới bắt đầu.

Mặt trời chậm rãi nhô lên, tỏa ra ánh hào quang rực rỡ chiếu sáng vạn vật, tưới nhuần đại địa.

Biển mây trước mắt bị nhuộm thành từng dải màu vàng kim rạng rỡ.

Ngay tại thời điểm đó, trên đỉnh núi Côn Luân, một vị nữ thần phong hoa tuyệt đại diện bộ hoàng sam đang đứng giữa biển mây, gương mặt nghiêng nước nghiêng thành khiến người ta nghẹt thở khẽ mỉm cười với họ.

“Nghe danh Nhân Hoàng đã lâu, hôm nay kiến diện quả nhiên phi phàm thoát tục.

Chương 201

Tiểu nữ Tây Vương Mẫu, dự cảm được Nhân Hoàng thân lâm nên đặc biệt ra nghênh đón." "Tây Vương Mẫu!?" Nghe thấy cái tên này, Hoa Dịch mắt sáng lên.

Quả nhiên trước mắt là một vị nữ thần với tư sắc xuất chúng, phong hoa tuyệt đại.

Dù nàng mặc hoàng sam nhưng toàn thân tỏa ra hào quang thất sắc, thánh khiết vô ngần.

Nàng đoan trang điển nhã, lại mỹ lệ cao quý, thực lực cũng không hề yếu, tỏa ra khí phách của Đại La Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Dù là tư chất hay nhan sắc, nàng đều xứng đáng được gọi là một nữ thần phong hoa tuyệt mỹ của Hồng Hoang, không hổ danh là người đứng đầu chúng tiên nữ năm xưa, cai quản quần tiên trong thiên hạ.

"....." Hoa Dịch mặt không cảm xúc, khẽ gật đầu chào.

Bạch Y Nữ Oa phía sau cũng tò mò ló đầu ra nhìn.

"Chào ngài, Oa Hoàng đại nhân." Lúc này, nhìn thấy Bạch Y Nữ Oa phía sau Nhân Hoàng, Tây Vương Mẫu hơi có chút kinh ngạc, nhưng nàng vốn là một nữ thần thông minh, lập tức nở nụ cười khuynh thành nói: "Nhân Hoàng, Oa Hoàng đại nhân, hiện tại đứng đây có chút bất tiện, thật thất lễ quá.

Mời hai vị di giá tới đỉnh Dao Trì, thưởng thức một chén rượu nhạt do tiểu nữ tự tay ủ, rồi chúng ta cùng đàm đạo có được không?" "Dao Trì?" Nghe tới Dao Trì, Hoa Dịch ánh mắt lấp lánh, có chút tò

mò.

Liệu ngọn núi Côn Luân thu nhỏ ở thời mạt pháp sau này và Tiên Thiên Dao Trì đó có giống với nơi mà hắn và gia đình từng tới không?

Nghĩ đoạn, Hoa Dịch gật đầu, cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay về phía đỉnh Côn Luân xa xa.

"Mời." Tây Vương Mẫu cười đoan trang, sau đó cũng bước đi theo sát phía sau.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Tại Tây Hoang, khắp nơi chỉ thấy sỏi đá và sa mạc, những cơn gió cuồng phong quét qua đại địa.

Kể từ sau khi Ma Tổ bại trận, nơi đây đã trở thành một vùng đất gần như hoang vu.

Sinh linh khó lòng tồn tại ở đây, ngay cả ở thời mạt pháp sau này, sinh cơ cũng khó lòng khôi phục, chỉ có vài sinh vật cực kỳ thích nghi mới có thể ngoan cường sinh tồn.

Nhưng ngay lúc này, tại nơi sâu nhất của sa mạc sỏi đá ấy, một bức Tiên Thiên Chí Bảo — Thái Cực Đồ đang tỏa ra những luồng kim quang nhạt.

Những luồng sáng ấy bao phủ lấy một vùng trời đất, bảo vệ những kẻ bên trong.

Nhờ sự che chở của Thái Cực Đồ, mọi động tĩnh bên trong đều không bị bên ngoài phát giác, tương tự, kẻ bên ngoài muốn tìm kiếm khí tức của những kẻ bên trong cũng là điều tuyệt đối không thể.

Bởi Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, có khả năng che đậy thiên cơ.

Ngay trong vùng sa mạc được Thái Cực Đồ bao phủ, tại nơi sâu

nhất của đại mạc, một màu xanh lục dần hiện lên và bắt đầu phủ kín cả một vùng sa mạc rộng lớn.

Sau đó, vùng xanh lục ấy bắt đầu trở nên rực rỡ sắc màu và tràn đầy sinh cơ, hóa ra là một biển hoa!

Điều kinh ngạc hơn nữa là biển hoa này đang mở rộng với tốc độ chóng mặt, biến vùng sa mạc khô cằn thành một nơi tràn đầy sức sống.

Trên đó có đủ loại chim muông hoa lá và bướm lượn, trông vô cùng linh động.

Tại nơi sâu nhất của biển hoa vừa mọc lên trên sa mạc ấy, một mỹ nữ đang ngồi xếp bằng, toàn thân tỏa ánh kim quang chiếu rọi tứ phương.

Một luồng sinh mệnh chi khí bàng bạc phát ra như sóng trào biển dâng, đi tới đâu vùng sa mạc hoang lương tới đó đều biến thành đất đai phì nhiêu, mọc lên những mầm xanh non và nở ra những đóa hoa tuyệt đẹp.

Vị nữ tử thánh khiết cao quý, mỹ lệ thần thánh này không phải ai khác chính là Oa Hoàng Nữ Oa — vị Tiên Thiên Thánh nhân thứ hai sau Đạo Tổ Hồng Quân.

Lúc này, Nữ Oa đang tiến hành bước then chốt nhất — ngưng tụ phân thân và dấn thân vào việc dung đạo!

Thánh nhân chứng đạo là thuận theo thiên ý, được Thiên Đạo công nhận mà thành đạo, khiến cho sinh cơ áng nhiên khắp thiên hạ.

Cộng thêm việc lúc này Nữ Oa đang tái ngưng tụ Thiện thi, dùng các vật phẩm tiên thiên sinh cơ trong kho báu của mình để khôi phục thánh khu, nên trong quá trình tu luyện, luồng sinh cơ bàng bạc tỏa ra tự nhiên hóa độ cho vạn vật, dù chỉ là một tia cũng đủ để khiến vùng

hoang dã sa mạc khôi phục sức sống.

Tiên Thiên Sinh Mệnh chi thủy từng giọt từng giọt rơi xuống từ trên trời để giúp Nữ Oa tu phục Thiện thân.

Hết vùng sa mạc này đến vùng sa mạc khác trở thành đất lành, từng linh mạch một được hồi sinh.

Nếu để hai thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ vui sướng phát điên.

Vô số Yêu tộc phải chịu đựng cái nóng khô hạn suốt hàng trăm năm nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi kích động khôn cùng.

Ngay khoảnh khắc đó, giữa biển hoa đang không ngừng lan rộng, sinh mệnh tinh khí của Thánh nhân Nữ Oa càng lúc càng đậm đặc.

Trên đầu nàng, hàng vạn đạo hào quang tỏa sáng rực rỡ, những luồng kim quang chiếu rọi tám phương, thậm chí có thể làm sáng rực cả thế giới Hồng Hoang.

Nhưng nhờ có Thái Cực Đồ bao phủ nên ngoại trừ những sinh linh đang tắm mình trong ánh sáng ấy, bên ngoài không ai có thể phát giác ra được.

Ngay lập tức, cùng với linh lực sinh mệnh hạo hãn trên người Nữ Oa ngày một mạnh hơn, cuối cùng trên đỉnh đầu nàng đã ngưng tụ ra một phân thân mới.

Phân thân này cũng giống như Thiện thi cũ, mặc đồ trắng, tỏa hào quang trắng, vô cùng thần thánh và lộ vẻ từ tường, nhưng nét mặt trong đôi lông mày lại cực kỳ lãnh mạc.

Đó có lẽ là kiểu cười mà như không cười.

Cùng lúc đó, dưới pháp lực hạo đại của Nữ Oa, vô số kim quang giữa thiên địa ùa về phía Thiện thi mới, khiến thánh thể của nó ngày

một đặc quánh, sức mạnh bên trong cũng ngày một bàng bạc hơn.

Cuối cùng, nó thậm chí đã mạnh ngang ngửa với bản tôn Nữ Oa!

Trong ánh kim quang vạn trượng ấy, Thiện thi mới của Nữ Oa chậm rãi mở mắt, rồi lạnh lùng nhìn ngắm vạn vật trên thế giới.

"Đạo hữu." Thiện thi mới của Nữ Oa hành lễ với bản tôn, giọng nói toát lên vẻ thanh lãnh.

"Ừm." Nữ Oa nhìn ngắm phân thân mới, đôi thánh mâu lộ ra một tia mãn nguyện.

Tuy nhiên, Thiện thi này so với Bạch Y Nữ Oa trước kia dường như lại thiếu đi một chút tình cảm và trí tính, nét mặt cực kỳ khô khan, giống như một người băng không hề có cảm xúc.

Nhưng nghĩ lại nàng cũng thấy nhẹ lòng, dù sao Bạch Y Nữ Oa kia cũng chứa đựng phần tình cảm mà bản tôn Nữ Oa đã vứt bỏ — bao gồm quá nhiều tình cảm, trí tính, thiện lương, ngây thơ, đồng cảm, niềm vui, tình yêu...

Chương 202

và hàng loạt những thứ không hề có tác dụng cho tu vi, nên bỏ đi cũng là phải.

Chính vì thế, Nữ Oa sau khi đã mất đi những tình cảm đó cũng không thể nạp thêm tình cảm vào Thiện thi mới.

Không có tình cảm truyền vào, cũng hèn chi lúc này Thiện thi vừa ngưng tụ ra tuy có vẻ mặt từ ái nhưng lại là kiểu cười giả tạo, căn bản chỉ là một phân thân không cảm xúc mà thôi.

Tuy nhiên, nếu có gì khác biệt thì phân thân này vô cùng mạnh mẽ, mạnh hơn hẳn Bạch Y Nữ Oa cũ!

Nhưng tại thời khắc này, mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Giây tiếp theo, trên đỉnh đầu Nữ Oa hiện ra thần quang vạn trượng, xuyên qua cả Thái Cực Đồ, trong một khoảnh khắc dung nhập vào Thiên Đạo.

Một đạo chân linh của Nữ Oa cũng đã thực sự hòa nhập, điều đó có nghĩa là chỉ cần chân linh ấy không diệt thì bản tôn Nữ Oa sẽ bất tử.

Việc nàng đang làm là dung nhập Thiên Đạo, sau đó biến cả bản tôn lẫn Thiện thi, Ác thi, Bản ngã thành phân thân.

Từ đó thực hiện việc Thiên Đạo không diệt thì bản tôn không diệt, đạt tới sự siêu thoát và vĩnh thế trường tồn!

Trước mắt là hàng tỷ luồng thần mang chiếu sáng bầu trời, tiếng phạm âm và đạo âm vang lên vô hạn.

Bầu trời mất đi màu sắc vốn có, thay vào đó là những luồng thần quang như cầu vồng nữu khúc vào nhau, trông giống hệt như cực

quang ở Bắc cực, nhìn một lần mà như đang lạc vào giấc mộng.

"...!!!" "Ha ha ha, hợp đạo rồi, Oa Hoàng đã hợp đạo rồi!

Thời khắc chúng ta phản công Hồng Hoang, đoạt lại Lăng Tiêu Thiên Đình năm xưa cuối cùng cũng tới rồi!!" Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Tuấn nhìn thấy cảnh tượng đó mà vui mừng khôn xiết, cả Yêu tộc đều chấn động.

Đúng là một người đắc đạo gà chó cũng được lên tiên.

Ngay lúc này, dưới sự tỏa sáng của kim quang ngập trời, vô số Yêu tộc pháp lực đại tăng, có kẻ tu vi còn tiến thêm một bước dài, bước vào giai đoạn cao hơn.

"Cơ... cơ thể của ta, đã khôi phục rồi!!" "Ha ha ha ha, xem ra trời vẫn giúp Yêu tộc ta mà!!" Những kẻ thu hoạch được nhiều nhất là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai vị hoàng giả vốn đang trọng thương rệu rã giờ đây dưới ánh kim quang của Thánh nhân đã khôi phục lại trong nháy mắt, đúng là thần kỳ không tả xiết.

Cột sáng kim sắc khổng lồ từ sâu thẳm vũ trụ rủ xuống bao quanh Nữ Oa.

Nhưng nhờ có Thái Cực Đồ che chắn nên ngoài những sinh linh đang được tắm mình trong ánh sáng ấy, bên ngoài không ai có thể phát hiện ra điều gì.

"Không ngờ Nữ Oa lại dung đạo, xem ra đúng là thiên ý vậy!" Trên cung Tử Tiêu, Hồng Quân chậm rãi thở dài.

Hiện tại đã có thêm một người đạt tới cảnh giới giống lão, trời đất đã đổi thay.

Vốn dĩ sau khi dung nhập Thiên Đạo lão mới biết, trong thế giới

Hồng Hoang này, người đạt tới cảnh giới bất diệt thật sự khi dung nhập Thiên Đạo chỉ có thể có một người.

Thậm chí Hồng Quân khi quan sát Thiên Đạo đã thu được ba viên Vẫn Thánh Đan chuyên sát Thánh nhân, để vào thời khắc quan trọng có thể khống chế các Thánh nhân đang mạnh lên từng ngày, không để họ thoát khỏi sự kiểm soát của Thiên Đạo.

Nhưng cùng thời điểm đó, trên đỉnh núi Côn Luân, hồ nước Tiên Thiên Dao Trì trong vắt như pha lê, Tây Vương Mẫu dẫn dắt Hoa Dịch, Thủy Nhi và Bạch Y Nữ Oa ngồi bên bờ hồ.

"Đây là tiên quả trên núi Côn Luân — Tiên Thiên Bàn Đào trăm quả, tiểu nữ tự tay ủ một hồ Dao Trì Tiên Nhưỡng, đặc biệt mời Nhân Hoàng đại nhân, Oa Hoàng đại nhân cùng hai vị tiểu hữu thưởng thức." Bởi vì Hoa Dịch là Nhân Hoàng, hiện là chúa tể tam giới được công nhận, cả Hồng Hoang không ai không biết danh tiếng của hắn, thậm chí hắn còn là một tôn Thánh nhân có thể chiến đấu với Trời.

Đương nhiên không chỉ có Nhân Hoàng Hoa Dịch, bên cạnh hắn còn có một vị Thánh nhân khác là Bạch Y Nữ Oa.

Kim Sí Đại Bàng tuy chỉ là đỉnh phong Đại La Thái Ất Kim Tiên nhưng năm xưa cũng là một mãnh tướng chinh chiến Hồng Hoang.

Còn về Thủy Nhi, dù không rõ nàng là ai nhưng toàn thân cũng tỏa ra một luồng khí tức khiến người ta kinh hãi.

Thế nên lúc này Tây Vương Mẫu vô cùng khách khí, không chỉ đích thân ủ rượu quý mà còn mang ra cả trăm quả Tiên Thiên Bàn Đào.

"Chư vị, mời dùng một ly." Tây Vương Mẫu đích thân rót rượu cho mọi người, rồi mỉm cười nâng chén.

Hoa Dịch, Bạch Y Nữ Oa, Thủy Nhi và Kim Sí Đại Bàng cũng

cùng nhấp một ngụm.

Kim Sí Đại Bàng khi hóa thân thành một cô bé liền hào mại lên tiếng với giọng non nớt: "Rượu ngon, rượu ngon quá!

Rượu này ngon hơn nhiều so với rượu tôi từng uống ở Nam Hoang!!" "A a, đây là Dao Trì Tiên Nhưỡng của ta, được ngưng luyện từ chín trăm tám mươi mốt tỷ loại thiên tài địa bảo và tiên dược quý hiếm suốt một trăm triệu năm mới hóa thành.

Sinh linh bình thường chỉ cần uống một ngụm là có thể lập địa thành tiên, thậm chí là Kim Tiên." Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh mỉm cười giải thích.

Hoa Dịch trong mắt cũng thoáng hiện một tia kinh dị, không ngờ Dao Trì Tiên Nhưỡng này lại trân quý đến vậy, tốn kém cả trăm tỷ thiên tài địa bảo và ngưng luyện cả trăm triệu năm, hèn chi vừa uống vào cơ thể đã thấy ấm áp dần lên, linh khí thiên địa bàng bạc tuôn chảy trong người.

"Xem ra Tây Vương Mẫu thực sự nghiêm túc tiếp đãi mình, nếu không đã không đưa ra loại rượu quý trân tích nhường này." Hoa Dịch thầm nghĩ, nhưng giây tiếp theo hắn khẽ mỉm cười trong lòng.

Cũng phải thôi, đột ngột có hai tôn Thánh nhân tới thăm, ai mà chẳng phải long trọng đón tiếp, ai dám chậm trễ chứ?

Nhưng có một vấn đề là ánh mắt của Tây Vương Mẫu nhìn hắn thực sự quá rực rỡ, rực rỡ đến mức khiến hắn có chút không chịu nổi, cứ như muốn nuốt chửng lấy hắn vậy.

Một lát sau, Tây Vương Mẫu đặt chén ngọc xuống, rồi đưa mắt nhìn Nhân Hoàng trước mặt, mỉm cười nói: "Cái đó, tiểu nữ cũng không biết có nên hỏi hay không, không biết Nhân Hoàng tới Côn Luân Tiên Sơn của ta là vì chuyện gì?" Nghe vậy, Hoa Dịch nhìn mặt hồ

Tiên Thiên Dao Trì đang gợn sóng lăn tăn, ánh mắt lấp lánh, có chút xúc cảnh sinh tình nói: "Không có gì cả, chỉ là nghe danh Côn Luân là đệ nhất tiên sơn của Hồng Hoang, tổ của vạn núi với khí thế hùng vĩ thần tuấn khôn cùng, lại nghe nói Tiên Thiên Dao Trì đẹp như mộng cảnh, nên muốn tới xem thử." Nói đoạn, Hoa Dịch hít sâu một hơi, lại nhìn vào hồ Dao Trì một lần nữa.

Dao Trì quả nhiên vẫn là Dao Trì năm ấy.

Hắn thấp thoáng nhớ lại ngày đó trên ngọn tiên sơn, hắn từng cõng hai chiếc ba lô du lịch, với nụ cười rạng rỡ đầy nắng.

Chẳng biết tự lúc nào, Hoa Dịch đã nhìn đến ngây người.

"Nhân Hoàng...

Nhân Hoàng..." "A, xin lỗi, nước hồ Dao Trì đẹp quá, nhất thời tôi nhìn đến xuất thần." Nghe thấy tiếng gọi của Tây Vương Mẫu, Hoa Dịch quay đầu lại nở một nụ cười nhẹ.

Nụ cười ấy trong khoảnh khắc như một mũi tên sắc bén xuyên thấu qua trái tim của Tây Vương Mẫu.

Đúng là cái cảm giác rung động đó!

Chương 203

Vốn dĩ với tư cách là chủ nhà, Tây Vương Mẫu cũng có chút căng thẳng, chỉ là nàng vốn phong hoa tuyệt đại nên chưa từng để lộ ra ngoài.

Nhưng kể từ khi ba tộc Nhân, Vu, Yêu đại chiến ngoài vực ngoại, nàng đã chú ý tới vị Tiên Thiên Nhân Hoàng này — người đã một mình đối chiến với ba vị Thánh nhân và ba ngàn ma thần giữa quỳnh lâu ngọc vũ.

Sau đó, từng tin tức chấn động Hồng Hoang về Nhân Hoàng cứ thế lọt vào tai nàng, khiến vị nữ thần phong hoa tuyệt đại này ngày càng tò mò về người đàn ông huyền thoại ấy.

Nhưng điều thực sự khiến Tây Vương Mẫu mê luyến Tiên Thiên Nhân Hoàng chính là khoảnh khắc Hoa Dịch một mình chiến đấu với Thương Thiên!

Ngày hôm đó, một thân ảnh vĩ ngạn đứng độc độc giữa trời đất, giận dữ quát mắng Thương Thiên mà không hề sợ hãi, thậm chí còn chiến thắng cả Trời — cảnh tượng ấy đã in sâu vào tâm trí nàng.

Đó mới thật sự là một người đàn ông vĩ ngạn!!

Tây Vương Mẫu là một người phụ nữ có dã tâm, nàng không muốn chỉ cô độc trên núi Côn Luân, đó cũng là lý do sau này nàng hợp tác với Hạo Thiên lập nên Đông Thiên Thiên Đình.

Hiện tại, một vị chúa tể thật sự của tam giới, một người đàn ông dám chiến đấu với Trời đang ở ngay trước mắt, bảo sao Tây Vương Mẫu không rung động cho được?

Điều đó là không thể nào!

Lúc này, người đàn ông trong mộng đang ở ngay trước mặt, trái tim Tây Vương Mẫu sao có thể không kích động cơ chứ!

Tây Vương Mẫu lại không khỏi nghĩ, chẳng lẽ Nhân tộc và Yêu tộc không đội trời chung sao?

Liệu Nhân Hoàng có thể ở cùng Oa Hoàng không?

Nhưng cuối cùng, Tây Vương Mẫu Mẫu không dám hỏi, dù sao đó cũng là hai vị Thánh nhân a. "Ha ha, vậy nếu đã như vậy, Nhân Hoàng đại nhân, tiểu nữ tử xin kính ngài một ly." Vừa nói, Tây Vương Mẫu Mẫu liền nâng chén rượu, ánh mắt quyến rũ nhìn vị Nhân Hoàng trước mặt.

Hoa Dịch bị nhìn đến da đầu có chút tê dại, nhưng cũng nâng chén rượu lên.Đúng lúc đó, khi Hoa Dịch chuẩn bị uống, sắc mặt hắn bỗng biến đổi: "Chết rồi, không hay!" Vừa dứt lời, Hoa Dịch liền biến mất trong nháy mắt, rồi xuất hiện trong một thiên địa khác, nhưng không phải nội thiên địa của hắn, mà là trong một Tiên Thiên Linh Bảo, Sơn Hà Xã Tắc Đồ!"!?" Nhìn thấy mọi thứ trước mắt, Hoa Dịch kinh ngạc.

Hắn thấy Đông Hoàng Thái Nhất đang bị trấn áp dưới Cửu Cửu Tán Hồn Hồ Bách Vạn Hồng Sa, đang dần trở nên trong suốt, và chỉ trong giây lát đã hóa thành vô số đốm sáng, biến mất không còn tăm hơi. "Giải thể, chẳng lẽ Đông Hoàng không cần phân thân đó nữa sao!?" Khi nhìn thấy cảnh đó, Hoa Dịch lập tức nhận ra đây không phải bản thể của Đông Hoàng Thái Nhất, mà là một phân thân.

Từ việc suy diễn ngược, giống như Bạch Y Nữ Oa ngày trước, hắn đã cắt đứt mọi manh mối.Không chỉ vậy, Thái Thượng Lão Quân và Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã dũng sĩ đoạn oản, ngay cả dấu ấn Thánh nhân bên trong Bàn Long Biển Quải Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng bị xóa bỏ. "Xem ra, Đông Hoàng Thái Nhất đã chọn từ bỏ một

thi thể, nếu không sẽ không làm vậy!" Hoa Dịch lẩm bẩm nhìn mọi thứ, nhưng ánh mắt hắn lóe lên, trong khoảnh khắc hắn đã cảm giác được sự việc không hề đơn giản, chân tướng đã không còn xa nữa!"Hiện giờ Đông Hoang, Nam Hoang, Bắc Hoang và Thái Hư Chi Hải đều đã được lục soát kỹ càng, Côn Luân Tiên Sơn cũng đã bị tìm, vậy tiếp theo là Tây Hoang!" Yêu tộc ẩn nấp không xuất hiện ở Hồng Hoang, Long Phượng Kỳ Lân tam tộc đều có dấu hiệu của Yêu tộc nhúng tay, hơn nữa lúc này Tây Phương Nhị Thánh đã chứng đạo, mọi manh mối đều hướng về Tây Hoang. "Xem ra đến lúc phải đi một chuyến rồi!" Hoa Dịch ánh mắt lóe lên, sau đó thoát ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, chuẩn bị lập tức về Tây Hoang, bởi vì đáp án có thể ở đó!"Nhân Hoàng, ngài!?" "Chủ nhân?" "Thật vậy, Nhân Hoàng đột nhiên biến mất rồi sao!?" Nhìn Hoa Dịch đột nhiên biến mất rồi lại đột nhiên xuất hiện, những người có mặt tại đó, bất kể là Tây Vương Mẫu Mẫu, Thủy Nhi, Kim Sí Đại Bàng hay Bạch Y Nữ Oa đều ngạc nhiên.Lập tức, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, hướng về phía Tây Vương Mẫu Mẫu chắp tay nói: "Lần này, đa tạ Tây Vương Mẫu Mẫu đã thịnh tình khoản đãi, thời gian không còn sớm, ta có việc gấp phải làm, không quấy rầy nữa." Vừa dứt lời, Hoa Dịch liền muốn rời đi, nhưng đúng lúc đó...Tây Hoang, dưới ánh kim quang ngập trời càng trở nên thần thánh.Dưới ánh sáng vàng rực rỡ, trên đỉnh đầu Nữ Oa, Ác Thi và Tự Thi xuất hiện, hợp nhất với Thiện Thi bản tôn.

Dưới ánh kim quang từ trên trời giáng xuống, nàng càng trở nên thần thánh hơn.Cuối cùng, trong giây lát tiếp theo, đạo âm vang bốn phía, thần quang chiếu rọi vạn vật, hàng ức vạn ánh sáng thậm chí đủ để bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, nhưng lại bị Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ngăn cản.Trên không trung vô số kim liên rực rỡ giáng xuống, Tây Hoang vốn cằn cỗi cũng biến thành tiên hoa đua nở, sinh cơ bừng bừng.Thánh nhân thăng cấp, đủ để tạo phúc cho một phương thiên địa.Nhưng cũng chính lúc này, tắm mình trong ánh kim quang từ

trên trời giáng xuống, Nữ Oa từ từ mở mắt.

Lúc này, vạn trượng thần quang thần thánh bất khả xâm phạm, nàng cuối cùng đã đạt được cảnh giới mơ ước, Dĩ Thân Dung Đạo, bất tử bất diệt!Trong khoảnh khắc đó, ngay cả Nữ Oa, đôi mắt tiên nữ thánh khiết cũng lóe lên, trên khuôn mặt tiên nhan tuyệt mỹ hiện lên một tia hân hoan. "Bản Thánh cuối cùng cũng đạt đến cảnh giới này, Dĩ Thân Dung Đạo, thân dung Đại Đạo, nhục thân thành thánh, một cảnh giới tuyệt đối không thể đạt được, cảnh giới bất tử bất diệt chân chính!" Bàn Cổ ngày xưa chết đi?

Đó là vì tự thân ông ta đã phá vỡ Đại Đạo, dẫn đến những khắc ấn ngày xưa tan biến, nên mới vẫn mệnh.Nhưng bây giờ thì khác, chỉ cần Thiên Đạo còn đó, chỉ cần Hồng Hoang còn đó, thì Nữ Oa sẽ bất tử bất diệt, siêu thoát thời gian, siêu thoát không gian, siêu thoát quá khứ, đạt đến cảnh giới Thiên Đạo chân chính!Khoảnh khắc này, Nữ Oa từ từ đứng dậy, nàng biết rằng, khi đạt đến cảnh giới này, sự ẩn nhẫn bấy lâu nay nên kết thúc rồi.Hàng trăm năm nhẫn nhục chịu đựng, cuối cùng sẽ đón chào một kết quả mới, một kết cục mới, Nữ Oa!

Nhất định sẽ trọng lâm Hồng Hoang!Trên không trung mênh mông, mây biển cuồn cuộn.

Cùng lúc đó, ở một bên khác, cũng xuất hiện những đạo Phạm âm, kim quang ngập trời, hiển nhiên hai vị Thánh nhân khác, Thái Thượng và Nguyên Thủy cũng đã tiến vào cảnh giới đó!Lúc này, nhìn thấy thần quang bảy màu trên chân trời, hai vị Thánh nhân cũng đạp kim quang mà đến, vừa nhìn đã biết là Dĩ Thân Dung Đạo, thần thánh bất khả xâm phạm. "Chúc mừng hai vị đạo hữu, bước vào cảnh giới vĩnh hằng." Nữ Oa khẽ mỉm cười với hai vị Thánh nhân, cảnh giới vĩnh hằng, đúng là vĩnh hằng vô hạn, bất tử bất diệt, ngay cả khi thiên địa Hồng Hoang đại phá diệt. "A a, đồng hỉ đồng hỉ!" "Đạo hữu, ngài cũng đã đồng nhập cảnh giới này." Lúc này Thái Thượng và Nguyên

Thủy cũng mỉm cười nhìn nhau, đều rất vui mừng vì có thể bước vào cảnh giới đó.Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

Nhanh như chớp, dưới Thất Bảo Diệu Thụ trên chân trời, hai vị Tây Phương Thánh nhân cũng đã bay tới. "A a, hai vị đạo hữu." "Hai vị đạo hữu đã thành Thánh, thật đáng chúc mừng!" Thái Thượng và Nguyên Thủy đều khẽ mỉm cười, nhưng sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lại có chút khó coi.

Nguyên nhân rất đơn giản, khó khăn lắm mới thành Thánh, vốn tưởng rằng mọi người có thể ngang hàng ngồi ngang nhau, nhưng ai ngờ đối phương lại Dĩ Thân Dung Đạo.Ngay lập tức lại thấp hơn một bậc, chuyện này sao có thể chấp nhận được.Trong lòng nghĩ vậy, khó chịu thì khó chịu, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không dám nói ra, vẫn mỉm cười đáp: "A a, đồng hỉ đồng hỉ." "Chúc mừng ba vị đạo hữu, cuối cùng cũng Dĩ Thân Dung Đạo, bước vào cảnh giới bất tử bất diệt." Bất ngờ, đúng lúc này, Đông Hoàng Thái Nhất đã hoàn toàn hồi phục, xuất hiện trước mặt Nữ Oa, quỳ một gối chắp tay nói: "Khải bẩm Oa Hoàng, ta đã điều tra ra Nhân Hoàng đang ở Côn Luân Sơn!" Nghe xong lời này, ngay lập tức năm vị Thánh nhân đều ánh mắt Thánh mâu lóe lên.

Sau đó, nhìn thấy Thánh nhân Nữ Oa ánh mắt tiên mâu lóe lên một tia hàn quang nói: "Chư vị, hiện giờ đại công của ta đã thành, đến lúc phải đòi lại nhân quả từ Nhân Hoàng rồi." Vừa nói, Nữ Oa, Thái Thượng và Nguyên Thủy đều lần lượt ánh mắt Thánh mâu lóe lên, sau đó cùng quay đầu nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề biến đổi.

Nếu có thể, họ tuyệt đối không muốn đối đầu với Nhân Hoàng, nhưng hiện giờ ba vị Thánh nhân Dĩ Thân Dung Đạo đều đang nhìn chằm chằm, không đồng ý cũng không được.Cuối cùng, hai vị Tây Phương Thánh nhân chỉ có thể cứng rắn trả lời: "Chúng ta cũng nhất

định sẽ góp một phần sức lực!" Nghe xong lời này, trên mặt Nữ Oa hiện lên một tia hài lòng, lập tức mở miệng nói: "Tốt!

Chuyện tốt không nên trì hoãn, ta bây giờ sẽ đi đến Côn Luân Sơn, diện kiến Nhân Hoàng!"Trên không trung mênh mông, mây biển cuồn cuộn, đại quân hùng mạnh cuồn cuộn tiến thẳng Hồng Hoang.Hàng ức vạn năm ánh sáng bôn tẩu, uy thế này sẽ tái hiện lại sự huy hoàng của ngày xưa.Lúc này đây, mục đích của Thánh nhân chỉ có một, mục đích của chúng Yêu quân chỉ có một, đó là, bắt giặc phải bắt vua!Chỉ cần giết Nhân Hoàng trước, thì Nhân tộc sẽ quần long vô thủ, tự nhiên đại loạn.

Khi đó có Thông Thiên, Minh Hà tương trợ, thì làm sao có thể chống lại sự vây công của năm vị Thánh nhân, trong đó đã có ba vị Thánh nhân Dĩ Thân Dung Đạo!Nữ Oa chỉ cần thu hồi Đồ Vu Kiếm trong tay Nhân Hoàng, là căn nguyên khí vận sáng tạo Nhân tộc, và là sự ràng buộc của người mẹ với đứa con, thì sẽ lại có thể nắm giữ trong tay.Đối mặt với mẫu thân của Nhân tộc, hai vị Đại Giáo chủ Nhân Giáo liệu có thể làm gì?Hơn nữa Nhân Hoàng lại đến Tây Côn Luân, ngay tại cửa nhà mình, bên cạnh cũng không có bao nhiêu người, chỉ có một Kim Sí Đại Bàng, một Thủy Kỳ Lân chỉ có hư danh.Bây giờ không ra tay, thì còn đợi đến bao giờ!?Có thể giành lại sự huy hoàng của ngày xưa hay không, chỉ dựa vào trận chiến này.

Tất cả Yêu quân đều sắc mặt đã biến đổi, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một a!Vậy thì, xét về tình hay về lý, đều phải giết Nhân Hoàng trước, cơ hội ngàn năm có một, tuyệt đối không thể bỏ qua hay sai lầm!! "Chư vị đạo hữu, ta sắp đến Côn Luân Sơn, khi đó Thái Thượng đạo hữu, dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, bao phủ toàn bộ Côn Luân Sơn, để Nhân Hoàng tuyệt đối không thể thoát ra ngoài.

Sau đó Nguyên Thủy đạo hữu tế xuất Bàn Cổ Phiên, ta sẽ tế xuất

Hỗn Độn Chung mượn từ Đông Hoàng, ba đại Tiên Thiên Chí Bảo tề tựu, phối hợp với tu vi Dĩ Thân Dung Đạo của ta, ban cho Nhân Hoàng một kích trí mạng đã chuẩn bị sẵn!"Trên không, Nữ Oa vừa bay vừa ra hiệu lệnh.

Thánh nhân đi ngang qua thế giới chỉ trong nháy mắt, nên việc ra hiệu lệnh cũng chỉ trong nháy mắt.

Thái Thượng gật đầu. "Đạo hữu cứ yên tâm đi, lần này không chỉ tế xuất ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, mà lão phu cũng sẽ tế xuất vô số Tiên Thiên Linh Bảo, dốc toàn lực giáng cho Nhân Hoàng đòn cuối cùng, để đoạn tuyệt nhân quả!" Nguyên Thủy cũng gật đầu ở một bên.

Nghe xong lời này, ánh mắt Nữ Oa sáng lên: "Nếu đã như vậy, vậy đa tạ đạo hữu." Vừa nói, lại quay đầu nhìn về phía Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị Tây Phương Thánh nhân vừa mới thăng cấp.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bị Nữ Oa nhìn thẳng đến da đầu tê dại, vội vàng cười ha ha nói: "Đạo hữu cứ yên tâm, hai chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực!" "A a, a, cứ yên tâm đi, khi đó chúng ta sẽ tế xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thất Bảo Diệu Thụ, và toàn bộ pháp lực để khống chế Nhân Hoàng!" Nghe xong lời này, Nữ Oa gật đầu: "Vậy tốt, hai vị đạo hữu đã vất vả rồi.

Sau khi đại chiến này kết thúc, Yêu tộc ta nhất định sẽ ghi nhớ tình nghĩa của hai vị, khi đó sẽ dốc toàn lực hiệp trợ Tây Phương Giáo!" "A, nếu đã như vậy, vậy đa tạ đạo hữu!"Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, đều vui mừng ra mặt.

Thái Thượng và Nguyên Thủy ở một bên cũng không nói gì, chỉ ánh mắt nhìn nhau lóe lên, vô số kế hoạch chợt lóe trong đầu.Cứ như vậy, mang theo việc thiện thi của Nữ Oa bị đoạt, Đông Hoàng trọng thương suýt chết, Đế Tuấn tự bạo ác thi, cùng với đủ loại nhân quả ân oán từ đại chiến Nhân Vu Yêu tam tộc ngày xưa, từng quần Yêu

quân hùng hổ sát phạt về phía Tây Côn Luân!Vù!

Mênh mông cuồn cuộn, phong vân dũng, phía trước năm vị Thánh nhân mang theo thế Thiên Uy, phía sau hàng trăm ức vạn triệu Yêu tộc đại quân, trông giống như trường hà đổ ngược, biển cả cuồn cuộn, che trời lấp đất.Khi đó nếu có sinh linh nào có thể may mắn chứng kiến cảnh này, thì nhất định sẽ khó quên cả đời, bởi vì nó thực sự quá hùng vĩ và tráng lệ.Cùng lúc đó, ở một bên khác, trên Tây Côn Luân Tiên Sơn, Hoa Dịch và những người khác không biết rằng, hàng trăm vạn triệu Yêu quân, cùng với năm vị Tiên Thiên Thánh nhân nổi tiếng nhất lịch sử Hồng Hoang, đang cấp tốc tiến về ranh giới giao nhau giữa Đông Thiên và Tây Thiên, hướng thẳng đến Côn Luân Tiên Sơn vô biên!"Nhân Hoàng, sao ngài không ở lại Dao Trì của ta chơi thêm vài ngày, cũng để tiểu muội được tận tình hơn với tư cách chủ nhà." Lúc đó, trên đỉnh núi, Hoa Dịch chuẩn bị cáo từ, cưỡi Kim Sí Đại Bàng bay về Tây Hoang.

Thế nhưng, Tây Vương Mẫu vẻ mặt quyến luyến không rời, ánh mắt ngập tràn tình ý, lệ tuôn lã chã.

Sau một thời gian nói chuyện, nàng đã có sự hiểu biết sâu sắc hơn về Nhân Hoàng, giờ đây có thể nói là đã yêu say đắm không thể dứt ra.

Chương 204

Vì vậy, trong khoảnh khắc đó, thấy Hoa Dịch sắp đi, Tây Vương Mẫu Mẫu đã không ngần ngại thể hiện tình cảm của mình. "Ưm, cái đó..." Nàng!Tây Vương Mẫu Mẫu nhìn Hoa Dịch cứ như đang đưa tình vậy, ánh mắt hàm tình mạch mạch đó, thật sự đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra.

Bạch Y Nữ Oa, Thủy Kỳ Lân, Kim Sí Đại Bàng ở một bên đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Hoa Dịch, khiến da đầu Hoa Dịch tê dại.Lúc này đây, trong lòng Hoa Dịch có vạn con thảo nê mã đang phi nước đại, cả đầu tràn ngập vạch đen. "Tôi và Tây Vương Mẫu Mẫu không có gì thật mà, thật sự đó, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt mà." "Tiểu muội?" Hoa Dịch trong lòng thở dài một hơi, nhìn Tây Vương Mẫu Mẫu phong hoa tuyệt đại, ánh mắt quyến rũ, ngập tràn tình ý trước mặt, trong lòng quả thực những con thảo nê mã đang cuồng chạy lại đồng loạt gào thét.Tây Vương Mẫu Mẫu là nữ thần đã tồn tại từ đại kiếp Long Phượng rồi, phải biết từ khi Nhân tộc ra đời, đã hơn một vạn năm trăm năm rồi chứ không ít, vậy mà lại tự xưng là 'tiểu muội' trước mặt hắn.Chẳng lẽ thế giới Hồng Hoang, thực lực càng lớn thì bối phận càng lớn sao?

Hoa Dịch trong lòng thầm nghĩ lúc đó.Tuy nhiên, thầm nghĩ thì thầm nghĩ, nhưng trên mặt Hoa Dịch vẫn không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Hôm nay đa tạ Tây Vương Mẫu Mẫu đã thân thiết tiếp đãi, ngày khác rảnh rỗi, nhất định sẽ đến thăm!" Vừa dứt lời, Hoa Dịch tiêu sái xoay người, chuẩn bị nhảy vọt lên không trung.

Kèm theo một ánh mắt ngắn ngủi, tiểu la lỵ tóc vàng mắt xanh đuôi ngựa ở một bên hiểu ý, lập tức kim quang rực rỡ, biến thân một cách hoa lệ, trong nháy mắt một con Đại Bàng vàng thần tuấn khổng

lồ vô cùng xuất hiện trước mắt mọi người.Hú! "Được rồi, chuẩn bị xuất phát, mọi người lên đi!" Kim Sí Đại Bàng kêu một tiếng dài, thân thể hạ thấp xuống để mọi người lên.

Nhưng, cũng chính lúc này, trên không trung, năm vị Thánh nhân mang theo Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, hàng trăm triệu ức vạn Yêu tộc cuối cùng cũng vượt qua ức vạn năm ánh sáng sát tới, mang theo uy áp hùng vĩ khiến thiên địa cũng phải run rẩy.Trong khoảnh khắc, nhiệt độ bốn phía Côn Luân Sơn đột ngột giảm mạnh, áp lực khủng bố cũng tăng lên hàng trăm vạn lần, vô số sinh linh đều bị áp xuống đất không thể nhúc nhích, thậm chí có những kẻ bị áp nát bấy, biến thành một bãi thịt nát không còn xương cốt.Cả dãy Côn Luân Sơn mạch rộng lớn trải dài khắp Đông Hoang và gần hết Tây Hoang, đều bị áp đến chấn động dữ dội, không gian vặn vẹo, vô số rừng cây đổ sập, trên vách núi vững chắc xuất hiện những vết nứt li ti dày đặc, có ngọn núi thậm chí trực tiếp vỡ nát sụp đổ.Cuồn cuộn thế giới đổ xuống, nhưng trong giây lát những tảng đá khổng lồ cứng rắn cũng vỡ vụn thành từng mảnh vụn. "!?" Lúc này, Hoa Dịch và những người khác đang từ biệt Tây Vương Mẫu Mẫu, cũng lập tức cảm nhận được một cỗ uy áp hùng vĩ, mọi người đều đồng loạt ngẩng đầu. "Uy thế thật khủng bố, ta chưa từng thấy uy thế nào đáng sợ như vậy, ngay cả thời kỳ đỉnh cao của Long Phượng Kỳ Lân tam tộc liên thủ cũng không có." Kim Sí Đại Bàng ngẩng đầu, sắc mặt ngưng trọng nói.

Vừa dứt lời, trừ Hoa Dịch ra, tất cả mọi người xung quanh đều lòng chùng xuống.Ngay cả Hoa Dịch cũng thầm nhíu mày.

Sau đó, đúng lúc này, nghe thấy trên không trung một giọng nói đầy uy nghiêm hùng vĩ vang vọng khắp thiên địa truyền xuống. "Nhân Hoàng, tử kỳ của ngươi!" "Nhân Hoàng, tử kỳ của ngươi!" "Nhân Hoàng, tử kỳ của ngươi!" "Nhân Hoàng, tử kỳ của ngươi!"Giọng nói tràn ngập sự hùng vĩ và uy nghiêm vô tận, giống như vạn quân đang

đồng thanh gào thét.

Mỗi lần hô lên, áp lực xung quanh lại tăng thêm ba phần.

Cuối cùng, tất cả sinh linh trên Côn Luân Sơn, ngay cả những kẻ có tu vi cao cường, cũng bị áp đến mức phun ra máu.Với uy thế của năm vị Thánh nhân, hủy diệt Hồng Hoang, từ khi khai hỗn độn, rồi tái tạo một vũ trụ mới cũng thừa sức.

Hơn nữa, lúc này đã Dĩ Thân Dung Đạo, chỉ cần Thiên Đạo còn tồn tại, ba trong năm vị Thánh nhân sẽ bất tử bất diệt. "Chết tiệt, không hay rồi!" Cảm nhận cỗ uy áp ngày càng hùng vĩ, sắc mặt Tây Vương Mẫu Mẫu đại biến, vội vàng khởi động Tiên Thiên cấm chế tự nhiên hình thành vốn tồn tại trên Côn Luân Tiên Sơn.Tiên Thiên Dao Trì, cùng với Ngọc Hư Phong, và một số nơi linh khí linh tú khác của Côn Luân Sơn, đều trong khoảnh khắc này bùng phát ra ánh sáng rực rỡ nhàn nhạt.Tây Vương Mẫu Mẫu đản sinh từ Côn Luân, bản tôn của nàng là Dao Trì chi linh, cho nên mới trời sinh chiếm giữ Tiên Thiên Dao Trì.

Lúc này, dưới sự bảo hộ của nước Dao Trì, dãy Côn Luân Sơn mạch và nhiều Tiên Thiên cấm chế, ánh sáng thánh khiết trắng ngần cuối cùng cũng bao phủ toàn bộ dãy núi, chống đỡ cỗ uy áp hùng vĩ từ trên trời giáng xuống. "Cấm chế Tiên Thiên của Côn Luân Sơn mạch!?" Nhìn thấy những cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch nghĩ, điều này cũng đương nhiên thôi, dù sao những ngọn núi thiêng như Thái Sơn, Hoa Sơn, Hằng Sơn đều có vô số Tiên Thiên cấm chế, không hề kém cạnh Bất Chu Tiên Sơn, thì Côn Luân Sơn, còn được gọi là vạn sơn chi tổ, làm sao có thể không có Tiên Thiên cấm chế cường đại chứ?Khoảnh khắc đó, Hoa Dịch đang chuẩn bị cưỡi Kim Sí Đại Bàng rời đi, ngẩng đầu nhìn những cảnh tượng trên trời, cảm nhận một khí tức khủng bố.

Vốn dĩ hắn định tự mình đi tìm, không ngờ đối phương lại chủ động đưa đến tận cửa.

Lúc này, đôi mắt Hoa Dịch ẩn ẩn tràn ngập ý chí chiến đấu, một bên vàng một bên xanh, hai loại thần quang Thái Âm Thái Dương từ từ hiện ra, hai nắm tay siết chặt.Cái lũ Yêu tộc này đến đúng lúc lắm, vừa hay để ta thử xem Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Thánh Thể đã đại thành của ta, cùng với chiến lực đã tăng vọt sau khi độ Thiên Kiếp sẽ mạnh đến đâu.Mấy trăm năm rồi, ta chưa thật sự dốc toàn lực chiến đấu một trận, lúc này vừa hay dùng để luyện tay, xem rốt cuộc ta mạnh đến mức nào! "Để ta xem, so với Thiên Kiếp ngày xưa, liệu sẽ mạnh hơn bao nhiêu!?" Kèm theo đó, hai nắm đấm nhẹ nhàng siết chặt, trong cơ thể Hoa Dịch, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển tốc độ cao, Tiên Thiên Thái Âm Thái Dương thần lực kèm theo năng lượng hùng vĩ tràn ngập toàn thân.Ngay cả hai phân thân Thái Âm Thánh Thể và Thái Dương Thánh Thể ở bờ bên kia xa xôi cũng trong khoảnh khắc này mở mắt.Thần lực hùng vĩ từ hai cỗ Tiên Thiên Thánh Thể phân thân truyền ra, sau đó xuyên qua thời gian và không gian, vượt qua khoảng cách hàng năm ánh sáng, lặng lẽ truyền vào cơ thể Hoa Dịch.Khoảnh khắc đó, giữa thiên địa, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh, lúc thì lạnh lẽo cực độ, lúc thì nóng rực, uy áp của hắn cũng tăng lên vô số lần, vô số sinh linh xung quanh đều run rẩy dưới cỗ uy áp hùng vĩ đó. "!!!!!" Tây Vương Mẫu Mẫu ở một bên sắc mặt biến đổi, vô cùng kinh ngạc quay đầu lại.

Nàng biết Nhân Hoàng mạnh, nhưng không ngờ lại mạnh đến mức này.

Với tu vi Bán Bộ Chuẩn Thánh, trước mặt Nhân Hoàng Tiên Thiên, dưới cỗ uy áp hùng vĩ kia thậm chí còn không bằng một con kiến hôi, càng giống một hạt bụi trần.Được rồi, lúc này đây, Tây Vương Mẫu Mẫu lại càng thêm mê luyến Nhân Hoàng.Khoảnh khắc

này, mọi người đều ngẩng đầu nhìn lên trời xanh, trên không trung mây đen giăng kín, mây biển cuồn cuộn, cơn gió lốc đang khuấy động những con sóng lớn cuồn cuộn, mây đen tựa biển che khuất cả mặt trời mặt trăng và trời xanh.Tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng, riêng Hoa Dịch thì nhìn xem, hắn biết Yêu tộc muốn làm gì.

Trước thực lực tuyệt đối cường đại, mọi bố cục và sắp đặt đều là hư ảo, phải dùng một lực phá vạn pháp!Nhưng, đúng lúc đó, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, tiếp theo lại là một đạo kim quang, hai đạo, ba đạo, hàng ức vạn đạo.Vô số kim quang xuyên phá bóng tối dày đặc, tạo thành một mảng vàng rực rỡ, mây đen ngập trời và kim quang đan xen vào nhau, tạo thành một thế giới kỳ lạ và tráng lệ.Tất cả sinh linh, tất cả mọi người trên Côn Luân Sơn đều ngẩng đầu nhìn lên trời xanh tràn ngập kim quang.

Sau đó, vô số ánh sáng vàng bắt đầu bao phủ xung quanh, thậm chí là toàn bộ dãy Côn Luân Sơn mạch.Tiếp theo, thấy kim quang từ trạng thái tứ tán bắt đầu hội tụ, tựa hồ trên không trung ngưng tụ thành một đồ án Tiên Thiên Thái Cực, chậm rãi xoay chuyển.Hai con cá âm dương khổng lồ giao thoa lẫn nhau, đại diện cho Thái Âm và Thái Dương.

Hai chúng chậm rãi xoay chuyển, kết hợp lại chính là Tiên Thiên Hỗn Độn, đúng như câu 'Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật'.

Trong đó, tám quẻ Càn Khảm Cấn Chấn Tốn Ly Khôn Đoài được sắp xếp theo bát hoang, tỏa ra thần mang rực rỡ chưa từng có.Bao phủ vạn vật, chiếu rọi thiên địa, chính là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ!Khoảnh khắc này, theo chỉ thị trước đó của Nữ Oa, Thái Thượng đã dùng pháp lực Thánh nhân hùng vĩ tế xuất Thái Cực Đồ, trong nháy mắt bao phủ toàn bộ Côn Luân Tiên Sơn và dãy núi, kín kẽ không một kẽ hở, ngăn không cho bất kỳ sinh linh nào bên

trong thoát ra ngoài. "Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ?

Lại muốn dùng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, phong tỏa tất cả dãy núi xung quanh Côn Luân Sơn!" Nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Tây Vương Mẫu Mẫu biến đổi, muốn kéo tất cả sinh linh trên Côn Luân Sơn chôn cùng a.Muốn giở trò lớn như vậy, không làm liên lụy đến người vô tội là điều không thể, nói ra ngay cả kẻ ngốc cũng không tin! Hoa Dịch thì nhìn mọi thứ trên không trung, ánh mắt lóe lên, khoảnh khắc này không hề sợ hãi, chỉ có ý chí chiến đấu ngập trời.Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ thì sao chứ?

Bây giờ lại có thể làm gì?Nhưng mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Tiếp theo, một đạo tinh hà từ sâu thẳm vũ trụ xa xôi giáng xuống, vô tận tinh hà và vũ trụ hùng vĩ, cuối cùng hình thành một đại phiên, chính là một Tiên Thiên Chí Bảo khác, Bàn Cổ Phiên!Hàng ức vạn tia sáng từ Bàn Cổ Phiên bùng phát, trong nháy mắt bao phủ phương thiên địa này.

Vốn dĩ những ức vạn phồn tinh, tinh thần rực rỡ đó không phải là những phồn tinh bình thường, mà là hàng ức vạn tỷ khí sát phạt dày đặc, nhìn có vẻ đẹp đẽ nhưng thực chất lại tràn ngập sát cơ, mỗi một đạo đều có thể chém hạ nhật nguyệt tinh thần.Tất cả mọi người đều nhìn thấy cảnh này, trừ Hoa Dịch ra, đều sắc mặt ngưng trọng nhìn.

Không trung tràn ngập vẻ đẹp và sát cơ.Sau đó, trong giây lát tiếp theo, trên bầu trời tối đen, che trời lấp đất, lại xuất hiện từng đạo ánh sáng thất thải thất sắc, đỏ cam vàng lục xanh lam tím đan xen, tạo thành một loại cực quang ảo diệu đẹp đẽ giống như ở Bắc Cực.Trên bầu trời u ám sấm sét cuồn cuộn, lơ lửng những sợi cực quang thất thải tráng lệ, như mộng như ảo.

Tiếp theo, một chiếc đại chung thất thải ngập trời từ trên trời giáng xuống, chính là Tiên Thiên Chí Bảo thứ ba, Hỗn Độn Chung!

Khoảnh khắc này, tinh quang, kim quang, cực quang thất thải, đan xen lẫn nhau, tạo thành một không gian ảo diệu như mơ, đầy màu sắc tráng lệ. "Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, đều đã tế xuất.

Xem ra đây là tất sát chi cục do chúng Yêu tộc bày ra!" Tây Vương Mẫu Mẫu ngẩng đầu, đồng thời vẻ mặt băng lạnh.

Chúng Yêu tộc đã định sẽ lấy nàng ra làm vật hy sinh, lũ Yêu tộc đáng chết!!Trên không trung, phía trên mây biển cuồn cuộn, Thái Thượng và Nguyên Thủy nhìn thấy tất cả, ánh mắt lóe lên, nhưng không nói gì thêm, lại lần nữa bày ra một cục diện khác.Trong khoảnh khắc, thấy Thái Thượng và Nguyên Thủy phất tay áo, Chư Thiên Khánh Vân, vô số Tiên Thiên Linh Bảo đều từ trên trời giáng xuống.Âm Dương Sinh Tử Kính, Hạo Thiên Chùy, Tử Kim Đô Thiên Lê, Trảm Tiên Tru Thần Bảo Đao, Thái Cực Phù Ấn, Hư Vô Hạp, Trấn Yêu Tháp, Côn Luân Kính, Càn Khôn Phiến, Hạnh Hoàng Kỳ, Khống Hỏa Kỳ, Phi Tiên Kiếm, và một loạt các Tiên Thiên Linh Bảo khác, đều từ trong tay ba vị Thánh Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy bay ra.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Tây Phương Nhị Thánh, cũng nhìn nhau, đều nhịn đau mà ném Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên ra ngoài.Và trong lòng thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì, đó là toàn bộ gia sản của Tây Phương Giáo a!Trên không trung, đại địa, vũ trụ hùng vĩ, xung quanh Côn Luân Sơn, thêm nhiều Tiên Thiên Chí Bảo vây quanh.

Không chỉ vậy, dưới sự khống chế của năm vị Tiên Thiên Thánh nhân, những Tiên Thiên Linh Bảo này vận chuyển theo một trận đồ văn đặc biệt, tạo thành một vòng phong tỏa tuyệt đối nghiêm mật bao quanh Hoa Dịch và Côn Luân Sơn, phong tỏa tất cả ngoại vi Côn Luân Sơn, giống như một cái mai rùa, kín kẽ không một kẽ hở!Cùng lúc đó, nhìn thấy cảnh này, trên chư thiên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái

Nhất lập tức lớn tiếng hô: "Tất cả Yêu quân, toàn bộ huy động Tinh Thần Phiên!" "Mười vạn ức Tinh Thần Phiên, khởi động Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận!"Mười vạn ức Tinh Thần Phiên, gần như đã dùng hết tất cả nội tình mà Yêu tộc mang theo, thậm chí còn vét sạch tất cả tài nguyên ở Tây Hoang, cuối cùng, ngay cả năm vị Thánh nhân cũng đích thân ra tay giúp đỡ luyện chế, mới có thể hoàn thành luyện chế trong thời gian ngắn ngủi.Tuy gần như đã dùng hết tất cả nội tình của Yêu tộc và Tây Phương Giáo, khiến Tây Phương Nhị Thánh đau lòng đến rơi lệ, nhưng nếu có thể một lần tiêu diệt Nhân Hoàng, thì tất cả đều đáng giá.Mười vạn ức Tinh Thần Phiên vừa xuất hiện, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận lần này sẽ vô tiền khoáng hậu, thậm chí có thể chống lại công kích của Thánh nhân, vĩnh viễn vĩnh viễn giam cầm Thánh nhân!Ngay lập tức, dưới sự chỉ huy của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, mười vạn ức Yêu quân giơ cao Tinh Thần Phiên.

Trong khoảnh khắc, một Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận vô tiền khoáng hậu hình thành, giống như vũ trụ Hồng Hoang từ trên trời giáng xuống, và bao phủ bên ngoài ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, cùng vô số Tiên Thiên Linh Bảo đã hình thành tuyến phong tỏa.Lúc này nhìn thấy cảnh đó, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa, cùng với Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn và Yêu Hoàng Thái Nhất, mới hài lòng gật đầu.Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo tề tựu tạo thành đại sát cục thứ nhất.Vô số Tiên Thiên Linh Bảo tổ hợp thành đại trận cấm chế tiên thiên tạo thành đại sát cục thứ hai.Mười vạn ức Tinh Thần Phiên, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận vô tiền khoáng hậu, cùng với trăm vạn ức triệu Yêu quân, Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn, đây là đại sát cục thứ ba.Đại sát cục thứ tư, chính là bản thân năm vị Tiên Thiên Thánh nhân!Lúc này đây, bốn đạo sát cục tề tựu, tạo thành Tiên Thiên tất sát tuyệt sát đại cục.

Yêu tộc vì muốn một lần đánh giết Tiên Thiên Nhân Hoàng mà đã

phải huy động lớn đến vậy!Khoảnh khắc này, tinh thần hùng vĩ như vũ trụ Hồng Hoang thứ hai, tinh thần chư thiên vẫn, ức vạn triệu Yêu tộc đại quân.Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, vô số Tiên Thiên Linh Bảo, năm vị Thánh nhân hổ thị đam đam.Khoảnh khắc đó, ngay cả Kim Sí Đại Bàng vốn không sợ trời không sợ đất, cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Nàng tay cầm Phương Thiên Họa Kích, ngẩng đầu nhìn lên vạn chúng tinh thần, kim quang chư thiên, vô số Tiên Thiên Linh Bảo, cùng ba đại Tiên Thiên Chí Bảo đang bao phủ trời xanh, vẻ mặt ngưng trọng nói: "Nhân Hoàng, xem ra lần này chúng Yêu tộc có chuẩn bị, ngài phải cẩn thận."Giọng nói non nớt vang bên tai.

Lúc này, Kim Sí Đại Bàng đã khôi phục thành dáng vẻ tiểu la lỵ ban đầu.Nghe xong lời này, Hoa Dịch cũng ánh mắt lóe lên.

Trong cơ thể hắn, Hỗn Độn Thánh lực do Tiên Thiên Thái Âm Thái Dương cấu thành cuồn cuộn như biển lớn, dưới sự vận chuyển của Hồng Mông Tạo Hóa Kinh, nó chảy khắp mọi nơi trên cơ thể.Trong khoảnh khắc này, không hề sợ hãi, chỉ có ý chí chiến đấu ngập trời!Rõ ràng, Ngũ Thánh và chúng Yêu tộc đã tạo thành một cái mai rùa kín kẽ, mục đích là không cho người bên trong thoát ra, cũng không cho người bên ngoài biết được mọi chuyện.Cái mai rùa dày đặc đến vậy, cuộc đại chiến thiên băng địa liệt bùng nổ bên trong, thậm chí sức mạnh đủ để phá hủy Hồng Hoang cũng bị khống chế!Để đoạt lại Đồ Vu Kiếm, để đánh giết Tiên Thiên Nhân Hoàng, để Nhân tộc một lần nữa nằm trong tay họ, Nữ Oa và Tam Thanh Nhị Thánh, Tây Phương Nhị Thánh, có thể nói đã tốn hết tâm cơ, đã chuẩn bị một kế hoạch chu toàn hoàn hảo.Ngày xưa, việc kích động Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, mục đích là khống chế tam tộc, đoạt lấy nội tình và chí bảo của họ, nhưng xét từ một góc độ khác, đó chẳng phải là để Tây Hoang tranh thủ thời gian, từng bước từng bước 'mời quân vào vại' sao?"Thì ra là thế, thì ra tất cả đều là như vậy." Ánh mắt Hoa Dịch lóe

lên.

Lúc này đây, hắn đã sớm hiểu rõ mọi chuyện, trách nào trên chặng đường này, luôn có chút không đúng, xem ra đã sớm rơi vào kế hoạch của đối phương rồi.Tây Côn Luân Sơn, là nơi tất sát, là tất sát chi cục mà chúng Yêu tộc đã bày ra kỹ lưỡng. "Thật đúng là tốn biết bao công sức." Khoảnh khắc đó, trên mặt Hoa Dịch lộ ra một nụ cười lạnh.

Chương 205

Nhưng cái lũ Yêu tộc, chư Thánh đó làm sao biết được, ta đã sớm tính toán mọi chuyện.

Trong khi đối phương 'mời quân vào vại', bày ra tất sát chi cục, thì ta há lại không 'án binh bất động', 'tương kế tựu kế', 'dẫn rắn ra khỏi hang' sao?Một trận 'mời quân vào vại', 'tất sát chi cục' đã được dự mưu từ trước, lại ngược lại khiến chiến lực của Hoa Dịch bùng nổ, bây giờ đã có thể chiến Thiên!Đúng như câu 'thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà', có lẽ Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy có đánh chết cũng không thể ngờ được.Cái gọi là một loạt hiệu ứng cánh bướm, trong khi Ngũ Thánh trưởng thành, Hoa Dịch cũng trưởng thành với tốc độ phi tốc, tốc độ trưởng thành của hắn, đã vượt xa tưởng tượng của chư Thánh Yêu tộc.Trong mắt Hoa Dịch, cái gọi là tất sát chi cục, kỳ thực trong mắt hắn, chỉ là một trò cười, một trò cười về một lũ kiến hôi dám khiêu khích cự long!Trong vô tri vô giác, đặc biệt sau khi chiến thắng Thiên Đạo, Hoa Dịch đã tự ví mình như cự long.

Những Thánh nhân dựa vào Thiên Đạo để thành Thánh, trước mặt hắn, chỉ là lũ kiến hôi, một lũ kiến hôi đáng thương, đáng cười mà không tự biết.Nhìn thấy cảnh này, nhìn thấy cái thiên địa tự cho là hung hăng đó, Hoa Dịch từ sâu thẳm lòng mình cảm thấy bi ai. "Thật ti tiện, không tự biết, quả là bi ai a." Mang theo một tia cảm thán, linh lực hùng vĩ của Hoa Dịch lưu chuyển toàn thân, hắn đã sẵn sàng chiến đấu.

Một khi ra tay, có thể phá nát Hồng Hoang, đánh vỡ Thương Thiên!Nhưng cùng lúc đó, trên chư thiên, nhìn vị Tiên Thiên Nhân Hoàng đang ngẩng cao đầu đó, Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy lại không nghĩ vậy.Dù hắn có dùng Thái Dương Chúc Chiếu hay Thái

Âm U Minh, dù có tu luyện ra hai cỗ phân thân, hay một mình chiến thắng Thiên Kiếp, thì sao chứ?Hiện giờ họ đã Dĩ Thân Dung Đạo, đạt được sự bất tử bất diệt vĩnh viễn.

Chỉ cần Thiên Đạo không diệt, thì họ sẽ không bị hủy diệt.Nhân Hoàng dám hủy diệt Thiên Đạo?

Chưa kể có thực lực, có năng lực, có dám hay không, nhưng nếu Thiên Đạo bị hủy diệt, thì Hồng Hoang sẽ trong khoảnh khắc hủy diệt.

Khi đó còn làm Nhân Hoàng sao?

Bảo vệ Nhân tộc!?

Niềm tin tự định trong lòng hắn sẽ trong khoảnh khắc sụp đổ!Cho nên khoảnh khắc này, họ cũng không sợ hãi.

Dựa vào việc đều là Thánh nhân, dựa vào việc đã Dĩ Thân Dung Đạo, lại bất tử bất diệt, hơn nữa, sự cảm ngộ Thiên Đạo đã khiến họ trở thành Hỗn Nguyên Thánh nhân, làm cho Thánh lực tăng trưởng, đã đạt đến mức không biết bao nhiêu.Không biết hiện tại đã mạnh mẽ đến mức độ nào, cho nên nói, Thánh nhân sẽ không sợ, chư Thánh sẽ không sợ, không có lý do gì để sợ hãi!Thậm chí lúc này có đoạt được cơ hội Đại Đạo của một thế giới khác thì sao chứ?

Sớm muộn gì cũng sẽ quay về trong tay họ thôi, tất cả chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.Trên không trung, dần dần bị bao phủ bởi một tầng tinh quang hùng vĩ, cùng với những kỳ quang màu sắc khác nhau, vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại tràn ngập sát cơ. "Bắt đầu rồi sao?" Trên Hồng Mông Thiên, Tử Hà Thiên, Đạo Tổ Hồng Quân sắc mặt ngưng trọng theo dõi sát sao cảnh này.

Đây là đại sát cục mà chư Thánh đã bày ra, nhưng cũng là chí sát cục mà Thiên Đạo đã sắp đặt.Sở dĩ Thánh nhân có thể từng bước Dĩ

Thân Dung Đạo, chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đạo Quả, giống như cảnh giới hiện giờ, há lại không phải là Thiên Đạo đang từng bước âm thầm thúc đẩy sự phát triển của cục diện sao?Nếu không có Thiên Đạo âm thầm tương trợ, thì hai đệ tử đó, cùng với Nữ Oa, Tây Phương Nhị vị Chuẩn Thánh làm sao có thể dễ dàng Dĩ Thân Dung Đạo, trở thành Thánh nhân và trở nên cường đại hơn, Thiên Đạo đang từng bước âm thầm thúc đẩy. "Ai, Thiên ý, tất cả đều là Thiên ý a.

Không biết Nhân Hoàng, đối mặt với một trận 'Thiên ý', 'tuyệt sát trận cục' do Thiên Đạo và Thánh nhân cùng nhau tạo ra, sẽ ứng phó thế nào!?" Nhìn mọi thứ ở hạ giới, ánh mắt Đạo Tổ Thánh mâu lóe lên, đồng thời trong lòng cũng dấy lên một trận căng thẳng, không ai biết hiện tại, hắn đang ở đâu. "Thủy Nhi, ngươi hãy đưa Kim Sí Đại Bàng, Tây Vương Mẫu Mẫu, Bạch Y Nữ Oa vào nội thiên địa của ta để tránh nạn." Lúc đó, khoảnh khắc này, đứng trên vách núi cao ngút trời, nhìn xuống tinh hà vô tận lưu chuyển phía dưới, cùng với không gian kỳ quang tráng lệ xung quanh.Đứng trên vách núi, Hoa Dịch nhàn nhạt mở miệng.

Nghe xong lời này, Tây Vương Mẫu Mẫu ở một bên sắc mặt đại kinh: "Nhân Hoàng, tất sát đại cục của chúng Yêu tộc, lẽ nào ngài muốn một mình đối mặt!?"Một đại cục như vậy, một tất sát chi cục, Nhân Hoàng lại muốn một mình đối mặt, khiến Tây Vương Mẫu Mẫu, người thầm yêu sâu đậm Nhân Hoàng, sao lại không kinh hãi chứ.Lúc này, Tây Vương Mẫu Mẫu có thể nói là đã hận điên Yêu tộc.

Một trận sát cục như vậy hiển nhiên cũng đã tính kế cả nàng vào trong đó, trở thành vật hy sinh để đánh giết Nhân Hoàng.Nàng đã chọc ai, đắc tội ai chứ?

Chỉ vì thực lực yếu kém, vì là chủ nhân Tây Côn Luân, vì chư Thánh đã chọn nơi này để bày trận giết Nhân Hoàng, nên nàng phải trở thành vật hy sinh vô nghĩa sao?

Đồ khốn kiếp!!!!

Yêu tộc, đúng là giỏi tính toán, coi vạn vật thiên địa như chó rơm, tự nhận mình là trời. "Đi thôi." Lúc đó, đại địch đương tiền, Thủy Nhi gật đầu, ngoan ngoãn nghe lời Hoa Dịch, đưa ngọc thủ ra rồi chỉ một cái.

Ngay lập tức, trước mặt mọi người xuất hiện một cánh cửa không gian giữa hư không.Cánh cửa không gian giữa hư không xuất hiện, liên kết với thế giới khác, bởi vì có Hệ thống trợ giúp, trên cơ bản lại có Tiên Thiên Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu củng cố, lúc này có thể nói là tuyệt đối an toàn.Chỉ cần Hoa Dịch không chết, thì đừng nói là năm vị Tiên Thiên Thánh nhân, ngay cả Thiên Đạo Hồng Quân cũng không có bất kỳ biện pháp nào!"Nhân Hoàng, ta!..." Khoảnh khắc đó, Tây Vương Mẫu Mẫu tiến lên hai bước, trên mặt có ngàn lời vạn tiếng muốn nói, nhưng trong khoảnh khắc này cũng không thể nói ra, chỉ có thể mang theo vô tận lo lắng. "Hahahahaha, Nhân Hoàng, tử kỳ của ngươi, đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với cái chết chưa!?" Lúc đó, trên trời xanh, lại truyền đến tiếng cười ha ha của Yêu tộc, Đông Hoàng Thái Nhất, trong nháy mắt vô cùng phấn chấn, đã nằm gai nếm mật lâu như vậy, chỉ vì sự điên cuồng của khoảnh khắc này!Nhìn thấy tất cả, nhìn thấy ánh mắt Tây Vương Mẫu Mẫu tràn ngập thâm tình, Hoa Dịch lắc đầu, cũng không nói gì, chỉ xoay người, vẻ mặt kiên định nhìn lên trời xanh bao la.Trước mặt hắn là năm vị Thánh nhân, ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, vô số Tiên Thiên Linh Bảo, cùng hàng ức vạn triệu Yêu tộc đại quân!Khoảnh khắc đó, không biết vì sao, tất cả sinh linh trên Côn Luân Sơn, đều cảm thấy Nhân Hoàng vĩ đại đến vậy.Thủy Kỳ Lân cao cao giơ tay, trong nháy mắt vô số khoảnh khắc thời không mở ra.

Sinh linh trên Côn Luân Sơn nhìn thấy cảnh này, đều cuồng hỉ, dập đầu cảm tạ đại ân của Nhân Hoàng. "Chạy trốn!" Nhìn thấy cảnh này,

Đông Hoàng Thái Nhất sắc mặt dữ tợn muốn hạ lệnh, nhưng Đế Tuấn ở một bên lại cản hắn lại, lắc đầu. "Cứ để Yêu tộc làm đi, huống hồ Nhân Hoàng chắc chắn phải chết, ta không cần phải tru sát hàng ức vạn sinh linh Côn Luân Sơn nữa, để mắc nợ nhân quả, Yêu tộc ta còn muốn trọng lâm thiên hạ!" Nghe xong lời này, ánh mắt lạnh lùng của Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên, sau đó hắn lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ, vậy thì cứ để tên đó tồn tại thêm một thời gian nữa!"Nhanh chóng, dưới sự mở ra cánh cửa không gian của Thủy Nhi, vô số sinh linh Côn Luân Sơn ẩn nấp vào nội thiên địa của Hoa Dịch.

Hoa Dịch nhìn thấy cảnh này cũng không ngăn cản.Thân là Tiên Thiên Nhân Hoàng, mặc dù không phải hắn muốn cứu những sinh linh này, nhưng đã Thủy Nhi muốn làm vậy, thì hắn cũng không tiện ngăn cản.Khoảnh khắc đó, Hoa Dịch chắp tay sau lưng, đứng trên vách núi ngẩng đầu nhìn trời xanh.

Dáng vẻ của hắn cô ngạo vĩ đại đến vậy, dường như chỉ cần một bàn tay là có thể nâng cả trời xanh lên.Hiện giờ chư Thánh đã hạ xuống tất sát chi cục nhắm vào hắn.Vậy thì hãy xem thử, cái gì gọi là tất sát chi cục!Ngày xưa, ngay cả Thiên Đấu hắn còn chiến thắng được, thì sợ gì mấy vị Thánh nhân này chứ!?Án binh bất động, dẫn rắn ra khỏi hang, tương kế tựu kế.

Trong khi chư Thánh đang bày cục diện, thì hắn há lại không đang bày cục diện, bày cục diện cho nhị Thanh trong Tam Thanh, bày cục diện cho chúng Thánh sao!"..." Hiện trường một mảnh yên tĩnh.

Tây Vương Mẫu Mẫu vẻ mặt lo lắng, nhưng cuối cùng gật đầu.

Ngàn lời vạn tiếng, nhưng lúc này không thể nói ra, đợi sau khi đại chiến kết thúc rồi nói vậy!Tây Vương Mẫu Mẫu biết với tu vi của mình, trong trận đại chiến giữa Thánh nhân căn bản không thể nhúng

tay vào, có thể sẽ trở thành phiền phức cho Nhân Hoàng.Ngay lập tức, nàng cắn răng, bước chân đi vào nội thiên địa.

Tiếp theo là Bạch Y Nữ Oa, rồi Thủy Nhi.

Nhưng khi Kim Sí Đại Bàng cuối cùng bước vào nội thiên địa, cô bé tiểu la lỵ non nớt quay đầu lại nói một câu: "Nhân Hoàng, chúc ngài võ vận xương long." Vừa dứt lời, thấy thân hình nhỏ nhắn lóe lên, bước vào cánh cửa thời không rồi biến mất.Nhìn thấy tất cả, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên.Kỳ thực hắn có thể tiến vào nội thiên địa, ẩn trốn.

Với Hỗn Độn Châu che đậy thiên cơ, triển khai việc hấp thu Thiên Kiếp, hoàn thiện nội thế giới dung hợp với thiên địa tàn phá sau Đại Đạo, cho dù năm vị Thánh nhân tề tựu, cũng tuyệt đối không thể phá vỡ, tuyệt đối không thể đánh phá.Sau đó lợi dụng nội thiên địa thần không biết quỷ không hay để thoát ra ngoài, tránh đi những kẻ thảm hại nhất trong số quần Yêu và chúng Thánh, trốn đến một nơi an toàn, ví dụ như đại địa Nhân tộc ở Đông Hoang.

Sau đó liên kết với Thông Thiên Giáo Chủ, Minh Hà Lão Tổ, cùng Thập Nhị Tổ Vu và chúng Vu tộc, tiến hành phản sát.Nhưng mà, cho dù Hoa Dịch có năng lực đi, hắn cũng sẽ không đi.

Bởi vì ngay cả Thiên Đấu hắn còn không sợ, thì sợ gì mấy vị Thánh nhân này chứ?Ngay lập tức, Hoa Dịch chắp tay sau lưng, dưới sự nâng đỡ của Thánh lực vĩ đại, hai chân rời khỏi vách núi, từ từ bay lên cao, lơ lửng giữa trời xanh.Nhìn xuống đại địa, vạn chúng tinh thần, lúc này trong lòng hắn cảm khái.

Đã từng có lúc mình cũng là một trong vạn chúng sinh linh, nhưng giờ đây, chỉ trong vỏn vẹn một vạn năm, lại có thể coi thường chúng sinh.

Tất cả là nhờ đâu?

Thật sự hoàn toàn dựa vào Hệ thống sao?Không!

Mặc dù trong đó Hệ thống đóng vai trò then chốt, ban cho hắn cơ duyên để mạnh lên và thành Thánh, nhưng đó cũng chỉ là cơ duyên.

Điều thực sự giúp hắn trưởng thành đến độ cao này, chính là ý chí của hắn, ý chí vĩnh viễn chiến thắng mọi thứ, kiên cường không ngừng nghỉ, tự cường bất tức!Khoảnh khắc đó, Hoa Dịch càng hiểu rõ hơn, tâm linh của hắn lại một lần nữa thăng hoa, và càng trở nên cường đại hơn.Và, cũng chính trong nháy mắt đó, Hoa Dịch đã ở trên trời xanh.Lúc này đây, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương Nhị Thánh, cùng với Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, hàng trăm triệu ức Yêu tộc, đều đang ở trên trời xanh.Nhìn thấy Hoa Dịch từ từ bay lên trước mặt, Thái Thượng Lão Quân vuốt râu thở dài một tiếng: "Nhân Hoàng, cuối cùng ngươi cũng đến rồi." Nữ Oa ở một bên cũng không biểu cảm, lạnh lùng mở miệng nói: "Bản Thánh thấy thiện thi của bản Thánh ở đó, thấy ngươi đã cứu một mạng, dựa vào điểm này, bản Thánh nguyện ý ban cho ngươi một cơ hội nữa, giao ra thiện thi của bản Thánh và Đồ Vu Kiếm, đồng thời lập Thiên Đạo thề, dẫn dắt Nhân tộc vĩnh viễn hiệu trung Yêu tộc ta, bản Thánh có thể cân nhắc tha cho ngươi một con đường sống!"Bạch Y Nữ Oa, thiện thi của Nữ Oa, nếu có thể thu hồi, thì có thể hoàn thiện một cỗ phân thân khác của nàng.

Hơn nữa Nhân Hoàng quả thực thiên phú dị bẩm, hiện tại lại đang ở trong tất sát chi cục, cho nên Nữ Oa mới cố tình nói ra điều này.Nghe xong lời này, ánh mắt Hoa Dịch lóe lên, trong lòng lạnh lùng cười khẩy, cũng không nói gì, chỉ nhìn lên trời xanh, nơi có mấy người đang đứng.Nơi đó, bao gồm Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy, trên trời xanh có tổng cộng năm người.

Trong đó ba người Hoa Dịch nhận ra, đã từng giao đấu, còn hai người còn lại, đó hiển nhiên là Tây Phương Nhị Thánh. "Hừ, Tây

Phương Nhị Thánh cũng tham gia vào đại sát cục nhắm vào ta lần này!" Ánh mắt Hoa Dịch lóe lên một tia hàn mang, sau đó vẻ mặt không biểu cảm nhìn về phía họ.Quả nhiên, cảm nhận được ánh mắt băng lãnh của Nhân Hoàng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều cảm thấy da đầu tê dại, toàn thân run rẩy.Hai người tuy là Thánh nhân, nhưng lại vừa mới chứng đạo, thánh cơ còn chưa ổn định, làm sao có thể chịu đựng được ánh mắt đó, ngay cả Nữ Oa cũng cảm thấy đạo tâm lạnh buốt dưới ánh mắt của Hoa Dịch sao!? "Nhân Hoàng, đã lâu không gặp." "Chúng ta ai làm chủ nấy, mong ngài rộng lượng." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng dấy lên một trận hư ảo, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười khổ, hướng về phía Hoa Dịch chắp tay.

Chương 206

Thật ra mà nói, đối mặt với Tiên Thiên Nhân Hoàng, một vị hoàng đế của Nhân tộc, chủng tộc đứng đầu thiên hạ, thật sự không nên chọc giận, không nên chọc giận.Dù sao Tây Phương Giáo cũng cần dựa vào sự tồn tại như vậy, nhưng không có cách nào khác, hiện tại thời gian cấp bách, họ cũng bị ép phải lên thuyền rồi, bị ba vị Thánh Yêu tộc đã Dĩ Thân Dung Đạo, mạnh hơn không biết bao nhiêu lần, ép buộc, Tây Phương Nhị Thánh làm sao có thể không làm chứ!?Cảm nhận được ánh mắt băng lãnh của Nhân Hoàng, Tây Phương Nhị Thánh hơi lùi lại, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể cứng rắn đối mặt!"Xem ra, đây là hai vị Tây Phương Nhị Thánh mới thăng cấp gần đây, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề." Nhìn hai người trước mặt, tóc tai bù xù, thân hình hơi gầy gò, trông giống như khổ hạnh tăng, ánh mắt Hoa Dịch hơi lóe lên.Về Tây Phương Nhị Thánh, hắn cũng hiểu rõ phần nào.

Vào thời kỳ Phong Thần, họ đã triệt để chia rẽ Huyền Môn, làm suy yếu Huyền Môn.

Đến thời kỳ Tây Du, họ đã dùng một trận Tây Thiên thỉnh kinh để đón chào sự hưng thịnh thật sự của Phật Giáo Tây Phương.Lão Tử xuất Tây Quan Hàm Cốc, tử khí đông lai tám vạn dặm, hóa hồ vi Phật, xét ở một ý nghĩa nhất định, cũng là đã hạ một nước cờ sai lầm, trực tiếp giúp đỡ sự hưng thịnh của Tây Phương Giáo của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.Nhưng dù thế nào đi nữa, điều đó có nghĩa lý gì đâu.

Tây Phương Nhị Thánh dám đối địch với ta, thì Hoa Dịch có quyền chém chết họ!Lúc này đôi mắt Hoa Dịch tràn ngập ý chí chiến đấu, hiện tại hắn muốn giết Thánh!Trong khoảnh khắc, trên dưới trời xanh, vạn chúng mây biển, phong vân dũng, ức vạn tinh thần, vũ trụ

hùng vĩ do Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận cấu thành, hòa cùng mây biển, thật sự tạo thành một bức tranh tuyệt đẹp, như mộng như ảo.Trong đó vô số Tiên Thiên Linh Bảo lơ lửng giữa vạn chúng tinh thần, khiến uy lực của Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận càng thêm mạnh mẽ!Tuy nhiên, lúc này đây, đối mặt với Ngũ Thánh tề tựu, Hoa Dịch không nói bất kỳ lời nào, vẻ mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm, giống như nhìn một khối đá bên đường, một khối đá thử vàng vậy.Tiên Thiên Ngũ Thánh?

Ha ha, trong mắt ta, chỉ là một khối đá thử vàng mà thôi!

Ý chí chiến đấu của Hoa Dịch bùng nổ mạnh mẽ, sóng năng lượng hùng vĩ từ trên người hắn tứ tán ra.Cảm nhận ý chí chiến đấu ngập trời ập đến, sắc mặt tất cả các Thánh nhân Tiên Thiên đều biến đổi.

Hàng trăm triệu ức vạn tinh thần trong Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cũng là hàng trăm triệu ức vạn Yêu tộc, đều đồng loạt sắc mặt tái nhợt, thậm chí có kẻ còn phun ra một ngụm tiên huyết.Tinh thần thổ huyết, máu nhuộm trời xanh.

Hoa Dịch, chỉ bằng một đạo khí thế, đã có ý chí chiến đấu lớn đến vậy, vậy nếu dốc toàn lực ra tay thì sẽ thế nào!?Lúc này, mọi ngôn ngữ đều thừa thãi, chư Thánh cũng biết tuyệt đối không được cho Tiên Thiên Nhân Hoàng có thời gian phản ứng, phải dốc toàn lực ra tay, phải dốc toàn lực tru sát Tiên Thiên Nhân Hoàng!"Chư vị đạo hữu, ra tay càng nhanh càng tốt, trước khi các thế lực bên ngoài phát hiện ra." Kèm theo tiếng hô của Thánh nhân Nữ Oa, Thái Thượng và Lão Tử nhìn nhau một cái, không chút do dự, dẫn đầu ra tay tấn công Hoa Dịch.

Trong khoảnh khắc, mây biển cuồn cuộn, như sóng lớn dữ dội, uy áp nghẹt thở ập về phía Hoa Dịch.Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên tỏa ra thần quang rực rỡ.

Đặc biệt là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, vốn là do Phủ Bàn Cổ hóa thành, có lực sát phạt Tiên Thiên đứng đầu, thậm chí còn trên Thị Thần Thương của Hoa Dịch.Hàng ức vạn tia sáng hùng vĩ cuộn về phía Hoa Dịch, thậm chí từ trên xuống dưới, từ trái sang phải, dày đặc, từ bốn phương tám hướng.Khoảnh khắc đó, ngay cả Thiên Đấu cũng bị xuyên thủng!Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, kim sắc thần quang từ trên đó khuếch tán ra, giống như từng gợn sóng trên mặt nước, sau đó những gợn sóng đó trong nháy mắt biến thành bài sơn đảo hải, sơn hô hải khiếu, nhấn chìm mọi thứ trước mắt!Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, Tiên Thiên sát khí Bàn Cổ Phiên, một công kích, một phòng thủ, quả thực thiên hạ vô địch!Tuy nhiên, mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, chỉ thấy Nữ Oa sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lộ hàn quang, từ trên trời xanh, Tiên Thiên đệ nhất Chí Bảo Hỗn Độn Chung, trong nháy mắt giáng xuống vô số Hỗn Độn Chi Quang.Giống như một cột trụ trời, trong khoảnh khắc trấn trụ toàn bộ Hoa Dịch, khiến hắn không thể nhúc nhích.Tiên Thiên Chí Bảo này là Nữ Oa mượn từ tay Đông Hoàng Thái Nhất.

Lúc này Hỗn Độn Chung trong tay Nữ Oa, càng bùng phát uy năng Tiên Thiên chi binh!Hỗn Độn Chi Quang từ trên trời giáng xuống trong nháy mắt trấn trụ Hoa Dịch, Thái Cực Đồ lại phát ra từng đợt sóng lớn dữ dội, vô số tia sáng sát phạt từ Bàn Cổ Phiên tỏa ra cấp tốc bắn về phía Hoa Dịch.Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo phối hợp công phạt lẫn nhau, quả thực là vô giải khả kích, không ai có thể địch nổi.

Một cảnh tượng vốn căn bản không thể xuất hiện trong lịch sử Hồng Hoang, lại trong khoảnh khắc diễn ra trước mắt Hoa Dịch.Đây là trận đại sát cục thứ nhất!Nhưng mọi thứ chỉ mới bắt đầu.

Ngay lập tức, thấy trong vạn chúng tinh thần, Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm hồi phục, và Yêu Đế Đế Tuấn đích thân chủ trì Chư

Thiên Tinh Đấu Đại Trận.Hàng ức vạn triệu quần Yêu, phát động Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận vô thượng.

Vô số hằng tinh, hành tinh, siêu tinh hướng về phía Hoa Dịch bị nhấn chìm trong sóng lớn dữ dội của Thái Cực Đồ mà va chạm tới, bùng phát từng trận từng trận vũ trụ bạo tạc kinh thiên động địa!Vô số khe nứt không gian xuất hiện, trong một mảnh không gian, thiên địa trong nháy mắt vỡ nát, năng lượng dư ba vô tận hóa thành sóng xung kích va chạm vào bốn phía, va chạm vào trận phòng ngự do vô số Tiên Thiên Linh Bảo cấu thành.Dưới uy áp của sức mạnh hùng vĩ, toàn bộ dãy Côn Luân Sơn mạch đều chấn động không ngừng, dường như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Không!

Nếu không phải Yêu tộc quan tâm đến Tiên Thiên Dao Trì, dùng Tiên Thiên đại trận phong tỏa và gia trì, thì tổ mạch Hồng Hoang đã sớm băng phôi rồi.Lúc này toàn bộ dãy Côn Luân Sơn mạch đã sớm sụp đổ, thậm chí toàn bộ thế giới Hồng Hoang cũng sẽ không còn tồn tại.

Đây là đại sát cục thứ hai!"Mau, chống đỡ, mọi người chống đỡ!" "Thật đáng sợ, lực lượng thật kinh khủng, nhiều Thánh nhân cùng công kích, e rằng Nhân Hoàng đó, có chết cũng không thể chết thêm được nữa đâu!!!" Vô số Yêu tộc dốc sức chống đỡ đại trận, vẻ mặt kinh hãi.

Lúc này ngay cả Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng trợn to đôi mắt yêu, chết sững nhìn chằm chằm những cảnh tượng trong đại trận. "Đệ tam sát cục!" Ngay lập tức, đúng lúc đó, Thái Thượng Lão Quân lớn tiếng hô, sau đó ngẩng đầu phất tay áo.

Tất cả Tiên Thiên Linh Bảo đều phát ra quang mang, bùng phát ra một kích mạnh nhất.Cùng lúc đó, Thái Thượng cũng ngưng tụ pháp

lực cao thâm, tập trung toàn bộ tu vi và Thánh lực vào lòng bàn tay, sau đó tung ra.Trong khoảnh khắc, hàng ức vạn quang mang, thậm chí có thể trong nháy mắt hủy diệt toàn bộ hằng vũ!Nữ Oa, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vậy.

Sát Trận Đồ, Âm Dương Sinh Tử Kính, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Hồng Tú Cầu, Thất Bảo Diệu Thụ, và một loạt các Tiên Thiên Linh Bảo khác đều tung ra công kích tuyệt cường, kèm theo Thánh lực tuyệt cường của bốn vị Thánh nhân.Lúc này đây, không trung, đại địa, vũ trụ, Côn Luân Sơn, đều tràn ngập sự phá hoại và hủy diệt vô tận.

Có thể nói, công kích lần này sẽ vượt xa Vạn Tiên Trận mà Thông Thiên đã sử dụng vào cuối thời kỳ Phong Thần, đạt đến mức vô tiền khoáng hậu chân chính.Đệ tam sát cục đã hình thành, muốn dùng Thánh lực tuyệt cường, dùng vô số Tiên Thiên Linh Bảo, một lần tiêu diệt Nhân Hoàng trước mắt.Không để Nhân Hoàng, có một chút xíu chỗ trống nào để phản kháng. "Đệ tứ sát cục, cục diện cuối cùng, Thánh nhân chi cục!" Trong khoảnh khắc này, đệ tứ sát cục Thánh nhân chi cục cũng đã đến.

Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương Nhị Thánh, tất cả đều trong khoảnh khắc này ngưng tụ pháp lực hùng vĩ, tất cả đều tung ra một kích gần như toàn lực, liều chết! Ngay lập tức, năm đạo Thánh lực tề tựu, trong nháy mắt oanh kích vào trong trận đại bạo tạc đang không ngừng cuồn cuộn, trong nháy mắt lại khởi đầu một trận đại tịch diệt càng thêm kinh thiên động địa và hủy thiên diệt địa.Không gian vặn vẹo, không ngừng vỡ nát, lộ ra vô tận Hỗn Độn Hư Không.Công kích mạnh mẽ như vậy, khiến trước mắt, ngay cả cường giả như Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất cũng phải hít một ngụm khí lạnh.

Trên Tử Tiêu Thiên, Đạo Tổ Hồng Quân cũng theo dõi sát sao

cảnh này, xem rõ sự phát triển và kết quả của bốn cục diện.Trước mắt, năng lượng vô tận đang tràn ngập, trong nháy mắt nhấn chìm Tiên Thiên Nhân Hoàng.

Không chỉ không còn tăm hơi, thậm chí trong nháy mắt có thể đã hóa thành tro bụi tan biến cũng không chừng.Dư ba của đại tịch diệt khuếch tán ra, hóa thành sóng lớn dữ dội, va chạm vào Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, cùng với trận tường do ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, vô số Tiên Thiên Linh Bảo hình thành.Khoảnh khắc đó, cho dù năm vị Tiên Thiên Thánh nhân cũng không thể không dốc toàn lực liên thủ phòng ngự, chống đỡ uy áp sóng lớn hùng vĩ khủng bố khiến người ta nghẹt thở và xung kích dữ dội.Chỉ riêng dư ba đã như vậy, đáng sợ đến thế, thì vị Tiên Thiên Nhân Hoàng nằm ở trung tâm đại tịch diệt, chắc chắn đã chết không thể chết thêm được nữa.

Chư Thánh đều nghĩ vậy, vẻ mặt hồng hào.Đã có thể xác định, kế hoạch đã thất bại!Nhưng, trong khi vụ nổ vẫn đang tiếp diễn, sóng xung kích khổng lồ quét ngang mọi thứ trước mắt một cách tàn bạo.

Ngay cả Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận mạnh mẽ chưa từng có do ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, vô số Tiên Thiên Linh Bảo, mười vạn ức, trăm triệu vạn ức Yêu tộc cấu thành, cũng trong khoảnh khắc này chấn động dữ dội, dường như không thể chịu đựng được uy áp sóng lớn vô song.Tuy nhiên, trong khi năm vị Thánh nhân và ức vạn triệu Yêu quân đang dốc sức chống đỡ dư ba của xung kích, thì trong khi sự tịch diệt kinh khủng với sức nóng rực rỡ vàng óng, có thể trong nháy mắt hủy diệt cả thế giới, đang không ngừng khuếch tán...Bỗng nhiên từ trong sự tịch diệt tràn ngập năng lượng hỗn loạn vô cực, truyền ra một giọng nói, một giọng nói vô cùng lạnh nhạt. "Chỉ vậy thôi sao?" "Hahahaha, Tiên Thiên Nhân Hoàng cuối cùng cũng chết rồi!" Lúc đó, Đông Hoàng Thái Nhất đang cười ha ha, trong lòng sung sướng không nói nên lời.

Nhưng khi nghe thấy giọng nói lạnh nhạt đó của Hoa Dịch, sắc mặt hắn bỗng nhiên đại biến!Không chỉ Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, tất cả đều trong khi nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt vô cùng quen thuộc đó, sắc mặt đều sững sờ.Sau đó trong nháy mắt khiến tất cả chư Thánh đang chống đỡ năng lượng xung kích, đều cùng lúc, kinh ngạc ngẩng đầu. "Trời đất!" Giây lát tiếp theo, lại một trận tiếng nói băng lãnh thấu xương, sau đó!"Kiếp Quang!" Nhanh như chớp, thấy một đạo cực quang trắng như tuyết từ trong đại tịch diệt bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua đại tịch diệt, cắt đứt tất cả sóng lớn dữ dội đang cuồn cuộn.Cực quang trắng như tuyết giống như một sợi chỉ trắng, chỉ cần quét nhẹ một cái, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận của không gian vĩnh cổ đã bị xé toạc một vết nứt.

Từ vết nứt đó lộ ra bầu trời xanh biếc.Cực quang cắt đứt mọi thứ, bất kể là đại địa hay trời xanh, thậm chí cả thời gian và không gian.

Vật sắc bén nhất thế giới Hoang Đế không chút tỳ vết, trong tay Hoa Dịch đã thể hiện thần uy vượt xa kẻ tiền nhiệm.Chỉ trong chốc lát, toàn bộ dãy Côn Luân Sơn mạch, đã bị cắt đôi một cách gọn gàng, bề mặt vết cắt hiện lên một mặt gương hoàn hảo.Trên đó phong vân dũng, mây biển chảy ngược, giống như biển lớn bị tách ra, rồi đổ ngược lên trên, vô cùng hùng vĩ. "Chết tiệt, phải chạy trốn, mau!

Mau thúc giục Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, hợp lại đại trận!" Nhìn thấy cảnh này, Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi thất sắc, mắt đỏ ngầu.

Vô số Yêu tộc vội vàng thúc giục mười vạn ức Tinh Thần Phiên, để sửa chữa Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận.Cực quang trắng như tuyết quét qua một cái, trận pháp khiến vô số Yêu tộc tử thương, bị phân thành hai nửa, hình thần câu diệt, thậm chí ngay cả cơ hội trọng nhập Lục Đạo Luân Hồi cũng không có.Vậy thì, Thượng Thương

Kiếp Quang, vật sắc bén nhất thế giới Hoang Đế không chút tỳ vết, có thể phá hủy mọi thứ đã biết và chưa biết trước mắt!Nhưng dù sao đi nữa, dưới sự nỗ lực sửa chữa của Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn, cùng vô số Yêu tộc, Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị quét thành hai nửa cuối cùng cũng hoàn toàn được sửa chữa.

Tuy nhiên, từ trong đại tịch diệt do cực quang trắng bắn ra, lại truyền đến một giọng nói lạnh nhạt. "Chạy sao?"Giọng nói vô cùng nhàn nhạt, lạnh nhạt, tràn ngập sự khinh miệt và bất cần.

Sau đó, trong giây lát tiếp theo!"Luân Hồi!" Đại tịch diệt khổng lồ đang khuếch tán ra bốn phương tám hướng, nhưng trong khoảnh khắc đột ngột, năng lượng khuếch tán đó lại một lần nữa co rút lại, sau đó hội tụ thành một điểm, một điểm đen kịt!

“Nếu như thật sự chỉ có bấy nhiêu, cái gọi là tất sát chi cục này... thật khiến ta thất vọng.” Một giọng nói đạm mạc từ bên trong truyền ra, nghe có vẻ vô cùng thất vọng.

Ngay sau đó, tại điểm đen đang cực độ thu hẹp kia, đột nhiên xuất hiện một luồng kim quang.

Ánh kim quang càng lúc càng lớn, giống như xé tan bóng tối, phá tan màn đêm.

Rồi trong luồng ánh sáng vàng rực rỡ ấy, một bóng hình vĩ ngạn hiện ra.

Chứng kiến cảnh này, lại nghe thấy giọng nói cực kỳ lãnh đạm kia, sắc mặt của đám Thánh nhân dần chuyển từ kinh ngạc sang kinh hãi.

Ngay lập tức, trong vòng xoáy đại tịch diệt hỗn độn đầy bạo ngược và khủng bố đang không ngừng nổ tung, một đạo hắc ám u ám đột nhiên xuất hiện, bắt đầu thôn phệ năng lượng xung quanh, thu

gom và nuốt chửng toàn bộ dư chấn của vụ nổ lớn vô tận.

Chương 207

Cảnh tượng đó trông như thiên thú thực nhật (thần thú nuốt mặt trời).

"Làm sao có thể?!" Bên trong Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, ngũ vị Thánh nhân, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất và chúng yêu tộc đại quân thảy đều há hốc mồm, không thể tin nổi.

Sau đó, từ trong bóng tối đang dần khuếch tán ra ngoài, cùng với ánh nắng vàng rực rỡ, một bóng hình vĩ ngạn như thần linh chậm rãi bước ra!

Nhìn thấy bóng hình trong ánh kim quang huyền ảo ấy, chư vị Thánh nhân đều đại biến sắc mặt!

Giữa đại tịch diệt vốn bị thu nhỏ thành một điểm, bỗng tỏa ra kim quang rực rỡ vô cùng, có thể chiếu sáng cả vũ trụ.

Một bóng hình vĩ ngạn, giữa sự giao thoa của bóng tối và kim quang, theo từng bước chân, ngày càng hiện rõ.

Lúc này, mắt trái Hoa Dịch màu vàng, mắt phải màu xanh băng, mái tóc dài màu tím bay múa không cần gió.

Gương mặt lãnh tuấn thần kỳ, thân hình vĩ ngạn, quanh thân tràn ngập ngọn lửa giao thoa giữa sắc vàng và sắc băng.

Hắn dùng ánh mắt đạm mạc nhìn đám Thánh nhân, rồi vô cảm lắc đầu.

"Nếu như đây là toàn lực, là tất sát chi cục mà các ngươi tận tâm kiệt lực bày ra, thì quả thật khiến ta quá thất vọng." Lúc này, Hoa Dịch mặt đầy đạm mạc, chu thân phát ra những dao động kinh khủng khiến cả Thánh nhân cũng phải ngạt thở.

"...!!!!" Tây phương nhị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn đến ngây người.

Nhìn thấy cảnh này, bọn họ bắt đầu hối hận, không, là thật sự hối hận rồi!

Dưới đại tịch diệt như vậy, kẻ khác sớm đã tan xương nát thịt, vậy mà Tiên Thiên Nhân Hoàng lúc này lại chẳng hề hấn gì, thực lực của hắn nhất định vượt xa tưởng tượng.

Lúc này, ba vị Thánh nhân còn lại là Thái Thượng, Nguyên Thủy và Nữ Oa cũng có sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Các ngươi có biết không?

Trong mắt ta, các ngươi đều là sâu kiến, lũ sâu kiến ti vi, lũ sâu kiến đáng thương, lũ sâu kiến không tự lượng sức mình." Được rồi, chỉ một câu nói cùng ánh mắt đạm mạc kia đã khiến chúng thánh sắc mặt cực kỳ âm trầm.

Trong lòng bọn họ tràn đầy nộ hỏa vô tận, nhưng đồng thời, một tia dự cảm bất tường cũng âm thầm nảy sinh.

Cảm giác bất tường ấy theo thời gian càng lúc càng lớn, dần dần nhấn chìm nộ hỏa ban đầu, chuyển hóa thành những đợt sóng kinh hoàng.

Giữa sự giao thoa của kim quang và hắc ám, Hoa Dịch từng bước chậm rãi bước ra từ vụ nổ lớn, sắc mặt thản nhiên nói: "Thiên hạ vạn vật, hết thảy năng lượng đều không ngoài Thái Âm và Thái Dương.

Thánh lực các ngươi tuôn ra đều được hình thành từ hai loại năng lượng này, đã như vậy, làm sao có thể thắng được ta?" Hắn nhìn tất cả trước mắt, nhìn những gương mặt vốn đắc ý bày ra sát cục nay lại biến thành không thể tin nổi, Hoa Dịch có chút cảm thán lắc đầu.

Hắn đã trở nên mạnh mẽ đến mức này, đòn tấn công tuyệt sát mà

chư thánh coi là tất tử (phải chết) trong mắt hắn chẳng khác gì gà đất chó sành.

Vọng nhìn cảnh tượng trước mắt, Hoa Dịch đạm mạc lắc đầu biểu thị sự thất vọng, nhưng ngay giây tiếp theo, sắc mặt hắn ngưng tụ, trực tiếp hướng về phía trước tung ra một quyền toàn lực, không hề có dấu hiệu báo trước!

Kim dương rực rỡ tỏa ra vạn trượng hào quang, dường như có thể chiếu sáng cả chân trời.

Bầu trời, đại địa, dãy núi Côn Luân, thậm chí ngay cả vũ trụ bao la do Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận hình thành, trong phút chốc đều bị sắc vàng rực rỡ bao phủ.

Giữa kim quang, tóc tím của Hoa Dịch tung bay, hỏa diễm vàng và băng giao nhau, sức mạnh Tiên Thiên Hạo Nhiên Thái Dương tức khắc bùng phát, cộng thêm việc vận chuyển vô thượng tuyệt học Hồng Mông Tạo Hóa Quyết, uy lực trong khoảnh khắc tăng lên gấp hàng triệu lần!

Một vầng thái dương kim sắc rực rỡ hiện ra giữa không trung, huyền ảo vô cùng, chiếu diệu thế giới, uẩn hàm sức mạnh Tiên Thiên Thái Dương vô song, tượng trưng cho hy vọng và tân sinh.

Nhưng dưới luồng kim quang chiếu sáng vũ trụ Hồng Hoang ấy, một nguồn năng lượng khủng bố khiến người ta kinh hãi tột độ đang cấp tốc khuếch tán và bùng nổ.

"Không thể nào!!!" Lúc này, bao gồm cả Nữ Oa, chư thánh trước mặt kinh hãi nhận ra, một quyền kim quang rực rỡ của Nhân Hoàng còn mạnh hơn cả đòn tấn công toàn lực khi bọn họ liên thủ, mạnh hơn không chỉ một chút!

"Trước mặt ta, đòn tấn công của các ngươi thậm chí không bằng

thiên kiếp!" Hoa Dịch lạnh lùng lên tiếng, sau đó Kim Sắc Thái Dương Thần Quyền tức khắc bùng nổ.

Oành!!!

Trong khoảnh khắc, một luồng sóng cuồng nhiệt, ánh sáng khổng lồ bùng phát ra tứ phương tám hướng, xuyên thấu bóng tối, bắn phá đại tịch diệt, lan đến cả vũ trụ Hồng Hoang.

"Mau, mọi người liên thủ phòng ngự!!" Không ai ngờ được Nhân Hoàng lại mạnh đến thế, phải biết rằng bọn họ đều đã thực lực đại tăng, lấy thân dung đạo!

Cơn sóng dữ màu vàng ập tới, cùng với sự bùng phát của Tiên Thiên Thái Dương, cảnh tượng đó giống như lúc thiên địa sơ khai giữa hư không hắc ám hỗn độn, vạn vật bắt đầu nảy nở.

"Hự!" "Phụt!!" Hỗn Độn Chung thất sắc rung chuyển không thôi, dường như có thể bị đánh bay bất cứ lúc nào.

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên cũng tương tự.

Chỉ trong một hiệp ngắn ngủi, ngũ vị Thánh nhân đều thổ ra một ngụm thánh huyết, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc mặt càng thêm kinh hãi và tái nhợt.

"A!!" "Oa Hoàng đại nhân!" Dưới sự chiếu diệu của kim dương khổng lồ, vô số yêu tộc tro bay yên diệt.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, một quyền đơn giản đã khiến thế lực Yêu tộc giảm đi đại bán.

"Khốn kiếp, sao hắn lại mạnh như vậy!!" Lúc này, Thánh nhân Nữ Oa nghiến răng nghiến lợi, trong thánh mâu đầy vẻ không thể tin nổi.

Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận không ngừng rung chuyển kịch liệt,

vô số tiên thiên linh bảo cũng đang phát ra thần quang rực rỡ.

Dưới ánh kim dương vô tận, hết thảy trước mắt đều như băng tuyết gặp nắng gắt mà tan chảy.

Ngay sau đó, kim quang biến mất, chư thánh mới thở phào một hơi.

Nhưng đúng như câu nhân quả tuần hoàn báo ứng không sai, giống như lúc nãy bọn họ vây công Hoa Dịch, hắn đâu chỉ tung ra một chiêu Thái Dương Thần Quyền đơn giản như vậy?

Ngay lập tức, khi mấy tôn Thánh nhân còn chưa kịp thở dốc, Hoa Dịch lật tay tung thêm một chưởng, hống lên: "Thái Âm Thánh Chưởng!" Kim quang vừa đi, hắc ám lại hiện.

Có quang minh tất có hắc ám, kim sắc và tất hắc giao nhau tổ thành vô tận hỗn độn.

Uỳnh!!!

Hỗn Độn Chung không ngừng rung động, phát ra tiếng kêu ong ong, từng luồng hỗn độn chi lực phát ra để chống lại bóng tối vô tận.

Chương 208

Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và các tiên thiên chí bảo khác cũng như vậy.

Nhưng tiên thiên chí bảo có thể chống đỡ, còn vô số tiên thiên linh bảo khác thì sao?

Cho dù tiên thiên linh bảo dưới sự thôi thúc của ngũ vị Thánh nhân cũng có thể cầm cự, nhưng còn lũ Yêu tộc kia thì sao?

"A!!!" "Oa Hoàng!!" "Ta không cam lòng!!" Bóng tối vô tận nhấn chìm hết thảy, phàm là nơi bóng tối đi qua, mọi thứ đều biến mất không còn dấu vết, xóa sạch mọi sự hiện hữu trên thế giới.

Có những yêu tộc thậm chí còn chưa kịp nói hết câu đã hoàn toàn tiêu tán.

Hoa Dịch chỉ bằng hai chiêu đơn giản đã khiến ngũ thánh nếm đủ đau khổ.

Đông Hoàng Thái Nhất nhờ có Hỗn Độn Chung bao phủ lấy mình và Đế Tuấn mới thoát được một kiếp.

Nhưng lúc này, vô số yêu quân tổn thất thảm trọng, không còn dáng vẻ khí thế hung hăng như trước.

Bầu trời bao la, biển mây cuồn cuộn, vô tận tinh tú rơi rụng, ánh sáng của tiên thiên linh bảo ảm đạm đi.

Sau khi trải qua thiên kiếp tẩy lễ, ngưng luyện Thái Âm U Huỳnh, Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Chi Khu, Hoa Dịch đã trưởng thành đến một độ cao không tưởng.

"Hóa ra ta đã mạnh đến mức này." Đứng trên cao không, Hoa Dịch diện sắc đạm mạc, phảng phất như một vị Đại Đạo Chúa Tể thực

thụ.

Thánh nhân?

Trước mặt hắn, Thánh nhân chỉ là sâu kiến, như búp bê bằng sứ, chỉ cần bóp nhẹ là nát.

Lúc này, cùng với sức mạnh Thái Âm và Thái Dương luân chuyển, Hoa Dịch bước đi trên những gợn sóng năng lượng, ánh mắt đạm mạc nhìn những vị Thánh nhân kia.

"Các ngươi biết mình là gì trước mặt ta không?" Trên gương mặt thần tuấn đầy vẻ khinh miệt, mái tóc tím tung bay, Hoa Dịch lãnh tuấn nói: "Giống như lúc nãy ta đã nói, các ngươi trước mặt ta chỉ là sâu kiến.

Tự xưng là Thánh nhân, tự cao cao tại thượng, miệt thị hết thảy, nhưng thực ra chẳng là gì cả, chí ít là trước mặt ta." Dứt lời, một cây trường thương đầy huyết sắc xuất hiện trong tay, Hoa Dịch đạm mạc nhìn những kẻ gọi là Thánh kia.

"Đó mới thực sự là nam nhân chứ!!" Trường thương đỏ rực lấp lánh, Nhân Hoàng vĩ ngạn chí cao vô thượng.

Ở bên trong Nội Thiên Địa, Tây Vương Mẫu nhìn tất cả như một thiếu nữ hâm mộ, gương mặt ửng hồng.

Thật sự là không sai, trên đời này, ngoại trừ Tiên Thiên Nhân Hoàng ra, còn ai xứng với hai chữ nam nhân?

Trước mắt nàng, ngoại trừ Nhân Hoàng thì không ai xứng cả!

"....." Một lúc lâu sau, Kim Sí Đại Bàng và Thủy Kỳ Lân đều không nói gì, duy chỉ có Bạch Y Nữ Oa mặt đầy phức tạp, nhìn bản tôn của mình đang chật vật như thế, trong lòng quả thật là ngũ vị tạp trần.

Bầu trời chậm rãi lóe lên kim quang, ánh sáng của Thái Dương Thần Quyền vẫn chưa tan hết.

Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương, từng bước từng bước chậm rãi tiến về phía những vị Thánh nhân kia.

Hôm nay, hắn muốn đồ Thánh!

"Mau, phòng ngự, làm tốt toàn bộ phòng ngự!!" Một lúc sau, mấy vị Thánh nhân mới từ kinh ngạc phản ứng lại.

Nữ Oa bị thương nhẹ hơn, nhan sắc dính máu hét lớn: "Mau, mọi người làm tốt phòng bị, Thái Thượng đạo hữu mau dùng Thái Cực Đồ của ngươi!!" "!!!!" Nghe vậy, Thái Thượng Lão Quân nhanh tay lẹ mắt, lập tức sử dụng tiên thiên chí bảo Thái Cực Đồ, thu toàn bộ yêu tộc vào bên trong để tránh bị Nhân Hoàng làm tổn thương thêm lần nữa.

Có lẽ hành động này có chút dư thừa, nhưng đám yêu tộc kia không thể không chăm sóc, đó là đạo thống của Yêu tộc hiện giờ!

Tức thì, Thái Cực Đồ tỏa ra vô số hào quang kim sắc, phàm là yêu tộc được tắm mình trong kim quang đều bị thu vào trong.

Thái Cực Đồ vốn là chí bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, bên trong tự thành một mảnh thiên địa, có diệu dụng tương tự Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thời Phong Thần, nó từng được dùng để diệt sát nhị thái tử của Thương Vương là Ân Hồng.

Nhốt hắn vào trong Thái Cực Đồ rồi dùng sức mạnh hạo đại để nghiền nát.

Nhanh chóng, vô số đại quân yêu tộc đều bị thu vào Thái Cực Đồ, bao gồm cả Đông Hoàng Thái Nhất và Yêu Đế Đế Tuấn.

Làm xong mọi chuyện, Thái Thượng Lão Quân càng thêm thận trọng nhìn về phía trước, nơi Tiên Thiên Nhân Hoàng đang hóa thành một đạo huyết sắc phong mang lao tới.

Kim sắc, xanh băng và huyết sắc giao thoa, một đòn quan tuyệt thương khung!

"Mau, phòng ngự, phòng ngự, mọi người toàn lực phòng ngự!!" Đông Hoàng Thái Nhất liều mạng gào thét, đồng thời dốc sức thôi động tiên thiên chí bảo kia.

Thần khí chí cao vô thượng, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung từ trên trời tỏa xuống vạn trượng hào quang thất sắc, bao phủ lấy tất cả Thánh nhân, bảo hộ thật chặt chẽ.

Trên trời dưới đất, từ bốn phương tám hướng, vô số tiên thiên linh bảo cũng cấp tốc bay về, vừa hình thành một cái mai rùa phòng ngự tuyệt đối, vừa chuẩn bị công thủ kiêm bị.

Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận, dưới tác dụng của mười tỷ Tinh Thần Phiên, cũng không cần yêu quân thao túng nữa, nó tự chủ hấp thụ sức mạnh của vũ trụ bao la và chư thiên tinh tú, hình thành một đại trận phòng ngự tuyệt địa.

Trong cái "mai rùa" ấy, Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn gương mặt dữ tợn gào lên: "Nhân Hoàng, hôm nay không phải ngươi chết thì là ta tử!

Đến đây, chiến một trận thống khoái đi!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng bên cạnh nghe vậy thì mặt mày mếu máo.

Ngươi liều mạng chứ ta không muốn liều mạng a, sao bỗng dưng thành ngươi chết ta tử rồi, biết thế lúc đầu chẳng cứu Yêu tộc làm gì.

Thuyền nát, đúng là lên nhầm thuyền nát rồi!!

Nhưng lúc này, Tây Phương nhị thánh Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề

không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa, vì Tiên Thiên Nhân Hoàng tay cầm Thí Thần Thương đã vọt tới.

Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương, giữa ngọn lửa vàng và xanh băng giao nhau lại phủ thêm một tầng huyết diễm, ba sắc thái giao hòa nhìn đẹp đẽ đến lạ kỳ.

Bầu trời rực sắc Kim - Huyết - Lam, trong khoảnh khắc nở rộ một đóa huyết liên hoa mỹ lệ.

Rồi từ trong đó, Hoa Dịch từ trên trời giáng xuống, Thí Thần trường thương bùng phát phong mang vô hạn.

Một đạo huyết mang xuyên thấu thiên địa, đồng thời tam trọng thánh lực Thái Âm, Thái Dương, Hỗn Độn giao thoa, dường như có thể hủy diệt tất cả!

Chương 209

Nhìn đạo huyết sắc phong mang sắc bén như thể xuyên thấu thế giới kia, ngũ vị Thánh nhân đại biến sắc mặt, Nữ Oa lại hét lớn một tiếng: "Tam bảo hà dĩ, lập túc tiên thiên, vạn pháp bất diệt!" Được rồi, một câu nói này khiến năm tôn Thánh nhân đồng thời phát uy, toàn lực thôi động ba đại tiên thiên chí bảo cùng vô số tiên thiên linh bảo.

Giây tiếp theo, cùng với huyết sắc phong mang, Hoa Dịch cầm Thí Thần Thương trực tiếp chém xuống.

Bầu trời bị bổ làm đôi một cách tự nhiên, lúc này ngay cả Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận cũng không chịu nổi uy lực của một thương này.

Trường thương sắc bén chém ngang lên cái "mai rùa" do ba đại tiên thiên chí bảo và vô số tiên thiên linh bảo của năm tôn Thánh nhân hình thành, phát ra tiếng nổ vang động trời đất, điếc tai nhức óc.

Trong phút chốc, toàn bộ dãy núi Côn Luân trải dài hàng tỷ dặm đều rung chuyển mạnh mẽ, dường như muốn sụp đổ.

Nhưng tiên thiên chí bảo, sở dĩ được gọi là tiên thiên chí bảo, chính là vì có uy năng vô thượng để khai tịch thế giới, trấn áp Hồng Hoang.

Cảm thụ được cự lực từ nhát thương kia, năm tôn Thánh nhân thảy đều biến sắc, nhưng dù sao cũng đã phòng ngự trụ được.

Tuy nhiên, đòn tấn công của Hoa Dịch đâu chỉ có bấy nhiêu.

"Hừ, đâm không thủng sao?" Nhìn Thí Thần Thương sắc bén bị cái "mai rùa" kia đẩy văng ra, Hoa Dịch hừ lạnh một tiếng, lại tung ra một chiêu hồi mã thương, đập mạnh vào hộ tráo phòng hộ.

Cùng lúc đó, một chiếc hồ lô màu đỏ phía sau Hoa Dịch bay ra, tuôn ra hàng triệu hạt tiên thiên hồng sa, chính là tiên thiên thượng phẩm linh bảo Cửu Cửu Tán Hồn Hồ!

Vô số hồng sa như châu chấu, mây đỏ dày đặc che lấp bầu trời, bao vây lấy năm tôn Thánh nhân bên trong mai rùa.

Mỗi một hạt hồng sa dưới pháp lực hạo đại của Hoa Dịch đều lao thẳng vào cái mai rùa ấy.

Dưới sự thao túng pháp lực đến mức ngạt thở của Hoa Dịch, mang theo sức mạnh Tiên Thiên Thái Âm Thái Dương cùng sát khí vô tận của Thí Thần Thương, hàng triệu hạt hồng sa mỗi hạt đều tương đương với sức mạnh có thể kích xuyên Hồng Hoang, đồng loạt va chạm vào mai rùa, khiến năm tôn Thánh nhân bên trong chịu đủ hành hạ.

Uỳnh!!

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung không ngừng rung động trước sự va chạm của hàng triệu hạt hồng sa.

Bên trong mai rùa, năm tôn Thánh nhân nghiến răng nghiến lợi.

Cửu Cửu Tán Hồn Hồ không đáng sợ, nhưng được thao túng bởi Tiên Thiên Nhân Hoàng thì thật đáng sợ.

Dưới tay hắn, linh bảo này có thể bộc phát uy lực của tiên thiên chí bảo, làm sao mà chống đỡ nổi!

Nhưng thủ đoạn của Hoa Dịch không chỉ có vậy.

Hắn dang tay ra, một bức Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong khoảnh khắc bành trướng, bao trùm lấy cái mai rùa kia từ tám hướng.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ tỏa ra kim quang rực rỡ dưới sự điều khiển của Thái Thượng, nếu không đã bị Sơn Hà Xã Tắc Đồ hút

vào rồi.

Chứng kiến cảnh đó, đôi mắt xanh băng và vàng của Hoa Dịch lóe lên, tóc tím bay múa.

Từ trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay ra vô số tiên thiên xích sắt, phong tỏa hoàn toàn cái mai rùa ngoan cố kia, muốn kéo nó vào trong!

Bên trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ là Thanh Tịnh Lưu Ly Bình đang phun trào ba mươi ba đạo tiên thiên cấm chế.

Đã chư thánh có thể dùng pháp bảo tổ hợp, vậy tại sao Hoa Dịch lại không thể?!

"Hỏng bét, Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Tiên Thiên Nhân Hoàng muốn kéo tất cả chúng ta vào trong đó!

Mau, chư vị đạo hữu mau phát lực, một khi bị kéo vào Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tất cả sẽ tiêu đời!!" Nhìn cảnh này, Nữ Oa bên trong mai rùa đại kinh thất sắc.

Nàng vốn là chủ nhân của Sơn Hà Xã Tắc Đồ nên hiểu rõ sự lợi hại của bức đồ này.

Một khi bị kéo vào, mười năm tám năm cũng đừng hòng ra được.

Mà mười năm tám năm là quá đủ để Nhân Hoàng trở về Nhân tộc, tập hợp thủ hạ bày ra thiên la địa võng khốn Thánh, cả đám sẽ bị diệt gọn!

Nghe vậy, chư vị Thánh nhân đều biến sắc, đồng loạt phát lực.

Dù tiên thiên xích sắt vô cùng kiên cố cũng bị năm tôn Thánh nhân cùng vô số linh bảo hợp lực chấn đoạn không ít, mai rùa lại lao về phía trước, rời xa Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng đúng lúc này, từ phương xa đột nhiên bay tới một thanh bảo đao cực kỳ sắc bén, đâm mạnh vào mai rùa.

Lực đạo khổng lồ tức khắc đánh bay cái mai rùa ra sau hàng trăm mét, năm tôn Thánh nhân bên trong đồng loạt phun ra một ngụm thánh huyết.

"Trảm Tiên Chư Thần Bảo Đao của bản tôn!!!" Vọng nhìn thanh phi đao kia, Nguyên Thủy Thiên Tôn đại kinh thất sắc.

Không ngờ món đại sát khí tuyệt thế ngày trước nay lại bị Nhân Hoàng dùng để đối phó với chính mình!

Trong phút chốc, Trảm Tiên Chư Thần Bảo Đao rung chuyển kịch liệt, còn năm tôn Thánh nhân bên trong mai rùa đang khó chịu và uất ức đến tột cùng lại phun thêm một ngụm thánh huyết, đồng loạt chịu trọng thương.

Trảm Tiên Chư Thần Bảo Đao vốn là tiên thiên cực phẩm linh bảo, uy lực của nó thậm chí còn trên cả Tru Tiên Kiếm đơn lẻ, nên lúc này mới bộc phát ra uy lực mạnh mẽ khiến người ta ngạt thở đến vậy.

"Khốn kiếp, phản kích!

Mọi người hợp lực phản kích!!!" Thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ phía sau càng lúc càng gần, Thái Thượng đại kinh, liều mạng hét lớn.

Nghe vậy, bốn vị Thánh nhân còn lại cũng đồng loạt hành động.

Ba đại tiên thiên chí bảo bộc phát thần quang vô thượng, cùng với các tiên thiên linh bảo khác tỏa ra uy áp vô thượng, mang theo khí thế chí cao vô thượng mãnh liệt ép về phía Hoa Dịch.

Hàng tỷ tia hào quang lóe lên trong chớp mắt, mỗi tia đều có thể bắn xuyên Hồng Hoang, tập hợp toàn bộ sức mạnh của ngũ thánh.

Vô số đòn tấn công oanh kích về phía Hoa Dịch, giây tiếp theo là một vụ nổ kinh thiên động địa.

Sóng xung kích cuồng bạo điên cuồng va chạm bên trong Chư

Thiên Tinh Đẩu Đại Trận khiến Hạnh Hoàng Kỳ - pháp bảo phòng ngự vô thượng - cũng phải rung chuyển bất kham.

Những vết nứt li ti xuất hiện trong vũ trụ bao la, giữa ngân hà vô tận, dường như chư thiên cũng không chịu nổi một vụ nổ lớn đến thế.

Chương 210

Thậm chí ngay cả đại trận của Yêu tộc là Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận cũng đang ở bờ vực sụp đổ hoàn toàn.

Có thể thấy đòn tấn công lần này đáng sợ đến nhường nào, vượt xa những đợt trước!

"Như thế này, chắc chắn chết rồi chứ!!" Bên trong mai rùa, năm tôn Thánh nhân đều nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Nhưng giây tiếp theo, bọn họ lại kinh động.

Chỉ thấy trong vụ nổ hủy diệt vô tận kia, một bóng hình vẫn đứng vững giữa trời đất.

Trên đầu Hoa Dịch, một tòa tháp nhỏ màu vàng đang lơ lửng, tỏa xuống hào quang kim sắc rực rỡ.

Đứng trong ánh hào quang ấy, Hoa Dịch cười lạnh, vẻ mặt đầy sự giễu cợt.

"Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của lão phu!!!" Nhìn thấy cảnh này, Thái Thượng bên trong mai rùa suýt nữa thì phun ra một ngụm máu già.

Hắn thừa biết khả năng phòng ngự của tòa tháp này biến thái đến mức nào.

Không ngờ Tiên Thiên Nhân Hoàng lại dùng nó để phòng ngự, độc chiếm vị trí bất bại, thật sự là quá chọc tức người ta!

"Đạo hữu, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của ngươi!!" Nữ Oa quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Thái Thượng: "Đạo hữu, có cách nào phá được tháp này không?!" Nghe vậy, Thái Thượng mặt đầy mếu máo, lắc đầu nói: "Đây là phòng ngự chí bảo mạnh nhất

Hồng Hoang, chỉ cần thánh lực của Nhân Hoàng bên trong chưa cạn, thậm chí nó có thể chống lại một kích khai thiên năm xưa của Bàn Cổ Đại Thánh!" Hảo rồi, một câu nói này khiến bốn vị Thánh nhân còn lại đều im bặt.

Thái Thượng Lão Quân trong lòng hận thấu xương, biết thế lúc đầu chẳng đem Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp ra làm gì.

Giờ thì hay rồi, tòa tháp đã giúp Nhân Hoàng lập tại vị trí bất bại.

Lúc này, Thánh nhân Nữ Oa cũng sa sầm nét mặt, nhưng nàng không thể trách Thái Thượng, vì chính nàng đã lên tiếng mượn bảo tháp này để ban cho Kim Sí Đại Bàng Điểu.

Nhưng lúc đó ai mà biết được Nhân Hoàng lại xuất hiện ở Nam Hoang, lại còn xui xẻo đụng độ Phượng Hậu và Khổng Tuyên đang bỏ chạy, khiến bao tâm huyết của Yêu tộc đổ sông đổ bể, thậm chí còn bồi thêm cả Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng, Trảm Tiên Chư Thần Bảo Đao của Nguyên Thủy cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ của chính mình.

Quả thực là tiền mất tật mang, tổn thất vô cùng thảm trọng.

Lúc này, nụ cười lạnh của Hoa Dịch lại giáng thêm một đòn kích thích tinh thần cho chư thánh bên trong mai rùa.

Hắn đưa tay ra, hai món đồ tỏa sáng rực rỡ hiện ra phía sau: một là Bàn Long Biển Quải của Thái Thượng, món kia chính là Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy.

Cả hai đều do tiên thiên linh căn hóa thành, uẩn hàm uy năng vô thượng.

Chứng kiến cảnh này, Thái Thượng và Nguyên Thủy đồng loạt phun ra một ngụm máu già, trong lòng uất nghẹn không thôi.

Sau đó, Hoa Dịch thao túng hai món thần bảo lao tới, đập mạnh vào mai rùa.

"Phụt!" "Phụt!" Đồng loạt phun máu, năm tôn Thánh nhân biết không thể tiếp tục thế này được nữa.

Nếu cứ bị tấn công như vậy, cái mai rùa Chư Thiên Tinh Đẩu kia sớm muộn cũng bị phá, lúc đó chỉ còn nước nằm trên thớt cho người ta làm thịt.

Dù hiện tại có thể bất tử bất diệt, nhưng cứ bị động ăn đòn mãi thế này, năm tôn Thánh nhân cũng thấy uất ức vô cùng!

Ngay lập tức, Thái Thượng Lão Quân hét lớn một tiếng, chuẩn bị thi triển vô thượng chi pháp!

"Thánh nhân tề tụ, trọng diễn Hồng Hoang!" Trong chớp mắt, bốn tôn Thánh nhân còn lại đều xuất động thánh lực vô thượng để phối hợp với Thái Thượng Lão Quân.

Một tôn cự nhân vĩ ngạn khai thiên tích địa xuất hiện giữa ngàn sao, sừng sững giữa chư thiên.

Tinh khí thần hợp nhất hóa thành Bàn Cổ - đây là lá bài chưa lật mà Tam Thanh chưa từng công khai sử dụng.

Hiện tại dù Thông Thiên Giáo Chủ không có mặt, nhưng với sức mạnh tập kết của Nguyên Thủy và ba vị Thánh nhân khác thì cũng không hề kém cạnh.

Phải biết rằng đây là lực lượng của cả năm tôn Thánh nhân, thực sự là thiên hạ vô địch, uy chấn Hồng Hoang, cho dù là bản tôn Bàn Cổ Đại Thánh năm xưa nhìn thấy cũng không dám khinh suất.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc, Thái Thượng Lão Quân lại gào lên một tiếng nữa: "Tam bảo tề tụ, trọng tân hóa Hỗn Độn!!!" Khoảnh khắc đó, bầu trời, mặt đất, tứ phương tám hướng đều hình

thành một áp lực bao la mãnh liệt, rồi cùng quy tụ về ba đại tiên thiên chí bảo.

Giây tiếp theo, ánh sáng tỏa ra chiếu rọi vũ trụ Hồng Hoang, ba đại chí bảo hợp lực hóa thành một chiếc rìu khổng lồ ngút trời từ trên cao giáng xuống.

Sau đó, tôn cự nhân do năm vị Thánh nhân ngưng tụ cầm rìu khổng lồ lao về phía Hoa Dịch.

Hừ, ngưng tụ ba đại chí bảo để tái hiện Bàn Cổ Phủ sao?" Hoa Dịch hừ lạnh, mắt lóe sáng, lập tức một chiếc rìu khổng lồ y hệt xuất hiện trong tay hắn, tỏa ra ánh sáng huyền hoàng hỗn độn khai thiên vô thượng!

Khi thanh Khai Thiên Phủ hoàn mỹ xuất hiện, cảm nhận được hơi thở quen thuộc nhưng khủng bố đến nghẹt thở kia, Thái Thượng Lão Quân bên trong thân thể cự nhân vĩ ngạn liền đại kinh thất sắc.

"Bàn Cổ Phủ!

Bàn Cổ Phủ!

Tại sao hắn lại có Bàn Cổ Phủ!!!" Nghe vậy, tất cả Thánh nhân bên trong cự nhân đều ngẩn người, ngước nhìn thanh thần phủ hỗn độn do pháp lực hạo đại tạm thời ngưng tụ trên tay cự nhân, rồi lại nhìn thanh Khai Thiên Phủ với hơi thở khai thiên nồng đậm trên tay Hoa Dịch, tất cả thảy đều kinh hãi.

Bàn Cổ Phủ năm xưa phân hóa thành ba đại tiên thiên chí bảo: Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ là sự thật không thể chối cãi, vậy thanh rìu trên tay Nhân Hoàng ở đâu ra?

Thái Thượng nhìn chiếc rìu trên tay mình, rồi lại nhìn Hoa Dịch, cuối cùng gào lên: "Không quản được nhiều như vậy nữa, toàn lực thôi động Bàn Cổ Phủ, chém xuống trước đã!" "Được!" "Mọi người

cùng thôi động thánh lực!" Năm vị thánh nhân đồng loạt thôi động thánh lực vô thượng, ngưng tụ chân thân Bàn Cổ giả, tay cầm Bàn Cổ Phủ tạm thời lao tới.

Hoa Dịch một tay cầm Bàn Cổ Phủ, một tay cầm Thí Thần Thương, một mình không sợ hãi nghênh chiến.

Trận chiến đánh tới mức trời đất mù mịt, kịch liệt vô cùng, rìu quang tứ tán, hủy thiên diệt địa, phá diệt vũ trụ, nhật nguyệt không còn ánh sáng!

Trận chiến kéo dài khiến thiên băng địa liệt.

Trong vũ trụ Hồng Hoang do Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận hình thành, Hoa Dịch và cự nhân kia đấu với nhau vô cùng thần dũng.

Một bên là Tiên Thiên Hỗn Độn Trật Tự Thân Thể, tay cầm Thí Thần Thương, âm dương nhị lực tung hoành.

Một bên tập kết sức mạnh của ngũ thánh cùng ba đại chí bảo hợp thể, diễn hóa Bàn Cổ năm xưa, diễn hóa Khai Thiên Phủ, lấy vô số linh bảo làm gân mạch chu thân, sức mạnh quán thông vĩnh hằng, uy chấn tám phương.

Hai bên thực sự là kỳ phùng địch thủ.

Chương 211

Hoa Dịch tay cầm Bàn Cổ Khai Thiên Phủ chính bản, vung ra từng đạo rìu phong, va chạm với rìu mang của tinh thần cự nhân, phát ra những vụ nổ vũ trụ liên tiếp.

Chư thiên tinh thần bị tiêu diệt, vô số hằng tinh, hành tinh, sao chổi, siêu tinh hệ trong phút chốc biến thành những màn diễn hóa rực rỡ nhất trong vũ trụ.

Thí Thần trường thương tỏa ra phong mang, Hoa Dịch vừa múa thương vừa vung rìu, thương mang và rìu phong tứ xạ, kim quang và lam quang giao thoa, Thái Âm và Thái Dương hỗ trợ lẫn nhau, dường như hắn đang chúa tể cả vũ trụ này.

"Nhân Hoàng!!" Tinh thần cự nhân kia dường như do tinh thần của cả vũ trụ bao la hóa thành, mỗi đòn tấn công đều hàm chứa thiên đạo chi lực vô thượng, Khai Thiên Phủ do ba đại chí bảo tạo ra cũng tỏa ra phong mang vô cực.

Cuộc giao tranh của hai bên đánh tới mức cả Hồng Hoang cũng rơi vào đại tịch diệt.

Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận xưa nay chưa từng có trận chiến nào kịch liệt đến vậy, xung quanh vũ trụ bao la xuất hiện vô số vết nứt dày đặc.

Mười nghìn tỷ Tinh Thần Phiên rung chuyển dữ dội, dường như không thể chịu nổi áp lực lớn mà sắp tan rã.

Vô số nhật nguyệt tinh thần rơi rụng, hai bên càng đánh càng mạnh, càng đánh càng kịch liệt.

Cuối cùng, một tiếng OÀNH cực lớn, một tiếng động chưa từng

có tiền lệ vang lên, Chư Thiên Tinh Đẩu Đại Trận rốt cuộc không chịu nổi áp lực của cả hai mà sụp đổ hoàn toàn.

Vô số năng lượng tích tụ bấy lâu nổ tung, bức xạ ra xung quanh.

Đang lúc đêm tối với vạn tinh tú, giây tiếp theo cả bầu trời rực sáng, bị bao phủ bởi năng lượng khổng lồ, các tầng mây đều bị đánh tan.

Toàn bộ Hồng Hoang, bất kể đang là mùa nào, gió thổi mưa rơi hay bão tuyết, đều dưới sự quét qua của vĩ lực bao la mà biến thành một màn ánh sáng trắng xóa.

Ánh sáng trắng ấy là sự kết hợp của vô số nguồn sáng, khi các loại năng lượng mạnh mẽ hỗn loạn giao thoa sẽ tạo thành màu trắng đó.

"Nhìn kìa, đằng kia!!" "Trời ạ, bầu trời!!

Bầu trời bị làm sao vậy!!!" Lúc này, vô số sinh linh Hồng Hoang đều chú ý tới sự dị thường.

Luồng ánh sáng mạnh mẽ đột ngột cùng tiếng nổ điếc tai nhức óc kia không thể không gây chú ý.

Một số sinh linh đã ngủ say, thậm chí cả những thượng cổ đại thần ẩn dật hàng năm cũng giật mình tỉnh giấc, kinh hãi mở to mắt.

Tại núi Bất Chu: "Có chuyện xảy ra rồi, mọi người mau ra ngoài!" Tại Đông Hoang, dưới chân núi Đại Hoang, địa phận Nhân tộc: "Tỷ tỷ, đó là gì vậy?!" "Sức mạnh thật kinh khủng, chỉ riêng dư ba đã có thể hủy diệt chúng ta rồi." "Không, sức mạnh này thậm chí còn vượt trên cả Thánh nhân, ngay cả lão đạo cũng không thể ngăn cản!" Lúc này, Vu tộc dưới chân núi Bất Chu, Nhân tộc ở Đông Hoang đều kinh hãi nhìn cảnh tượng đó.

Đương nhiên không chỉ có họ, Nam Hoang, Bắc Hoang, Tây Hoang, thậm chí cả Thái Hư Chi Hải, Phượng tộc, Long tộc, Kỳ Lân

tộc cùng chư thiên vạn tộc đều đang kinh hãi nhìn lên, và rồi!

"Nhìn kìa, đó là gì?!" Một sinh linh hét lớn.

Tất cả sinh linh, bao gồm cả chư thiên vạn tộc, đều thấy trong luồng ánh sáng trắng rực rỡ kia có hai đạo nhân ảnh xông ra.

Một người tay trái cầm Bàn Cổ Khai Thiên Phủ, tay phải cầm Thí Thần Thương chính là Tiên Thiên Nhân Hoàng.

Người còn lại thân hình vĩ ngạn, không nhìn rõ gương mặt, toàn thân do nhật nguyệt tinh thần, vũ trụ bao la cùng vô số tinh hệ ngân hà tổ thành - đó là tinh thần cự nhân, cũng đang cầm một thanh Khai Thiên cự phủ.

Hai bên kích đấu khiến thiên băng địa liệt, từ thương khung đánh thẳng ra ngoài vực.

Tại nơi sâu nhất của vũ trụ bao la, ngoại vực đã trở thành chiến trường thứ hai.

Sinh linh khắp Hồng Hoang đều há hốc mồm kinh ngạc.

Trận đại chiến kịch liệt nhường nào, họ nhìn mà không nói nên lời.

Cuộc chiến kéo dài suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng tại chiến trường ngoài vực, Hoa Dịch tay cầm Thí Thần Thương đâm ra từng đạo thương mang sắc bén, xuyên thấu thiên địa, xuyên thấu vũ trụ Hồng Hoang, uẩn hàm vĩ lực vô biên.

"Khốn kiếp!!!" Tinh thần cự nhân gầm lên một tiếng, dốc sức chống đỡ, nhưng lúc này chu thân đã hoán tán, ánh sáng ảm đạm, rõ ràng là sắp không trụ nổi nữa.

Chớp lấy cơ hội, tay trái Hoa Dịch cầm Bàn Cổ Khai Thiên Phủ vung thêm một nhát, một đạo rìu mang hạo đại quán xuyên vũ trụ.

Nó trực tiếp bổ đôi tinh thần cự nhân, khiến hắn tan xác.

Nhát rìu ấy không hề biến mất mà tiếp tục bay về phía sâu thẳm của vũ trụ, một vạch trắng dựng đứng đột nhiên xuất hiện, bắt đầu khuếch tán sang hai bên.

Một nhát rìu của Hoa Dịch đã bổ đôi cả thế giới Hồng Hoang!

Vạn vật trong thế giới đều kinh hãi nhìn cảnh này, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể ngồi yên được nữa.

Nhưng nhìn vũ trụ Hồng Hoang bị bổ khai, Hoa Dịch không hề hoảng loạn, cũng không đợi Đạo Tổ xuất hiện, hắn trực tiếp đưa tay ra nắm chặt năm ngón, hét lớn: "HỢP!" Trong khoảnh khắc, Hồng Mông Tạo Hóa Kinh vận chuyển cực nhanh, Thái Âm và Thái Dương giao hòa, vũ trụ vừa bị bổ đôi lại được Hoa Dịch dùng vĩ lực hạo đại vô thượng chỉnh hợp lại, nhanh chóng khôi phục và dung hợp.

Giây tiếp theo, vết nứt thế giới biến mất.

Vũ trụ Hồng Hoang lạnh lẽo và bao la lại khôi phục như cũ.

"!!!!!" "Trời ạ, Tiên Thiên Nhân Hoàng đã tu phục thế giới Hồng Hoang, đó là việc mà chỉ có Đạo Tổ đại nhân mới làm được mà!!" "Thiên đạo của ta ơi, Tiên Thiên Nhân Hoàng thật sự quá chấn kinh!!" Lúc này, vô số sinh linh Hồng Hoang đều ngẩn ngơ.

Làm xong mọi chuyện, Hoa Dịch quay đầu lại.

Lúc này, tinh thần cự nhân đã phân giải, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Nữ Oa cùng nhị thánh Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hiện ra với gương mặt tái nhợt, kiệt sức.

Thanh Khai Thiên Thần Phủ kia cũng phân hóa trở lại thành ba đại tiên thiên chí bảo, cùng với các tiên thiên linh bảo khác đang lơ lửng quanh chư thánh, ánh sáng ảm đạm vô cùng.

Nhìn cảnh này, mắt Hoa Dịch lóe sáng, hắn vung rìu chém về phía Nữ Oa đang ở gần nhất!

"!?" Nữ Oa đại kinh thất sắc, tiên nhan biến đổi vội vàng lùi lại.

Giây tiếp theo, rìu uy lướt qua, thánh khu kiên bất khả tồi của nàng trực tiếp bị xé nát, hóa thành cơn mưa máu rải rác.

Thánh nhân nhiễm huyết, máu nhuộm Hồng Hoang.

Lúc này, Hoa Dịch đã thực sự trảm một vị Thánh nhân, không để lại một lời trăn trối nào.

"Thiên đạo đại thần của ta ơi, ta đang nhìn thấy cái gì vậy?!" "Hình như...

Chương 212

Oa Hoàng bị trảm rồi.” “Oa Hoàng!!!” Thấy Nữ Oa bị trảm, sinh linh khắp Hồng Hoang đều đại biến sắc mặt.

Nhưng đúng lúc này: “Ha ha ha, Nhân Hoàng, vô dụng thôi, bản thánh đã lấy thân dung đạo, bất tử bất diệt!” Nói thì chậm nhưng diễn ra thì nhanh, vô số năng lượng tinh thuần nhất giữa trời đất bắt đầu hội tụ, rồi chỉ trong một phần nghìn giây, một Nữ Oa dung quang hoán phát, phong hoa tuyệt đại lại hiện ra trước mặt mọi người.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn là lúc này tiên nhan của nàng không còn tái nhợt nữa mà tỏa sáng vinh quang, rõ ràng là đã từ suy yếu khôi phục lại đỉnh phong.

“Ha ha ha, thấy chưa Nhân Hoàng, lấy thân dung đạo, ta dung nhập thiên đạo, bất kể ngươi giết bao nhiêu lần ta đều có thể phục sinh, bất tử bất diệt, thực lực hoàn toàn khôi phục.

Trừ phi ngươi phá được thiên đạo, hủy diệt thế giới Hồng Hoang, nhưng với ngươi hiện tại có làm được không?!” Lúc này Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lớn, tảng đá trong lòng cũng được buông xuống.

Nhưng Hoa Dịch đứng đối diện lại lóe lên tia nhìn sắc sảo.

“Nhân Hoàng, xem chiêu!” Nữ Oa vừa khôi phục lại tế ra tiên thiên linh bảo Hồng Tú Cầu, vô số dải lụa đỏ mang theo tú cầu từ trên trời giáng xuống, đánh nát vô số nhật nguyệt tinh thần.

Cùng lúc đó, tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung bùng phát thần quang rực rỡ, quanh thân Nữ Oa cũng xuất hiện năm đại tiên thiên linh châu: Phong Linh Châu, Lôi Linh Châu, Thủy Linh Châu, Hỏa Linh Châu, Thổ Linh Châu.

Cùng với Hồng Tú Cầu, tất cả đồng loạt tấn công Hoa Dịch.

Lúc này, Nữ Oa nhờ vào bất tử bất diệt đã được Thiên Đạo phục nguyên toàn bộ thánh lực.

"Đi!" Nữ Oa lại phất tay áo, một sợi dây thừng vàng rực rỡ từ tay nàng bay ra, cuốn về phía Hoa Dịch.

Đó chính là tiên thiên cực phẩm linh bảo - Thúc Yêu Tỏa.

Hồng Tú Cầu là món đồ Nữ Oa lấy được từ Phân Bảo Nham, từng nhiều lần đánh lui Hỗn Nguyên Thánh nhân thời Phong Thần, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn khi đó có Bàn Cổ Phiên cũng tự nhận là không bằng.

Lúc này vô số tiên thiên linh bảo đều theo sau Hồng Tú Cầu, muốn giáng cho Hoa Dịch một đòn mạnh nhất!

"Hừ!" Hoa Dịch hừ lạnh, không hề hoảng hốt, tay cầm Thí Thần Thương vung ra từng đạo thương mang: "Bất tử bất diệt sao?

Được, để ta xem cái bất tử bất diệt của các ngươi!" Những đạo thương mang hóa thành huyết long dữ tợn gào thét lao về phía các tiên thiên linh bảo kia, phát ra những vụ nổ kinh thiên.

Lúc này, ngoại trừ Nữ Oa đã khôi phục, các Thánh nhân khác đều đang suy yếu, tạm thời không còn sức chiến đấu.

Hoa Dịch sau khi đánh văng vô số tiên thiên linh bảo, trực tiếp dùng pháp lực hạo đại cùng thánh lực Thái Âm Thái Dương, một thương đánh bay Hỗn Độn Chung.

Sau đó hắn xoay người quét một đường thương về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn gần nhất, mũi thương đâm xuyên qua lồng ngực hắn, để mặc sát khí vô tận tàn phá bên trong cơ thể!

"Phụt!

Ha ha ha, Tiên Thiên Nhân Hoàng, vô dụng thôi, ngươi không giết được ta đâu.

Làm vậy chỉ khiến ta và Nữ Oa đạo hữu khôi phục lại, bất tử bất diệt mà thôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phun ra một ngụm tiên huyết, trên mặt đầy vẻ trào phúng và cười lớn, hắn mong chờ nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của Hoa Dịch, nhưng đáng tiếc hắn đã thất bại.

Lúc này, Hoa Dịch lộ ra một nụ cười lạnh: "Hừ, giết không chết sao?!" Dứt lời, Hoa Dịch rung mạnh Thí Thần Thương bên trong cơ thể Nguyên Thủy Thiên Tôn, nghiền nát toàn bộ nội tạng của hắn.

"Hự!!" Nguyên Thủy đau đớn tột cùng, gương mặt hoàn toàn vặn vẹo.

Một loại đau đớn xuyên thấu tâm can mà hắn chưa từng phải chịu đựng từ khi tu đạo đến nay.

Cơn đau này thực sự là xé lòng nát óc!

"A!!!" Ngọc Thanh (Nguyên Thủy) không còn chút phong độ nào mà hét lên thảm thiết, cơn đau tiền sở vị hữu, không tiền tuyệt hậu.

Nhưng đáng tiếc, là một Thánh nhân, dù tim có bị đâm thủng cũng tuyệt đối không chết được, điều đó chỉ khiến nỗi đau kéo dài vô tận.

Đúng lúc Nguyên Thủy đang cực kỳ thống khổ, hắn phát hiện thanh thần phủ và trường thương huyết sắc trên tay Nhân Hoàng đã biến mất, thay vào đó là hai thanh kiếm một đen một trắng.

Nhìn thấy hai thanh kiếm này, không hiểu vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cảm thấy kinh sợ, lông tơ dựng đứng, linh tính mách bảo có điềm chẳng lành, phường như cặp kiếm này có thể phá giải bất tử bất diệt, có thể cắt đứt mọi mối quan hệ nhân quả với thiên đạo.

"!?!?" Cảm nhận được điềm xấu, Nguyên Thủy Thiên Tôn vội

vàng lùi lại, mặt đầy kinh hãi không dám chạm vào hai thanh kiếm đó, nhưng tất cả đã quá muộn.

"Chết đi!" Hoa Dịch nhanh như chớp áp sát Nguyên Thủy, vung kiếm chém xuống.

"A!!!!!" Giây tiếp theo là một tiếng gào thét khản đặc, Nguyên Thủy Thiên Tôn gương mặt vặn vẹo vì đau đớn đến cực hạn.

Cặp kiếm đen trắng bùng phát hai luồng hào quang, dường như có thể trảm đoạn quá khứ tương lai và mọi nhân quả.

Dưới sự bùng nổ pháp lực hạo đại của Hoa Dịch, sự nghiền nát của hắc bạch song quang khiến Nguyên Thủy phát ra tiếng thảm khiếu cuối cùng rồi tan biến giữa vũ trụ Hồng Hoang.

Hai giây.

Ba giây!!

Đã trôi qua trọn vẹn ba giây mà Nguyên Thủy vẫn chưa khôi phục.

Phải biết rằng lúc nãy Nữ Oa bị trảm chỉ mất một phần nghìn giây đã hoàn toàn khôi phục.

"Biến mất rồi, sư đệ thực sự biến mất rồi!!!" Thái Thượng Lão Quân mặt đầy kinh cụ, kinh khủng và không thể tin nổi.

Thân hình hắn run rẩy, nhìn trân trối vào Nhân Hoàng đang cầm cặp kiếm hắc bạch kia.

Giây tiếp theo, toàn bộ vũ trụ và Hồng Hoang đều đổ một cơn mưa máu đỏ tươi, khắp thiên hạ đều nghe thấy những tiếng khóc than âm ỉ.

Thánh nhân vẫn, thiên đạo bi, chư thiên hàng huyết vũ (Thánh nhân ngã xuống, thiên đạo đau buồn, trời đất đổ mưa máu).

Đến lúc này, Thái Thượng, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mới xác

định được Nguyên Thủy đã chết, chết thật sự rồi.

"!?!!!" Nhìn cơn mưa máu đỏ tươi bao trùm, dường như nửa vũ trụ đã bị nhuộm đỏ, những ngôi sao vốn sáng rực nay cũng biến thành những hồng tinh mang sắc máu.

Nữ Oa đứng bên cạnh cũng đại kinh thất sắc, Nguyên Thủy không thể phục sinh, không thể bất tử bất diệt, điều đó có nghĩa là Nhân Hoàng cũng có thể giết chết nàng!

"Sao nào, giờ mới cảm thấy tính mạng bị đe dọa à?" Hoa Dịch tắm mình trong cơn mưa máu của vũ trụ, vô cảm bước tới, tay cầm cặp kiếm hắc bạch, quanh thân bao phủ Thái Âm Thái Dương, tóc tím bay múa.

Chương 213

Cặp kiếm đen trắng trên tay không phải thứ gì khác, chính là Nguyên Đồ và A Tỳ mà Minh Hà Lão Tổ đã tặng, dùng một trăm giọt máu Bàn Cổ để đổi lấy.

Cặp kiếm này giết người không dính nhân quả, cũng có thể trảm đứt nhân quả.

Vạn sự vạn vật đều có căn nguyên, bất tử bất diệt thì đã sao?

Một khi nhân quả bị trảm đứt, dù lấy thân dung đạo, một khi không còn nhân quả thì chân linh dung nhập vào thiên đạo cũng vô dụng, mọi thứ đều công cốc, làm sao có thể bất tử bất diệt được nữa?

Cặp kiếm này vốn là vật bản mệnh của Minh Hà Lão Tổ, do một đoàn ô huyết của Bàn Cổ Đại Thánh hóa thành, không phải vật chất cấu thành từ thế giới này, nên thuộc hàng tiên thiên.

Hoa Dịch vừa dùng chúng để trảm đứt nhân quả của Nguyên Thủy với thiên đạo!

"Ôi, Nguyên Thủy chết rồi sao?!" Trên đại địa Đông Hoang, Thông Thiên Giáo Chủ ngước đầu nhìn mưa máu, nghe tiếng bi ca của thương thiên mà thở dài một tiếng.

Ông cùng Thái Thượng, Nguyên Thủy đều là Bàn Cổ Tam Thanh, nên có thể cảm nhận được tất cả.

"...!!!!" Lúc này, Thái Thượng và Nữ Oa mặt đầy kinh cụ, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng bên cạnh thì mặt khổ như ngậm gừng.

Hối hận, hối hận chết đi được!

Biết thế thì không nên nhúng tay vào!!

Lúc này, Nữ Oa cực kỳ cẩn trọng, Hỗn Độn Chung cũng sớm bao phủ lấy mình thật chặt để đề phòng thanh kiếm khủng bố của Tiên Thiên Nhân Hoàng.

Thái Thượng Lão Quân cũng dùng Thái Cực Đồ che chở, lúc này ông ta cũng hối hận, giá như Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp còn ở đây thì tốt rồi.

"Này Tiếp Dẫn, giờ tính sao?" "Còn tính sao nữa, tìm cơ hội mà chạy thôi!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lắp bắp bàn bạc việc bỏ chạy.

Bốn vị Thánh nhân vốn khí thế hung hăng, sau khi thấy Nguyên Thủy bị trảm thì tức khắc không còn chút kiêu ngạo nào, vì lá bài tẩy lớn nhất đã bị lật, giờ lấy gì mà đánh?

Đánh cái nỗi gì nữa?!

Đến lúc này, Thái Thượng, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mới nhớ lại câu nói lúc trước của Hoa Dịch: "Trước mặt ta, các ngươi cũng chẳng là gì cả." Khắp vũ trụ đang đổ mưa máu, rồi lúc này, do mất đi nguồn thánh lực cung ứng từ Nguyên Thủy Thiên Tôn, Bàn Cổ Phiên cùng các tiên thiên linh bảo khác của Ngọc Thanh đều trở nên ảm đạm, ấn ký thánh nhân bên trong cũng nhanh chóng tán đi, trở về trạng thái vô chủ.

"Hỏng rồi!!" Nhìn cảnh này, Thái Thượng đứng trong mưa máu biến sắc, nhưng ông ta không dám tiến lên, vì sợ bị Hoa Dịch chém cho một kiếm.

Sau đó, mọi người trong vũ trụ chỉ có thể trân trối nhìn Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn bay vào tay Hoa Dịch.

"Bàn Cổ Phiên?" Nhìn đại phiên cổ phác trong tay, mắt Hoa Dịch lóe sáng.

Bàn Cổ Phiên còn gọi là Hỗn Độn Phiên, Khai Thiên Phiên, Hồng

Mông Phiên, có uy lực xé rách Hồng Mông Hỗn Độn, sức mạnh đập tan thời không chư thiên, thống ngự vạn pháp áo nghĩa, khai tịch thiên địa hoàn vũ.

Nó có thể thao túng thiên địa uy nghiêm, công phạt và tạo hóa đều xếp hạng nhất thiên đạo.

Thân phiên do lưỡi rìu của Khai Thiên Thần Phủ dung hợp với vô lượng công đức khai thiên hóa thành, mang sắc huyền hoàng, khi triển hiện thì hào quang vạn đạo, thụy thải nghìn điều trùm khắp cửu tiêu, tỏa ra bá khí duy ngã độc tôn.

Sát khí Đô Thiên Thần Sát trên thân phiên bùng phát như muốn hủy diệt hỗn độn để khai thiên lập địa lần nữa.

Trên mặt phiên hiện ra cảnh tượng Bàn Cổ Đại Thần cầm Khai Thiên Thần Phủ khai thiên tích địa, bên ngoài có sấm ngôn huyền ảo và đại đạo huyền cơ bao quanh, bên trong có phù lục khai thiên và đại đạo Bàn Cổ ẩn hiện.

Hào quang ngũ sắc chiếu rọi chư thiên, thánh uy Bàn Cổ chấn động!

Nhìn thanh thần phiên vô thượng trước mắt, Hoa Dịch nhận ra lực sát phạt của nó quả nhiên trên cả Thí Thần Thương.

Nhưng dù sao đi nữa, giờ nó đã thuộc về hắn.

Cùng với việc đánh vào ấn ký thánh nhân, tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên tỏa ra phong mang rực rỡ, uy chấn vĩnh hằng, triệt để trở thành vật sở hữu của Hoa Dịch!

Đồng thời, một lá cờ nhỏ khác cũng bay vào tay Hoa Dịch, chính là Hạnh Hoàng Kỳ - món đồ phòng ngự chỉ kém Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, cũng là một trong các tiên thiên thượng phẩm linh bảo!

Đương nhiên không chỉ có Hạnh Hoàng Kỳ, các món phòng ngự chí bảo năm xưa của Hồng Quân Đạo Tổ chia cho Nguyên Thủy như Chư Thiên Khánh Vân, cùng vô số tiên thiên linh bảo khác như Khổn Tiên Thừng, Âm Dương Sinh Tử Kính... thảy đều rơi vào tay Hoa Dịch và bị hắn đánh dấu ấn ký.

Lúc này, chứng kiến thực lực của Nhân Hoàng lại tăng mạnh, bốn vị Thánh nhân không còn tâm trí chiến đấu nữa, trong đầu họ chỉ có một chữ: CHẠY!

Chó mất nhà, đúng là chó mất nhà, cái cảm giác bị rượt đuổi này cuối cùng bốn vị Thánh nhân cũng đã nếm trải.

Thí Thần Thương huyết sắc tỏa ra sâm mang rực rỡ, Bàn Cổ Phiên mới cũng bộc phát hàng tỷ luồng thần quang khủng bố, cùng với đệ nhất sát khí Thí Thần Thương hóa thành tổ hợp thần binh đệ nhất Hồng Hoang!

Hoa Dịch hai tay cầm cặp kiếm A Tỳ - Nguyên Đồ, dùng thánh niệm khống chế Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương, lao thẳng về phía chư thánh, hạ quyết tâm lần này phải đồ Thánh thêm lần nữa.

"Hỏng bét!" "!!!!!" Thái Thượng và Nữ Oa đại kinh thất sắc, vội vàng kết hợp Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung còn lại, cộng thêm nhiều tiên thiên linh bảo vô thượng khác để tạo thành một màn phòng ngự tuyệt đối rực rỡ kim quang.

"Hai vị đạo hữu!" "Đừng quên còn có bọn ta!!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, hai vị thánh nhân Tây Phương cũng sợ tới mức hồn siêu phách lạc, vội vã chạy vào trong màn kim quang rực rỡ đó, rồi tế ra hai món tiên thiên linh bảo duy nhất của Tây Phương giáo là Thất Bảo Diệu Thụ và Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên.

Giây tiếp theo, Hoa Dịch cầm cặp kiếm Nguyên Đồ - A Tỳ lơ lửng giữa không trung, cùng với Bàn Cổ Phiên và Thí Thần Thương bên

cạnh đồng loạt vung ra sâm mang hạo đại.

Lúc này Thái Âm Thái Dương toàn lực bộc phát, trực tiếp đánh ngoại vực chiến trường vào đại tịch diệt.

Sắc đen và kim quang giao thoa rồi lại chia cắt lẫn nhau, ngoại vực bao la cuối cùng cũng không chịu nổi uy áp của Hoa Dịch mà nổ tung, bùng nổ giữa vũ trụ, tạo nên một màn pháo hoa rực rỡ và huyền ảo chưa từng có cho muôn vàn sinh linh Hồng Hoang chiêm ngưỡng.

"Nhân Hoàng, ta sẽ trở lại!!!" Cùng với tiếng gào thét thê lương đầy bất cam, dưới sự thúc đẩy của lực nổ vô thượng khổng lồ, đám người Thái Thượng, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đang trốn trong mai rùa rốt cuộc đã bị Hoa Dịch đánh văng khỏi Hồng Hoang, rơi vào thế giới hỗn độn vô tận.

Trước mắt xuất hiện một vết nứt không gian khổng lồ giữa vũ trụ, như một tấm gương bị vỡ từ chính giữa.

Phía bên kia vết nứt là thế giới hư không tràn đầy năng lượng cuồng bạo, hỗn loạn bất kham, tạp loạn không chương pháp, ngay cả Hoa Dịch cũng không thể nhìn thấu tung tích của đám người Nữ Oa bị đánh vào sâu trong hư không đó.

Đứng bên mép vết nứt khổng lồ, mắt Hoa Dịch lóe sáng.

Hắn liếc nhìn thế giới hư không bên kia vết nứt một cái, rồi đưa tay ra, trong phút chốc tu bổ lại vết nứt Hồng Hoang cho đến khi hoàn mỹ không tì vết, khiến bốn vị Thánh nhân bị đánh vào sâu trong hư không vĩnh viễn không thể trở về.

Làm xong mọi việc, hắn nhìn cơn mưa máu khắp vũ trụ vĩnh hằng, ánh mắt lóe lên, rồi thu lại Bàn Cổ Phiên, Thí Thần Thương, cặp kiếm A Tỳ - Nguyên Đồ, Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp cùng hàng loạt tiên thiên linh bảo khác,

bản thân trở về đại địa Hồng Hoang.

Chương 214

Lúc này, khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng này, những kẻ thông minh đã đoán ra căn nguyên sự việc.

Chắc chắn Tiên Thiên Nhân Hoàng và chư thánh đã có một trận đại chiến chưa từng có tiền lệ, nhưng kết quả cuối cùng là Nhân Hoàng thắng, còn chư thánh đã bị đánh vào thế giới hư không vô tận.

Đến đây, vô số sinh linh cuối cùng đã biết ai mới là vị chúa tể Tam giới được công nhận, là kẻ mạnh nhất thống trị Hồng Hoang: Nhân Hoàng, Tiên Thiên Nhân Hoàng!

Trong phút chốc, cả Hồng Hoang sôi sục, vô số sinh linh bàn tán xôn xao, một số thượng cổ đại thần ẩn dật từ lâu cũng phải kinh thán.

Dưới chân núi Bất Chu, mười hai Tổ Vu chứng kiến tất cả cũng không khỏi cảm thán: "Nhìn Nhân Hoàng kìa, lúc này đây hắn đã hoàn toàn vượt xa chúng ta rồi!" "A, ta đã chứng kiến một kỳ tích, một kỳ tích thực sự!" "Có lẽ Tiên Thiên Nhân Hoàng mới chính là chúa tể thực sự sinh ra theo vận mệnh của Hồng Hoang." Cuộc đời của Hoa Dịch thật sự quá oanh liệt, chiến với trời, đấu với đất, chiến với vạn yêu, đấu với Hồng Hoang!

Đó thực sự là một bản anh hùng ca bất hủ.

Tại Huyết Hà, Minh Hà Lão Tổ cũng đầy vẻ cảm thán: "Nhân Hoàng, không hổ danh là chúa tể Tam giới thực sự, lão phu vô cùng bội phục!!" Tại thành phố mới của Yêu tộc, các vị tân nhậm Yêu Hoàng vốn là Yêu tộc đại thánh cũ như Dương Thương, Cửu Anh, Bạch Trạch đều ngước nhìn trời cao im lặng hồi lâu.

Mãi một lúc sau mới thở dài một tiếng: "Xem ra thiên hạ thực sự thuộc về Nhân Hoàng rồi." "Ta sẽ làm tốt chức Yêu Hoàng, dưới sự

quản hạt của Nhân tộc mà tranh thủ lấy một chút không gian sinh tồn cho Yêu tộc chúng ta." "Thế sự vô thường, thời đại Hồng Hoang giờ đây đã hoàn toàn thay đổi." Lúc này, các tân nhậm Yêu Hoàng đều đồng thời cảm thán.

Không chỉ có họ, Nam Hoang, Bắc Hoang, Tây Hoang, Thái Hư Chi Hải, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc cùng vạn tộc Hồng Hoang lúc này đều tâm phục khẩu phục.

Phượng Hậu phong hoa tuyệt đại, Trung Ương Đại Đế nữ thần Hậu Thổ, Nhân Đế Vạn Hỏa Toại Nhân Tổ Doãn Nặc thảy đều lộ vẻ tự hào.

Người đàn ông họ chọn đã uy chấn Hồng Hoang, quân lâm thiên hạ, là một nam nhân bá đạo thực thụ.

"Đa tạ ơn cứu mạng của Nhân Hoàng!

Hiện tại Tây Vương Mẫu ta cùng ức vạn sinh linh vùng núi Côn Luân nguyện đầu quân dưới trướng Nhân Hoàng!" Lúc này, cùng với việc không gian chi môn được mở ra, Tiên Thiên Dao Trì chi chủ Tây Vương Mẫu cùng vô số sinh linh dãy núi Côn Luân đồng loạt xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, quỳ một gối xuống.

Tây Vương Mẫu ánh mắt long lanh, thần sắc đầy vẻ si mê, nàng đã lún sâu vào tình yêu với người nam tử này, không thể tự dứt ra được.

Nhìn tất cả trước mắt, Hoa Dịch không nói gì, mắt hắn lóe sáng.

Hắn biết, kể từ bây giờ, hắn đã thực sự trở thành chúa tể Hồng Hoang, quân lâm thiên hạ, thống nhất cõi đời!

Với tâm trạng đầy cảm thán và phức tạp, Hoa Dịch từ biệt Tây Vương Mẫu đang đầy vẻ lưu luyến sau khi tuyên bố sẽ giải quyết nốt một số việc, rồi cưỡi lên con Kim Sí Đại Bàng thần tuấn vô cùng,

khởi hành trở về Đông Hoang Nhân tộc.

Trên đường đi, nhìn biển mây vạn trượng, nhật nguyệt tinh thần cùng đại địa Hồng Hoang tươi đẹp bao la trước mắt, Hoa Dịch hít sâu một hơi.

Chuyện cũ như khói mây, bao ký ức ùa về khiến lòng người cảm thán, nhưng hắn biết tất cả chỉ mới bắt đầu, tương lai sẽ còn nhiều gian nan trắc trở.

Hắn phải trở về nhà, phải nhảy thoát khỏi vạn giới, phải chinh phục hư không hỗn độn, mọi thứ mới chỉ là khởi đầu.

Với sự thản nhiên cùng lòng pháp hỷ và cảm thán đó, mắt Hoa Dịch lóe sáng, hắn cưỡi Kim Sí Đại Bàng thần tuấn bay về phía chân trời xa xăm. "Tôi có con ư!?" Hoa Dịch vừa về đến nhà, lập tức biết được một tin tức kinh thiên động địa.

Đường đường là Tiên Thiên Nhân Hoàng, tồn tại có thể đánh cho năm vị Thánh nhân ôm đầu chạy trối chết, lại hoàn toàn sững sờ.

Rồi giây tiếp theo!!! "Tôi có con!

Tôi có con!

Ha ha ha, hai bà xã, hai cô giỏi quá!!!" Hoa Dịch mặt mày rạng rỡ, ôm chầm lấy Doãn Nặc và Hậu Thổ rồi nhấc bổng cả hai lên.

Thật sự, lúc này Hoa Dịch quá đỗi sung sướng, còn hơn cả việc trở thành Thánh nhân.

Nhà họ Hoa có người nối dõi, anh đã trở thành phụ thân rồi. "Ha ha ha, được rồi, Nhân Hoàng!" "A, phu quân, mau đặt thiếp xuống, mọi người đang nhìn kìa!" Doãn Nặc và Hậu Thổ cũng vô cùng vui sướng, thấy trượng phu như một đứa trẻ, có thể hiểu được anh vui đến nhường nào. "Ha ha ha ha, ha ha ha ha, tôi có con, con của tôi!" Hoa Dịch ôm hai bà xã cười không ngớt, đứng tại chỗ xoay vòng

vòng, lộng lẫy khiến hai người vợ e lệ không thôi.

Vô số tộc nhân xung quanh, Thông Thiên Giáo Chủ, Minh Hà Lão Tổ, cùng tất cả Tổ Vu đều mỉm cười, từng người một cũng theo Hoa Dịch mà vui lây, hỉ khí hiện rõ trên khuôn mặt.

Lúc này, Hoa Dịch thực sự cảm thấy thoải mái hơn bao giờ hết.

Thành Thánh, bất tử bất diệt, thống nhất Hồng Hoang, chiến thắng Thiên Đạo, tất cả đều không quan trọng bằng gia đình, không quan trọng bằng vợ con.

Tối hôm đó, Hoa Dịch mở tiệc lớn, mời thiên hạ, phổ thiên đồng khánh, và công bố mình sắp có con!

Ngay lúc đó, Đông Hoang đại địa mới thực sự chìm vào biển vui.

Đương nhiên, không chỉ Đông Hoang mà cả Nam Hoang, Bắc Hoang, Tây Hoang, Thái Hư Chi Hải, tất cả sinh linh đều biết tin và đều vô cùng vui mừng.

Một đêm đó, Hoa Dịch quả thật uống rất đã, tiên tửu uống cạn, say mèm như bùn.

Các Tổ Vu, Thông Thiên Giáo Chủ, Minh Hà Lão Tổ, cùng vô số tộc nhân Hồng Hoang cũng đều rất phấn khởi.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lộng lẫy chầm chậm lơ lửng trên không, cùng Hạnh Hoàng Kỳ, Khống Thủy Kỳ, Bàn Cổ Phiên, rải xuống những tia kim quang nhàn nhạt, bảo vệ đại địa Nhân tộc dưới Đại Hoang Sơn.

Vì vậy, Hoa Dịch mới dám phóng túng trong bữa tiệc đêm đó, đương nhiên cũng vì anh quá đỗi vui mừng.

Đến đêm khuya hôm đó, Hoa Dịch, người hiếm khi ngủ say, đã nằm mơ.

Anh thấy hai cánh cửa nhỏ hẹp, cực kỳ khó vào, phải mất rất lâu mới lọt vào được, rồi bên trong là một sự mềm mại, ẩm ướt. "Trời ạ, đau quá, đang làm cái quái gì vậy!?" "Ô!" Một đêm trôi qua nhanh chóng, nhưng khi tỉnh dậy, Hoa Dịch lại thấy Thủy Nhi và Kim Sí Đại Bàng đang trần như nhộng, mềm nhũn nằm cạnh anh.

Thủy Nhi thì vẫn vẻ mặt không linh, không nói gì.

Còn Kim Sí Đại Bàng, với thân hình nhỏ nhắn như búp bê và hai bím tóc đuôi ngựa, thì mặt đỏ bừng tai, trợn mắt nhìn chằm chằm. "Tôi...!

Chương 215

?" "Phu quân?" "Phu quân!?" Khi Hoa Dịch còn đang ngơ ngác, Doãn Nặc và Hậu Thổ, những người đầu tiên bước vào để giúp trượng phu tắm rửa, cũng bất giác che miệng lại. "Trời đất ơi!" Nhìn cảnh tượng hỗn độn trước mắt, một vũng máu tiên hồng dưới đất, và Kim Sí Đại Bàng mặt đỏ bừng, tai nóng ran đầy giận dữ, đầu óc Hoa Dịch như bị sét đánh ngang trời.

Chẳng lẽ đêm qua anh đã "làm gì đó" với Thủy Nhi và Kim Sí Đại Bàng, những cô bé thậm chí chưa đến tám tuổi, vẫn còn dáng vẻ trẻ con sao?

Thảo nào, hai cánh cửa kia lại khó vào như vậy, thảo nào!!!

Được rồi, một lát sau Hoa Dịch tràn đầy cảm giác tội lỗi, một loại tội lỗi mà thế giới Hồng Hoang không có, chỉ có những người xuyên việt từ thế giới khác mới hiểu được.

Ngay lúc này, Kim Sí Đại Bàng đột nhiên đứng dậy, cố gắng chịu đựng cơn đau, mặt đỏ bừng, tai nóng ran nói: "Thiếp không quan tâm, đã như vậy, thì với tư cách Nhân Hoàng, người phải chịu trách nhiệm với thiếp!

Nếu không phong thiếp làm Hoàng Hậu, ít nhất cũng phải là Phi Tần!" "..." Hoa Dịch có chút ngơ ngác quay đầu lại, cầu cứu nhìn hai bà xã.

Trong khoảnh khắc đó, Tổ Vu Hậu Thổ và Doãn Nặc cũng cười khổ.

Nhưng trong lòng hai nương nương đều không có ý kiến gì, một là Kim Sí Đại Bàng, một là Thủy Kỳ Lân của tộc Kỳ Lân, cả hai đều biết.

Ở Hồng Hoang này, quy tắc không có nhiều như vậy.

Dưới sự điều phối của ngũ phương, một tin tức chấn động trời đất khác lại lan truyền từ lãnh địa Nhân tộc dưới Đại Hoang Sơn.

Vị Tiên Thiên Nhân Hoàng kia, chuẩn bị nạp Thủy Kỳ Lân của tộc Kỳ Lân, cùng với Phượng Hậu Kim Sí Đại Bàng của tộc Phượng làm Phi Tần!

Tin tức vừa ra lại nhanh chóng chấn động thiên hạ.

Huyền Minh đang ngồi một bên ăn ngấu nghiến, nghe xong liền há hốc mồm, chiếc đùi gà trong tay cũng rơi xuống.

Tộc Phượng và tộc Kỳ Lân nhận được tin, vui mừng khôn xiết.

Nhân Hoàng nạp Phượng Hậu Kim Sí Đại Bàng và Thủy Kỳ Lân làm Phi Tần, chẳng khác nào ôm chặt lấy chiếc đùi lớn của Nhân tộc.

Kim Sí Đại Bàng được Khổng Tuyên và những người trong tộc Phượng từ xa đến đón về, để chuẩn bị chu đáo.

Người của tộc Kỳ Lân cũng đã đến, gần ba trong số bảy Tiên Thiên Kỳ Lân.

Vì Thủy Kỳ Lân không thể rời khỏi Hoa Dịch, nên tộc nhân Kỳ Lân chỉ có thể ở lãnh địa Nhân tộc tại Đông Hoang, chuẩn bị chu đáo cho Thủy Nhi.

Cùng lúc đó, tại Thái Hư Chi Hải, Long tộc cũng nghe được tin tức.

Với vẻ mặt kinh ngạc, họ thầm nghĩ không ổn.

Khi tộc Phượng và tộc Kỳ Lân ngày càng thân thiết với Nhân tộc, lại còn được Nhân Hoàng nạp làm Phi Tần, nếu Long tộc không có động thái gì nữa thì có lẽ sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Vào thời kỳ đầu Hồng Hoang, Tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân

đứng vững chân vạc, phân chia đại địa Hồng Hoang, vốn dĩ nhìn nhau không thuận mắt.

Giờ đây, tộc Phượng và tộc Kỳ Lân lại tiến một bước xa hơn Long tộc, liệu Long tộc có cam tâm lạc hậu không?

Trong lúc Long tộc trên dưới đều vô cùng sốt ruột, Long Vương tuyệt sắc phong hoa trên đỉnh Thái Sơn cũng bắt đầu có những tính toán riêng.

Vị tiên dung kinh thế tuyệt diễm ấy nhìn về phía vạn trùng mây xa xăm, ánh mắt ngưng đọng lóe lên, khẽ thì thầm: "Phượng Hậu, Thủy Kỳ Lân, hai vị đã hành động, vậy Long Vương ta há lại cam chịu lạc hậu?" Nói rồi, Long Vương hít sâu một hơi, sau đó quay đầu lại: "Người đâu, di giá, Bản Hoàng muốn đích thân đến Nhân tộc triều thánh!" Tiếp theo, ba ngày sau, Nhân tộc công bố ngày Nhân Hoàng nạp phi.

Năm ngày sau đó, phổ thiên đồng khánh.

Đến lúc đó, tất cả vạn vật sinh linh trên đại địa Hồng Hoang đều có thể tham gia, cùng chia sẻ niềm hỷ sự!

Đúng lúc khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang đang giăng đèn kết hoa, chuẩn bị cho lễ nạp phi của Nhân Hoàng năm ngày sau, thì ở Tam Thập Tam Thiên bên ngoài, Đạo Tổ Hồng Quân, vốn dĩ đã lấy thân hợp Đạo, lại không thể yên tâm tu Đạo.

Đôi mắt vốn có thể xuyên thấu mọi Thiên Đạo của ông cũng như bị một tầng sương mù che chắn.

Trước đó, Thiên Đạo từng cảnh báo Đạo Tổ Hồng Quân rằng sẽ có một người thoát khỏi sự ràng buộc của Thiên Đạo, dẫn đến vô lượng lượng kiếp.

Đến lúc đó, đại địa Hồng Hoang sẽ bị đánh nát, chư thiên tinh thần

cũng sẽ trở về hỗn độn.

Tất cả sinh linh trên thế gian đã trải qua hàng triệu vạn năm khổ luyện cũng sẽ không còn tồn tại.

Trước đây, Hồng Quân nghi ngờ Nhân Hoàng, nhưng sau đó lại nghi ngờ mấy đồ đệ yêu quý bị hắc hóa.

Khi Nữ Oa, Thái Thượng, Nguyên Thủy thành Thánh vị Thiên Đạo dưới sự cho phép của Hồng Quân và Thiên Đạo, Hồng Quân lại hướng mũi nghi ngờ về phía ba người họ.

Vì vậy, trong trận đại chiến Lục Thánh kinh tâm động phách kia, Hồng Quân đã không ra tay giúp đỡ bất kỳ bên nào, mục đích là để xem thực lực của mấy đồ đệ có thực sự vượt ra ngoài phạm vi kiểm soát của Thiên Đạo hay không.

Nhưng ai ngờ, Nhân Hoàng mới là biến số lớn nhất!

Với sức mạnh một mình địch năm Thánh, ba vị Thiên Đạo Thánh nhân bất tử bất diệt chừng nào Thiên Đạo chưa sụp đổ, cùng hai vị Thánh nhân mới tấn thăng, dưới cục diện tất sát do hàng tỉ Yêu tộc và vô số Tiên Thiên Pháp Bảo tạo thành, vị Nhân Hoàng mạnh mẽ ấy đã dễ dàng đánh bại năm vị Thánh nhân có thực lực ngang mình.

Thậm chí, anh còn dùng hai thanh hắc bạch kiếm không rõ tên dung hợp để chém giết Nguyên Thủy, người đã hòa thân vào Thiên Đạo, khiến nguyên thần tiêu tán.

Hơn nữa, nhìn thấy Hoa Dịch không cần mượn bất kỳ bảo vật nào mà tự thân hợp lại thế giới Hồng Hoang đã bị Phủ Mang bổ ra, Hồng Quân, thân là hóa thân của Thiên Đạo, cũng phải nhờ đến Tạo Hóa Ngọc Điệp mới có thể tu bổ lại.

Nói thật, trong lòng Hồng Quân không hoảng loạn là không thể.

Điều đó khiến Đạo Tổ Hồng Quân, người đã Thái Thượng Vong

Tình hòa thân vào Thiên Đạo, chỉ biết quản lý trật tự Thiên Đạo theo chỉ dẫn của Thiên Đạo, cảm thấy áp lực như núi.

Kể từ khi hòa thân vào Thiên Đạo và đã sớm đánh mất bản ngã, Hồng Quân dường như nhìn thấy một tia hy vọng để trở về với bản ngã chân thật của mình từ Hoa Dịch.

Một ngày nọ, Đạo Tổ hóa thân vạn ngàn, bước ra khỏi Tử Tiêu Cung, để bảo vệ đại địa Hồng Hoang đã được ông canh giữ hàng triệu năm.

Ông đi khắp Nam Hoang, Bắc Hoang, Tây Hoang, Thái Hư Chi Hải.

Vạn tộc Hồng Hoang đều vui vẻ hòa thuận, và dưới sự dẫn dắt của Nhân tộc, tất cả đều học được cách dùng lửa nấu ăn, dùng văn tự để giao tiếp và ghi chép.

Sau này, Nhân tộc lại xuất hiện một đại năng sáng tạo ra y phục, không còn cái thời ăn lông ở lỗ.

Chương 216

Khắp nơi đều vang tiếng cười nói, một cảnh tượng hân hoan.

Hồng Quân rời đi, mang theo nụ cười mãn nguyện.

Ông nhớ lại sau trận Đại chiến Khai Thiên may mắn sống sót, rồi đến trận đại chiến Tam tộc Long Phượng Kỳ Lân sau đó.

Và cả trận Vu Yêu đại chiến, Nhân Yêu đại chiến về sau.

Đại địa Hồng Hoang rộng lớn vô cùng cũng mấy lần suýt bị đánh nát vụn, nhìn cảnh vạn linh khóc lóc hận trời bất công.

So với cảnh đó, hiện tại đại địa Hồng Hoang phồn vinh, tràn ngập tiếng cười nói, thân là hóa thân Thiên Đạo, Hồng Quân đã rơi một giọt lệ, như thể đang vui mừng vì chúng sinh thiên hạ có thể hạnh phúc như vậy.

Cuối cùng, Hồng Quân đến bên ngoài lãnh địa Nhân tộc ở Đông Hoang.

Thánh nhân giáng lâm, tử khí đông lai ba vạn dặm.

Hoa Dịch với thực lực cường đại đã sớm phát giác gần đây có nhân vật lạ đang đi lại thăm dò tình hình các tộc trên đại địa.

Hôm nay, anh cảm ứng được, lập tức hiểu ra, hẳn là Hồng Quân đã đến.

Cảm nhận được Hồng Quân, Thánh nhân Thông Thiên tiến lên nghênh đón, nói: "Không biết Sư Tôn hôm nay giáng lâm có việc gì?" Hồng Quân thấy chỉ có Thông Thiên đến, chưa thấy Nhân Hoàng Hoa Dịch, cũng không tức giận.

Chỉ vì hiện tại ông đã biết thực lực của Nhân Hoàng đã vượt xa

Thánh nhân Thiên Đạo, không còn là Nhân tộc Đế Hoàng do Thiên Đạo quản hạt nữa. "Đồ nhi Thông Thiên, hôm nay ta đã du lịch khắp đại địa Hồng Hoang, thấy vạn tộc phồn vinh.

Một cảnh tượng hòa thuận.

Thiên địa có cảm ứng, nên có vài chuyện muốn cùng Nhân Hoàng đạo hữu thảo luận." "Sư Tôn, có việc gì cần kinh động Nhân Hoàng?

Nhân Hoàng gần đây đang chuẩn bị cho đại hôn mà!

Liệu có thể nói cho đồ nhi biết không?" "Đồ nhi à, chuyện này vô cùng trọng đại.

Tuy con đã thành Thánh, nhưng thực lực vẫn chưa đạt tới cảnh giới Dung Đạo.

Thiên cơ bất khả tiết lộ, con hãy sớm tu luyện đạt tới Dung Đạo đi." "Sư Tôn, cảnh giới Dung Đạo ư?

Chẳng phải thành Thánh là tu vi cao nhất sao?

Ngày xưa khi Sư Tôn truyền đạo ở Tử Tiêu Cung, chẳng phải Sư Tôn nói có ba cách thành Thánh là Công Đức, Trảm Tam Thi, và Dĩ Lực Chứng Đạo sao?

Vì sao Nhân Hoàng lại khủng bố đến vậy?

Mấy ngày trước khi Nhân Hoàng đại chiến Ngũ Thánh, sao Nữ Oa, Thái Thanh và Nguyên Thủy sư huynh cũng khiến đồ nhi có cảm giác không thể địch lại giống như Sư Tôn vậy?" Hồng Quân nhìn đồ đệ yêu thích nhất trong ba người chỉ còn một người ở Hồng Hoang, trong lòng không ngừng thở dài.

Ông đáp: "Đồ nhi, thực ra theo vi sư được biết hiện nay, Thánh nhân cũng có tam lục cửu đẳng.

Ví dụ như Nhị Thánh phương Tây, hai người họ đã phát hạ hồng

nguyện, dùng việc thành lập Tây Phương Giáo làm khí vận để thành Thánh, nên được coi là yếu nhất.

Nữ Oa thì tạo ra Nhân tộc, được khí vận Nhân tộc để thành Thánh, đứng thứ hai.

Tam Thanh là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, mang theo công đức khai thiên mà thành Thánh, là mạnh nhất dưới Thiên Đạo.

Cuối cùng là bần đạo, vốn là Tiên Thiên Hỗn Độn Ma Thần, may mắn được Thiên Đạo Hồng Hoang công nhận, lấy thân dung Đạo.

Đạt đến cảnh giới Dung Đạo, Thiên Đạo không sụp đổ, vạn pháp không diệt.

Theo lý mà nói, dưới Thiên Đạo chỉ cần một vị Dung Đạo cảnh chấp chưởng thiên địa, truyền pháp cho đại thiên.

Nhưng gần đây, dưới tình huống Thiên Đạo bị che chắn, lại xuất hiện nhiều vị Thánh nhân Dung Đạo cảnh, và cả một Nhân Hoàng đặc biệt nữa.

Vi sư tuy thân là hóa thân Thiên Đạo, nhưng cũng không địch lại Nhân Hoàng.

Vì vậy, ta muốn đến nói chuyện với Nhân Hoàng đạo hữu một phen, để mưu cầu một tương lai rạng rỡ cho chúng sinh Hồng Hoang." "Sư Tôn, ngày xưa sau khi người lấy thân hợp Đạo thì không còn quản thế sự, đại địa Hồng Hoang mấy lần suýt bị hủy diệt, máu chảy thành sông.

Người hiển hóa thế gian cũng chỉ để tu bổ những khe nứt Thiên Đạo.

Đồ nhi cứ ngỡ Sư Tôn đã biến thành Thiên Đạo, Thái Thượng Vong Tình, quên mất rằng sinh mệnh trên đại địa Hồng Hoang mới là căn bản của thế giới này!" "Đồ nhi, vi sư không có nghĩ như vậy trong

lòng.

Con yên tâm đi, vi sư là người thành Đạo sớm nhất Hồng Hoang, không ai có thể trân trọng thế giới này hơn vi sư.

Vì thế giới này, vi sư có thể từ bỏ tất cả, thậm chí lấy thân hợp Đạo, cũng là để bổ khuyết mặt vô tình của Thiên Đạo.

Ta của ngày trước quả thực bị Thiên Đạo ảnh hưởng, suýt nữa đánh mất bản ngã.

Nhưng gần đây thiên cơ hỗn loạn, Thiên Đạo không thể quản ta, khiến ta khôi phục được một chút tâm trí.

Ta phải tranh thủ thời gian này để mưu tính thật kỹ, mau đưa ta đi gặp Nhân Hoàng đạo hữu." Nghe xong lời này, Thông Thiên nhìn Hồng Quân, "Sư Tôn, thiên hạ chỉ biết Thiên Đạo vô tình, nhưng không biết Thiên Đạo vô tình là vì có tình.

Người lấy thân hợp Đạo để lưu lại một tia sinh cơ cho chúng sinh, khí phách đó là tấm gương để đồ nhi học tập.

Đồ nhi sẽ đưa Sư Tôn vào diện kiến Nhân Hoàng." Trong Nhân Hoàng điện, Hoa Dịch thực ra đã sớm biết Hồng Quân đến.

Nhưng từ khi xuyên việt từ Địa Cầu, anh đã chịu đủ những lời độc hại về Hồng Hoang kiếp trước, thêm vào đó là vô số Nhân tộc tử thương trong trận Nhân Yêu đại chiến.

Điều đó khiến Hoa Dịch khắc sâu cảm nhận cái gọi là "Thiên Địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu.

Thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu." Hoa Dịch nhìn vô số Nhân tộc bị Thánh nhân và Yêu tộc tàn sát.

Nữ Oa giao khí vận Nhân tộc cho Đông Hoàng luyện chế Đồ Vu Kiếm, thì anh không hề có cảm tình với vị Thánh nhân đó, và cũng

không hề có cảm tình với một Đạo Tổ Thái Thượng Vô Tình.

Nhưng sau khi nghe cuộc đối thoại giữa Thông Thiên và Hồng Quân, Hoa Dịch đã thay đổi cách nhìn.

Chương 217

Hóa ra Đạo Tổ không giống như trong tiểu thuyết, sau khi hợp Đạo thì biến thành bù nhìn của Thiên Đạo.

Ông thực ra có tình cảm sâu sắc với vạn vật thiên địa, việc hợp Đạo cũng là để bảo vệ thế giới này tốt hơn.

Hoa Dịch liền bước ra nghênh đón. "Đạo Tổ giá lâm, lần này Bản Hoàng chưa kịp ra xa nghênh đón." Hồng Quân nhìn Nhân Hoàng bước ra nghênh đón cũng vô cùng an ủi, vị Nhân Hoàng từng bị bỏ qua này, đã trưởng thành đến mức độ này.

Ông vội vàng bước tới: "Nhân Hoàng đạo hữu nói quá rồi.

Tu tiên luyện Đạo, đạt giả vi tiên, huống hồ hiện tại Nhân Hoàng đạo hữu có tu vi còn tinh tiến hơn bần đạo.

Từ nay về sau, chúng ta hãy xưng hô đạo hữu với nhau đi!" Thực ra, xét về thân phận của Hoa Dịch hiện tại, không nói đến thực lực, chỉ riêng danh xưng Nhân Hoàng được vạn tộc thiên hạ cùng tôn kính, cũng đủ để ngồi ngang hàng với Hồng Quân.

Trong Hồng Hoang, trẻ con mới sinh có thể không biết Đạo Tổ là ai, nhưng ai mà không biết vị Nhân Hoàng được vạn tộc cùng tôn kính chứ.

Hồng Quân mỉm cười: "Nhân Hoàng đạo hữu." Hồng Quân nghe Hoa Dịch mỉm cười xưng hô "đạo hữu", biết Nhân Hoàng đã chấp nhận bước đầu. "Nhân Hoàng đạo hữu, hôm nay bần đạo đến đây có ba việc muốn cùng Nhân Hoàng thảo luận." "Hồng Quân đạo hữu, lời người và Thông Thiên nói bên ngoài, ta đều đã nghe rõ mồn một.

Vì chúng sinh thiên hạ mà hợp thân Thiên Đạo, người xứng đáng

được một tiếng 'Đạo Tổ'.

Đạo hữu có lời gì xin cứ nói thẳng, Bản Hoàng trong khả năng của mình nhất định sẽ toàn lực tương trợ đạo hữu." "Hồng Quân, cuộc nói chuyện vừa rồi ngoài cửa, Nhân Hoàng đã biết hết, nhưng ta hoàn toàn không hề hay biết.

Nhân Hoàng đã đạt tới cảnh giới nào rồi?" "Nhân Hoàng, bần đạo lần này đến đây, một là để luận đạo với Nhân Hoàng vì chúng sinh thiên hạ.

Hôm nay, bần đạo hóa thân vạn ngàn du lịch đại địa Hồng Hoang, thấy vạn tộc cùng tôn kính Nhân Hoàng.

Dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng, chúng sinh cũng phồn vinh xương thịnh, ít có sát lục, giống như một thế giới cực lạc.

Tại đây, bần đạo muốn thay mặt chúng sinh Hồng Hoang cúi mình cảm tạ Nhân Hoàng.

Nhưng Nhân Hoàng đạo hữu ngày nay cũng đã siêu thoát Thiên Đạo.

Với thực lực của Nhân Hoàng đạo hữu, đại địa cũng không chịu nổi sự giày vò.

Hy vọng Nhân Hoàng đạo hữu sau này có thể kiểm soát tốt.

Thế giới Hồng Hoang này không dễ gì có được!" "Đạo hữu cứ yên tâm, vạn tộc Hồng Hoang đều thần phục Nhân tộc, vốn dĩ Nhân tộc và vạn tộc giao hảo.

Ta, với tư cách Nhân Hoàng, tuy đã siêu thoát Thiên Đạo, nhưng chừng nào ta còn ở đây, thì ta vẫn là Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Thế giới này không chỉ có những thứ đạo hữu quan tâm, mà còn có nhiều người khác mà Bản Hoàng yêu quý.

Bản Hoàng cũng nguyện ý dùng sinh mệnh để bảo vệ đại địa này." Hồng Quân nghe xong, ồ, có những nhân vật như Nhân Hoàng, đại địa Hồng Hoang sẽ chào đón một thịnh thế như thế nào đây!

Hồng Quân lại nói: "Đạo hữu, vừa rồi ta có nghe cuộc đối thoại ngoài cửa.

Bần đạo lấy thân hợp Đạo vốn là để Thiên Đạo vô tình có thể lưu lại một tia sinh cơ cho chúng sinh.

Nhưng sau khi hợp Đạo, bần đạo lại phát hiện, sức mạnh của bần đạo không đủ để kháng cự Thiên Đạo.

Những trận đại chiến nhiều năm về trước khiến vô số sinh linh tử vong, bần đạo đã sớm muốn ra tay, nhưng vô luận Thiên Đạo quá mạnh, bần đạo suýt nữa đã mê thất bản thân.

Nhờ đạo hữu làm loạn thiên cơ, ta mới có thể thoát ra được trong chốc lát.

Đạo hữu có thể cho bần đạo biết làm thế nào để thực sự nắm giữ Thiên Đạo không?" "Hồng Quân đạo hữu, ngươi có biết vì sao ta lại mạnh hơn ngươi không?

Ngày đó, ta một mình địch năm Thánh, trong tình huống Thiên Đạo chưa sụp đổ mà vẫn trấn sát Nguyên Thủy Dung Đạo cảnh một cách mạnh mẽ.

Người không thể thấu hiểu được điều đó.

Khi Nhân Hoàng đạo hữu dẫn Nhân tộc chinh phạt Yêu tộc, lúc chưa thành Thánh.

Bần đạo từng chú ý đến Nhân Hoàng, nhưng lúc đó bần đạo chỉ nghĩ Nhân Hoàng có phúc duyên sâu dày mà thôi.

Dù lợi hại đến đâu cũng không địch lại sự công kích của đại quân

Yêu tộc, nên bần đạo cũng không chú ý đến Nhân Hoàng nữa.

Đến khi sau này đạo hữu thành Thánh, bần đạo quan sát đạo hữu thì phát hiện thiên cơ bị che chắn, bần đạo cũng không nhìn thấy tương lai của đạo hữu.

Đạo Tổ đừng vội," "Nếu ta không lầm thì, người và Ngũ Thánh về cơ bản đều dựa vào công đức mà thành Thánh, nên cơ sở thành Thánh đều do Thiên Địa ban cho.

Thiên Địa này sẽ không cho phép ai siêu thoát khỏi sự kiểm soát của nó, vì vậy dù đã tu luyện mấy chục vạn triệu năm sau khi thành Thánh, tu vi của người vẫn không hề thay đổi.

Ta là Tiên Thiên Nhân tộc, sinh ra theo khí vận Thiên Địa.

Thế giới này cần Nhân tộc làm nhân vật chính của Thiên Địa, ta với tư cách là Nhân Hoàng.

Nhân tộc hưng thịnh, ta càng mạnh.

Hơn nữa, ta còn được Bàn Cổ Đại Thánh truyền thừa.

Trước tiên dĩ lực chứng Đạo, sau đó Trảm Tam Thi Nguyên Thần thành Đạo, siêu thoát Thiên Đạo mà thành Hỗn Nguyên Vô Cực Quả Vị.

Thánh nhân Thiên Đạo, là Thánh nhân Dung Đạo cảnh, đều nằm dưới sự quản hạt của Thiên Đạo này.

Vì vậy đạo hữu mới không địch lại Thiên Đạo, bị mê thất tâm trí.

Cách đơn giản nhất là đạo hữu sớm tu luyện thành Hỗn Nguyên Đạo Quả, hoặc là Bản Hoàng sẽ đi đánh tan cái Thiên Đạo đáng chết kia!" "Nhân Hoàng đạo hữu vạn vạn không thể!

Tuy Thiên Đạo đáng ghét, nhưng thế giới Hồng Hoang không thể không có Thiên Đạo tồn tại, nếu không sẽ tinh hà đảo chuyển, thời

không hỗn loạn." "Cái này cũng không được, cái kia cũng không được, cái Thiên Đạo đáng chết đó, lần trước chưa bị đánh đủ sao?" "Đạo hữu đừng nóng vội, thế gian tự có định số, cứ để nó diễn ra đi!" Mặc dù Hồng Quân nói như vậy, nhưng Hoa Dịch lại không nghĩ như vậy.

Anh nhớ mãi đôi mắt đỏ ngầu như máu trong Thiên Đạo kiếp quang.

Chương 218

Anh cảm thấy Thiên Đạo không đơn thuần chỉ do các quy tắc tạo thành, bên trong nhất định có âm mưu.

Nhưng chuyện này hiện tại anh sẽ không nói cho bất kỳ ai, có gì đáng sợ thì hãy điều tra rõ ràng rồi hẵng nói. "Nhân Hoàng đạo hữu, bần đạo có một việc muốn hỏi." "Đạo hữu cứ hỏi." "Tuy Thiên Đạo bất nhân, nhưng từ khi bần đạo hợp Đạo đến nay, Thiên Đạo cũng chưa gây ra sự kiện nào quá nguy hại đến chúng sinh.

Bần đạo cho rằng Thiên Đạo có lẽ chỉ là không có cảm xúc mà thôi.

Trước đây, Thiên Đạo từng nhiều lần cảnh báo bần đạo rằng sẽ có một người dẫn đến vô lượng lượng kiếp, đến lúc đó Hồng Hoang sẽ vỡ nát, mặt trời mặt trăng sẽ không còn mọc nữa.

Bần đạo từng cho rằng đó là Tam Thánh, nhưng hiện tại Tam Thánh đã bị đạo hữu đánh vào vô tận hư không, với thực lực của họ thì khó lòng quay trở lại.

Sau này bần đạo lại nghĩ là Nhân Hoàng đạo hữu, nhưng hôm nay gặp mặt, bần đạo không tin đạo hữu sẽ làm ra chuyện đó.

Hiện tại thiên cơ hỗn loạn, phiền đạo hữu suy tính một chút, để sớm có kế hoạch cho chúng sinh." Hoa Dịch nghe xong cũng suy tính một phen.

Với tư cách Hỗn Nguyên Thánh nhân, một niệm của Hoa Dịch có thể thấy được quá khứ, hiện tại và tương lai của hàng tỉ sinh vật Hồng Hoang.

Thế nhưng lại không có bất kỳ dị thường nào!

Anh liền nói kết quả cho Hồng Quân biết.

Hồng Quân thầm nghĩ, ngay cả với Tạo Hóa của Nhân Hoàng cũng không tính ra được, vậy Thiên Đạo cảnh báo rốt cuộc là thứ gì đây! "Hôm nay Hồng Quân đại diện Hồng Hoang cảm tạ Nhân Hoàng.

Đại địa Hồng Hoang dưới sự trị vì của Nhân Hoàng, bần đạo cũng yên tâm rồi." "Đạo hữu lo xa rồi.

Ta với tư cách Nhân Hoàng đương nhiên phải bảo vệ Nhân tộc, hiện tại vạn tộc quy phụ, ta đương nhiên phải bảo vệ vạn tộc Hồng Hoang." Hồng Quân nghe vậy, trong lòng cũng an tâm. "Nhân Hoàng đạo hữu, hôm nay luận đạo cũng đã gỡ bỏ được một phần khúc mắc trong lòng bần đạo.

Bần đạo xin cáo từ trước, hoan nghênh đạo hữu khi nào rảnh rỗi đến Tử Tiêu Cung của ta làm khách, bần đạo nhất định sẽ quét tháp nghênh đón." "Đạo hữu cứ yên tâm." Thông Thiên bước ra tiễn Đạo Tổ.

Sau khi Đạo Tổ rời đi, Hoa Dịch một mình ở trong Nhân Hoàng điện rất lâu.

Mặc dù vừa rồi anh không phát hiện điều gì bất thường với Hồng Quân, nhưng thực ra kiếp nạn này của Hoa Dịch có thể sẽ ứng nghiệm lên Hồng Quân.

Nhưng Hoa Dịch có thiện cảm rất lớn với Hồng Quân hiện tại, cũng không tiện nói thẳng.

Chỉ có thể chờ sau khi sắp xếp ổn thỏa Hồng Hoang sẽ đến Tử Tiêu Cung một chuyến.

Nói xong, Hồng Quân vừa đi, ngay lúc đại hôn sắp diễn ra, Nhân Hoàng nhận được tín hiệu cầu cứu từ Long Vương.

Hiện tại đại địa Hồng Hoang đều nằm dưới sự khống chế của

Nhân tộc, vạn tộc hòa hợp.

Với thực lực của Long Vương, ai có thể bức bách nàng phải phát ra tín hiệu cầu cứu chứ?

Không nói nhiều, chỉ thấy Đạo Quả Thánh nhân của Hoa Dịch hiển hóa, kèm theo không gian xé rách, một bước anh đã đặt chân đến bên cạnh Long Vương.

Long Vương tuyệt sắc phong hoa vừa phát ra tín hiệu, nhìn thấy trước mắt xuất hiện một vết nứt, phát ra thứ thánh quang kỳ dị.

Giây tiếp theo, nàng nhìn thấy Hoa Dịch, vội vàng bái kiến vị chủ nhân của đại địa Hồng Hoang này. "Long Vương bái kiến Nhân Hoàng." Hoa Dịch thấy Long Vương bình an vô sự cũng an tâm.

Hỏi: "Long Vương, vì việc gì mà cầu cứu?

Bản Hoàng thấy không có gì đáng ngại lớn, xung quanh cũng không có gì bất thường." "Bẩm Nhân Hoàng, khi thiếp ở vị trí, trên không trung từng xuất hiện một đoàn hắc ảnh, hóa thành một bàn tay đen, không nói không rằng muốn đánh giết thiếp.

May mắn là gần đây trong lúc quan sát Nhân Hoàng đại chiến, tu vi của tiểu nữ có chút tinh tiến, nhưng những Long tộc khác đều bị tiêu diệt hết, cầu Nhân Hoàng chủ trì công đạo." Hoa Dịch nghe Long Vương nói xong, tự hỏi vì sao với Đạo Quả của mình mà lại không nhận được bất kỳ tin tức nào! "Chẳng lẽ Thiên Đạo lại mạnh hơn sao?

Ngay cả ta, một Hỗn Nguyên Thánh nhân, cũng liên tục bị che chắn bên ngoài!" "Được rồi, Long Vương, việc này Bản Hoàng đã biết, sẽ đòi lại công đạo cho nàng.

Còn vì sao nàng lại đến đây?" Nghe Nhân Hoàng hỏi, Long Vương kiêu ngạo cúi đầu xuống, không khó để nhận ra trên khuôn mặt tuyệt

sắc phong hoa của nàng lại xuất hiện một vệt hồng.

Cúi đầu không nói cũng khiến Hoa Dịch khó xử!

Chẳng lẽ Long Vương muốn tham gia đại hôn của ta?

Long Vương nói: "Nhân Hoàng, thiếp xin hỏi một chút, Long Vương ta tuyệt sắc phong hoa so với Phượng Hậu và Thủy Kỳ Lân hai cô bé có hình dáng trẻ con thì thế nào?" Hoa Dịch thầm nghĩ: Ý của Long Vương là sao?

Ban đầu Hoa Dịch chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, sớm ngày siêu thoát, trở về quê hương.

Ai ngờ dưới sự âm sai dương thác, Vu tộc đã se duyên cho anh cưới được hai người vợ xinh đẹp và thông minh về nhà, khiến anh thành công làm cha.

Ai ngờ khi "làm cha" mà quên mất hình dạng, say rượu làm bậy, đã "ăn sạch" hai cô tiểu loli Phượng Nhi và Thủy Nhi, máu chảy đầy đất...

May mắn là hai phu nhân vì muốn giải tỏa ưu phiền cho anh, tấm lòng khoan dung nhân hậu, đã đồng ý cho anh cưới hai cô tiểu loli làm phi.

Hôm nay Long Vương... "Long Vương, nàng là thủ lĩnh của Long tộc, đương nhiên ngang hàng với Phượng Nhi và Thủy Nhi.

Vẻ đẹp tuyệt sắc phong hoa của nàng cũng đã truyền khắp Hồng Hoang, Bản Hoàng từ nhỏ đã sớm nghe danh." Long Vương nghe Nhân Hoàng khen ngợi như vậy cũng vô cùng vui mừng, ngay lập tức trên mặt hiện ra nụ cười đã lâu không thấy, trong sáng như trẻ thơ.

Long Vương lại nói: "Vậy tại sao Nhân Hoàng lại đưa hai vị kia về bên mình, nạp làm phi tử, Long Vương ta có chỗ nào không bằng sao?" Hoa Dịch trong lòng hiểu rõ ý đồ của Long Vương.

Thực ra Hoa Dịch cũng có thiện cảm với Long Vương, dù sao kiếp trước "con cháu Rồng" cũng ảnh hưởng sâu sắc đến anh.

Trước đây, vốn dĩ có Hậu Thổ và Doãn Nặc hai người vợ, học theo "Nga Hoàng Nữ Anh", Hoa Dịch vốn được giáo dục tốt về "chế độ một vợ một chồng", cảm thấy hài lòng.

Chương 219

Nhưng ai ngờ lại xảy ra chuyện sau đó, đối với ý tứ của Long Vương, Hoa Dịch cũng khá khó xử.

Long Vương thấy Nhân Hoàng không nói gì, cảm thán: "Chẳng lẽ Nhân Hoàng thích những người thân hình loli sao?

Thực ra đạo thể của thiếp tuy hơi trưởng thành, nhưng hẳn cũng không kém cạnh ai chứ." Hoa Dịch nhìn Long Vương đang dùng đôi mắt ướt át quyến rũ nhìn mình chằm chằm, thầm nghĩ: "Mình nghĩ quá nhiều rồi sao?

Tuy mình đến từ Địa Cầu, trong lòng cũng luôn ấp ủ ý niệm trở về nhà, nhưng mình hiện tại cũng là mình!

Mình của ngày trước cũng là mình, nhưng mình của hiện tại mới là bản ngã.

Mình đã thành Thánh, vì sao lại bị những quy tắc của thế giới phàm tục này trói buộc chứ!

Cứ giữ khư khư như vậy, mình làm sao có thể siêu thoát được?

Kiếp trước chẳng phải vì quá tuân thủ quy tắc nên mới bỏ mạng xuyên việt sao?

Đời đó tuy không có tình cảm sâu sắc với thế giới, nhưng cũng vì những thứ đó mà trở nên vô vị.

Đã đến Hồng Hoang, lại được hệ thống giúp đỡ, mình sợ cái quái gì.

Mình hôm nay đã là Hỗn Nguyên Thánh nhân, trời cũng chẳng làm gì được mình.

Mệnh của ta do ta không do trời, chỉ cầu một sự an tâm vui vẻ là đủ rồi.

Ha ha ha..." Hoa Dịch chợt hiểu ra, cười phá lên!

Kèm theo kim quang, tiên hạc cùng reo, địa dũng kim liên, Hoa Dịch cảm thấy Hỗn Nguyên Đạo Quả của mình lại tinh tiến một chút, đạt đến Hỗn Nguyên trung kỳ.

Long Vương nhìn dị tượng giáng trần, ngẩng đầu nhìn người đàn ông như thần trước mắt.

Nàng biết, cơ hội này, nhất định phải nắm bắt. "Chúc mừng Nhân Hoàng đại đạo lại tiến thêm một bước." "Long Nhi, sắp xếp Long tộc Thái Hư, hai ngày nữa gả cho ta đi." Khi nghe Nhân Hoàng gọi "Long Nhi", Long Vương kích động suýt khóc.

Không uổng công vất vả từ Thái Hư đến, suýt chút nữa bị bàn tay đen kia sát hại.

Long Nhi quay về, Long Vương kích động đến nỗi quên mất khoảng cách từ đó đến Thái Hư Chi Hải bao xa, liệu có kịp quay về để tham gia đại hôn hai ngày sau không! "Long Nhi đừng hoảng sợ, từ đây đến Thái Hư quá xa xôi, đợi Bản Hoàng đưa nàng về." Đấu chuyển tinh di, nhật nguyệt càn khôn, trên không Long tộc xuất hiện một vết nứt, Hoa Dịch đưa Long Vương đến Thái Hư Chi Hải.

Những việc còn lại giao cho Long Vương xử lý.

Long Vương tập hợp tất cả Long tộc lại, tuyên bố sẽ thành thân với Nhân Hoàng sau hai ngày nữa.

Các Long tộc dưới đài đều hoan hô, vui mừng vì Long Vương đã dũng cảm theo đuổi tình yêu.

Và cũng kích động vì Long tộc có thể bắt kịp Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Tiếp theo, Long Vương lại tuyên bố, vì sau khi thành thân có thể ít có thời gian về Thái Hư Chi Hải, nên quyết định chọn một người kế nhiệm để giúp quản lý Long tộc.

Cuối cùng, quyết định giao cho đệ đệ của Long Vương, Hoàng Long Đại Vương quản lý. (Vì Tam Thánh sai vị, dẫn đến Thập Nhị Kim Tiên Hoàng Long Chân Nhân vẫn ở trong Long tộc).

Sau khi Long Vương xử lý xong công việc của Long tộc, nàng dẫn theo mười tám vị Long tộc được tuyển chọn kỹ lưỡng, dưới sự dẫn dắt của Hoa Dịch, đến lãnh địa Nhân tộc.

Khi Hoa Dịch đưa Long Vương đến lãnh địa, Nhân tộc đều nhìn vị nữ tử tuyệt sắc phong hoa kia, ai nấy đều đoán xem đây là ai? "Chẳng phải Nhân Hoàng đại hôn vào ngày kia sao?" "Đây lại là nữ tử nào được đưa về nữa vậy?" Tin tức lan truyền khắp các bộ lạc Nhân tộc chỉ trong chớp mắt.

Nhìn cảnh này, Hoa Dịch bật cười: "Quả nhiên Nhân tộc có sở thích và truyền thống thích buôn chuyện." "Nhưng thế này cũng tốt, dù sao sớm muộn gì cũng phải nhờ họ loan tin giúp mình." Hậu Thổ và Doãn Nặc nhận được tin cũng đến Nhân Hoàng điện.

Khi biết người phụ nữ được đưa về là Long Vương, họ không kinh ngạc.

Họ biết trượng phu của mình không phải người bình thường, mà là Nhân Hoàng của Nhân tộc, Đế Hoàng được vạn tộc cùng tôn kính.

Là Vua của thế giới Hồng Hoang mà ngay cả Thiên Đạo cũng không dám ra tay trừng phạt.

Ngày đó, khi chuyện của Thủy Kỳ Lân và Kim Sí Đại Bàng xảy ra, họ đã biết người đàn ông này không thể chỉ thuộc về hai người.

Nhìn thấy Long Vương, một trong những nhân vật chính của thiên

địa năm xưa, thân là Hoàng Hậu Nhân tộc, họ cũng vui mừng cho Nhân tộc.

Từ nay về sau, ai dám bắt nạt Nhân tộc nữa.

Không có quá nhiều vướng mắc, chỉ là Thủy Kỳ Lân và Kim Sí Đại Bàng gần đây chung sống vô cùng hòa thuận, nghe nói Long Vương cũng muốn xuất giá cùng ngày, nên cảm thấy không vui.

Với tư cách Nhân Hoàng, Hoa Dịch thấy hai vị Hoàng Hậu thiện giải nhân ý như vậy, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

Anh chỉ cảm thấy có chút áy náy với hai nàng, vì trong lúc hai nàng mang cốt nhục, anh lại suốt ngày chinh chiến bên ngoài, không chăm sóc tốt, lại còn say rượu làm bậy, gây ra thêm mấy vị phi tử.

Anh ôm chặt hai nàng vào lòng, nhẹ nhàng nói: "Hai vị phu nhân, Bản Hoàng có phúc lớn mới cưới được hai vị.

Ta thề kiếp này tuyệt đối không phụ thê hiền.

Có vợ như vậy, phu quân còn cầu gì nữa." "Phu quân, người là Đế Vương nhân gian, tam thê tứ thiếp vốn là lẽ đương nhiên.

Huống hồ nhân duyên tế hội, phu quân có thể cưới được tộc trưởng ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân làm phi, thực sự là ý trời.

Từ nay về sau, giới Hồng Hoang sẽ lấy phu quân làm tôn.

Ra lệnh thiên hạ, không ai dám không tuân theo." "Tốt, tốt, tốt.

Hai vị phu nhân, đại điển hôn lễ ngày mai, làm phiền hai vị phu nhân sắp xếp một chút.

Chương 220

Ngày mai Bản Hoàng muốn nghênh thú ba vị quý phi.

Nhưng thế nhân chỉ biết có hai vị, việc này đành nhờ hai vị phu nhân vất vả." Nữ Đế liền đáp: "Phu quân cứ yên tâm, không chỉ đại hôn này, mà ngày mai sau khi ba vị muội muội gả vào Nhân tộc, cũng sẽ là tỷ muội của hai chúng thiếp.

Nếu để muội muội Long Vương mất mặt, không chỉ đánh vào mặt thiếp thân, mà còn đánh vào mặt phu quân.

Vậy thiếp thân còn mặt mũi nào gặp phu quân nữa." Sau đó, hai nàng rời khỏi Nhân Hoàng điện, truyền lệnh của Nhân Hoàng. "Ngày mai Nhân tộc Nhân Hoàng đại hôn, nạp, lần lượt là Long Vương, Phượng Hậu, Thủy Kỳ Lân.

Vạn tộc thiên hạ, bách tính Hồng Hoang đều có thể đến." Kể từ khi Hồng Hoang đại nhất thống, hiện tại khắp đại địa Hồng Hoang đều biết Nhân tộc có một vị Nhân Hoàng bệ hạ có thể độc chiến Ngũ Thánh, cường thế chém giết Nguyên Thủy.

Hôm nay, ở khắp các ngóc ngách Hồng Hoang đều có thể thấy lệnh triệu tập của Nhân Hoàng viết trên không trung.

Tứ hải bát hoang vạn tộc đều phái sứ giả đến Đông Hoang chuẩn bị chứng hôn cho Nhân Hoàng.

Sau đó Hoa Dịch lại đến chỗ Đại Bàng và Thủy Nhi, vừa lúc thấy ba nữ Long Vương đang trừng mắt nhìn nhau.

Long Vương một mình địch hai, đang diễn ra cuộc tranh đấu không tiếng động.

Cả ba đều là thịt trong tim của Hoa Dịch, anh cũng không biết phải

làm sao.

Nhưng dù sao cũng là do anh gây ra, đương nhiên phải ra mặt giải quyết. "Thủy Nhi, Bằng Nhi, từ nay về sau hai con cùng Long Nhi đều là phi tử của phu quân, nên hòa thuận đối xử với nhau.

Ân oán ngày xưa hãy bỏ qua đi!

Khi đó, các tộc của các con bị Thiên Đạo lừa gạt, tương tàn lẫn nhau.

Bây giờ đã cùng là phi tử của Nhân Hoàng ta, nên đối xử tốt với nhau, học theo hai vị Hoàng Hậu, học cách trị lý Nhân tộc và mối quan hệ giữa các tộc.

Và còn là ba tộc cổ đại mạnh nhất ngoài Nhân tộc và Vu tộc, đương nhiên phải làm gương tốt.

Tranh thủ làm những việc có ý nghĩa cho thế giới này.

Ba tộc tuy năm xưa vì Thiên Đạo lừa gạt, nhưng đại chiến Tam tộc cũng khiến quá nhiều sinh linh vong mạng.

Thế giới này luôn giữ thái độ đề phòng với các con, cũng là vì sao sau đại chiến, ba con tu luyện thế nào cũng không thể tiến thêm một bước.

Ba người từ ngày mai sẽ là Hoàng Phi của ta, đương nhiên phải mưu cầu phúc lợi cho chúng sinh.

Với sức mạnh hợp lực của ba người, nơi nào trên đại địa Hồng Hoang mà không đi đến được, huống hồ còn có phu quân ở đây!

Đừng tranh giành nữa, sau này đều là tỷ muội cả." Ba nữ nghe vậy cũng không còn tranh cãi nữa. "Đại hôn ngày mai, ba vị phu nhân có yêu cầu gì không, Bản Hoàng đều sẽ đáp ứng." Đại Bàng, người không thể kiềm chế tính khí, hỏi trước tiên: "Trong ba chúng con, ai

lớn ai nhỏ ạ?" Tiếp đó, Thủy Kỳ Lân cũng không còn giữ vẻ mặt không linh nữa, nói với Hoa Dịch: "Còn thiếp thì sao ạ?" Hoa Dịch không ngờ hai cô tiểu loli lại hỏi câu này. "Thủy Nhi, Bằng Nhi.

Ba người cùng là ba tộc cổ đại, sinh ra theo nhật nguyệt.

Ngày mai sẽ cùng thành hôn.

Đừng xếp hạng nữa nhé, đều là ái phi của Bản Hoàng cả." Chỉ thấy hai cô tiểu loli bĩu môi nói: "Biết ngay mà." Hoa Dịch lại hỏi: "Long Nhi, nàng có sắp xếp gì không?" "Phu quân, thiếp không có yêu cầu gì, hy vọng sau đại hôn ngày mai, có thể hầu hạ phu quân." "Long Nhi hiểu chuyện, được thôi, yêu cầu này phu quân sẽ chấp nhận." "Vậy ba vị phu nhân hãy chuẩn bị thật kỹ nhé, ngày mai Bản Hoàng sẽ tặng một bất ngờ." Kim Sí Đại Bàng hỏi trước tiên: "Phu quân, bất ngờ gì vậy?

Nói nhanh đi mà?" "Không được, không được, ngày mai sẽ biết." Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt không linh không nói một lời.

Long Vương trưởng thành ổn trọng cũng biết, bất ngờ đương nhiên không thể nói ra bây giờ! "Hai đứa trẻ này còn muốn đấu với ta sao!" Ha ha ha, Long Vương tu Đạo vạn vạn năm, đạo tâm kiên định, cũng vì một câu nói của Hoa Dịch mà bật cười.

Trong lòng nàng thầm đoán, ngày mai sẽ có bất ngờ gì đây?

Tim nàng đập loạn!

Chẳng lẽ cảm giác này là tình yêu?

Không biết lựa chọn lần này có đúng không? "Đúng, nhất định là đúng.

Ngày mai ta sẽ gả cho người đàn ông lợi hại nhất Hồng Hoang." Trên đại địa Hồng Hoang, vạn tộc đang trên đường gấp rút đến Đông Hoang.

Nhiều người đã sớm đến cổng Nhân tộc ở Đông Hoang.

Hiện nay, Nhân tộc đã không còn là bộ dạng khi mới được tạo ra nữa.

Dưới sự bảo hộ của Nhân Hoàng, họ nhanh chóng bước vào thời kỳ trưởng thành.

Hiện tại, riêng dân số đã đạt đến số lượng của Yêu tộc năm xưa.

Vì tất cả đều là Tiên Thiên Đạo Thể, nên tốc độ tu luyện cực nhanh.

Chỉ riêng Chuẩn Thánh đã có ba mươi sáu vị.

Đại La Kim Tiên cũng có đến hàng vạn, quả thực có cảm giác "Kim Tiên nhiều như chó, Đại La khắp nơi đi lại".

Vạn tộc Hồng Hoang ai ngờ chỉ trong vòng một vạn năm, một chủng tộc yếu ớt như vậy lại có thể trưởng thành đến mức này, thật sự chỉ vì xuất hiện một vị Nhân Hoàng sao?

Không, không phải vậy.

Nhân Hoàng chỉ bảo đảm sự tồn tại của Nhân tộc.

Chương 221

Trong suốt nhiều năm chinh chiến, Nhân Hoàng chỉ chiến đấu một mình.

Còn loài người yếu ớt đã tận dụng mấy chục năm thời gian Nhân Hoàng tranh thủ được để cứng rắn vượt qua các chủng tộc xung quanh, rồi sau đó lại quy phục và đồng hóa họ.

Không chỉ sức mạnh của một mình Nhân Hoàng, mà quan trọng hơn là ý chí "chỉ tranh sớm tối" và khả năng học tập cực kỳ mạnh mẽ của Nhân tộc.

Chư Thánh và vạn tộc tiền triều đều chứng kiến.

Trên không lãnh địa Nhân tộc, một con Kim Long năm móng với thực lực cường đại đang cùng một con Hỏa Phượng Hoàng toàn thân bốc lửa rực rỡ lượn vòng trên không, Long Phượng cùng reo, giống hệt tình yêu.

Sau Long Hán Sơ Kiếp, mọi người đều nghĩ rằng Tam tộc đã gần như diệt vong.

Hôm nay lại có thể nhìn thấy Long tộc và Phượng tộc cùng nhau khiêu vũ.

Thật là một cảnh tượng kỳ lạ chưa từng thấy trong hàng triệu năm.

Chư Thánh và vạn dân phía trước đều kích động vô cùng.

Tại lối vào các bộ lạc Nhân tộc, có đội kiểm tra do tộc Kỳ Lân lập ra, kiểm tra phân cấp từng sinh vật tiến vào nơi đây, nhằm đảm bảo hôn lễ hôm nay diễn ra hoàn hảo.

Vạn tộc khi nhìn thấy tất cả những điều này thực sự bị chấn

động.

Tam tộc Viễn Cổ, ai mà không biết vừa gặp đã đỏ mắt tranh đấu, vậy mà bây giờ lại cùng nhau khiêu vũ.

Bước vào bên trong, nơi này đã được cải tạo, không gian rộng lớn.

Khắp nơi có thể thấy người của Tam tộc, với tư cách là họ nhà gái hôm nay, không ngừng chào hỏi khách khứa.

Ba tộc chung sống hòa thuận.

Khắp nơi cũng có thể thấy những Kim Tiên cảnh đang châm trà rót nước cho khách.

Đủ để thấy sự phát triển của Nhân tộc ngày nay đáng sợ đến mức nào.

Ngày xưa, Thượng Cổ Thiên Đình, Vạn Tiên Triều, được coi là thịnh thế, nhưng so với hôm nay thì...

Sau một trận không gian chấn động, Thập Tổ Vu dưới sự gia trì của Đế Giang đã đến bên trong lãnh địa.

Nhân Vu giao hảo.

Nhìn thấy Nhân tộc ngày nay, họ cũng thầm mừng vì ngày đó đã đặt cược vào Nhân Hoàng là không sai.

Ngày nay Nhân tộc đứng đầu Hồng Hoang, Vu tộc đứng thứ hai.

Các Tổ Vu không kính Thiên không bái Địa, giờ đây chỉ nhận Nhân Hoàng.

Vạn tộc triều thánh.

Mọi người chợt thấy phía Tây Nam vạn đạo tường vân, tử khí đông lai, dị hương tràn ngập.

Một lão giả tiên phong đạo cốt đứng trên không lãnh địa.

Nhìn cảnh vạn tộc Hồng Hoang vui vẻ hòa thuận, trên khuôn mặt vô cảm, ông nhắm mắt lại, muốn cất giấu bức tranh động lòng người ấy vào trong tâm khảm.

Khi mở mắt ra lần nữa, lão giả không còn vẻ mặt vô cảm đó nữa.

Ông mỉm cười hạ vân đầu xuống.

Lúc đó, Thông Thiên Giáo Chủ ở lãnh địa nhìn thấy Sư Tôn cũng đến, liền vội vàng ra nghênh đón. "Không biết Sư Tôn giá lâm, có điều gì sơ suất không kịp nghênh đón mong Sư Tôn đừng trách cứ đồ nhi." "Đồ nhi Thông Thiên, vi sư sao lại trách con chứ!

Hôm nay vi sư nhàn rỗi không có việc gì, nên đến xin chén rượu mừng của Nhân Hoàng uống thôi." "Nếu Nhân Hoàng biết Sư Tôn hôm nay đến, chắc chắn sẽ hoan nghênh vô cùng." Thôi được, Thông Thiên dẫn Hồng Quân vào bên trong.

Hồng Quân khi bước vào nơi này lại phát hiện, ở đây ông không cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Đạo Hồng Hoang!!! "Đồ nhi Thông Thiên, vì sao vi sư lại không cảm ứng được sự tồn tại của Hồng Hoang?" "Sư Tôn vào rồi có phát hiện điều gì không?" Hồng Quân nhìn xung quanh, bên trong không gian rất rộng.

Vạn tộc tiến vào cũng không hề có vẻ chật chội.

Kỳ lạ là ông rõ ràng cảm nhận được pháp lực mênh mông vô biên trong cơ thể, nhưng không thể sử dụng.

Trong không gian này cũng không thấy ai khác sử dụng pháp lực. "Đồ nhi, đây chẳng phải lãnh địa Nhân tộc sao?

Sao lại biến thành bộ dạng như vậy?

Ở đây vi sư không thể sử dụng pháp lực, và đã mất liên hệ với Thiên Đạo." "Sư Tôn, đây là thủ đoạn của Nhân Hoàng đó!

Kể từ lần trước bị Thiên Đạo khống chế, Nhân Hoàng đã dẫn con và mấy đạo hữu thương thảo cách giải cứu Sư Tôn.

Đây là không gian do Nhân Hoàng dùng đại năng lực tạo ra, bên trong mọi pháp lực đều không được sử dụng, ngay cả Thánh nhân cũng không được." Hồng Quân nghe vậy, trong lòng kinh hãi! "Chẳng lẽ Nhân Hoàng đã phát hiện ra ta sao?" "Thời thần đã đến!

Xin mời Nhân Hoàng!" Vạn tộc Hồng Hoang nghe thấy một âm thanh vang lên.

Chỉ thấy từ Nhân Hoàng điện uy nghiêm kia có một nam tử bước ra.

Anh mặc mãng bào, phía trước là nhật nguyệt tinh thần, phía sau là cửu long xuất thế.

Dường như thực sự có Cửu Thiên Chân Long ẩn chứa bên trong.

Chương 222

Mỗi bước chân của Hoa Dịch đều có cảm ứng, thốt ra một câu chân ngôn.

Lời Thánh nhân, ngôn xuất pháp tùy, huống chi còn là những chân ngôn đã tu luyện hàng ngàn ngày.

Tử khí đông lai ba vạn dặm, địa dũng kim liên, dị tượng xuất hiện tứ phía.

Chúng sinh Hồng Hoang vì chân ngôn của Hoa Dịch mà mỗi người đều phát ra từng trận kim quang trên đầu.

Đợi đến khi Hoa Dịch bước lên đài cao thì ngừng giảng đạo.

Mọi người đều tỉnh lại từ trong kim quang, thậm chí có người trực tiếp đột phá.

Lúc đó mọi người mới hiểu ra Nhân Hoàng vừa rồi đang giảng đạo.

Từ Nhân Hoàng điện bước lên đài cao, không ít không nhiều, vừa tròn tám mươi mốt bước, cửu cửu quy nhất.

Những chuyện Hoa Dịch trải qua mấy năm nay đã có cảm ngộ, nhưng anh chưa từng nghĩ lại có hiệu quả lớn đến vậy với vạn tộc.

Thánh nhân Thông Thiên cũng vừa chìm đắm trong đó, đủ để thấy Đạo pháp của Hoa Dịch hiện nay cao thâm đến mức nào.

Hồng Quân lão tổ nhìn dáng vẻ của mọi người, nhớ lại cảnh mình vừa rồi suýt chút nữa cũng chìm vào trạng thái đó, ông biết, hiện tại Nhân Hoàng không thể trêu chọc được nữa.

Nhưng điều đó không cản trở.

Mục đích của ông đến đây không phải là phá hoại hôn lễ đơn giản như vậy.

Chỉ là không hiểu vì sao Nhân Hoàng lại mạnh đến vậy, ông muốn ra ngoài hỏi Hồng Quân đang bị nhốt ở Thiên Ngoại Thiên, lần trước Nhân Hoàng đã làm gì?

Khi chúng sinh tỉnh lại, tất cả đều quỳ bái xuống, cảm tạ Nhân Hoàng truyền đạo.

Đột nhiên, trên không trung, một đạo bạch quang thô lớn với tốc độ cực nhanh tiến vào cơ thể Hoa Dịch.

Hoa Dịch vốn có khả năng chặn lại, nhưng không hiểu vì sao anh lại cảm thấy sức mạnh ấm áp đó có lợi cho mình.

Vì vậy, Hoa Dịch không ngăn cản, mặc cho bạch quang tiến vào cơ thể.

Khi anh kiểm tra lại thì phát hiện, lại không tìm thấy nó nữa. "Thứ gì vậy?" Dưới đài, Hồng Quân nhìn rõ mồn một.

Hoa Dịch không biết, nhưng ông thì biết!

Đó là lực lượng tín ngưỡng.

Khi ông từng ngồi cao chín tầng trời, truyền đạo cho Hồng Hoang, cũng từng nhận được một ít.

Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi lại: "Chúng sinh sở tín, chúng sinh giai ngưỡng, vi tín ngưỡng." Lực lượng tín ngưỡng là một điều kiện cần thiết để đột phá cảnh giới Dung Đạo, giống như Chuẩn Thánh thành Thánh nhân quả vị nhất định phải có tử khí vậy.

Sau khi được Nhân Hoàng truyền đạo, những người dưới đài nhìn về phía Nhân Hoàng trên đài cao, trong lòng đều nảy sinh một ý niệm khó tả.

Dường như Nhân Hoàng là Trời, có một âm thanh tha thiết muốn thần phục Nhân Hoàng văng vẳng trong lòng.

Đó là một ý niệm thuần khiết, không phải vì thực lực cường đại của Nhân Hoàng mà sinh ra.

Hoa Dịch cũng có một cảm giác thân thiết đặc biệt với luồng kim quang vừa đi vào cơ thể.

Nhưng anh vẫn không tìm ra nguyên nhân, cũng không nói rõ đó là vật chất gì.

Tuy nhiên, anh cảm thấy dường như nếu có thêm một chút kim quang nữa, tu vi bình cảnh của mình có thể đột phá.

Nhất định phải tìm hiểu rõ ràng sau hôn lễ!

Lúc đó, chỉ nghe thấy âm thanh hùng vĩ kia lại vang lên: "Giờ lành đã đến, xin mời ba vị nương nương." Trên không trung lập tức Long Phượng cùng múa, dưới đất tộc Kỳ Lân cũng lớn tiếng hoan hô.

Các linh vật giữa trời đất hôm nay dường như đều nhận được mệnh lệnh, dưới sự dẫn dắt của ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân.

Hôm nay họ mang đến cho hôn lễ một không khí hoành tráng nhất trong lịch sử Hồng Hoang, trong một thế giới mà ai ai cũng tu Đạo.

Không biết bao nhiêu nữ giới đã bị ảnh hưởng, trong lòng cũng gieo xuống một hạt giống muốn tìm một bạn lữ.

Dù sao Hoa Dịch cũng không biết, vô tình anh lại thúc đẩy tiến trình lịch sử, khiến Hồng Hoang sớm bước vào thời đại sinh sôi nảy nở tốc độ cao.

Chỉ thấy ba vị tân nương, vào cái thời điểm Nhân tộc vừa mới xuất hiện bắt đầu dùng vải vóc để may y phục, thì ba vị Long Vương, xinh đẹp như tiên nữ giáng trần, mặc những bộ trang phục khác nhau,

với màu sắc thuần trắng, đỏ thẫm, và rực rỡ ngũ sắc.

Nếu có người xuyên việt ở hiện trường, chắc chắn sẽ nhận ra đó là những bộ váy cưới hiện đại.

Một chiếc hỉ phục truyền thống cao quý cổ điển được mặc trên người Long Vương, cộng thêm đôi mắt nhìn thấu thế sự của nàng.

Điều đó khiến Hoa Dịch không khỏi dấy lên một dục vọng chinh phục mạnh mẽ trong lòng. "May mắn là đã cưới về nhà, không lãng phí gì cả.

Tối nay phải chăm sóc Long Nhi thật tốt." Thủy Kỳ Lân với vẻ mặt không linh phảng phất như tiên nữ cao ngự trên Cửu Trọng Thiên.

Thêm vào đó là chiếc váy cưới cổ điển màu trắng thuần hiện đại.

Những người dưới đài cũng không dám nhìn nhiều, dường như nhìn thêm một lần là đang mạo phạm vị tiên nữ ngoài trời kia.

Cuối cùng là Kim Sí Đại Bàng hoạt bát, nghịch ngợm.

Nhìn kỹ lại, bộ đồ trên người nàng chẳng phải là bộ Lo Lita hiện đại sao?

Hoa Dịch cũng không biết trong lòng nghĩ gì, rõ ràng kiếp trước đã thấy biết bao bộ váy cưới đẹp đẽ, vậy mà lại bảo người ta làm một bộ như vậy làm lễ phục cho hôn lễ hôm nay.

Chương 223

Nhưng may mắn là cả ba người đều thích bộ lễ phục mà mình chọn, đặc biệt là bộ Lo Lita.

Khi Hoa Dịch thấy Nhân tộc hiện nay đã bắt đầu dùng vải vóc để may quần áo, lại muốn hôn lễ có chút sáng tạo, nên đích thân làm ba bộ lễ phục này.

Nào ngờ lại hợp đến vậy.

Khi anh đưa ba bộ lễ phục cho ba vị chân tuyển thì, hoạt bát đích Kim Sí Đại Bàng nhất nhãn tương trung liễu kiện huyến lệ đa thải Lo Lita phục.

Khi nàng mặc vào, Hoa Dịch nhìn đến ngây người.

Không chỉ Kim Sí Đại Bàng, sau khi hóa thân thành hình người, lại mặc thêm bộ Lo Lita, đôi chân trắng muốt tinh xảo khiến ngay cả Thánh nhân cũng không nhịn được mà chảy máu mũi, rồi nhìn thêm bộ ngực nhỏ trắng ngần đang nhô ra.

Tối hôm đó Hoa Dịch lại cùng Kim Sí Đại Bàng thảo luận về sự huyền bí của cơ thể người.

Trận chiến đó trời đất tối sầm, không đến mức xảy ra những sự kiện tồi tệ như đổ máu, nhưng có người đồn rằng tối hôm đó trong phòng thấp thoáng nghe thấy: "Chết tiệt Nhân Hoàng, Nhân Hoàng thối tha, đừng có xé quần áo của ta, biết chưa..." (Cảnh tượng kịch liệt không chiếu) Hãy để tôi quay lại cảnh hôn lễ.

Vạn tiên triều, những nhân vật nổi tiếng trên đại địa Hồng Hoang hôm nay đều tề tựu.

Tiên nhạc cùng vang, Long Phượng hợp vũ, ngay cả vùng đất cấm

tiên lân vực cũng vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm, dường như cả thế giới này đang chúc mừng hôn lễ của Nhân Hoàng.

Đặc biệt là Hồng Quân: "Thế giới này rõ ràng không phải không gian Hồng Hoang.

Ta ở đây không cảm nhận được sự tồn tại của Thiên Đạo, việc sử dụng pháp lực cũng dường như bị Thiên Đạo của thế giới này áp chế.

Đây là nơi nào?

Chẳng lẽ Nhân Hoàng có thể tự sáng tạo thế giới?" Mọi người sau khi nghe Nhân Hoàng truyền đạo vẫn chưa thoát khỏi trạng thái trước đó.

Nhìn ba vị Hoàng Hậu với phong cách khác nhau trên đài cao, đặc biệt là nữ giới đều bị những bộ trang phục lộng lẫy trên người ba nàng thu hút.

Vô tình, Hoa Dịch lại thúc đẩy sự hưng thịnh của ngành may mặc.

Lúc đó, chỉ thấy không gian chấn động, Nữ Oa bạch y với Đạo Quả đã được Hoa Dịch bổ toàn xuất hiện trước mặt mọi người.

Mọi người nhìn Nữ Oa trên không trung đều không hiểu mà bàn tán: "Nữ Oa Thánh nhân chẳng phải đã bị Nhân Hoàng đánh vào vô tận hư không rồi sao, sao lại xuất hiện ở đây?" Một số đại năng Nhân tộc không hiểu rõ nguyên nhân đều nghĩ Nữ Oa đến phá hoại đại hôn của Nhân Hoàng.

Đa số đại năng đều đứng dậy, ngay cả Thông Thiên cũng chuẩn bị nếu Nữ Oa dám làm loạn sẽ xông lên đánh giết nàng.

Nhưng từ đầu đến cuối không thấy Nữ Oa có bất kỳ động tác nào, thậm chí có người còn thấy Nữ Oa đang dùng một ánh mắt từ tường như mẹ hiền nhìn Nhân tộc.

Nhưng Nhân tộc không hề có ai thương hại.

Chúng Nhân tộc sẽ không vì sự cường đại, vạn tộc quy phụ ngày hôm nay mà quên đi kinh nghiệm đau khổ năm xưa khi Yêu tộc coi Nhân tộc là thức ăn, để tu luyện bản thân.

Nguồn gốc của nỗi đau khổ đó chẳng phải vị Thánh nhân trước mắt vì thành Thánh mà tạo ra Nhân tộc sao?

Nhưng sau khi đắc Đạo lại chưa từng quản đến Nhân tộc.

Thậm chí còn từ bỏ khí vận Nhân tộc, giao cho Đông Hoàng luyện chế Đồ Vu Kiếm, khiến Nhân tộc tử thương vô số.

Nếu không phải Nhân Hoàng bệ hạ quật khởi mạnh mẽ, chỉ e Nhân tộc đã sớm diệt vong.

Vì vậy, Nhân tộc, thậm chí vạn tộc Hồng Hoang có mặt hôm nay, cũng không có mấy ai nguyện ý tươi cười đón chào vị Thánh nhân Yêu tộc này.

Chỉ có Hồng Quân biết, đây mới là mẫu thân của Nhân tộc, nhưng ông sẽ không nói ra!

Thà rằng để họ đánh nhau.

Hoa Dịch bên cạnh lại thiếu một chiến lực.

Hiện trường đại hôn vốn đang vui vẻ bỗng trở nên vô cùng quỷ dị vì sự xuất hiện của Nữ Oa.

Hoa Dịch, với tư cách nhân vật chính của hôn lễ Nhân Hoàng, bước ra: "Nữ Oa, tiên hạ, Bản Hoàng có điều muốn nói về thân phận của người." Nữ Oa đến trước mặt Hoa Dịch, cúi mình thi lễ nói: "Tạ Nhân Hoàng." Chỉ thấy Hoa Dịch dùng Đại Đạo Chi Âm, trong lòng mọi người đều hiện lên một bức họa.

Một nữ tử mặc bạch y, với vẻ mặt thuần khiết đang tu luyện.

Một ngày nọ, tâm hữu sở cảm, nàng đã dùng hai kiện Thánh vật tạo ra một chủng tộc mới, đó là Nữ Oa tự mình.

Những người xem đều thầm hỏi: Nhân Hoàng đang nói cho chúng ta điều gì?

Chỉ thấy sau khi tạo người xong, trên không trung giáng xuống một đạo Tiên Thiên Công Đức cực lớn, nhưng lại chia thành hai phần giáng xuống Hồng Hoang.

Nữ Oa, người tạo người, lại chỉ nhận được một phần nhỏ.

Đồng thời, thiên giáng thánh quang, Hồng Hoang kể từ khi Đạo Tổ hợp Đạo cuối cùng cũng xuất hiện Thánh nhân.

Lúc đó, mọi người quay lại nhìn Nhân tộc, nhưng lại không giống như trong ký ức.

Nữ Oa thành Thánh, Thái Thượng Vong Tình, bỏ mặc Nhân tộc không quản.

Chỉ thấy một nữ tử bạch y đang bầu bạn với Nhân tộc mới sinh.

Khi có yêu thú muốn tấn công Nhân tộc, nữ tử đó cũng như một người mẹ bảo vệ con của mình.

Ánh sáng lộ ra trong mắt không thể là giả dối.

Những người Nhân tộc đời đầu xem đó đều rơi lệ.

Tuy khi đó họ mới sinh ra, nhưng vẫn lờ mờ nhớ lại một đoạn ký ức.

Mọi người không hiểu tại sao mẫu thân lại thay đổi, trở nên tàn nhẫn đến vậy, dùng tính mạng của hàng vạn Nhân tộc để đổi lấy việc Yêu tộc thống nhất Hồng Hoang.

Chẳng lẽ vì người sinh ra trong Yêu tộc sao?

Chương 224

Nhưng người lại tự tay hủy diệt chủng tộc do mình tạo ra, khiến từ "mẫu thân" trở thành nỗi đau vĩnh viễn trong lòng chúng ta.

Tại sao!

Khi chúng ta đã quên người, người lại quay về.

Bây giờ Nhân tộc chúng ta chỉ nhận Nhân Hoàng mà thôi.

Những Nhân tộc đã trải qua quá nhiều trận Nhân Yêu đại chiến không muốn xem tiếp nữa.

Khúc dạo đầu càng tươi đẹp bao nhiêu, thì khi biết quá trình sau đó thê thảm bấy nhiêu, họ càng không muốn hồi ức về người phụ nữ đã tạo ra họ.

Xin Nhân Hoàng đừng để chúng con hồi ức lại những ký ức đau khổ đó.

Hoa Dịch nói: "Dân chúng của ta, Bản Hoàng biết nỗi đau của các con, Bản Hoàng từng không phải vậy sao!

Sự thật chứng minh Nhân tộc chúng ta không yếu kém hơn bất kỳ chủng tộc nào.

Nhưng một chủng tộc mạnh mẽ như vậy vào thời đó lại không được bất kỳ ai coi trọng, dẫn đến việc vạn tộc coi Nhân tộc là thức ăn, bổ sung tinh khí.

Nhưng hôm nay Nhân tộc chúng ta là thủ lĩnh của vạn tộc, sáng tạo văn tự để ghi chép, dùng lửa dẫn dắt vạn tộc thoát khỏi cuộc sống man rợ, chế y phục không còn trần truồng nữa.

Ta là thống soái của vạn tộc Hồng Hoang, sứ giả truyền bá văn

hóa.

Hôm nay ta dẫn các con xem sự thật, cũng là để bổ khuyết nỗi đau trong lòng các con, trả lại sự trong sạch cho một người mẫu thân." Mọi người chỉ đành tuân lệnh Nhân Hoàng tiếp tục xem.

Hình ảnh dừng lại ở Nữ Oa bạch y đang bầu bạn với Nhân tộc, bảo vệ Nhân tộc.

Một ngày nọ, trên không trung lại giáng xuống một nữ tử, mọi người phát hiện y hệt mẫu thân.

Nữ tử đó mặc thanh y, toàn thân tỏa ra dao động sức mạnh cường đại.

Chỉ thấy Nữ Oa bạch y cúi mình thi lễ với nữ tử thanh y, "Bái kiến bản tôn." Nữ Oa thanh y nói: "Bản tọa hiện đã thành Thánh, cần phải tham ngộ thiên cơ.

Thiện thi của ta, cần cùng ta đi mới có thể ngộ Đạo." Nữ Oa bạch y chỉ đành theo Nữ Oa thanh y rời đi.

Nhưng Thánh nhân thiện thi cũng đã liệu nếu rời đi, Nhân tộc ắt sẽ gặp đại họa.

Những đứa con của nàng cũng sẽ cô khổ vô y, tử thương vô số.

Nàng muốn ở lại bảo vệ, nhưng Nữ Oa thanh y với đạo tâm kiên định cầu Đạo lại không có tâm trạng quản lũ người yếu ớt, liền cưỡng chế đưa Nữ Oa bạch y đi.

Sau này, Nữ Oa bạch y mấy lần hạ giới quan sát Nhân tộc, nhưng đều bị Nữ Oa thanh y ngăn cản, cuối cùng còn bị đánh trọng thương, bị trục xuất vào trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nữ Oa thanh y ở bên ngoài tự xưng là mẫu thân của Nhân tộc, nhưng lại làm những việc gây hại cho Nhân tộc.

Sau khi xem xong, Nhân tộc ai nấy đều khóc không thành tiếng.

Hóa ra giữa họ có quá nhiều hiểu lầm.

Vị Thánh nhân Nữ Oa độc ác kia không phải là người tạo ra họ, mà là người phụ nữ bạch y với ánh mắt từ tường kia mới là mẫu thân của họ.

Hoa Dịch nói: "Bản Hoàng tu hành Đại Đạo, được biết: 'Thế gian vạn vật, luân hồi nguyên giai hữu.

Ác hữu ác báo, thiện hữu thiện.' Nhân tộc nợ một vị mẫu thân chân chính một lời xin lỗi.

Bách thiện hiếu vi tiên, Nhân tộc chúng ta là thủ lĩnh của vạn tộc đương nhiên phải làm gương.

Hôm nay hãy mời Nữ Oa." Một là để mọi người thấy sự thật, để hết thù hận.

Hai là để với thân phận Thánh Mẫu Nhân tộc, với tư cách là Nhân Hoàng đời đầu, mời người làm chứng hôn cho hôn lễ của ta.

Mọi người sau khi đã thấy toàn bộ sự thật, lại biết Nhân Hoàng cũng chấp nhận Nữ Oa.

Trong lòng họ coi Nhân Hoàng là Trời, đều tuân theo pháp chỉ của Nhân Hoàng. "Nay Bản Nhân Hoàng tuyên bố: 'Tôn xưng Nữ Oa bạch y là Thánh Mẫu Nhân tộc.

Chúng Nhân tộc không được bất kính.'" Nhân tộc tề tề quỳ bái xuống, tuân theo lệnh Nhân Hoàng.

Nữ Oa cuối cùng cũng an tâm.

Dưới đài, Hồng Quân chợt cảm thấy không ổn.

Không phải Đại La cường giả, Nhân tộc hiện tại chỉ riêng Thánh nhân đã có bốn vị, lại có cả Nhân Hoàng siêu việt cảnh giới Dung

Đạo.

Biết làm sao đây!

Hôn lễ tiếp tục; hiện tại do Thánh Mẫu Nhân tộc chủ trì hôn lễ thịnh đại nhất trong lịch sử Hồng Hoang.

Tất cả những điều này đều do Hoa Dịch chuẩn bị sẵn, anh muốn quang minh chính đại đưa Nữ Oa trở về trước mặt Nhân tộc.

Để Nữ Oa gắn bó với Nhân tộc.

Giả như một ngày nào đó anh không còn ở Hồng Hoang cũng có thể nhờ Thông Thiên, Minh Hà cùng bảo hộ Nhân tộc.

Nhân tộc vào ngày hôm nay, khi đã phồn hoa đến vậy, lại giải quyết được khúc mắc trong lòng, tất cả đều trở nên nhiệt tình và thân thiện hơn.

Nữ Oa trên đài cũng nhận được thiện ý. "Hồng Hoang chúng ta vạn tộc đều ở đây, liệu sau này tộc ta cũng có thể xuất hiện một vị Nhân Hoàng không!" Hoa Dịch lại càng nhận được nhiều sự công nhận hơn.

Trong một ngày đại hôn như vậy, Nhân Hoàng cũng có thể suy nghĩ thấu đáo.

Chương 225

Hoa Dịch phát hiện trên không trung lại có từng tia bạch sắc quang tuyến đi vào cơ thể.

Một hôn lễ thịnh đại dưới sự chủ trì của Thánh Mẫu Nhân tộc đã hạ màn.

Mọi người dưới sự chiêu đãi của Nhân tộc cũng tận hưởng các loại tiên cầm mỹ tửu, vui vẻ không thôi.

Chỉ riêng Thập Nhị Tổ Vu ở đó, Huyền Minh ngây thơ ôm một hạt gạo nhìn bốn người đang đại hôn trên đài.

Trái tim nhỏ bé đáng yêu của nàng dường như bị ai cắn một miếng, Huyền Minh không hiểu nên cố gắng ôm hạt gạo mà gặm.

Cảnh này bị Hậu Thổ nhìn thấy, nàng sao lại không hiểu cô muội muội này đang nghĩ gì chứ, nhưng bây giờ thời cơ không thích hợp lắm, để sau này vậy.

Lễ ra phải vào động phòng hoa chúc, Hoa Dịch lại đến bàn của mọi người cùng uống rượu.

Anh đi về phía bàn của Thông Thiên. "Hồng Quân đạo hữu cũng đến tham gia hôn lễ của Bản Hoàng, gần đây bận rộn nhiều việc, ngày khác nhất định sẽ đến Tử Tiêu Cung cùng đạo hữu luận đạo một phen." "Nhân Hoàng đạo hữu quá lời rồi, người là Nhân Hoàng tôn quý, hiện tại vạn tộc thiên hạ đều quy phụ Nhân tộc, đại địa Hồng Hoang một cảnh thái bình an tường.

Bần đạo cũng không có việc gì đặc biệt để làm, đến xin một chén rượu mừng uống thôi!" "Đạo hữu cứ thoải mái uống đi, hôm nay Bản Hoàng đại hôn, cốt là để vui vẻ." Uống gần xong, Hoa Dịch nói với

mọi người: "Bản Hoàng hôm nay không uống thêm với mọi người nữa.

Chư vị hôm nay có thể tham gia hôn lễ của Bản Hoàng, Bản Hoàng thực sự rất vui.

Bản Hoàng đã chuẩn bị rất nhiều động phủ ở phía Đông để các vị nghỉ ngơi." Mọi người nhìn về phía Đông, mới phát hiện ở đó đứng một dãy cao ốc đại hạ.

Mọi người nhìn những thứ kỳ lạ này cũng kinh ngạc, tham gia đại hôn của Nhân Hoàng mà lại được thấy nhiều bảo bối kỳ lạ như vậy sao?

Hóa ra đó là không gian nội giới do Hoa Dịch rút ra từ không gian nội giới, được Hoa Dịch dùng Hỗn Nguyên Đạo Quả luyện hóa.

Có thể phóng ra bên ngoài, có thể cách ly Thiên Đạo Hồng Hoang bên trong thế giới, mở ra cấm tiên lãnh địa, tùy ý biến đổi mọi thứ bên trong thế giới.

Trong thế giới đó, trời ơi, bất kỳ ai tiến vào cũng đều phải ngoan ngoãn ở yên.

Vừa uống rượu mọi người vừa đi xem nhà.

Một số người có thân hình đồ sộ lại không biết thuật biến hóa thì cảm thấy khó xử. ...

Nhìn thấy nhiều vật phẩm kỳ lạ như vậy, vạn tộc Hồng Hoang đều kinh ngạc tự hỏi Nhân Hoàng sẽ còn mang ra những thứ gì nữa?

Dù sao cũng không thấy một chủng tộc nào uống xong rượu rồi bỏ đi, tất cả đều ở lại.

Điều khiến người ta kinh ngạc nhất là Đạo Tổ Hồng Quân cũng ở lại.

Ai nấy đều không khỏi giơ ngón cái về phía Nhân Hoàng, "Nhân Hoàng thật ngầu!" Sáng sớm ngày thứ hai, trận đại chiến ba ngàn hiệp giữa Nhân Hoàng và Long Vương cuối cùng cũng kết thúc.

Tâm trạng Hoa Dịch lúc này đặc biệt tốt, phụ nữ thành thục hơn hẳn những cô bé la lỵ.

Hắc hắc hắc… kèm theo vài tiếng cười dâm đãng, Hoa Dịch chuẩn bị đi tiễn khách.

Những năm gần đây, dưới sự cai trị nhân hậu của hai vị (vợ), việc của Nhân tộc không còn cần Nhân Hoàng phải bận tâm lo lắng như trước nữa.

Nhưng Hoa Dịch từ Địa Cầu xuyên không tới, dù đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, nhưng lại không thể buông bỏ chữ "tình".

Đặc biệt là từ khi chuyển sinh, anh vẫn luôn đồng hành chiến đấu cùng Nhân tộc.

Trong nhận thức của y, cũng có thể là do ảnh hưởng của hậu thế.

Nếu vì theo đuổi Đại Đạo mà từ bỏ tất cả tình cảm, biến thành một Thánh Nhân chỉ có thực lực cường đại nhưng lại "rỗng tuếch", thì còn ý nghĩa gì nữa?

Con người sở dĩ là con người, so với các chủng tộc khác, cảm xúc phong phú hơn, tư duy hoạt bát hơn, biết cách sáng tạo.

Nếu vứt bỏ hai thứ đó, tu luyện thành Đại Đạo thì được gì?

Dù có một tay che trời, khí thôn sơn hà thì sao, một thời đại không có cố nhân thì dù có mạnh đến đâu cũng vô ích.

Thế nhưng, cái khái niệm vài chục năm ngắn ngủi ở Địa Cầu thì trong thời đại "Hồng Hoang không tính năm" này đã biến thành cái gì rồi?

Vài chục năm ngắn ngủi đó, Hoa Dịch đã tu luyện hơn một vạn năm, trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân mà vẫn mãi không thể quên.

Vì vậy, sau khi thành Thánh mà không tìm thấy pháp môn tiến giai, Hoa Dịch thường đi tuần thị khắp các nơi của Nhân tộc, mượn ký ức tìm kiếm những người đã giúp ích cho sự phát triển của Nhân tộc trong ghi chép Hồng Hoang kiếp trước.

Ví dụ như Đại Vũ, Chi Y thị sau này, Hoa Dịch bằng ưu thế tiên thiên, chỉ cần khẽ điểm qua, Nhân tộc lại đạt được tiến bộ cực lớn.

Hiện tại không có Thánh Nhân khác ở đây, vạn tộc Hồng Hoang cũng khó mà lay chuyển được địa vị đệ nhất đại tộc của Nhân tộc.

Sau khi rời khu dân cư, y phát hiện các tộc đều đang nghiên cứu biệt thự, qua một đêm nghiên cứu, tuy kỳ dị nhưng nhờ đạo pháp trợ giúp cũng đã hiểu được các vật phẩm bên trong.

Ai nấy đều kinh ngạc, Nhân Hoàng tại sao lại có ngôi nhà nhỏ thần kỳ như vậy.

Hồng Quân càng kỳ lạ, loại kiến trúc này trong Tạo Hóa Ngọc Điệp chưa từng có ghi chép, chẳng lẽ Nhân Hoàng không phải người của thiên địa này?

Lịch sử Hồng Hoang những năm gần đây vì Nhân Hoàng mà thay đổi quá nhiều rồi.

Lần này ta phải kéo Hồng Hoang trở lại quỹ đạo ban đầu, như vậy mới có thể ổn định vị trí Đạo Tổ.

Con người khi tu luyện, muốn mạnh lên, muốn đột phá, Thiên Đạo Hồng Hoang há lại không muốn như vậy sao!

Trong tiến trình Hồng Hoang ban đầu, vốn dĩ sẽ có Vu Yêu đại chiến, Tổ Vu rút lui khỏi vũ đài.

Sau Phong Thần đại chiến, tiên thần vô hạn.

Cuối cùng, các Thánh nhân Tây Du hiển hóa lần cuối, tranh đoạt khí vận, Nhân tộc chính thức đăng lên vị trí đệ nhất đại tộc.

Chương 226

Nhưng trong đó, kẻ đắc lợi nhất lại không phải (Thiên Đạo).

Nếu không, sao lại dung túng Ngũ Thánh Đông Tây Phương mưu đồ, cuối cùng phá hủy (cân bằng), khiến Hồng Hoang ở hậu thế trở thành truyền thuyết.

Nhưng hiện giờ, dù Nhân tộc đã trở nên mạnh mẽ, không nghi ngờ gì là đã đi trước quá xa.

Hiện tại vạn tộc Hồng Hoang hòa mục tương xử, đều lấy Nhân Hoàng làm đầu.

Thiên Đạo Hồng Hoang lại không được (lợi ích/công nhận), nếu không ra tay hành động, e rằng vạn tộc sẽ quên mất sự tồn tại của Thiên Đạo rồi!

Không được, lần này ta phải đưa Hồng Hoang trở lại tiến trình của Tạo Hóa Ngọc Điệp, như vậy ta mới có thể thu thập đủ Tín Ngưỡng Chi Lực, tấn thăng Đại Đạo.

Nhưng cái Nhân Hoàng này thật phiền phức, hiện tại ta rõ ràng không thể đánh thắng y.

Phải nghĩ cách khiến y rời khỏi Nhân tộc, không thể để y ở mãi trong Nhân tộc.

Ở trong Nhân tộc, Nhân Hoàng sẽ có Tín Ngưỡng Chi Lực sinh sôi không ngừng.

Không gian này cũng thật kỳ lạ, ta không cảm ứng được sự tồn tại của Thiên Đạo.

Thiên Đạo hóa thân hiện ra trước mặt Hoa Dịch.

Hồng Quân: “Nhân Hoàng đạo hữu, ngài quả là kỳ nhân!

Ngôi nhà nhỏ này tuy bé, nhưng lại có càn khôn bên trong.

Những vật phẩm bên trong, bần đạo đã dùng đạo pháp diễn luyện, đều là kỳ vật chưa từng xuất hiện ở thế giới này.

Cảm ơn đạo hữu đã lại tạo ra thay đổi cho Đại Địa Hồng Hoang.” Hòa Dịch: “Đạo hữu quá khen, chẳng qua là ta lúc rảnh rỗi vô sự nghiên cứu chút vật nhỏ, không đáng lọt vào pháp nhãn của đạo hữu đâu.” Lúc này Hoa Dịch vẫn tưởng Hồng Quân là Đạo Tổ Hồng Quân từng dám vì thiên hạ mà đi trước, mỉm cười nói.

Hồng Quân: “Nhân Hoàng đạo hữu không biết có rảnh nói chuyện một chút không?” Hòa Dịch: “Hồng Quân đạo hữu có lời xin cứ nói, nơi đây đều là thân tín của Bản hoàng.” Hồng Quân: “Nhân Hoàng đạo hữu, việc bần đạo muốn nói ảnh hưởng rất lớn, xin đạo hữu chuyển sang nơi khác.” Hòa Dịch: “Nếu đã như vậy, vậy đạo hữu theo ta đến Nhân Hoàng Điện đàm đạo đi.” Hoa Dịch xoay người bước đi, trong lòng nghĩ: “Cái Hồng Quân này muốn làm gì đây?” Tại Nhân Hoàng Điện, hai người ngồi xuống, phân chủ khách.

Hoa Dịch: “Nơi đây không có gì đáng nghi, đạo hữu cứ nói.” Hồng Quân: “Nhân Hoàng, không biết ngài nhìn Hồng Hoang hiện tại thế nào?” Hồng Quân không trả lời mà lại hỏi ngược lại trước.

Hòa Dịch: “Đạo hữu Hồng Quân, hiện tại Đại Địa Hồng Hoang, vạn tộc cùng tôn Nhân tộc.

Dưới sự lãnh đạo của Nhân tộc, vạn tộc đã bắt đầu thời đại giao dịch, văn minh Nhân tộc mỗi ngày đều ảnh hưởng đến thiên địa này.

Các chủng tộc khác cũng đang tích cực học tập Nhân tộc, so với cảnh ăn lông ở lỗ trước kia, thật là một cảnh tượng tốt đẹp!” Hồng Quân: “Nhân Hoàng đạo hữu, phương diện này quả thực tốt hơn

nhiều.

Nhưng ngài không phát hiện ra thiên địa này sau khi Tứ Thánh bị đánh vào Vô Tận Hư Không.

Đã dùng thần lực trừng phạt thiên kiếp.

Một ngàn năm qua, nhìn thì vạn tộc đều đang phồn diễn sinh trưởng, đặc biệt là Nhân tộc, Đại La Kim Tiên cũng đi đầy đất.

Nhưng Nhân Hoàng đạo hữu có phát hiện ra, thiên địa này kỳ thực có khuyết hám không?" Hồng Quân: "Những năm qua, trừ vài cá thể Nhân tộc ngẫu nhiên nhờ sự chỉ điểm của đạo hữu mà tiến vào giai tầng Chuẩn Thánh.

Nhưng phần lớn lại vĩnh viễn không thể vượt qua ngưỡng cửa đó.

Hiện tại tu tiên trở nên khó khăn, linh khí đang giảm sút nhanh chóng, nhưng lại không tra ra nguyên nhân.

Thậm chí khi bần đạo dùng Thiên Đạo thị sát Đại Địa, phát hiện trong vạn tộc, suốt một ngàn năm qua, các nhân vật cấp Đại La trong tộc, vốn dĩ bất tử bất diệt, hiện tại cũng đều lần lượt rời đi, luân hồi không còn thấy đâu." Hoa Dịch: "Bản hoàng quả thực không biết." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: Bình thường ta quan tâm nhiều hơn đến Nhân tộc và Vu tộc.

Khi thị sát các chủng tộc khác, thấy họ giao hảo với Nhân tộc nên cũng không chú ý gì nhiều.

Giờ nghe Hồng Quân nói, Thánh Nhân Đạo Quả hiển hóa, sự thật đúng như lời Hồng Quân nói, thậm chí còn nghiêm trọng hơn một chút.

Hòa Dịch: "Chẳng hay lần trước Bản hoàng đã phá hủy những gì Thiên Đạo đã tạo ra, vì ta mà ảnh hưởng đến lịch sử Hồng Hoang, hiện tại thiên cơ hỗn loạn, ngay cả Bản hoàng cũng không thể thông

qua Thiên Đạo để biết chân tướng.

Đạo hữu, hiện tại thiên cơ hỗn loạn, với thực lực của Bản hoàng lại không thể nhìn thấu một chút nào!" Hồng Quân: "Nhân Hoàng đừng nóng vội, lần này bần đạo đến tìm đạo hữu để thương lượng đối sách.

Đều nói Đại Đạo bất khả nghịch, kỳ thực dưới Thiên Đạo cũng vậy.

Chúng ta đều là Thánh Nhân, siêu thoát Thiên Đạo, tự nhiên không bị ảnh hưởng.

Nhưng sinh vật dưới Thiên Đạo chưa siêu thoát, đều phải chịu sự khống chế của Thiên Đạo.

Nhưng hiện tại Thiên Đạo có tổn hại, vì vậy, vạn tộc phản phệ Thiên Đạo, nhưng thực lực lại không đủ, nên mới có kết quả hiện tại." Nghe lời này Hoa Dịch cũng đã biết nguyên nhân, hóa ra đều là do Thiên Đạo giở trò quỷ.

Chết tiệt, Thiên Đạo không phải thứ tốt lành gì, lần trước đôi mắt đỏ trong Thiên kiếp vẫn chưa xử lý xong, giờ lại gây chuyện nữa.

Nhưng hiện tại dù với thực lực của ta có thể đánh bại Thiên Đạo đáng ghét, nhưng vạn tộc Hồng Hoang không có sự bảo hộ của Thiên Đạo Hồng Hoang thì sẽ ra sao đây?

Một Hỗn Nguyên Thánh Nhân hiện tại nếu đánh nát Hồng Hoang, cũng chỉ có thể lưu lạc trong Vô Tận Hư Không.

Dù thực lực mạnh mẽ nhưng chưa chắc sẽ thế nào, thời đại chỉ còn lại một mình ta thì còn mặt mũi nào tự xưng Nhân Hoàng chứ?

Hòa Dịch: "Đạo hữu hôm nay đã đến đây thương thảo việc này với Bản hoàng, ắt hẳn cũng đã có sẵn phương pháp giải quyết rồi phải không?

Có chỗ nào cần Bản hoàng tương trợ thì cứ nói.

À, gần đây Thiên Đạo có khống chế đạo hữu không?" Hồng Quân: "Đa tạ đạo hữu quan tâm, gần đây Thiên Đạo có khuyết thiếu, không thể khống chế ta.

Nhưng ta Hồng Quân năm xưa đã nguyện vì vạn tộc Hồng Hoang mà lấy thân hợp Đạo, nếu có một ngày ta đánh mất bản tâm, đạo hữu đánh giết bần đạo, bần đạo cũng không oán không hối." Hòa Dịch: "Đạo hữu thật có đại nghĩa, Bản hoàng đáp ứng, nếu một ngày Thiên Đạo bất nhân, đạo hữu không còn hiển hiện, ta nhất định sẽ đánh lên trời, cứu đạo hữu ra." Hồng Quân: "Vậy bần đạo xin đa tạ đạo hữu trước.

Sau khi bần đạo nghiên cứu vạn tộc Hồng Hoang, cùng với sự gợi ý từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, bần đạo phát hiện, Đại Địa Hồng Hoang sau khi trải qua vạn triệu năm phát triển, khắp nơi đã đều là tiên thần, quỷ yêu." Hồng Quân: "Minh Hà đạo hữu tuy đã tạo ra Lục Đạo Luân Hồi dưới sự chỉ dẫn của đạo hữu, bản ý là để cân bằng thiên địa, sinh tử giao thế, âm dương chuyển hóa.

Từ đó đạt đến phản phệ Thiên Đạo, rồi Thiên Đạo lại phản phệ Đại Địa.

Thế nhưng hiện nay, luân hồi trên Đại Địa Hồng Hoang không hiển hiện, chúng sinh đều bất tử bất diệt, mỗi ngày lại có sinh mệnh mới đản sinh tranh đoạt tài nguyên của thiên địa này.

Các tộc bất hạnh tử vong, lại dựa vào mối quan hệ hòa mục với Nhân tộc hiện tại, không muốn phá vỡ (sự bình yên), Minh Hà lại thả người trở về thế gian.

Chương 227

Thiên Đạo không đủ sức gánh vác áp lực lớn như vậy, hiện tại thiên cơ hỗn loạn, không thể tuần hoàn sinh trưởng.” Hồng Quân: “Cứ theo tình hình này, sớm muộn gì Thiên Đạo cũng không còn hiển hóa nữa.

Đến lúc đó, vạn tộc sẽ bước vào thời đại không thể tu luyện, bất kể tiên thần quỷ hải đều sẽ chết đi hàng loạt.

Hồng Hoang sẽ không còn tồn tại.

Hiện tại vạn tộc đều đang phát triển tốc độ cao, Nhân tộc có Nhân Hoàng tại vị, quý là đệ nhất đại tộc, không ai dám chọc.

Nhưng Nhân Hoàng có biết, mỗi ngày trên Đại Địa Hồng Hoang sẽ có bao nhiêu đại tộc viễn cổ vì tranh đoạt tài nguyên mà bị diệt tộc thảm khốc không?

Đằng sau vẻ hòa mục của thế gian này lại là cảnh hoang tàn khắp Đại Địa, máu chảy ngàn dặm đó!” Hồng Quân: “Nhân Hoàng có thấy tình cảnh thật sự của Đại Địa Hồng Hoang không?” Nghe Hồng Quân hỏi, Hoa Dịch, với tư cách là Thánh Nhân, khi Nhân tộc từ yếu ớt nhất trở thành chủng tộc mạnh mẽ nhất ngày nay, đã lâu rồi không ra ngoài kiểm tra tình hình các tộc khác, không hề biết những tình huống mà Hồng Quân vừa nói.

Trong lòng nghĩ: Một khi đã xuyên việt, ta phải dẫn dắt Nhân tộc tiến lên.

Đúng vậy, ta đã làm được.

Nhìn xem, vạn tộc đều hòa mục tương xử với Nhân tộc.

Dùng văn tự ghi lại cuộc sống, dùng lửa nấu ăn, dùng vải dệt y

phục.

Mỗi ngày nhìn Nhân tộc từng bước phát triển như vậy, ta đều rất vui mừng.

Từ đó dẫn đến việc ta sa vào lầm lạc, cứ nghĩ rằng hiện tại Hồng Hoang đại thống nhất, Nhân tộc được bảo hộ, có thể mãi mãi phát triển, vạn tộc Hồng Hoang cũng có thể hòa mục cộng xử.

Nhưng ta lại không phát hiện ra hậu quả dưới vẻ bình yên đó.

Với kiến thức đã học ở Địa Cầu, làm sao Hoa Dịch lại không biết đạo lý năng lượng vĩnh cửu?

Ta cũng hiểu nguyên nhân của Thiên Đạo Hồng Hoang, môi hở răng lạnh.

Nhưng ta lại không thể thay đổi bước chân Hồng Hoang đang tiến về thời đại Mạt Pháp.

Hồng Quân: "Nhân Hoàng, hiện tại ngài là Thiên Hạ Chi Chủ, bốn biển tám hoang đều tôn thờ ngài, bần đạo hy vọng có thể vì Đại Địa Hồng Hoang mà làm gì đó.

Cần phải hoàn thiện Thiên Đạo Hồng Hoang, không chỉ để Hồng Hoang không lại một lần nữa đi đến cảnh vạn tộc vì tài nguyên mà tàn sát lẫn nhau.

Mà còn để bổ sung Thiên Đạo, như vậy chúng sinh mới có thể tu luyện tốt hơn.

Không biết Nhân Hoàng có phát hiện ra ở thiên địa này, chiến lực cao nhất của Thánh Nhân (đã là) bần đạo dùng thân dung Đạo.

Đương nhiên có Nhân Hoàng là nhân vật siêu việt Thiên Đạo ở đây.

Nhưng Nhân Hoàng có phát hiện ra, từ sau khi Thiên Đạo hỗn

loạn, linh khí giữa thiên địa cũng ngày càng ít đi không?

Lực lượng pháp tắc đang dần suy yếu, cảnh giới tu vi cũng cảm thấy gặp bình cảnh.

Thiên địa này đã khó dung nạp thêm Thánh Nhân ở nhân gian giới.

Cứ tiếp tục như vậy, Hồng Hoang sẽ dần dần không thể tu luyện, nhiều chủng tộc cũng sẽ vì tu vi không thể tinh tiến, linh khí lại trở nên hiếm hoi mà chết đi hàng loạt." Hồng Quân: "Đến lúc đó, nếu Luân Hồi của Minh Hà đạo hữu không thể hoàn thiện, toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang sẽ biến thành nơi cô hồn khắp nơi, khó mà gặp lại thịnh thế thái bình như vậy.

Vì vậy, hôm nay bần đạo đến đây hy vọng Nhân Hoàng có thể chế định một số trật tự luân hồi hoàn thiện, và mở lại Thiên Đình.

Giữ vững sự cân bằng giữa thiên địa, như vậy Đại Địa Hồng Hoang mới có thể sinh sôi không ngừng mà phát triển tiếp." Nghe thế Hoa Dịch nào mà không hiểu ý tứ!

Định luật bảo toàn vật chất tuy là một kiến thức vật lý cơ bản, nhưng Hoa Dịch biết, kiến thức vật lý hiện đại có thể giải thích mọi hiện tượng.

Vật cực tất phản, hiện tại Đại Địa Hồng Hoang nhìn thì hòa mục, mỗi ngày đều có thiên tài mới xuất hiện, trong thời gian ngắn ngủi, Hồng Hoang rộng lớn vô hạn lại tràn ngập người.

Nhưng lại không có ai phản phệ thiên địa này, luân hồi lại không đủ hoàn thiện.

Hồng Hoang tuy hiện tại lấy Nhân tộc làm tôn, nhưng dù sao cũng là Hồng Hoang, Nhân tộc phát triển nhanh chóng cũng không thể quản lý tốt vạn tộc Hồng Hoang.

Giữa chừng đều phải dựa vào Nhân Hoàng uy hiếp vạn tộc, nhưng

nếu không có Nhân Hoàng bảo hộ thì sao?

Mỗi ngày có thể đều sẽ với tốc độ cực nhanh vĩnh viễn biến mất trên Đại Địa Hồng Hoang.

Không có quy củ thì không thành khuôn khổ, trị gia nhỏ dùng tình, trị đại gia phải dùng quy tắc.

Ai phá hoại quy tắc thì mọi người đều không được lợi.

Thực lực siêu cường của Hoa Dịch đã đưa Nhân tộc lên vị trí chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang, nhưng tình hình hiện tại thì...

Nếu Nhân tộc không có vài vị Thánh Nhân trấn giữ, vẫn sẽ bị vạn tộc Hồng Hoang chà đạp.

Chỉ có bản thân cường đại, chế định tốt luật chơi, coi trọng luân hồi, mới có thể đắc đạo.

Hòa Dịch: "Đạo hữu, ý tứ của ngài Bản hoàng đã hiểu.

Bản hoàng sẽ đi thương nghị chuyện luân hồi với Minh Hà đạo hữu.

Còn chuyện trùng kiến Thiên Đình thì không cần thiết nữa đi, Bản hoàng ở lãnh địa Nhân tộc rất tốt.

Bản hoàng hiện tại là Thiên Hạ Chi Chủ, không cần theo đuổi hư danh đó." Hồng Quân: "Nhân Hoàng, chuyện luân hồi cực kỳ trọng đại, mong đạo hữu mau chóng sắp xếp.

Còn việc mở lại Thiên Đình cũng rất cần thiết, vì Thiên Đình là một phần của Thiên Đạo.

Thiên địa Hồng Hoang này trước khi khai tịch kỳ thực đã có vị trí của Thiên Đình, nhưng vì sau này có sự xuất hiện của đạo hữu.

Hiện tại Hồng Hoang đang lệch khỏi quỹ đạo chính, Thiên Đình không còn, Thiên Đạo không hiển hiện." Hồng Quân giải thích: "Vốn

dĩ Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép rằng: Thiên Đình không phải do Yêu tộc thành lập, mà từ rất sớm, khi khai thiên, Thiên Ngoại Thiên đã tồn tại Thiên Đình.

Chỉ là vừa khéo bị Yêu tộc do Đế Tuấn và Đông Hoàng dẫn dắt chiếm lĩnh, thế nhân vẫn luôn cho rằng Thiên Đình là do Yêu tộc sáng tạo.

Kỳ thực không phải vậy, đây là nơi đã tồn tại từ trước khi Hồng Hoang ra đời.

Chương 228

Hồng Quân (tức ta) cũng không biết Thiên Đình từ đâu mà có.

Mọi người đều nói: 'Tiên hữu Bàn Cổ hậu hữu Thiên, Hồng Quân đạo nhân canh tại tiền' (Trước có Bàn Cổ sau có trời, Hồng Quân đạo nhân còn ở trước).

Ý là, từ trước khi Bàn Cổ khai thiên, Hồng Quân đã tồn tại rồi.

Sau khi Bàn Cổ khai thiên, Hồng Quân lại nhờ cơ duyên xảo hợp mà có được Đại Đạo Bảo Điển chuyên thuộc về mình là "Tạo Hóa Ngọc Điệp", dưới sự giúp đỡ của nó mà thành Thánh sớm nhất.

Nhưng sự thật chỉ có Hồng Quân, vị Tiên Thiên Ma Thần duy nhất còn sống sót, biết rằng khi Bàn Cổ chưa khai thiên, ở Thiên Ngoại Thiên đã lơ lửng một tòa cung điện, đó chính là Thiên Đình hiện tại của Yêu tộc." Hồng Quân giải thích tiếp: "Phần lớn nguyên nhân của cuộc đại chiến Thần Ma năm xưa là để tranh đoạt nó, nhưng kỳ lạ là lúc đó không một Tiên Thiên Ma Thần nào có thể tiến vào bên trong.

Sau này khi hợp Đạo, nó bị Yêu tộc chiếm cứ, Hồng Quân (tức ta) cũng không hỏi đến nữa.

Nhưng hiện tại Hồng Quân (tức ta) cảm thấy cái Thiên Đình cổ này nhất định có bí mật, muốn mượn thân phận Nhân Hoàng, là nhân vật chính của thiên địa này, để giúp đỡ.

Ta đã nói cho Hoa Dịch một phần bí mật, nghi ngờ rằng cái Thiên Đình này trấn áp khí vận của Thiên Đạo Hồng Hoang." Hồng Quân: "Hiện tại kế sách duy nhất là Nhân Hoàng nhập chủ Thiên Đình, chế định quy tắc, khởi động lại Luân Hồi, hoàn thiện Thiên Đạo, Hồng Hoang mới có thể phát triển lâu dài." Lúc này Hoa Dịch không hề biết Hồng Quân này kỳ thực là Thiên Đạo hóa thân, cứ ngỡ đó là "đồng

đạo trung nhân" đã xả thân dung Đạo.

Nghe những lời này, Hồng Quân đâu đâu cũng vì Hồng Hoang mà lo nghĩ.

Trong lòng Hoa Dịch nghĩ: Luân Hồi thì cần thiết, còn Thiên Đình thì thực ra trong mắt ta tốt xấu lẫn lộn.

Từ cổ chí kim, bất kể là Nhị Hoàng Yêu tộc, hay các tiểu Thiên Đình hiện đại ở Hồng Hoang, không có Thiên Đình chủ nhân nào có thể an hưởng tuổi già, cuối cùng đều vì nguyên nhân không rõ mà qua đời, bị xóa tên khỏi cổ sử.

Trấn áp khí vận, nhưng mấy ai có thể có kết cục tốt đẹp?

Ta cảm thấy phía sau Thiên Đình có một bàn tay đen lớn, tuy trong tiểu thuyết Hồng Hoang và thực tế không giống nhau.

Nhưng ngay cả xuyên việt cũng đã xảy ra rồi, ta cũng cảm thấy không phải không có lửa thì không có khói.

Y không lập tức đáp ứng Hồng Quân, nói: "Để Bản hoàng và Nhân tộc thương nghị một phen." Nhân Hoàng Hoa Dịch triệu tập năm vị lão bà, và các hộ đạo quan trọng của Nhân tộc như Thông Thiên, Nữ Oa, Minh Hà, v.v.

Y thuật lại cuộc nói chuyện vừa rồi với Hồng Quân.

Mọi người đều vô cùng kinh ngạc, hóa ra Hồng Hoang đã thay đổi, Đạo Tổ lại mời Nhân Hoàng thành lập Tân Thiên Đình.

Hậu Thổ: "Phu quân, chàng còn lo lắng gì sao?

Khắp thiên hạ này, ai có tư cách hơn chàng để đảm đương chức Thiên Đình Chi Chủ?

Hiện tại vạn tộc quy phục, Nhân tộc đại hưng.

Nếu phu quân làm Thiên Đình Chi Chủ, vì vạn tộc mà mưu tính

sinh cơ, thì đừng có lo lắng gì cả, thiếp đều ủng hộ.

Dù có điều bất tường cũng không thể trở thành đá cản đường phu quân được." Các vị khác: "Chúng ta và các tộc của chúng ta sẽ vĩnh viễn phò tá phu quân." Ngay cả Thông Thiên và Minh Hà cũng có chút hứng thú với Thiên Đình.

Trong lòng Hoa Dịch thầm hiểu: Đúng vậy, hơn một ngàn năm an nhàn gần đây suýt chút nữa khiến ta đánh mất đấu chí.

Trở thành Thiên Đình Chi Chủ dù có điều bất tường thì sao?

Hiện tại ta mới tu luyện mười một ngàn năm, đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Dù cho thiên địa này hủy diệt, ta vẫn có thể sống tốt.

Huống chi ta còn có hệ thống trong tay, thiên hạ này là của ta, mỗi ngày check-in, rảnh rỗi thì rút thưởng.

Dù có bất tường mạnh mẽ đến đâu, trước mặt Nhân Hoàng ta cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Hòa Dịch đã có quyết định trong lòng, liền bảo người đi thông báo cho vạn tộc một tin tức, lát nữa sẽ có việc tuyên bố.

Mấy vị Thánh Nhân đều đi ra ngoài thông báo.

Hoa Dịch lại đến trước mặt Hồng Quân, nói: "Bản hoàng đã quyết định đảm nhiệm chức Thiên Đình Chi Chủ.

Đạo hữu còn có việc gì khác không?" Chỉ nghe Hồng Quân nói: "Bần đạo thay cho Hồng Hoang, tạ ơn Nhân Hoàng vì thiên hạ mà nguyện ý đi trước." Hòa Dịch: "Đạo hữu hà tất phải như vậy, chúng ta đều vì Hồng Hoang.

Ngược lại, ta là Nhân Hoàng, còn có nhiều tư tâm, không có đại nghĩa như đạo hữu." Hồng Quân: "Nếu Nhân Hoàng đã nguyện ý

nhập chủ Thiên Đình, bần đạo có một vật, do Tạo Hóa Ngọc Điệp ban tặng, nó gợi ý bần đạo phải giao cho Thiên Đình Chi Chủ." Hồng Quân: "Vật này tên là "Phong Thần Bảng".

Trước khi thiên cơ hỗn loạn, Thiên Đạo đã dùng pháp tắc khắc họa nó lên một phần của Tạo Hóa Ngọc Điệp, trên đó ẩn chứa Thiên Đạo Chi Lực.

Người lên bảng có thể tránh sinh tử, nhân quả, cát hung, thiện ác, âm dương, hóa tiên thành thần, có thể để ba trăm sáu mươi lăm vị Tiên Linh Nguyên Thần cấp đỉnh cao ký thác vào Thiên Đạo.

Chỉ cần Thiên Đạo không sụp đổ, Nguyên Thần sẽ bất diệt, sinh sôi không ngừng, có thể chiến đấu vô hạn.

Tương đương với việc cho phép các Tiên Linh chưa đạt đến Dung Đạo cảnh sớm có được bảo hộ.

Đây cũng là Thiên Đạo chúc phúc cho Nhân Hoàng khi lập Tân Thiên Đình, hy vọng Nhân Hoàng không kể hiềm khích trước kia, một lòng dẫn dắt Hồng Hoang đi đến cường đại." Thật ra, Hoa Dịch vừa nghe công năng liền nghĩ: Sau này có nó, xây dựng Thiên Đình, đưa những người có thực lực, có tiềm lực lên bảng, chẳng phải tộc nhân của mình có thể bất tử bất diệt mà chiến đấu mãi sao?

Nhưng trước đó... tiểu thuyết hậu thế đầu độc quá sâu, Phong Thần đại chiến là Xiển Giáo và Triệt Giáo đại chiến, cái Phong Thần Bảng này cũng là một âm mưu, hãm hại chúng tiên của Triệt Giáo.

Vốn dĩ ta nghĩ hiện tại vì đã thay đổi, sẽ không có Phong Thần đại kiếp sau này, không ngờ Phong Thần Bảng lại xuất hiện trong tình huống này.

Thật là một chuyện khó khăn!

Ta cũng không biết cái Phong Thần Bảng này có phải là một âm

mưu không.

Y nhìn Hồng Quân đạo nhân.

Phát hiện không có gì bất thường cả, lẽ nào mình nghĩ nhiều rồi?

Hòa Dịch: "Vậy ta xin nhận bảo vật của đạo hữu.

Không biết đạo hữu có kiến nghị gì tốt về luân hồi không?" Hồng Quân: "Nhân Hoàng, hiện tại vạn tộc Hồng Hoang, đều đang tu luyện, trong tộc đều có đại năng.

Chương 229

Dựa vào việc giao hảo với Nhân tộc, có những hồn phách chuẩn bị tiến vào luân hồi, cũng bị trưởng bối trong gia tộc mang về.

Đây là vi phạm luân hồi.

Hôm nay thiên cơ không hiển, hy vọng Nhân Hoàng đạo hữu có thể trùng kiến Thiên Đình, trọng chưởng luân hồi, trọng định trật tự.

Khiến thiên địa đạt đến trạng thái cân bằng, âm dương bổ trợ lẫn nhau." Hòa Dịch: "Bản hoàng sẽ cùng Minh Hà đạo hữu thương nghị kỹ càng về chuyện luân hồi.

Hiện tại luân hồi còn thiếu những thứ vốn có, nhưng ta lại không chú ý đến phương diện này.

Đạo hữu, ta có một vài ý tưởng không biết có khả thi không." Sau đó, Hoa Dịch dựa vào ký ức về Địa Phủ trong đầu mà nói ra, bởi vì y cũng đã phát hiện ra rằng, tuy Minh Hà đã kiến tạo Lục Đạo Luân Hồi theo gợi ý, nhưng xét cho cùng, luân hồi vẫn không đảm đương được trách nhiệm vốn có.

Luân Hồi sau khi kiến tạo xong, chưa từng có thay đổi, vẫn luôn do A Tu La tộc chưởng khống.

Trước tiên, Nhân tộc có thể không nhập luân hồi, chỉ cần nhục thân hoàn chỉnh là có thể sống lại.

Điều này dẫn đến Nhân tộc mỗi ngày tăng nhanh chóng.

Đại Địa Hồng Hoang khắp nơi đều là Nhân tộc, còn vạn tộc khác dần dần bị đồng hóa.

Hòa Dịch hiểu rõ pháp tắc chuỗi thức ăn, biết rằng nếu cứ theo tình hình này, dần dần Hồng Hoang có thể chỉ còn lại Nhân tộc và vài

gia tộc đỉnh cao.

Tình huống như vậy không phải là điều y muốn.

Trong khi con đường tu luyện hiện tại không biết sẽ đi về đâu, y cần phải tích cực làm theo tiến trình lịch sử, cố gắng duy trì trạng thái hiện tại của Hồng Hoang.

Vì vậy, y đã đáp ứng mở lại Thiên Đình, hiện tại cần phải khởi động lại Luân Hồi, bổ sung Địa Phủ bị thiếu sót, cứ như hoàn thành những việc này mới là chìa khóa để phá vỡ bình cảnh tu vi vậy.

Hòa Dịch sau khi thương nghị xong, đã có chủ ý.

"Nếu hiện tại không biết làm thế nào để đột phá, chi bằng trước tiên bổ sung pháp tắc thiên địa, trùng tu luân hồi.

Sau đó thì không cần vội, đợi lần rút thưởng tiếp theo xem có thể rút được thứ tốt nào không.

Đại hôn vừa kết thúc đã phải sắp xếp một nhiệm vụ như vậy, làm Thiên Đình Chi Chủ, ta thật là quá khó khăn mà." Lúc này, y kéo tất cả mọi người vào, chuẩn bị trùng kiến Thiên Đình, trùng tu Luân Hồi.

Vì mọi người đều đã biết chuyện, Hồng Quân cũng để họ tham dự.

Lúc đó, Hồng Quân đưa ra một thỉnh cầu với Hoa Dịch.

"Nói rằng, hiện tại Thiên Đạo khuyết thất, bần đạo mới có thể lấy thân phận nguyên bản mà hạ phàm trong chốc lát.

Nếu Thiên Đình được lập, Luân Hồi khởi động, Thiên Đạo trọng hiện, bần đạo lại sẽ bị Thiên Đạo khống chế trở lại.

Vì vậy, ta có một thỉnh cầu không muốn đưa ra, hy vọng Nhân Hoàng sau khi mở lại Thiên Đình có thể treo cho bần đạo một chức vị ở Thiên Đình đó, để bần đạo giữ lại một hậu thủ." Lúc này Hoa Dịch

không hề biết Hồng Quân này kỳ thực là Thiên Đạo hóa thân, cứ ngỡ đó là "đồng đạo trung nhân" đã xả thân dung Đạo.

Y đáp: "Đạo hữu đừng hoảng, Bản hoàng chắc chắn sẽ giữ cho ngài một vị trí.

Nếu một ngày Thiên Đạo gây khó dễ cho ngài, Bản hoàng cũng nguyện ý lại đi đấu một trận với cái Thiên Đạo chó chết kia, cứu đạo hữu về." Chẳng bao lâu sau, mọi người cùng Nhân Hoàng xuất hiện trước mặt vạn tộc.

Ai nấy đều đang bàn luận, Nhân Hoàng không phải lại phát minh ra vật phẩm kỳ quái gì chứ?

Chuẩn bị cái gì vậy, chắc chắn là một bảo bối lớn rồi.

Chỉ thấy Hoa Dịch dẫn Tam Thánh lên đài cao, một tay đặt xuống, dưới đài im phắc, vạn tộc đều im lặng.

Điều này đủ thấy sự tôn kính và thực lực cường đại của Nhân Hoàng đối với vạn tộc.

Xưa nay, trong thế giới Hồng Hoang nơi chỉ có văn minh hiện đại này, là một hoàn cảnh cá lớn nuốt cá bé.

Ai mà không biết Nhân Hoàng một mình giao chiến Ngũ Thánh, cường thế đánh giết Nguyên Thủy.

Hiện tại vạn tộc trong thiên hạ ngoài việc bị năng lực học tập cường đại của Nhân tộc đồng hóa, thì phần lớn hơn chỉ bị thực lực cường đại của Nhân Hoàng làm cho khuất phục.

Tình huống này mọi người đều hiểu rõ, quý là Nhân Hoàng cũng không thể vì một nguyên nhân nào đó mà đồ sát một tộc, như vậy thì có khác gì Tứ Thánh trong hư không đâu.

Hòa Dịch: "Hôm nay Bản hoàng đại hôn, Hồng Hoang vạn tộc có

phúc được tề tựu một đường.

Vốn dĩ hôm nay nên để mọi người trở về, rời nhà nhiều ngày, chắc hẳn các vị trưởng lão trong tộc đều có nhiều công việc.

Nhưng hôm nay Bản hoàng cùng các vị Thánh Nhân đạo hữu đã thảo luận và quyết định.

Hiện tại Thiên Đạo Hồng Hoang khuyết thất, thiên cơ không hiển, luân hồi có khuyết, Đại Đạo lâm nguy.

Các tộc có thể phát hiện Hồng Hoang ngày nay có gì khác biệt so với trước kia không?" Mọi người vừa nghe liền đưa ra ý kiến.

Thái Cổ Ngưu Ma: "Nhân Hoàng, gần đây trong tộc ta có trưởng lão tu vi cứ dậm chân tại chỗ, hoặc là phát triển cực kỳ chậm." Một vị Đại La cấp đỉnh cao: "Nhân Hoàng bệ hạ, ta là người Nhân tộc, hiện tại đã tu thành Đại La Quả Vị được hai ngàn năm, rõ ràng có thân thể bất tử, nhưng luôn cảm thấy có một luồng tử khí đang áp sát ta." Dưới đài, chúng tộc xôn xao, nhưng đại ý đều cảm thấy thiên địa đã thay đổi, không còn thích hợp cho vạn tộc tu luyện nữa.

Có người nói trưởng bối trong tộc huyết khí suy bại.

Hòa Dịch: "Các tộc trưởng, hôm nay Bản hoàng cùng các đạo hữu đã thương thảo việc này.

Hơn nữa Đạo Tổ còn tiết lộ một chút thiên cơ, hiện tại vạn tộc Hồng Hoang bất tử bất diệt, phát triển nhanh chóng, linh khí đang giảm sút.

Vì vậy, tài nguyên hữu hạn so với vạn tộc Hồng Hoang mỗi ngày đều phát triển, sẽ dẫn đến việc tu luyện ở Hồng Hoang sẽ ngày càng chậm, cuối cùng có thể dẫn đến thời đại Mạt Pháp, quần ma loạn vũ.

Đây là điều Bản hoàng và chư vị đạo hữu đã nhận thấy." Hòa Dịch: "Vì vậy, hôm nay Bản hoàng cùng chư vị đạo hữu đã thương

nghị và quyết định khởi động lại luân hồi, để chúng sinh đều phải trải qua vòng tuần hoàn sinh tử.

Không được phép phá hoại trật tự thiên địa nữa, không được phép lại đòi hỏi từ Minh Hà những người vốn dĩ phải luân hồi.

Bản hoàng sẽ trùng kiến trật tự luân hồi, vạn tộc Hồng Hoang đều phải tuân thủ.

Để công bằng công chính, Bản hoàng sẽ chọn mười vị người bỉnh công chấp pháp nhất trong vạn tộc tiến vào luân hồi, sáng lập "Địa Phủ" thay Bản hoàng quản lý luân hồi.

Chương 230

Trong Địa Phủ, quyền lực tối cao.

Vạn tộc Hồng Hoang đều phải trải qua một kiếp luân hồi." Dưới đài, vạn tộc sau khi biết tin này, đều mặt mày buồn thiu.

Trong lòng nghĩ: Tuy có lý, nhưng nếu theo thói quen của các tộc những năm gần đây, cũng thật khó khăn!

Vạn tộc đều phải vào luân hồi, vậy những trưởng lão trong tộc có niên hạn không phải cũng phải rời đi sao?

Vậy tộc nào sẽ trấn áp các tộc khác đang lăm le?

Hoa Dịch nói: "Các vị cứ yên tâm, Bản hoàng nhất định sẽ bảo đảm nguyên tắc công bằng, công khai.

Sẽ để chư vị tự chọn ra những ứng cử viên thích hợp nhất, sau đó Bản hoàng sẽ tuyển chọn mười vị nhập chủ luân hồi, thành lập "Địa Phủ"." Vạn tộc: "Địa Phủ ư????" Mọi người đều ngơ ngác.

Hòa Dịch: "Đây là nơi Bản hoàng chuẩn bị thiết lập tại chỗ luân hồi, chức trách là ghi chép vạn tộc Hồng Hoang, từ chết đến sống, từ sống đến chết.

Căn cứ vào thiện ác nhân quả, đối với mỗi sinh linh mà đưa ra thưởng phạt tương ứng, sau đó lại đưa hồn linh vào kênh luân hồi thích hợp, khiến vạn tộc có thể sinh sôi không ngừng." Nghe vậy vạn tộc khá là nguyện ý.

Chỉ là không biết mười vị quản lý luân hồi của Nhân Hoàng sẽ được tuyển chọn như thế nào?

Hòa Dịch: "Điều này các ngươi sẽ biết sau.

Thiên Đạo không hiển, vạn tộc Hồng Hoang phát triển nhanh chóng, các tộc đều có cường giả tại thế.

Nếu người quản lý luân hồi thực lực yếu kém, e rằng các ngươi đều sẽ cấu kết.

Vì vậy Bản hoàng sẽ tự mình tuyển chọn mười vị chính nghĩa chi sĩ, bồi dưỡng họ để quản lý luân hồi.

Tất cả các tộc thấy người quản lý luân hồi như thấy Bản hoàng, không được phép phản kháng.

Kẻ nào phản kháng, Bản hoàng sẽ đánh hồn phách của y rơi vào Vô Tận Hư Không." Vạn tộc: "Cẩn tuân Nhân Hoàng pháp chỉ!" Hòa Dịch: "Việc luân hồi Bản hoàng đang trong quá trình tuyển chọn, năm ngày sau sẽ khởi động lại.

Lúc đó Bản hoàng sẽ đích thân dẫn đội, truy bắt những sinh linh chưa nhập luân hồi ở thế gian." Hòa Dịch: "Hôm nay Bản hoàng cùng các đạo hữu nhận thấy Đại Địa Hồng Hoang đã không thể dung nạp nhiều người tu luyện như vậy nữa, e rằng thiên địa sẽ suy thoái.

Bản hoàng cùng các đạo hữu quyết định lấy con người làm gốc, ba ngày sau sẽ trùng kiến Thiên Đình.

Cường giả Kim Tiên cảnh trở lên không được phép tiếp tục lưu lại nhân gian giới, như vậy mới có thể để nhiều hậu bối trong tộc nhanh chóng trưởng thành.

Với tu vi Kim Tiên của các ngươi, nếu tiếp tục tu luyện trong thiên địa này, lại chưa từng phản phệ thiên địa, thì thời đại Hồng Hoang cường đại cuối cùng cũng sẽ qua đi.

Để bảo vệ thế giới này, cân bằng vạn tộc, Bản hoàng đã được Đạo Tổ khai thị, trùng kiến trật tự thiên địa.

Ta đã có được một quyển Thiên Thư Phong Thần Bảng, tất cả Đại

La Kim Tiên đều có thể lên bảng, hóa tiên thành thần, nhận một thần vị tại Thiên Đình, cùng Hồng Hoang cộng tồn, thiên địa đồng thọ.

Số lượng chính thần là ba trăm sáu mươi lăm, tương ứng với chư thiên tinh thần.

Nguyên thần ký thác trong Phong Thần Bảng, Thiên Đạo không sụp đổ, sẽ bất tử bất diệt, có thể tránh Tam Tai Cửu Kiếp.

Nguyện vạn tộc tích cực phối hợp, đây là việc tạo phúc cho vạn tộc Hồng Hoang." Chúng tộc: "Nhân Hoàng đại nghĩa, trời phù hộ Hồng Hoang!

Chứng Đạo Hỗn Nguyên, phản phệ Thiên Đạo!" Không biết là người tiên nào hô lên, "Nhân tộc!" Một trận âm thanh chỉnh tề không ngừng vang vọng.

Vạn tộc: "Vạn tộc tự nguyện sẽ theo sát Nhân Hoàng!" Hai ngày sau đó, các tộc đều phái người truyền tin về tộc, để thế hệ trẻ triển vọng nhất, những lão giả mạnh nhất trong tộc ở Đông Hoang đến.

Ý muốn để đại năng giả trong tộc mình có thể tiến vào Phong Thần Bảng để tránh sinh tử, hoặc tranh cử Địa Phủ Chi Chủ, nhập chủ luân hồi.

Các tộc cử hành tuyển cử, danh sách Phong Thần dần hiện ra.

Hoa Dịch dựa vào ký ức Hồng Hoang kiếp trước mà tìm kiếm những nhân sĩ có danh tiếng trên Đại Địa.

Trong lòng Hồng Quân đạo nhân thầm nghĩ: Hồng Quân đạo nhân cũng kinh ngạc, những người này rõ ràng không có gì đặc biệt, tại sao Nhân Hoàng lại vì họ mà giữ lại một thần vị.

Không sao, không quan trọng nữa.

Chỉ cần Nhân Hoàng lập tốt Thiên Đình, khởi động Luân Hồi, ta

có thể theo khí vận mà trưởng thành, những vị thần lên bảng này đều phải do ta sử dụng.

Đến lúc đó, đợi ta đột phá cấp độ Đại Đạo rồi sẽ thu thập Nhân Hoàng.

Cái Nhân Hoàng kia hiện tại không biết rằng sau Dung Đạo cảnh cần Tín Ngưỡng Chi Lực mới có thể đột phá chứ.

Sinh vật sinh ra giữa thiên địa Hồng Hoang này, trong không gian này không thể thoát khỏi sự khống chế của ta.

Đột phá ư, cứ đợi ta đột phá trước đã.

Không biết nếu Hoa Dịch biết Thiên Đạo hóa thân hiện tại đang nghĩ như vậy thì có trực tiếp đánh giết y không.

Việc tuyển chọn chúng thần cũng dưới sự hợp lực thúc đẩy của cực nhiều Thánh Nhân mà kết thúc.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đã có được những người mệnh định của mình.

Hiện tại không còn Phong Thần đại kiếp, Tây Du kế hoạch, nhưng những đạo giả trong hai trận đại kiếp đó đều đã ra đời, và đều đã được tìm thấy.

Các ứng cử viên Thập Điện Diêm Vương của Địa Phủ cũng đã hoàn thành tuyển chọn.

Cũng không biết Hoa Dịch năm xưa có đọc tiểu thuyết Hồng Hoang không đủ đầy, hay là đã quá lâu đến nỗi quên mất một số thứ.

Nếu xem xét kỹ sẽ phát hiện, trong ba trăm sáu mươi lăm thần vị, Thập Điện Diêm Vương trừ vài vị trí đặc biệt được thay thế bằng thế hệ Nhân tộc tân sinh hiện tại, sẽ phát hiện ra sự tương đồng đáng kinh ngạc với chúng thần Thiên Đình Hồng Hoang trong quá khứ.

Không biết là do bánh xe lịch sử không thể thay đổi, quý là Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng dưới kế hoạch của y mà trùng kiến trật tự thiên địa.

Ngày đó, tử dân vạn tộc giữa thiên địa đều thấy trên trời xuất hiện một bức họa quyển.

Kèm theo một luồng kim quang thần thánh và uy nghiêm, chỉ thấy cả thiên địa đều mất đi màu sắc trước bức họa quyển đó.

Chương 231

Rồng phượng múa lượn, tiên nhạc tề minh, chỉ thấy chính giữa có một người ngồi.

Thân mặc pháp bào đế hoàng màu vàng kim, trên đó thêu hình rồng phượng kỳ lân của ba tộc viễn cổ.

Toàn thân khí tức đế vương bàng bạc vô cùng, toát ra vẻ tôn quý.

Các tộc trưởng đã sớm nhận lệnh, khiến vạn tộc đều đã biết Nhân Hoàng của Nhân tộc.

Hôm nay sẽ dẫn vạn tộc, cùng nhau phi thăng, mở lại Thiên Đình cổ.

Dù Nhân Hoàng không hề phóng thích khí thế Thánh Nhân xuống vạn tộc dưới đất, nhưng vạn dân dưới kia đều quỳ lạy.

Chỉ nghe từ ngoài trời truyền đến một đạo pháp tắc Đạo Âm vang vọng tựa như tiếng vàng ngọc.

Hòa Dịch với tư cách Ngọc Hoàng Đại Đế cất tiếng: "Ngô là Nhân Hoàng Nhân tộc, được thiên địa ưu ái, đắc thành Đại Đạo.

Tuy Đại Đạo vô hình, nhưng cũng sinh dục thiên địa.

Tuy Đại Đạo vô tình, nhưng cũng dưỡng dục vạn vật.

Ngô quý là Nhân Hoàng, thành Hỗn Nguyên Đạo Quả.

Thống trị ức vạn Nhân tộc, đương nhiên là đại tộc của Hồng Hoang.

Nay cảm thấy thiên địa có khuyết, Đại Đạo không hiển.

Bản hoàng niệm chúng sinh tật khổ, tu luyện không dễ, lại được một thần vật, tên là "Phong Thần Bảng", biết thiên mệnh, minh đạo

lý.

Hôm nay Bản hoàng cùng Tam Thánh, muốn ở Cửu Trọng Thiên Ngoại Thiên mở lại Thiên Đình cổ.

Hóa tiên thành thần, phong ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, được bất tử bất diệt.

Nay vạn tộc Hồng Hoang nghe lệnh: Trong các tộc, những người cấp Đại La cần phải đến Thiên Ngoại Thiên trình báo trong vòng ba ngày, các đại thần thông giả không được phép tiếp tục lưu lại nhân gian giới.

Những người cấp Kim Tiên đều cần phải trong vòng năm ngày đến Địa Phủ (Địa Phủ ba ngày sau sẽ hiển hiện thế gian, khắp nơi ở Hồng Hoang đều là chỗ của Địa Phủ) để thuật chức, tích lũy công đức, thành Đại La.

Lệnh này, tiên thần quỷ ma cùng nghe!" Vạn tộc: "Vạn tộc nghe lệnh, cẩn tuân Nhân Hoàng pháp chỉ!" Hòa Dịch: "Thiện!" Lại nghe một đạo âm thanh từ trên cao truyền xuống, tựa như đang cáo tri với trời.

Hòa Dịch với tư cách Ngọc Hoàng Đại Đế nói với trời đất: "Nay Nhân Hoàng Nhân tộc ta, cảm thấy Thiên Đạo khuyết thất, Đại Đạo không hiển, vì vạn tộc Hồng Hoang mà lo nghĩ, ý muốn mượn Phong Thần Bảng để trùng lập Thiên Đình.

Tự phong Ngọc Hoàng Đại Đế, dẫn tứ Thánh Chi Lực, phong ba trăm sáu mươi lăm vị Đại La Chính Thần, phong tỏa Hồng Hoang.

Từ nay về sau Đại Địa Hồng Hoang, người đạt Thái Ất Đạo Quả đương nhiên phải nhập Địa Phủ để rèn luyện kiếp này.

Người đạt Đại La lập tức phi thăng Thiên Giới, không được sai sót.

Lục Đạo Luân Hồi trước đây do người quản lý không đúng mức, cũng như vật bài trí vậy.

Bản Đại Đế hôm nay ban xuống đạo pháp chỉ thứ nhất: Chúng sinh đều là linh, đều phải nhập luân hồi.

Sinh tử luân hồi, tạo ta mới.

Thành ba thiện đạo: Thiên, Nhân, A Tu La; ba ác đạo: Địa Ngục, Ngạ Quỷ Đạo, Súc Sinh Đạo.

Bản Đại Đế cùng chư Thánh dùng đại pháp lực bắt giữ một tia Đại Đạo pháp tắc, luyện chế thành một bộ "Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút".

Vạn tộc Hồng Hoang, sinh tử tuần hoàn, hành thiện tác ác đều sẽ được ghi chép trong sách.

Phán Quan Bút vừa vung, tiền trần duyên kết thúc, hoa bỉ ngạn nở rộ, Hoàng Tuyền Lộ hiện ra.

Nay toàn bộ Đại Địa Hồng Hoang thuộc quyền sở hữu của Địa Phủ, bất kỳ chủng tộc nào cũng không được phép va chạm với chấp pháp của Địa Phủ." Hai đạo pháp chỉ ban xuống, vạn tộc Hồng Hoang đều biết, Hồng Hoang từ nay về sau sẽ thay đổi, không ai dám tùy tiện tàn sát nữa, mọi hành động lời nói đều sẽ được ghi chép trong sách.

Thiên Đình lập, Luân Hồi khởi, Địa Phủ hiện.

Vạn tiên triều, quy tắc hóa đạo.

Từ nay về sau Hồng Hoang chia thành Thiên, Địa, Nhân Tam Giới, mỗi giới tự an.

Nhìn thấy mọi việc đều như ý muốn, Hồng Quân hài lòng mỉm cười.

Trong lòng thầm nghĩ: "Đợi quy tắc hoàn thiện, Thiên Đạo bổ sung

những thiếu sót, ta tấn thăng Đại Đạo, đến lúc ta trọng hiện nhân gian." Ngay sau đó, Thiên Đạo vốn không hiển hiện nhiều năm tựa hồ đã nghe lệnh của Nhân Hoàng, toàn bộ nhân gian giới đắm chìm trong một luồng kim quang.

Chúng sinh cũng có một loại ánh sáng trắng từ trên thân bay lên trời, Hoa Dịch cũng thu hoạch được một tia, toàn thân ấm áp.

Y cảm thấy việc lập Thiên Đình thực sự là đúng đắn.

Sau đó, Hoa Dịch dẫn chúng thần đến di chỉ Thiên Đình.

Minh Hà cũng dẫn Thập Điện Diêm Vương đến Địa Phủ.

Vạn tộc Hồng Hoang cũng đang bàn luận về đại sự xảy ra hôm nay.

Các cường giả Đại La chưa lên bảng đều đi đến Thiên Đình chiếm lấy một vị trí, dù sao ở đó có Thánh Nhân mạnh mẽ nhất Hồng Hoang.

Xa xôi ở Thiên Ngoại Thiên, chúng thần cùng Hoa Dịch đã đến Thiên Đình cổ.

Dù Yêu tộc mấy ngàn năm chưa từng có ai trở về.

Nhưng Thiên Đình cổ vẫn uy vũ bá khí sừng sững ở đó.

Hoa Dịch với vĩ lực Thánh Nhân cũng không thể lay chuyển chút nào, tựa hồ nó vốn sinh trưởng ở nơi này.

Nghe Hồng Quân nói, Thiên Đình đã tồn tại từ trước khi Hồng Hoang thức tỉnh.

Chương 232

Một bí mật, hiện tại ở thế giới Hồng Hoang chỉ còn Hồng Quân và Hoa Dịch là hai người biết.

Những người đầu tiên nhìn thấy Thiên Đình thánh khiết cao quý như ngọc trắng đó, đều kinh ngạc thốt lên, không ngờ Thiên Ngoại Thiên lại có một nơi mỹ diệu đến vậy.

Dù trong ngàn năm Yêu tộc đã rời đi, không ai dọn dẹp, nhưng nơi đây vẫn còn thấy được thực lực cường đại của Yêu Đình thượng cổ năm xưa.

Ngay cả bên ngoài Thiên Môn quang minh cũng còn lưu lại các loại dấu vết chiến đấu, nhân vật cấp Đại La cũng không thể thấu hiểu được căn cơ của những dấu vết đạo trên tường.

Đủ thấy trận đại chiến ở đây từng kịch liệt đến mức nào.

Mọi người nhận định chiến lực đỉnh cao của trận đại chiến đó có thể đã siêu việt Đại La, có lẽ là cấp Chuẩn Thánh đang chiến đấu vậy.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: Ta nhìn những chiến văn này lần đầu cũng không có chút đầu mối nào.

Chỉ khi vận dụng Thánh Nhân Đạo Quả, y mới nhìn thấy một chút gì đó trong những chiến văn này.

Kỳ thực, những gì lưu lại trên đó chỉ là những dấu vết chiến đấu đơn giản.

Nhưng những một kích nhẹ nhàng trong cử chỉ đó lại tàn lưu lực lượng pháp tắc cường đại.

Vì vậy, nhiều Chính Thần Thiên Đình đạt vị trí Chuẩn Thánh cũng không thể tham ngộ thấu đáo.

Ta thầm kinh hãi phỏng đoán: “Chẳng lẽ những dấu vết chiến đấu trên đó đều là do Hỗn Nguyên Thánh Nhân gây ra sao!!!?

Vậy thì quá khủng bố rồi.

Vì ta đã nhìn thấy trên đó... lờ mờ thấy được một góc, một ngày nào đó, có một đội quân mặc chiến y đen lớn tấn công Thiên Đình cổ này.

Mỗi người đều cưỡi một con cự thú kỳ quái, nhưng đều tỏa ra khí tức cường đại.

Với tu vi Hỗn Nguyên, Hoa Dịch cũng không nhìn rõ được dung mạo của những người áo đen đó.” Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: “Những người áo đen đó, mỗi người đều cầm đao, cưỡi ngựa, tay cầm một thanh Thiên Kích.

Chỉ tùy tiện vung một cái, không gian đều bị xé rách, thời gian dường như cũng bị chém đứt.

Đó mới thật sự là một đao xé rách trường không!

Ta cảm thấy Hỗn Nguyên Đạo Quả của mình cũng không đủ cho người ta chém hai đao.

Quả nhiên thực lực mới là quan trọng nhất!

Trên Hỗn Nguyên còn có những người mạnh mẽ đến vậy.

Nhìn bộ dạng thì đây chỉ là một phần trong một thế lực nào đó, vậy thì chiến lực đỉnh cao của họ phải mạnh đến cỡ nào chứ!

Ta nhất định phải siêu việt thiên địa này, trở thành mạnh nhất.

Ta muốn trở về, muốn mang theo thực lực cường đại đi chinh chiến Chư Thiên Vạn Giới.

Vì hệ thống có thể chọn thưởng phẩm từ các thế giới khác cho ta, chứng tỏ trong vũ trụ này, ngoài thế giới Hồng Hoang, chắc chắn còn

tồn tại những nơi khác đang chờ ta khám phá.” Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: “Hiện tại thì hãy tìm hiểu kỹ Thiên Đình cổ này.

Vừa rồi những dấu vết đạo chỉ cho ta thấy cảnh quân đoàn áo đen tấn công, chứ không thấy đoạn Thiên Đình xuất người nghênh chiến.

Nhưng những dấu vết đạo trên tường cũng có thể cho thấy trận đại chiến năm đó kịch liệt đến mức nào.

Không thể biết được, rồng xanh há lại coi rắn rết là bạn?

Chủ nhân Thiên Đình cổ này chắc chắn cũng là một nhân vật cường đại vô cùng!

Hơn nữa, dưới những đòn tấn công pháp tắc mạnh mẽ như vậy, cái Thiên Đình cổ này lại vẫn sừng sững không đổ, thậm chí những dấu vết trên tường cũng dần mờ nhạt theo thời gian.” Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: “Dù sao cũng có chút thu hoạch.

Hoa Dịch trước đây mỗi lần đều một mình đứng mũi chịu sào bảo vệ Nhân tộc.

Nhưng từ hôm nay khi nhìn thấy những chiến sĩ áo đen trên tường.

Ta thừa nhận dường như đã quá mức bảo vệ Nhân tộc, khiến Nhân tộc trở nên 'hòa bình' một cách giả tạo.

Giả như một ngày chư Thánh không còn ở đây, khó mà bảo đảm các tộc khác không còn đố kỵ với Nhân tộc được cực nhiều Thánh Nhân bảo hộ.

Hoặc nếu một ngày cường địch như những chiến sĩ áo đen đó tấn công, lúc đó ta cũng một mình xuất chiến sao?” Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: “Trải qua sự tôi luyện của Địa Cầu hậu thế, ta biết, đoàn kết mới là sức mạnh, không có cơ hội.

Hiện tại ta là Thiên Đình Chi Chủ, Thiên, Địa, Nhân Tam Giới của

Hồng Hoang đều nằm trong tay ta.

Ta phải tập hợp sức mạnh, bồi dưỡng thiết kỵ (quân đội tinh nhuệ) của mình, một ngày nào đó sẽ cưỡi ngựa đạp tinh hà vũ trụ, chiến đến đỉnh cao Đạo.

Ta phải đột phá quy tắc thời gian và không gian để trở về Địa Cầu hoàn thành tâm nguyện." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Vừa rồi khi quan sát người áo đen vung đại kích trong tay.

Hoa Dịch đã ngộ đạo: Một chiếc lá, có thể trảm tinh.

Một viên đá, có thể trấn áp quần tiên.

Đạo của Lực, không thể đạt tới sao.

Hoa Dịch hiểu rõ nhất việc hồn thể song tu, cùng đẳng cấp thì người lấy lực chứng đạo chắc chắn mạnh hơn rất nhiều so với người lấy nguyên thần, công đức chứng đạo.

Chẳng phải Ngũ Thánh năm xưa đã bị Hoa Dịch đánh cho tan tác sao?

Dù Hoa Dịch khi đó vì Nhân tộc chiến đấu, lại có hệ thống tương trợ, lại có được Ngũ Đại Thần Vật, nên mới lấy lực chứng đạo.

Nhưng không còn đối thủ, Hoa Dịch lại nghĩ Đạo của Lực đã đến cực hạn, vì vậy hậu kỳ không tiếp tục phát triển nữa." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Lại biết được Thiên Đạo của không gian này có khuyết thiếu, dẫn đến việc lấy nguyên thần chứng đạo dường như cũng không thể tu luyện, gặp phải bình cảnh siêu lớn.

Đến mức y lại dễ dàng sa vào kế hoạch của Hồng Quân, khởi động lại luân hồi, mở lại Thiên Đình.

Chương 233

Nhưng may mắn thay, những dấu vết đạo trên tường lại kích thích trái tim vĩnh viễn không ngừng đập của Hoa Dịch.

Một khi đã có thể lấy lực chứng đạo, đột phá phong tỏa của Thiên Đạo mà trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Vậy tại sao không tiếp tục kiên trì nữa?

Thiên địa này không cho phép tồn tại siêu việt Dung Đạo cảnh, nhưng ta đã dùng lực phá vỡ gông cùm của Thiên Đạo." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Nếu trời không phục, vậy thì diệt cái trời đó!

Tồn tại là hợp lý, trước đây Bản Đế (tức ta) đã gần như sa vào lầm lạc.

Đạo hôm nay ta đi, đạo hôm nay của ta, đạo hôm nay ta nhìn cũng là đạo.

Ta kiên tin đạo của ta, tồn tại tức là đạo lý.

Lấy lực chứng đạo, Đạo Tâm vĩnh hằng!" Ngay khi thông suốt, Hoa Dịch lập tức cảm thấy bình cảnh không thể nắm bắt đó đã nới lỏng một chút.

Hệ thống: "Chúc mừng Túc Chủ: Ngộ đạo thành công.

Thưởng 'Lực Chi Bản Nguyên' của Đại Đạo pháp tắc." Lại nghe giọng nói của hệ thống quen thuộc nhưng đã lâu không nghe thấy vang lên trong lòng.

Hoa Dịch thầm nghĩ: "Lực Chi Bản Nguyên?

Đại Đạo pháp tắc?

Hệ thống?" Hệ thống: "Túc Chủ, trên Thiên Đạo là Đại Đạo.

Thiên Đạo hóa giản thành phồn, cai trị thế gian vi tế và công bằng nhất.

Đại Đạo thì hóa phồn thành giản, trực chỉ thiên mệnh.

Túc Chủ hiện tại đang ở đỉnh phong Hỗn Nguyên cảnh, đồng nhất với Dung Đạo cảnh.

Nhưng cảnh giới tiếp theo tên là Đại Đạo Chí Tôn.

Người đạt cảnh giới này cần ít nhất nắm giữ một đạo Đại Đạo pháp tắc, sau đó tập hợp ý chí chúng sinh để hoàn thiện nguyên thần, mới có thể thành Đại Đạo Chí Tôn.

Nay Túc Chủ đã có được thứ để minh ngộ Đại Đạo.

Vì vậy, hệ thống này chúc mừng Túc Chủ bằng cách tặng Lực Chi Bản Nguyên." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Thật đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà!

Tuy Hoa Dịch đã ngộ đạo thành công, đạt được Lực Chi Pháp Tắc, đủ để tiến giai Đại Đạo Chí Tôn giai đoạn sau.

Nhưng nghe nói Đại Đạo Bản Nguyên dường như còn cao cấp hơn Đại Đạo Pháp Tắc nữa!" Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Hoa Dịch lần đầu tiên thấy hệ thống chủ động tặng đồ, lại còn tặng thứ mạnh mẽ như vậy, thật là vui chết mất." Y hỏi: "Hệ thống, tại sao trước đây chưa bao giờ tặng đồ như vậy?

Cũng không giống các hệ thống khác, động một cái là Thượng Cổ Thần Khí, Đại Đạo Bảo Điển." Nhìn có chút hy vọng có thể "tống tiền" hệ thống, Hoa Dịch lộ ra vẻ mặt "phúc hắc".

Chỉ nghe một giọng nói non nớt vang lên.

Tiểu Tinh Linh: "Ta thật sự không nhịn được nữa rồi.

Hệ thống này từng ngao du vạn giới, sao lại chọn trúng một tên

phế vật như Túc Chủ chứ!

Một vạn năm mới chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, Hoa Dịch là lần đầu tiên bị người khác mắng là phế vật, khiến những người ở Hồng Hoang khổ tu vạn vạn năm mà vẫn là Chuẩn Thánh kia phải nghĩ sao đây?

Tình cảnh thật khó xử quá!" Hòa Dịch: "Hệ thống đại nhân, ta biết cậu ngầu bá cháy.

Nhưng ta thật sự kém đến vậy sao?

Ta là Nhân Hoàng Địa Tiên Thiên của Hồng Hoang, một vạn năm chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả đó, dù sao cũng là Túc Chủ của cậu, không thể giữ chút thể diện cho ta sao?" Tiểu Tinh Linh: Chỉ thấy hệ thống với thái độ còn lớn hơn Hoa Dịch nói: "Một chút thành tựu nhỏ nhoi mà đã tự mãn rồi.

Vừa rồi bóng đen trên tường quên rồi sao?

Trong đó, kẻ đó giết người như giết chó!" Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Ặc... cái hệ thống này hôm nay nói nhiều thế là để mắng ta à?" Tiểu Tinh Linh: "Đồ ngốc!

Ta trước đây mắt mù mới chọn trúng Túc Chủ, thực lực tiến giai quá chậm, khiến ta hôm nay mới được giải thoát.

Một vạn năm, ta đã muốn làm thịt Túc Chủ, đổi một Túc Chủ khác rồi.

Nếu không phải ta không thể ra tay với Túc Chủ, thì Túc Chủ đã chết từ lâu rồi!" Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: Hơn một vạn năm tu luyện, từ một Nhân tộc tùy ý bị ức hiếp biến thành Chúa tể Hồng Hoang hiện tại, Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Đình, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân gặp mặt cũng phải xưng hô một tiếng "đạo hữu".

Hôm nay lại bị hệ thống mắng cho cẩu huyết lâm đầu.

Thật đúng là 'Nhất Phật xuất thế, Nhị Phật thăng thiên'.

Thậm chí còn mắng lại hệ thống.

Chúng thần tiên đang theo Hoa Dịch quan sát Đại Đạo bên ngoài Thiên Đình, thấy Hoa Dịch chìm vào ngộ đạo, ai nấy đều kích động vì Ngọc Hoàng Đại Đế.

Cảnh giới Thánh Nhân bản thân mỗi cử động đều thể hiện đạo, khi đang quan sát bức tường mà chìm vào ngộ đạo.

Chúng thần đều không dám quấy rầy Ngọc Hoàng Đại Đế ngộ đạo.

Nhiều người khác cũng quan sát đạo lý bên trong, nhưng đều không thể nhập môn.

Nhưng chúng thần nhìn mãi nhìn mãi, vị Đại Đế vốn dĩ mặt mũi trang nghiêm, mang khí chất đế vương, đột nhiên sắc mặt quỷ dị, trước tiên là một trận mỉm cười khó hiểu, sau đó thì mắt trợn tròn giận dữ.

Thật là đáng sợ, chúng thần đều tự giác lùi lại, sợ rằng sẽ bị lửa giận của Ngọc Hoàng Đại Đế làm liên lụy.

Trong cuộc đại chiến với hệ thống, Hoa Dịch đã dùng trình độ "đại mụ" kiếp trước mà mắng cho hệ thống không còn chút tính khí nào.

Cuối cùng, y đổ lỗi cho hệ thống không sớm ra tay giúp đỡ, khiến y mất một vạn năm mới tu luyện thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân.

Chương 234

Y cũng không biết hệ thống có thể cho mình thêm đồ gì.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Trước đây khi vừa tiếp nhận hệ thống, ta nghe nói mỗi năm, à ba năm, năm năm, mười năm mới check-in một lần, ngẫu nhiên nhận được bảo vật từ Chư Thiên Vạn Giới, check-in càng lâu, thưởng càng tốt.

Vốn dĩ ta cũng nghĩ vậy, nhưng Hoa Dịch ta đâu phải người bản địa Hồng Hoang?

Ở thế giới trước, trăm năm nhân sinh đã là cực hạn.

Hiện tại là thời đại tu luyện 'Hồng Hoang không tính năm' này.

Nhưng thời gian là quý báu!

Đặc biệt là gần một ngàn năm nay, không có việc gì để làm.

Tu luyện lại gặp bình cảnh, cái hệ thống chó chết này cứ bắt ta ngày ngày check-in, vội vàng gì chứ.

Cứ phải đợi hai ngàn năm sau, đối với Hoa Dịch ta, người đang nóng lòng muốn về nhà, lại đầy tò mò về những vùng đất chưa biết, thì quá khó khăn rồi, hoàn toàn cản trở bước chân tiến tới của ta!" Y mắng cho hệ thống vừa mới xuất thế suýt khóc, khiến nó phải đáp ứng thay đổi ngay, sau này không cần như vậy nữa, mỗi một ngàn năm có thể nhận được một lần thưởng.

Hoa Dịch dây dưa nửa ngày, vốn định lại mặc cả thêm chút nữa, nhưng thấy ánh mắt hung dữ mà hệ thống lộ ra, y đành nghĩ: "Thôi từ từ đã, lừa hệ thống không thể vội vàng trong một lúc." Nhưng trong quá trình cãi vã, Hoa Dịch cũng biết được.

Hệ thống không biết do ai tạo ra, dựa vào ký ức của nó mà đi đến

Chư Thiên Vạn Giới.

Mỗi thế giới cường đại đều từng có sự xuất hiện của nó.

Nó có thể mượn bất kỳ thứ gì của thế giới đó, nếu Túc Chủ muốn thì có thể check-in mà có được.

Nhưng vật phẩm cũng có cấm chế.

Sẽ mạnh lên tùy theo thực lực của Túc Chủ, ví dụ khi Hoa Dịch còn yếu, linh hồn trong hệ thống chỉ có thể phục vụ Túc Chủ như một cỗ máy.

Khi Hoa Dịch trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân thì có thể tự do ngôn ngữ.

Chỉ là tính khí có vẻ hơi nóng nảy, và cái kiểu mắng mà Hoa Dịch thấy bức xúc ấy khiến Hoa Dịch cũng không tiện mắng lại nữa.

Hoa Dịch: "Hệ thống là nam hay nữ a!?" (Hệ thống im lặng đáp lại).

Có lẽ cái hệ thống này từ trước đến nay chưa từng bị ai chọc tức đến vậy!

Kỹ thuật mắng người của nó thật sự không đùa được!

Một mình Hoa Dịch với kỹ thuật cãi vã cấp "đại mụ" đã không ai chịu nổi, huống chi là một tiểu hệ thống vừa mới tiến hóa thành công?

Thật khó xử, gặp phải một Túc Chủ như vậy.

Trán đầy mồ hôi, Hoa Dịch hỏi: "Nam hay nữ!" Trong lòng hệ thống nghĩ: "Cái hệ thống này không phải đã giúp ta sắp xếp năm bà vợ rồi sao, thế nào?" Tiểu Tinh Linh: "Hệ thống Tinh Linh, nghe đây xin trả lời!" (Với một vẻ mặt hèn hạ và dáng vẻ dụ dỗ thiếu nữ xuất hiện trước mặt chúng thần).

Chúng thần trong lòng nghĩ: "Bệ hạ sao thế?

Biểu cảm thay đổi nhanh quá!

Thánh Nhân ngộ đạo là kiểu này sao?" Hồn phách Kim Ô bị hậu duệ bắn hạ trôi qua: "Ta cũng không biết a." Người qua đường A: "Bệ hạ đang ngộ đạo." Người qua đường B: (Cầm theo bàn phím vàng đi lên, nói) "Hình như là vì sợ bị đánh nên đang la hét: Nhân Hoàng ngưu B, Đại Đế uy vũ!" Hoa Dịch: "Hệ thống Tinh Linh thật sự không nói sao?

Vậy ta lại bắt đầu mắng đây.

Hệ thống chết tiệt!

Ta đang yên ổn ở Địa Cầu, vì sao lại đưa ta đến một nơi đáng sợ như vậy chứ!

Quá đáng sợ rồi, vừa mới trọng sinh suýt nữa bị ăn thịt.

Lại bị ép buộc phải nhập trụ Thiên Đình, để ta chứng kiến trận chiến đáng sợ kia.

Lại chỉ cho ta một Hỗn Nguyên Thánh Nhân đường đường có năm bà vợ, trời xanh bất công a!

Ông trời ơi, con không sống nữa, đưa con về đi!

Con muốn ăn bám chờ chết.

Con không muốn làm Thiên Đế..." (Dưới đây lược bỏ rất nhiều chữ!).

Cuối cùng, hệ thống không nhịn nổi nữa, lên tiếng: "Mau im miệng đi!

Ta TMD tạo nghiệt mới chọn Túc Chủ là cậu đó!

Có vấn đề thì mau hỏi, đừng làm phiền ta!" Hoa Dịch: "Vậy, vậy là nam hay nữ a?" Hệ thống: "Cái này không trả lời, câu tiếp theo." Hoa Dịch: "Ai nha..... ta thật phục cậu!

Mau nói cho ta biết là nam hay nữ đi, ta sẽ nhanh chóng thăng cấp.

Lần tiến hóa tiếp theo ta có thể thoát ly khỏi hệ thống." Hòa Dịch: "Ặc, thì ra là vậy, vậy thì cứ giữ lại chút thần bí đi.

À phải rồi, Hệ thống Tinh Linh, tại sao từ khi ta đột phá Hỗn Nguyên đến giờ, luôn cảm thấy bình cảnh, cũng không thể tìm tòi con đường phía sau?" Tiểu Tinh Linh: "Đó là vì thiên địa này có khuyết thiếu, Thiên Đạo còn chưa toàn vẹn, vậy thì làm sao cảm tri được Đại Đạo pháp tắc?

Không phải may mắn hiện tại được bản đại gia ban cho một đạo Lực Chi Bản Nguyên sao, cứ yên tâm đi!

Đại Đạo có thể kỳ vọng." Hoa Dịch lại nói: "Có Lực Chi Bản Nguyên ta biết con đường phải đi, chỉ là luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó?" Tiểu Tinh Linh: "Ặc... ta quên mất, còn có một thứ cũng là điều tất yếu để từ Hỗn Nguyên tấn thăng Đại Đạo Chí Tôn, đó là Tín Ngưỡng Chi Lực." Hòa Dịch: "Tín Ngưỡng Chi Lực ta biết mà.

Ở Địa Cầu Hoa Dịch đã biết danh từ này.

Tuy xã hội hiện đại, quốc gia cải cách mở cửa, phá bỏ Tứ Cựu, ý muốn quét sạch mọi ngưu quỷ xà thần.

Chương 235

Từ đó về sau, thế lực tôn giáo không còn lớn như trước, dần dần lui về hậu trường.

Pháp sư đắc đạo chân chính cũng ẩn mình trong rừng núi không còn nhập thế.

Bên ngoài các đạo tràng lớn đa phần là những kẻ cầu công lợi hoặc là học giả nghiên cứu Phật học.

Đến mức không ai còn tin Đạo Phật nữa.

Trong thời đại như vậy, trừ 'sinh' và 'hoạt', lấy đâu ra thời gian mà theo đuổi tín ngưỡng phiêu diêu vô biên?

Cái vũ trụ này, Hỗn Nguyên thành Đại Đạo cần loại sức mạnh tín ngưỡng này sao?" Tiểu Tinh Linh: "Chỉ thấy hệ thống lại kiêu ngạo nói: Thế giới trước kia của Túc Chủ linh khí khô kiệt, luyện khí thuật sĩ đều không tồn tại, vì vậy Túc Chủ mới thô thiển nhận định mọi thần tích đều là ngụy khoa học, không giải thích được bí ẩn chỉ vì khoa kỹ phát triển chưa đủ.

Nhưng giả sử thần thoại thuộc về ngụy khoa học, vậy thì những thứ đã được nắm giữ từ vạn năm trước, tại sao lại không tìm thấy nữa?

Có lẽ vô tri cũng là một loại hạnh phúc!

Thế giới Hồng Hoang hiện tại nơi Túc Chủ đang ở linh khí sơ khai, tu tiên giả đông đảo.

Mọi người đều có một mục tiêu chung, là trường sinh.

Sự xuất hiện của Túc Chủ, khiến nhiều Nhân tộc, vạn tộc đều có thể an tâm tu đạo.

Vì vậy, trên người Túc Chủ có một phần Tín Ngưỡng Chi Lực, chỉ là Túc Chủ không biết cách sử dụng mà thôi." Hòa Dịch: "Trên người ta có sao?" Y dùng giọng điệu chắc chắn hỏi.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: Một tia linh quang lóe lên, Tiểu Tinh Linh nói không phải là những luồng sáng trắng trước đây xuất hiện sao, đó là Tín Ngưỡng Chi Lực ư?

Tại sao mình lại không hề bài xích nó chút nào?

Một khi đã thành Đại Đạo Bản Nguyên sức mạnh, vậy tại sao mình lại không thể sử dụng nó chứ?

Tiểu Tinh Linh: "Đó là vì thế giới Hồng Hoang nơi Túc Chủ đang ở hiện tại, Đại Đạo pháp tắc khuyết thất, lại từ hậu thế thời đại vô thần giáng lâm đến đây.

Bây giờ tu vi của Túc Chủ đã đạt đến đỉnh cao ở thế giới này, nhưng Túc Chủ cho rằng mình đã lĩnh ngộ tất cả rồi sao?

Hiện tại đạo tắc, công pháp, đều là những thứ vốn tồn tại ở thế giới này, có người đã vì đó mà sáng tạo ra hệ thống, vì vậy dưới nhiều yếu tố mà Túc Chủ có thể nhanh chóng trưởng thành." Tiểu Tinh Linh: "Nhưng con đường tín ngưỡng này, hiện tại ở thế giới này chưa từng có ai đột phá.

Đại Đạo không hiển, Thiên Đạo có khuyết thiếu, vì vậy Túc Chủ không thể thấu hiểu huyền cơ trong đó cũng là bình thường.

Con đường tín ngưỡng của thế giới này phải do Túc Chủ khai mở.

Hiện tại là một cơ hội.

Lập Thiên Đình, khởi động luân hồi, sáng lập Địa Phủ, dẫn dắt Nhân tộc trở thành thủ lĩnh vạn tộc Hồng Hoang, xưng là "Ngọc Hoàng Đại Đế", có thể nhân danh những điều này mà kiến lập hệ thống, tập hợp Tín Ngưỡng Chi Lực của chúng sinh, đột phá phong

tỏa của Thiên Đạo, hoàn thành chuyển biến thành Đại Đạo Chí Tôn.

Phải nhanh lên đó, quân đoàn áo đen trên tường không biết lúc nào sẽ quay lại, lúc đó Túc Chủ chết rồi ta cũng phiền phức." Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Cái gì mà 'phiền phức', ta cảm thấy có chút may mắn là sớm biết đó.

Vậy theo ý cậu, ta chỉ có thể từ từ tích lũy lực lượng thôi." Tiểu Tinh Linh: "Đúng vậy, bye bye." Hệ thống im lặng kết thúc cuộc đối thoại thành công với "tuyển thủ cấp đại mụ" này.

Hahaha, chúng thần linh bên ngoài thấy Ngọc Đế biểu cảm đã phục hồi đột nhiên lại phá lên cười ha hả.

Thật ra trong lòng có chút hoảng sợ, chẳng phải Thánh Nhân vô vi sao?

Nhưng vị Ngọc Đế này lại cảm thấy có gì đó không giống.

Cuối cùng đã thông suốt nan đề tu luyện, Hoa Dịch lúc này cao hứng vô cùng.

Hoa Dịch: "Chư vị tiên gia, Bản hoàng quan sát thấy trên bức tường này lưu lại Đại Đạo chiến ngân, các ngươi đều có thể tu luyện ở đây, có trợ giúp cho việc tinh tiến đạo pháp." Ngay sau đó mọi người đều bái tạ Hoa Dịch, hóa ra Ngọc Hoàng bệ hạ vừa rồi đang vì họ mà ngộ đạo, không khỏi trong lòng dâng lên một tia cảm kích.

Hòa Dịch từ Nam Thiên Môn tiến vào, chỉ thấy nội Thiên Đình vốn có Tam Trọng Thiên.

Tầng thứ nhất lại có đến bảy mươi hai tòa kiến trúc hùng vĩ, tường cửa đều do tiên thiên lưu ly tạo thành, trang trí bằng bảo ngọc, sương biếc mịt mờ che kín trời đất.

Linh khí bàng bạc, như thể thiên địa vừa mới khai thiên, nhưng lại không tìm thấy nguồn gốc linh khí.

Mỗi gian cung điện bên trong đều điêu khắc rồng phượng, nhìn kỹ lại, dường như có chân long ẩn mình trong đó.

Hoa Dịch nhìn mà kinh ngạc, chủ nhân đầu tiên của Thiên Đình cổ rốt cuộc có thực lực đến mức nào?

Ngay cả một cây cột cửa của cung điện ở tầng thứ nhất cũng có khí thế mạnh mẽ như vậy sao?

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Bảy mươi hai điện lần lượt là Triều Hội Điện, Lăng Hư Điện, Bảo Quang Điện, Thiên Vương Điện, Tiếp Dẫn Điện, Thái Dương Điện, Thái Âm Điện, Lăng Tiêu Bảo Điện... và các điện khác trong số bảy mươi hai điện.

Mới chỉ ở tầng thứ nhất mà Ngọc Hoàng Bảo Điện của ta đã xuất hiện rồi sao?

Thế thì quá không tôn quý rồi!

Hiện tại không có Hạo Thiên Ngọc Đế tiếp quản Thiên Đình, cũng không có Phong Thần đại kiếp, cũng không có Tây Du tranh đạo.

Tại sao Thiên Đình cổ lại có Thiên Vương Điện, Tiếp Dẫn Điện, Lăng Tiêu Điện?

Giống hệt Thiên Đình trong ký ức của ta?

Tại sao vậy?" Lại đi về phía tầng thứ hai, Hoa Dịch đứng ngoài cửa, nhìn vào bên trong, không thể nhìn thấu.

Hơn nữa, bên ngoài cửa có một đạo pháp trận, dường như nối liền với Vô Tận Hư Không.

Với tu vi Hỗn Nguyên, y lại không nhìn thấy một chút manh mối nào.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Giờ thì ta biết tại sao lại thiết lập Lăng Tiêu Điện ở tầng thứ nhất rồi, tầng thứ hai người bình

thường cũng không thể vào được a." Hoa Dịch cưỡng chế xuyên qua trận pháp, nhìn thấy bên trong là một vùng hư vô, lờ mờ thấy ba mươi sáu tòa cung điện hùng vĩ tráng lệ hơn cả Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bên trong càng khác thường, trên các cột trụ bên ngoài cửa không có bất kỳ họa tượng nào.

Chương 236

Nhưng chỉ cần Hoa Dịch nhìn kỹ, y sẽ không tự chủ mà chìm đắm vào trong đó.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Những tòa cung điện này tuy không hoa lệ như các cung điện ở tầng thứ nhất, nhưng mọi thứ bên trong dường như đều tràn ngập Đại Đạo pháp tắc chi lực.

Ngay cả Hoa Dịch với Hỗn Nguyên Đạo Quả hiện tại cũng không dám ở lại lâu, sợ rằng sẽ bị sa lầy vào trong đó, không thể tự thoát ra được." Y lập tức lui ra khỏi tầng thứ hai.

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: Hoa Dịch ngày càng tò mò chủ nhân của Thiên Đình cổ là ai.

Hai tầng Thiên này đã khiến Hỗn Nguyên Thánh Nhân cũng phải kinh hãi, không biết tầng thứ ba sẽ có gì đây?

Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Sau khi quan sát kỹ, Hoa Dịch quyết định sau này sẽ làm việc ở tầng thứ nhất, để chúng thần tu luyện bên ngoài Nam Thiên Môn.

Cấp bậc Thánh Nhân mới có thể vào tầng thứ hai để quan sát Đại Đạo.

Tổng cộng hai tầng Thiên với bảy mươi hai bảo điện, ba mươi sáu thiên cung làm chủ, phù hợp với số Thiên Cương Địa Sát, quả là một đại thủ bút!

Những dấu vết Đại Đạo có thể thấy khắp nơi càng làm nổi bật sự khác biệt so với thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đình thượng cổ thần bí này rốt cuộc đã trải qua điều gì?

Một Thiên Đình mạnh mẽ như vậy lại bị công phá, đến mức lưu

lạc ở thế giới Hồng Hoang sao?" Trong lòng Hoa Dịch thầm nghĩ: "Nhưng tại sao trong ghi chép thần thoại Địa Cầu hậu thế, hoàn cảnh và nhiệm vụ trong Thiên Đình lại giống hệt như hiện tại, nhưng ghi chép về thực lực lại có sai lệch khá lớn?

Những thứ này lại truyền bá vào văn minh Địa Cầu bằng cách nào?

Những bí ẩn này đều đang chờ Hoa Dịch khám phá.

Sau khi biết những điều này, Hoa Dịch chưa từng có sự tò mò mãnh liệt đến vậy, nó đang điên cuồng sinh trưởng.

Y lại có một mục tiêu mới, phải trở thành kẻ mạnh nhất, đi truy tìm đoạn cổ sử đã thất lạc." Hiện tại ở Hồng Hoang đã không còn đối thủ, nhưng phía sau Vô Tận Hư Không có vô số nhân vật cường đại đang chờ ta đi chinh phục.

Cố lên!

Tuyệt vời nhất là, ta đây là người Địa Cầu, kẻ nào phạm Địa Cầu ta, dù xa cũng diệt!

Mặc dù không biết khi nào quân đoàn áo đen như thế sẽ đến, có bao nhiêu loại quân đoàn, nhưng ta vẫn phải bảo vệ tốt mảnh đất Hồng Hoang này, đây là nhà của ta rồi.

Trong nhà còn có người ta vương vấn.Hiện giờ chư thần Thiên Đình dưới sự trợ lực của Phong Thần Bảng, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đã quy vị.

Hoa Dịch lại phong Minh Hà làm Phong Đô Đại Đế, cùng Thập Điện Diêm Vương chưởng quản trật tự U Minh.

Ra lệnh cho Bạch Y Nữ Oa cùng các đại năng Chuẩn Thánh cấp Nhân tộc thành lập Thánh Mẫu Điện, phụ trách chưởng quản trật tự Nhân Gian Giới.

Thông Thiên làm Nhân tộc Thánh Sư, phụ trách truyền đạo Hồng Hoang, chuẩn bị chiến lực cho Thiên Đình.

Ra lệnh Khổng Tuyên làm Binh Mã Đại Nguyên Soái, thống quản binh lực Thiên Đình, lại mời Thập Nhị Tổ Vu cùng chỉ đạo.

Sau đó lại chiêu mộ Dương Tiễn, người ở hạ giới chưa thành Đại La, vào Thiên Đình, để y dẫn dắt "Tứ Đại Thiên Vương" đảm nhiệm chức vụ Tư Pháp Thiên Thần.

Hỗn Thế Tứ Hầu cũng được Hoa Dịch thu phục. ...

Tứ Đại Thiên Vương thần vị, mỗi vị dẫn mười vạn binh trấn thủ bốn cửa Thiên Đình. ...

Chư thần quy vị, ai nấy đều tận chức trách.

Nhiều chức vị đều được sắp xếp theo ghi chép kiếp trước, phát hiện mỗi vị trí đều đặc biệt phù hợp, dường như những chức vị này sinh ra là để chờ đợi mà xuất hiện.

Một thời gian sau, chư thần đều đạt đến quả vị Chuẩn Thánh.

Nữ Oa, Thông Thiên và những người khác thậm chí còn ẩn ước có cảm giác sắp đột phá Dung Đạo cảnh, quả nhiên bố cục này không sai.

Trước tiên phản bổ Thiên Đạo, sinh linh trên Hồng Hoang đại địa mới có thể phát triển nhanh hơn.Lại thêm một ngàn năm, nhìn chư thần bên cạnh quan sát Đại Đạo dấu vết mà ào ào đột phá.Trong một ngàn năm, Hoa Dịch đã dung hợp bản nguyên lực chi Đại Đạo, tu vi cũng tinh tiến thêm một bước.

Nhìn ba mươi sáu Thiên Cung chỉ có thể đếm được vài cái, hiện tại với sức mạnh cường hãn, ở trọng thiên thứ hai có thể ở lại lâu hơn rồi.Những năm này ta cũng thu thập một ít lực lượng tín ngưỡng, nhưng đều không thể sử dụng, tiến vào cơ thể mà không thể thấy.Cái

cảm giác chỉ cách một bước lại không thể thành công này thật sự khiến Hoa Dịch khó chịu đến tột cùng.Cũng may bây giờ chuyển sang rút thưởng mỗi ngàn năm một lần, xem có thể nhận được thứ gì hữu dụng không.Tiểu Tinh Linh, Tiểu Tinh Linh, đến giờ rút thưởng rồi, tôi đã check-in một ngàn năm đó.

Nhanh xem hôm nay chuẩn bị cho tôi thứ gì tốt nào.Hệ thống cũng bất lực, một ngàn năm không thể tiến giai khiến Hoa Dịch có chuyện không có chuyện cũng phải làm phiền, thật sự có lúc muốn làm chết cái túc chủ này.Tít tít tít, chúc mừng túc chủ nhận được một kiện Lục Đỉnh tàn khuyết (từ thế giới Già Thiên, vật của Đế Tôn nghi ngờ chứa đại bí ẩn).Đù!

Lại còn có thể có cả cái này, Tiểu Tinh Linh ngon lành phết!

Chỉ là sao lại tàn phá thế, không phải càng về sau càng phong phú sao?Lão đại: "Ngàn năm suy tàn, hệ Tiểu Tinh Linh bị buộc bất đắc dĩ nhận Hoa Dịch đại ca..." À, không sai!

Nhưng kiện tiên đỉnh này đã vượt ra ngoài phạm vi Đại Đạo của thế giới này, có thể cho một cái tàn phá cũng đủ ý rồi.Ừm, tiểu đệ đừng hoảng mà, tôi nhớ trong thế giới Già Thiên, chiến lực cao nhất của Đế Tôn cũng là Hồng Trần Tiên phải không?

Nếu đoán không sai thì ở Hồng Hoang cũng là chiến lực Dung Đạo cảnh, tại sao binh khí của y lại đột phá phạm vi Đại Đạo Hồng Hoang?Lão đại, ký ức của cậu vẫn là từ tiểu thuyết à?

Tôi đều mang vật phẩm từ thế giới thực trong Chư Thiên Vạn Giới về đó, tin tôi đi, tin (thần nó chứ) tôi đi!Ừm, được rồi, Tiểu Tinh Linh, tôi còn bị xuyên đến Hồng Hoang rồi, tôi đương nhiên tin cậu hơn rồi.Vậy thì, nguyên lai cấp bậc Thánh Nhân của Hồng Hoang không tương đương với Đại Đế thế giới Già Thiên.Vậy Tiểu Tinh Linh có thể nói cho tôi biết, nếu một Hỗn Nguyên Thánh Nhân như tôi

mà so với những Đại Đế đó, ai mạnh hơn?Hắn còn dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm hư không, trên mặt lộ ra vẻ như thể nếu kém hơn Đại Đế thì sẽ làm chết hệ thống tinh linh vậy.Nhưng hệ thống tinh linh vẫn cố chấp nói ra, lão đại, pháp tắc thế giới của cậu còn hoàn thiện, thế giới của cậu sắp bước vào thời mạt pháp.

Nghịch thiên thành đế, huyết chiến Hắc Ám Huyết Thủ, hóa phàm vi tiên, độc đoạn vạn cổ.

Nếu so theo đẳng cấp thì đều là Đại Đạo Chí Tôn giai vị, nhưng ở đẳng cấp tương đương thì tôi cảm thấy lão đại không đánh lại.Được được, chênh lệch cũng không lớn mà, đuổi kịp được, đuổi kịp được.Hoa Dịch cũng biết, mấy ngàn năm gần đây thật sự quá an nhàn, lại không thể đột phá, một mình đã thấy chán ngấy rồi.

Không thì đều đi Minh Hà Địa Phủ một chuyến, để trải nghiệm lại nỗi khổ nhân gian.Không sao, hiện tại đánh không lại thì đánh không lại, tôi có cách đột phá Đại Đạo cảnh.

Đến lúc đó tôi khẳng định có thể siêu việt.Dù lợi hại đến mấy thì cuối cùng cũng chỉ là một người, hiện tại tôi là Thiên Đình chi chủ, lại có sự giúp đỡ của hệ thống.Hắc hắc, Tiểu Tinh Linh, có cơ hội cũng cho tôi đi những thế giới đó dạo chơi nhé?Không được, cút.Trong những năm này Hoa Dịch tiếp xúc với hệ thống, cũng đã hỏi được nhiều thông tin hữu ích, mặc dù hiện tại hệ thống không thể hiển hóa thực thể, nhưng hệ thống tinh linh thực ra mỗi thời mỗi khắc đều có vô số phân thân ở Chư Thiên Vạn Giới tìm kiếm túc chủ ưu tú và thiên tài địa bảo để bổ sung bản thân.Vì vậy nó có khả năng xuyên việt không gian và thời gian, đúng hai loại năng lực mà Hoa Dịch cần nhất.Hoa Dịch mỗi ngày mắng chửi, giở thói vô lại, hệ thống chưa bao giờ nới lỏng, lấy lý do quyền hạn quá thấp để từ chối yêu cầu về nhà thăm một Hỗn Nguyên Thánh Nhân này.Từ các cuộc trao đổi mà xem, hệ thống này thực sự có nhiều chỗ cần tu bổ, cho nên sau đó Hoa

Dịch cũng không dây dưa nữa, chỉ nghĩ cách tu luyện nhanh chóng, đi đến thế giới lớn hơn, như vậy hệ thống cũng có thể trưởng thành nhanh chóng.Hiện tại Thiên Đình là thế lực lớn nhất Hồng Hoang, (đương nhiên, cũng không có thế lực nào khác, vạn tộc đều quy thuận, Nữ Oa, Thông Thiên đại lượng truyền tống, vạn tộc phi thăng và các con đường khác.

Hồng Hoang thời kỳ đầu Đại La khắp nơi, Kim Tiên nhiều như chó.Hiện tại Thiên Đình "Chuẩn Thánh khắp nơi, Kim Tiên nhiều như chó."Bên ngoài tường thành thường xuyên nghe thấy những cuộc đối thoại như vậy từ đám Thiên Binh:Tiêu Ngư: "Vương bát đản, vẫn chưa đột phá, ta hiện tại đã thăng chức Đại Đội Trưởng, có thể vào tường thành nghe Chuẩn Thánh giảng đạo rồi, ngươi cũng nhanh lên."Một Đại La vô danh nào đó: "Ha ha ha, ta cũng đột phá rồi."Đù!

Còn chậm hơn ta mà cũng đột phá rồi, không được, ta cũng phải nhanh chóng đột phá, tiến vào đại điện nghe Thánh Nhân giảng đạo.Trong hoàn cảnh tu luyện như vậy lại không có kẻ địch ngoại xâm, trong Thiên Đình một mảnh tường hòa, mỗi ngày đều rực rỡ hào quang.Thiên kiếp không thể tiến vào Thiên Đình, dẫn đến các Thiên Binh Thiên Tướng đột phá xong đều chạy ra ngoài Thiên ngoại để tiếp nhận tẩy lễ Thiên kiếp.Thậm chí ở Nhân Gian Giới trẻ con buổi tối không ngủ, người lớn trong nhà dẫn đi xem "pháo hoa" trên trời tự động kèm theo âm thanh.Nhưng nhiều tu sĩ đều biết những "pháo hoa" đó là mục tiêu phấn đấu.Địa Phủ cũng dưới sự quản chế của Thập Điện Diêm Vương và Thánh Nhân Minh Hà mà đâu vào đấy, cường giả Đại La cảnh phạm Thiên Điều cũng phải đến Địa Phủ tiếp nhận thẩm phán, đáng xuống Địa Ngục thì xuống Địa Ngục, đáng luân hồi thì luân hồi.Hồng Hoang đại địa dần đi vào trạng thái phát triển bình ổn, vạn tiên triều chân không phải là nói chơi đâu.

Hoa Dịch, một người từ Địa Cầu, chỉ mất một vạn một ngàn năm

để Hồng Hoang đạt được cảnh tượng như vậy thật không dễ dàng chút nào.Hiện tại Hồng Hoang đại địa đều biết, Thiên Đình là thế lực đứng đầu, hiện tại Hồng Hoang tổng cộng có năm vị Thánh Nhân, Thiên Đình một mình chiếm bốn vị.

Chương 237

Con người phân chia theo bầy đàn, vạn vật tụ tập theo loài, vô số thiếu niên dưới sự kích thích của "pháo hoa" mỗi ngày, trong lòng đã sớm gieo xuống một hạt giống muốn đi Thiên Đình xông pha rồi.Nhưng theo lý thì hiện tại vạn tộc cùng tôn, lực lượng tín ngưỡng hẳn là đủ để Hoa Dịch thành tựu quả vị Đại Đạo, nhưng không biết sai ở đâu, không thể sử dụng.Trong năm, đã cùng các Thánh Nhân thương nghị nhiều lần, cũng hao phí đại pháp lực cuối cùng cũng cưỡng chế thu được một ít.Nhưng sau đó lại biến thành một đạo chiến y hộ thân mặc trên người Hoa Dịch.Ánh sáng trắng tùy tâm khống chế, khi khởi động, đi đến đâu cũng là một cảnh tượng rực rỡ, đủ để làm lóa mắt người bình thường.Hiệu quả là sau khi mặc vào có thể chống đỡ một siêu cường nhất kích của cường giả cùng cấp, nếu có cảm giác đủ nhiều, có thể nhanh chóng bổ sung pháp lực, thần thánh bất khả xâm phạm, có thể tránh Tam Tai Lục Kiếp.Nghe thì cao siêu lắm, nhưng đối với Hỗn Nguyên Thánh Nhân Hoa Dịch thì như gân gà, ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc.Đến lúc đó phải cố gắng hơn, nếu bị cấp dưới vượt qua thì không hay chút nào.Những năm này, Hoa Dịch cũng luôn muốn thu thập lực lượng tín ngưỡng để bản thân sử dụng.Cuối cùng mới đoán ra, có một điển cố quan trọng đã không chú ý.

Hơn một vạn năm, bởi vì đã thay đổi, nhưng nếu diễn lại cẩn thận sẽ phát hiện, lịch sử luôn tương tự đến kinh ngạc, rất nhiều việc tất yếu sẽ xảy ra.

Cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể nhân vật chính của sự vật đó sẽ thay đổi.Như Thiên Đình vậy, không có sự tồn tại của y, theo sự phát triển của Hồng Hoang, cuối cùng cũng sẽ có người trọng khải

Thiên Đình, nhưng hiện tại người khai mở Thiên Đình đã đổi thành y.Cho nên đôi khi càng hiểu rõ càng cảm thấy sợ hãi.

Đã thành Thánh, nhưng cảm giác như đang bị một thứ gì đó khống chế.

Cho nên phải trở nên mạnh hơn, mạnh mẽ trước khi điềm báo bất tường đến.Nhớ lại ký ức Hồng Hoang, những tiên thần quỷ nổi tiếng ở nhân gian đều được mời lên trời.Nhưng vì y, đã thay đổi một số lịch sử Hồng Hoang.

Tổ Vu Cộng Công cũng không đi đâm vào Bất Chu Sơn, Nhân Gian Giới cũng một mảnh tường hòa, như vậy cũng không có gì không tốt.Nhưng đúng lúc này, y đã quên rằng vì Cộng Công nổi giận đâm vào Bất Chu Sơn, dẫn đến Nữ Oa vá trời, Nhân Gian Giới cũng hồng thủy ngập trời.Nhân gian luyện ngục, có thượng cổ đại năng giả, vì dân cầu phúc, ba lần qua cửa nhà không vào, giữ Định Hải Thần Châm vĩnh viễn trấn giữ mắt Đông Hải, sau đó thiên hạ mới thái bình, sau lại chú Cửu Đỉnh, trấn Cửu Châu, khai mở vương triều phong kiến, lập quốc hiệu "Hạ".

Ngay khi thiên hạ vừa thái bình, anh hùng trị thủy lập vương triều, vạn dân đều thuận phục, trấn áp khí vận, càng nhiều là để thu thập tín ngưỡng của vạn dân.Lực lượng tín ngưỡng vô hình, cần dùng trọng khí để chứa đựng.Hôm nay nhận được Lục Đỉnh mới hiểu ra, (trong truyện, Lục Đỉnh Đế Tôn, để thu thập lực lượng tín ngưỡng của vạn tộc thiên hạ, cung cấp cho bản thân, đã tạo ra pháp khí.Hiện tại nhìn chiếc Lục Đỉnh này có lẽ cũng sớm hơn Cổ Thiên Đình trong Già Thiên, cũng không hoàn toàn là vật của Đế Tôn.Hiện tại đã có pháp này, Hoa Dịch tự nhiên sẽ thử một lần.Mặc dù Lục Đỉnh không hoàn chỉnh, nhưng nó thần bí và huyền ảo, bên trong có chín vạn tám ngàn một trăm đạo cấm chế, cũng may Hoa Dịch Hỗn Nguyên Đạo Quả vừa lúc có thể giải khai.Sau khi giải khai, Lục Đỉnh cổ phác trang

trọng, trên đó bao phủ một lớp da màu đen huyền, mang chất huyền hoàng, chiếu sáng hào quang nhật nguyệt, linh khí tứ dật.Thánh Nhân Pháp Nhãn nhìn vào, bên trong có một tầng màu xanh lục, tiết lộ khí tức u cửu.Không khỏi đều có chút bị hấp dẫn vào trong, trên đó còn bố trí đầy Đại Đạo Pháp Tắc.Khi Hoa Dịch cầm nó trong tay, đột nhiên phát sinh dị biến, Huyền Hoàng chi khí mãnh nhiên trở nên cuồng bạo, lập tức, cảm giác có một luồng hấp lực cường đại hướng về phía Hoa Dịch tập kích.Chỉ thấy chiến y bạch quang trên người dưới hấp lực cường đại của Lục Đỉnh, dần dần mất đi sự quật cường ban đầu, tiến vào trong đỉnh, hóa thành một đốm trắng phu trên vách đỉnh.Hoa Dịch đại kinh, quả nhiên không sai, Lục Đỉnh dùng để thu thập lực lượng tín ngưỡng là pháp khí tốt nhất.Hoa Dịch quyết định muốn học theo Đại Vũ chú Cửu Đỉnh, cùng với Lục Đỉnh tổng cộng là Thập Đỉnh.Đều nói, cửu là cực số, bắt đầu từ một, kết thúc ở chín, cửu cửu quy nhất, bao dung vạn vật, có thể thiên biến vạn hóa, đây là cực đạo trong các số.Chín đỉnh này dùng hết thiên tài địa bảo mà Hoa Dịch cất giữ gần vạn năm, khắc thêm những Đại Đạo Pháp Văn lên Lục Đỉnh.Ném xuống chín phương vị, Lục Đỉnh được đặt trong Thiên Đình làm pháp khí tiếp nhận.Ngày đó, có nhiều người nói: “Thấy tiên đỉnh giáng trần, tiên nhạc tề minh, vạn linh nương tựa, rơi xuống đại địa mà không thể thấy.”Nhân Gian Giới đã gây ra một trận tinh phong huyết vũ, cũng may kịp thời có thần giáo thượng thần truyền ra pháp chỉ, đây là Cửu Tiên Đỉnh do Ngọc Hoàng Đại Đế luyện chế để trấn áp tà vật thiên địa.Không được vì thế mà tái tư sát, kẻ nào làm loạn trật tự, sẽ bị đánh vào Vô Gián Địa Ngục không được siêu sinh.Nhiều tu tiên giả mới chịu dừng lại, vật của Ngọc Đế, ai dám động lung tung.Với thế lực Thiên Đình hiện tại, Chuẩn Thánh không xuất hiện, lên trời xuống đất cũng không có một tia cơ hội sống.Có người đồn rằng, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đều đã đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, nếu không phải mảnh thiên địa này không dung chứa

quá nhiều Thánh Nhân, thì Thiên Đình lại sẽ là một cảnh tượng khác rồi.Đặt Cửu Tiên Đỉnh ở Hồng Hoang, Hoa Dịch hiện tại tu luyện bản nguyên lực chi Đại Đạo đạt đến mức tối ưu.Cửu Tiên Đỉnh dưới sự phối hợp của Lục Đỉnh, cũng không phụ sự kỳ vọng, lực lượng tín ngưỡng trong đỉnh bằng mắt thường có thể thấy được đang tăng trưởng.Chiếc phá đỉnh lục lọi trước đây dưới sự tẩy lễ của lực lượng tín ngưỡng, một phần vách đỉnh dần dần trở nên trắng trong suốt, tản ra ánh sáng thần thánh tường hòa.Nhưng vấn đề là Hoa Dịch vẫn không vui.Mỗi ngày đều có thể thu thập lực lượng tín ngưỡng, nhưng vấn đề quan trọng là chỉ luyện hóa được chưa đến một phần triệu, căn bản không đủ để đột phá, thậm chí còn chưa thể cảm nhận tốt được mùi vị của lực lượng tín ngưỡng là gì.Vấn đề này, cũng đã thảo luận nhiều lần với hệ thống rồi.Hệ thống, cũng chưa thấy tình huống như vậy bao giờ, nếu không phải vì Hoa Dịch, thì không thể thu thập được nhiều lực lượng tín ngưỡng như vậy chứ?

Nhưng tại sao lại không thể hấp thu sức mạnh tín ngưỡng thuộc về mình?Thật đau đầu, vạn sự cụ bị, chỉ thiếu mỗi gió đông.Nhưng lại biến hệ thống tinh linh, người được coi là Gia Cát Lượng, cũng phải bó tay, bất lực.Hệ thống không đáng tin cậy, khó nhằn thật.Mãi mới kiếm được một chiếc Lục Đỉnh, nhìn mỗi ngày có nhiều tín ngưỡng như vậy tiến vào mà không thể sử dụng.Không hỏi quân có thể có bao nhiêu sầu, giống như một đám thái giám lên lầu xanh vậy! Tức đến nỗi Hoa Dịch phải chửi tục.Đều là Thánh Nhân, ngôn xuất pháp tùy, Thánh Nhân nổi giận, vạn tộc đều diệt.Mỗi khi Hoa Dịch lộ vẻ sầu muộn, trên không Lăng Tiêu Bảo Điện bỗng nhiên bay đến một đám mây đen, che kín trời đất, Thiên Tướng canh gác đại điện biết Ngọc Hoàng Đại Đế hình như lại không vui, nhanh chóng chạy xa ra một chút.Đúng lúc này có người thông báo, Hồng Quân đến rồi.Sau khi bẩm báo với Hoa Dịch, Hoa Dịch bấm tay tính toán, Hồng Quân không ở Tử Tiêu Cung cho tốt mà chạy đến đây làm gì?Với thực lực

của mình mà không nhìn thấu Hồng Quân ư?

Mấy năm nay cũng không đi gây phiền phức cho Thiên Đạo, đôi mắt đỏ ngầu ẩn trong Thiên kiếp đó, cũng lười đi tìm, dù sao cũng không đánh lại ta.Hiện tại thiên hạ thái bình, lại dưới sự cai trị của ta, Tam Giới hòa bình cùng tồn tại, trật tự nghiêm minh.Cũng từng dùng nguyên thần đi thăm dò Thiên Đạo, nhưng kể từ sau trận đại chiến đó, sau khi trùng kiến Thiên Đình, Thiên Đạo đáng lẽ phải bổ sung hoàn chỉnh rồi chứ, nhưng theo quan sát của Hoa Dịch, hiện tại Thiên Đạo có một sự khuyết thiếu lớn.Những năm đó Hồng Quân ở Tử Tiêu Cung rốt cuộc đã làm gì?Trong lòng cũng có một đoàn nghi vấn, Hoa Dịch ra lệnh cho Thiên Binh dẫn Hồng Quân vào.Hoa Dịch ngồi trên Cửu Thiên Long Ỷ trong Đại Hùng Bảo Điện nhìn Hồng Quân từ từ bước vào, y vẫn như cũ, toàn thân bao phủ một tầng sương mù, không thể nhìn thấu.Đại Tinh Quân, ban cho Đạo Tổ một chỗ ngồi.Trước đây Hoa Dịch có thực lực áp đảo Hồng Quân một chút, hiện giờ lại càng chênh lệch xa, thêm vào vị trí Ngọc Hoàng Đại Đế, vạn tộc cùng tôn, đã sớm không còn là Nhân Hoàng khổ sở tranh đấu ở Đông Hoang nữa.Hồng Quân thấy Hoa Dịch không hề động đậy, ngồi cao trên long ỷ, ở vị trí nhân thần mà không lộ ra một tia không cam lòng.Mà lại vái một cái nói: “Thần Tử Tiêu Cung Hồng Quân bái kiến Ngọc Hoàng Đại Đế.”Đúng vậy, Hoa Dịch cũng không tiện không nể mặt, vội đứng dậy: “Đạo hữu chớ làm vậy, nói chuyện thôi.

Không biết hôm nay đạo hữu đến đây vì việc gì?”“Bệ hạ Ngọc Hoàng, gần đây bần đạo ở Tử Tiêu Cung nhận được Thiên Đạo cảnh kỳ, gần đây, trong Vô Tận Hư Không biên hoang hình như có người đang quan sát Hồng Hoang.

Cho nên bần đạo đến đây muốn hỏi Bệ hạ Ngọc Hoàng có phát hiện gì không?”“Không phải chứ!

Cửa vào Vô Tận Hư Không biên hoang, Bản hoàng đã phái mười

tám Hộ Pháp Thiên Thần ở đó trông coi (nguyên là Long Vương dẫn mười tám Long Chúng, hiện đã đều đạt quả vị Đại La).

Với tu vi của Bản hoàng thăm dò, cũng không có gì bất thường.

Đạo hữu đã phát hiện ra điều gì sao?”“Không có, chỉ là Thiên Đạo trước đây từng cảnh báo ta.

Có người họa loạn Hồng Hoang.

Nhưng sau khi Bệ hạ bình định thiên hạ vạn tộc, thành lập Thiên Đình, thì một ngàn năm đã không phát ra tin tức nữa.

Nhưng gần đây Thiên Đạo nhiều lần cảnh kỳ, cho nên bần đạo mới đến đây thỉnh giáo Bệ hạ một phen.

Nào ngờ Bệ hạ cũng không biết, cảnh kỳ nhiều lần như vậy ngàn xưa chưa từng thấy, mong Bệ hạ xem xét cẩn thận.”Nghe lời nói đó, lẽ nào Hồng Quân cho rằng thiên cơ cảnh kỳ sẽ ứng nghiệm trên người ta?Mặc kệ đi, ta là ta, tâm ta như đạo, đạo tức là tâm ta, Thiên Đạo thật sự muốn gây phiền phức cho ta, ta không ngại làm cho nó một trận như trước đây.Hồng Quân, ý ngươi cho rằng Bản hoàng sẽ là kẻ đại tặc họa loạn Hồng Hoang đó sao?“Không dám, không dám, Bệ hạ quá lời rồi, ai mà không biết Bệ hạ hiện tại là Tam Giới chi chủ, Hồng Hoang nếu không có Bệ hạ cũng sẽ không có thịnh thế như ngày nay.

Bệ hạ, bần đạo hiện tại cũng không có đầu mối, bần đạo đến đây hôm nay, có một việc cầu xin, mong Bệ hạ đáp ứng.”“Hồng Quân đạo hữu, có yêu cầu gì ư?”“Bệ hạ, bần đạo thụ Thiên Đạo ủy thác, đại diện Thiên Đạo chưởng quản Hồng Hoang, hiện Thiên Đạo cảnh kỳ, sẽ có đại địch.

Bần đạo cảm thấy thực lực thấp kém, lại nghe nói trong Cổ Thiên Đình có rất nhiều Đại Đạo Phù Văn, Chiến Văn khắp nơi, cho nên bần

đạo cầu xin Bệ hạ cho phép bần đạo tu hành ở đây, có thể cùng Bệ hạ luận đạo, chẳng phải rất vui sao."Nguyên lai lão đạo này muốn tu đạo trong điện của Bản hoàng ư!Sớm thôi mà, nghĩ đến y dĩ thân dung đạo, hộ vệ Hồng Hoang, đã tặng Bản hoàng một cơ duyên to lớn thì đương nhiên sẽ đáp ứng đạo hữu rồi.Vậy bần đạo xin tạ ơn đạo hữu trước, bần đạo đi đây.Đúng lúc Hồng Quân chuẩn bị ra về thì.Ngọc Hoàng Đại Đế ngồi cao đột nhiên nở một nụ cười âm hiểm: "Hồng Quân đạo hữu xin dừng bước!"Không biết vì sao một câu nói đó khiến Thánh Nhân Hồng Quân cũng cảm thấy lạnh toát mồ hôi hột.Mặc dù vì Hoa Dịch, không xảy ra Đại Kiếp Phong Thần thứ hai, nhưng câu nói đó dường như đã tồn tại trong lịch sử Hồng Hoang từ rất lâu rồi.Đặc biệt là ký ức của Hồng Quân vẫn còn nguyên vẹn, rất xa trước khi y hóa hình, thiên địa hỗn độn.Hồng Quân loáng thoáng nhớ ngày đó ở trong Hỗn Độn nhặt được hai kiện bảo vật, một là Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, hai là một thanh kiếm.Nhưng đúng lúc chưa kịp vui mừng thì nghe phía sau một tiếng: "Đạo hữu xin dừng bước!" Trong mơ hồ thấy một đạo hắc ảnh lóe lên, thanh kiếm trong tay đã biến mất, chỉ còn lại một Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.Cuối cùng Hồng Quân trong một tiếng: "Vô Lượng Thiên Tôn!" xưng hào mà chìm vào giấc ngủ sâu.Hôm nay lại nghe thấy câu nói đó!

Tuy nhiên rõ ràng không phải âm thanh của cùng một người, nhưng Hồng Quân thật sự có chút hoảng sợ rồi.Cảm giác hôm nay không nên đến Thiên Đình.Không biết Bệ hạ Ngọc Hoàng có việc gì, Hồng Quân bất an nhanh chóng hỏi.Đạo hữu chớ vội, Bản hoàng đã trả lời vấn đề của đạo hữu, nhưng Bản hoàng cũng có vấn đề muốn hỏi Đạo Tổ!

Mong Đạo Tổ cũng có thể nói thật.Bệ hạ cứ hỏi, bần đạo tự nhiên sẽ nói thật.

Hồng Quân, là hóa thân của Thiên Đạo, một ngàn năm trước đã nói

với ta, thành lập Thiên Đình.Ngoài việc để quản lý Hồng Hoang vạn tộc tốt hơn, còn một việc là để tu bổ Thiên Đạo, giúp Thiên Đạo trở về quỹ đạo ban đầu.Nhưng hiện tại, Tam Giới Thiên, Địa, Nhân dưới sự thống lĩnh của Bản hoàng cũng đã phát triển mạnh mẽ một cách rõ rệt.Nhưng tại sao lại lâu như vậy, Thiên Đạo hỗn loạn không chịu nổi, thiên cơ mông mịt, lẽ nào đang lừa dối Trẫm sao?Hắn vừa nói vừa dùng sát cơ đầy người tản ra xung quanh Hồng Quân, ngay cả không khí cũng ngưng đọng lại.Điều đó khiến Hồng Quân tưởng rằng Hoa Dịch đã phát hiện ra kế hoạch, nhưng y biết hiện tại không phải là Hoa Dịch.Liền nói: "Bệ hạ nói vậy là có ý gì, gần ngàn năm nay, bần đạo chưa từng ra khỏi Tử Tiêu Cung nửa bước, Bệ hạ với tư cách là Tam Giới chi chủ, vạn tộc đều ngưỡng mộ.

E rằng bần đạo đã sớm biến mất trong ký ức của mọi người rồi! Bần đạo đã dĩ thân dung đạo, sớm đã không hỏi thế sự, lừa dối Bệ hạ thì có lợi ích gì chứ?Còn về việc Thiên Đạo tại sao lại hỗn loạn, bần đạo cũng không tài nào biết được.Cho nên bần đạo đến đây cầu xin Bệ hạ, cho phép bần đạo tu đạo ở Thiên Đình, sớm ngày đột phá, điều tra rõ chân tướng.""Nếu đã như vậy, Bản hoàng đa nghi rồi.

Đạo hữu đi thong thả không tiễn."Vậy bần đạo xin cáo lui.Trong lòng Hồng Quân mong muốn sớm kết thúc chuyến thăm này, đi khắp Thiên Đình lĩnh hội đạo, thăng cấp lên quả vị Đại Đạo.Trong lòng, nhân hoàng chờ mà xem đi, mảnh thiên địa này đã bị ta phong tỏa rồi, cứ ở yên đó, chờ bần đạo thành Đại Đạo rồi sẽ thu thập ngươi.Đúng lúc Hồng Quân vừa bước ra khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện thì chỉ nghe thấy trong điện lại truyền ra một câu nói!Lại một tiếng: "Đạo hữu xin dừng bước!" từ trong điện truyền ra.Hồng Quân còn chửi mẹ, sao không trực tiếp hét vào được, cứ nhất định phải dùng câu nói khiến người ta ám ảnh tâm lý này.Hồng Quân không nói hai lời, trong lòng nhất quyết cứ làm như không nghe thấy mà đi thẳng ra cửa.Nhưng

giữa chừng không gian một trận vặn vẹo, xùy một tiếng.Hồng Quân lại xuất hiện trước mặt Ngọc Hoàng Đại Đế.Với vẻ mặt mông lung nhìn Hoa Dịch: "Bệ hạ, ngài giỡn gì vậy?

Tha cho bần đạo đi, bần đạo hôm nay không nên đến, bần đạo trước khi ra cửa không nên chửi thầm trong lòng."Lúc này trong lòng Hồng Quân, hóa thân của Thiên Đạo, đang hoạt động mãnh liệt, nói cho ta một đạo lý, nhất định phải mạnh mẽ, với tư cách là Đạo Tổ Hồng Quân cũng chưa từng có ngày nào uất ức như vậy chứ!Bệ hạ, có việc gì cần bần đạo giúp không?Nhìn xem, rõ ràng đang ấm ức mà vẫn phải tử tế chào hỏi Hoa Dịch, đúng là không đánh lại mà.A a a a a, chịu không nổi rồi, quá trình hoạt động nội tâm của Đạo Tổ, ta quá khó khăn rồi, ta không làm Thiên Đạo nữa, ta làm Ngọc Đế.Trước tiên sẽ giết cái tên khốn kiếp này, cái tên phiền phức chết tiệt này.Đạo hữu chớ đi vội vàng vậy mà, Bản hoàng có một vấn đề nhỏ này.Có thể chia sẻ nỗi lo của Bệ hạ là vinh hạnh của bần đạo, không biết Bệ hạ có việc gì?Vị "Đạo Tổ" như vậy, mặc dù Bản hoàng hiện tại tu vi cao thâm, một mình đánh mấy chục người không thành vấn đề, nhưng về phương diện lĩnh hội đạo thì Trẫm lại kém hơn một chút.Vừa nãy nghe nói Đạo Tổ ở Thiên Cung lĩnh hội đạo đột phá Đại Đạo ư? Nhưng theo Trẫm được biết, người thành Đại Đạo cần phải lĩnh hội Đại Đạo Pháp Tắc, sau đó tập hợp lực lượng tín ngưỡng, mới có thể thành công.Nhưng Bản hoàng hôm nay đã dùng Cửu Đỉnh trấn bát hoang, thu thập đủ lực lượng tín ngưỡng, nhưng lại không cách nào điều động được, không biết Đạo Tổ có diệu pháp nào không?Trong lòng Hồng Quân nghĩ: "Di!

Pháp thành Đại Đạo, Ngọc Hoàng từ đâu mà biết được, mảnh thiên địa này đã bị ta phong tỏa, không nên như vậy chứ!

Lẽ nào trong Thiên Cung có lưu lại Đại Đạo Chân Ngôn nào đã giác ngộ y?

Nhưng tại sao lại không biết sử dụng lực lượng tín ngưỡng?"Hồng Quân nói: "Bệ hạ, bần đạo đến Thiên Đình này, quả thực là để đột phá Đại Đạo.

Nhưng bần đạo căn cứ theo Thiên Thư Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp chỉ dẫn mà đến, ám chỉ cơ duyên chứng đạo của bần đạo nằm ở Thiên Đình.Còn về những điều Bệ hạ nói là tất yếu để thành đạo, phương pháp sử dụng lực lượng tín ngưỡng, bần đạo cũng không tài nào biết được.Bần đạo từ khi hợp đạo đến nay, tín ngưỡng của chúng sinh không ngừng truyền vào Thiên Đạo, tự động hóa thành chỗ dùng của bần đạo.Bệ hạ nói không thể sử dụng, bần đạo cũng hết cách rồi."Hoa Dịch nghe xong, cũng hết cách, ta quá khó khăn rồi.Đạo hữu đi thong thả không tiễn, ta tự mình lĩnh hội đạo.Đạo hữu xin dừng bước...

Đạo hữu xin dừng bước...

Đạo hữu xin dừng bước...Cuối cùng sau mấy lần, Hồng Quân không nhịn được bùng nổ.Bệ hạ, ngài làm gì vậy?

Bần đạo đã nói hết những gì mình biết rồi, bần đạo thực sự không biết pháp môn đó!"Ai, khó chịu quá, khóc thút thít, người duy nhất có thể cùng Bản hoàng đồng cấp truy cầu Đại Đạo cũng không thể giúp Bản hoàng, đi thôi!"Hồng Quân phẩy tay áo nhanh chóng thoát khỏi ma trảo của Hoa Dịch.Hoa Dịch gọi hệ thống: "Hệ thống Tiểu Tinh Linh, ra đây."Hệ thống tinh linh bị gọi tỉnh bất đắc dĩ: "Lão đại, hôm nay sao vậy, hành hạ Hồng Quân xong lại hành hạ tôi?""Tiểu Tinh Linh nói gì vậy?

Bản hoàng vừa nãy cũng chỉ từ chỗ đó xem có pháp môn tu luyện lực lượng tín ngưỡng không, nhưng ai ngờ hỏi lâu như vậy mà chẳng hỏi ra được gì.

Ai, cũng khó cho lão đại rồi, đừng hoảng, có bản hệ thống đây,

sớm muộn gì cũng thành thần tác tổ.”“Ai, nhưng Bản hoàng không thể chờ lâu như vậy, kẻ địch của Bản hoàng cũng không thể chờ lâu như vậy.

Thực ra Bản hoàng đã sớm dự cảm biên hoang có thể sẽ xảy ra đại sự, cho nên Bản hoàng mới phái mười tám Hộ Pháp Thiên Thần đi trông coi cửa vào hư không.Nhưng điều đến cuối cùng vẫn phải đến, nâng cao thực lực, chuẩn bị nghênh chiến cường địch mới là mục tiêu hàng đầu.Nhưng hiện tại lại kẹt ở đây, lại không có cách phá giải.Nhưng cũng may vừa nói chuyện với Hồng Quân đã biết được một cách khác.Phật môn tập hợp tín ngưỡng của chúng sinh luyện thành kim thân đạo quả.

Bản hoàng cho rằng cách này có thể thử.Hiện tại trong Cửu Đỉnh có nhiều lực lượng tín ngưỡng như vậy mà không thể sử dụng, thật sự quá lãng phí.Bản hoàng quyết định muốn hóa thân ngàn vạn hòa vào thế gian, truyền giáo Hồng Hoang.Từ nguồn gốc của tín ngưỡng, để họ tự nguyện giao lực lượng tín ngưỡng cho ta sử dụng.Thực ra hiện tại lực lượng tín ngưỡng mà Cửu Đỉnh thu thập mỗi ngày, không thuần túy, giống như Tết Nguyên Đán nhà nào cũng dán thần giữ cửa, ai thực sự coi là thật chứ?Hiện giờ Hồng Hoang đại địa dưới sự quét sạch của một ngàn năm, vạn tộc đều biết chủ tể lớn của mảnh thiên địa này là Ngọc Hoàng Đại Đế cao cao tại thượng.Nhà nhà đều cúng bái, nhưng thực sự biết được sự tích của y thì rất ít.Phải học theo Tây Phương Giáo, hóa thân hạ giới, để chúng sinh nhận thức lại vị Ngọc Hoàng Đại Đế này.

Để ức vạn vạn Nhân tộc nhớ lại vị Nhân Hoàng từng một mình đối đầu ngũ Thánh năm xưa.Hệ thống tinh linh nghe Hoa Dịch nói vậy, cũng vỗ tay tán thưởng, sao không nghĩ ra cách này chứ?Nhưng nếu đi theo cách này, không biết Hoa Dịch có phát giác không, hình như lại đưa Hồng Hoang vào Tây Du Đại Kiếp, mặc dù lần này có

chút khác biệt, chỉ vì muốn có pháp môn lực lượng tín ngưỡng.Nhưng lịch sử luôn tương tự đến kinh ngạc.Đại Kiếp Phong Thần biến thành thành lập Thiên Đình mới, cũng phong thần cho chúng thần.Hiện tại chiến tranh tín ngưỡng, lại học theo Tây Phương Giáo hóa thân hạ phàm, truyền giáo Hồng Hoang.Thật sự ngẫm kỹ mà rùng mình, đường đường Hỗn Nguyên Thánh Nhân lẽ nào cũng ở trong kế hoạch của người khác sao?Đương nhiên những thứ này, Hoa Dịch đang chìm đắm trong suy tư làm thế nào để truyền giáo Hồng Hoang nên không chú ý.Giống như một bộ phim Hoa Dịch từng xem khi ở Địa Cầu tên là 《Hiệu Ứng Cánh Bướm》.

Câu chuyện ban đầu là một con bướm ở rừng mưa nhiệt đới thuộc lưu vực sông Amazon ở Nam Mỹ, chỉ cần vỗ vài cái cánh, có thể dẫn đến một cơn lốc xoáy có thể quét sạch nước Mỹ sau hai tuần.Giống như một câu chuyện cười, ban đầu khi mới tiếp cận đều chỉ coi là một bộ phim khoa học viễn tưởng.Mãi đến một ngày, có một nhà khoa học trong một bài diễn thuyết đã nhắc lại nguyên lý khiến người ta không thể tưởng tượng nổi đó.Trong bài diễn thuyết ông ấy viết: Chuyển động của cánh bướm, sẽ dẫn đến sự thay đổi hệ thống không khí xung quanh, và tạo ra luồng khí yếu ớt.Luồng khí yếu ớt lại sẽ tạo ra sự thay đổi tương ứng với hệ thống không khí xung quanh, cuối cùng sẽ dẫn đến sự thay đổi lớn của hệ thống đó.Cũng như thế giới Hồng Hoang này vì Hoa Dịch mà thay đổi, Lục Thánh Khai Thiên chỉ còn lại Thông Thiên và Nữ Oa, các Thánh Nhân khác đã không giống với quỹ đạo ban đầu.Đây thực chất là nguyên lý hiệu ứng cánh bướm rõ ràng.Vì đôi cánh của Hoa Dịch, đã tạo ra một cơn bão cát đặc biệt lớn cho Hồng Hoang.Nhưng điều này lại khác với nguyên lý vật lý, đã thêm vào yếu tố xuyên việt.Trước đây từng có người nói, trong Hồng Hoang, có hổ nằm rồng ẩn, trên Thiên Đạo có Đại Đạo, việc nhỏ có thể thay đổi, đại thế không thể thay đổi.Kẻ nào vọng đồ đưa Hồng Hoang lệch khỏi quỹ đạo đều sẽ gặp phải bất tường.Lịch sử không

thể nghịch, tất cả hiệu ứng cánh bướm cuối cùng đều sẽ đưa sự kiện trở về quỹ đạo ban đầu.Cho nên không phải, ở đây có thể chỉ là một thế giới song song trong Hồng Hoang.Mặc dù đã là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, có thể vô ý cũng sẽ bị ảnh hưởng, biến thành cánh bướm vỗ cánh tạo ra bão cát đó.Cho đến nay, Hoa Dịch, quả nhiên đã đến Địa Phủ, cho rằng muốn thành Đại Đạo, thu thập tín ngưỡng của chúng sinh phải làm từ điều thấp nhất.Muốn trọng nhập luân hồi, độ kiếp trọng sinh, độ hóa vạn tộc, độ hóa chính mình, luyện một Đạo Tâm thuộc về mình.Lúc bàn bạc với Minh Hà về việc này, suýt nữa làm Minh Hà sợ chết khiếp.Ngọc Hoàng Đại Đế đường đường không làm, lại muốn chạy vào luân hồi tu luyện.Yêu cầu phong ấn ký ức của mình, để chờ đến khi tự mình giác tỉnh.Ngọc Hoàng Đại Đế sao lại có vẻ hơi không thông minh vậy nhỉ!Bệ hạ, không được đâu, ngài là Tam Giới chi chủ, không nằm trong sự quản hạt của Lục Đạo, Lục Đạo Luân Hồi của bần đạo không dung chứa được ngài, cưỡng chế luân hồi, Luân Hồi sẽ sụp đổ.Khi đó Lục Đạo hỗn loạn, vạn vạn yêu hồn Địa Phủ sẽ đi đến nhân gian.

Hiện tại quy tắc đã xuất hiện, bần đạo với tư cách là Thánh Nhân cũng không thể gánh chịu nhân quả lớn như vậy.Cho đến đây, hệ thống tinh linh cũng ra sức khuyên ngăn, pháp này tốt đấy, nhưng cách này quá nguy hiểm rồi.Hóa tiên vi phàm, nếu lọt một chút tin tức nào bị kẻ địch biết được, sẽ không thể trở về được.Tiểu Tinh Linh, ai u, biết vì tôi mà lo lắng.Yên tâm đi, tôi không ngốc đến thế đâu, tôi sẽ lưu lại một ác thi và bản thể ở Thiên Đình trấn thủ, tu vi cũng phong tồn ở đây, phụ trách thủ hộ con đường luân hồi của tôi.Thiên Thượng một ngày, hạ giới mười năm, phụ trách mỗi ngàn năm gọi tỉnh tôi một lần, tiện thể lĩnh phần thưởng.Tôi muốn đi trong hồng trần thu thập tín ngưỡng chân chính.Cuối cùng gọi mấy vị thê tử và hai đứa con vừa sinh đã đạt Đại La đến trước mặt, nói cho họ về pháp của mình.Mọi người đều không đồng ý, đều đã là chiến lực cao nhất của

thế giới này rồi, tại sao lại phải làm vậy?

Hoa Dịch nói: “Lão bà!

Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh Thiên Địa chi thủy, hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất dị danh; đồng vị chi huyền, huyền hựu huyền, chúng diệu chi môn.” (Lão Tử 《Đạo Đức Kinh》 bản sách này có thể sẽ hiểu sai ý, người có cách nhìn khác xin đừng chỉ trích).

Hoa Dịch cuối cùng đã giảng một lần đạo cho mấy người của thế giới này, mượn kinh của Lão Tử.Cười nói với mọi người: “Xem đi, Thánh Nhân đắc đạo, nâng cao cảnh giới tu vi, nhưng Bản hoàng hiện tại với tư cách là Thiên Đế.

Chương 238

Chiến lực cao nhất của thế giới này, Bản hoàng tìm kiếm, lại không cách nào phá vỡ bình cảnh, đi đến thế giới cường đại hơn để lĩnh hội đạo.Bản hoàng cho rằng một vạn năm nay, Bản hoàng tinh tiến quá nhanh, đến mức Đạo Tâm có phần chưa đủ.Lần này tiến vào luân hồi, Bản hoàng đã suy nghĩ kỹ lưỡng, cho nên, các ngươi đừng khuyên ta nữa.Bản hoàng từ hôm nay, sẽ chuyển thế độ thiên kiếp, sau đó Bản hoàng đã chuẩn bị sẵn, ác thi và bản thể lưu lại Thiên Đình bảo hộ chúng nhân.Nếu gặp phải đại địch không thể đối phó, hãy mặc niệm danh tự của ta trong tâm, ta sẽ trở về.Bản hoàng đi đây.”Cuối cùng Minh Hà dưới sự uy bức của Ngọc Hoàng Đại Đế đã giúp y khai mở con đường luân hồi.Cụ thể luân hồi ở đâu, luân hồi bao lâu, đều bị Hoa Dịch dùng đại pháp lực che đậy, không ai biết.PS: Từ đây, Thiên Giới không còn Thiên Đế, Luân Hồi cũng bị người ta đánh chết, kịch hết!Có ai sẽ gửi dao cho tôi không?

Câu chuyện đương nhiên sẽ không kết thúc, Thiên Đế cũng sẽ vĩnh viễn tồn tại, trong lòng mỗi người đều nên có một Thiên Đế vô cùng cường đại, có thể yêu thích, có thể làm những gì mình thích, nhưng trong sách này, Thiên Đế mạnh nhất đang trong luân hồi.Hắc hắc, vậy hãy để tôi chuyển sang góc nhìn của Đại Đế.Hỏi tôi không biết có ai biết tin tức luân hồi của Đại Đế không?Ha ha, Đại Đế đã được tôi sắp xếp đi luân hồi rồi.Nhìn Ngọc Hoàng đời thứ nhất, quả nhiên như ý nguyện hóa thành một người bình thường.Không cha không mẹ, sống ở sơn dã, ngày đó, thiên hỏa giáng thế, ba ngày ba đêm, y xuyên qua trong lửa, dường như có sức lực không bao giờ cạn, toàn lực cứu trợ sinh linh trong lửa.Năm đó mười chín tuổi, trong liên tục mấy ngày chạy trong rừng, đã cứu được linh vật, cuối cùng thì gục ngã.Linh vật

trong núi đều biết đứa bé không cha không mẹ, nhưng vì thiên sinh thần lực, từng được đặt tên là "Kiếp".

Các linh vật giúp y khắc lên bia mộ hai chữ "Độ Kiếp" mong đứa bé, lần luân hồi sau đừng bị "Kiếp" làm hại nữa.Đời thứ hai hóa thân thành yêu vương tử tự, vẫn lấy tên là "Kiếp", tự mình lĩnh hội đạo pháp, cả đời đều xuất thế khuyên yêu hành thiện, nhập thế tu hành, cuối cùng thành tựu Kim Đan đạo quả, lại bị thần lôi Thiên kiếp từ Cửu Thiên giáng xuống đánh cho tan thành mây khói.Thế gian được ân tứ đã lập bia "Độ Kiếp Thiên Tôn".Đời thứ ba hóa thân thành anh hào thịnh thế, dẫn dắt bách tính đi đến hòa bình tự chủ, ngày đó cũng đột nhiên qua đời.Những người trong lòng tư niệm công lao vĩ đại của y đã kiến một ngôi đại mộ, tên là Ứng Kiếp Thánh Sư.Loạn thế đến, Ứng Kiếp sinh, bình định loạn thế, lại hãn nhiên qua đời, ngày đó, cả nước bi thương, trời giáng đại vũ.Tiếp đó đời thứ tư, không rõ lý do, thấy bách tính vì y lập bia, trời giáng đại vũ, ai hồng khắp nơi.Y lại nhập thế, cứu vạn dân khỏi thủy hỏa, cuối cùng cũng mất hút trong đại thủy.Đời thứ năm, hóa thân thành thái tử tiểu quốc, bị ép hòa thân với đại quốc, lợi dụng tài trí, công thành giết địch, dẫn đầu xung kích, chiến công hiển hách.Đời thứ sáu, hóa thân thành đồ tể, bản thân bình an sống một đời, làng bị cường đạo giết sạch 108 người, từ đồ tể hóa thành binh khí hình người, lấy sát chỉ sát, cả đời đều đấu tranh với phỉ đồ thiên hạ, cuối cùng vì kẻ địch quá nhiều mà kiệt sức chết, trời đổ huyết lệ. ....Đời thứ tám trăm chín mươi hai, chuyển sinh thành tiên, giáo hóa vạn dân, cuối cùng cũng chết vì bất tường.Thời hạn ngàn năm chưa đến, luân hồi vẫn sẽ tiếp tục.Thiên cơ hỗn loạn, Đại Đạo không hiển, những năm này Hồng Quân vẫn luôn lĩnh hội đạo ở Thiên Đình hình như đã phát hiện ra điều gì đó.Thấy Nữ Oa, Thông Thiên, Minh Hà, Tam Thánh, năm vị thê tử của Ngọc Hoàng Đại Đế, hai đứa con đều lưu lại Thiên Đình.Mỗi ngày đều sẽ đến Lăng Tiêu Bảo Điện một chuyến, nhưng đã lâu chưa từng thấy Ngọc

Hoàng Đại Đế bước ra khỏi cửa?Sự việc cảm thấy kỳ lạ, Hồng Quân vào một buổi tối nọ thừa lúc mọi người không chú ý đã lợi dụng Thánh thuật lẻn vào Lăng Tiêu Bảo Điện.Phát hiện trong điện có hai tôn Ngọc Hoàng Đại Đế, nhưng lại không phát hiện sự tồn tại của bản thân!Không nên như vậy chứ, nhìn kỹ một chút, lẽ nào cả hai đều không phải bản tôn Ngọc Hoàng Đại Đế.Vậy bản tôn Ngọc Hoàng Đại Đế đi đâu rồi, việc này nhất định phải điều tra rõ ràng.Ngày thứ hai bắt đầu, Hồng Quân với tu vi của mình khắp nơi tra xét trong Thiên Đình, lại phát hiện, người mỗi ngày phê duyệt văn thư hạ giới không phải Ngọc Hoàng hay bất kỳ ai trong hai người kia, toàn bộ quá trình đều do Long Vương phê duyệt, sau đó đóng ngọc tỷ Thiên Đế.Một chuyện đáng sợ đã xảy ra, rõ ràng, hai tôn Ngọc Hoàng Đại Đế đều không phải bản tôn.Vậy Ngọc Hoàng Đại Đế chân chính đang ở đâu?Hồng Quân suy nghĩ mãi không ra.

Cuối cùng, thôi bỏ đi, dù sao chính chủ không có ở đây, Hồng Hoang ai có thể ngăn cản ta, chỉ còn một chút nữa là đột phá Đại Đạo, đến lúc đó có thể thoát ra khỏi Thiên Đạo, với pháp tướng của Hồng Quân Đạo Nhân du tẩu thế gian.Đến lúc đó sẽ kích hoạt hậu thủ đã lưu lại trong Phong Thần Bảng, chiếm Thiên Đình làm của riêng, "Tối nay cũng về muộn rồi."Hoàn hảo, hóa thân của Thiên Đạo này đã tiến vào trọng thiên thứ hai mà không có sự đồng ý của Hoa Dịch.Mọi người Thiên Đình lại không biết mình đang trong kế hoạch của người khác.Mọi người Thiên Đình vẫn như thường lệ, sáng tu luyện, tối nghỉ ngơi.Vạn tộc Hồng Hoang cũng đang bùng nổ mạnh mẽ, trong những ngày gần đây, có đại năng giả phát hiện linh khí của mảnh thiên địa này càng lúc càng nồng đậm, tốc độ tu luyện đều trở nên cực nhanh.Nhưng cũng không ai đi truy tìm nguyên do, mấy vị Thánh Nhân đang ở Lăng Tiêu Bảo Điện cũng không có thời gian quan tâm đến những điều này.Mỗi ngày đều mong Ngọc Hoàng Đại Đế trở về, Hồng Quân hiện tại có ý muốn Đạo trọng hiện thế gian, để có thể tiến

giai Đại Đạo tốt hơn.Với tu vi của mình, gần đây các dị tượng thiên địa đã thúc đẩy y.

Phát hiện không lâu sau, mảnh thiên địa này sẽ có đại tai họa giáng lâm.Khi đó sẽ có quần ma loạn vũ, vạn tiên điệp huyết, thương thiên khóc lóc của đại khủng bố đến.Mấy Thánh Nhân những năm này lại không Dung Đạo cảnh, e rằng không thể ngăn cản được tai họa này.Nhưng hiện tại mặc dù thiên cơ trọng hiện thế gian, nhưng vẫn không biết tung tích của Ngọc Hoàng, có thể pháp lực của Ngọc Hoàng quá cao thâm rồi!Bản thể Hoa Dịch lợi dụng tu vi lưu lại cũng không thể giải quyết được, bởi vì một Thánh giả cường đại hay một người bình thường, điều mạnh mẽ nhất không phải pháp thể, tu vi, mà là chủ hồn; không có chủ hồn của Ngọc Hoàng bản tôn, khó mà phát huy được toàn bộ thực lực, hệ thống cũng bị ràng buộc trong hồn phách.

Đây cũng là lý do Hồng Quân dùng đại pháp lực tra xét Thiên Đình mà không phát hiện ra bản tôn Hoa Dịch.

Hiện tại không có ai biết mục tiêu luân hồi kiếp sau của Ngọc Hoàng Đại Đế, không ai biết phải luân hồi bao lâu mới trở về.

Mỗi lần phát hiện có người nghi là Ngọc Hoàng luân hồi giả, nhưng khi các Thánh Nhân đến kịp, "Đã hoàn thành sứ mệnh", một đạo bạch quang mang theo linh hồn của người luân hồi rời đi, Thánh Nhân không thể truy tung.

Khi các Thánh Nhân và chúng thê thiếp biết Ngọc Hoàng từng độ đủ loại kiếp nạn ở Nhân Gian Giới, Linh Giới, Địa Ngục Giới, khiến người ta cả đời khó quên, đều vì Ngọc Hoàng mà cảm thấy đau lòng, quá khó khăn rồi.

Chỉ mong Ngọc Hoàng có thể sớm ngày trở về Thiên Đình.

Một ngày nọ, trên bầu trời xuất hiện một đạo kim quang chói lọi,

từ bên ngoài tiến vào, ngay cả trọng thiên thứ hai vốn đen tối cũng được chiếu sáng rõ ràng.

Chỉ thấy ở giữa có một đóa kim sắc liên hoa từ trung tâm hướng ra ngoài, từ nhỏ hóa lớn, từ từ sinh trưởng, nở rộ, tứ hải bát hoang đều dưới sự chiếu rọi của kim liên, cả mảnh Hồng Hoang đại địa hiển thị một vẻ quyến rũ lạ thường, thụy thải hà quang, quanh quẩn bay lên.

Có một thế trải rộng trời đất, xông thẳng vào trọng thiên thứ hai.

Một luồng khí tức mênh mông, hùng vĩ, thánh đức, đại công vô tư bất khả xâm phạm khiến người ta không tự chủ được mà dâng lên một cảm giác cực kỳ hân hoan muốn quỳ bái.

Các Thánh Nhân khác cũng bị buộc bất đắc dĩ vái một cái hướng trọng thiên thứ hai: "Vị đạo hữu nào đang độ kiếp ở đây?"Hồng Quân đã độ kiếp xong từ trọng thiên thứ hai bay ra, "Chư vị đạo hữu, đã lâu không gặp rồi!"Thông Thiên nói: "Lão sư tại sao lại xuất hiện ở đây, vừa nãy lão sư đã tiến giai Đại Đạo sao?""Đồ nhi quả nhiên thông minh, vi sư đã tấn thăng lên Đại Đạo Chí Tôn rồi."Ngọc Hoàng bản tôn nói: "Vậy chúc mừng đạo hữu."Các vị khác cũng liên tiếp chúc mừng: "Cung hỉ Đạo Tổ đột phá."Hồng Quân nói: "Các ngươi có thể cho bần đạo biết Nhân Hoàng đang ở đâu không, bần đạo có một món nợ cần tính toán với y."Thông Thiên là người đầu tiên hỏi: "Lão sư có ý gì, chẳng phải Bệ hạ Ngọc Hoàng đang ở đây sao.

Lão sư vừa tiến giai Đại Đạo, tại sao lại gây phiền phức cho Bệ hạ?""Nghiệt đồ, có giúp vi sư không, còn tùy tiện chỉ điểm."Thấy sắp đánh Thông Thiên, Ngọc Hoàng bản tôn vội vàng đỡ lấy, lại bị Hồng Quân tùy tiện một điểm đẩy lùi mấy chục mét mới tiêu giải hoàn toàn.Nộ nói: "Đạo hữu có ý gì, tại sao vừa thành đạo lại gây phiền phức cho Bản hoàng!"Hồng Quân nói: "Đừng có Nhân Hoàng bản tôn nữa, ta đã thành đạo, nhìn ra trong cơ thể ngươi vô hồn, nhanh nói cho

ta biết Nhân Hoàng rốt cuộc ở đâu, nếu không thì tất cả đừng hòng sống sót. ..., có chút đáng tiếc nhỉ, mấy Thánh Nhân Hồng Hoang, nếu đều chết hết thì thật thú vị, ha ha ha.”Minh Hà nói: “Rốt cuộc là ai, tuyệt đối không phải Đạo Tổ Hồng Quân.”“Ai u, tiểu đông tây, cũng khá thông minh đó!

Thôi được rồi, dù sao bây giờ ta đã thành Đại Đạo, luyện được thân Tiêu Dao Tự Tại, các ngươi đối với ta cũng không có uy hiếp gì.Ta quả thực không phải Hồng Quân, nhưng cũng có thể nói ta là Hồng Quân đi!Ta chính là Thiên Đạo Hồng Hoang, từ nay về sau các ngươi có thể xưng hô ta là Tử Tiêu Thiên Đế.Bản Đại Đế mưu kế ngàn xưa, vốn kế hoạch là Thất Thánh xuất thế, diễn hóa đại chiến, Hồng Hoang tan vỡ, dùng tinh huyết cốt nhục vạn tộc, theo tình huống thì Bản tọa đã sớm có thể tu được quả vị Đại Đạo rồi.Cái chết tiệt Nhân Hoàng này, đột nhiên xuất thế, bức ép Tứ Thánh phá không, Hồng Hoang lại hòa mục.Hai ngàn năm trước đã dùng thiên lôi kích thương ta, dẫn đến Bản tọa lại phải tốn thêm một vạn năm khổ tu cho đến nay mới thành Đại Đạo.Một vạn năm đó, Bản Đế sợ bị Nhân Hoàng thức phá chân tướng, dùng thân phận Hồng Quân chó má sống trong thế gian, người đời e rằng đã sớm quên mất sự tồn tại của ta rồi.Hôm nay may mắn để ta tiên với Nhân Hoàng thành Đại Đạo, ta muốn tru diệt hồn phách của y, diệt trừ thể xác của y, khiến y vĩnh viễn không thể siêu sinh.Trong Tam Giới đương nhiên chỉ có ta độc tôn, cái tên Nhân Hoàng chết tiệt kia hãy để y tan thành mây khói đi!”“Phóng tứ!

Hồng Quân đạo nhân, ngươi thật sự cho rằng Bản hoàng là giả sao?” Ngọc Hoàng bản thể mặt lạnh lùng hướng về phía Hồng Quân nói.Hồng Quân khinh thường nhìn bản thể một cái: “Không được, đừng tưởng rằng đã trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân là có thể vượt cấp khiêu chiến ta!” Chỉ cần đột phá cảnh giới Thiên Đạo một chút,

Bản Đại Đế đã là Đại Đạo Chí Tôn, giết ngươi không tốn chút sức lực nào.Hơn nữa ngươi không phải bản hoàn chỉnh, nhanh nói cho ta biết Nhân Hoàng thật sự đi đâu rồi?

Tại sao ta không cảm ứng được sự tồn tại của y?

Ai có thể nói cho ta biết?

Không thể sao?Lời chưa dứt, Hồng Quân, không.

Hiện tại phải gọi là Tử Tiêu đã dẫn một đạo thiên lôi đánh thẳng vào bản thể Hoa Dịch.Nhưng may mắn Hoa Dịch hồn thể song tu, luyện được Bàn Cổ Chân Thân, trở thành Hỗn Nguyên Thánh Nhân, sau đó lại tu luyện bản nguyên lực chi Đại Đạo hoàn tất.Nếu không chỉ một đạo thiên lôi, Thánh Nhân bình thường cũng không đỡ nổi.Hiện tại Tử Tiêu với tư cách là hóa thân của Thiên Đạo, hiện lại trở thành Đại Đạo Chí Tôn, mỗi cử chỉ đều thể hiện Đại Đạo Pháp Tắc, khủng bố đến vậy.Tử Tiêu, ngươi thật sự muốn chiến một trận với Bản hoàng sao?Mười vạn năm thành đạo của Tử Tiêu Thiên Đạo, hiện tại đang lúc ý khí phong phát.Không ngoài dự đoán, hẳn chỉ là một trong ba thi của Nhân Hoàng thôi!Chiến một trận thì sao chứ, hiện tại trong Tam Giới ai có thể chống lại ta, mau gọi bản tôn của ngươi ra đây, ta có thể rộng lòng từ bi mà tha cho mấy người các ngươi.Tử Tiêu đạo nhân, phân thân thôi, Bản hoàng đối đãi với ngươi không tệ phải không.Ngươi quên ngàn năm trước Bản hoàng đã cho ngươi tu luyện ở Thiên Đình, mới có thể tu thành chính quả sao?Thiên hạ Hồng Hoang, do Bàn Cổ khai thiên mà hóa thành, đã là hóa thân của Thiên Đạo, thật sự không có một chút tình cảm nào với mảnh đại địa này sao?Nhưng ngươi cũng từ mảnh thiên địa này mà sinh ra.Vong ân phụ nghĩa như vậy, làm sao thành Đại Đạo?Nói bậy!

Nhân Hoàng, Bản tọa khi nào muốn hủy diệt Hồng Hoang đại địa! Bản tọa chỉ muốn hủy diệt ngươi, một vạn năm qua ngươi đã làm

hỏng chuyện của Bản tọa, khiến kế hoạch mà Bản tọa đã chuẩn bị từ lúc khai thiên thất bại.Vạn vật trong thiên địa đều nằm trong quy tắc của Bản tọa, nhưng duy nhất có ngươi, Bản tọa có thể nhìn, nhưng không nhìn thấy vị trí.Cũng gián tiếp phá hoại kế hoạch của Bản tọa, cho nên kẻ đó có thể tạm thời lưu lại.Bản tọa sẽ giải quyết xong những mảnh ký ức đã sửa đổi, để trở thành Tam Giới chi chủ mới của Bản tọa.Nhân Hoàng, đã biết bản thể không ở đây, vậy hôm nay ta bắt đầu từ ngươi đi, dùng huyết của ngươi để chúc mừng Bản Đế đắc đạo.Nếu đã như vậy, thì Bản hoàng sẽ bồi ngươi mấy chiêu, Tử Tiêu, đừng tưởng rằng đã thành Đại Đạo là có thể muốn làm gì thì làm, thế giới này thật sự có những người không thể chọc vào được.Hiện tại bản thể Nhân Hoàng tuy có tu vi chân thực và Hỗn Nguyên Thánh Thể nhưng rốt cuộc chủ hồn không ở đây, không thể phát huy toàn bộ thực lực.Y dẫn đầu ra tay, Hắc Đồng chi Cán, Sinh Mệnh chi Phổi, Xán Lạn chi Tỳ, Vĩnh Hằng chi Thận, Bàn Cổ chi Tâm, Ngũ Đại Thần Tạng lập tức khai mở.Bởi vì y biết, đối thủ lần này thật sự rất khó nhằn, ở một Hồng Hoang chỉ có Thiên Đạo, siêu việt Thiên Đạo, trở thành Hỗn Nguyên là vô cùng không dễ dàng rồi.Cho nên lúc đó y mới có thể chiến vô bất thắng, bởi vì ngoài thể chất, công pháp khác biệt, y hoàn toàn siêu việt Thánh Nhân Hồng Hoang một cảnh giới, quả vị Hỗn Nguyên cũng chỉ có người hồn thể song tu mới đạt được.Lúc đó y đánh ngũ Thánh như giết gà giẫm chó vậy.Y biết, sự áp chế cảnh giới thật đáng sợ, hơn nữa Tử Tiêu, hóa thân của Thiên Đạo Hồng Hoang ban đầu, hiện tại đã thành Đại Đạo.Cả Hồng Hoang chỉ có một Đại Đạo giả, xui xẻo lại là hóa thân của Thiên Đạo, cho nên ở trong thiên địa Hồng Hoang này là chủ nhà.Cũng may ở trong Thiên Đình, có thể cách tuyệt pháp tắc Thiên Đạo Hồng Hoang tiến vào, nếu không e rằng bản thể Hoa Dịch sẽ bị áp chế đến mức không thể phản kháng.Khai mở Ngũ Tạng, bản thể Hoa Dịch lại khai mở Đệ Tam Chí Tôn Thuật, gấp mười chiến lực gia trì cũng đồng thời khai mở.Chư

Thánh Thiên Đình, nhìn bản thể Nhân Hoàng chưa khai chiến đã dùng bí thuật, lập tức cảm thấy lạnh toát mồ hôi hột, có lẽ hôm nay Thiên Đình gặp đại kiếp rồi.Phải làm sao đây!

Bệ hạ, mau về đi.Đúng lúc này, Thiện Thi nhận được tin tức mang theo Tru Tiên Tứ Kiếm trở về.Sau đó ba thi của Hoa Dịch cộng thêm Thông Thiên Tứ Thánh bày ra Tru Tiên Kiếm Trận.Nhưng đáng tiếc, lực lượng chênh lệch quá lớn, ba thi của Hoa Dịch chỉ có thể chống đỡ một lát.Nhưng Thánh Nhân Thông Thiên và Tử Tiêu chênh lệch hai đại cảnh giới, Tử Tiêu tùy tiện một đòn, Thông Thiên từ trong Tru Tiên Kiếm Trận bị đánh rơi xuống.Nhân Hoàng Tam Thi đang ở trong kiếm trận bị kiếm trận phản phệ, cũng lập tức rút khỏi trận, thổ huyết không ngừng, may mắn Ngũ Tạng tề khai, lập tức khôi phục.Tử Tiêu nhìn Tam Thi bị phản phệ nặng như vậy mà lập tức khôi phục, cũng cảm thấy hâm mộ.Nhân Hoàng, người sắp chết thì lời nói cũng thiện, không bằng giao công pháp tu luyện của ngươi cho ta đi, luôn cảm thấy ngươi không tu luyện pháp của thế giới Hồng Hoang, thật sự là sinh ra ở Hồng Hoang sao?Tử Tiêu, muốn đánh thì đánh, không có gì để phụng cáo.Thấy một kẻ cứng đầu, vậy chờ Bản Đế giết ngươi, sau đó sưu hồn, xem ngươi có thể cứng được đến bao giờ.Vậy thì, nếu ngươi biết nhiều như vậy, Bản tọa hôm nay cho ngươi kiến thức kiến thức.Hoa Dịch Tam Thi, cùng nhau khai mở bí thuật Chí Tôn Cốt.

Cấm Tiên Lãnh Địa, tay trái Thái Âm Thánh Chưởng, tay phải Thái Dương Thần Quyền, dưới gấp mười chiến lực gia trì.Lại dưới sự thúc đẩy của Đại Đạo Thánh Thể đã dung hợp hoàn mỹ bản nguyên lực chi Đại Đạo, Tử Tiêu cũng cảm thấy một tia áp lực.Nhưng chỉ thấy Tử Tiêu cầm phất trần trong tay vung nhẹ một cái giữa không trung, trên bầu trời lại xuất hiện ba người giống hệt Tam Thi.Là do Đại Đạo quy tắc hóa thành, cũng mang theo khí thế không thể địch nổi giống như vậy mà xông về phía Tam Thi, thậm chí cả

thân pháp, công pháp cũng giống hệt.Mọi người Thiên Đình đều kinh ngốc, sức mạnh của Đại Đạo sao?Tam Thi nhìn ba đạo thân ảnh giống hệt mình xông đến cũng có chút kinh ngạc.Nhưng may mắn Tam Thi cùng xuất bản nguyên, tâm linh tương thông, cũng nghênh đón, chiến đấu không ngừng, lực lượng pháp tắc trong không trung biến mảnh không gian đó thành hỗn độn, đủ để thấy tu vi tạo hóa của Tam Thi cao đến mức nào.Thần Quyền cùng xuất, nhưng may mắn ba người do Tử Tiêu hóa thành, công pháp tạo hóa có thể mô phỏng, nhưng linh bảo và tâm hồn liên kết thì không thể mô phỏng được.Tam Thi đều lần lượt tế xuất Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, Huyền Hoàng Mẫu Khí Tháp và Bàn Cổ Phiên để thủ hộ bản thân, bản ngã cầm Khai Thiên Thần Phủ, ác thi chưởng A Tỳ Nguyên Đồ Âm Dương Nhị Kiếm, thiện thi mang Tru Tiên Kiếm Trận xông tới.Vạn pháp bất xâm, dưới pháp lực tương tự, ba người do Tử Tiêu hóa thành không thể công phá phòng ngự của Tam Thi, nhưng lại bị các linh bảo trong tay Tam Thi đánh tan tác.Nhưng Tử Tiêu sao lại để dễ dàng như vậy.Y lại vung phất trần một cái, các linh bảo của Tam Thi trừ Bàn Cổ Phủ, những linh bảo nguyên sinh của Hồng Hoang đó bay vào trong tay Tử Tiêu.Nguyên nhân là vì Tử Tiêu với tư cách là hóa thân của Thiên Đạo, mỗi người chưa thành Đại Đạo đều phải lĩnh hội một điều Đại Đạo Pháp Tắc mới có thể tiến giai.Tử Tiêu, hóa thân của Thiên Đạo, bản thân do quy tắc hóa thành, lĩnh hội Đại Đạo là Đại Đạo Sáng Tạo.Đều nói, vô ảnh, vô hình, vô chất, quy tắc tức là đạo.Đạo là quy tắc, Đại Đạo Tam Thiên, thực chất chỉ là nói chung, mỗi người đều có thể đi ra một con đường riêng của mình.Tử Tiêu đã lĩnh hội Đại Đạo Sáng Tạo quen thuộc nhất.Y có thể lợi dụng Đại Đạo quy tắc, hóa thân thành bất kỳ ai có thực lực hơi kém một chút, công pháp, đạo văn đều có thể mô phỏng.Bởi vì thực ra y cũng lợi dụng dấu vết mà tu đạo giả lưu lại khi tu đạo và giao tiếp với thiên địa, sau đó do pháp tắc chuyển hóa thành thực thể.So sánh với nhau,

Tam Thi nhanh chóng rơi vào thế hạ phong.Nhưng ưu thế là Tam Thi bản thân là tồn tại chân thực, vạn năm tu luyện, có một số đạo pháp không thuộc về thế giới này, do hệ thống mang đến.

Đại Đạo Pháp Tắc cũng không thể mô phỏng được.Cuối cùng Tam Thi đã khó khăn chiến thắng ba đạo quy tắc do Tử Tiêu hóa thành.Nhưng khi Tam Thi đang bổ sung bản thân, chỉ thấy Tử Tiêu cầm phất trần lại vung lên trời.Ba vị khởi động xong rồi, sao không chiến thêm một trận nữa?

Đừng dừng lại, ta xem hay lắm đó!

Thưa quý vị khán giả, xin hỏi thiếu nữ đang ăn dưa hấu bên đường có nhận xét gì về trận chiến này ạ?Nhận xét ư?

Vô sỉ quá!

Tuyệt đối có màn đen!

Đánh chết Tử Tiêu đi, Nhân Hoàng ca ca của tôi!Vì một xã hội hài hòa, bản tin hôm nay xin kết thúc tại đây.Để cho thiếu nữ xinh đẹp cũng phải lớn tiếng mắng vô sỉ như vậy!

Đại chiến có màn đen!

Không thể nào, thế giới Hồng Hoang công bằng nhất.

Thôi, tôi chuyển lại sang kênh trực tiếp Hồng Hoang.Đù má, thật sự có màn đen!

Cảnh "chân hương" lớn bị lật đổ!Chỉ thấy ba đạo thân ảnh vừa bị Tam Thi đánh bại sau khi Tử Tiêu vung phất trần một cái, lại biến hóa xuất hiện, vẫn long tinh hổ mãnh.Không trách được, không trách được, quả nhiên có màn đen!

Cứ vừa giết chết lại xuất hiện.

Làm sao mà chơi được.Thôi được rồi, ai bảo Tử Tiêu là Đại Đạo

Chí Tôn chứ?Thành đạo khó, thành Đại Đạo càng khó, cho nên thành quả sau khi thành đạo của người thành đạo cũng khiến mọi người hâm mộ!Thánh Nhân: có thể tránh Tam Tai Lục Kiếp, không đọa luân hồi.Hỗn Nguyên Thánh Nhân, Dung Đạo cảnh: Thiên Đạo không sụp đổ, bất tử bất diệt.Đại Đạo Chí Tôn thì trâu bò nhất, không cần phải nói, hai loại trước đều có, nhưng mỗi người thành đạo đều có một Đại Đạo thuộc về mình.Trong phạm vi thế giới mà mình đang ở có thể tùy ý mượn dùng Đại Đạo quy tắc, thiên sinh đối với pháp tắc Thiên Đạo mang theo một loại áp chế của kẻ bề trên, đó cũng là nguyên nhân Thông Thiên không đỡ nổi một đòn.Phất trần vung một cái, Đại Đạo pháp tắc trở thành chỗ dùng của mình, lại hóa thân thành hình thể Tam Thi, chiến đấu lại bắt đầu.Chư Tiên gia Thiên Đình đối với đại chiến như vậy cũng vô năng vi lực, đều thu tâm quan sát từng trận chiến, thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang.Vạn tộc Nhân Gian Giới đều có thể nhìn thấy Thiên ngoại Thiên hình như đang xảy ra điều gì đó.Chúng U Linh Quỷ Phách ở Địa Giới cũng dường như bị ảnh hưởng, cả Địa Ngục, quỷ khóc lang hào, loạn thành một đoàn.Tam Thi hiện tại mắng chửi, ỷ vào Đại Đạo mà bắt nạt người khác à.

Đùa người à?Bản thể Nhân Hoàng biết tiếp tục như vậy cũng không có cách nào.Quyết định kích hoạt Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trước đây trên Phong Thần Bảng cũng vậy.Trên bảng tổng cộng có thể dung nạp ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, dưới sự thanh lọc liên tục của những năm này, Phong Thần Bảng đã sớm không còn là những người ban đầu nữa.Dưới cơ chế của Thiên Đình ai nấy đều khắc khổ tu đạo.

Ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần đều đạt đến đỉnh phong Chuẩn Thánh, nếu không phải Thiên Đạo không hiển, lại không có cơ hội thành Thánh, thì có ba trăm sáu mươi lăm vị Thánh Nhân rồi.Chư Thần trên Phong Thần Bảng, còn có một lượng lớn Thiên Binh Thiên

Tướng chưa lên bảng, trong đó Chuẩn Thánh đại năng cũng đếm không xuể.Đủ để thấy thế lực Thiên Đình hiện tại lớn đến mức nào, Tam Giới Lục Đạo, lệnh của Ngọc Hoàng vừa ra, không ai dám không tuân.Cũng may Hoa Dịch không phải loại bạo quân đó.

Mấy năm nay Tam Giới Lục Đạo đều an tĩnh.Tất cả tu sĩ đều chuyên tâm tu luyện, người ở dưới lên Thiên Thượng, người trên Thiên Thượng tiến vào Phong Thần Bảng giành lấy thần vị.Một tiếng lệnh hạ, trận pháp Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã thao luyện nhiều năm.Trận pháp này được ghi lại trong Phong Thần Bảng, lúc đó Hoa Dịch đã ý thức được.Hiện tại là Thiên Đình chi chủ, không thể lại như trước đây mỗi lần đại chiến đều một mình lên nữa, phải luyện binh liệt trận.Nhưng thế kỷ hai mươi thật sự không tiếp xúc với trận pháp, cho nên sau đó đã đi Tổ Vu nhất tộc thỉnh giáo, lại được biết, Tổ Vu đại trận rất mạnh, nhưng đó chỉ thích hợp với Vu tộc tu luyện Bàn Cổ, lấy lực chứng đạo, những người không luyện thể như chư thần Thiên Giới thì không thích hợp.Nhưng suy nghĩ mãi Hoa Dịch cũng không có cách nào.Hồng Quân vừa hay tặng một Phong Thần Bảng, trong đó hình như tự có trận pháp, đã được cải biến từ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, thích hợp cho bất kỳ đẳng cấp nào sử dụng.Một khi tập hợp đủ ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần, cộng thêm hai vị cao cấp hơn là Thái Âm Thái Dương làm trận nhãn.Khi trận này thành lập, ngay cả tinh thần trong gia đình dưới ánh chiếu cũng sẽ ảm đạm vô quang.Thật sự quá mạnh rồi, thêm vào hiện tại do ba trăm sáu mươi lăm vị Chuẩn Thánh đỉnh phong tạo thành đại trận, một Nhân Hoàng và hai đại ác thi, thiện thi làm trận nhãn, Đại Đạo Chí Tôn cũng phải cân nhắc.Tử Tiêu dám đánh, ta dám phụng bồi đến cùng.Đây cũng là lý do Hoa Dịch dám vứt bỏ tất cả để chuyển thế luân hồi.Thêm vào đó, mười hai Tổ Vu nghe tin mà đến, hiện tại ai nấy đều chỉ cách thành Thánh một bước.Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa ra, một luồng khí tức Hỗn Độn Ma Thần ập đến.Một

tôn cự nhân cổ xưa Bàn Cổ Đại Thần trọng hiện thế gian, tiếp nhận Khai Thiên Thần Phủ từ hệ thống trong tay Ngọc Hoàng.Đứng trước Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận do ba trăm sáu mươi lăm vị Chuẩn Thánh tạo thành, dẫn đầu xung kích.Khí thế nhìn càng giống hai vị Đại Đạo Chí Tôn, ít nhất cũng hơn hẳn cái tên Tử Tiêu chỉ biết vung phất trần kia nhiều lần.Cuối cùng bản thể Ngọc Hoàng tay cầm Thí Thần Thương chân đạp Thập Nhị Phẩm Hắc Liên, dẫn theo Minh Hà tay trái sổ sinh tử tay phải bút phán quan, Nữ Oa bạch y tay cầm Tru Tiên Tứ Kiếm.Đừng co rúm, chiến!Chỉ thấy trước tiên Bàn Cổ Chân Thân do mười hai Tổ Vu tạo thành dùng Khai Thiên Thần Phủ trong tay bổ thẳng xuống.Một nhát bổ đó, không gian xé rách, tinh không vỡ nát, khí tức Hỗn Độn chảy ngược.Nhưng đáng tiếc đã bị Tử Tiêu dùng phất trần đỡ lấy.Mặc dù chưa tiêu giải hết ánh phủ nhưng đã bổ cho cả vùng Thiên Đấu một lỗ thủng.Nhân Gian Giới cũng đều nhìn thấy, trên bầu trời xuất hiện một hố đen, vô tận lực lượng pháp tắc từ hố đen tràn xuống Nhân Gian Giới, không ai dám lại gần, các tu sĩ đi thăm dò trước tiên đều tử thương vô số.Nhìn cảnh này Nhân Hoàng tâm có cảm xúc, ra lệnh cho Bàn Cổ do Tổ Vu tạo thành tốc chiến tốc thắng, không được làm tổn thương Nhân Gian.Tử Tiêu nói: “Nhân Hoàng, dựa vào thủ đoạn như vậy mà muốn giết ta sao?

Hãy tự mình đoạn tuyệt đi, ta cũng không muốn nhìn Tam Giới xinh đẹp bị hủy diệt, Bản Đế còn muốn ngồi vị trí Tam Giới chi chủ mà.”“Tử Tiêu lão đạo, có thí pháp thì thí pháp, không có thì chờ chết đi!”Chư tướng sĩ nghe lệnh, Vạn Tiên Trận!Tuân lệnh Ngọc Hoàng, nguyên từ khi Thông Thiên phụ trách giáo hóa Thiên Đình, đã nghiên cứu ra một bộ trận pháp cho các Thiên Binh Thiên Tướng chưa nhập thần bảng sử dụng.Trận pháp này lẽ ra phải xuất hiện ở giai đoạn cuối Đại Kiếp Phong Thần, sau khi Tru Tiên Kiếm Trận bị Lão Tử, Nguyên Thủy phá đi thì đệ tử đời thứ hai, thứ ba của Tiệt Giáo dùng để ứng phó với Lão Tử, Nguyên Thủy nhị Thánh 《Vạn Tiên Đại

Trận》.

Hiện tại không có Đại Kiếp Phong Thần, cũng không có nhị Thánh kế hạ Tiệt Giáo chúng môn nhân, nhưng trận pháp này đã được Thông Thiên nghiên cứu ra.Hiện Thiên Đình đang ở trạng thái "Chuẩn Thánh khắp nơi, Đại La nhiều như chó", Vạn Tiên Đại Trận do Tứ Đại Linh Hầu Hỗn Độn (Tứ Đại Thiên Vương trấn thủ bốn cửa Thiên Đình) dẫn theo một triệu Đại La tạo thành cũng đến trợ chiến.Dưới sự kết hợp của Tru Tiên Kiếm Trận của bản thể Hoa Dịch là Hỗn Nguyên Thánh Nhân, cộng thêm Tam Thánh.Và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của ba trăm sáu mươi lăm vị chư thần Thiên Đình.Bàn Cổ Chân Thân tay cầm Khai Thiên Thần Phủ với hỏa lực toàn khai.Và Vạn Tiên Đại Trận của một triệu Đại La.Bốn trận pháp mạnh nhất lịch sử Hồng Hoang cùng xuất, ngàn xưa chưa từng có, tầng tầng lớp lớp, chiến lực càng cảm giác có thể đánh nát mọi thứ trước mắt.Với một ý niệm tất sát mà xông về phía trước.Trong Tam Giới không ngừng vang vọng tiếng hô.Chiến!

Chiến!

Chiến!

Chương 239

Sát!

Sát!

Sát!

Một thế lực hùng mạnh, trận chiến chưa từng có trong thiên cổ, hướng thẳng về phía trước.

Nhưng Tử Tiêu đạo nhân đứng trước mặt lại không hề hoảng loạn, thậm chí trên mặt còn mang theo một nụ cười khó hiểu.

Bản thể của Hoa Dịch, người đi đầu, dưới sự thúc đẩy năng lượng của Tứ Thần Trận, khí thế ngày càng mạnh mẽ, không gian quanh thân thể anh ta đổ sụp với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Ngay sau đó, một luồng bạch quang khổng lồ như mặt trời sơ sinh, ngày càng lớn, càng mạnh, đẩy ra hết những âm u trong lòng các thần Thiên đình trước đó bị Tử Tiêu ảnh hưởng.

Đó là một đòn siêu cường mà chư thần tập hợp sức mạnh, thông qua bản thể Hoa Dịch, sử dụng Thượng Thương Kiếp Quang và Luân Hồi Chi Thuật kết hợp mà đánh ra.

Một đòn này bao hàm quá nhiều, chạm đến giai đoạn nhân quả, không gian, thời gian đều bị phong tỏa, dù là Hỗn Nguyên Thánh Nhân Hoa Dịch tự hỏi, cũng không thể đỡ nổi một chiêu này.

Không biết có thể đánh cho Tử Tiêu ra nông nỗi nào đây!

"Ối trời ơi, Nhân Hoàng quả nhiên là một kỳ tài, chiêu thức kiểu gì cũng nghĩ ra được, trước đây ta không hề hay biết Thiên đình lại mạnh mẽ đến vậy!" "Bản thể chưa trở về, xem ra ta phải cố gắng giải quyết

gọn ghẽ trước khi bản thể nhập nhất, nếu để bản thể hợp nhất, không biết sẽ náo loạn đến mức nào đây.” Tử Tiêu nói đoạn, lại phất phất trần, một hắc động siêu lớn xuất hiện trong không gian, nhanh chóng hút lấy bạch quang.

Nhưng vẫn có một ít bạch quang thoát ra, rơi xuống nhân gian.

Đêm đó, cả Hồng hoang đại địa đen kịt như đón ánh thái dương rạng đông, trong khoảnh khắc, toàn bộ đại địa bị bạch quang bao phủ.

Ánh sáng trắng chói lòa như mặt trời trước bình minh đen tối.

Nhưng luồng bạch quang đó lại khiến lòng các lão tổ vạn tộc đang ngủ say cảm thấy như bị cứa máu.

Bởi vì họ có thể nhìn ra rằng luồng bạch quang đó đến từ Thiên Ngoại Thiên, thế lực hùng mạnh nhất trên Hồng hoang đại địa.

Việc Thiên Đẩu bị phá vỡ cho thấy cuộc đại chiến ở trên đó thảm khốc đến nhường nào, không biết ai có thể khiến Thiên đình rơi vào tình cảnh này.

Họ lo lắng liệu các hậu duệ Kỳ Lân Tử Phủ trong tộc đã đi Thiên đình có thể trở về an toàn sau cuộc đại chiến này không.

Từng luồng bạch quang từ Cửu Thiên rơi xuống, kéo theo nỗi lòng của vạn tộc.

Họ mong rằng Nhân Hoàng đã dẫn dắt Nhân tộc trở thành thủ lĩnh vạn tộc, nay là Ngọc Hoàng Đại Đế, vẫn sẽ mạnh mẽ như trong ký ức, sớm kết thúc cuộc đại chiến khiến chúng sinh Hồng hoang bất an này.

Chư thần chứng kiến cảnh này cũng không hối tiếc, tiếp đó lại dùng vạn đạo pháp tắc khác nhau đánh về phía Tử Tiêu.

Thập Nhị Tổ Vu, hóa thân của Bàn Cổ, cầm một thanh Khai Thiên

Thần Phủ chém tới, khiến thời gian quay ngược, tinh thần vỡ nát.

Vô số chư thần đều dùng đến tuyệt kỹ gia truyền, Tứ Trận đồng loạt xuất ra.

Thật tình mà nói, Tử Tiêu cũng không ngờ lại phải đối đầu với Thiên đình như vậy.

Dưới tình cảnh này, hắn cũng không thể lơ là, nếu không ép tiến vào hắc động thời không, cũng khó trở về.

Lúc đó chỉ thấy Tử Tiêu dùng phất trần vẽ vài nét trên không trung, ngay sau đó, các thần trong đại trận từng người một liên tiếp ngã xuống.

Hoa Dịch kinh hãi nhìn Tử Tiêu, vạn ngàn tiên thần phía sau anh, trừ Thập Nhị Tổ Vu, và Minh Hà chấp chưởng Nhân Thư, cùng Nữ Oa, Thông Thiên Thánh Nhân, thì tất cả đều mất sức chiến đấu sau đòn tấn công kỳ lạ của Tử Tiêu.

Đừng nói là đại trận, cảm giác pháp lực trong cơ thể đều bị phong cấm, ngay cả Thông Thiên cũng vậy.

Bản thể Hoa Dịch vội vàng hỏi: "Các vị ái khanh thế nào rồi?

Thông Thiên đạo hữu, ngươi có ổn không?" Mọi người đều nói với Hoa Dịch rằng pháp lực của họ không thể sử dụng được.

Chư thần đều không thể sử dụng pháp lực, Thông Thiên còn nghiêm trọng hơn, cảm thấy đạo quả Thánh Nhân trong cơ thể sắp rời đi, khí tức trở nên suy yếu, tu vi cũng nhanh chóng hạ xuống.

Nhưng vì sao Tam Thi, Nữ Oa và Minh Hà lại vô sự?

Tử Tiêu cũng thấy kỳ lạ.

Bởi vì những nét hắn vừa vẽ trên không không phải là vẽ bừa.

Hắn đang câu thông Thiên Đạo, câu thông Đại Đạo.

Vì từng là hóa thân của Thiên Đạo, nên hắn dễ dàng liên kết với Thiên Đạo Hồng hoang.

Mà Thông Thiên và chư thần đều là những người thành đạo nhờ công đức được Thiên Đạo ban thưởng, nên Thiên Đạo có một sự áp chế bẩm sinh đối với họ.

Thánh Nhân chưa đạt cảnh giới Dung Đạo cũng chỉ có thể bất lực chấp nhận.

Trước đây, Phong Thần Bảng rất hữu ích, cũng tạo nên thế lực Thiên đình hùng mạnh như ngày nay.

Nhưng Tử Tiêu, hóa thân của Thiên Đạo, đã câu thông Thiên Đạo để tạm thời phong cấm pháp lực và đạo tắc của chư thần Thiên đình.

Phong Thần Bảng càng là một âm mưu, những người trên bảng đều phải tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân bảng, không thể chống lại.

Vừa rồi Tử Tiêu đã lợi dụng hậu thủ trước đó trong Phong Thần Bảng, lập tức khống chế tâm trí của chư thần trong Phong Thần Bảng, khiến họ giả vờ không thể sử dụng pháp lực.

"Chỉ là hơi kỳ lạ, vì sao Nữ Oa và Minh Hà lại không bị ta khống chế!" "Cẩu tặc Tử Tiêu, ngươi đã làm gì chư thần Thiên đình của ta?" "Nhân Hoàng, mau triệu hồi bản tôn của ngươi đi, bần đạo không có nhiều kiên nhẫn để đấu với ngươi.

Nếu ngươi không đánh thắng ta, thì đừng lãng phí thời gian nữa.

Còn về bọn họ… ngươi có thể yên tâm, sau khi chết, họ đều là tâm phúc của ta, ta sẽ bồi dưỡng thật tốt." "Tử Tiêu, mau nói cho Bản hoàng biết, rốt cuộc ngươi đã làm gì, nếu không Bản hoàng thà tự bạo cũng phải đấu một trận với ngươi, đợi bản tôn trở về, ngươi cứ đợi chết đi!" "Hù dọa ta à?" Tử Tiêu lại phất một phất trần, bản thể Hoa

Dịch bị một phất trần đánh ngã xuống đất, phun ra một lượng lớn máu vàng mang theo đạo tắc trong cơ thể.

Bản thể Nhân Hoàng sau mấy trận đại chiến, và cuối cùng Tứ Trận tụ hợp trên thân, cuối cùng bị phản phệ nghiêm trọng, Long Bào Cửu Thiên Chí Tôn trên người cũng rách một mảng.

Anh ta không thể chịu thêm một trận đại chiến nào nữa, còn hai thi vì thực lực yếu hơn, thần sắc tràn đầy vết thương Đại Đạo, khó lòng lành lại, không ngừng chảy máu vàng.

Chương 240

Nữ Oa thực ra vì sau này Hoa Dịch đã dùng đại pháp lực giúp nàng thoát khỏi thân phận Thiện Thi trước kia, giờ đây là một Nữ Oa hoàn toàn mới, không có nhân quả với Thiên Đạo Hồng hoang, nhưng hiện tại cũng bị Tử Tiêu làm cho thân bạch y nhuốm máu, như một cảnh tượng tuyệt mỹ nằm đó.

Minh Hà mấy năm nay cai quản Địa Phủ, hồn phách vạn tộc đều qua tay nàng, công chính liêm minh, vạn quỷ đều bái phục, trên người có một luồng Kim quang công đức dày đặc bảo vệ xung quanh.

Sinh Tử Bộ và Phán Quan Bút dưới đòn tấn công Đại Đạo của Tử Tiêu cũng vẫn kiên cố bất diệt.

Vì vậy, sau mấy trận đại chiến, Minh Hà là người bị thương nhẹ nhất, nhưng cũng không thể tham gia vào trận chiến chính nữa.

Đến đây, chư thần Thiên đình đều bại trận.

May mắn là Tử Tiêu muốn làm Tam giới chi chủ, nên mới không ra tay sát hại, nếu không hôm nay đã là "Hoàng Hôn Chư Thần" rồi.

Từ Thiên Ngoại Thiên truyền đến từng tiếng hô, mang theo ý chí chiến đấu bất khuất vang vọng khắp nhân gian giới: "Chiến, chiến, chiến!

Sát, sát, sát!" Mỗi câu, mỗi chữ đều tràn đầy ý bi phẫn, kể từ khi Thiên đình thành lập, bao giờ từng chịu nhục nhã như vậy.

Cả Hồng hoang vũ trụ dường như cũng cảm đồng thân thụ, một đám mây đen khổng lồ, che kín Tam giới Lục đạo, bầu trời đổ một trận mưa máu đỏ rực.

Vạn tộc đồng khóc, chư thiên tinh thần đều trở nên u ám không

ánh sáng.

Ngay lúc đó, một đại năng giả vừa truyền cảnh tượng Thiên Ngoại Thiên xuống nhân gian, liền bị một luồng kim quang chém giết giữa không trung, hóa thành huyết vụ.

Mọi người đều biết, Tử Tiêu đạo nhân không vui, mưa máu trên trời là do vết thương của các tiên chúng Thiên đình trải qua sinh tử đại chiến mà rơi xuống, nhưng vì quá nhiều, ngay cả bầu trời cũng bị nhuộm thành một màu huyết hồng.

Bầu trời đỏ máu, không ngừng có thi thể chư thần từ Thiên Ngoại Thiên rơi xuống.

"Ta là Chính Pháp Lôi Thần Thiên đình!

Hôm nay vì Thiên đình mà chiến, vì Thiên đình mà chết!" "Ta là Tư Pháp Thiên Thần Thiên đình, hôm nay vì bảo vệ Thiên đình mà chiến tử, ta đi trước đây!" "Ta là Tam Đàn Hải Hội Đại Thần Na Tra, hôm nay vì Thiên đình mà chiến, nguyện vì Thiên đình mà chết!" "…… Chúng sinh đừng sợ, chúng ta đi trước, Thiên Đế chưa về!" Những tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Tam giới, chư thần Thiên đình đang tuyên thệ.

Từng lời nói được thốt ra bằng máu và lệ an ủi Hồng hoang đại địa, an ủi vạn tộc Hồng hoang: "Đừng sợ, Thiên Đế sẽ trở về, đến lúc đó mọi tội ác sẽ chấm dứt!" Ngày đó, trời xanh cũng đổ lệ, máu chảy không ngừng.

Vạn dân nhân gian đi đón những anh hùng Thiên đình đã hy sinh, nhưng mỗi chiến thần rơi xuống cuối cùng đều chọn tự bạo, để chút tinh khí cuối cùng xông thẳng lên Thiên giới, anh hồn bất khuất chưa bao giờ chết.

Chứng kiến cảnh này, vạn tộc Hồng hoang nào ai không khóc,

không rơi lệ.

Từng tiếng lặp đi lặp lại một cái tên: "Nhân Hoàng, ngài ở đâu?

Nhân Hoàng, ngài có nhớ con dân vạn tộc không?

Bệ hạ Nhân Hoàng, mau trở về đi, Thiên đình đã bại, chư thần vẫn lạc, ngài đang đợi gì, ngài ở đâu?" Từng tiếng nói bất lực như vậy vang vọng khắp Tam giới Lục đạo trên Hồng hoang đại địa.

Chư thần Thiên đình đang nghe thấy tiếng kêu gào của vạn dân nhân gian.

Quân linh những chiến sĩ bất khuất, đã rơi những giọt lệ mà vạn năm qua chưa từng có.

"Chiến đấu như vậy, cũng là vì Hồng hoang đại địa, nếu được hiểu và ủng hộ, chết thì có sá gì!" Nhìn thấy một nhóm lớn, biết được Tử Tiêu đã khống chế Phong Thần Bảng, những Chuẩn Thánh mạnh nhất Tam giới Lục đạo này không chịu sự kiểm soát của người khác.

Lần lượt đều chọn tự bạo để bày tỏ ý chí chiến đấu của mình, trước khi chết đều nói: "Chúng ta đi trước đây!

Thiên Đế, mau trở về!" Tràn đầy hy vọng, họ tin rằng Thiên Đế bách chiến bách thắng, sau khi trở về nhất định có thể đánh bại đạo nhân kia, khiến thiên địa trở lại thái bình.

Ngày đó, toàn bộ nhân gian đều hô vang: "Nhân Hoàng trở về!" Toàn bộ Thiên Ngoại Thiên đều hô vang: "Thiên Đế trở về!" Những tiểu thế giới vô danh kia cũng đều hô vang: "Độ Kiếp Thiên Tôn bao giờ trở về!" Trong Cửu U, vạn ngàn hồn quỷ cũng đều hô vang: "Ngọc Hoàng Đại Đế trở về!" Thiên Địa Nhân Tam giới Lục đạo, chúng sinh bi thương khóc lóc, trời xanh cũng như bị cảm động.

"Vì Thiên Đế, vạn tử bất từ!

Vì Hồng hoang, huyết chiến đến chết!" Trước khi chết, những chư thần Thiên đình này đều dùng cái chết để khích lệ chúng sinh, trong đó có con của tộc nào đó, có cha của tộc nào đó, đều tử chiến ở đó.

Trời đất tối sầm, nhật nguyệt vô quang, chỉ thấy trên bầu trời từng đạo pháo hoa vàng rực rỡ nổ tung trong không trung.

"Thật đáng sợ!" Ngày đó, trong ghi chép hậu thế, được gọi là ngày đen tối nhất Hồng hoang, Thiên Đế không hiển lộ, trọng thần vẫn lạc, được ghi là "Thiên kiếp Tử Tiêu".

Dưới sự tự bạo liên tục của chư thần, chư thần Thiên đình đều bị bầu không khí đó cuốn đi, từ việc từng người tự bạo, chuyển thành mấy người một nhóm, liên hợp tự bạo.

Mỗi lần tự bạo, đều có một chiến hồn bất khuất, vang vọng khắp Tam giới Lục đạo giữa thiên địa.

Chứng kiến cảnh này, Tử Tiêu thật tình cũng hơi cay mắt, dù sao hắn vừa thành Đại Đạo, và liên kết với Thiên Đạo Hồng hoang, có cảm xúc.

Nhưng hành vi như vậy lại khiến hắn tức giận!

"Ta là Thiên Đạo, vạn vật Hồng hoang nào mà không trưởng thành và mạnh mẽ dưới quy tắc của ta?

Không có Thiên kiếp tôi luyện của ta?

Không có ta giáo hóa chúng sinh, làm sao Hồng hoang khởi đầu mấy kỷ nguyên?

Không có dấu ấn của ta, Hoa Dịch làm sao có thể trọng khởi Thiên đình, trọng tu luân hồi?" Vì vậy, sau khi trở thành Đại Đạo Chí Tôn, hắn vẫn không quên, cho rằng lúc đó mình còn yếu kém, bất đắc dĩ mới để Hoa Dịch làm Tam giới chi chủ.

Nhưng bất cứ thứ gì trong Tam giới Lục đạo Hồng hoang đều nên có một phần công đức.

Vậy mà giờ đây, Hồng hoang đại địa lại coi hắn như yêu ma, chư thần Thiên đình thà tự bạo cũng phải huyết chiến đến cùng, cũng phải triệu hồi về Nhân Hoàng kẻ được lợi đó.

"Tất cả đều không công bằng, ta mới là Tam giới chi chủ thật sự, họ đều là con dân của ta, không nên căm ghét ta như vậy!

Mau dừng lại, ta là hóa thân của Thiên Đạo, không có ta, làm sao có quả vị Chuẩn Thánh Đại La?

Không có ta, làm sao có vị trí Thiên Thần?

Không có ta, Hồng hoang đại địa làm sao có được vẻ huy hoàng ngày nay?" Nhưng ai ngờ, khi biết vị đạo tổ này là hóa thân của 'tặc lão thiên' ngăn cản tu tiên, chư thiên vạn thần lại càng điên cuồng hơn.

Có rất nhiều lão binh hô lên: "A, nếu không phải ngươi, nhị đệ của ta sẽ không chết khi độ kiếp!

Nếu không phải ngươi, thượng cổ đại tộc của ta sẽ không chỉ còn lại một mình ta!

Chương 241

Nếu không phải ngươi, hôm nay ta ở Thiên đình có thể tu luyện tốt đẹp!" Ai ngờ những thiên binh thiên tướng này lại càng phản công dữ dội hơn.

Tử Tiêu cũng ngỡ ngàng, sau đó nổi giận: "Là các ngươi ép ta, vốn dĩ ta thấy các ngươi tu hành không dễ dàng, đúng lúc bần đạo sau này quản lý Tam giới cũng cần nhân thủ.

Vì đã không biết tốt xấu, vậy Bản tọa sẽ tiêu diệt tất cả, rồi đề bạt một nhóm người khác là được!" Trong thời gian này, các Thánh nhân Hồng hoang cũng lợi dụng Sinh Tử Bộ để tra ra tung tích của Hoa Dịch, cảnh tượng cho thấy chỉ có Thiên Đế mới có thể chống lại Tử Tiêu.

Nhưng Minh Hà lật Sinh Tử Bộ, phát hiện một điều kỳ lạ, trước đây các hóa thân của Thiên Đế luân hồi chuyển sinh trong Tam giới Lục đạo đều không có hồn linh, Hắc Bạch Vô Thường cũng đến điều tra nhưng không thể câu được hồn linh.

Chúng Thánh bất lực không có cách nào.

Nhìn chư thần Thiên đình từng người một ngã xuống, họ cũng cảm thấy có lỗi với vạn tộc Hồng hoang, có lỗi với sự tin tưởng của Thiên Đế.

Cuối cùng, họ tập trung toàn bộ sức mạnh vào bản thể Nhân Hoàng, mang theo Lục Đỉnh tàn phá xông về phía trước, ý đồ đồng quy vu tận với Tử Tiêu.

Lục Đỉnh rung chuyển dữ dội trong không gian, một đạo lực lượng pháp tắc mộc mạc không hoa mỹ xông thẳng về phía Tử Tiêu, thậm chí khiến Tử Tiêu cảm thấy mối đe dọa tử vong.

Hắn kinh ngạc nói: "Đây là linh bảo cấp thời gian nào, làm sao lại có thể làm ta bị thương?" Hắn phất phất phất trần, chúng Thánh thoát khỏi trạng thái hợp thể, Lục Đỉnh cũng rơi xuống đất.

Lực lượng tín ngưỡng tụ tập trong đỉnh chảy xuống nhân gian giới, chảy vào Tam giới Lục đạo.

"Đáng tiếc thật, không sớm phát hiện, Nhân Hoàng đã thu thập được nhiều lực lượng tín ngưỡng đến vậy!" Thực ra chỉ có Hoa Dịch không biết tại sao mình không thể chủ động hấp thu lực lượng tín ngưỡng.

Đối với Tử Tiêu, đây là một bổ phẩm tốt nhất.

Nhưng khi Tử Tiêu cố gắng hấp thu, do lượng lớn dẫn đến biến chất, từ ánh sáng tín ngưỡng màu trắng dưới tác dụng của Lục Đỉnh ngưng tụ thành Tín Ngưỡng Chi Nguyên mang khí tức thần thánh, thì… chỉ thấy trên Thiên đình không biết từ lúc nào đã có đủ một ngàn bảy trăm năm mươi đạo hồn linh.

Có người mặc đạo bào.

Có người mặc phục sức hoa lệ.

Có người ăn mặc rách rưới.

Có người dung mạo đáng sợ.

Có người tay cầm Thiên Qua.

Có người già nua nhưng ánh mắt tinh quang lấp lánh.

Một ngàn bảy trăm năm mươi hồn linh khác nhau đã lặng lẽ xuất hiện giữa Thiên đình, mà Tử Tiêu, Đại Đạo Chí Tôn, lại không hề phát giác!

"Ai?

Vì sao Bản tọa không nhìn thấu?!" Chỉ thấy những thần hồn Thiên

Đạo đó đều khác nhau, trang phục khác biệt, thần thái không đồng nhất.

"Ta là Độ Kiếp Thiên Tôn, được chư thần Thiên giới triệu hồi!" "Ta là XXXXX, vì tiếng kêu gào của vạn dân mà đến!" "Ta là Long Quốc Thái Tử, được quốc dân phó thác mà đến!" "Ta là Bàn Sơn Đạo Nhân, được Thiên Đạo chỉ dẫn đến đây!" "Ta là Địa Tạng Vương, hôm nay thay vạn ngàn hồn linh Địa Phủ trừng trị ngươi!" "Ta là……" "Các vị đạo hữu, hôm nay chúng ta cùng nhau giết chết tên tặc này, trả lại Hồng hoang một mảnh càn khôn trong sáng!" "Ha ha, dựa vào các ngươi sao?" Nhìn một đám hồn linh tu vi cao nhất không quá Đại La, thậm chí có cả phàm nhân.

Tử Tiêu cười lớn một cách khoa trương: "Ha ha ha, được thôi, hôm nay ta sẽ dùng sát lục để chính danh, cho các ngươi biết ai mới là chủ tể thật sự của thiên địa này!

Hôm nay ta muốn chúng sinh vĩnh viễn ghi nhớ một ngày, thuận ta thì vượng, nghịch ta thì vong!" Nói đoạn, hắn phất phất phất trần về phía trước, không ngoài dự liệu, mấy ngàn hồn linh Thiên Đạo đứng chắn phía trước quả nhiên không có sức phản kháng, lập tức tất cả hóa thành hư vô.

Chư thần Thiên đình cũng bi thống không thôi, mặc dù không biết mấy ngàn vị hồn linh này từ đâu đến, thực lực cũng không mạnh mẽ, nhưng thân ảnh kề vai chiến đấu với Thiên đình, dũng cảm hy sinh đáng để chư thần ghi nhớ.

Nhiều Thánh nhân biết Thiên Đế đang chuyển thế luân hồi độ kiếp ban đầu còn kích động, vì họ nhận ra.

Những người này đều là các hóa thân của Thiên Đế nghi ngờ đang chuyển thế trong Tam giới Lục đạo.

Nhưng khi bị Tử Tiêu đánh tan trong chớp mắt.

Họ biết, "Xong rồi!

Xong rồi!

Chẳng lẽ Thiên Đế luân hồi thất bại sao?

Vì sao không hợp nhất, mạnh mẽ trở về?" Nhưng chứng kiến cảnh này, chúng Thánh không còn một chút hy vọng nào nữa.

"Ngay cả Thiên Đế cũng không đối phó được địch nhân, phải làm sao đây?" Đầu tiên Thập Nhị Tổ Vu mang theo những Chuẩn Thánh còn lại trên Phong Thần Bảng mở ra Bàn Cổ Chân Thân, sau đó chọn tự bạo.

"Thiên Đế, ngươi lừa ta!" Chỉ nghe một tiếng Hậu Thổ không ngừng vang vọng giữa thiên địa.

Tam giới Lục đạo đều đang quan tâm đến đại chiến, chứng kiến vạn ngàn hồn linh cũng bị Tử Tiêu đánh tan.

Nữ Oa, Thông Thiên Thánh Nhân cũng vẫn lạc.

Chứng kiến mấy ngàn hồn linh Thiên Đạo bị Tử Tiêu một phất trần đánh tan thì.

Thiên Địa Nhân Tam giới Lục đạo luân hồi đều đang khóc lóc, họ cũng nhận ra những thân ảnh đó đã xuất hiện khắp Tam giới, những thân ảnh đó trông có vẻ bình thường, nhưng mỗi tiểu thế giới trong Tam giới Lục đạo đều đã chứng kiến thân ảnh từng giúp đỡ họ.

Nhìn thấy một nhóm người sau khi chết ngay cả hồn linh cũng lên Thiên đình thỉnh chiến, mặc dù chiến tử, nhưng ai mà không kính nể.

Giữa thiên địa, khắp Tam giới không ngừng hô vang cái tên từng cứu giúp họ.

Khoảnh khắc đó, chỉ thấy giữa Tam giới Lục đạo đều chậm rãi bay lên một quầng sáng, quầng sáng vàng lấp lánh đó, một viên đủ để

chiếu sáng toàn bộ Hồng hoang đại địa.

Chậm rãi bay lên Thiên Ngoại Thiên, mọi người nhìn kỹ, phát hiện bên trong quầng sáng có một thần ảnh, vĩnh viễn ghi nhớ người đó.

Vạn chúng một lòng, Tam giới Lục đạo đều niệm tên các tín ngưỡng của mình, những lực lượng tín ngưỡng đó không ngừng tuôn lên trời, bay về phía quầng sáng ở Thiên Ngoại Thiên.

Khí thế của người trong quầng sáng ngày càng mạnh mẽ, chậm rãi lộ ra thân ảnh bên trong quầng sáng.

Chỉ thấy đó chính là những người vừa nãy, nhưng không gian quanh thân lại đang đổ sụp, nói cho vạn giới chúng dân biết, không sao, anh ta đang trở nên mạnh hơn.

"Chư vị đạo hữu, lúc này không tỉnh thì khi nào tỉnh?!" Chỉ thấy thân ảnh tên "Độ Kiếp Thiên Tôn" kia lớn tiếng quát.

Chương 242

Như tiếng chuông thần trống chiều vang vọng khắp Hồng hoang đại địa.

Tam giới Lục đạo đều bị tiếng đạo âm đó đánh thức.

Các hồn linh trên Thiên Ngoại Thiên đều mang theo lực lượng tín ngưỡng, lực lượng tín ngưỡng lưu lại trên thân, lấy khí hóa hình, hóa thành từng bộ Thánh khải tín ngưỡng thần thánh, chiếu sáng Hồng hoang.

Sau tiếng quát đạo âm đó, chúng sinh đều tỉnh dậy, chỉ thấy các hồn linh Thiên Đạo đồng thanh đáp: "Bái kiến bản tôn!" "Ta là Thiên Đế, đương trấn áp hết thảy địch!" Trong một tiếng nói vang vọng khắp Tam giới Lục đạo, mấy ngàn hồn linh Thiên Đạo ở Thiên Ngoại Thiên tụ tán hợp nhất, Tam Thi Thiên đình cũng dung hợp vào làm một.

Một thân ảnh uy nghiêm bá khí, khổng lồ, giơ tay nhấc chân có thể phá thủng trời xuất hiện trước mặt chúng sinh.

Có người loáng thoáng nghe thấy Thiên Đế nói: "Trẫm không lừa dối, Trẫm đã trở về!" Thiên Đế trở về, Tam giới Lục đạo cuối cùng cũng biết vị đại anh hùng từng cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh ở các thế giới kia nguyên là Thiên Đế!

Chúng linh đều quỳ bái: "Chúng con nghênh tiếp Thiên Đế trở về, xin Thiên Đế đưa Tam giới về hòa bình!" "Chúng sinh đều khổ, Bản đế hóa thân vạn ngàn, trải qua thiên kiếp, độ hóa chúng sinh, nhưng không ngờ hôm nay Tam giới lại có kiếp nạn này, Trẫm có lỗi với chúng sinh.

Trẫm đi giết tên tặc tử đó!" Thân ảnh Thiên Đế vĩ ngạn đó xông

thẳng vào Thiên đình.

Tam giới Lục đạo không ngừng hô vang: "Thiên Đế, Thiên Đế, Thiên Đế!" Lực lượng tín ngưỡng của chúng sinh không ngừng theo Hoa Dịch xông vào Thiên đình.

Lực lượng tín ngưỡng từ Lục Đỉnh cũng ngưng tụ trên thân thể, hóa thành chiến giáp, vạn pháp bất xâm.

Thiên đình Hoa Dịch, vạn linh quy nhất, trở lại Thiên đình thuở xưa.

Chư thần đều trong tiếng cười nói vui vẻ mà so tài tu luyện, chúng Thánh cũng ai làm việc nấy, Tam giới Lục đạo cũng một mảnh thái bình.

Hiện tại, Tam giới Lục đạo hỗn loạn thành một đoàn, trời khóc quỷ gào, vô số thiên binh thiên tướng đã chiến tử.

Chúng Thánh vẫn lạc, chỉ còn lại Minh Hà được Nhân Thư bảo vệ.

Ngay cả Thập Nhị Tổ Vu, những người đã giúp đỡ Hồng hoang nhiều nhất cũng đã ra đi, trong đó có Hậu Thổ, thê tử của anh.

Long Phượng Kỳ Lân cũng bị trọng thương, hai con cũng chuẩn bị chọn tự bạo, may mắn Hoa Dịch kịp thời tới, nếu không lại thêm người thân tử thương.

Thiên Hậu Doãn Nặc đang dẫn dắt các đại năng Nhân tộc làm cuộc chống cự cuối cùng.

Chứng kiến cảnh tượng này, dù là Thiên Đế, Hoa Dịch cũng rưng rưng lệ, không thể tưởng tượng được cảnh tượng trước đó thảm khốc đến nhường nào, chết chóc bao nhiêu.

"Nhân Hoàng?

Ngài bao giờ trở về?" Dù muốn thấy Nhân Hoàng giết chết Tử Tiêu, nhưng giờ thật sự thấy Nhân Hoàng trở về, trong lòng Tử Tiêu lại có chút ngượng nghịu.

Dù sao mấy ngàn năm qua, Nhân Hoàng quá lợi hại, hắn cũng phải thành Đại Đạo mới dám hành sự như vậy.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Nhân Hoàng thật sự trở về, Tử Tiêu, người đã thành Đại Đạo Chí Tôn, lại phát hiện mình không thể nhìn thấu, không thể hiểu rõ nhân quả của Nhân Hoàng.

Hơn nữa, những hồn linh Thiên Đạo trước đó thực sự quá kỳ dị, sau đó tận mắt chứng kiến thân ảnh Thiên Đạo dưới sự chỉ dẫn của một người tên là Độ Kiếp Thiên Tôn, hợp nhất thành một.

Hơn nữa lại toàn thân tràn đầy lực lượng tín ngưỡng, thậm chí ngưng khí hóa giáp, thật tình có chút hoảng sợ.

"Tử Tiêu, Bản đế niệm ngươi thành đạo không dễ, vốn dĩ muốn để ngươi chưởng quản Thiên Đạo, cũng là để quy tắc thiên địa vô tình chưởng quản Thiên Đạo.

Ai ngờ hôm nay ngươi lại phạm phải tội nghiệt như vậy.

Khiến Trẫm mất đi nhiều ái tướng đến thế, vạn lần chết cũng không đủ để tạ tội.

Quả nhiên bất kể ở đâu, lòng người là đáng sợ nhất.

Trẫm sẽ không giết ngươi, Trẫm sẽ phế bỏ toàn bộ pháp lực của ngươi, để ngươi thường xuyên trải nghiệm uy lực của mười tám tầng địa ngục.

Trẫm muốn ngươi mang theo ký ức của một phế thể không thể tu luyện mà luân hồi vạn thế, chịu đựng mọi khổ ải trần gian.

Trẫm muốn ngươi vĩnh sinh vĩnh thế đều nhớ đến Trẫm!" "Thiên

Đế, có giỏi thì một kiếm chém chết ta đi!

Ta Tử Tiêu mưu tính ngàn xưa cuối cùng đã thất bại, ta không có lời gì để nói.

Nhưng bại dưới tay ngươi, bần đạo không phục, ta chỉ muốn biết, ngươi là ai?" "Ngươi muốn biết?

Vậy thì xuống địa ngục mà tìm câu trả lời đi!" Nói đoạn, Thiên Đế phất tay áo.

Một luồng sức mạnh bao bọc Tử Tiêu đã bị phế bỏ pháp lực đi xuống Địa Phủ, giao cho Minh Hà xử lý.

Hoa Dịch ở Hồng hoang đã một vạn ba ngàn năm rồi, từ khi chưa từng có cảm giác "thuộc về nhà" với Hồng hoang đại địa như hôm nay.

Nhưng những người thân yêu nhất, những thuộc hạ trung thành nhất, trong mấy ngày qua, đã mất đi quá nhiều.

Là Thiên Đế, là chúa tể Tam giới, là Đại Đạo Chí Tôn, nhưng lại bất lực, "Không, họ phải trở về, dù không làm Thiên Đế cũng được!" Nhưng tất cả đều không có ai đáp lại.

Một mình anh ta rót đầy ly rượu này rồi ly rượu khác, trong Lăng Tiêu Bảo Điện hô hoán những linh hồn đã chết.

Trông như điên cuồng, vừa khóc vừa cười, trong mắt có những giọt lệ chảy dài.

Luân hồi lịch kiếp ngàn năm đều hy sinh để độ nhân, đời đời kiếp kiếp luân hồi chưa từng từ bỏ, cuối cùng cũng thành đạo.

Ai ngờ sau khi trở về lại có kiếp nạn lớn đến vậy đang chờ đón, cô gia quả nhân, ai mà biết được, vì sao lại phù hợp với Thiên Đế đến thế.

“Lão đại, chuyện đó không thể tránh khỏi, luân hồi vũ trụ, có bao nhiêu Đại Đế tham gia Tạo Hóa Đại Đế chẳng phải đều bại dưới dòng sông lịch sử sao?

Đừng khóc nữa, khóc nữa ta cũng bị lây khóc theo đấy!” “Ta hiểu rồi, Bản đế lịch kiếp ngàn năm, chẳng phải là để thành đạo, để sớm ngày trở về nhà sao?

Nhưng bây giờ mới phát hiện, nơi này cũng sớm đã là một gia đình khác của ta rồi.

Nhưng trải qua ngàn năm độ kiếp, bể dâu dâu bể, lại gặp phải kiếp nạn hắc ám, những người xưa kia không thể gặp lại nữa.” “Ngươi không phải người, ngươi không hiểu cảm xúc đó!” “A!

Xú lão đại, ta không hiểu rồi, đừng quên ta, ngươi nghĩ thật sự dựa vào cái công năng bíp bíp mù quáng đó mà ta đã đổi Hệ thống thành một ngàn năm một lần rút thưởng sao?

Chương 243

Ngươi nghĩ không phải ta đã rút ra "thanh đại kiếm kia" trong trận đại chiến trước sao?

Ngươi có biết không, "thanh đại kiếm kia" vốn dĩ không nên xuất hiện trên thế gian này, uy lực của nó không phải là thứ ngươi hiện tại có thể nắm giữ được." "Thôi, không có gì, Tiểu Tinh Linh, tâm trạng ta bây giờ rối bời, đừng làm phiền ta, ta sợ ta sẽ trút giận lên ngươi mất." "Xú lão đại, được rồi, vậy ta đi đây.

Ta vốn định nói cho ngươi một tin tức có thể hồi sinh, nhưng ta đi đây." "Hồi sinh?!" "Tiểu Tinh Linh, có thể hồi sinh ư?

Đúng rồi, cậu là Hệ thống, có thể đi đến vạn giới, nhất định sẽ có cách hồi sinh, mau nói cho ta biết!" "Tiểu Tinh Linh, sau này ta sẽ không mắng cậu nữa, lần này giúp ta đi." "Xú lão đại, ta không giúp, ngươi hung ta, hừ.

Ta không thèm để ý đến ngươi!" "Hệ thống Tiểu Tinh Linh, giúp ta một lần, ta hứa, ta nhất định sẽ cố gắng tu luyện hơn nữa, sớm ngày giải thoát cậu ra khỏi Hệ thống." "Được rồi, được rồi, nhìn ngươi xem kìa!" "Xú lão đại, như ngươi nói, ta hiện tại chỉ có thể giao tiếp với ngươi, bản thể không thể hóa hình được.

Với năng lực hiện tại của ta thì không thể cứu được, nên ngươi phải cố gắng tu luyện nhé, sớm ngày giải thoát ta ra, đến lúc đó sẽ cho ngươi một bất ngờ lớn!" "Ha ha ha, ta biết là không có cách nào mà, thật đáng cười khi ta đã tin ngươi.

Ta ngay cả một chút linh hồn mảnh vỡ cũng không thể nắm bắt được, cứu sao nổi!" "Tiểu Tinh Linh, đi đi!

Để ta một mình yên tĩnh." "Lão đại ngốc, không thể nghe người

khác nói hết lời sao?

Ta hiện tại không thể cứu được, nhưng ta biết có người có thể đấy!" "Thật sao?!

Bản đế dù liều cả tính mạng cũng phải cứu!" "Lão đại ngốc, không khoa trương đến thế đâu, hiện tại không thể bắt được mảnh vỡ linh hồn của những người đã chiến tử, nhưng ngươi quên rồi sao?

Vạn vật trên đời đều do vật chất hóa thành, dưới một trật tự sắp xếp nhất định, một sinh vật, trên thì Thiên thần, dưới thì cỏ cây, tất cả đều phù hợp với đạo lý này.

Cao quý là Thiên Đế, mang theo đại pháp lực, nhưng tích huyết trọng sinh, lấy khí hóa hình, chẳng phải cũng là mượn những dấu vết cấu trúc lưu lại giữa thiên địa sao?

Vì vậy, hiện tại ngươi không tìm được hồn linh của họ, thậm chí như Thập Nhị Tổ Vu, không có linh hồn.

Nhưng họ cũng là một phần của vũ trụ này mà!

Nếu ngươi có thể ghi lại dữ liệu cấu trúc hình thành của họ, về lý thuyết thì có thể hồi sinh họ trong không gian vô hạn thuộc về vũ trụ này đấy!" "Kiểu thao tác này, Tiểu Tinh Linh, cậu tốt nghiệp trường nào vậy?" "Ta tự chư thiên vạn giới hệ thống, ta đáng yêu nhất, ta giỏi nhất!" "Vậy Tiểu Tinh Linh, ta nên đi tìm dữ liệu cấu trúc ở đâu đây, hiện tại họ đều không còn, Bản đế trong tình huống không có vật tham chiếu cũng không thể tìm ra được!" "Lão đại ngốc, ngươi không phải từ thế kỷ hai mươi mốt sao?

Con người ở thế giới đó tuy không tu trường sinh, nhưng lại là nơi thông minh nhất mà ta thấy trong chư thiên vạn giới, họ có thể tạo ra những thứ có khả năng vô hạn trong một sức sống nhỏ bé hữu hạn.

Ta nghe nói ưu điểm lớn nhất của họ là sáng tạo và sử dụng công

cụ.

Vậy trong thế giới Hồng hoang của chúng ta, nói về sáng tạo ai là người lợi hại nhất?" "Sáng tạo?

Đương nhiên là Tử Tiêu rồi, dù sao hắn cũng được sự công nhận của Sáng Tạo Đại Đạo, chết tiệt, nhưng pháp lực của hắn đã bị ta phế bỏ, Đại Đạo cũng đã rời đi, dù có thể, hắn cũng sẽ không giúp ta đâu." "Vậy thì được rồi, nhưng có một cách, đó là Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Hồng hoang đại địa này thực ra đã được Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp thiết lập sẵn lộ trình, tuy sau này vì ngươi mà đi chệch một chút.

Nhưng không thể phủ nhận, đó chính là Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, ghi lại tất cả mọi chuyện của đại địa này, từ khi khai thiên đến nay, mỗi sinh vật xuất hiện trong thiên địa, mỗi sự việc, đều có dấu vết của nó trên đó." Nghe xong, Hoa Dịch dùng bàn tay đã tôi luyện vạn năm của mình, vỗ mạnh vào đầu mình, "Đầu mình lớn vậy mà sao mình không nghĩ ra chứ!" Anh không khỏi bật cười sảng khoái.

"Ta hiểu rồi, ta muốn cứu tất cả họ trở về!" Lời nói bá khí vang vọng khắp Tam giới Lục đạo.

"Chẳng lẽ Thiên Đế đã có cách rồi?!" Chúng thần.

Chỉ thấy từ Lăng Tiêu Bảo Điện nơi Thiên Đế đang ở, một luồng kim quang phóng ra, nhanh chóng bay về phía ngoài Thiên đình.

Anh muốn đi tìm Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, trước đó đã lục soát người Tử Tiêu, ngoài một cái phất trần cũ nát đã biến thành pháp bảo Đại Đạo thì không còn gì nữa, đồ không dùng được thì trực tiếp vứt sang một bên.

Lúc đó cũng không chú ý đến việc tìm Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, bây giờ, anh muốn đến Tử Tiêu Cung ở Tam Thập Tam Thiên ngoài để 'dọn dẹp' nhà Tử Tiêu lão gia.

Bên ngoài Tử Tiêu Cung, Thiên Đế Hoa Dịch nhìn cung điện chỉ tồn tại nhỏ bé trong Hồng hoang này.

Bên ngoài nhìn không lớn, nhưng thực tế thế giới bên trong có thể mở rộng đến ức vạn dặm, xung quanh cung điện có một vòng khí hỗn độn bao phủ, toàn bộ bên trong cung điện cũng tràn đầy ba động pháp tắc.

Sau khi tiến vào bên trong, anh phát huy nguyên tắc xuất sắc của Thiên Đế khi đi chinh phạt, "thốn thảo bất sinh" (không còn một ngọn cỏ).

Từ nội điện đến ngoại điện bị lật tung hết, ngay cả bồ đoàn tọa thiền, giường nằm của Tử Tiêu cũng bị dọn đi, cuối cùng anh đã tìm thấy Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp.

Tiểu Tinh Linh Hệ thống nhìn cảnh Thiên Đế như vậy cũng che mắt lại, "Ta không quen hắn, thật là mất mặt quá đi!" Trước khi rời đi, Hoa Dịch đột nhiên quay người nhìn Tử Tiêu Cung một cái!

Khóe miệng lộ ra một nụ cười dâm đãng.

"Lão đại!

Không lẽ ngay cả cái này cũng muốn dọn đi sao?" Hoa Dịch không trả lời Tiểu Tinh Linh, lặng lẽ dùng đại pháp lực, thu đi Tử Tiêu Cung.

"…… Thiên Đế cướp bóc, mang đi tất cả!" Tiểu Tinh Linh với vẻ mặt ngơ ngác và nội tâm cạn lời, "Đường đường là một Hệ thống tinh linh chư thiên vạn giới, đi đến giới nào chẳng cướp nhân vật mạnh nhất, cướp pháp bảo mạnh nhất!

Nhưng lão đại của mình thì cái gì cũng cướp!" Chính là đang miệt thị Hoa Dịch đây.

Chỉ thấy Hoa Dịch sau khi thu xong Tử Tiêu Cung lại quay đầu

lại, ánh mắt uy nghiêm vô cùng của Thiên Đế nhìn về phía những khí hỗn độn xung quanh.

Đúng vậy, không sai, vị Thiên Đế bệ hạ Tam giới chi chủ này lại nhìn trúng "tường rào bảo vệ" của người ta.

Anh dùng Lục Đỉnh thu hết khí hỗn độn không còn gì cả, miệng lẩm bẩm nhỏ giọng: "Tiểu Tinh Linh, không làm chủ gia đình không biết gạo củi đắt đỏ đâu!

Trận đại chiến lần này, chư thần Thiên đình của ta tử thương vô số, truy nguyên lại là thực lực không đủ a!

Bản đế hôm nay mang Tử Tiêu Cung về cho chư thần làm nơi ngộ đạo, Bản đế bây giờ muốn khai đàn giảng đạo.

Còn về khí hỗn độn thì, Bản đế cảm thấy Thiên đình của ta cũng nên có một chút, không thể để nhân gian giới nhìn thấy rõ ràng, cũng là để duy trì uy nghiêm của Thiên đình mà." "Ta tin ngươi mới là quỷ ấy, thấy cái gì cũng muốn!" Tiểu Tinh Linh khinh bỉ nói.

Ngày đó, chỉ thấy sau khi Thiên Đế rời đi, đạo trường vốn hùng vĩ của Đạo Tổ, biến thành một mảnh hư vô.

"Thật là yếu ớt và đáng sợ quá đi!" Hậu nhân kết luận, chọc ai thì chọc, đừng chọc Thiên Đế, thật sự quá đáng sợ.

Khi Thiên Đế Hoa Dịch mang Tử Tiêu Cung về Thiên đình, anh đặt Tử Tiêu Cung bên ngoài cổng Thiên đình, lại thả khí hỗn độn ra, bố trí ở nơi giao nhau giữa Thiên đình và nhân gian giới.

Anh nói với chư thần: "Đây là Tử Tiêu Cung, là nơi Thiên Đạo Hồng Quân thường niên ngộ đạo, bên trong có càn khôn.

Khi các ngươi ngộ ra điều gì trên tường thành có vết chiến tích, có thể lập tức tiến vào Tử Tiêu Cung.

Chương 244

Bản đế đã đặt một chiếc lá Thần Thụ Ngộ Đạo từ Cửu Thiên vào trong đó, các ngươi phải siêng năng tu luyện, đừng để bi kịch lần trước tái diễn." "Tuân lệnh Bệ hạ!" Kể từ trận đại chiến lần trước, chư thần Thiên đình đều nén một nỗi uất ức.

Họ đều đang điên cuồng tu luyện, cũng sợ không thể bảo vệ người thân của mình.

Sau khi căn dặn xong, Hoa Dịch lại đi vào Lăng Tiêu Bảo Điện, lấy ra Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, nó trông như một tinh bàn, chất liệu đen cổ kính không hoa mỹ, toát ra khí tức cửu viễn.

Trên đó khắc họa vũ trụ tinh thần, biểu trưng cho sự khác biệt.

Trong những vũ trụ tinh thần nhìn không thấy hết đó, khi Hoa Dịch dùng tâm để nhìn, dường như đối diện cũng có một người đang nhìn anh, khiến Hoa Dịch vội vàng thu hồi ánh mắt.

"Những vũ trụ tinh thần đó cũng thật sự tồn tại sao?

Ánh mắt vừa nãy ta cảm nhận được là của ai, thực lực mạnh quá!" ("Khi ngươi nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào ngươi!") "Được rồi, bây giờ không thể chọc vào, cứ đợi mà xem." Nhiệm vụ quan trọng nhất hiện tại là cứu sống chư thần, anh câu thông với Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, phát hiện Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp như một máy tính cỡ lớn.

Bên trong ghi lại tất cả mọi thứ của Hồng hoang từ khi Bàn Cổ khai thiên đến nay, mỗi khoảnh khắc xảy ra đều được ghi lại.

Bất cứ điều gì sắp xảy ra ở thiên địa này, và bất cứ sinh vật nào không siêu việt Dung Đạo đều có thể tìm thấy dấu vết trên Tạo Hóa

Ngọc Vũ Điệp.

Hoa Dịch phát hiện thứ này có một chức năng tự động điều chỉnh.

Khi một sự việc xảy ra đồng thời sẽ đưa ra phán đoán tập trung, sau đó căn cứ vào sự thật mà ghi chép, nhưng nói chung ít khi sai sót.

Còn về tất cả mọi thứ trước khi thành Đại Đạo cũng được ghi chép rõ ràng.

Anh đã xem những chuyện trước đây không biết.

Anh đã tìm thấy dữ liệu thông tin của các thần và tổ vu đã chết, điều động và sử dụng quy tắc Đại Đạo trong Hồng hoang để xây dựng mô hình.

Nhưng anh phát hiện những hồn linh được cấu trúc từ dữ liệu này, thực sự rất giống với chư thần đã chiến tử, thậm chí Nữ Oa, Thông Thiên... cũng được tìm thấy.

Chỉ là không có đạo thể chống đỡ, chỉ có cấu trúc dữ liệu cũng không thể duy trì, vừa mới tạo xong bên này, bên kia lại sụp đổ.

Chứng kiến cảnh này, Hoa Dịch đau khổ, sau đó anh nhớ đến việc Nữ Oa tạo người, đã mượn đạo thể của mình làm tiêu chuẩn, lại dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng cộng thêm Tam Quang Thần Thủy mới tạo ra Nhân tộc tiên thiên.

Bây giờ chỉ dựa vào dữ liệu cấu trúc được ghi trên Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp để tạo thần tạo thánh!

Thực sự có chút khó khăn, nhưng vì đã biết con đường phải đi, Hoa Dịch cũng không vội.

Bây giờ điều quan trọng là tìm cho chư thần một tái thể vững chắc.

Anh đã thử thiên tài địa bảo, các loại chí bảo, nhưng đều cảm thấy

thiếu chút gì đó, không có linh khí.

Mãi đến một ngày, khi Hoa Dịch đang tu luyện bằng lực lượng tín ngưỡng trong Lục Đỉnh thì đột nhiên giác ngộ.

"Trên thế gian này có thứ linh tính hơn, thích hợp làm đạo thể hơn lực lượng tín ngưỡng a!" Cuối cùng anh đã hiểu, phải dùng Lục Đỉnh làm vật chứa, lấy lực lượng tín ngưỡng làm tái thể, dữ liệu của Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp làm cấu trúc, lợi dụng pháp tắc Đại Đạo ban cho một thần thể gần gũi hơn với Đại Đạo.

Ngay lập tức, chư thần nhìn thấy Lăng Tiêu Bảo Điện tràn ngập ánh sáng, dường như nghe thấy tiếng đạo âm phát ra từ sự va chạm giữa đạo và đạo.

Một luồng ánh sáng hy vọng tràn đầy sắc màu sinh mệnh từ trời giáng xuống.

Trong cõi minh minh, Đại Đạo đều tụ tập trên không Lăng Tiêu Bảo Điện, luồng sáng xanh lục đậm đặc đó trực xung vân tiêu, chư thần không biết Thiên Đế đang triệu hoán những chiến hồn đã khuất.

Dưới sự thử nghiệm không ngừng của Hoa Dịch, cuối cùng anh đã nắm giữ mật mã sinh mệnh thần bí.

Bây giờ chỉ cần có dấu vết của sinh vật trong vũ trụ, có thể dựa vào dữ liệu cấu trúc để hồi sinh bất kỳ sinh vật nào.

Đương nhiên tiền đề là thực lực không vượt quá bản thân hiện tại và phạm vi vũ trụ hiện tại.

Sau khi nắm giữ thuần thục đạo pháp này, Hoa Dịch đặt tên là "Thiên Đế Mệnh Thuật", và bắt đầu, đầu tiên là khôi phục chư thần trên Phong Thần Bảng, trải qua sự tẩy rửa và tái tổ chức của lực lượng tín ngưỡng, Lục Đỉnh và lực lượng Đại Đạo của anh.

Tuy là thân Chuẩn Thánh, nhưng thực lực đủ để đối phó một

Thánh Nhân bình thường.

Thông Thiên, Nữ Oa đã tốn rất nhiều công sức để được quán thâu quy tắc sức mạnh Đại Đạo, một cửu đột phá Dung Đạo Cảnh.

Một số thiên binh thiên tướng cũng được tăng lên một cấp độ tương ứng.

Đáng sợ nhất là Thập Nhị Tổ Vu, vốn dĩ là Tổ Vu chi thể, chủ tu thể, không tu Nguyên Thần, hiện tại dưới sự giúp đỡ của Hoa Dịch, cũng có thể tu luyện Nguyên Thần.

Hoa Dịch càng lợi dụng lực lượng Đại Đạo mạnh mẽ, cưỡng ép đưa Thập Nhị Tổ Vu lên vị trí Thánh Nhân.

Giữa Tam Giới Lục Đạo, cả chư thiên đều cảm nhận được rằng ở Thiên Ngoại Thiên dường như có một đại sự đang xảy ra.

Khí hỗn độn nồng đậm cũng không thể ngăn cản được sinh mệnh khí tức đáng khao khát kia.

Sau một thời gian được lục quang bao phủ, bỗng chốc, một thân ảnh vĩ ngạn xuất hiện, ngồi trên Cửu Thiên, toàn thân tỏa ra kim quang thần thánh.

Người đã nhận ra, đó là Thiên Đế, chủ nhân của Tam Giới.

Chúng sinh Tam Giới đều quỳ bái, đồng thanh hô to: "Thiên Đế uy vũ!" Lúc này, Thiên Đế trong không trung cất tiếng: "Bản đế niệm chúng thần đã hy sinh trong đại kiếp Tử Tiêu vì cứu trợ Tam Giới.

Nay Bản đế may mắn tập được Đại Đạo bí thuật, nay trẫm muốn phục sinh những chiến sĩ đã ngã xuống!" Chúng sinh cùng hô: "Thiên Đế thánh minh!" Chỉ thấy Thiên Đế sừng sững trên Cửu Thiên, lực lượng Đạo Tắc tứ tán, giữa không trung điện chớp sấm rền, tựa hồ Thiên Đế đang làm một chuyện nghịch thiên động địa, ngay cả Thiên Đạo cũng điên cuồng.

Nhưng chỉ thấy Thiên Đế quát lớn một tiếng: “Tặc lão thiên, hôm nay Bản đế muốn cứu người, mi đừng có cản trở, đừng bức ta!” “Thiên” trong cõi u minh dường như cũng e sợ Thiên Đế, bầu trời liền khôi phục thanh minh.

Thiên Đế gia trì vạn đạo, đạo pháp oanh minh, từng vị chúng thần đã tham gia đại chiến lần lượt xuất hiện trên Cửu Thiên.

Mỗi sinh linh biết Thiên Đế đã phục sinh và cường hóa thực lực của họ đều kích động vô cùng, thành kính quỳ bái dưới chân Thiên Đế.

Kế đó, Thông Thiên và Nữ Oa nhị Thánh, vốn đã đột phá Dung Đạo cảnh, cũng quỳ xuống: “Cảm tạ Thiên Đế bệ hạ!” Cuối cùng, khi Thập Nhị Tổ Vu, với nguyên thần hoàn chỉnh của Thập Nhị Tổ Vu, cảm thấy thế giới này có chút không vui.

Tất cả đều vì người đàn ông đang ngồi trên ghế Chí Tôn Cửu Long kia, người chưa từng xuất hiện lại trên thế gian này.

Chương 245

Hậu Thổ lại càng lệ rơi đầy mặt, cuối cùng nàng cũng được gặp lại Thiên Đế yêu quý nhất của mình.

Trên bầu trời, hàng chục vạn cường giả Đại La, hàng ngàn vị Đại La đỉnh cấp, cùng với hai vị Tổ Vu Thánh Nhân mới tấn thăng, và hai vị Dung Đạo cảnh nữa.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang đại địa rơi xuống mưa vàng, bên trong tràn ngập Đạo Tắc, ẩn chứa linh khí dồi dào, vô số tu luyện giả tranh nhau tắm mình trong cơn mưa này.

Bởi vì kể từ khi Thiên Đạo tử vong trong kiếp nạn Tử Tiêu, đây là lần đầu tiên Thiên Đạo tự chủ chấp hành ý chí của mình.

Nhiều Thánh giả xuất hiện như vậy, báo hiệu Hồng Hoang sẽ bước vào một thời đại Thiên Đế chân chính.

Tam Giới Lục Đạo không ai không bị chấn động bởi cảnh tượng mười hai vị Thánh đồng thời chứng đạo này.

Có người cảm thán: "Thật tiếc cho ta đã không tham gia chiến trường, nếu không ta cũng có cơ hội được Thiên Đế giáo đạo rồi!" "Nhiều Thánh Nhân cùng xuất hiện ở Hồng Hoang như vậy, thời đại Thiên Đế thật sự đã đến!" Chúng Thánh cùng xuất hiện, một thời đại vô cùng huy hoàng đã đến, vạn đạo long long minh, chấn động cổ kim và Tam Giới Lục Đạo.

Cả vũ trụ Hồng Hoang trong lúc không ai chú ý cũng lặng lẽ biến hóa, từ chỗ chỉ có Thiên Đạo pháp tắc, giờ đây dường như đã phá vỡ gông cùm, bắt đầu có Đại Đạo pháp tắc từ từ bổ sung cho thế giới này.

Khắp nơi đồng loạt ăn mừng, những vong linh đã chết cũng lần lượt sống lại dưới thủ đoạn thần kỳ của Thiên Đế.

Trải qua đại kiếp như vậy, chúng thần Thiên Đình cũng càng hiểu rõ vĩ lực của Thiên Đế, tín ngưỡng trong lòng càng kiên định.

Mục tiêu cũng trở nên rõ ràng hơn.

Hoa Dịch trong lần đại kiếp này cũng nhận ra rằng, anh đã hòa làm một với vũ trụ Hồng Hoang này rồi.

Trở về Địa Cầu chỉ còn là một nguyện vọng, mọi thứ ở Hồng Hoang mới là điều quan trọng nhất cần phấn đấu hiện tại.

Mọi thứ ở đây đều cần anh, và anh cũng cần mọi thứ ở đây, tương phụ tương thành.

Anh phải làm điều gì đó, năng giả đa lao, có bao nhiêu năng lực thì phải gánh vác bấy nhiêu trách nhiệm.

Từ khi làm Nhân Hoàng, anh đã dẫn dắt Nhân tộc đi đến tuyến đầu của thế giới Hồng Hoang.

Nhưng sau khi trở thành Thiên Đế, chủ nhân của Trời Đất, anh lại ít khi mưu cầu phúc lợi cho vạn tộc Hồng Hoang, một lòng chuyên tâm vào việc thành đạo.

Bây giờ anh đã minh ngộ ra, đây cũng là nhà mình mà!

Ngược lại, anh đã ở đây trọn vẹn mười ba ngàn năm rồi.

Mọi thứ ngày hôm nay không thể chỉ nhờ nỗ lực của một mình anh mà có được, không thể thiếu sự giúp đỡ của Hệ thống và vạn tộc Hồng Hoang.

Hoa Dịch lờ mờ nhớ lại đội quân màu đen mà anh từng thấy trên tường ngoài Thiên Đình, ngay cả Đại Đạo Chí Tôn ở hiện tại cũng vẫn còn kinh sợ!

Phía sau hư không vô tận kia rốt cuộc ẩn chứa chủng tộc như thế nào, mạnh đến cực hạn, nếu một ngày kia chúng xâm phạm Hồng Hoang, vạn tộc Hồng Hoang của ta biết lấy gì để ngăn cản thiết kỵ đó đây!

"Tôi phải nhanh chóng trưởng thành, tôi phải dẫn dắt Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ.

Chỉ có nắm giữ thực lực cường đại mới không sợ cường địch." Sau khi phục sinh chúng thần, Hoa Dịch lập tức bắt đầu giảng đạo trong Tử Tiêu Cung, cốt là để củng cố đạo quả cho họ.

Ngàn năm sau, mọi người đều đã củng cố được đạo quả, tu vi cũng ngày càng tinh tiến, mỗi người đều cực kỳ cường đại.

Trong quá trình không ngừng trở nên mạnh mẽ, trong ngàn năm này, từ Cửu U cho đến Thiên Tướng, đều có một lượng lớn thiên kiêu quật khởi.

Thánh Nhân Dung Đạo cảnh trong Thiên Đình ngoài Nữ Oa, Thông Thiên, Minh Hà ra, Thập Nhị Tổ Vu sau khi có được nguyên thần, sự tích lũy Đạo Tắc suốt ngàn vạn năm cũng bùng nổ trong ngàn năm này, tốc độ tu luyện đuổi kịp Thiên Đế năm xưa.

Số lượng Thánh Nhân cũng lên đến năm trăm vị, những vị này đều là đỉnh cấp, ngộ đạo thành Thánh trong chiến đấu, mạnh mẽ hơn Thánh Nhân sơ kỳ Hồng Hoang không biết bao nhiêu lần.

Không ngừng tích lũy, thực lực Thiên Đình tăng vọt, Tam Giới Lục Đạo cũng chìm đắm trong thời đại vạn tộc tu tiên, linh khí trong thiên địa không giảm mà còn tăng.

Tu vi Đại Đạo Chí Tôn của Hoa Dịch cũng đạt đến trung kỳ trong quá trình đại chiến và ngàn năm giảng đạo.

Anh cũng đã đốn ngộ ra Lực Chi Đại Đạo và Sinh Mệnh Đại Đạo,

trong ngàn năm này còn lĩnh ngộ được "Phân Thân Đại Đạo".

Với tu vi hiện tại, anh có thể hóa thân thành vạn vạn, một vạn tôn phân thân đều là phân thân Thiên Đế thực thụ, thực lực cơ bản không khác gì bản tôn, cũng không hề có thiết lập phản phệ ác tâm khi phân thân tử vong.

Sau khi kết thúc ngàn năm giảng đạo, Thiên Đế cáo tri mọi người: "Các ngươi thành tựu Đại Đạo, nên tìm cơ hội để bổ sung, Bản đế có một tiểu thế giới, cảnh giới Thánh Nhân đều có thể tiến vào." "Còn về cảnh giới Thánh Nhân, ngoài việc hành tẩu thế gian tu thân dưỡng tính, thì phải đi đến hư không vô tận ngoại vực để tôi luyện bản thân bằng Hỗn Độn Cương Phong, tiện thể thủ vệ biên giới Hồng Hoang.

Do Thông Thiên dẫn đội, nhưng nhớ phải thủ vệ, không được vượt quá quá nhiều phạm vi, hư không vô tận hiện tại pháp tắc không rõ ràng, thực lực của các ngươi không thể địch lại." "Tuân Thiên Đế lệnh!" Nói xong, Hoa Dịch đi đến Tam Thập Lục Thiên Cung, đã hai ngàn năm rồi anh chưa tu luyện ở Thiên Cung.

Với tu vi hiện tại, Hoa Dịch có thể nhìn thấu Thiên Cung trong màn sương mù.

Chỉ là điều kỳ lạ là anh không thể tiến vào bất kỳ điện nào trong Tam Thập Lục Thiên Cung, dùng Đại Đạo pháp lực, Thiên Cung cũng không hề nhúc nhích.

Không có pháp môn, Hoa Dịch thật sự muốn cầm đại kiếm phá cửa mà vào!

Ngàn năm giảng đạo đã xong, không biết hôm nay có thể rút thưởng không nhỉ!

"Tiểu Tinh Linh, Tiểu Tinh Linh, phát thưởng phẩm đi!" Vẻ mặt tươi cười hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Hệ thống tinh linh nhìn lão đại này cũng bất đắc dĩ: “Lão đại, cấp cái cầu gì chứ!

Lần trước cấp một thanh đại kiếm còn chưa chơi rõ, cần nhiều thế để làm gì!!” “… Tiểu Tinh Linh, lời không phải nói như vậy, thanh đại kiếm đó cấp bậc quá cao, không hiểu rõ là quá bình thường, Lục Đỉnh ta còn chưa hiểu rõ đây.

Nhưng hiểu hay không là việc của ta, cậu cứ phát thưởng phẩm là được mà.” “Được rồi được rồi, đừng nói nữa, ban đầu không nên đồng ý một ngàn năm cấp một lần thưởng, phiền muốn chết.” “Tích tắc, tích tắc, tích tắc…” “Chúc mừng ký chủ, nhận được: Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào một kiện!” “Cấp bậc: Chưa biết???

Lịch sử: Chưa biết???

Thuộc tính: Có khả năng trưởng thành, có thể tự do thi triển ‘Thế’ của thượng vị giả đối với hạ vị.

Công năng: ‘Vạn pháp bất xâm, chư pháp bất diệt’.

PS: Có thể là bộ trang bị.” “Ngạch… Tưởng là có thể rút được Đại Đạo pháp bảo, hoặc là Đại Đạo Bản Nguyên, ít nhất cũng cho tôi rút hai tiên nữ cũng được mà.

Một kiện áo bào, làm tôi cứ như Tam Giới chi chủ nghèo rớt mồng tơi vậy?” “Thế có muốn hay không?

Chương 246

Không muốn ta thu hồi đây.” “Tiểu Tinh Linh, tuy lần trước cậu giúp tôi một việc lớn, tôi đã hứa sau này không mắng cậu nữa, nhưng cũng đừng quá kiêu ngạo nhé.

Tôi muốn, tôi muốn, không lấy thì phí.

Để cậu thu hồi, cậu cũng sẽ không cho tôi thứ khác đâu.” Khi Hoa Dịch từ tay Hệ thống nhận lấy Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào, mắt anh lập tức bị hút hồn, có đâu ra long bào bá khí như vậy chứ.

Anh nóng lòng cởi bỏ chiếc hoàng bào Chí Tôn làm từ da thú thần thai tiên thiên đang mặc trên người, mặc vào kiện Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào do Hệ thống ban tặng.

Khoảnh khắc đó, long bào lại lần nữa tỏa ra thần thánh quang mang, Hoa Dịch cũng không tự chủ toát ra một loại khí thế bễ nghễ thiên hạ, tương phụ tương thành, hệ thống tinh linh nhìn thấy cũng không khỏi khen ngợi.

Hoa Dịch trong lòng kích động không rõ vì sao, khi anh cầm lấy kiện Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào, lập tức mặc vào, dường như cảm nhận được long bào phát ra một tia hỉ duyệt về phía anh.

Thật sự quá khế hợp rồi, cảm giác kiện Cửu Thiên Chí Tôn Hoàng Bào này vốn thuộc về Hoa Dịch, nay cuối cùng cũng trở về với chủ nhân.

Anh vội vàng nói: “Tiểu Tinh Linh, thật sự là bộ trang bị sao?

Những cái khác ở đâu, bây giờ đưa cho tôi, tôi đi mua kẹo cho cậu ăn.” Ở đâu ra một chút dáng vẻ Thiên Đế chứ, hoàn toàn giống một tên quái thúc thúc dùng kẹo que dụ dỗ bé gái.

Quái thúc thúc biết mua kẹo, nhưng Hoa Dịch này thì sao, lúc đầu còn chê bai, bây giờ lại đòi Hệ thống như vậy, thật là trơ trẽn đến cực điểm.

"Xú lão đại, lêu lêu lêu, nhìn xem lão đại tự sướng kìa.

Chuyện này không có gì để bàn bạc cả, hiện tại trong kho trang bị của bản hệ thống chỉ có một kiện này thôi." "Đã như vậy, tôi tạm tin cậu vậy!" "… Tạm tin?" "Xú lão đại, chết đi!" "Được rồi, tạm biệt Tiểu Tinh Linh, lần sau gặp." "Không gặp nữa, không gặp nữa, xú lão đại!" Hoa Dịch còn nghi ngờ, liệu tiểu tinh linh của hệ thống này không phải là một cô bé dễ thương chứ!

Không nhất định, hệ thống dễ thương như vậy chắc chắn là một cậu bé.

"Hahahaha, nếu hệ thống tinh linh mà biết được như vậy, có khi nào giết tôi không!" Không có ý nghĩa gì nữa, Hoa Dịch từ bỏ ý định trêu chọc tinh linh, vì còn có nơi Tam Thập Lục Cung.

Anh cẩn thận nghiên cứu nơi đây, luôn cảm thấy Thiên Đình tồn tại từ thời cổ xưa này có bí mật.

Một nơi có thể khiến quân đoàn Hắc Ám mạnh mẽ đến vậy làm đối thủ, chứng tỏ rằng trong một thời đại nào đó, Thiên Đình này cũng từng cực kỳ huy hoàng.

Quan trọng hơn, tại sao nó lại xuất hiện giữa một mảnh hỗn độn chưa khai thiên, cuối cùng lại định hình ở Hồng Hoang?

Nếu không nghiên cứu kỹ lưỡng, sẽ lầm tưởng Thiên Đình này vốn là của Hồng Hoang, nhưng thực tế không phải vậy.

Dựa trên những dấu vết trên đó, nó hẳn đã tồn tại rất lâu rồi, rốt cuộc điều gì đã gây ra trận đại chiến kia?

Chủ nhân của Thiên Đình này đã bại trận sao?

Nếu không bại trận thì lại đi đâu?

Tất cả đều là những bí ẩn chưa được giải đáp, chờ đợi Thiên Đế điều tra.

Hoa Dịch từng tu đạo ở Thất Thập Nhị Địa Cung đã phát hiện ra sự cường đại của Thiên Đình!

Thất Thập Nhị Địa Cung, mặc dù trải qua đại chiến khó có thể tưởng tượng, nhưng bên trong điện không hề bị tổn hại, ở mỗi gian địa cung đều thu được những bí thuật khác nhau, có một số thậm chí còn siêu việt cả Tạo Hóa Quyết của Bàn Cổ Đại Thần.

Đặc biệt là những bí thuật thượng cổ mang tính biểu tượng như Pháp Thiên Tượng Địa, Thiên Tru, Bất Bại Phật Chỉ, Tiên Phá, Thánh Hoàng Quyền, Trấn Thiên Phong, v.v.

Thậm chí còn có rất nhiều pháp môn sử dụng linh bảo khống vật, đối phó với tiên ma quỷ yêu đều có những pháp môn khác nhau, vừa vặn có thể khắc chế đối phương.

Trong quá trình giảng đạo ngàn năm, anh cũng bắt đầu truyền thụ cho Thiên Quân các đại thống lĩnh, sau đó lại truyền thụ cho Thiên Binh Thiên Tướng.

Hoa Dịch lúc đó thực sự đang đại luyện binh!

Anh muốn tạo ra một đội quân mạnh nhất, dưới sự dẫn dắt của Hoàng Đế này, xông lên đỉnh cao tuyệt đối của thế giới này.

Tiền đề của ngoại giao bình đẳng là cả hai bên đều có thực lực tương đương, để không còn bị khách ngoại vực hạ thấp, hoặc khi chinh phạt ngoại vực, không còn xảy ra tình huống như Tử Tiêu nữa.

Phải nhanh chóng nâng cao chúng thần Hồng Hoang, ít nhất cũng phải đưa chúng sinh Hồng Hoang và những tồn tại chưa biết đó lên một đường thẳng.

Đang suy nghĩ làm thế nào để chúng thần Hồng Hoang trở nên mạnh mẽ hơn, thì Tứ Đại Chiến Thần biên hoang vừa được phục sinh lại truyền đến tin tức không mấy tốt lành.

Một ngày nọ, khi Thiên Đế lâm triều, các Thần Tư Pháp Tam Giới Lục Đạo đều báo cáo xong tình hình các vùng đất mà mình quản hạt thì Hồng Hoang đại địa đều an lành vô sự, mọi người đều yên ổn.

Thiên Đế cũng đang chuẩn bị hạ triều để đi đến Tam Thập Lục Thiên Cung tu luyện.

Chỉ thấy Tứ Đại Chiến Thần, tức Hỗn Độn Tứ Linh Hầu, vốn dĩ phải trấn thủ biên giới Hồng Hoang, sau khi tử chiến ở Thiên Đình và được Thiên Đình phục sinh cũng đều đã bước vào cảnh giới Thánh Nhân.

Xích Khào Mã Hầu Vô Chi Kỳ, người tiên phong thủ vệ biên cảnh Tây Hoang, tiến lên báo cáo: “Bẩm Thiên Đế, hư không vô tận Tây Hoang có phát hiện trọng đại.

Có một viên Thiên Ngoại Phi Tinh tập đến, một loại hỏa diễm thần kỳ bao phủ toàn bộ hành tinh.

Nó rơi cách biên cảnh ba ngàn công lý.

Hiện tại rất nhiều chiến sĩ Thiên Đình cấp Đại La đã đi thăm dò, nhưng đa số có đi không trở về.

Mong Bệ hạ thứ tội, xin Bệ hạ nhanh chóng phái đại thần đến cứu viện.” “Vô Chi Kỳ có biết tội không?

Thần thông của ngươi thông hiểu Âm Dương, thiện về tránh tử diên sinh, biết rõ không thể chạm vào, vì sao không ngăn cản chúng chiến sĩ Thiên Đình?” “Hỏa Thần Chúc Dung, Trẫm phái ngươi cùng Vô Chi Kỳ đi xem xét lịch sử của Thiên Ngoại Phi Tinh.” Vừa sắp xếp biên cương thỏa đáng, thì chỉ thấy trong Lăng Tiêu Bảo Điện

Thiên Đình lại xông vào một người, chính là Viên Thông Đại Thánh, Thông Tý Viên Hầu có thể nắm giữ Nhật Nguyệt, thu hẹp Thiên Sơn.

"Bẩm Bệ hạ, hư không vô tận Bắc Hoang có một không gian vỡ nát, tràn ngập Đại Đạo ngân tích, thần thăm dò không động được, xin Bệ hạ trợ giúp thần." "Chuyện gì thế này?

Có người ngoài hành tinh muốn xâm chiếm Hồng Hoang sao?" "Tổ Vu Cú Mang đang ở đâu, theo Viên Thông Đại Thánh đi thăm dò một phen." "Thần lĩnh chỉ!" Sau đó Cú Mang dẫn Thông Tý Viên Hầu rời đi.

"Báo Bệ hạ, Nam Hoang có đại sự xảy ra!" Lục Nhĩ Mi Hầu tiến lên kiến.

"Kình Thiên Đại Thánh, lại có Thiên Ngoại Phi Tinh sao?" "Ngạch, Thiên Đế Bệ hạ sao lại biết được, viên phi tinh này vô cùng to lớn, bên trong có càn khôn, nhưng toàn thân bị nước bao vây, loại nước này Hồng Hoang chưa từng thấy.

Thần với lực Thánh Nhân cũng không thể chạm vào, xin Bệ hạ phái người đến giúp thần một tay." "Được rồi được rồi, Tổ Vu Cộng Công cũng đừng suốt ngày tu luyện nữa, cùng Kình Thiên đi một chuyến đi." "Thần lĩnh chỉ!" Cộng Công cũng rời đi.

"Biên hoang lại gây chuyện gì đây?

Chương 247

Đội quân Hắc Dạ mà ta ngày đêm lo lắng thì chưa đến, lại đến người ngoài hành tinh sao?" Khó mà thông suốt được, Hoa Dịch dứt khoát không nghĩ nữa, mặc kệ, trước tiên đi tu luyện đã, nếu thật sự có người ngoài hành tinh, tôi cũng phải bắt một tên về nghiên cứu nghiên cứu.

Anh đang chuẩn bị đi đến Tam Thập Lục Cung để dung luyện các loại pháp gần đây, sáng tạo ra một loại pháp môn của riêng mình.

Chẳng phải nói, chỉ có thứ thích hợp nhất mới là Đại Đạo mạnh nhất sao, công pháp cũng vậy.

Hoa Dịch trước đây đều tập Bàn Cổ Tạo Hóa Công, nhưng sau khi đột phá cảnh giới Thánh Nhân, Hỗn Nguyên cảnh, thì phía sau không còn gì có thể giúp anh nữa.

Mặc dù Tạo Hóa Thần Quyền bên trong không tệ, nhưng đó cũng chỉ thích hợp cho Hỗn Nguyên cảnh, hiện tại với thân phận Đại Đạo Chí Tôn.

Anh có thể căn cứ Đại Đạo để tiến hóa quyền pháp uy lực, nhưng cuối cùng vẫn là đạo của Bàn Cổ.

Hiện tại, Thiên Đế đã siêu việt Bàn Cổ khai thiên.

Vì vậy, anh phải tận dụng kinh nghiệm vạn năm để nghiên cứu ra pháp môn thuộc về Thiên Đế, ví dụ như Thiên Đế Phân Thân, Thiên Đế Mệnh Thuật, mới là đạo thích hợp nhất với Hoa Dịch.

Sau khi hạ triều, Hoa Dịch đang tản bộ khắp Thiên Đình, nhìn Thiên Đình dưới sự quản lý xuất sắc ngày càng trở nên tốt đẹp, chúng thần cùng nhau tu luyện luận đạo, một cảnh tượng biết bao mỹ diệu!

Lúc này, một con khỉ thân mặc kim giáp, đội mũ phượng dực, mang theo kim quang tiến đến.

"Báo Bệ hạ, Đông Hoang bên ngoài xuất hiện vật thể không rõ, vi thần dùng Hỏa Nhãn Kim Tinh cũng không nhìn thấu được, đi thăm dò lại bị khí tức bên trong đánh bật ra." Hoa Dịch không cần quay đầu cũng biết là ai.

Chính là Linh Minh Thạch Hầu Tôn Ngộ Không, vốn dĩ khi Phong Thần, Hoa Dịch ôm ý định xem người anh hùng yêu thích nhất thời thơ ấu, tìm khắp Tam Giới Lục Đạo, phát hiện lúc đó Tôn Ngộ Không chưa ra đời.

Sau lại tìm không ít năm cuối cùng cũng đợi được, theo kiểu dáng Tây Du Ký đã truyền thụ đạo pháp cho nó, đặt tên là Bát Cửu Huyền Công, tặng Kim Cô Bổng.

Nhưng tính cách con khỉ này một chút cũng không thay đổi, vẫn hấp tấp, Thiên Đình cũng bị nó làm cho gà bay chó sủa.

Dứt khoát tập hợp Tứ Đại Linh Hầu lại, bảo chúng đi canh giữ biên hoang.

"Ngộ Không, Trẫm đã nói cho ngươi bao nhiêu lần rồi, ở Thiên Đình đừng có xông xáo lung tung, làm hỏng hoa cỏ thì không tốt." "Thiên Đế, ta đâu có làm hỏng hoa cỏ!" Con khỉ vừa nói vừa gãi tai, một chút cũng không giống ba con khỉ còn lại.

"Không có sao?

Nhìn đây!" Hoa Dịch một chưởng đánh Tôn Ngộ Không bay về phía hoa cỏ, "Ngộ Không, nhìn kìa, ta bảo đừng chạm vào mà!" "Hoa cỏ đáng yêu như vậy mà bị đụng chết rồi!" Ngạch, trong thời gian tu đạo, con khỉ này không ít lần bị Hoa Dịch phạt, nhưng vẫn không thay đổi được tính cách khỉ của nó, mỗi lần bay loạn trong Thiên Đình đều

phải ăn đòn.

Đã quen với việc Tôn Ngộ Không không nói hai lời liền im lặng, Hoa Dịch nói: "Bệ hạ, mấy ngàn năm rồi, sao người còn chưa chơi đủ vậy?" "Tha cho tiểu khỉ một con đường sống đi!" Vẻ mặt đầy tủi thân.

"Cút đi, nếu không phải Bản đế trấn áp, thì việc ngươi gây ra ở Thiên Đình, sớm đã bị chúng thần Thiên Đình đánh cho hồn phi phách tán rồi, còn dám cãi với trẫm?" "Này!

Đông Hoang có Thiên Ngoại Phi Tinh đúng không!

Tổ Vu Nhục Thu đi cùng Ngộ Không một chuyến." "Tạ Bệ hạ!

Nhục Thu đại thần mau theo ta đi, ta cảm giác bên trong đó tuyệt đối có đồ tốt." Nhìn bộ dạng con khỉ hấp tấp kia, Nhục Thu vẻ mặt bất đắc dĩ, chúng thần Thiên Đình không hiểu tại sao Thiên Đình lại giữ lại cái tên gây chuyện này.

Thiên Đế còn phong cho nó danh hiệu "Tề Thiên Đại Thánh", lúc đó nó đã kiêu ngạo muốn chết, khắp nơi hẹn người tỷ thí.

Cuối cùng bị chúng thần Thiên Đình đánh cho thảm hại, nếu không phải Thiên Đế kịp thời ngăn cản, có lẽ nó đã tàn phế rồi!

May mắn là con khỉ cũng biết Thập Nhị Tổ Vu là Thần Thượng Cổ, nó không có thực lực đó, lại thêm Hậu Thổ là người nhà của Thiên Hậu, nó không có gan chọc giận.

Hôm nay Thiên Đế có chút sát khí, một tinh thể không rõ từ ngoài trời bay đến, Tứ Linh Hầu cảnh giới Thánh Nhân cũng không thể tiến vào trong đó, không hiểu ý nghĩa của nó, lẽ nào Thiên Tướng có đại biến sao?

Không có đầu mối, Thiên Đế bệ hạ lặng lẽ bước vào Nhị Trọng Thiên, nơi hiện tại chỉ thuộc về một mình anh để tu luyện.

Nhị Trọng Thiên thật quá kỳ diệu, Hoa Dịch đã trở thành Đại Đạo Chí Tôn, nhìn Tam Thập Lục Thiên Cung, từng cung điện so với Thất Thập Nhị Địa Cung thì thiếu đi một chút hoa lệ, nhưng lại tăng thêm một chút cổ phác.

Bên trong Đại Đạo pháp tắc lâm lập, mỗi biển hiệu trên mỗi cung điện đều tràn đầy sức mạnh của Đạo.

Với tu vi hiện tại, anh có thể xuyên thấu màn sương mù nhìn rõ tên trên biển hiệu, ở đây có những cung điện quen thuộc như Di La Cung, Thái Dương Cung, Ngọc Thanh Cung, Tử Vi Cung, Côn Luân Cung, Quang Minh Cung, v.v.

Tổng cộng ba mươi sáu cung, mỗi cung điện đều cổ phác lại tràn đầy khí tức hoa quý!

Chỉ thấy bên ngoài Ngọc Thanh Cung có bốn cây cột chống trời, trên cột có Kim Lân Diệu Nhật Xích Tu Long quấn quanh; bên ngoài cửa đều có mấy cây cầu dài, trên cầu có Thái Vũ Lăng Không Đan Đỉnh Phượng bay lượn.

Trước Côn Luân Cung, Minh Hà sáng chói chiếu thiên quang, sương khói mịt mờ che đấu khẩu.

Trước Thọ Tinh Cung có những danh hoa quý hiếm ngàn năm không tàn, bên lò luyện dược là vạn vạn năm dược thảo quý hiếm.

Lại đến trước Triều Thánh Cung, áo sa giáng, tinh thần xán lạn; mũ phù dung, kim bích huy hoàng.

Trâm ngọc trân châu, tía thụ kim chương.

Chuông vàng rung động.

Đỉnh vàng xoay ngọc hộ, phượng sắc múa cửa son.

Phục đạo hành lang, nơi nơi linh lung thấu triệt; tam diêm tứ thốc,

từng tầng long phượng cao tường.

Trên đó có một chiếc đỉnh hồ lô vàng to lớn màu tía nguy nguy, minh hoàng hoàng, viên đâu đâu, lượng chước chước, đó là Tử Vi Cung.

Bên ngoài Thái Dương Cung hiện ra một cảnh tượng ngày xưa, có thiên phi cầm quạt huyền, ngọc nữ bưng tiên cân.

Hung ác thay, chưởng triều thiên tướng; khí ngang tàng, hộ giá tiên khanh.

Ở giữa, trong đĩa lưu ly, đặt rất nhiều Thái Ất Đan trùng trùng điệp điệp; trong bình mã não, cắm mấy cành san hô uốn lượn khúc khuỷu.

Thật là Thiên Cung dị vật vô số, thế gian không gì không có.

Kim Khuyết Ngân Loan và Tử Phủ, kỳ hoa dao thảo cùng quỳnh ba.

Triều Vương Thỏ ngọc đàn biên, tham Thánh Kim Ô trứ để phi.

Chương 248

Chỉ là một phần cảnh quan bên ngoài cung điện, đủ để thấy được sự hùng vĩ tráng lệ của Thiên Đình viễn cổ ngày xưa, mạnh mẽ đến nhường nào, vì sao lại bị tiêu diệt trong dòng sông lịch sử chứ!

Hồng Hoang mấy kỷ nguyên trước rốt cuộc có câu chuyện như thế nào?

Trong thời kỳ viễn cổ xa xôi đó, ai là người mạnh nhất?

Đáng tiếc là Hoa Dịch, một Thiên Đế trọng sinh, cũng chỉ tiếp xúc được lịch sử thần thoại cao nhất là Bàn Cổ khai thiên, còn những gì xảy ra trong hỗn độn trước khai thiên thì anh cũng không thể biết được.

Mọi thứ đều phải khảo cứu sau mới có thể minh ngộ.

Bây giờ ngay cả những cung điện Nhị Trọng Thiên này cũng không vào được cửa, đủ biết anh biệt khuất đến mức nào rồi!

Kể từ khi Hoa Dịch trải qua mấy lần đại kiếp, lòng anh cũng đã định lại, muốn tiềm tâm tu đạo.

Mấy năm nay, những Đạo mà anh đắc được quả thực rất nhiều, muốn dung luyện tất cả vào một thân, thật khó khăn.

Đặc biệt gần đây, khi nghiên cứu Đạo Đức Kinh của Lão Tử, anh phát hiện ra rằng, mặc dù chỉ là cảnh giới Thánh Nhân, nhưng "Đạo Đức Kinh" không phải là thứ mà cảnh giới Thánh Nhân mới nên có.

"Đạo" vô hình vô tướng, lại sinh ra trời đất vạn vật.

"Đạo" hiển hiện "Đức" trong con người và vạn vật, nên vạn vật không ai không tôn Đạo quý Đức.

Đạo tán thì hóa khí, tụ thì hóa thần.

Thần tiên đã là hóa thân của Đạo, lại đắc Đạo mà thành.

Nghe Đạo có trước sau, Đắc Đạo có cao thấp.

Người đắc Đại Đạo không ai không lấy Đức làm đầu, Đạo Đức, Đắc Đạo, tương phụ tương thành, không có Đức nhất định, Đắc Đạo cũng vô ích.

Giống như Tử Tiêu, là người đầu tiên thành Đại Đạo trong vũ trụ Hồng Hoang, nhưng cuối cùng lại thất bại thảm hại, đó là ví dụ tốt nhất của "hữu Đạo vô Đức".

May mắn là Hoa Dịch từ thế kỷ 21, tự hỏi mình vĩnh viễn cũng không thể làm được như Tử Tiêu vô tình luyện Đạo.

Anh cho rằng vì Hệ thống đã đưa anh đến thế giới này, là một thanh niên ưu tú của thế kỷ 21, anh phải thay đổi thế giới Hồng Hoang tàn khốc này.

Không đến mức vạn vạn năm sau, người đời sau lại nghĩ về Hồng Hoang, coi Hồng Hoang là nơi các Thánh Nhân lạnh lùng vì tranh chấp giáo thống mà không tiếc khởi đại chiến, không tiếc vạn tộc tử vong.

Thánh Nhân và Thánh Nhân lại khác nhau, đã là Thánh thì nên đối với thế giới này mang lòng nhân ái, nếu không thế giới này đã giúp họ thành Thánh bằng gì?

Hoa Dịch ngàn năm qua, đặc biệt sau khi trải qua luân hồi kiếp trước, sự cảm ngộ đối với thiên địa ngày càng sâu sắc, trong lòng tràn đầy kính sợ, biết rằng, thành Thánh đắc Đạo, thế giới này có một số quy tắc cũng không thể phá vỡ.

Vạn năm tu Đạo, ngàn năm ngộ Đạo.

"Đạo"?

Đại Đạo lại là gì?

Đạo là thứ mà vô số người đời đời kiếp kiếp đều khó mà tiếp cận được.

Người tu hành đều đang tu Đạo, nhưng lại không biết rằng, Đạo không phải là tu mà ra, nó vốn tồn tại ở đó, cần phải "ngộ", phải lý giải, phải trải nghiệm, phải bao dung, mới có thể thể hiện trên thân mình.

Chúng nhân tu đều là tinh khí thần, đó là tiểu Đạo.

Mỗi cá nhân bản thân là một tiểu vũ trụ, bản tính của Vu tộc không thiếu một chút nào sau khi chết trong thể nội.

Cái gọi là tám vạn bốn ngàn pháp môn, cái gọi là tu hành đắc Đạo, chỉ là tu bỏ đi chướng ngại trong tâm.

Sự thần bí của nhân tâm từ trước đến nay chưa từng có ai có thể nhìn thấu một cái, bởi vì bên trong đều bị từng tầng Đại Đạo phong ấn.

Bên trong có đủ loại tình cảm, pháp môn, chướng ngại, những thứ đó đều là một dạng thể hiện khác của Đạo.

Mỗi khi ngộ Đạo thông minh, loại bỏ được một chướng ngại trong nhân tâm, đó chính là biểu hiện của việc đắc Đạo.

"Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả Danh, phi thường Danh." Nếu phân tích kỹ lưỡng vạn vạn pháp môn, sẽ phát hiện, tiểu Đạo dạy tranh giành, Đại Đạo thì khác.

Đều dạy buông bỏ rồi lại buông bỏ, thanh tịnh rồi lại thanh tịnh.

Tiểu Đạo tranh giành biểu thị sự cứng rắn, khi có chướng ngại thì mạnh mẽ phá vỡ chướng ngại, nhưng từ trước đến nay, khi phá vỡ

chướng ngại đó, có khi nào một ngày nào đó, những chướng ngại bị phá vỡ một cách cưỡng chế đó, sẽ tích lũy lại biến thành một chướng ngại lớn không thể phá vỡ được không?

"Đạo giống như hư không, vô hình vô tướng, vô thanh vô tức, vô tác vô vi, như như bất động." Tình huống này chỉ có thể từ từ thử nghiệm, không ngừng kiên trì, mới có thể cuối cùng đắc được chính quả, đây chính là Đại Đạo.

Có nhiều người hơn cho rằng tu Đạo chỉ tu linh hồn, hoặc giả, cho rằng tu Đạo chỉ tu luyện nhục thể.

Thực ra không phải vậy, Hoa Dịch căn cứ kinh nghiệm vạn năm mà biết.

Nhục thể và linh hồn đều là một loại vật chất, một âm một dương, âm dương tương hỗ tồn tại.

Mỗi người đều có linh hồn, giống như Thập Nhị Tổ Vu không thể tu luyện nguyên thần chứng Đạo, không có nghĩa là không có linh hồn, chỉ vì nhục thể quá cường đại, linh hồn tương đối yếu, hợp nhất.

Vì vậy sau này, khi Hoa Dịch đúc tạo Đạo Thể mới cho họ, anh chú trọng giúp họ bổ sung phương diện này, nên từng người tiến bộ cũng rất nhanh.

Đạo vô ngã, vô ngã thì làm sao sinh?

Vô sinh thì làm sao diệt?

Luân hồi luân nguyên lại là gì?

Vấn Đạo trường sinh?

Đạt cảnh giới Thánh Nhân có thể trường sinh, vì sao có người tu Đạo, vì sao trên cảnh giới Thánh Nhân lại có Dung Đạo, Đạt, và những đẳng cấp hiện tại chưa biết?

Chương 249

Bởi vì, Đạo bản thân bất sinh bất diệt, ngộ cũng được, không ngộ cũng được.

Người ngộ thấu thì đắc trường sinh, người chưa ngộ thì đọa luân hồi.

Khi ngộ thấu, loại bỏ chướng ngại trong nội tâm, mở ra một phong ấn tâm lý, nên sức mạnh có phần thăng tiến, đó là một biểu hiện của việc ngộ Đạo thành công.

Đạo không tự ở ngoài, Đạo tự ở thân, Đạo không dựa vào tư duy để gần Đạo, Đạo của bạn được khai mở, giải phóng tư duy của bạn, nếu bạn không ngừng điều chỉnh, Đạo của bạn sẽ mãi mãi dừng lại ở nguyên địa không động.

Nhớ có truyền thuyết, thời thượng cổ chưa sản sinh chữ viết, nhưng đều có một lượng lớn sinh vật trường sinh, không hiểu thiên cơ, không hiểu nhân gian khói lửa, nhưng lại được xưng là một trong những nhóm người mạnh nhất trong lịch sử.

Ví dụ như Bàn Cổ khai thiên, cảnh giới tu vi tuy chưa siêu cấp Đại Đạo, nhưng ít nhất Đạo Lực Chi mà ông tu luyện đã chạm đến quỹ tích của Đại Đạo, đó cũng là một yếu tố giúp Hoa Dịch sau này có thể đắc được Lực Chi Bản Nguyên.

Đại Đạo Tam Thiên, thật sự chỉ có ba ngàn Đại Đạo sao?

Không, "Đại Đạo Tam Thiên", ba ngàn chỉ là một cách nói phiếm chỉ, còn xa mới chỉ có ba ngàn Đại Đạo.

Trong đó có thể thấy "Đạo Đức Kinh" có tầm nhìn xa trông rộng, tuy chỉ là Đạo Kinh cấp Thánh Nhân, nhưng đã tiếp xúc đến tầng diện

của Đại Đạo.

"Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật." "Đại Đạo Tam Thiên, thù đồ đồng quy." Một Đạo có thể diễn sinh ra các Đạo khác, hai Đạo kết hợp lại sẽ sinh ra một Đạo mới, "ba" Đạo có thể diễn sinh ra vô số Đạo.

Ba ngàn Đại Đạo thực chất nội hàm vô số Đạo, giống như sinh mệnh vậy, mỗi ngày có sinh mệnh mất đi, cũng mỗi ngày có sinh mệnh mới ra đời.

Đạo cũng vậy, mỗi giờ mỗi khắc đều có Đại Đạo vì nguyên nhân không rõ mà ẩn mình giữa thế gian không thể đắc.

Nhưng trong vạn thiên thế giới, ở một góc nhỏ không rõ nào đó, có thể có một thiếu niên, có thể có một lão già, có thể là tôi, có thể là cậu.

Trong lúc vô tình ngộ được Đại Đạo, sáng tạo ra một Đại Đạo mới.

Đương nhiên mọi Đạo cũng phải tuân theo một số quy tắc tự nhiên nhất định.

Đạo cũng do tự nhiên sinh ra, trong cùng một mảnh thiên địa, không thể xuất hiện hai "Đạo" giống nhau.

Đạo lớn thì có thể dung nạp thiên địa, nhỏ thì lại như Tu Di.

Đạo thể khác nhau, cường độ đạo pháp do "Đạo" đó dẫn phát cũng không giống nhau.

Ví dụ, Thiên Đế Mệnh Thuật giao cho Thánh Nhân, cũng không có thực lực mạnh đến vậy để phục sinh Thánh Nhân Dung Đạo cảnh.

Đương nhiên như đã nói trước, Đạo dùng trong cuộc sống, cũng bắt nguồn từ cuộc sống.

Hành trình nhân sinh của mỗi người đều không giống nhau, nên

Đạo mà họ ngộ được cũng khác nhau.

Đắm chìm trong thế giới ngộ đạo, Hoa Dịch miệng lẩm bẩm Đạo Đức Kinh.

Nhưng không hề hay biết, Tam Thập Lục Thiên Cung, vốn dĩ sương mù dày đặc che phủ, không thấy được bầu trời phía trên, đã dẫn phát từng trận Đại Đạo oanh minh.

Từng đoàn khí thể màu thiên thanh ngưng tụ giữa không trung, tràn ngập từng luồng khí tức Đạo Đức huyền bí ảo diệu.

"Bản đế hôm nay quán chiếu 'Đạo Đức Kinh' mà có cảm ngộ, tu đắc 'Đại Đạo Đức Thuật', có thể khiến đạo tâm không minh, nâng cao hiệu suất ngộ đạo, trong một niệm có thể truyền Đạo khắp Hồng Hoang!" Uy lực Đại Đạo, cũng là thuật Đại Đạo mà Hoa Dịch ngộ ra từ Đạo Đức Kinh, trong cõi u minh Đại Đạo dường như cũng vui mừng, mảnh thiên địa này vì sự tồn tại của Hoa Dịch mà khí tức Đại Đạo ngày càng nồng đậm.

"Ai u, lão đại, không tệ nhỉ!

Lại tu được Đại Đạo rồi, tuy ta thấy lão đại là Thiên Đế lười biếng nhất trong chư thiên vạn giới, nhưng tốc độ ngộ đạo thì vừa phải đó nha!" "Tiểu Tinh Linh, cậu lại ngứa đòn rồi đúng không, đừng tưởng không hóa hình tôi không đánh được cậu, sổ nợ của cậu tôi đều ghi chép lại hết rồi đấy!

Đợi đến ngày cậu xuất hiện, hắc hắc…" "Xú lão đại, lão đại xấu xa, không thèm để ý đến cậu, Bản Tinh Linh đang định phát chút thưởng cho cậu đây mà?" "Thôi, tôi cũng giúp cậu ghi lại, có thời gian rồi lại phát một thể!" "Đừng mà Tiểu Tinh Linh, vừa rồi tôi chỉ đùa thôi mà.

Quan hệ của chúng ta là gì chứ!

Vũ trụ Hồng Hoang này, có được cảnh tượng ngày hôm nay, tôi có thể trở thành Thiên Đế cũng không thể thiếu sự giúp đỡ của Tiểu Tinh Linh.

Hơn nữa cậu là người duy nhất biết tất cả bí mật của tôi, quan hệ của chúng ta là lão thiết mà, cậu xem tôi chăm chỉ tu luyện như vậy không phải là muốn sớm chút giải phóng cậu ra khỏi hệ thống, cũng để cậu trải nghiệm niềm vui nhân gian sao?" "Sớm chút giải phóng tôi ra, là để tính sổ với tôi phải không!" "Hừ, xú lão đại, cậu đâu có biết tôi tốt với cậu đến mức nào?

Cậu biết không, vừa rồi cậu ngộ được 'Đại Đạo Đức Thuật' thực ra là thượng cổ đã có, nhưng mảnh vũ trụ Hồng Hoang này Thiên Đạo mới sinh vừa mới hoàn toàn thành hình, Đại Đạo còn khiếm khuyết.

Vì vậy khi cậu vừa ngộ được thuật này, có một Đại Năng ở thế giới thượng cổ, cảm nhận được có người tu được gia đạo thuật bên cạnh, dựa vào khí tức mà truyền tống đến đây!

May mà tôi kịp thời che dấu khí tức, tọa độ không gian cũng bị tôi ẩn đi rồi.

Nếu không với thực lực của tôi cũng không ngăn cản được lâu đâu, cậu phải nhanh chóng nâng cao thực lực đó!" "Tiểu Tinh Linh, đối phương tu vi thế nào vậy!

Mạnh đến vậy sao?

Đại Đạo Đức Thuật đã có từ lâu rồi ư?" "Tôi không biết, tôi hiện tại không phải hình thái cuối cùng, phần lớn bản thể đều đang thăm dò ở ngoại vực chư thiên vạn giới, chỉ khi thực lực chủ thể mạnh lên, tôi mới có thể triệu hồi để tái tổ chức và nâng cấp.

Yên tâm đi Tiểu Tinh Linh, tuy cậu chưa từng hóa hình, nhưng tôi sớm đã coi cậu là người bạn tốt nhất của tôi, tôi nhất định sẽ cố gắng

trở thành người mạnh nhất, cuối cùng một ngày nào đó, tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi hệ thống.

Tin tôi không?" "Cảm ơn lão đại, ừm, tôi tin." "Thực ra sau lần nâng cấp trước, tôi không chỉ có chức năng check-in, bây giờ còn có một chức năng thành tựu.

Bởi vì lão đại sinh ra ở thế giới Hồng Hoang, thành đạo ở Hồng Hoang, nên hệ thống đã ràng buộc lão đại với thế giới Hồng Hoang.

Lão đại làm mỗi đại sự ở Hồng Hoang, có ích cho toàn bộ thế giới Hồng Hoang đều sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.

Kể từ khi lão đại đưa Nhân tộc trở thành chủng tộc đứng đầu trong vạn tộc Hồng Hoang đã mở ra một phần thưởng.

Sau đó trọng khai luân hồi, nhập chủ Thiên Đình, kiến lập quy tắc lập trật tự, Tam Giới Nhân Thiên Địa hòa mục cùng tồn tại, lại nhận được hai hạng.

Lại kết thúc đại kiếp Tử Tiêu, mở ra Đại Đạo cho thế giới Hồng Hoang.

Hiện tại lại ngộ Đạo, bổ sung chỗ khuyết của Đại Đạo mới sinh, tổng cộng có năm hạng phần thưởng chưa lĩnh.

Nhưng vấn đề là lão đại, vừa rồi khi đối kháng với Đại Năng thế giới thượng cổ, năng lượng của tôi nhanh chóng tiêu hao, hiện tại không đủ sức câu thông bản thể để truyền tống thưởng phẩm, lão đại sẽ không trách tôi chứ!" "Đồ ngốc, đã là lão đại rồi, không bảo vệ được cậu, còn cứ bắt cậu bảo vệ tôi, tôi thật sự quá kém cỏi rồi, xin lỗi Tiểu Tinh Linh, không sao đâu, cậu xem tôi không thể ngộ đạo sao?

Tôi nhất định sẽ nhanh chóng trưởng thành, thưởng phẩm không lấy được thì tôi không lấy nữa." "Lão đại, lão đại đã trở nên tốt bụng rồi!

Chương 250

Thật khiến tôi muốn khóc!" "Thực ra lão đại, tôi có một cách, không biết lão đại có chịu bỏ không." "Cách gì?

Chỉ cần có thể giúp được cậu, tôi chịu." "Lão đại còn nhớ không?

Tôi ngoài việc dựa vào tiến hóa, thực ra đã có thể tự chủ tiến hóa rồi!

Cách thứ nhất là hấp thu lực lượng tín ngưỡng trong Lục Đỉnh, vì hiện tại tôi và lão đại là một thể, nên tôi có thể mượn tín ngưỡng để tiến hóa bổ sung năng lượng.

Cách thứ hai là để tôi thôn phệ Thế Giới Chi Tâm của thế giới này, để Đạo Tư của thế giới này bổ sung cho tôi." "Cái thứ nhất tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, Tiểu Tinh Linh, cậu cứ lấy đi!

Còn về Thế Giới Chi Tâm!

Cái gì?

Sau khi thôn phệ, thế giới này sẽ xảy ra vấn đề sao?" "Lão đại, Thế Giới Chi Tâm là Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, mỗi thế giới đều sẽ có Thế Giới Chi Tâm, nhưng tôi thôn phệ nó thì phải được sự đồng ý của Thế Giới Chi Chủ, mà Thế Giới Chi Chủ của thế giới này chính là lão đại.

Tôi thôn phệ Thế Giới Chi Tâm của thế giới này, đối với thế giới này hoàn toàn không có ảnh hưởng gì.

Ngược lại, tôi sẽ liên hợp với lão đại, hỗ trợ tiến hóa.

Vì vậy lão đại ngoài việc tự thân nhanh chóng mạnh mẽ, còn phải khiến vũ trụ Hồng Hoang này cũng nhanh chóng tiến hóa.

Hơn nữa sau khi tôi thôn phệ, sau này mọi thứ của thế giới này đều có thể thông qua tôi mà lão đại có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ đâu, lão đại dù thân ở bất kỳ thế giới nào, cũng có thể lập tức thông qua tôi mà trở về đây." "Đương nhiên ưu điểm thì có, nhược điểm là nếu bị người khác phá hoại, tôi cũng sẽ chịu tổn thương nhất định, nếu tôi tử vong, thế giới này cũng sẽ xảy ra đại bạo tạc." Hoa Dịch nghe Tiểu Tinh Linh giới thiệu, quả thực đây là một quyết định đáng để suy nghĩ kỹ lưỡng, nhưng sau một thoáng suy tư.

Hoa Dịch đã quyết định, giao Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cho Tiểu Tinh Linh thôn phệ.

Còn về việc không giao Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cho Tiểu Tinh Linh thôn phệ, Tiểu Tinh Linh và thế giới Hồng Hoang này đều là những thứ mà anh sẽ phải bảo vệ đến chết.

Đã để cậu hợp thể có lợi ích thì cứ hợp thể đi.

Còn về những sóng gió sau này cứ để tôi gánh vác!

"Thế giới này, và Tiểu Tinh Linh hãy yên tâm nằm trong vòng tay tôi đi!

Bất kỳ ai, bất kỳ thế giới nào cũng không thể phá hoại những thứ tôi yêu quý." "Tiểu Tinh Linh, nuốt đi, phải nhanh chóng tốt lên nhé, tôi sẽ bảo vệ cậu và thế giới này thật tốt, cuối cùng một ngày nào đó, tôi sẽ đưa cậu và thế giới này lên đỉnh phong." Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp, vốn dĩ không có nhiều tác dụng, tương đương với một cơ sở dữ liệu của Thiên Địa Hồng Hoang.

Kể từ sau đại kiếp Tử Tiêu lần trước, Hoa Dịch đã nhờ Minh Hà nhanh chóng chuẩn bị một nhóm đội ngũ, chuyên tâm nghiên cứu dữ liệu nhân vật trong Tạo Hóa Ngọc, bổ sung những thiếu sót của Sổ Sinh Tử.

Hiện tại Sổ Sinh Tử ngoài Hoa Dịch ra, tên của bất kỳ ai cũng đều xuất hiện bên trong Sổ Sinh Tử, cấu trúc dữ liệu sinh vật Tam Giới Lục Đạo cũng đều được hiển hóa trong Sổ Sinh Tử.

Hiện tại Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp cũng chỉ như một cuốn sổ ghi chép Hồng Hoang, chỉ là sổ ghi chép sau khai thiên, chi bằng giao cho Tiểu Tinh Linh thôn phệ đi.

"Tiểu Tinh Linh, đây!" "Cảm ơn lão đại!" Một đạo quang hoa lóe lên, Tạo Hóa Ngọc Vũ Điệp trong tay Hoa Dịch biến mất.

Tiêu hao hoàn tất, Tiểu Tinh Linh cảm thấy năng lượng đã tiêu hao cạn kiệt lại quay trở lại, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh.

"Lão đại nhìn xem, lần này cấp cho lão đại đồ tốt đó nha!" Kế đó, "Tích tắc, tích tắc, tích tắc…" "Chúc mừng lão đại nhận được: Càn Khôn Ngũ Quyển (Đại Đạo Thiên)!" Trong một trận tiếng cười như chuông bạc, Hoa Dịch nhận lấy Càn Khôn Ngũ Quyển (Đại Đạo Thiên) mà Tiểu Tinh Linh đưa cho.

Càn Khôn Kim Quyển: Có thể hấp thu và phóng thích tất cả linh vật, tiên pháp hệ Kim; chú thích: dựa trên thực lực người sử dụng, về lý thuyết thì đồng cấp vô địch.

Có thể tiến hóa.

Càn Khôn Mộc Quyển: Có thể hấp thu và phóng thích tất cả linh vật, tiên pháp hệ Mộc; chú thích: dựa trên thực lực người sử dụng, về lý thuyết thì đồng cấp vô địch.

Có thể tiến hóa.

Càn Khôn Thủy Quyển: Có thể hấp thu và phóng thích tất cả linh vật, tiên pháp hệ Thủy; chú thích: dựa trên thực lực người sử dụng, về lý thuyết thì đồng cấp vô địch.

Có thể tiến hóa.

Càn Khôn Hỏa Quyển: Có thể hấp thu và phóng thích tất cả linh vật, tiên pháp hệ Hỏa; chú thích: dựa trên thực lực người sử dụng, về lý thuyết thì đồng cấp vô địch.

Có thể tiến hóa.

Càn Khôn Thổ Quyển: Có thể hấp thu và phóng thích tất cả linh vật, tiên pháp hệ Thổ; chú thích: dựa trên thực lực người sử dụng, về lý thuyết thì đồng cấp vô địch.

Có thể tiến hóa.

Ngũ hành thuật số, tương sinh tương khắc.

Chú ngữ sử dụng: "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp…" "Oa, Tiểu Tinh Linh, một tay cũng được đó nha!" "Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp.

Ngũ hành bí thuật, Càn Khôn Đại Pháp, có thể hấp thu và phóng thích ngũ hành, quan trọng nhất là có thể tiến hóa.

Thật mong đợi hình dạng của cấp tiếp theo đó nha!" "Thế nào, lão đại, tôi nói cho lão đại biết nhé, theo tin tức phân thân của tôi truyền về, năm quyển Càn Khôn bí pháp này không dễ có được đâu, phân thân Đại Đạo Đế Tôn của tôi suýt nữa thì vẫn lạc đó nha!" "Ngạch, Tiểu Tinh Linh, nói cho tôi biết, phân thân của cậu không phải chuyên môn đi cướp báu vật ở chư thiên vạn giới, sau đó truyền tống về đây, tôi lại làm nhiệm vụ hoặc thăng cấp, sau đó lại thưởng cho tôi sao!" "Ai u, lão đại, không dễ gì đâu, cuối cùng lão đại cũng biết rồi, tôi lợi hại chứ!" "Thanh đại kiếm trong tay lão đại, Bàn Cổ Phủ, Thí Thần Thương, rất nhiều đều do tôi cướp được, có vài cái là tôi nhặt được đó.

Những người ở thế giới đó quá xấu xa, không những không đưa cho tôi, lại còn dám đánh tôi.

Đáng ghét nhất là một thế giới tên là 'Tiểu Bất Điểm', ngày hôm đó tôi 'nhặt' được một Chí Tôn Cốt.

Hay thật, có một người khủng bố đạp trên trường hà thời gian, muốn đánh tôi, tôi may mắn thoát được một kiếp, nhưng lại bị kiếm quang của hắn chém trúng.

Kiếm đó đã khiến tôi mất ba trăm vạn năm mới hồi phục được nhờ sự giúp đỡ của linh bảo đó!" "Tiểu Tinh Linh, thế giới cướp Chí Tôn Cốt đó không phải tên là 'Hoàn Mỹ Thế Giới' sao?" Hoa Dịch lo lắng "người đó" sẽ đến tìm hệ thống.

"Ai, lão đại, sao lão đại biết vậy?

Thế giới đó tên là Hoàn Mỹ Thế Giới, ban đầu tôi tiến vào cướp thứ đó rõ ràng cảm thấy tu vi của người ở thế giới đó rất thấp, nhưng người đuổi theo trên trường hà thời gian kia thật đáng sợ!" "Lão đại, phải nhanh chóng mạnh lên, cùng tôi báo thù!" "Quả nhiên là người đó." "Tiểu Tinh Linh thật lợi hại, có thể thoát được một kiếm cũng đã lợi hại rồi.

Chỉ là tu vi của hắn rốt cuộc mạnh đến mức nào?

Lúc đó khi đưa Chí Tôn Cốt cho tôi, tôi đã thẩm thấu lực lượng pháp tắc, nghiên cứu hệ thống tu luyện bên đó, rõ ràng Tiên Đế bên đó chỉ ngang cấp Thánh Nhân của thế giới Hồng Hoang chúng ta.

Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy hình như không chỉ vậy, ít nhất hiện tại tôi không thể tùy ý xuyên toa trường hà thời gian." "Ngạch, cái gì thế?

Chương 251

Lão đại, xin lỗi.

Thật ra tôi đâu có cấp cho lão đại Chí Tôn Cốt thật, nhưng mà, kiếm đó có chút hung hiểm, Chí Tôn Cốt đã bị tôi dùng rồi, cái mà tôi cấp cho lão đại sau đó là dùng xương của một con đại bàng lớn để làm…" "… Ý của cậu là cảm giác của tôi không sai, vấn đề nằm ở khối Chí Tôn Cốt đó không phải của Hoàn Mỹ Thế Giới?" "Hôm nay nếu tôi không hỏi, tôi xem cậu vĩnh viễn sẽ không nói đâu!" "Quá đáng lắm, Tiểu Tinh Linh, tôi tốt với cậu như vậy mà cậu lừa tôi!" "Lão đại, tôi không cố ý mà!

Lúc đó tôi cũng bị trọng thương, là hành động bất đắc dĩ, vừa mới ràng buộc hệ thống, tôi cũng không biết mình có thể sống được bao lâu.

Ngàn vạn năm qua, tôi xuyên toa chư thiên vạn giới, lão đại là vị chủ thể thứ một ngàn của tôi, chín trăm chín mươi chín chủ thể trước đều vừa mới ràng buộc hệ thống không lâu đã chết, chết một cách không rõ nguyên nhân." "Chết một cách không rõ nguyên nhân!?

Vì sao tôi lại có thể sống lâu như vậy?

Nhanh nói cho tôi biết, nếu không tôi sẽ đi nhảy lầu tự sát, để cậu thử cảm giác mất đi vị chủ thể thứ một ngàn!" "Ai nha, lão đại, đừng kích động như vậy?" "Có một số người vừa sinh ra đã bị giết chết, có người tu đạo vạn năm, chết vì tuổi thọ khô kiệt, đều là những cái chết khá bình thường thôi.

Đáng tiếc nhất là Hoàn Vũ Thiên Tôn, so với lão đại cũng không kém đâu.

Từ nhỏ cha mẹ đều mất, trong một thế giới trọng văn thượng võ,

vạn tộc lâm lập, tư chất bình thường, thiên phú thấp kém, chịu đủ mọi sự khi nhục.

Kiếp đó, dưới sự giúp đỡ của bản hệ thống, nghịch thiên thành thần, hai vạn năm tu đắc Thiên Tôn chi vị, trong Hoàn Vũ không có địch thủ.

Nhưng một ngày nọ không biết từ đâu tin tức bị lộ, có một Đại Thế Giới Đế Tôn biết được Hoàn Vũ Thiên Tôn có kỳ bảo trên người, dẫn theo đại quân tập kích, Hoàn Vũ Thiên Tôn đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng không địch lại, đạo tiêu nhân vong." "A a a, lão đại, tôi đột nhiên có chút…" "Cấm!" "Hiện tại tôi đang nghe, hình như Hoàn Vũ Thiên Tôn đó cũng rất ngầu đó, rốt cuộc có thứ gì mà lại dẫn đến tai họa sát thân?" "Còn nữa, cái mà tôi vừa nghe, Thiên Tôn và Đế Tôn, đó là cảnh giới sau Đại Đạo Chí Tôn sao?" "Cái kỳ bảo đó thực ra tôi không thấy có gì đặc biệt, cái Lục Đỉnh tàn phá đó, tôi cũng không hiểu, tại sao lại có người đi tranh giành cái đó, lúc đó tôi còn cho lão đại không ít đồ tốt mà." "Lục Đỉnh!

Quả nhiên, tôi biết mà, không phải vật tầm thường, tôi phải giữ thật kỹ, không thể để người khác phát hiện." "Còn về Thiên Tôn là giai đoạn tiếp theo của Đại Đạo Thiên Tôn.

Đế Tôn là giai đoạn tiếp theo của Thiên Tôn.

Mỗi cấp lại được chia thành ba kỳ: sơ, trung, hậu, lão đại hiện tại đã là Đại Đạo Chí Tôn hậu kỳ rồi, cố gắng lên nha!" "Tôi biết rồi, Tiểu Tinh Linh, cậu thường đi đến các thế giới lớn cấp cao để cướp đồ, có khi nào bị người ta bắt được, hoặc giống như khi cướp Chí Tôn Cốt bị người ta truy sát không?

Tôi đều thay cậu và tôi lo lắng, ngày nào đó người ta tìm đến, tôi sẽ đánh cậu đó!" "Yên tâm đi lão đại, kể từ lần trước có một chủ thể bị một Giới Chủ cường hành vượt giới đánh giết sau, tôi không đi đến

những thế giới cường đại như vậy để cướp đồ nữa, nếu có đi, tôi cũng sẽ xóa tọa độ, lão đại yên tâm đi." "Ngạch, thật sự có người bị Giới Chủ đánh giết sao?

Hình như chủ thể hệ thống này có chút nguy hiểm, Tiểu Tinh Linh, hay là chúng ta giải tán đi!" "Xú lão đại vừa mới nói muốn bảo vệ tôi và gia đình như nhau mà!

Bây giờ lại như vậy, quá hèn nhát rồi còn gì?

Nhưng là Ngọc Hoàng Đại Đế, chủ nhân Tam Giới mà!" "Thôi được rồi!

Chủ nhân Tam Giới của tôi hiện tại không thể đến Đại Thế Giới, cũng không thể cướp đồ của người khác.

Không bằng, không bằng ta!" "Tiểu Tinh Linh, nhân lúc tôi còn có chút khí thế, làm ơn nói cho tôi biết những chuyện đáng sợ đó đi.

Để phòng trường hợp chủ nợ tìm đến lại khá mạnh, cũng để tôi biết mình chết thế nào chứ?" "… Lão đại, thật sự yên tâm đi, gần đây tôi vừa cướp được Càn Khôn Bí Thuật từ Ngũ Hành Đại Lục, gần đây tôi sẽ để lão đại nghỉ ngơi.

Hơn nữa ở Ngũ Hành Đại Lục đó thực lực cao nhất cũng là Đại Đạo Đế Tôn, tôi tin lão đại.

Nếu thật sự đến, cũng đừng hèn nhát, cứ lên mà khô máu!" "Kiểu này tôi thật sự có thể yên tâm sao?

Tôi yên tâm cái búa ấy!" "Cái đồ đại hố cha này, nói cho tôi biết, để những phân thân kia đừng ngừng lại, cướp thêm nữa, để tôi nhanh chóng thăng cấp, như vậy không sợ bị tìm thù nữa." Hoa Dịch từ bỏ giãy giụa, quyết định đi trên một con đường vương giả do Hệ thống Tiểu Tinh Linh cướp bóc, sau đó lại cướp bóc Tiểu Tinh Linh.

"Tiểu Tinh Linh, quỳ an đi, trẫm muốn một mình tĩnh lặng, đừng

hỏi trẫm tĩnh lặng ai, trẫm cũng không biết." "Được rồi được rồi, sau khi chín trăm chín mươi chín vị chủ thể rời đi, bản tinh linh đã thông thạo nắm giữ mười tám thức cướp bóc vạn giới như đánh ngất, đoạt bảo, bỏ chạy, xóa tọa độ, v.v.

Ký chủ hãy lén lút vui vẻ đi, đây đều là những bài học bằng máu mà tiền bối đã dạy cho tôi, bây giờ tất cả lợi ích đều bị ký chủ chiếm hết rồi, còn không hài lòng sao?" Trải qua cuộc đối thoại này, Hoa Dịch cũng hơi hiểu ra bản chất của hệ thống, hệ thống check-in, rõ ràng là hệ thống cướp bóc vạn giới.

Không ngờ hệ thống này lại mạnh đến vậy, ngay cả Hoang Thiên Đế cũng có thể cướp, lại có Lục Đỉnh, thật là trâu bò!

Hy vọng nó thật sự, bây giờ đã biết ngoan hơn, biết xóa tọa độ, nếu không tôi sợ không có phúc khí mà hưởng dụng những bảo vật lớn sau này.

Nhất định phải cố gắng mạnh lên, nếu thật sự có kẻ tìm đến, tôi sẽ giết hắn, cùng Tiểu Tinh Linh rửa sạch vết nhục.

"Hahahaha!" Trong khoảnh khắc không kìm được, tiếng cười sảng khoái pha chút nham hiểm của Thiên Đế truyền khắp Thiên Đình.

Chúng thần kinh ngạc, Thiên Đình làm sao vậy, tại sao cứ phát ra những tiếng cười kỳ lạ như vậy, muốn hù chết ai sao?

Nhân giới dường như cũng bị ảnh hưởng, trẻ con đang ngủ say giữa đêm khuya từng đứa từng đứa bật khóc.

"Quá đáng sợ rồi!" Đạo diễn: "Đến lúc thu tiếng rồi, Thiên Đế, nếu không thu tiếng nữa, sẽ có các cô các bác ở ủy ban khu phố đến khiếu nại đó, có muốn trải nghiệm thực lực của các cô các bác ủy ban khu phố không?

Cái đó không thể chiến thắng được đâu nha!" "Biết rồi biết rồi,

cũng quỳ an đi!" Mọi người vội vàng kéo Đạo diễn: "Thôi thôi, tên khỉ kia lại phát điên rồi, đừng chấp nhặt với nó." Hoa Dịch hân hoan lấy ra Ngũ Hành Càn Khôn Đại Pháp.

Cái này lợi hại rồi, nghe Tiểu Tinh Linh nói là cướp được từ Đại Đạo Đế Tôn, Ngũ Hành Đại Lục, vậy thì bí thuật đó chắc chắn rất lợi hại!

Chỉ là ở đây chỉ có Đại Đạo Thiên, xem ra lần sau phải hảo hảo gõ đầu nó một chút, dám không cho tôi bản hoàn chỉnh, phần sau chắc chắn nằm trong tay Tiểu Tinh Linh.

Khi Hoa Dịch dùng thần thức để cảm ngộ bản đại pháp này, một đạo bạch quang từ thức hải của Hoa Dịch triển khai.

Một loại thế giới tương tự Hồng Hoang viễn cổ hiện lên trong đầu Hoa Dịch, nhưng lại có chút không giống.

Thế giới này do năm khối đại lục lớn cấu thành, tương ứng với ngũ hành Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, đối với Hoa Dịch, người trước đây đã tu luyện ngũ tạng nhân thể, anh phát hiện ra rằng năm khối đại lục giống như ngũ tạng nhân thể, vị trí sắp xếp có hình thức của ngũ tạng nhân thể.

Trên đó bị một tầng Đạo Vụ che phủ, nếu không phải Càn Khôn Đại Bí Kinh hiển hiện qua thần thức của Hoa Dịch, anh cũng không dám tin.

Bởi vì mỗi khối đại lục kinh người hơn cả toàn bộ Hồng Hoang, anh không dám tin, chẳng lẽ khối Ngũ Hành Đại Lục đó cũng từng được một Đại Thần tương tự Bàn Cổ khai thiên hóa thành sao?

Lúc này chỉ thấy trên không trung truyền đến một thanh âm, Hoa Dịch biết đó là ngũ hành đạo pháp hiển hóa, ôm thần thủ nhất, định tâm tĩnh thần.

“Ngũ hành: Một là Thủy, hai là Hỏa, ba là Mộc, bốn là Kim, năm là Thổ (Thượng Thư.

Hồng Uyển).

Đây là tượng trưng của ngũ hành.

Vạn vật sinh trưởng, không gì không xuất từ càn khôn ngũ hành; ngũ hành tương sinh tương khắc, có thể hóa vạn vật, vạn hóa có thể hóa.

Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim.

Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thổ, Thổ khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Kim.

Chương 252

Ngũ hành đều là hư vọng, hư hư thực thực, đều là ngũ hành.

Ngũ sắc: Bạch, Thanh, Hắc, Xích, Hoàng; Ngũ vị: Tây, Đông, Bắc, Nam, Trung.

Ngũ thì: Thu, Xuân, Đông, Hạ, Trường Hạ; Ngũ khí: Nhiệt, Thấp.

Ngũ vị: Tân, Toan, Hàm, Khổ, Cam; Ngũ tạng: Phế, Can, Thận, Tâm, Tỳ.

Ngũ tặc: Nộ, Hỉ, Ai, Nhạc, Dục; Ngũ khiếu: Tị.

Ngũ chí: Phách, Hồn, Chí, Thần, Ý; Ngũ dưỡng: Xú, Sắc, Thanh, Vị, Ẩm Thực.

Ngũ dục: Dục xú, Dục sắc, Dục thanh, Dục vị, Dục ẩm thực; Ngũ thanh: Khốc, Hô, Thân, Tiếu, Ca.

Ngũ dịch: Thế, Lệ, Thóa, Hãn, Tiên; Ngũ nguyên: Nguyên Tình, Nguyên Tính, Nguyên Tinh, Nguyên Thần, Nguyên Tín.

Ngũ vật: Quỷ, Phách, Du Hồn, Trọc Tinh, Thức Thần, Vọng Ý.

Vạn vật đều nằm trong pháp tắc ngũ hành: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Thiên Địa Ngũ Hành; Càn Khôn Đại Pháp.

Một thu một phóng; vi đạo thành." Khi Hoa Dịch tỉnh lại từ cảnh giới ngộ đạo, anh đã tu được toàn bộ Ngũ Hành Đại Pháp, nhưng cũng chỉ là giai đoạn lĩnh ngộ trung kỳ.

Năm loại bí pháp đều có thể diễn sinh ra hai loại đạo thuật, một là có thể hấp thu bất kỳ vật chất có cùng thuộc tính nào để dùng cho mình, càng chiến càng mạnh, hai là tương sinh tương khắc, đồng cấp

vô địch.

Hoa Dịch mơ hồ ghi nhớ, giai đoạn đại thành sau này dường như có thể dùng lực lượng ngũ hành để sáng thế!

Khí ngũ hành là căn bản tiên thiên, nguyên tố ngũ hành, sự hình thành thế giới đều không thể tách rời ngũ hành.

Thật mong đợi ngũ hành bí pháp ở phía sau đó nha!

Tu luyện xong Hoa Dịch chuẩn bị bổ sung năng lượng, Hoa Dịch vốn từ Địa Cầu không coi trọng việc tu luyện thần một cách đơn độc, sau khi thành Thánh cũng thường xuyên tìm kiếm mỹ thực.

Đặc biệt là ngàn năm độ kiếp, những ngày luân hồi đó, không có mấy hóa thân ăn một bữa no nê, khiến Hoa Dịch vừa phục hồi lại khí thế đã bực mình, bây giờ mỗi ngày không ăn chút gì, đều cảm thấy toàn thân không có sức lực.

Đúng lúc Hoa Dịch đang ngồi trong Lăng Tiêu Bảo Điện ăn tiên cầm uống mỹ tửu, chỉ nghe thấy bên ngoài Nam Thiên Môn truyền đến một trận huyên náo.

"Có Linh Vệ, đi xem có chuyện gì." "Vâng!" Một Linh Vệ bay về phía Nam Thiên Môn.

Chỉ thấy Tứ Vu Thần và Tứ Linh Hầu được phái đến biên hoang đang chất vấn tướng quân trấn thủ Nam Thiên Môn.

"Người nào dám ở đây huyên náo?" "Vu Thần đại nhân vì sao ở đây huyên náo, còn muốn đánh binh sĩ Thiên Đình?" "Có Linh Vệ!

Bệ hạ đã xuất quan rồi sao?" Tướng quân trấn thủ Nam Thiên Môn thấy có Linh Vệ liền vội vàng hỏi. (Thiên Đế đã chọn hai vị chiến thần mạnh nhất Thiên Đình ở hai bên trái phải, huấn luyện hai đội chấp pháp mạnh nhất, một âm một dương.

Mục đích là để hiệp trợ Tư Pháp Thiên Thần Nhị Lang Thần quản lý chúng thần Thiên Đình, được gọi là Tả Hữu Linh Vệ, bình thường chỉ ở Lăng Tiêu Điện hộ vệ Thiên Đế).

"Đại nhân Linh Vệ, Vu Thần đại nhân truyền tin tức, biên hoang xảy ra đại sự rồi, xin Bệ hạ ngự giá.

Nhưng Bệ hạ trước đây đang ngộ đạo ở Nhị Trọng Thiên, mọi người không thể tiến vào.

Hiện tại Vu Thần đại nhân trách tiểu nhân không kịp thời thông báo Bệ hạ, muốn đánh chết tại hạ." "Được rồi, Vu Thần đại nhân, Bệ hạ vừa kết thúc bế quan tu luyện, theo ta đến gặp Thiên Đế đi!

Còn về tướng quân trấn thủ Nam Thiên Môn cũng đã tận trách, không có quyền xử phạt." "Được thôi, tuy Tổ Vu là đại cữu tử của Thiên Đế.

Nhưng cũng biết uy thế của Thiên Đế không thể phạm, Linh Vệ ở một ý nghĩa nhất định đại diện cho Thiên Đế.

Được rồi, mau đưa ta đi gặp Thiên Đế, có đại sự xảy ra." Sau đó bên ngoài Nam Thiên Môn khôi phục lại sự yên tĩnh như ngày thường, chúng thần lại bắt đầu tu luyện.

Chỉ thấy chúng thần khi tiến vào Lăng Tiêu Bảo Điện nhìn thấy Thiên Đế ngồi trên thượng tọa, tay trái cầm món tiên cầm ngon miệng khiến người ta chảy nước dãi, tay phải nâng chén quỳnh tương ngọc dịch uống cạn.

Nhưng ánh mắt thì không còn hòa nhã như vậy nữa, dường như đang nói, nếu hôm nay không có đại sự kinh thiên động địa, mấy người các ngươi đều sẽ xong đời.

Chúng thần biết, vì đã làm phiền Thiên Đế bệ hạ dùng mỹ thực, Thiên Đế tốt tất cả mọi thứ, nhưng khi ăn uống thì ai chọc giận cũng

không có quả tốt để ăn.

Lúc đó có một kẻ không sợ chết, con khỉ có Hỏa Nhãn Kim Tinh giống như kẻ ngốc, không nhìn thấy ngọn lửa trong mắt Thiên Đế.

Nhìn trước mặt Thiên Đế bày đầy mỹ thực, mỹ tửu hảo hạng.

Con khỉ thời Thiên Đế giáo đạo pháp thường xuyên cùng Thiên Đế ăn uống, lúc đó nó không ít lần bị đánh đập, phải tranh giành thức ăn với Thiên Đế như uống thuốc độc.

May mắn là Hoa Dịch có lòng yêu tài, Ngộ Không cũng cuối cùng đã vượt qua những năm tháng đau khổ đó, nhưng mỹ thực thì vẫn luôn khắc sâu trong lòng, không thể quên.

Hôm nay thấy Thiên Đế một mình hưởng thụ mỹ tửu hảo hạng, nó cũng không nhớ mình đến để làm gì nữa, cũng không thèm quan tâm ngọn lửa giận dữ trong mắt Thiên Đế, liền xông lên túm lấy một khối thịt ly ngưu cấp Đại La, không tự giác rót cho mình một chén mỹ tửu, uống cạn.

Hoa Dịch nhìn con khỉ đang tranh giành đồ ăn trước mặt mình, bất lực búng một ngón tay, Tôn Ngộ Không liền bị đánh bay khỏi Thiên đình.

Từ Nam Thiên Môn, chúng sinh chỉ thấy một luồng sáng bay ra khỏi Thiên đình với tốc độ cực nhanh, nhưng không rõ đó là vật gì.

Hoa Dịch dừng việc dùng bữa, ra lệnh cho thị nữ Thiên đình dọn thức ăn.

Ngước nhìn xuống điện là Tổ Vu và ba con khỉ đang ngơ ngác, sững sờ.

Hoa Dịch hỏi: “Mấy người các ngươi không ở biên hoang xử lý thiên ngoại phi tinh sao?

Đều đã trở về, xử lý xong xuôi hết rồi à?

Chẳng lẽ không biết Bản đế sau khi ngộ đạo sẽ cần dùng bữa để bổ sung năng lượng sao, lại dám ồn ào bên ngoài Nam Thiên Môn à?" Hỏa thần Chúc Dung tính tình nóng nảy, đáp: "Thiên Đế bệ hạ, xảy ra chuyện rồi, xảy ra đại sự rồi ạ!" "Đừng hoảng, có Bản đế ở đây thì có chuyện gì lớn mà phải hoảng sao?

Chúc Dung đừng vội, cứ uống chén rượu này đã, để Cộng Công nói trước." Cộng Công nói: "Bệ hạ, thần mấy người bọn ta đã theo Tứ Đại Chiến Thần đến biên hoang xử lý thiên ngoại phi tinh, nhưng khi bọn thần chưa đến biên hoang thì đã có Thiên tướng giữ biên hoang báo lại, nói rằng mấy viên thiên ngoại phi tinh đó dường như có truyền ra dao động sinh mệnh.

Chương 253

Đến khi bọn thần đến nơi, thần cũng cảm nhận rõ ràng bên trong có sinh mệnh cường đại.

Thần phát hiện đó không phải là một viên phi tinh bình thường, trên bề mặt nó phủ đầy các đại bí văn pháp tắc, thậm chí còn có dấu vết dao động không gian.

Cuối cùng, thần đã triệu tập Thập Nhị Tổ Vu cùng đi điều tra, Đế Giang đại ca cũng cảm nhận được một luồng dao động không gian mạnh mẽ.

Mấy viên 'phi tinh' đó có thể đã được truyền tống qua không gian bởi một đại năng.

Bọn thần Thập Nhị Tổ Vu hợp lực vẫn không thể làm nó tổn hại dù chỉ một chút.

Mỗi viên 'phi tinh' đều có một loại trận pháp bao phủ bên ngoài, trận pháp đó siêu việt quy tắc của thế giới Hồng hoang chúng ta.

Cuối cùng, những phi tinh đó bị Đại Đạo Hồng hoang bài xích, trôi nổi ở biên hoang nhưng không rời khỏi biên giới Hồng hoang.

Thần cảm thấy bên trong đó có thể tồn tại những thứ đáng sợ.

Vì vậy, thần đã cùng chư vị huynh trưởng thương lượng, phái người đến cầu cứu Bệ hạ.

Nhưng đã đợi gần một trăm năm, Bệ hạ vẫn chưa xuất quan.

Lúc đó, trong hư không lại có bốn luồng hồn linh cường đại từ bóng tối giáng lâm, đầu tiên chúng nhìn chằm chằm vào vũ trụ Hồng hoang vài lần, cuối cùng đều cười lớn một tiếng, rồi tiến vào bốn viên phi tinh kia, biến mất không dấu vết.

Kể từ sau khi bốn hồn linh đó xuất hiện, bốn viên phi tinh kia bắt đầu hấp thu linh khí Hồng hoang, Đại Đạo cũng cảm thấy nơi đó trở nên bất thường.

Sự việc trọng đại, thần đã cùng mấy vị Tổ Vu khác thương lượng, không thể kéo dài hơn nữa, nhất định phải để Bệ hạ xử lý." "Nghiêm trọng vậy sao?

Làm tốt lắm, quả thực có chút phi thường!" Hoa Dịch hỏi thêm: "Ngoài những thứ này, các ngươi còn phát hiện gì nữa không?" "Bệ hạ, tạm thời không còn gì nữa, bởi vì thần căn bản không thể tiến vào, trừ bốn chiến hồn cường đại kia.

Cũng không thấy những thứ khác tiến vào, cũng không thấy sinh vật nào đi ra.

Bốn viên 'phi tinh' này, mỗi hành tinh đều vô cùng to lớn, trong tình huống có trận pháp bao phủ, nếu như trận pháp bảo vệ đó mất hiệu lực, thần e rằng vũ trụ Hồng hoang cũng không thể chứa nổi chúng." "Ghê gớm vậy sao?

Được rồi, Bản đế vừa học được một môn đại đạo thần thuật mới, ta sẽ đi xem rốt cuộc là thứ gì." Hoa Dịch ra lệnh: "Cộng Công tuân lệnh!

Nhục Thu, Chúc Dung, Cú Mang, ba ngươi đừng ăn nữa, đến lúc ra ngoài làm việc rồi!" Cú Mang phấn khởi nói: "Được thôi, Thiên Đế bệ hạ ăn uống đúng là có thói quen tốt.

Sau này phải thường xuyên đến chỗ Thiên Đế bệ hạ ghé thăm, ăn uống ké, còn hơn làm gì khác!" Hoa Dịch lúc đó nhìn xuống đài, chỉ có bảy người thôi à!

"Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không ở đâu?" "Ơ...

Bệ hạ, vừa nãy Tôn Ngộ Không bị búng bay rồi ạ.

Có lẽ bây giờ đang trên đường quay về chăng?" "Ta biết con khỉ đầu đất này rồi, ngoài hắn ra còn ai dám tranh đồ ăn của Trẫm chứ?

Xem ra trong mấy ngàn năm nay đã bị nuông chiều hư tính nết rồi, để hắn nghiêm túc tự kiểm điểm một chút cũng tốt." Hoa Dịch nói: "Ta đi đây!

Đừng quản nữa." Vừa ra khỏi Nam Thiên Môn, Hoa Dịch đã thấy con khỉ đó bay vào, trên tay vẫn cầm miếng thịt bò lớn chưa ăn hết.

Với vẻ mặt chán ghét, Hoa Dịch nghĩ thầm, năm xưa mình bị điên cái gì mà lại đưa hắn vào Thiên đình, một tay dạy hắn mọi đạo pháp từ đầu, cuối cùng thứ hắn giỏi nhất lại là Thần Hành Chi Thuật.

Một cái cân đẩu vân lại lộn về.

Tôn Ngộ Không vừa ăn vừa gãi tai, hỏi: "Thiên Đế bệ hạ, búng Lão Tôn làm gì vậy?" "Ngộ Không à, Bản đế dạy thần thông cho ngươi, để ngươi trở thành Tứ Đại Chiến Thần biên hoang, ngươi đều đã thành Thánh rồi, mà tính cách con khỉ này sao mãi không sửa được vậy?" "Bệ hạ, Lão Tôn bản chất là một con khỉ mà!

Thật may mắn được Thiên Đế bệ hạ ngài chỉ điểm giáo hóa, nhưng Bệ hạ, tính cách của Lão Tôn thật sự không sửa được.

Bệ hạ cứ khoan dung chút đi, Lão Tôn chỉ ăn một cái đùi bò của ngài thôi mà.

Lần sau Lão Tôn sẽ đi vực ngoại kiếm chút thần vật vực ngoại về ăn!" Trong Tam Giới, kể từ khi Hoa Dịch trở thành Thiên Đế, có mấy ai dám nói chuyện với Thiên Đế kiểu đó chứ?

Trừ cả hệ thống Tiểu Tinh Linh.

Nhưng Hoa Dịch chợt nghĩ, ai bảo năm xưa mình cứ khăng khăng muốn anh hùng tái hiện ở Hồng hoang làm gì chứ?

Vốn tưởng rằng với kiến thức từ hệ thống giáo dục tốt đẹp của thế kỷ 21 có thể thay đổi Tôn Ngộ Không.

Cuối cùng mới phát hiện mình sai rồi, thực sự không thể thay đổi được!

Thôi bỏ đi, nếu thật sự thay đổi thì cũng không còn là Tề Thiên Đại Thánh trong lòng mình nữa.

"Ngộ Không à, Bản đế sẽ không truy cứu chuyện vừa nãy, mau mau quay về, giữ vững biên giới Đông Hoang.

Có tình huống trọng đại phải báo cáo kịp thời, Bản đế trước hết sẽ cùng Vu Thần Cộng Công đến Nam Hoang xem xét hành tinh bí ẩn kia." "Lão Tôn đều biết rồi, vậy sao Bệ hạ không đi theo ta đến biên giới Đông Hoang trước, 'phi tinh' ở đó lợi hại lắm, Thần và Đại Thần Nhục Thu cùng ở đó." "Con khỉ đầu đất này cái gì cũng tranh giành đứng đầu.

Bản đế đích thân dạy dỗ, bây giờ đã ở cảnh giới Thánh Nhân rồi!

Hay là Bản đế khi phục sinh đã thêm quá nhiều nguyên liệu cho ngươi rồi, có lẽ bây giờ ngươi vẫn chưa thành Thánh, điều này quá khiến Bản đế thất vọng rồi." "Bệ hạ, Lão Tôn có lỗi với sự dạy dỗ của ngài rồi, Lão Tôn nhất định sẽ không để Bệ hạ thất vọng." "Được rồi, được rồi, Bản đế cho ngươi một trăm năm, nếu không đạt đến Dung Đạo cảnh, thì đừng nói là Bản đế dạy dỗ ngươi nữa." Vừa nói xong, Hoa Dịch chuẩn bị bay về phía Nam Hoang.

"Bệ hạ, không hay rồi!" Chỉ nghe con khỉ lại lớn tiếng kêu lên.

"Ngộ Không, ngươi mà còn cứ giật mình như vậy nữa, thì đừng trách Bản đế không niệm tình thầy trò, để ngươi đi Địa Ngục mười tám tầng của Minh Hà mà dạo chơi một chút." Tôn Ngộ Không nghe đến Địa Ngục mười tám tầng thì toàn thân lông khỉ dựng đứng.

Hắn biết, Tử Tiêu đạo nhân kể từ lần trước phạm sai lầm lớn, bị Thiên Đế đánh vào Địa Ngục mười tám tầng.

Mỗi lần luân hồi một kiếp lại phải đi một vòng trong Địa Ngục mười tám tầng, đi xong một vòng lại khôi phục ký ức Tử Tiêu để hắn nghiêm túc suy ngẫm lỗi lầm đã phạm.

Mấy trăm kiếp trước, Tử Tiêu đều cực kỳ cứng đầu, nhưng Thiên Đế thì tàn nhẫn lắm!

Mỗi lần vừa phát hiện Tử Tiêu có vẻ không hối hận, liền trực tiếp xóa ký ức và lại đưa vào luân hồi.

Về sau không biết có phải Hoa Dịch bị nghiện cố tình hành hạ Tử Tiêu hay không, lời chưa kịp nói ra, trên mặt vừa xuất hiện một chút biểu cảm bất mãn đã lại bị đánh vào Địa Ngục luân hồi.

Đến cuối cùng, Tử Tiêu còn có phản ứng bản năng, vừa khôi phục ký ức liền lập tức nở nụ cười, hô to "Thiên Đế vạn tuế, Thiên Đế ngưu bức!" Trong cái Địa Ngục mà thời gian lưu tốc khác hẳn với Hồng hoang đó, Tử Tiêu không biết đã luân hồi bao nhiêu lần, từ mắng chửi khóc lóc, từ khóc lóc đến cười tươi.

Chương 254

Một Đại Đạo Chí Tôn đường đường, Thiên Đạo hóa thân, lại biến thành một con quỷ sai ngoan ngoãn như vậy, chúng thần Thiên đình ít nhiều đều biết chút ít về "Thiên Đế" này.

Quá... quá đáng sợ!

Một Thiên Đế đường đường, học được thủ đoạn tra tấn người khác từ đâu vậy?

Nghe đến Địa Ngục của Thiên Đế, Tôn Ngộ Không suýt nữa thì sợ phát khóc.

"Bệ hạ, nhìn bên kia!" Hoa Dịch nhìn theo hướng Tôn Ngộ Không chỉ, đó là vị trí Thái Sơn ở phía đông Thiên đình.

Nhìn một cái, tiên khí mờ mịt, cao ngất nhập vân.

Trên không trung, sắc đỏ tím giao thoa, biến đổi vạn trạng trong chớp mắt, dường như có thần long trân phượng bay lượn trong đó.

Vô vàn ráng mây cùng biển mây bao la hòa làm một thể, tựa như bức tranh thủy mặc khổng lồ giáng từ trời xuống, mây ráng sương khói tương phản, lam quang bảo khí lấp lánh, phủ kín trên những đỉnh núi vàng óng, đúng là tài tình của tạo hóa!

Thực ra, ban đầu khi Hoa Dịch biết Thái Sơn tồn tại ở thời kỳ Hồng hoang, hắn cũng kinh ngạc, nhưng lúc đó tu vi còn thấp, không thể lên đến đỉnh núi.

Đến khi trở thành Đại Đạo Chí Tôn, hắn có ý đi Thái Sơn điều tra một phen, nhưng lại phát hiện, ngọn Thái Sơn vốn có từ thời cổ xưa lại có một đạo phong ấn trấn giữ bên trong mạch núi.

Thánh nhân bình thường sẽ bị đạo phong ấn đó trấn áp, pháp lực

sẽ mất đi mười phần chỉ còn một, ngay cả thân là Đại Đạo Chí Tôn, cũng sẽ cảm thấy yếu ớt dưới đạo phong ấn đó.

Từ đó về sau, Thái Sơn bị Hoa Dịch biến thành cấm địa, bất kỳ ai cũng không được phép tiến vào.

Dưới chân Thái Sơn, bên cạnh thác nước Long Đàm, hắn đã dùng đại pháp lực di chuyển một ngọn thần sơn, khắc họa pháp tắc Đại Đạo vào trong, đặt tên là Lý Sơn.

Dẫn dòng nước Hoàng Tuyền từ Cửu Thiên Ngân Hà chảy qua nơi này, hậu thế lưu truyền với tên gọi "Nại Hà", dẫn dắt vạn linh hồn chư thiên đến đây.

Các thần hồn chư thiên đến đây đều phải buông bỏ kiếp này kiếp trước, thuận theo cầu Nại Hà đi qua Tam Sinh Thạch, Mạnh Bà Đình, rồi lại đầu thai.

Hoa Dịch đặc biệt thiết lập thần vị Ngũ Nhạc Phủ Quân cho Đại Địa Hồng hoang, phái Cự Linh Thần tu vi Dung Đạo Cảnh làm Phủ Quân đầu tiên.

Nhưng trong mắt người ngoài, Cự Linh Thần tu vi Đại La rõ ràng là sơn thần bảo hộ một phương hà thổ, trấn giữ lối vào U Minh, thực chất là tuân lệnh Thiên Đế ở Dung Đạo Cảnh để trông coi Thái Sơn, không cho phép ai quấy nhiễu sinh linh bị phong trấn trong núi.

Bởi vì ngay cả Thiên Đế Đại Đạo Chí Tôn hiện tại cũng không thể điều tra được.

Hoa Dịch phát hiện, Hồng hoang này có lẽ không phải thế giới Hồng hoang trong tiểu thuyết kiếp trước của hắn.

Thế giới này có quá nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.

Thiên đình viễn cổ, ngay cả Thái Sơn cũng vậy, bên trong phong ấn một sinh linh không rõ tên.

Nhưng điều đó cũng kích thích sự tò mò của Hoa Dịch, càng khiến hắn mê mẩn thế giới Hồng hoang khác biệt này, muốn giải đáp những bí ẩn, muốn trở thành người mạnh nhất.

Khi Hoa Dịch thấy Ngộ Không chỉ vào Thái Sơn và nói có chuyện không hay, Hoa Dịch có chút hoảng.

Chẳng lẽ thứ bên trong sắp xuất hiện?

Bởi vì Ngộ Không hiện tại nhờ sự giúp đỡ của Hoa Dịch đã tu luyện được Hỏa Nhãn Kim Tinh phiên bản nâng cấp, Hoa Dịch không cần khai triển thần thông, rất nhiều thứ Tôn Ngộ Không có thể thấy, nhưng hắn chưa chắc đã thấy được.

Hoa Dịch trong lòng bất an, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ giận dữ: "Tôn Ngộ Không, lại sao nữa rồi?

Ngươi có tin ta thật sự đánh ngươi vào Địa Ngục rèn luyện một phen không?

Bên kia có gì?

Bên kia không có gì, đi đi!" "Không không không, Lão Tôn suýt nữa sợ phát khóc, vội vàng nói: "Bệ hạ, nhìn kìa, thứ ở đỉnh Thái Sơn bên kia.

Lúc ẩn lúc hiện, Lão Tôn nhìn không rõ lắm, Bệ hạ, ngài xem thử đi." "Ngộ Không, ngươi mà nói dối, thì Bản đế sẽ xem thử, nếu không có gì thì ngươi thảm rồi." Vừa nói xong, Hoa Dịch không mấy tình nguyện mở Thiên Nhãn, những tiểu thần thông này đều được hắn lĩnh ngộ ở kiếp trước và ở Thất Thập Nhị Địa Cung, sau khi không ngừng thôi diễn, hiện tại đều có thể hóa thành đại thần thông.

Khoảnh khắc Hoa Dịch mở Thiên Nhãn, hắn cảm thấy toàn bộ thế giới Hồng hoang thời gian lưu tốc đều chậm lại, tình huống dưới đỉnh Thái Sơn cũng được nhìn thấy rõ mồn một.

Hoa Dịch cuối cùng đã phát hiện ra điều Ngộ Không nói, trách không được Ngộ Không lại la lớn như vậy.

Không nói hai lời, Hoa Dịch sử dụng đại thần thông Súc Địa Thành Thốn, trong chớp mắt đã đến đỉnh Thái Sơn, nhìn lên cái động đen kịt trên không trung.

Chúng nhân đều biết đỉnh Thái Sơn ngoài Thiên Đế ra không ai được phép tiến vào, cũng không ai đi theo, đều đang đợi Thiên Đế ở Thiên đình.

Hoa Dịch nhìn cái hắc động vô danh trên không trung, trong lòng vạn phần may mắn, không phải sinh linh trong núi sắp tỉnh lại.

Nếu sinh linh trong núi phá vỡ phong ấn mà ra, e rằng toàn bộ Hồng hoang lại phải trải qua một lần đại kiếp Tử Tiêu nữa.

Hoa Dịch hiện tại không thể gọi xuống những sinh vật bên dưới.

Chỉ thấy hắc động trên không trung dường như cũng không dễ chọc ghẹo, chỉ thấy trong động truyền ra từng tiếng chém giết, linh khí trên Thái Sơn Hồng hoang cũng bị hút vào hắc động một cách ào ạt.

Tạo thành từng luồng khí đen đậm đặc đầy sét, mang theo khí tức quy tắc Đại Đạo, Hoa Dịch cũng vô năng vô lực, không thể ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn linh khí Hồng hoang hóa thành một luồng khí đen đặc sệt chảy ngược vào trong hắc động.

Sau nửa canh giờ, hắc động trên không trung từ từ hiện ra một vết nứt, một luồng khí tức cường đại vô cùng truyền ra, khiến toàn bộ chân thân Thiên Đế Hoa Dịch có cảm giác bị khí tức đó đâm xuyên.

Hắn liền mở Áo Giáp Tín Ngưỡng bảo hộ bản thân.

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lơ lửng trên đỉnh đầu.

Vết nứt kia càng lúc càng lớn, khí tức truyền ra từ hắc động cũng càng lúc càng đáng sợ, nhưng may mắn là Hoa Dịch tu cả hồn lẫn thể, bản nguyên lực chi Đại Đạo giúp nhục thể của hắn thành thần, sau đó lại được tín ngưỡng của chúng sinh dung luyện, chút khí lưu này vẫn có thể chịu đựng được.

Hai canh giờ sau, giữa không trung truyền ra một loại tiếng chém giết của trận chiến, vang vọng Tam Giới.

Xa xôi ở Thiên đình, chúng thần đều đang quan sát, không biết rốt cuộc là thứ gì, lại có thể phát ra âm thanh như vậy.

Tôn Ngộ Không với Hỏa Nhãn Kim Tinh lúc đó đã phát hiện ra chỗ bất thường ở đỉnh Thái Sơn, một bên gãi tai gãi đầu nhìn về phía xa, trong lòng sốt ruột.

Chương 255

Bởi vì hắn cảm giác được, trong hắc động kia có thể có thứ gì đó sắp xuất hiện.

Nhưng khi khí tức không ngừng tuôn ra khỏi động, Hỏa Nhãn Kim Tinh lại không thể nhìn rõ tình hình bên đó, dường như bị sức mạnh của "Đạo" che khuất.

Đằng sau cái hắc động đó rốt cuộc tồn tại thứ đáng sợ gì?

Hoa Dịch ra tay trước, đứng dưới hắc động, một bên nhìn chằm chằm vào miệng động, một bên dùng pháp lực hóa giải "khí" lộ ra từ trong động.

Không lâu sau, chỉ thấy một luồng thải quang thần bí ẩn hiện từ trong động, rất nhanh toàn bộ đỉnh Thái Sơn bị luồng sáng đó bao phủ.

Vết nứt trong hắc động cũng càng lúc càng lớn, trong một trận kích chiến vang vọng Tam Giới, thứ trong hắc động cuối cùng cũng lộ diện một góc.

Vừa lộ ra một góc, nhưng cũng đủ để che trời che đất, quy tắc Đại Đạo nồng đậm dày đặc khắp nơi, toàn bộ Thái Sơn bị bao phủ biến thành màn đêm.

Dưới chân núi ở Địa Phủ U Minh, vô số quỷ hồn dường như cảm nhận được uy áp của "Đạo", may mắn là có quy tắc Đại Đạo bảo vệ, nhưng cũng từng con quỷ khóc thét gào.

Hoa Dịch nhìn vật thể khổng lồ đó, hình dạng giống một hành tinh, toàn thân được bao bọc bởi một lớp màn sáng màu vàng đất, với khí tức thổ nguyên tố nồng đậm.

Lực lượng Đại Đạo bao trùm, sau khi vật thể hình cầu này xuất

hiện, hắc động trên không trung thu nhỏ lại nhanh chóng, trong chớp mắt biến mất không dấu vết trên không trung.

Nhìn cái tinh thể từ trời giáng xuống này, Hoa Dịch bùng nổ.

Sẽ không phải bốn viên phi tinh ở biên hoang cũng là loại này chứ!

Thế thì có chút thú vị rồi, rõ ràng cảm nhận được trong hành tinh màu vàng đất này có sự tồn tại của sinh mệnh, và đẳng cấp sinh mệnh bên trong cao hơn Hồng hoang.

Hoa Dịch nhìn hành tinh không ngừng hạ xuống, biết rằng tuyệt đối không thể để hành tinh kỳ lạ này rơi xuống Thái Sơn, khối lượng và đạo uy của hành tinh này đủ để san bằng Thái Sơn.

Nếu dẫn đến việc phong ấn Thái Sơn bị phá vỡ, thả ra sinh linh trong núi, Hoa Dịch sợ rằng Hồng hoang sẽ lại một lần nữa chìm vào biển lửa.

Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần, các loại cây cối hoa cỏ trên đỉnh Thái Sơn đều bị áp chế, nhanh chóng chết khô.

Hoa Dịch biết mình phải nhanh chóng tìm cách xử lý.

Nhưng hắn phát hiện, bề mặt hành tinh này mặc dù dường như không có lực công kích đối với thế giới này, nhưng sức mạnh "Đạo" trên đó không thể tiếp xúc được.

Hắn cảm giác nếu cố gắng tiếp xúc, sẽ bị sức mạnh của "Đạo" đó trấn áp.

Đúng lúc Hoa Dịch không có manh mối gì.

Tiểu Tinh Linh tỉnh dậy!

"Lão đại, cái thứ quỷ quái gì thế!

Khí tức thổ linh khí nồng đậm quá, hình như ta đã nhìn thấy ở đâu đó rồi!" "A!

Ta đâu có làm, nó tự bay đến đó thôi.

Theo ta được biết, có lẽ có bốn thứ giống như vậy.

Ta phải làm sao đây!

Nếu không nghĩ ra cách, nó sẽ đập xuống mất." "Lúc đó, thứ này không có vấn đề, Thái Sơn bị đập trúng thì có vấn đề đó, đó cũng là một đại phiền phức." "Tiểu Tinh Linh, có cách nào tốt không?

Hoặc có thần khí, tiên khí nào tốt không, cho ta mượn dùng chút, dùng xong sẽ trả." "Xú lão đại, lúc nào cũng không quên lừa ta mà!

Không có đâu, mau cút đi, ta đi ngủ đây." "Tiểu Tinh Linh, không thể như vậy được, ta là Túc Chủ đầu tiên của ngươi đó, ngươi lại muốn đi tìm Túc Chủ mới sao?" "Được rồi, được rồi, ta đúng là xui xẻo lớn, lại bị ràng buộc với ngươi.

Cái này nhìn có vẻ như được truyền tống qua đường hầm không gian, bên ngoài có dao động pháp lực Đại Đạo, cường độ chắc chắn ở cấp Đế Tôn.

Bên trong hình như có sinh mệnh tồn tại, không loại trừ có Thiên Chí Tôn và Đế Tôn cấp bậc trong đó.

Lão đại, ta cảm thấy bị mắc kẹt rồi, số phận thôi!

Ta phân gia đi!

Ta sau khi chết nhất định sẽ được an táng tử tế, xây một lăng mộ Thiên Đế thật lớn." "Tiểu Tinh Linh, đến nước này rồi, đừng đùa nữa, mau lên!" Hiện tại Hoa Dịch bị buộc phải hóa ra chân thân Thiên Đế, khai triển đại thần thông "Pháp Thiên Tượng Địa", lơ lửng giữa không trung đỡ "Thổ tinh" không cho nó rơi xuống.

Chúng thần Thiên đình khi hắc động rút đi đã nhìn thấy, hóa ra lại có một "hành tinh" nữa, cảm giác khí tức còn mạnh hơn mấy viên

trước.

Mấy viên kia thì tốt, vẫn luôn bay lượn trong hư không vô tận, không gây ảnh hưởng thực chất nào đến Hồng hoang.

Nhưng viên này thì khác rồi, che trời che đất, một luồng khí tức nặng nề ập đến, cách núi sông vạn dặm chúng nhân cũng có thể cảm nhận được uy lực của "Thổ tinh" này.

Nhìn người đàn ông đứng sừng sững trên đỉnh Thái Sơn giữa không trung.

Chúng thần biết mình đã không theo lầm người, mỗi khi nguy cơ ập đến, đều có Thiên Đế đứng sừng sững giữa trời đất giải cứu chúng thần.

Chúng sinh Hồng hoang không ai dám nói chưa từng được Thiên Đế che chở.

Bóng dáng hiên ngang bất khuất đó ngạo nghễ đứng đó, chân đạp hư không, tay đỡ Thổ tinh.

Hư không cũng bị Thổ tinh đè nát khiến dưới chân Thiên Đế xuất hiện từng vết nứt.

Đủ thấy Thiên Đế lúc đó vĩ đại đến nhường nào, chúng thần đều bắt đầu khoanh chân cầu nguyện Thiên Đế thắng lợi.

Ai ngờ Hoa Dịch lúc đó đang chửi thầm, "Thiên đình ta nuôi toàn thần tiên phế vật à!

Không thấy Bản đế bây giờ đang gặp nạn sao!

Không thấy một ai giúp đỡ, toàn ngồi đó xem kịch, đợi Bản đế giải quyết xong phiền phức này, quay về sẽ từng đứa từng đứa mà thu thập!" "Tiểu Tinh Linh, thật sự không có cách nào sao?

Trẫm cứ kiên trì thế này cũng không phải cách gì đâu!" "Xú lão

đại, quên mất ta trước đây đã cho ngươi một món bảo vật không gian sao?" "Bảo vật không gian?

Chương 256

Lục Đỉnh!

Để ta dùng Lục Đỉnh đánh vỡ nó sao, hay dùng Lục Đỉnh thu nó?" "Được rồi, Lục Đỉnh, cái 'Nội Thiên Địa' của ta đó (sợ độc giả quên nên có lời nhắc nhở: thế giới nội tại trong Thần Mộ)!

Đều có thể giống như Tiểu Tinh Linh đang đứng trong bóng tối với vẻ mặt đầy vạch đen, cái Thiên Đế này hình như hơi không thông minh thì phải!

Nội Thế Giới!

Có ích lợi gì chứ, ta đã lâu lắm rồi không dùng nó." Tiểu Tinh Linh với vẻ mặt bất lực nói: "Vào xem thì biết." Dù có chút do dự nhưng hiện tại không có cách nào khác, Hoa Dịch liền phân ra một đạo thần thức tiến vào Nội Thế Giới.

Không vào thì không biết, vào rồi thì giật mình hết hồn!

Đã hơn hai ngàn năm không vào rồi, khi Hoa Dịch tiến vào đã bị dọa cho giật mình.

Hóa ra nhiều năm không vào Tiểu Thế Giới là vì Nữ Oa từng ở trong đó mấy trăm năm, trong mấy trăm năm đó, Nữ Oa buồn chán đã dùng lực lượng pháp tắc của mình, tạo ra một số sinh vật có sinh mệnh bên trong.

Cộng thêm khi chưa tái khai Thiên đình, Hoa Dịch đã đặt Tiểu Thế Giới ở bộ lạc Nhân tộc Đông Hoang như một trận pháp bảo hộ.

Những năm đó, Tiểu Thế Giới này tự chủ hấp thu linh khí Hồng hoang, câu thông với Thiên Đạo của vũ trụ Hồng hoang, vậy mà dường như đã đạt được sự nhất trí với Thiên Đạo Hồng hoang.

Mượn quy tắc Hồng hoang sau khi không ngừng tiến hóa.

Từ một Tiểu Thế Giới chỉ có phạm vi năm trăm cây số mà hệ thống Tiểu Tinh Linh vừa cấp cho, đã biến thành một không gian rộng lớn không thể nhìn thấy biên giới.

Những năm đó trong sự phát triển tốc độ cao của vũ trụ Hồng hoang, Tiểu Thế Giới này như được đi tàu tên lửa vậy.

Bên trong "thanh nhiễm điệp thúy điểu ngữ sướng, sơn giản lang đình cầm du dương.

Ngân trụ phi bộc tiễu bích quải, quỷ phủ thần công tuyệt thế hữu" (cảnh chim hót líu lo trong làn sương xanh, chim ca rộn ràng trong thung lũng núi, thác bạc treo trên vách đá dựng đứng, tài tình của tạo hóa là tuyệt đỉnh) – một khung cảnh non xanh nước biếc, chim hót hoa thơm tuyệt đẹp.

Thậm chí mặt trời lơ lửng trên trời cũng được mô phỏng dưới quy tắc Đạo.

Quả thật là một thế giới mới được tạo ra mô phỏng vũ trụ Hồng hoang một cách y hệt.

Mỗi góc khuất của thế giới Hồng hoang, những gì treo trên trời, mọc trên đất, trôi trên nước đều hiện hữu dưới sức mạnh của "Đạo".

Chỉ là thế giới này ngoài một số linh vật do Nữ Oa áo trắng tạo ra ban đầu, nhưng vì Nữ Oa sau khi tạo ra Nhân tộc đã bị kiểm soát.

Sau này sợ Hoa Dịch cũng sẽ giống Nữ Oa mà không thể đối xử tốt với sinh linh mình tạo ra, nên cũng không dám tạo ra quá nhiều.

Nội Thế Giới này hiện tại ngoài việc không có vạn tộc Hồng hoang, không có một quy tắc thiên địa hoàn chỉnh, thì những thứ khác giống hệt Hồng hoang.

Không, Nội Thế Giới và Hồng hoang khác nhau.

Nội Thế Giới tuy tự chủ tiến hóa trong lúc Hoa Dịch không chú ý, nhưng quyền kiểm soát thực sự nằm trong tay Hoa Dịch.

Với thực lực của Hoa Dịch, dù là Hồng hoang hay Nội Thế Giới đều có thực lực hủy diệt, nhưng Hoa Dịch hiện tại nếu hủy diệt thì sau này không có khả năng khôi phục.

Nhưng hiện tại Nội Thế Giới này hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của Hoa Dịch, dưới sự cho phép của quy tắc, mọi thứ bên trong đều nằm trong ý niệm của Hoa Dịch.

Sự hủy diệt và tái sinh của Nội Thế Giới nằm trong tay Hoa Dịch, nhưng Hoa Dịch nhìn thấy một thế giới rộng lớn như vậy, lại có thể tự chủ tiến hóa, đương nhiên sẽ không hủy diệt nó.

Thậm chí Hoa Dịch còn nghĩ, nơi đây có thể làm thế giới dự phòng thứ hai của Hồng hoang, sau này nếu Hồng hoang có vấn đề, có thể di chuyển chúng sinh Hồng hoang vào Nội Thế Giới này sinh sống.

Hoa Dịch nhìn Nội Thế Giới này thật sự cảm thấy mình nhỏ bé, vĩ đại thay tạo hóa!

Đừng nói Tam Giới Chi Chủ, Thiên Địa Cộng Chủ, Đại Đạo Chí Tôn lợi hại đến mức nào!

Nhưng mọi công trình của tạo hóa đều được hình thành dưới quy tắc, có thể loại "Đạo" này không cao, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ mà tu vi cao là có thể lĩnh ngộ được.

Đó là sự ban tặng của Đại Đạo Sáng Tạo, mật mã của sinh mệnh.

Không đạt đến bờ bên kia thật sự thì không thể lý giải được.

"Tiểu Tinh Linh, ta thấy Nội Thế Giới biến thành như vậy!

Tuyệt vời quá đi mất!" "Xú lão đại, ngớ người ra rồi phải không!

Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm.

Bản Tinh Linh là hệ thống cường đại từ chư thiên vạn giới, lão đại, thứ ta cho ngươi lợi hại phải không!

Có thể tự chủ tiến hóa, nhìn xem không gian bên trong đủ để đặt quả cầu lớn trong tay ngươi vào không?" "Đủ rồi, đủ rồi, quả cầu cũng không lớn lắm mà!" Cuối cùng đã có cách giải quyết, tâm trạng Hoa Dịch vô cùng tốt.

Sau khi gầm lên một tiếng đầy oai phong, hắn thi triển Thiên Đế vĩ lực đặt thế giới đó vào Nội Thế Giới.

Trong mắt chúng thần Thiên đình, người đàn ông vốn đang một tay chống đỡ thế giới, trong lúc kiên trì không ngừng đã bị khối hành tinh khổng lồ đó đè xuống, sắp rơi xuống đỉnh Thái Sơn.

Nhưng sau khi nghe thấy một tiếng gầm của Thiên Đế, khối cự tinh khổng lồ đó lập tức biến mất trước mặt chúng thần.

Ngay lập tức, vì hai loại lực lượng Thiên Đế và hành tinh đang đối kháng nhau, đột nhiên thiếu đi một lực đối kháng, trên đỉnh Thái Sơn liền hình thành một luồng gió xoáy khổng lồ.

Chúng thần Thiên đình nhìn người đàn ông trên đỉnh Thái Sơn, đều ngơ ngác, sững sờ.

Chỉ có con khỉ kia nhìn thấy Thiên Đế cuối cùng đã loại bỏ được hành tinh khổng lồ, kích động nhảy nhót trước mặt chúng thần, vừa vỗ tay bốp bốp lớn tiếng.

Đương nhiên cuối cùng bị Chúc Dung tính khí nóng nảy vỗ một cái xuống đất.

Vừa đặt Thổ tinh vào Nội Thế Giới, Hoa Dịch phát hiện, Thổ tinh kia tuy không hề chống cự.

Nhưng khi Thổ tinh khổng lồ tiến vào Nội Thế Giới, toàn bộ Nội Thế Giới đều bị đè lún xuống một chút.

Nhưng điều kỳ lạ là khi toàn bộ Thổ tinh rơi xuống mặt đất, Hoa Dịch từ thông tin phản hồi từ Nội Thế Giới biết được.

Chương 257

Thổ tinh nhanh chóng kết nối với Nội Thế Giới, linh khí Nội Thế Giới không ngừng chảy vào Thổ tinh, thổ nguyên tố nồng đậm của Thổ tinh cũng nhanh chóng chảy vào lòng đất Nội Thế Giới, toàn bộ đại địa Nội Thế Giới thay đổi cấu trúc tổ chức với tốc độ cực nhanh.

Đại địa trở nên vô cùng vững chắc, Hoa Dịch cảm thấy đại địa bây giờ tràn đầy một loại sức mạnh, nặng nề trầm trọng.

Nhất thời không hiểu ý nghĩa của nó, Hoa Dịch thoát khỏi Nội Thiên Địa, bay về phía chúng thần.

Chúng nhân nhìn Thiên Đế bệ hạ từ từ bay về Thiên đình mà đều lớn tiếng hô to: "Thiên Đế ngưu bức, Thiên Đế bá khí!" Hoa Dịch nhìn chúng thần, trong lòng cũng không kìm được cảm thấy một trận thỏa mãn, trên mặt cũng tự nhiên nở một nụ cười.

Tiểu Tinh Linh lại trong lòng dội một gáo nước lạnh vào Hoa Dịch: "Xú lão đại, rõ ràng là công lao của ta mà, nhìn ngươi kìa, vui sướng chưa kìa, hừ." "Được rồi, được rồi, Tiểu Tinh Linh, đều là của ngươi, của ngươi." Hoa Dịch nói với Cộng Công: "Cộng Công, bây giờ ta đi Nam Hoang nhé!" "Vâng.

Bệ hạ, thần vừa thấy thứ đó đột nhiên biến mất, Bệ hạ đã xử lý nó sao?" Hoa Dịch vừa mới giả vờ xong, bây giờ sao có thể nói ra nguyên nhân được chứ!

"Đi thôi, có những thứ sau này ngươi sẽ biết." Khi Cộng Công dẫn Hoa Dịch đến biên giới Nam Hoang.

Hoa Dịch nhìn thấy một hành tinh màu xanh lam trôi nổi trong hư không vô tận, suýt nữa tưởng là Trái Đất.

Bởi vì nhìn từ bên ngoài, nó cũng là một hình cầu, nhìn thấu suốt, bề ngoài vì bị pháp tắc thần bí bao bọc nên trông giống một Trái Đất được phóng đại gấp bội.

Hắn kích động tiến vào, kiểm tra kỹ lưỡng.

Hơi tiếc nuối khi đưa ra kết luận, đây chắc chắn không phải Trái Đất.

Nhìn bề ngoài hành tinh này cũng giống như Thổ tinh kia, chỉ có điều cự tinh màu xanh lam này, tỏa ra thủy nguyên tố nồng đậm.

Không nói hai lời, Hoa Dịch liền đặt "Thủy tinh khổng lồ" giống Trái Đất này vào Nội Thế Giới.

Khi khối thủy tinh khổng lồ này tiến vào Nội Thế Giới, Hoa Dịch phát hiện toàn bộ thủy nguyên tố trong Nội Thế Giới cũng nhanh chóng biến chất sau khi thủy tinh tiến vào.

Rõ ràng cảm nhận được giữa Thủy tinh và Thổ tinh có một mối liên hệ khó nói.

Cộng Công lần thứ hai tận mắt chứng kiến hành tinh khổng lồ lại biến mất sau tiếng gầm của Thiên Đế!

Không khỏi ngơ ngác, sững sờ!

Miệng há hốc, vỗ tay về phía Thiên Đế.

"Thiên Đế ngưu bức, Thiên Đế bá khí!" Các Tổ Vu khác cũng vỗ tay bốp bốp lớn tiếng.

Lúc đó Tôn Ngộ Không, nhỏ giọng hỏi Cộng Công: "Vu Thần, ta cũng không kìm được vỗ tay, xem ra có thể chứ?" Cộng Công quay đầu lại từ sự kinh ngạc của Hoa Dịch, không nói hai lời lại tát một cái, rồi nói: "Không được!" Hoa Dịch tuy không biết bên kia xảy ra chuyện gì, nhưng thấy con khỉ lại bị đánh xuống đất thì cũng vui vẻ!

Con khỉ này do hắn dạy dỗ, lại là nhân vật hắn yêu thích nhất, không nỡ lòng nào nghiêm khắc dạy dỗ, dẫn đến tính cách con khỉ hoang dã, ngỗ nghịch như vậy.

Bây giờ có người trong một ngày đã giúp hắn dạy dỗ hai lần, trong lòng hắn vui sướng vô cùng, thật sự muốn hảo hảo tưởng thưởng cho Cộng Công.

Sau khi hoàn thành công việc, Hoa Dịch lại nói với Chúc Dung: "Chúc Dung, ta đi Tây Hoang nhé!" "Vâng," Chúc Dung tính khí nóng nảy đã sớm chờ không kịp rồi.

Khi Hoa Dịch đến biên cảnh Tây Hoang, trong hư không vô tận ở đó cũng trôi nổi một "Hỏa tinh" khổng lồ.

Toàn thân bao phủ pháp tắc thần bí, khí tức hỏa nguyên tố ập đến, xung quanh toàn bộ "Hỏa tinh" bị hỏa nguyên tố nhiệt độ cao nồng đậm chiếu xạ tạo thành một vùng chân không.

Hỏa tinh này đang từ từ tiến gần đến Hồng hoang, Hoa Dịch vội vàng lại đặt "Hỏa tinh" này vào Nội Thế Giới.

Khi Hỏa tinh tiến vào Nội Thế Giới, nó mang theo một luồng khí nóng bỏng vào toàn bộ Nội Thế Giới, nhưng may mắn là Thủy tinh đột nhiên phóng ra một đạo quang hoa, toàn bộ nguyên tố Hỏa tinh liền thu liễm không còn phá hoại Nội Thế Giới nữa.

Khi thu được ba tân tinh khổng lồ, hắn phát hiện ba hành tinh này lần lượt là ba loại nguyên tố Thủy, Hỏa, Thổ, đều có vị trí cao, rất thích hợp với Càn Khôn Ngũ Hành thuật số mới có được của hắn.

Hắn nóng lòng hỏi Cú Mang: "Cú Mang, vị trí ở Bắc Hoang có phải là một đại tinh màu xanh lục, sẽ có khí tức sinh mệnh nồng đậm không?" "Bệ hạ sao lại biết được!" Cú Mang đáp: "Vâng, Bệ hạ, tuy rằng nó tràn đầy khí tức sinh mệnh nồng hậu, nhưng thần cảm thấy,

khí tức đẳng cấp bên trong quá cao, nếu toàn bộ phóng thích ra, vạn tộc Hồng hoang có thể không chịu nổi loại xung kích đó." "Tốt tốt tốt, mau dẫn ta đi." Tiếp đó Tổ Vu Cú Mang liền dẫn Hoa Dịch đến Nam Hoang, Hoa Dịch cũng như dự liệu, quả nhiên đó là một hành tinh khổng lồ tràn đầy mộc nguyên tố.

Khi "Mộc tinh" tiến vào thế giới, toàn bộ Nội Thế Giới nổi lên một trận sương mù dày đặc, không nhìn thấy vật gì, toàn bộ Nội Thế Giới thay đổi với tốc độ cực nhanh.

Thoát khỏi Nội Thế Giới, Hoa Dịch túm lấy Tôn Ngộ Không vừa mới bò dậy từ mặt đất, "Ngộ Không à!

Dẫn Bản đế đến Đông Hoang đi!" Tôn Ngộ Không cũng rất dứt khoát, sau vài cái cân đẩu vân, Hoa Dịch bất lực quyết định tự mình đi, tu vi của con khỉ quá thấp, chậm quá!

Khi Hoa Dịch đến biên cảnh Đông Hoang, chỉ thấy Kim Chi Tổ Vu đã sớm đợi ở đây.

Nhục Thu đang ở trong hư không vô tận, dẫn dắt quy tắc phát ra từ cự tinh cuối cùng để tu luyện bản thân.

Thấy Hoa Dịch đến, Nhục Thu thu công, đến trước mặt Hoa Dịch.

"Bệ hạ, thần cảm thấy trong cự tinh này dường như tồn tại sinh mệnh, nhưng điều kỳ lạ là đại tinh này có kim nguyên tố đặc biệt nồng đậm, ngưng khí hóa thực, toàn bộ bề mặt hành tinh thực chất là kim chi Đại Đạo." "Ai u, nơi đây lại có một người thức thời này!" Hoa Dịch nói: "Nhục Thu làm không tệ, nếu Bản đế không lầm thì năm viên cự tinh kia, lần lượt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Ngũ Nguyên Tố cự tinh.

Trên đó dày đặc thần pháp tắc Đại Đạo, Bản đế hiện tại cũng không thể phá vỡ, vì an toàn, Bản đế hiện tại phải thu chúng đi trước,

sau này đợi nguy cơ được giải trừ, sẽ để năm vị Tổ Vu tiến vào năm hành tinh tu hành." Nhục Thu liền thay mặt chúng huynh đệ tạ ơn Thiên Đế.

"Nhục Thu, đừng khách sáo, các ngươi đều là người nhà của Hậu Thổ nương nương, là trọng thần Thiên đình của ta, là nguyên lão Hồng hoang, có cơ hội thăng tiến thực lực, nhất định phải ưu tiên." "Bệ hạ, thiên ngoại phi tinh vì sao lại bay đến Hồng hoang, giáng lâm năm cái, cái này phải kỹ lưỡng nghiên cứu một chút rồi." "Trẫm biết, Nhục Thu, ngươi và các Tổ Vu phải nhanh chóng tu luyện, Bản đế biết trong hư không vô tận của vũ trụ Hồng hoang còn tồn tại rất nhiều hành tinh sinh mệnh.

Những hành tinh vô nguyên tố ngày nay có thể tồn tại trong vũ trụ bao la vô tận, đừng để khi cường địch xâm phạm, ta hy vọng Thập Nhị Tổ Vu có thể lãnh đạo chúng thần Thiên đình bảo vệ tốt chúng sinh Hồng hoang." Hiện tại, các Tổ Vu trong Thiên đình sau mấy ngàn năm đã không còn là những Tổ Vu ở thời kỳ Hồng hoang sơ khai, không có tình cảm với vạn tộc thiên hạ, chỉ quan tâm đến sự tồn vong của Vu tộc nữa.

Bây giờ các Tổ Vu và thậm chí chúng thần Thiên đình, đều đã từ bỏ sự phân biệt chủng tộc, trong lòng chỉ có Thiên đình, chỉ có Thiên Đế.

Lấy Thiên Đế làm tôn, lấy việc bảo vệ Hồng hoang làm nhiệm vụ của mình.

Đại kiếp Tử Tiêu lần trước khiến họ còn chút hối tiếc, chúng thần Thiên đình đều đang âm thầm khổ luyện, chỉ vì không muốn Thiên đình lại xảy ra sự kiện đổ máu như lúc đầu.

"Bệ hạ, thần Nhục Thu thay mặt Thập Nhị Tổ Vu thề với trời, đời này sẽ lấy Thiên Đế làm tôn, sẽ vì chúng sinh Hồng hoang mà chiến,

kẻ nào dám phạm Hồng hoang, dù mạnh cũng phải tru diệt, tử chiến không lùi.” “Tốt tốt, nghe những lời này Hoa Dịch, lờ mờ nhớ lại hình ảnh những người lính trên Trái Đất vì nhân dân mà âm thầm cống hiến, thậm chí hy sinh cả sinh mệnh.

Trong lòng Hoa Dịch nảy sinh ý niệm muốn huấn luyện một đội quân viễn chinh Thiên đình, hắn biết rằng mọi thứ đều khác.

Thân mang hệ thống, quả thực trong vũ trụ Hồng hoang này chiến lực là số một, tự do tự tại.

Nhưng hắn biết, khi có hệ thống này, cuộc đời mình không thể tầm thường như vậy được.

Hoa Dịch có những mục tiêu chưa thực hiện được.

Chương 258

“Nhục Thu, Bản đế có thể quen biết Thập Nhị Tổ Vu ở Hồng hoang này thật sự tuyệt vời.” Sau đó Hoa Dịch bay về Thiên đình.

Hoa Dịch đến Nhị Trọng Thiên, chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh để xem xét kỹ lưỡng năm cự tinh trong Nội Thế Giới.

Nhưng đột nhiên phát hiện Nhị Trọng Thiên dường như có chút khác biệt so với trước đây.

Nhưng hiện tại Nhị Trọng Thiên ngoài việc không có người khác ra thì không có gì khác lạ!

Bởi vì 36 Thiên Cung của Nhị Trọng Thiên, đầy rẫy “quy tắc Đạo”, Dung Đạo Cảnh bình thường cũng không thể chịu đựng được lực lượng Đạo tắc trong Nhị Trọng Thiên.

Có nghĩa là toàn bộ Thiên đình hiện tại chỉ có các Tổ Vu Thánh nhân luyện thể Dung Đạo Cảnh có thể vào, nhưng với thánh thể của Thập Nhị Tổ Vu cũng không dám ở quá lâu.

Hôm nay khi đến Nhị Trọng Thiên lại phát hiện dường như có dấu vết hoạt động của sinh vật khác!

Bởi vì có thể cảm nhận được rằng trước mỗi Thiên Cung trong 36 Thiên Cung vốn có vô số phù văn Đại Đạo tích tụ qua hàng vạn năm đang ngăn cản lối vào, không cho người khác tiến vào.

Nhưng bây giờ nhìn thấy phù văn Đại Đạo trước nhiều cung điện đều đã yếu đi, thậm chí trước cửa dường như có dấu vết của một lượng lớn sinh linh đã đi qua.

Loại cảm giác này thật đáng sợ, bởi vì Hoa Dịch lại không thể suy ra thứ đã để lại dấu vết hoạt động trước cửa cung điện đang ở đâu?

Nếu là do phù văn Đại Đạo che khuất, Hoa Dịch không thể nhìn thấy, nhưng nếu là do thực lực của Hoa Dịch không đủ, thì điều đó thật đáng sợ.

Lại có một nhóm chiến lực có thể sánh với Thiên Đế, mục đích không rõ ràng, thật sự là đang giải quyết vấn đề bên ngoài biên cương, lại có hậu viện bốc cháy rồi.

Khi Hoa Dịch đang suy nghĩ khổ sở, Hoa Dịch nhìn những dấu vết đó, không biết nên làm thế nào cho tốt.

Tích tắc, tích tắc, tích tắc.

"Lão đại, phần thưởng đăng nhập mới rồi, có muốn lĩnh không?" "Gì!" Đang suy nghĩ về dấu vết hoạt động trước Thiên Cung, đột nhiên nghe thấy tiếng Tiểu Tinh Linh nói, suýt nữa bị dọa chết.

"Tiểu Tinh Linh, sao cứ đột nhiên xuất hiện thế, không thể báo trước một tiếng được sao?" "Ơ… Lão đại, ngươi đang khinh thường ta không cầm nổi dao à?

Có tin ta đi cướp một nhân vật lớn, sau đó làm mất tọa độ không!" "Ta dựa vào, Tiểu Tinh Linh, ngươi lại khinh thường ta à?

Ai đang đe dọa ta đó?

Đừng cản ta, có bản lĩnh thì đừng hóa hình, hóa hình ra ta sẽ làm thịt ngươi." "Được rồi, được rồi, ngươi nghiêm túc xử lý chuyện bên trong đi!

Ta cảm thấy trong 36 Thiên Cung có dao động linh khí Thiên Chí Tôn, không ít đâu!" "Tiểu Tinh Linh, ngươi nói thật à?

Ta cũng cảm thấy rồi, 36 Thiên Cung, dường như có chút khác biệt so với trước đây, ta cảm thấy dường như có sinh linh khác tồn tại.

Nhưng Thiên đình này không phải đã bị bỏ hoang không biết bao nhiêu năm rồi sao?

Sẽ không phải trong Thiên đình có tồn tại viễn cổ nào đó phục sinh rồi chứ!

Thế thì không vui rồi, Hồng hoang không thể chịu đựng được cấp độ thần linh đó đâu." "Ta không biết, thân thể chủ yếu của ta chỉ phụ trách phục vụ Túc Chủ, phát phần thưởng, năng lực có hạn, chỉ có thể cảm nhận được khí tức mơ hồ, như Thiên Chí Tôn." "Được rồi!

Phục vụ Túc Chủ, ít dọa ta thôi, để ta sống lâu hơn một chút là được rồi.

À đúng rồi, vừa nãy có phần thưởng mới, là cái gì vậy?" "Lười nói và lảm nhảm quá, ta bận lắm." Trong một tia sáng lóe lên, trong tay Hoa Dịch xuất hiện một đôi giày, tên là "Cửu Thiên Chí Tôn Ngoa".

Tiểu Tinh Linh đã phát phần thưởng cho Hoa Dịch cũng biến mất không dấu vết, đôi khi Hoa Dịch thật sự nghi ngờ Tiểu Tinh Linh không ở trong cơ thể mình, rất nhiều lúc nó lại biến mất tăm.

Nhìn đôi "Cửu Thiên Chí Tôn Ngoa" trong tay.

Quả nhiên và bộ "Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào" trước đó là một bộ, cuối cùng cũng có thể thay đôi "Đạp Tiêu Tử Khí Ngoa" đang mang trên chân.

Mặc dù nhìn đều gần như giống nhau, nhưng màu sắc lại khác, một bộ long bào đen vàng tượng trưng cho bá khí, nhưng dưới chân lại đi đôi chiến ngoa màu tím.

Đối với Hoa Dịch mắc chứng ám ảnh nhẹ về sự hoàn hảo, làm sao có thể chịu đựng được chứ?

May mắn thay lần này vận may bùng nổ, cuối cùng cũng triệu hồi

được đôi giày này.

Hoa Dịch vội vàng thay đôi Chí Tôn Ngoa uy vũ vô cùng đó, tự động có trận pháp, không cần thần thông Súc Địa Thành Thốn, chỉ riêng đôi giày đó cũng có thể đạt đến tốc độ cực nhanh.

Thiên Đế hơn một vạn năm, từ trong gian nan quật khởi, từ núi thây biển máu trở về, đứng sừng sững trên Cửu Thiên, không ai có thể địch lại.

Lên đến đỉnh cao nhất quả thực sẽ cô độc, khi cô độc sẽ thực sự nhớ nhà.

Hoa Dịch lại có chút hồi tưởng về cuộc sống khi còn ở Trái Đất.

Khi còn ở Trái Đất, Hoa Dịch vốn chỉ là một tiểu dân bình thường nhưng không cam chịu số phận bình thường.

Tốt nghiệp đại học xong không làm nên trò trống gì, nhưng cũng mong có một cuộc sống ổn định!

Chỉ là còn tiếc nuối những ước mơ trong lòng không có khả năng thực hiện, một số nguyện vọng nhỏ bé mà trong mắt Thiên Đế hiện tại có lẽ không đáng là gì.

Nhưng lúc đó Hoa Dịch lại đã dốc hết sức lực cũng không thể có được.

Sau khi tốt nghiệp, nhìn bạn bè đồng học xung quanh đều cưới vợ sinh con, ai nấy đều có nhà có xe.

Hoa Dịch dốc hết tiền tiết kiệm của gia đình, vất vả thi đậu một trường đại học nhưng mấy năm vẫn không có chút khởi sắc nào.

Tiền thuê nhà ngày càng tăng, lương công ty lại mãi không tăng.

Làm sales hai năm, các loại hình sales đều đã thử, có lên có xuống, nhưng hai năm sau lại phát hiện không có chút tích lũy nào.

Mỗi đêm khuya đen kịt chỉ có thể đối mặt với hư không vô tận, âm thầm tự nhủ nhất định phải sống ra hồn, ở nhà còn có người thân yêu đang đợi.

Mặc dù đó chỉ là những người bình thường.

Nhưng mỗi khi Hoa Dịch cầm tờ giấy báo trúng tuyển đại học ngày đó, gia đình không mấy sáng sủa đó đã vang lên tiếng cười nói hân hoan đến nhường nào.

Chương 259

Người cha ít nói đó, phá lệ lấy ra một chai rượu trắng kém chất lượng, ngày đó đặc biệt cùng Hoa Dịch uống vài chén.

Ngày hôm sau khi Hoa Dịch tỉnh dậy, lại thấy trong nhà không một bóng người.

Hắn biết, họ đã ra ngoài làm việc rồi.

Ba năm trước, khi thi đậu trường cấp ba trọng điểm trong thành phố, cô em gái hiểu chuyện năm đó mười mấy tuổi đã quyết định bỏ học theo họ hàng ra ngoài làm công.

Dưới sự khuyên răn và trách mắng của cha, nó vẫn không chịu quay lại trường học, Hoa Dịch biết em gái đã nhường cơ hội đi học cho mình.

Cuối cùng em gái đã đi ra ngoài, Hoa Dịch yếu mềm bị động chấp nhận.

Nhưng sau này sự thật đã chứng minh một câu nói dối trá lớn nhất của thế kỷ 21: "Cần lao trí phú (siêng năng làm giàu), học tập trí phú (học hành làm giàu)." Trong bốn năm học tập tuy Hoa Dịch luôn đạt thành tích học tập đứng đầu, nhưng vì gia đình nghèo khó, bốn năm đại học đều là ba điểm một đường: lớp học, thư viện, nhà ăn.

Ký túc xá cũng chỉ về ngủ vào buổi tối, sáng sớm lại ra ngoài.

Bạn bè đồng học sau khi tốt nghiệp đều nhờ gia đình, bạn bè giới thiệu mà có được một công việc tốt, có được một sự phát triển tương đối ổn định.

Hoa Dịch lại trắng tay, ước mơ từ nhỏ của hắn là trở thành một luật sư giỏi vì người khác mà tranh công lý.

Nhưng mà, tốt nghiệp với thành tích đứng top mười toàn khóa, lại không một công ty luật nào chịu nhận, những bạn học bình thường không bằng hắn lại dễ dàng tiến vào công ty luật mà Hoa Dịch mơ ước.

Thỉnh thoảng cũng có công ty nhỏ hơn đưa cành ô liu cho hắn, nhưng khi thật sự bước vào, Hoa Dịch lại phát hiện công ty đó không như mình nghĩ.

Ngoài một số vụ việc lặt vặt nhỏ nhặt, nhiều hơn lại là những vụ phạm tội rõ ràng, trách nhiệm của hắn là dùng kiến thức đã vất vả học được để giúp họ biện giải, thoát tội.

Hoa Dịch mê mang, cuối cùng dưới một chút chính nghĩa cuối cùng trong lòng mà rời đi.

Hắn phát hiện thế giới này không đẹp đẽ như trong sách vở, khi đi tìm việc lại gặp lại bạn học cũ.

Bạn học nhìn Hoa Dịch đang tìm việc ở khu vực của cấp dưới, không ai không chế giễu, từ từ Hoa Dịch từ bỏ ngành luật, chết tâm.

Hắn muốn đổi nghề, cũng thực sự phát hiện ra cơ hội kinh doanh, nhưng không có nguồn lực, không có vốn thì chỉ có thể nhìn cơ hội kinh doanh vô hạn đó mà không thể bắt tay vào làm.

Thậm chí ngay cả một số công việc kỹ thuật cao cấp liên quan đến cơ khí nhẹ nhàng cũng không có công ty nào sẵn lòng tiếp nhận "sinh viên đại học" có khả năng học hỏi mạnh mẽ này.

Vì lý do gia đình, cho đến khi tốt nghiệp Hoa Dịch cũng không có một chiếc máy tính thuộc về mình, ngay cả phần mềm văn phòng cơ bản nhất cũng không biết sử dụng, ai mà lại muốn chứ?

Hắn phát hiện, không có quan hệ, không có tiền thì thế giới này lại có thể tối tăm đến vậy, tồn tại quá nhiều bất công.

Hắn thề, phải trở thành người có tiền.

Dưới sự xung kích của dòng thông tin mạnh mẽ.

Hắn vứt bỏ tấm bằng đại học, buông bỏ chút tự tôn cuối cùng trong lòng.

Cởi bỏ đôi giày thể thao tượng trưng cho tuổi trẻ và sức sống, mặc lên bộ đồng phục, quyết định bắt đầu từ nghề sales, chuyển hướng sang thương trường.

Trong cái nắng hè ba mươi chín độ gay gắt, mặc bộ đồng phục sales đen trắng tiêu chuẩn, mỉm cười đối mặt với mỗi người qua đường, cúi người chín mươi độ, chỉ để người qua đường có thể nhận một tờ truyền đơn trong tay hắn.

Mồ hôi đầm đìa, dưới cái nắng gay gắt đó mấy lần vì thiếu nước mà ngất xỉu, nhưng nghĩ đến người thân trong gia đình, hắn lại đứng dậy, dùng đôi môi nứt nẻ vì thiếu nước của mình cố gắng, cố gắng mỉm cười.

Trong cái lạnh cắt da cắt thịt của mùa đông băng giá, từ sáng đến tối không ngừng thay đổi địa điểm quảng cáo, chịu đựng gió lạnh chờ đợi vị khách hàng không biết tên.

Nhưng thế giới này đôi khi thật sự không thích ưu ái những người chăm chỉ, nỗ lực vươn lên.

Ròng rã hai năm trời, nhưng trong ngành sales lấy thành tích làm vua này, hắn không hề gặp được dù chỉ một khách hàng lớn.

Thậm chí những người bình thường lười biếng, dẫn dắt đồ đệ, nhờ vào cái vận may khó hiểu mà chức vụ cũng thăng tiến nhanh hơn hắn.

Hai năm sau lại vì khách hàng lớn mà bị đồng nghiệp chèn ép ra khỏi cuộc chơi, lại lang thang trong đội quân tìm việc.

Hoa Dịch lại mê mang, ngửa mặt lên trời hét lớn, tại sao?

Chẳng lẽ "con nhà nghèo khó ra quý tử" thật sự là đúng?

Hắn không phục, nhưng cuộc sống thực tế luôn dạy cho con người bài học, những ngày bị sa thải đó Hoa Dịch đã sống khó khăn nhất, không có nguồn sống, mỗi ngày chạy đôn chạy đáo khắp các chợ nhân tài lớn nhỏ, nhưng cuối cùng vẫn không đạt được gì.

Nhưng dần dần đến kỳ hạn thuê nhà, chủ nhà sẽ không nói gì về tình cảm đâu.

Rồi vào một đêm khuya lạnh lẽo đen kịt, trên trời vang lên từng trận sấm sét, hắn bị chủ nhà đuổi ra khỏi cửa.

Bất lực chỉ biết muốn về nhà, muốn về nhà.

Hắn lấy điện thoại ra, lật xem danh bạ với vài số ít ỏi, nhìn tên "mẹ" đại diện cho "gia đình", không biết có nên gọi không.

Nhưng điều kỳ diệu là lúc đó, điện thoại reo, đúng là tên "gia đình" đó.

Bên kia vang lên tiếng nói: "Tiểu Dịch à!

Mau về, cha xảy ra chuyện rồi," kèm theo một vài tiếng khóc nức nở khô khốc.

Hoa Dịch lo lắng hỏi: "Mẹ, cha bị làm sao rồi." Nhưng bên mẹ chỉ nức nở không nói gì, hắn lo lắng cứ hỏi mãi, nhưng không nhận được hồi đáp.

Lúc đó chiếc điện thoại cũ nát đó cũng hết pin mà tắt máy.

Hoa Dịch nhìn trận mưa trên trời càng lúc càng lớn, khóc rồi, một người đàn ông to lớn khóc nức nở dưới mưa.

Nhìn bầu trời đen kịt, dường như trên bầu trời cũng có đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào hắn, dường như cảm thấy bầu trời đang

chế giễu.

Với những trải nghiệm nhiều năm qua, trong đêm mưa đen kịt đó, mặc cho mưa lớn làm ướt sũng, hắn một tay chỉ trời, không ngừng mắng chửi lão thiên gia.

Những người xung quanh, bao gồm cả chủ nhà, không một ai trong lòng có một tia đồng cảm nào, thậm chí còn đóng chặt cửa sổ, dường như sợ Hoa Dịch sẽ xông vào làm điều bất lợi vậy.

Chương 260

Mắng mỏi mệt, Hoa Dịch nằm thẳng trong nước mưa, giãy giụa rồi, hắn biết không thể ngã xuống, ở nhà còn có người đang đợi hắn về, người cha ít nói kia rốt cuộc sao rồi?

Nhưng khi Hoa Dịch vừa đứng dậy, lão thiên gia dường như có phản ứng hơi chậm, một đạo sét to như miệng bát từ trên trời giáng xuống, toàn bộ khu dân cư đều bị sét chiếu sáng.

Không lệch không xiên đúng vào Hoa Dịch, một luồng sáng trắng lóe lên, cư dân khu tiểu khu nhìn lại chỗ đó thì không một bóng người, cũng không ai quan tâm đến sống chết của Hoa Dịch.

Sau khi bị đạo sét trắng cực lớn đó đánh trúng, hắn tỉnh dậy và biến thành Nhân Hoàng Tiên Thiên của Nhân tộc.

Trong vũ trụ Hồng hoang chỉ có hệ thống Tiểu Tinh Linh biết Hoa Dịch không phải "người bản địa", nhưng cũng không biết thông tin cụ thể của Hoa Dịch.

Đoạn ký ức đã chôn sâu trong lòng Hoa Dịch hơn một vạn năm, nỗi đau trong lòng hắn ai có thể biết được chứ?

Điều tiếc nuối nhất là không chết khi đã về nhà, ít nhất có thể biết cha đã xảy ra chuyện gì, lòng cũng có thể yên ổn hơn một chút.

Có một trăm người thì tôi sẽ tạo một nhóm để thảo luận cốt truyện sau này, mắng tôi cũng được, nhưng không đủ số người thì không mở.

Số nhóm khi nào tạo xong sẽ đăng trong sách, chú ý dùng con mắt tinh tường của Hoa U nhé!

Hiện tại mục tiêu của Hoa Dịch là không ngừng thăng cấp, không

ngừng để hệ thống tiến hóa, chỉ cần có một chút khả năng, hắn sẽ dốc hết sức mình để quay về Trái Đất một lần.

Đương nhiên hiện tại mọi thứ ở Hồng hoang cũng là một phần mà hắn quan tâm.

Hắn phải chuẩn bị trước để đối mặt với kẻ địch lớn trong tương lai, Hắc Y Quân Đoàn, có thể sẽ có phiền phức do hệ thống Tiểu Tinh Linh cướp bóc các thế giới gây ra.

Mặc dù Hoa Dịch miệng luôn nói sẽ làm thịt hệ thống Tiểu Tinh Linh, nhưng chỉ hắn biết, hắn đã sớm coi hệ thống Tiểu Tinh Linh như một người bạn, chỉ khi đối thoại với Tiểu Tinh Linh hắn mới bộc lộ bản tính ẩn sâu của mình.

Bất kỳ ai bắt nạt hệ thống Tiểu Tinh Linh đều là kẻ địch của hắn, không biết Tiểu Tinh Linh có biết sẽ cảm động không!

Mỗi khi hồi tưởng về những chuyện cũ đó, Thiên Đế đã tu đạo vạn năm cũng không khỏi có chút bi thương trong lòng.

Nhưng hắn phải chấn chỉnh lại tinh thần, ở đây hắn có nhiều năng lực mà người khác không có, cũng phải gánh vác nhiều trách nhiệm hơn.

Ví dụ như 36 Thiên Cung hiện tại, kể từ khi Hoa Dịch đến Hồng hoang, mọi chuyện đều đã thay đổi, nhưng những đại sự vẫn diễn ra theo lịch sử.

Nhưng kể từ khi Hoa Dịch trở thành Tam Giới Chi Chủ, mọi thứ đều đã thay đổi, ngày càng nhiều chuyện đã thay đổi quỹ đạo vốn có.

Thế giới Hồng hoang cũng đang thay đổi từng ngày, bây giờ ngay cả thiên ngoại phi tinh cũng xuất hiện rồi.

Cái Thiên đình thượng cổ thần bí này rốt cuộc tồn tại những bí mật gì, bây giờ lại nghi ngờ có dao động hồn linh Thiên Chí Tôn!

Thiên đình thời thượng cổ rốt cuộc mạnh đến mức nào, khi nào mình mới có thể trở nên mạnh mẽ như vậy.

Mọi thứ đằng sau màn sương mù, những hậu quả khổng lồ có thể gây ra, Thiên Đế ta một mình sẽ gánh vác.

Hoa Dịch những chuyện này cũng không thể tĩnh tâm ngộ đạo, hắn đi chậm rãi trước 36 Thiên Cung, muốn điều tra đến cùng.

Nhưng mặc cho hắn thi triển bất kỳ thần thông nào, cũng không phát hiện ra một chút manh mối nào.

Nhưng trước Tam Thanh Cung, lại lờ mờ nghe thấy trong Tam Thanh Cung đang đóng chặt cửa dường như có tiếng Đại Đạo Chi Âm truyền ra.

Khi đi đến trước Đâu Suất Cung, trong trận pháp phong ấn bị nứt ra lại có một mùi hương kỳ diệu bay ra, hít một hơi, Hoa Dịch lại cảm thấy chân thân Thiên Đế cũng mạnh hơn một chút.

Khi ở ngoài Thái Âm Cung, trong cung có tiên nhạc yếu ớt truyền ra.

Khi ở trước Thái Dương Cung, cảm nhận được trong cung có một luồng quang mang kỳ dị đang cố gắng phá cửa xông ra.

Khi đến Tử Vi Cung thì; một trận bá khí đế hoàng tôn quý, không thể xâm phạm ập đến.

Trong chốc lát, toàn bộ 36 Thiên Cung của Nhị Trọng Thiên đều phủ lên một tầng sắc thái thần bí, trừ Hoa Dịch đang ở bên trong thì nhìn rõ hơn một chút.

Chúng nhân ở Nhất Trọng Thiên đều bị sương mù che khuất, ngay cả Dung Đạo Cảnh cũng không thể quan sát nội tình.

Khi Hoa Dịch chuẩn bị đi vào xem xét kỹ lưỡng, 36 Thiên Cung

đồng thời từ trong cửa tiết lộ ra một luồng khí tức cường đại, vây quanh Hoa Dịch không ngừng xoay tròn, không ngừng xoay tròn.

Hoa Dịch nhìn những luồng khí này không hạ nhân, nhưng lại có linh tính, cũng có thể thấy chúng không có ác ý với mình, Hoa Dịch liền để chúng xoay tròn một vòng. 36 luồng "khí" phi thường bao quanh Hoa Dịch xoay tròn, bên trái vờn vờn, bên phải quấn quít, trong chớp mắt lại đột nhiên như phát hiện ra điều gì đó.

Đồng thời nhanh chóng rút về trong 36 Thiên Cung, dao động linh lực Nhị Trọng Thiên lập tức biến mất, vết nứt trên phong ấn cửa cũng phục hồi hoàn hảo như ban đầu.

Hoa Dịch nhìn những "linh" đã tan đi này cũng ngơ ngác!

Vừa nãy khi những "linh" này vây quanh mình xoay tròn, hắn cảm thấy những "khí" này không phải hồn linh trước cửa 36 Thiên Cung trước đây, chúng càng giống khí linh.

Mặc dù Hồng hoang xuất hiện hệ thống, hiện tại Hoa Dịch chưa phát hiện tiên thiên chí bảo nào có khí linh tồn tại.

Nhưng sự lĩnh ngộ Đại Đạo của hắn đối với vạn sự vạn vật, khi đạt đến một cảnh giới, vạn vật trên thế giới, dù vị giai không cao, cũng sẽ không thể trốn thoát khỏi đạo pháp của hắn.

Hoa Dịch rõ ràng cảm nhận được trong những Thiên Cung này tuyệt đối lại có trọng bảo, quang khí linh đã mạnh mẽ như vậy, thì bảo vật bên trong phải ở tầng thứ nào chứ!

Dao động hồn lực còn sót lại trước cửa 36 Thiên Cung, có "mùi vị" Thiên Chí Tôn.

Thiên đình viễn cổ mạnh mẽ đến nhường nào!

Lại có cả một tầng sương mù dày đặc che khuất Tam Trọng Thiên, bên trong lại cất giấu thứ gì nữa đây?

Tất cả những hiện tượng đó như bị một bàn tay cào cấu trong lòng Hoa Dịch, ghi tạc sâu sắc.

Hiện tại trước cửa 36 Thiên Cung đều có trận pháp bảo vệ, với thực lực hiện tại của Hoa Dịch không thể tiến vào.

Hoa Dịch trong lòng âm thầm quyết định, chỉ cần thực lực cho phép, hắn sẽ lập tức phá vỡ cái phong ấn rác rưởi này, ngăn cản việc khám phá bảo vật của Thiên Cung!

Chương 261

Quá không biết điều, không biết Thiên đình bây giờ do Thiên Đế ta che chở sao?

Ở Nhị Trọng Thiên lại không đóng phí bảo hộ, còn không cho Bản đế vào vườn sau của nhà mình!

Hỏng rồi!… Thực ra, những "linh" trong 36 Thiên Cung nhìn người đàn ông đang mắng chửi om sòm ngoài cửa đó.

Mặc dù trông khá đẹp trai, thực lực cũng ổn, nhưng tính khí thì quá tệ, một Thiên Đế sao lại không có phẩm chất như vậy, có lẽ là "người kia" chuyển thế chăng!

Không nỡ nghe tiếp, chúng linh liền phong tỏa hoàn toàn trận pháp, bỏ lại Hoa Dịch một mình cô độc trước cửa Thiên Cung.

Hoa Dịch nhìn không có ai đáp lại, 36 Thiên Cung cũng không có linh khí thoát ra, biết không còn cách nào, hắn cũng từ bỏ ý định vào vườn sau đào bảo vật.

Cái Thiên Đế này làm thật là tệ, ngay cả vườn sau nhà mình cũng không vào được, Hoa Dịch nghĩ, ngày nào đó phải phóng một trận hỏa thiêu trụi lũ gia hỏa bên trong, để chúng nó biết không nghe lệnh của Bản Thiên Đế là thế nào.

Lục tung "cửa" Ba mươi sáu Thiên Cung, đào sâu ba thước đất mà vẫn không thu hoạch được gì, Hoa Dịch cuối cùng cũng mắng mỏ liên hồi rồi bỏ cuộc.

Bảo bối tốt thật sự chắc đều ở trong Thiên Cung hết rồi.

Bất đắc dĩ, Hoa Dịch lại bắt đầu cuộc sống tu đạo ngày qua ngày, tựa như có thêm một mục tiêu nhỏ là cướp sạch Ba mươi sáu Thiên

Cung. ...Trước tiên, củng cố và dung luyện lại tất cả đạo pháp, xem liệu có thể có tiến bộ mới hay không.

Cuối cùng, Hoa Dịch nhận ra những chỗ có thể cải tiến không nhiều, chủ yếu là các diệu pháp được Hệ thống thưởng và thần thông học được từ Bảy mươi hai Địa Cung.

Một số đã được dung hợp thành Thiên Đế Thần Thông, và nhiều thần thông ở giai đoạn của Hoa Dịch đã đạt đến cực hạn.

Hồng Hoang không ghi năm tháng, trăm năm ngộ đạo, Hoa Dịch đã luyện chế đại thành mười tám Thiên Đế Thần Thông.

Từ Tạo Hóa Thần Quyền tiến hóa thành Thiên Đế Thần Quyền.

Thiên Đế Phân Thân Đại Pháp cũng có thể huyễn hóa ra mười vạn tôn Thiên Đế đỉnh phong hậu kỳ Đại Đạo Chí Tôn.

Với sức mạnh tương đương, họ có thể chiến đấu độc lập, dù tử chiến cũng không ảnh hưởng đến bản tôn, thậm chí sau khi trải qua luân hồi một nghìn phân thân, còn có thể ngộ đạo độc lập.

Hoa Dịch đã cho một nghìn phân thân đó đi khắp Bảy mươi hai Địa Cung và vũ trụ Hồng Hoang, khám phá thêm nhiều núi sông bí ẩn, tiếp xúc và học hỏi thêm nhiều thần thông bí pháp, và tất nhiên, không thể thiếu việc tìm bảo.

Thái Âm Thần Quyền và Thái Dương Thần Quyền cũng biến thành phiên bản thần thoại.

Thái Cực Quyền, sau khi gia nhập cảm ngộ Lực Chi Đại Đạo, nội hàm càn khôn, cũng được thần thoại hóa.

Người bị trúng Thái Cực Quyền phiên bản thần thoại sẽ rơi vào một trạng thái đặc biệt, huyễn hóa ra một bản thể khác, nếu không thể đánh bại nhân vật trong huyễn cảnh, sẽ vĩnh viễn lạc lối trong đó.

Bản sao Chí Tôn Cốt, Đệ Tam Chí Tôn Thuật, Thượng Thương Kiếp Quang, Luân Hồi Chi Quang cũng toàn bộ tiến hóa một chút dưới quy tắc Đại Đạo của vũ trụ Hồng Hoang, phù hợp hơn với quy tắc của thế giới Hồng Hoang.

Đại Đức Thuật cũng được nghiên cứu liên tục và có thể truyền thụ cho Thiên Thần dưới cấp độ Đại Đạo, giúp họ nâng cao khả năng ngộ đạo.

Kết thúc ngộ đạo, Hoa Dịch như thường lệ đi đến Lăng Tiêu Bảo Điện dùng bữa.

Lúc này, giọng nói của Tiểu Tinh Linh vang lên bên tai: "Xú lão đại, sao mà như heo vậy?

Lại ăn nữa à!

Không biết ta không ăn được đồ ăn sao?

Lần nào cũng khiến ta chảy nước miếng." "Ơ… Tiểu Tinh Linh, nói vậy không đúng rồi, Bản đế vất vả tu đạo, bổ sung chút năng lượng thì sao?

Lại nữa, có bản lĩnh thì ra đây!

Ăn, Bản đế cho ăn hết!" "Thôi, ta không có thực thể, ra cũng không ăn được, ta cứ hút tín ngưỡng chi lực trong Lục Đỉnh vậy." Hoa Dịch nhìn mà không ngăn cản, tín ngưỡng chi lực tích lũy mấy năm nay quá nhiều rồi, sau khi Hoa Dịch trở thành Đại Đạo Chí Tôn, không thể dùng tín ngưỡng chi lực để tiến giai nữa.

Nhưng có thể giữ lại để hộ đạo cho chư thần Thiên Đình sau này, đưa họ lên vị trí Đại Đạo.

Trong số chư thần Thiên Đình, Minh Hà là người có hy vọng lớn nhất.

Bởi vì những năm tháng chấp chưởng Địa Phủ, Minh Hà ngoài việc chăm chỉ tu đạo, còn công chính vô tư xử lý sự vụ Địa Phủ, quy tắc Đại Đạo của Địa Phủ cũng không ngừng hoàn thiện, âm dương bổ trợ lẫn nhau, Minh Hà thu hoạch không nhỏ.

"Lão đại, đừng ăn nữa, phân thân của ta vừa truyền về một tin tức trọng đại, liên quan đến…" "Tin tức?

Liên quan đến Hồng Hoang à!

Các phân thân của cậu không phải đều ở tận chư thiên vạn giới sao?" Hoa Dịch khó hiểu hỏi.

"À, phân thân của ta đang đi tầm bảo vạn giới mà!

Nơi đó có rất rất nhiều bảo vật!" "Được rồi được rồi, tầm bảo cái gì mà tầm bảo, rõ ràng là cướp đoạt.

Trẫm còn định đặt cho cậu một cái tên mới đấy.

Tên gì à!

Đừng gọi là Hệ Thống Check-in nữa, trực tiếp gọi là Hệ Thống Cướp Đoạt Chư Thiên Vạn Giới đi, tinh linh lang thang trong vũ trụ tinh hà, hay là gọi 'Hải Tặc Vương' đi!

Hy vọng cậu có thể luôn lấy việc cướp đoạt tinh hà vạn giới làm nhiệm vụ của mình, làm một vị Vạn Giới Cướp Đoạt Chi Vương đích thực, như vậy Bản đế có thể an nhàn nằm nhà ăn cơm mềm, mọi thứ đều tốt đẹp." "Xú lão đại, ta mới không muốn đâu, ta là hóa thân của trí tuệ và sắc đẹp, ta gọi là tầm bảo, không phải cướp đoạt, ta chỉ thấy những bảo bối đó rất lợi hại, rất đáng yêu, mượn dùng một chút thì sao!

Hải Tặc Vương, hoàn toàn không giống cái tên của một mỹ thiếu nữ đáng yêu như ta, không được không được, cứ gọi ta là Tiểu Tinh Linh đi!" "Biết rồi, Hải Tặc Vương thiếu nữ." "Không được, xú lão

đại, ta không muốn gọi vậy đâu.

Ta là một mỹ thiếu nữ pháp thuật đáng yêu, phải gọi ta là Tiểu Tinh Linh.” “Được rồi được rồi, Tiểu Tinh Linh, chuyện chính đi!

Phân thân của cậu có tin tức truyền về à?

Liên quan đến Hồng Hoang.

Chương 262

Bản đế đã khám xét, các hành tinh xung quanh vũ trụ Hồng Hoang đều không có dấu vết sự sống!" "Các phân thân của cậu tìm Hồng Hoang thì nhớ đây là địa bàn của chúng ta, đừng có mà cướp bừa bãi đấy." "Nha!

Xú lão đại, im miệng, nghe ta nói, đừng có nói nữa." "OK, OK, ta im miệng.

Tiểu Tinh Linh, xin hãy bắt đầu màn trình diễn của cậu." "Chuyện là như thế này, lão đại, còn nhớ Càn Khôn Ngũ Hành Bí Thuật mà ta đưa cho lão đại trước đây không?

Cái đó ta cướp từ Ngũ Hành Đại Lục đấy!" "Ôi không, ta 'tìm bảo' từ Ngũ Hành Đại Lục đấy, nhớ chứ, ha ha, Hoa Dịch hơi nhịn không được cười, vừa nãy Tiểu Tinh Linh suýt nữa nói hớ.

"Đúng rồi, cái đó ta 'tìm bảo' từ bên đó, nhưng đáng tiếc chỉ có Đại Đạo Thiên.

Cái đó chỉ có Đại Đạo Thiên, bởi vì lúc đó phân thân của ta bị Đế Tôn trong Ngũ Hành Đại Lục phát hiện, cho nên, chỉ lấy được Đại Đạo Thiên.

Không kịp khắc ghi quy tắc Đại Đạo của nó, suýt chút nữa bị đánh chết, vội vàng mở trùng động chạy trốn." "Phân thân của cậu có thể mở trùng động ư!" Đây là điều khiến Hoa Dịch kinh ngạc, bởi vì Hoa Dịch kiếp trước mỗi đêm cô độc đều thích cùng bạn nhỏ (Hệ Thống), từng có một tác giả khoa học viễn tưởng.

Đã suy đoán, mỗi trùng động phía sau có thể là đường hầm thời gian, sau này có một nhà khoa học đã chứng thực suy đoán này.

“Ôi nha!

Xú lão đại, có nghe không đấy?

Trùng động đó không phải trọng điểm, đừng để ý những chi tiết nhỏ đó.” “Được rồi, được rồi, xin tiếp tục màn trình diễn của cậu, ta cam đoan không nói một lời.” “Bởi vì lần trước chỉ lấy được Đại Đạo Thiên, vì sự trưởng thành của lão đại, Tiểu Tinh Linh ta lại phái một phân thân đến Ngũ Hành Đại Lục để tìm kiếm phần sau.

Nhưng lão đại đoán xem, chuyện gì đã xảy ra?” Hoa Dịch không nói, chỉ dùng ngón tay khoa tay múa chân.

Hệ thống Tiểu Tinh Linh nhìn cái tên lão đại ngốc nghếch khiến hệ thống đứng máy này cũng bất lực!

“Nói chen vào, ta thực sự phục lão đại rồi, gặp phải một người như lão đại…” “Tiểu Tinh Linh, cậu không bảo ta đừng nói nữa sao.” Hoa Dịch cố ý trêu Tiểu Tinh Linh.

“Ơ… xú lão đại, bây giờ nói chuyện nghiêm túc đây, có thể bình thường một chút không?” “Được rồi được rồi, Tiểu Tinh Linh, phân thân của cậu đến Ngũ Hành Đại Lục rồi phát hiện ra điều gì vậy!

Sao lại khiến cậu thành ra thế này?” “Xú lão đại, một chút cũng không bình thường, sau khi phân thân của ta đến đó.

Phân thân của ta ban đầu đi đến chư thiên vạn giới đều dựa theo tọa độ, những tọa độ của các hành tinh tương đối mạnh mẽ đều được hệ thống thu lục, nhưng khi phân thân của ta lợi dụng tọa độ định vị.

Sau khi lợi dụng không gian trùng động truyền tống đến, nơi đó ban đầu là một Ngũ Hành Đại Lục vô cùng rộng lớn, thậm chí còn lớn hơn cả toàn bộ Hồng Hoang một chút.

Nhưng lại không còn dấu hiệu sự sống, toàn bộ không gian tràn ngập khí tức khói lửa lan tỏa sau đại chiến, có vô số tàn chi đoạn tí

cấp bậc Thánh Nhân trôi nổi trong hư không vô tận.

Toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục cũng biến mất tăm, nơi đó xuất hiện vô số hố đen, đang hấp thụ mọi vật chất trong hư không.

Thậm chí trong cõi u minh còn cảm nhận được có nhân vật cấp bậc Đế Tôn đang quan sát chiến trường đó." "Ý của cậu là ở đó đã xảy ra đại chiến!

Toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục đều biến mất, có Đế Tôn đang quan sát nơi đó!" "Đúng vậy!

Xú lão đại, cũng thông minh đấy chứ!" "Nhưng điều đó có liên quan gì đến Hồng Hoang của ta đâu?

Cùng lắm thì ta không cần phần sau của Ngũ Hành Bí Thuật là được chứ gì!

Dù sao không dựa vào trí thông minh của Bản đế, không có phần sau thì sau này cũng có thể chứng đắc Đại Đạo, Tiểu Tinh Linh, sao cậu lại không hoảng vậy." "Xú lão đại, Ngũ Hành Bí Thuật không phải trọng điểm, trọng điểm là Ngũ Hành Đại Lục!" "Ngũ Hành Đại Lục làm sao!

Chắc là bị đánh nổ rồi, dù sao ngay cả nhân vật cấp Đế Tôn cũng bị lưu lại đó quan sát chiến trường, chắc là để giết người diệt khẩu vĩnh viễn không để lại hậu họa." "Loại chuyện đó, cá lớn nuốt cá bé, dựa vào thực lực hiện tại của Bản đế, cũng không làm gì được, ân truyền đạo gì đó cứ để kiếp sau vậy!" "…Lão đại, ta cảm thấy có lẽ không đợi được kiếp sau đâu!" "Ý gì, cậu cảm thấy lão đại ta sẽ chết sớm hơn ư?" "Yên tâm đi!

Trẫm là Thiên Đế, trong luân hồi vô tận cũng có thể vĩnh tồn trên đời." "Không phải vậy lão đại.

Ngũ Hành Đại Lục, là một vũ trụ cực lớn được năm khối đại lục

thuộc tính khác nhau ghép nối lại với nhau.

Năm khối đại lục này lần lượt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, mỗi khối đại lục có một người quản lý, lần lượt là: Kim Chi Đại Lục do Thiên Chí Tôn Bạch Đế chấp chưởng.

Mộc Chi Đại Lục do Thiên Chí Tôn Thanh Đế chấp chưởng.

Thủy Chi Đại Lục do Thiên Chí Tôn Băng Đế quản lý.

Hỏa Chi Đại Lục thì do Thiên Chí Tôn Viêm Đế chấp chưởng.

Thổ Chi Đại Lục do Thiên Chí Tôn Hoàng Đế quản lý.

Sinh mệnh ở Ngũ Hành Đại Lục khi sinh ra đã mang thuộc tính, không hề xung khắc, mỗi đại lục đều có thuật pháp độc đáo.

Nhưng trong một vũ trụ luôn có những tồn tại phi thường, cũng thuộc Ngũ Hành Đại Lục, nhưng trời sinh vô thuộc tính.

Không thể tu luyện bất kỳ loại thuật pháp thuộc tính nào, một khi bị phát hiện sẽ bị đày ra biên hoang chinh chiến.

Nhưng có một người đã quật khởi trong chiến đấu, phát hiện ra loại thể chất này không thể tu luyện riêng lẻ bất kỳ loại thuật pháp nào, nhưng nếu đồng thời tu luyện năm loại thuật pháp, sẽ xảy ra một điều khủng khiếp.

Sau đó, người đó đã quật khởi trong thời gian cực ngắn, dẫn dắt quần tộc lập nên chiến công hiển hách, đánh cho biên hoang không còn loạn tặc.

Sau khi trở về đã cường thế trấn áp Ngũ Hành Đại Lục, và chiếm cứ một khối đại lục ở giữa Ngũ Hành Đại Lục hình ngũ giác tương liên.

Lập ra Ngũ Hành Giáo, từ đó về sau, những người tu luyện Ngũ Hành đều được tập trung trong giáo phái này để đạo, từng cường giả

nối tiếp ra đời.

Ngũ Hành Đại Lục cũng trở nên ngày càng cường đại, Ngũ Hành Giáo cũng thực sự được thừa nhận trong Ngũ Hành Đại Lục, các đấng thống trị tối cao của năm đại lục đều tôn người sáng lập Ngũ Hành Giáo là Đại Chúa Tể.

Đại Chúa Tể tuy thuở nhỏ bị Ngũ Hành Đại Lục làm hại, nhưng giờ cũng đã buông bỏ thù hận.

Dẫn dắt nhóm người đó ngự trị ở trung tâm đại địa, chấp quản Ngũ Hành Đại Lục.

Năm vạn tuổi đã thành đạo quả Đế Tôn, tất cả sở học cả đời đã sáng tạo ra Ngũ Hành Đại Pháp, chính là Đại Đạo Thiên mà ta đã đưa cho lão đại trước đây." Nghe xong những lời này, Hoa Dịch không khỏi khen một tiếng tốt!

Thân ở Hồng Hoang, có lợi thế thiên cơ, có Hệ Thống giúp đỡ, phải mất đến mười hai nghìn năm mới thành Đại Đạo Chí Tôn.

Đại Chúa Tể trong hoàn cảnh chiến hỏa liên miên như vậy đã tự sáng tạo một đạo, cường thế quật khởi, chín nghìn năm thành Đại Đạo Đế Tôn, để lại bảo vật vô giá là 《Ngũ Hành Đại Pháp》.

Chương 263

Bây giờ không lấy được phần sau thì đúng là đáng tiếc!

"Tiểu Tinh Linh, kể tiếp đi, sau đó thì sao!" "Được rồi, thực ra thì Đại Chúa Tể này, bản tinh linh cũng bội phục, trong chiến hỏa đã dẫn dắt một tộc 'phế nhân' cường thế quật khởi, tu vi cao thâm, đạo pháp tinh diệu, đều vượt xa lão đại, nếu ta lúc đầu kết hợp với người đó thì tốt rồi." "Được rồi được rồi, Tiểu Tinh Linh, không ngờ cậu lại mê trai thế." "Đợi thêm một thời gian nữa, Bản đế cũng sẽ thể hiện khí phách cho cậu xem!" "Thôi đi!

Ta vừa gặp phải chuyện lớn, cảm thấy lão đại, có lẽ sẽ nhanh chóng nhận cơm hộp, vì tình cảm đã ở bên nhau lâu như vậy, nên ta báo trước cho lão đại biết có thể sẽ chết." "Tiểu Tinh Linh, sao vậy, rốt cuộc là chuyện gì, nhanh lên, ta chống đỡ được." "Vừa nãy ta giới thiệu Ngũ Hành Đại Lục, lần lượt do năm vị Thiên Chí Tôn chấp chưởng, toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục lại được Đại Đạo Đế Tôn Đại Chúa Tể che chở, cho nên ở vùng tinh không đó luôn là một tồn tại không ai dám trêu chọc.

Đương nhiên bản tinh linh thì ngoại lệ." "Lần đầu tiên ta tìm được Càn Khôn Ngũ Hành Bí Thuật 'Ngũ Hành Đại Pháp' của Đại Chúa Tể cho lão đại, chỉ cần tu luyện Đại Đạo Thiên đại thành, đủ để bổ sung năm loại quy tắc Ngũ Hành Đại Đạo trong Hồng Hoang Đại Đạo.

Nếu học được phần sau, lão đại, trước khi nhận phần thưởng này có lẽ có thể trở thành Thiên Tôn hậu kỳ, thậm chí đột phá thành Đế Tôn cũng không chừng!" "Học cái quái gì, không phải vùng hư không đó đã trải qua đại chiến, toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục đều biến mất rồi sao!" "Lão đại ngốc nghếch, hôm nay ta nói cho lão đại hai tin tức, lão

đại muốn nghe tin nào trước?" "Cái nào cũng được!

Chọn nghe tin xấu trước đi!" "Tin xấu là Hồng Hoang có khả năng sẽ đón nhận kẻ địch mạnh nhất trong lịch sử, không thiếu tồn tại cấp Đế Tôn." "Sao lại vậy, Hồng Hoang của ta không chọc ai, sao lại có người muốn công đánh Hồng Hoang!" "Vậy tin tốt?" "Tin tốt là ta hình như đã tìm thấy Ngũ Hành Đại Lục rồi." "Tìm thấy thì tìm thấy, cần gì phải dọa ta thế!

Không mau đi tìm phần sau của Ngũ Hành Đại Pháp đi?" "Tìm cái gì mà tìm, Ngũ Hành Đại Lục thực ra đã đến Hồng Hoang từ lâu rồi." "Còn nhớ mấy ngày trước thiên ngoại phi tinh không, tất cả thắc mắc ở đó đều sẽ được giải đáp." "Ta… ta cảm thấy có một mùi vị quen thuộc, bởi vì ta phát hiện năm viên thiên ngoại phi tinh đặt trong nội thế giới, hẳn là Ngũ Hành Đại Lục.

Chỉ là bây giờ không biết tại sao nó lại biến thành năm viên phi tinh để đón nhận điều gì đó từ xa." "Nếu thật sự là Ngũ Hành Đại Lục đó, thì cảm thấy mọi chuyện rất kỳ quặc, sao lại đột nhiên đều bay đến quanh Hồng Hoang.

Giả như Ngũ Hành Đại Lục thật sự bị đại đế xâm nhập mới biến thành như vậy, đối với Hồng Hoang, cũng không biết rốt cuộc là tin tốt hay tin xấu.

Dù sao đó cũng là một tinh không được Đại Chúa Tể và năm vị Thiên Chí Tôn che chở, hiện tại Hồng Hoang quá yếu ớt rồi." "Cái Đế Tôn đang quan sát trong hư không đó nếu tập kích, toàn bộ Hồng Hoang e rằng sẽ bị đánh tàn, lão đại, ta chỉ có thể hẹn gặp lại lão đại kiếp sau thôi." "…Tiểu Tinh Linh, thật sự đáng sợ đến vậy ư!" "Trên Đế Tôn còn có cảnh giới mạnh hơn sao?" "Đại Đạo Chí Tôn như ta phải tu luyện đến bao giờ mới có hy vọng đây!" "Vậy giả như trong nội thế giới thật sự là Ngũ Hành Đại Lục, ta chẳng phải đã nhận một

cái củ khoai nóng bỏng tay rồi sao!" "Củ khoai nóng bỏng tay!

Lão đại, đó là cái gì vậy!" "Đó là một loại thực vật phàm gian, rất ngon." "Haizz, ta nói với cậu cái này làm gì, có ăn được đâu." "Tiểu Tinh Linh, bây giờ ta từ bỏ và đi lẫn lộn với cậu được không, Thiên Đế Hồng Hoang không dễ làm đâu!" "Vất vả hơn mười nghìn năm, khó khăn lắm mới thành Đại Đạo Chí Tôn, đưa Tam Giới lên con đường phát triển nhanh chóng.

Nhưng lại phát hiện, so với Ngũ Hành Đại Lục, người ta chín nghìn tuổi đã dẫn dắt một nhóm 'phế dân' thành lập Ngũ Hành Giáo, còn đạt đến tu vi Đại Đạo Đế Tôn.

Thật sự quá xuất sắc!" "Ta thân mang Hệ Thống mà, ta còn thấy mất mặt nữa, Tiểu Tinh Linh, cậu có thấy mất mặt không?" "Mất mặt cái quái gì, xú lão đại, có nghe lời người nói không hả!" "Bây giờ đang thảo luận chuyện chính sự đây, đừng có chen vào bắt nạt ta, hừ." "Được rồi được rồi, Tiểu Tinh Linh, ta sai rồi, ta sai rồi, chúng ta thảo luận chuyện này trước hết không phải là phải xác định xem năm viên phi tinh đó có phải là Ngũ Hành Đại Lục không à?" "Được, vậy đi xác định xem có phải là Ngũ Hành Đại Lục không trước đã!" "Tiện thể hỏi xem tại sao nó lại biến thành như vậy." Khi Hoa Dịch tiến vào nội thế giới, vẫn thấy năm ngôi sao lớn đứng trên đại địa của nội thế giới, tuy vô cùng to lớn, nhưng vẫn không vượt quá phạm vi chịu đựng của nội thế giới.

Hoa Dịch đầu tiên chạm vào một viên toàn thân bốc hơi nóng, nguyên tố Hỏa bao trùm khắp thân, nhìn viên phi tinh bị trận pháp thần bí bao phủ này, nó đã tự động dịch chuyển về phía tây mười tỷ cây số.

Nguyên tố Hỏa nồng đậm dưới sự bao phủ của trận pháp thần bí vẫn không ngừng phát tán uy lực của nó ra bên ngoài.

Hoa Dịch nhìn viên hỏa tinh bị trận pháp bao phủ cũng bất lực.

Nhất thời không có cách nào, Hoa Dịch nhìn nguyên tố Hỏa nồng đậm, ngồi lơ lửng giữa không trung, vận hành Càn Khôn Ngũ Hành Bí Thuật.

Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp.

Thôn Thiên Công Hiện, Thu.

Các công pháp diễn sinh từ Ngũ Hành Bí Pháp, một thu một phóng.

Thôn Thiên Công có thể thu hút tất cả mọi thứ thuộc tính Ngũ Hành có cấp độ không cao bằng mình, từ đó làm suy yếu thực lực của đối phương.

Thái Yên Diệt Thuật, giải phóng một hoặc vài loại pháp thuật thuộc tính trong năm loại, dùng nguyên lý tương sinh tương khắc để tạo ra các tổ hợp thuộc tính khác nhau, thậm chí đạt đến mức nguyên tố va chạm gây ra vụ nổ.

Một thu một phóng, âm dương bổ trợ, là Đại Đạo.

Khi Hoa Dịch vận hành Thôn Thiên Công được diễn sinh từ Ngũ Hành Bí Pháp, toàn bộ bề mặt của viên hỏa tinh tràn ngập nguyên tố Hỏa nồng đậm.

Khi Hoa Dịch thi triển Thôn Thiên Công, hỏa khí bàng bạc có một lỗ thoát năng lượng có thể thi triển, như lũ vỡ đê vậy.

Bề mặt hỏa tinh đầu tiên lộ ra một vết đen trong tiếng không khí cháy nhanh ở nhiệt độ cao.

Một luồng nguyên tố Hỏa mạnh mẽ thân thiết lao về phía Hoa Dịch, Hoa Dịch cũng không sợ hãi.

Đúng lúc đó, Ngũ Hành Bí Thuật của Hoa Dịch tuy đã đại thành, nhưng trong cơ thể vẫn chưa chuyên tu ra Ngũ Hành Chi Khí.

Ta lợi dụng Thôn Thiên Công để hấp thụ lượng lớn nguyên tố

Hỏa truyền vào Bàn Cổ Chi Tâm, dùng nguyên tố Hỏa mạnh mẽ tiếp tục tôi luyện trái tim, tuy mỗi lần tôi luyện đều khiến Hoa Dịch đau như dao cắt, nhưng Hoa Dịch biết.

"Trời giáng đại nhiệm cho người cũng vậy, tất phải trước tiên khổ sở ý chí, lao động gân cốt, đói khát thân thể, trống rỗng thân mình, tất cả sự tôi luyện ngày hôm nay đều sẽ giúp ta chiến thắng những kẻ mạnh hơn nhiều ở tương lai không xa." Cắn răng, hết lần này đến lần khác không ngừng tôi luyện.

Bàn Cổ Chi Tâm cũng từ màu vàng kim ban đầu từ từ biến về màu đỏ máu, một luồng khí tức Tiên Thiên Đại Đạo bao phủ trên đó, phảng phất như có trận pháp vi hình đang vận chuyển trên đó.

Máu đỏ không ngừng lưu thông trong cơ thể, từ từ thay thế máu vàng kim ban đầu, thậm chí toàn thân đều được thay bằng máu đỏ ban sơ, nhưng Hoa Dịch rõ ràng cảm nhận được tràn đầy sức mạnh.

Máu đỏ ban sơ mới là vật chứa phù hợp nhất cho Đạo.

Một số máu đỏ được nguyên tố Hỏa tẩy rửa, mạch máu khắp cơ thể Hoa Dịch đều như được khắc họa bởi pháp văn quy tắc Đại Đạo, bên trong trở nên tinh oánh trong suốt, máu thuần khiết không tạp chất.

Pháp lực cũng trở nên hùng hậu hơn, và khả năng cảm nhận Đạo cũng tăng cường không ít.

Hoa Dịch không ngừng lợi dụng Thôn Công hấp thụ nguyên tố Hỏa, tôi luyện xong bản thân thì dùng nó để tôi luyện thể phách.

Toàn bộ cơ thể cũng ngưng thực không ít, mỗi tế bào, lỗ chân lông đều tràn ngập nguyên tố Hỏa nồng đậm, khí tức bùng nổ.

Bề mặt viên hỏa tinh nhìn vẫn có nguyên tố Hỏa khổng lồ.

Hoa Dịch cũng kinh ngạc, thật đáng sợ, nhìn kiểu này, viên hỏa tinh này có lẽ thật sự là một khối trong Ngũ Hành Đại Lục.

Hoa Dịch rõ ràng cảm nhận những nguyên tố Hỏa này khác biệt với Hỏa tồn tại ở Hồng Hoang, ngay cả Tam Muội Chân Hỏa cũng không có nguyên tố Hỏa nồng đậm như vậy.

Uy lực cũng không thể so sánh được, may mắn là hiện tại chưa cho Tổ Vu tiến vào tu luyện.

Loại nguyên tố Hỏa cấp bậc này cũng chỉ có Đại Đạo Chí Tôn mới miễn cưỡng dùng để luyện thể, Chí Tôn bình thường không thể dùng để luyện tâm, nếu không thì không thoát khỏi cái chết thân tử đạo tiêu.

Lúc này Hoa Dịch thi triển "Thiên Đế Mệnh Thuật" cũng không quay đầu lại.

Ngọn lửa Đại Đạo này, đủ sức thiêu rụi một đám Đại Đạo Chí Tôn thành tro bụi, ngay cả dữ liệu cấu trúc cũng có khả năng trực tiếp tiêu tán khỏi nhân thế.

Hoa Dịch vẫn luôn hấp thụ nguyên tố Hỏa tôi luyện toàn thân, thậm chí bên lề cũng đã tôi luyện vài lần, khó mà tôi luyện ra hiệu quả nữa.

Chỉ thấy Hoa Dịch lấy ra Lục Đỉnh, Nhân Hoàng Cửu Đỉnh, Thần Bí Đại Kiếm, Cửu Thiên Chí Tôn Long Bào, Cửu Thiên Chí Tôn Ngoa, Thí Thần Thương, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, Thiên Địa Công Đức Huyền Hoàng Bảo Tháp, Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chương 264

Đợi đã, còn một số linh bảo trấn gia cũng được lấy ra chuẩn bị mượn nguyên tố Hỏa miễn phí để tế luyện một phen.

Hệ thống Tiểu Tinh Linh cũng nhìn đến ngây người.

"Ta không phải đang truy tìm chân tướng Ngũ Hành Đại Lục sao?

Lão đại tại sao lại tế luyện bản thân, bây giờ lại muốn tế luyện pháp bảo!" Lời còn chưa dứt, thấy Hoa Dịch lại móc ra một thứ từ trên người.

Đầy sức sống, ít nhất bây giờ vẫn đang nhảy nhót tưng bừng, đúng vậy, Hoa Dịch lấy ra một con yêu chim cấp bậc Chuẩn Thánh.

Con yêu chim đáng thương vừa mới được Hoa Dịch lấy ra khỏi túi đồ, chỉ thấy Hoa Dịch tâm niệm vừa động, có một cột nước cao chót vót bay từ con sông lớn ở xa đến.

Hoa Dịch rửa sạch con yêu chim Chuẩn Thánh vừa giết, đặt lên một cái lò nướng lớn tương tự giá nướng, rồi dẫn động nguyên tố Hỏa của hỏa tinh đặt vào đáy lò.

Ngoài việc tôi luyện bản thân, còn dựng giá nướng để nướng chim lớn!!!

Tiểu Tinh Linh không nói nên lời, đều muốn đâm đầu vào đậu phụ mà chết, kiếp trước đã tạo nghiệt gì vậy!

Sao lại gặp phải một chủ nhân không đáng tin cậy như vậy chứ?

Hoa Dịch lại vẻ mặt vô úy, dù sao đây là nội thế giới, dù có là người lợi hại đến mấy vào nội thế giới cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Ăn con chim lớn Chuẩn Thánh vừa nướng xong, thật sự mỹ vị, sau khi yêu chim cấp Chuẩn Thánh hiện ra bản thể, riêng cái đùi thôi cũng to bằng một căn phòng.

Hoa Dịch ăn ngon lành, thịt nướng vàng óng dưới gia vị đặc chế của Hoa Dịch thơm lừng trăm dặm.

Sinh linh nhỏ trong vòng trăm dặm đều ngửi thấy mùi thơm, nhưng dường như biết Hoa Dịch là chủ nhân của thiên địa này, cũng không có tiểu yêu nào dám tranh giành.

Thậm chí có một số loài thông minh đã chạy thật xa ngay lập tức, như thể sợ mình sẽ là con tiếp theo được đặt lên lò nướng.

Hoa Dịch ở bên ngoài không ngừng hấp thụ nguyên tố Hỏa mạnh mẽ.

Thậm chí còn thử nghiên cứu tuyệt kỹ nổi tiếng của Tiêu Viêm trong Đấu Phá Thương Khung: Phật Nộ Hỏa Liên.

Tuy trong này không có nhiều loại lửa kỳ lạ như vậy, nhưng nguyên tố Hỏa là bản chất nhất của lửa, vạn loại lửa trên thế gian đều từ đây mà ra, nguyên tố Hỏa cấp Đại Đạo.

Dưới sự trợ giúp của Thôn Công của Hoa Dịch, chúng biến thành từng quả cầu nguyên tố, tinh hoa cô đọng.

Khi Hoa Dịch nén và dung luyện nguyên tố Hỏa tinh khiết, từng viên nhìn thôi đã tràn ngập khí tức tử vong, tựa như đạn nguyên khí.

Phật Nộ Hỏa Liên chính thức ra đời.

Khi Hoa Dịch thử bắn vài phát, uy lực có thể nổ tung trời, Đại Đạo Chí Tôn bị Đại Đạo tấn công cũng không chết thì cũng bị thương nặng.

Nhưng về nguyên lý thì trông giống đạn nguyên khí hơn.

Cuối cùng Hoa Dịch đã đổi tên nó thành "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn".

Hoa Dịch cầm "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn" phiên bản cải tiến, đại tứ giải phóng trong nội thế giới, thử nghiệm uy lực.

Thậm chí nhìn viên hỏa tinh vẫn không có động tĩnh, nhất thời bực mình Hoa Dịch cầm "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn" liên tục oanh tạc bề mặt hỏa tinh.

Đánh cho bề mặt hỏa tinh vì hai lực lượng không cân xứng va chạm vào nhau mà kích hoạt những tia lửa lớn.

Sinh linh trong nội thế giới chưa bao giờ thấy một bữa tiệc pháo hoa hoành tráng đến vậy, hỏa tinh khổng lồ va chạm trên không trung.

Đôi khi sẽ vì phản kích của trận pháp mà bắn ra từng trận mưa bụi màu vàng kim đen chảy về bốn phía.

Đôi khi sẽ vì ánh sáng của ngôi sao khổng lồ mà chiếu sáng cả đêm tối thành một khoảnh khắc bình minh.

Lưỡi lửa nóng bỏng đối kháng với nó, như một yêu thú đói khát điên cuồng nuốt chửng bóng tối của nội thế giới.

Từng đợt tấn công, Thiên Đế Quy Nguyên Đạn của Hoa Dịch cũng được sử dụng ngày càng thành thạo, như một tinh linh vậy, lang thang giữa các ngón tay của Hoa Dịch.

Có một lượng lớn chúng lơ lửng xung quanh Hoa Dịch, trông cực kỳ giống một đội quân sẵn sàng xuất phát, dường như chỉ cần Thiên Đế lệnh ra, chúng có thể mang theo hỏa lực ngút trời vì Thiên Đế chinh chiến tám phương.

Lúc này, Thiên Đế nhìn viên hỏa tinh khổng lồ bị nguyên tố Hỏa bao phủ cũng dần dần mất đi hứng thú, cái mai rùa khổng lồ không phải là thứ mà Hoa Dịch hiện tại có thể cưỡng chế đột phá.

Ngay khi Hoa Dịch chuẩn bị rời đi, lần sau tiến giai sẽ thu thập viên hỏa tinh không động tĩnh này.

Hoa Dịch phát hiện viên hỏa tinh đã mấy trăm năm không động tĩnh lại động rồi.

Trước tiên, nguyên tố Hỏa bao phủ toàn bộ hỏa tinh đang dần co rút lại, Hoa Dịch cảm thấy toàn bộ trận pháp chịu trách nhiệm bảo vệ hành tinh này cũng đang dần rút lui.

Hoa Dịch cứ thế lặng lẽ nhìn hỏa tinh thay đổi, thậm chí còn có ý định nướng thêm một con yêu thú vừa ăn vừa xem nữa.

Hỏa tinh đang nhanh chóng cởi bỏ lớp ngụy trang, và vài luồng khí tức mạnh mẽ tỏa ra từ bên trong hỏa tinh, thậm chí Hoa Dịch còn cảm nhận được áp lực mạnh hơn mình.

Đó là áp lực của cảnh giới, nhưng Hoa Dịch lại không hề hoảng sợ, toàn thân thư thái vẫn tiếp tục nhìn hỏa tinh không ngừng thay đổi.

Toàn bộ nguyên tố Hỏa trên bề mặt hỏa tinh đã biến mất, trận pháp vẫn luôn cản trở Hoa Dịch cũng dần dần tiêu biến trước mặt Hoa Dịch.

Hoa Dịch cuối cùng cũng có thể nhìn thấy toàn bộ.

Toàn bộ hỏa tinh dưới sự trấn áp của đại trận đã mất, cũng từ từ như một mặt phẳng khổng lồ.

Hỏa tinh ban đầu không như Hoa Dịch nhìn thấy trước đó, hỏa tinh khi trận pháp biến mất, nhanh chóng triển khai, chiếm cứ một khoảng trống rất lớn trong nội thế giới.

Nhưng nội thế giới đã trở nên vô cùng rộng lớn, Hoa Dịch một chút cũng không lo lắng nội thế giới sẽ bị vỡ tung, mặc cho hỏa tinh tự do phát huy, thậm chí khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ác.

Tiểu Tinh Linh có thể đoán Hoa Dịch đang nghĩ gì, không khỏi thầm cầu nguyện cho dân chúng hỏa tinh.

Chương 265

Khi đã mở rộng diện tích chiếm giữ gấp ba lần so với trước đó thì mới dừng lại.

Chỉ thấy từ hỏa tinh, không, bây giờ phải gọi là Hỏa Chi Đại Lục, có ba người bay ra, đều khoác liệt diễm chiến giáp, toàn thân mang khí thế ngút trời, mỗi người đều là nhân vật đỉnh cấp của Đại Đạo Chí Tôn.

Một người trong số đó cầm song phủ là người đầu tiên lên tiếng hỏi, tuy nhìn diện mạo có vẻ đáng sợ, nhưng lại không có cái khí chất ngông cuồng áp bức của kẻ mạnh, và hoàn toàn phù hợp với ngọn lửa không ngừng bốc lên xung quanh.

“Các ngươi là ai?

Nơi này là đâu?

Lại là ai?” Mười vạn câu hỏi vì sao?

“Sao vừa ra đã hỏi hết cái này đến cái kia?” Hoa Dịch không kiên nhẫn nói.

“Đại ca, đừng cản ta.

Ta xuống giết chết tên khốn kiếp này, dám bất kính với chúng ta.” “Tam đệ đừng kích động, đại ca luôn cảm thấy nơi này có chút khác biệt, người này cũng khá quỷ dị, cẩn thận ứng phó thì hơn.” “Được, ta quả thật là Hỏa Chi Đại Lục, ba huynh đệ ta là mười hai hộ thần của Hỏa Chi Đại Lục, lão đại ta là Đại Lực Thần Nhan Chân, vị cầm đại côn kia là tam đệ ta Võ Thần Lịch Bá Thiên, người cuối cùng là nhị đệ ta Tiểu Hỏa Thần Mặc Trần.” “Ba huynh đệ ta vừa cảm nhận được các hạ hình như đã sử dụng công pháp của Ngũ Hành Đại Lục của ta,

xin hỏi các hạ?" Cảm nhận được thành ý, sắc mặt Hoa Dịch vẫn không đổi, thậm chí còn cười lạnh.

"Thông minh, ta dùng quả thật là Càn Khôn Ngũ Hành Bí Pháp của Ngũ Hành Đại Lục.

Nhưng tuyệt đối không đoán được ta làm gì đâu!" Lão tam ngốc nghếch nghe có người lạ sử dụng công pháp của mình, nộ khí tăng vọt, trực tiếp nói: "Đi chết đi!" "Chết!

Trẫm tuyên bố bây giờ cả ba ngươi mau ôm đầu, ngồi xổm xuống, Bản Thiên Đế sắp cướp đây!" …Nghe Hoa Dịch nói xong câu đó, Tiểu Tinh Linh cũng có chút tự trách, lẽ nào ta đã làm lão đại hư hỏng rồi sao?

Không, không, tuyệt đối không phải ta, chắc chắn lão đại vốn dĩ đã là người như vậy, không thể trách ta được.

Thôi rồi thôi rồi, trong không gian nội giới này, Hoa Dịch là tồn tại vô địch.

Tiểu Tinh Linh có thể hình dung ra cảnh ba vị Hỏa Thần bị lão đại cướp sạch.

Dựa theo phong cách cướp đoạt của lão đại, có lẽ ba vị Hỏa Thần cuối cùng chỉ còn lại một cái quần lót để che thân.

Ta là một cô bé thuần khiết mà, ta đi đây, không thể nhìn cảnh tượng bất lợi cho sự trưởng thành của ta này.

Xác định năm viên phi tinh là Ngũ Hành Đại Lục xong, Tiểu Tinh Linh liền rời đi.

Ba vị Hỏa Thần Chí Tôn đứng giữa không trung, pháp lực ngút trời, toàn thân tự mang hiệu ứng cấp thần, nhìn cái người trên mặt đất kia, bất kể thể chất hay tu vi đều không ra sao, mà lại muốn cướp đoạt.

Nhị đệ Tiểu Hỏa Thần Mặc Trần tương đối lý trí cũng nhịn không được cười.

Đại Lực Thần Nhan Chân đành phải nhịn, đến cả Võ Thần đang giận bốc hỏa cũng bị chọc cười.

"Tiểu tử, ngươi muốn cướp ta ư?" "Vừa mới ra ta đã quan sát ngươi một đoạn thời gian rồi, tu vi của ngươi cũng là Đại Đạo Chí Tôn thôi mà!

Không phải là từ đâu đó lén học được công pháp thần thông của Ngũ Hành Đại Lục của ta, ba huynh đệ ta bất kể ai, e rằng ngươi cũng sẽ chết thảm." "Để ta hội ngộ với hắn một trận vậy, Đại Lực Thần nhìn tam đệ đang định ra tay với người kia, vừa định ngăn cản.

Chỉ thấy nhị đệ nói: "Đại ca, cứ để hắn đi!

Vừa hay để tam đệ xả bớt sự uất ức trong lòng, lần đại chiến đó Ngũ Hành Đại Lục của chúng ta thua quá thảm.

Mười hai hộ thần chỉ còn lại ba huynh đệ chúng ta, lão tam sao lại không có khí phách chứ!" Nghe nhị đệ nói vậy, Đại Lực Thần cũng mặc kệ tam đệ.

Chỉ thấy Tiểu Võ Thần cầm cây đại côn lửa ngút trời chém về phía Hoa Dịch.

Hoa Dịch cũng giận bốc hỏa ba trượng, ta cướp đoạt, không những không phối hợp mà còn dám phản kháng!

Chỉ thấy Hoa Dịch thầm giao tiếp với giới linh nội thế giới trong lòng.

"Cho ta đánh chết tên khốn kiếp dám phản kháng này!" "Thứ mà Bản Thiên Đế muốn cướp không ai có thể ngăn cản, dám ngăn cản thì giết!" Ngoại hình Hoa Dịch lại không hề hoảng loạn.

Nhìn cây côn sắp đập vào đầu, không tránh không né.

Thậm chí còn nhắm mắt lại, ngay khi ba vị thần nghĩ Hoa Dịch đang một lòng cầu chết.

Chỉ thấy Hoa Dịch đang nhắm mắt, quay về phía trời, nói: "Thiên đạo vô vi à, Bản đế là người ngây thơ, đáng yêu, lương thiện mà sắp bị đánh chết rồi." "Cũng không biết cứu giúp tín đồ của mình sao." "Cửu Thiên Thần Lôi, xin hãy giúp ta đánh chết đám nghịch tặc này đi!" Cũng không biết trong cõi u minh có thật sự cảm ứng được lời cầu nguyện của Hoa Dịch hay không.

Nội thế giới vạn dặm mây đen đã tối sầm.

Trong một khoảnh khắc lại biến thành mây đen bao phủ dày đặc, trên bầu trời thực sự có tiếng Đại Đạo Thần Lôi vang vọng.

Tiểu Võ Thần nóng nảy cũng hối hận rồi.

Nhưng "tên đã lên dây, không thể không bắn".

Cầm cây đại côn lửa ngút trời chém tới, có lẽ khi cây côn còn cách Hoa Dịch không phẩy không một giây.

Hoa Dịch triệu hồi một tia sét màu tím, lực mạnh vô cùng, trực tiếp đánh về phía Tiểu Võ Thần.

Ngay lập tức, toàn thân Tiểu Võ Thần bị năng lượng sét mạnh mẽ đánh trúng, toàn thân trần như nhộng.

Tiểu Tinh Linh nói đúng, may mắn là đã đi sớm, nếu không có lẽ sẽ bị lão đại vô sỉ này ảnh hưởng đến thân tâm khỏe mạnh.

Tiểu Võ Thần đáng thương ngoài binh khí không bị phá hủy, tất cả những vật ngoài thân khác trong một khoảnh khắc đã trở về thời tiền giải phóng.

Toàn thân trần như nhộng, sắc mặt đen sì, tóc đỏ dựng đứng, nếu

lại mặc quần áo vào, toàn bộ sẽ thành một siêu Saiyan a!

Nhưng Tiểu Võ Thần tỉnh lại từ tia sét, toàn thân ngoài ngọn lửa còn mang theo tiếng nổ lách tách không ngừng, đó là âm thanh do tia sét ma sát với không khí mà ra.

Hoa Dịch nhìn siêu Saiyan đen bóng láng trước mặt, lại nhắm đôi mắt to tròn long lanh nước kia.

Vừa lắc đầu vừa nói: "Thí chủ muốn đánh chết bần đạo, cũng đừng hành hạ kiểu này, không mặc quần áo, tiểu tăng đều sắp bị dọa chết rồi, Vô Lượng Thiên Tôn, sợ hãi quá!" Chỉ thấy Tiểu Võ Thần nhìn bản thân trần như nhộng, bên tai vẫn vang vọng những lời thần cấp liên miên bất tuyệt của Hoa Dịch, toàn thân đều sắp nổ tung.

Chương 266

Sau đó trong nội thế giới, chỉ thấy một đám lửa lớn toàn thân bốc hỏa bị sét đánh và trên đường bị sét đuổi đánh ngày càng đi xa.

Cuối cùng hai huynh đệ không nhìn nổi nữa, cũng tham gia vào.

Ban đầu dựa vào sức của ba người, cũng có thể đánh hòa, hoặc ít nhất cũng cứu được tam đệ, không được thì quay về gọi cứu viện cũng được.

Nhưng ai ngờ, Hoa Dịch không tha, không ngừng dẫn động sét đánh về phía ba người.

Ba người ban đầu ai nấy đều như Võ Thần cái thế tái sinh, khí thế hỏa bốc trời, nhưng lại bị thiên lôi của Hoa Dịch đánh cho đầu hàng ngay lập tức.

Nhưng Hoa Dịch không dễ dàng tha cho họ, vẫn tiếp tục kế hoạch.

Hết lần này đến lần khác dùng thiên lôi đánh, và bên tai không ngừng niệm kinh, cụ thể niệm gì thì không biết, dù sao nhìn vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc của ba người là có thể thấy tuyệt đối không phải lời tốt đẹp gì.

Có lẽ ba người tu luyện bao nhiêu năm, cũng chưa từng bị sét đánh nhiều như hôm nay!

Mãi đến khi trên người không còn bốc hỏa mà bốc điện thì Hoa Dịch mới dừng tay độc ác.

Ba người nằm trên mặt đất, đầu không ngừng bốc khói, mái tóc đỏ rực khí phách cũng bị sét đánh liên tục mà cứng đờ thành màu đen.

Từng kiện đạo bào cũng bị đánh cho cuối cùng không còn hình dạng, không còn che thân được nữa.

Tu đạo vạn năm rồi, chưa từng chịu ủy khuất lớn đến vậy.

Suýt chút nữa bị Hoa Dịch hành cho điên rồi.

"Vô Lượng Thiên Tôn, ba vị đã phục chưa?" Vừa nói lại chuẩn bị giơ tay triệu hồi sét đánh ba người.

Ba người bây giờ đều mơ màng, "Đại ca, chúng ta phục khi nào đâu?

Ngươi cứ liên tục dùng sét đánh, cho chúng ta cơ hội nào chứ?" Trong một khoảnh khắc lơ đãng, Hoa Dịch lại bắt đầu sự nghiệp điện giật người.

Một trận quỷ khóc sói gào, nếu không phải nội thế giới bị Hoa Dịch phong tỏa, e rằng âm thanh có thể truyền khắp Tam Giới mất, quá thê thảm rồi!

Hành hạ lâu dài, ba vị thần đều có chút suy kiệt, cuối cùng nằm trên mặt đất, Hoa Dịch trước tiên lục soát trên người họ một lượt, cuối cùng phát hiện cũng không có gì, trong không gian bảo vật cũng không có bảo bối nào đáng giá.

Có thì cũng bị thiên lôi đánh hỏng, Hoa Dịch thầm hạ quyết tâm, thiên lôi xem ra sau này không thể dùng bừa bãi, sẽ ảnh hưởng đến việc "sờ xác" về sau.

Nhìn Hoa Dịch lung tung sờ soạng trên người ba vị thần, giờ đây họ đã bị Hoa Dịch chỉnh đốn đến mức không còn một chút cáu kỉnh nào.

Tiểu Võ Thần bây giờ nhìn Hoa Dịch nếu có động tác giơ tay, toàn thân sẽ không tự chủ mà run rẩy, như thể nếu run theo nhịp điệu, điện sẽ không đau đến vậy.

Hoa Dịch lục soát xong ba người, khinh thường nói: "Không phải hộ thần sao, không phải Chí Tôn sao, một bảo vật đáng giá cũng

không có!

Ngại gì mà đi lăn lộn vậy!" Ba người nhìn người đàn ông đã hành hạ họ không biết bao nhiêu lần này, bây giờ bị coi thường vì không có pháp bảo, thực sự tức đến hộc máu.

Vừa định mở miệng mắng mỏ tên vô sỉ kia, chỉ thấy Hoa Dịch lại giơ tay lên, ba vị thần đều theo phản xạ mà run rẩy.

Hoa Dịch nhìn ba vị thần đã bị dạy dỗ thành ra thế này cũng không nói nên lời, cuối cùng cũng thả họ ra, không dùng sét nữa.

Hoa Dịch bỏ dùng sét nhưng cũng không khá hơn là bao, sau đại chiến lại đói rồi.

Lần này không dùng nguyên tố Hỏa, mà bảo ba vị thần trực tiếp nằm dưới lò nướng, ngọn lửa Đại Đạo không ngừng bốc lên, loại thông minh hoàn toàn.

Lửa lớn thì đá một cái, lửa nhỏ thì đá một cái, không lớn không nhỏ thì cũng đá một cái cho bớt buồn bực, coi ba vị thần như bình khí gas vậy, loại không gây ô nhiễm môi trường.

Trước tiên, lão đại ép hỏi những chương sau của Ngũ Hành Bí Quyển, nhưng ai ngờ dùng hết sức chín trâu hai hổ, cả nhóm tù binh không ai có thể đưa ra thông tin hữu ích.

Hỏa Chi Đại Lục không sai, nhưng vì trời sinh thuộc tính Hỏa, nên chỉ có thể luyện đạo pháp thuộc tính Hỏa.

Còn Ngũ Hành Bí Thuật thì quả thực do Đại Chúa Tể sáng tạo, nhưng vì thể chất nên không thể học Ngũ Hành Bí Thuật.

Cho nên cũng không có cách nào đưa phần sau của Ngũ Hành Bí Quyển cho.

Hoa Dịch nhìn lãng phí nhiều thời gian như vậy mà không thu

hoạch được gì, với ánh mắt thất vọng nhìn ba người, rồi lại giơ tay lên chấm mấy cái để xả giận.

Hoa Dịch vừa định ra tay, ba người vội vàng cầu xin tha thứ, cũng biết người đàn ông liên tục phóng điện này tên là "Thiên Đế", cái tên nghe khá bá khí, nhưng việc làm thì một chút cũng không giống người làm.

Hành hạ ba vị thần lâu như vậy cũng không có ý nghĩa gì, Hoa Dịch đành từ bỏ.

Hoa Dịch quyết định tiến vào Hỏa Chi Đại Lục để điều tra những bí mật mà họ biết, tại sao năm khối đại lục lại hóa thành năm hành tinh bay vào Hồng Hoang Đại Lục.

Và liệu điều đó có ảnh hưởng gì đến Hồng Hoang hay không.

Chuẩn bị tiến vào.

Ba vị thần nhìn ác ma này cuối cùng cũng từ bỏ việc hành hạ, chưa kịp vui mừng thì thấy Hoa Dịch chuẩn bị tiến vào Hỏa Chi Đại Lục.

"Không được, không thể được, để tên ác ma này tiến vào Hỏa Chi Đại Lục, dân tộc bên trong còn đường sống sao?" Quyết định liều chết một phen, ba người bay vút lên trời, vung thần binh trong tay lao về phía Hoa Dịch.

Nhưng Hoa Dịch nhìn ba người cũng bất lực, "Ta không phải vào cướp vợ, sao phải liều mạng chứ?" "Yên tĩnh nằm trên mặt đất không tốt sao!" Lại một tia thiên lôi nữa oanh tạc về phía ba vị thần.

Có lẽ tâm lý bảo vệ dân tộc quá mạnh mẽ rồi!

Dưới thiên lôi giáng xuống, ba người lộ vẻ đau khổ vì bị thiên lôi đánh, sức mạnh của ba vị thần hội tụ một chỗ.

Một luồng liệt diễm màu đỏ máu mạnh mẽ vô cùng lao về phía Hoa Dịch.

Luồng lửa này mang theo khí tức hủy diệt, như thể muốn thiêu rụi tất cả, dù có hủy diệt cả thế giới cũng phải thiêu chết tên ác ma này, không thể để hắn đặt chân vào Hỏa Chi Đại Lục một bước.

Nơi đó có những người cần được bảo vệ.

Chương 267

Hoa Dịch nhìn con hỏa long đó cũng bất lực!

"Không tin ta sao!" Hoa Dịch trước tiên vận dụng Thôn Công, nhanh chóng hấp thụ hỏa long, chuyển hóa thành Thiên Đế Quy Nguyên Đạn cường độ cao.

Khi ba vị thần nhìn Hoa Dịch dễ dàng biến công kích dốc toàn lực của họ thành từng viên "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn" lơ lửng giữa không trung, lao về phía mình như sắp nuốt chửng, thì tuyệt vọng.

"Tại sao đồng là Đại Đạo Chí Tôn, Thiên Đế lại có thể mạnh đến vậy?" "Lẽ nào lại phải trải qua một tai nạn nữa sao?" "Tại sao lão thiên lại đối xử bất công với Ngũ Hành Đại Lục của chúng ta, ta vừa mới thoát chết từ đại chiến!" "Thôi cũng được, hãy để ta dũng cảm vì Ngũ Hành Đại Lục lần cuối cùng giết địch vậy!" Hoa Dịch cứ nghĩ đỡ được một chiêu này xong thì ba vị thần sẽ ngoan ngoãn nằm đó, và mình có thể đi thám hiểm bí mật của Hỏa Chi Đại Lục rồi.

Nhưng đột nhiên cảm thấy phía sau có một cảm giác nóng bỏng, quay đầu lại nhìn, thấy ba vị thần không nằm trên mặt đất, mà ba người hình như đang tế pháp!

Khí thế của ba người ngày càng mạnh, ba vị thần hợp thành một, khí thế đó tuyệt đối là thứ Hoa Dịch chưa từng thấy.

Ngay khi sắp đại thành.

Hoa Dịch chỉ cảm thấy trong Hỏa Chi Đại Lục có một luồng sức mạnh cường đại, thế như núi sông biển cả, khiến cho người ở trong đó không tự giác mà có cảm giác mê thất.

Chỉ thấy một bóng hình màu đỏ máu mạnh mẽ vô cùng xuất hiện

trước mặt ba vị thần hợp thể, giáng một cú đá, khiến ba vị thần không giữ được thân hình.

Từ trạng thái hợp thể thần kỳ đó, họ khôi phục lại hình dáng ban đầu của ba vị thần.

Ba vị thần nhìn rõ người, cùng nhau quỳ bái trên mặt đất.

Chỉ thấy bóng hình màu đỏ khổng lồ đó nói: "Bản đế nhìn thấy các ngươi đã lâu mà không quy về, ra xem.

Tại sao lại kích hoạt cấm pháp này!" "Không biết như vậy sẽ chết sao!

Các ngươi là ba vị hộ thần cuối cùng của Hỏa Chi Đại Lục mà!" Lão đại Đại Lực Thần nhìn rõ người rồi cũng vẻ mặt khổ sở.

"Bệ hạ Viêm Đế, ba huynh đệ chúng thần, phát hiện bên ngoài có người liên tục hấp thụ nguyên khí của trận pháp của chúng thần, sử dụng Ngũ Hành Bí Thuật, cho nên đến xem xét một phen." "Ai ngờ đối phương lại quá lợi hại, đồng là Chí Tôn, ba huynh đệ chúng thần lại bị áp chế mà đánh." "Bây giờ lại muốn đặt chân vào Hỏa Chi Đại Lục, ba huynh đệ chúng thần không dám tưởng tượng hậu quả, nên chỉ có thể liều chết không ngừng." Biết được nguyên nhân, bóng hình khổng lồ màu đỏ kia cũng khá kiêu ngạo, "Bản đế không nhìn lầm ba người các ngươi." "Nghỉ một lát đi!

Phần còn lại cứ giao cho Bản đế." Khi quay mặt về phía Hoa Dịch, Hoa Dịch thấy người này, một hư ảnh cao lớn uy vũ bá khí, thân khoác vảy đỏ, đầu đội một chiếc mũ cao chót vót, chân đạp một con hỏa long, ánh sáng rực rỡ.

Hoa Dịch nhìn mà trong lòng cũng không khỏi một trận bội phục, "Oa, nếu cho hắn thêm mấy nghìn năm, có lẽ lại là một ta ngày xưa." Hoa Dịch biết đây hẳn là người chấp chưởng Hỏa Chi Đại Lục mà

Tiểu Tinh Linh đã nói trước đó, Thiên Chí Tôn Viêm Đế.

Chỉ là không hiểu, tại sao trạng thái hiện tại của ông ta rõ ràng không phải thực thể.

Khi Viêm Đế nhìn về phía Hoa Dịch, "Ngươi là ai, tại sao lại bức bách ba vị thần của quốc gia ta, có ý đồ gì?" Hoa Dịch nhìn Viêm Đế vừa xuất hiện câu đầu tiên cũng hỏi câu đó, không thèm lý!

"Không thể đổi câu thoại khác sao?" "Ta là Thiên Đế, là chủ Tam Giới của vũ trụ Hồng Hoang, đáng lẽ ngươi phải biết Viêm Đế chứ!

Tại sao lại biến thành một hành tinh đến Hồng Hoang?" "Thiên Đế!

Chí Tôn nhỏ bé mà cũng dám vọng xưng Thiên Đế, ta là Viêm Đế, bây giờ quỳ xuống dập đầu nhận tội với ba vị thần, Bản đế sẽ lưu cho ngươi một toàn thây." Hoa Dịch nghe Viêm Đế nói vậy, trong lòng nghĩ.

Khó trách lại bị người ta công đánh, đường đường Thiên Chí Tôn, nói chuyện kiểu gì mà không có não vậy.

Hoa Dịch không thèm lãng phí công phu.

Ban đầu không định động dụng thiên lôi nữa, nhưng nhìn kiểu này tên Viêm Đế ngốc nghếch này chắc cũng không có bảo vật gì tốt, trực tiếp câu động thiên địa, dẫn Cửu Thiên Thần Lôi oanh tạc về phía Viêm Đế.

Ba vị thần lại nhìn thấy tia thần lôi suýt nữa khiến họ tuyệt vọng, vừa nãy đã được thoải mái vài lần rồi.

Vội vàng nhắc nhở: "Bệ hạ Viêm Đế, thiên lôi của người này có chút kỳ quái, hoặc vùng thiên địa này có chút kỳ quái, khi chúng thần giao chiến với hắn vừa rồi không thể phát huy thực lực vốn có." "Thiên Đạo của vùng tinh không này cũng không chịu để chúng thần

sử dụng, ngược lại lại bị tên tiểu tử kia dùng." "Việc sử dụng thiên lôi để tấn công chúng thần có tính công kích đặc biệt mạnh." "Chúng thần đã bị tàn phá không dưới trăm lần, Viêm Đế cẩn thận!" Viêm Đế với sự tự tin của Thiên Chí Tôn trong trận chiến, nghĩ rằng đối phương vì là người ngoài nên có cảm giác bị bài xích, tu đạo nhiều năm chưa từng thấy loại thiên lôi này.

Chỉ thấy Viêm Đế giả vờ không tránh né, ngược lại còn nói với ba vị thần: "Ta quá thất vọng về ba người các ngươi, một tia thiên lôi mà cũng dọa các ngươi thành ra thế này." "Hãy nhìn Bản đế đây, Bản đế sẽ giúp các ngươi phá tan ma chướng trong lòng, cường giả, không cần thi triển cấm thuật cũng có thể đánh bại." Hoa Dịch nhìn bóng hình khổng lồ đó, ngăn cản trước mặt ba vị thần, bóng hình không ngưng thực nhưng lại xây dựng trong lòng ba vị thần một bức tường thành cao ngất.

Đó là một niềm tin vô địch, ba vị thần đã huyễn hoặc đến cảnh Hoa Dịch bị Viêm Đế thu thập.

Thậm chí Tiểu Võ Thần dùng cái đầu không được thông minh lắm của mình để tưởng tượng cảnh sau khi Hoa Dịch bị Viêm Đế thu thập, ba người sẽ thay phiên nhau báo thù Hoa Dịch.

Suýt chút nữa đã bật cười thành tiếng.

Bị thân thể khổng lồ của Viêm Đế ngăn cản, Hoa Dịch không nhìn thấy ba vị thần đang nghĩ gì, cũng không biết họ đang nghĩ gì.

Nhưng nhìn bóng hình cao lớn ngăn cản trước mặt ba vị thần, lại có chút cảm động, bởi vì hồi ức về cuộc đại chiến với Yêu tộc năm xưa.

Toàn bộ Nhân tộc trong nguy cơ bị Yêu tộc diệt tộc, cũng đã đứng trước mặt Nhân tộc như vậy, một mình chinh chiến, bảo vệ Nhân tộc Hồng Hoang.

Có chút cảm động rồi, suýt chút nữa đã rơi lệ, giơ tay to lên quệt khóe mắt, vừa câu thông thiên địa, "Cho ta tăng mạnh mã lực oanh tạc chết tên khốn kiếp này!" Viêm Đế không chút sợ hãi đứng yên bất động, ngược lại còn sử dụng pháp lực Thiên Chí Tôn để bố trí một tầng màn sáng quanh cơ thể.

Tự tin với tu vi Chí Tôn của Hoa Dịch có thể dẫn được thiên lôi mạnh đến mức nào, cùng lắm thì chỉ là gãi ngứa thôi.

Nhưng sự thật chứng minh, sự tự tin mù quáng thực sự sẽ gây chết người.

Viêm Đế chỉ thấy ngay lập tức, khắp bốn phương tám hướng trong thiên địa, từng luồng sét không ngừng tụ tập trên đỉnh đầu, không quá một khoảnh khắc, đỉnh đầu ông ta đã là một vùng mây đen dày đặc.

Nhưng đó không phải là một đám mây đen bình thường, vạn toàn do Cửu Thiên Thần Lôi hợp thành, toàn bộ Hỏa Chi Đại Lục đều bị chiếu sáng như ban ngày.

Lúc này Viêm Đế thực ra nhìn Cửu Thiên Thần Lôi không ngừng tụ tập trên đỉnh đầu, cũng từ từ có chút sợ hãi.

Hiện tại bản thân đang ở trạng thái hồn linh, sợ nhất là Cửu Thiên Thần Lôi chí dương chí cương, nhưng trước đó cứ nghĩ Hoa Dịch là Đại Đạo Chí Tôn mượn lợi thế bài ngoại của Thiên Đạo thì có thể tạo ra được tia thần lôi mạnh đến mức nào chứ?

Nhưng ai ngờ, chỉ riêng khí thế đã mạnh đến vậy!

Nhưng đã ra oai rồi thì dù có quỳ cũng phải ra oai cho xong!

Viêm Đế đứng yên bất động ở đó, nhưng thầm lại thêm một lớp bảo vệ cho mình.

Ba vị thần nhìn đám mây đen Cửu Thiên Thần Lôi đối phó với

Viêm Đế cũng hoảng hốt thất sắc!

"Xem ra vừa nãy 'Thiên Đế' đã nương tay với chúng ta rồi, nếu là Cửu Thiên Thần Lôi cấp độ này, e rằng ba huynh đệ chúng ta không sống nổi nửa hiệp đã nhận cơm hộp rồi." Không nói nhiều, cuối cùng Cửu Thiên Thần Lôi đã tích lũy được nửa ngày cuối cùng cũng đánh về phía Viêm Đế.

Chương 268

Với công kích sét mạnh mẽ như vậy, Viêm Đế phát hiện hình như thật sự không chịu nổi!

Dưới vẻ mặt hoảng sợ tột độ của ba vị thần, Viêm Đế cũng bắt đầu lăn lộn bò trườn.

Hoa Dịch nhìn Viêm Đế, rồi lộ ra ba vị thần phía sau, lại ra một chỉ định, bảo ba vị thần và Viêm Đế cùng gia nhập thế giới đánh nhau.

Sau một hồi chán ngắt, Hoa Dịch từ bỏ việc hành hạ bốn người, muốn tiến vào Hỏa Chi Đại Lục tầm bảo.

Đúng vậy, tầm bảo Hỏa Chi Đại Lục mới là điều quan trọng.

Viêm Đế phục hồi từ tia sét mà người cũng ngẩn ra.

"Ta là ai, ta đang ở đâu, ta muốn làm gì…?" "Ta bị một Chí Tôn đánh, đánh không có sức chống cự!" "Ta điên rồi sao, thế giới biến đổi quá nhanh?" Hoa Dịch không có nhiều thời gian nhìn bốn vị Hỏa Thần có thực lực thừa thãi nhưng dung lượng não bộ lại nghiêm trọng không đủ.

"Ta sắp đi vào rồi!" Chỉ thấy Viêm Đế với tốc độ như điên lao đến trước mặt Hoa Dịch, "Không thể đi vào, bên trong đều là tử dân của ta." Nhìn Viêm Đế vô úy này, Hoa Dịch thật sự muốn giáng thêm một tia Cửu Thiên Thần Lôi nữa.

Nhưng suy nghĩ kỹ lại, bắt nạt cũng không có ý nghĩa gì.

"Viêm Đế, ta đối với ngươi không có ác ý, thậm chí mang mục đích kết thiện duyên mà đến.

Nhưng mấy vị không cho người ta nói hết lời lại còn muốn đánh giết ta, ta chỉ tự vệ thôi!" Viêm Đế nhìn Hoa Dịch từ trên xuống dưới

không tổn hại chút nào, rồi quay đầu nhìn ba vị thần phía sau ngay cả quần áo cũng không có mà mặc.

Bỗng cảm thấy trong lòng có một sự ủy khuất chưa từng có.

"Các hạ, là ta có lỗi trước, ta sẵn lòng trả giá, xin các hạ hãy buông tha cho những tộc dân bình thường của tộc ta." "Nói ngốc nghếch gì vậy, ta trông giống loại người lạm sát vô tội sao!" Ba vị thần đều thầm nghĩ trong lòng một câu "Đúng vậy!

Thiên Đế này mà!" "Thực ra ta cũng không có ác ý, ta cảm thấy giữa ta và ngươi hoàn toàn là một sự hiểu lầm, nếu không thì cứ bỏ qua đi." "Cũng được, nhưng ngươi phải nói cho ta vài điều, ta sẽ để ngươi ở trong đó mà tu dưỡng thật tốt, nếu không, đừng ở lại Hồng Hoang." "Được," cái tính cách của Viêm Đế này đúng là như lửa, lúc đó không quản đúng sai, xông lên làm, bây giờ lại dứt khoát nhận thua, Thiên Chí Tôn mà lại chịu thua một Chí Tôn.

Hoa Dịch thực ra cũng bị cái tính cách ngốc nghếch đó của Viêm Đế chọc cười, "Ngươi tu luyện Thiên Chí Tôn à!" "Cái gì?

Bởi vì ta tương đối ngốc, cho nên chim ngốc bay trước, ta khổ luyện hơn người khác, ta mất hai vạn năm để tiến vào Thiên Chí Tôn." "Vậy ngươi có biết Ngũ Hành Bí Thuật không?" "Không biết, tổng cộng chúng ta có năm đại chủng tộc, mỗi tộc đều có công pháp riêng, người thuộc thuộc tính khác nhau thì tu luyện khác nhau." "Ta chỉ biết Hỏa Chi Đại Đạo." Hoa Dịch hơi thất vọng.

"Không, cũng không sao, vậy ta yêu cầu được học công pháp của Hỏa Chi Đại Lục." "Viêm Đế, có thể, ta có thể, nhưng ngươi phải trả lời ta một câu hỏi, ta không chỉ có thể dạy ngươi công pháp của ta, mà còn có thể dạy ngươi tu luyện đến Thiên Chí Tôn." Hoa Dịch nhìn cái Viêm Đế này sao mà phong cách lại thay đổi vậy, kiểu tặng thưởng phẩm thế này à?

“Được, vậy ngươi hỏi trước đi!” “Ngũ Hành Bí Thuật của ngươi học từ đâu?

Ngươi không đến Ngũ Hành Đại Lục, làm sao biết ta là Viêm Đế?” “À, ta đã học Ngũ Hành Bí Thuật, nhưng chỉ học được Đại Đạo Thiên, cho nên ta đang chờ đợi phần sau.” “Ta không đến Ngũ Hành Đại Lục, nhưng bạn của ta đã đi, Càn Khôn Ngũ Hành Bí Thuật cũng là cậu ấy đưa cho ta.

Được rồi!” “Đến lượt ta hỏi!” “Viêm Đế quý là Thiên Chí Tôn, Ngũ Hành Đại Lục có năm vị Thiên Chí Tôn đỉnh cấp và một nhân vật cấp Đế Tôn bảo hộ, tại sao lại rơi vào hoàn cảnh này?” “Bạn của ta nói với ta rằng không gian mà cậu ấy đến sau đó, lại phát hiện toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục đã biến mất!” “Bây giờ lại xuất hiện trong vũ trụ Hồng Hoang của ta, mục đích là gì?” Khi Hoa Dịch hỏi câu này, trong mắt của nhóm đại thần thông đỉnh thiên lập địa đều có những giọt nước mắt nhỏ.

“Thiên Đế, chuyện là thế này.

Một vạn năm trước, Đại Chúa Tể quật khởi cường thế, dẫn theo một nhóm người Ngũ Hành khai phá một vùng đất rộng lớn ở Trung Ương Đại Địa, sáng lập Ngũ Hành Giáo.

Ngũ Đế chúng ta không địch lại, đành phủ phục xưng thần, nhưng xét cho cùng cũng là lỗi lầm mà Ngũ Hành Đại Lục chúng ta đã gây ra.

Chỉ vì không tương đồng với ngũ tộc chúng ta, không thể tu luyện nên bị đẩy đến biên hoang, cuối cùng dưới sự dẫn dắt của Đại Chúa Tể mà tự lập một tộc.

Suốt một vạn năm, Lục tộc cũng chung sống hòa mục, suy cho cùng họ cũng là tộc nhân của chúng ta.

Từ khi có Đại Chúa Tể, Ngũ Hành Đại Lục, ai ai cũng có thể tu

luyện, đoàn kết một lòng, quét sạch vô số đại địch cả trong lẫn ngoài.

Gần năm nghìn năm qua, trong toàn bộ Nam Cực Thiên Tinh Vực, Ngũ Hành Đại Lục chúng ta được tôn làm chủ.

Lục tộc cộng hòa, vạn tiên triều bái.

Nhưng ba nghìn năm trước, Đại Chúa Tể đã sáng lập Ngũ Hành Đại Đạo Bí Pháp, vạn tộc mô bái.

Lúc bấy giờ, nó được liệt vào một trong Mười Đại Bản Nguyên Đạo Thuật của Tinh Không.

Đại Chúa Tể khi đó đứng ở đỉnh phong Đế Tôn, theo tình hình lúc đó, có thể đột phá cảnh giới Đế Tôn trong vòng một nghìn năm.

Nhưng người thường vô tội, mang ngọc có tội.

Vì Tinh Vực chúng ta có tính đặc thù, nằm ở giữa Nam Cực Thiên, là yếu điểm của các thông đạo không gian.

Người thật sợ nổi danh, heo sợ mập a!

Ngày càng nhiều người biết tin tức đó, trong một nghìn năm, chúng ta đã giết không ít gian tế, nội gián.

Cuối cùng một nghìn năm trước, thậm chí có Tinh Vực khác trực tiếp đem binh mã đến khai chiến, muốn cướp công khai, cuối cùng dưới sự hợp lực của chúng ta đã đánh bại được địch nhân đầu tiên.

Nhưng sau đó hết lần này đến lần khác, lại có nhiều Tinh Vực hơn nữa vượt thời không phát động chiến tranh.

Trong vô số cuộc chiến tranh đó, Ngũ Đế chúng ta đều chịu những vết thương lớn nhỏ khác nhau, ta cũng bị đánh đến chỉ còn một sợi tàn hồn.

Đại Chúa Tể trong chiến đấu đã xông thẳng lên trời, mang theo đầy mình thương tích đột phá cực hạn Đế Tôn.

Nhưng cuối cùng cũng vô lực xoay chuyển trời đất, địch nhân quá nhiều, vừa mới đột phá cũng bị cứng rắn đánh trở lại cảnh giới Đế Tôn.

Trong khoảng thời gian sau đó, mỗi ngày chúng ta đều ở trên con đường chiến đấu và chuẩn bị chiến tranh.

Đám Ngũ Hành giáo đồ trước kia bị chúng ta vứt bỏ, dưới sự dẫn dắt của Đại Chúa Tể đã chủ động xuất kích.

Họ không sợ chết, chỉ để bảo vệ tộc nhân đã từng vứt bỏ mình, vô số thiên tài thiếu niên đã chết trong những trận đại chiến sau đó.

Đã đại chiến ròng rã năm trăm năm, nhìn thấy địch nhân xung quanh sắp bị tiêu diệt.

Ngũ Hành Đại Lục cũng có thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, rồi trong thời gian sau đó từ từ tu sửa.

Cho đến một ngày, một Hắc Y Quân Đoàn toàn thân mặc giáp trụ sắt đen, dưới háng là những chiến mã tràn ngập khí tức vong linh, tay cầm thiên qua đã xuất hiện.

Chương 269

Mỗi người đều có tu vi Đại Đạo Chí Tôn, số lượng lên đến ba mươi vạn!

Dưới sự dẫn dắt của một trăm vị Thiên Chí Tôn, mười vị Đế Tôn, cưỡi những chiến mã U Linh, tay vung Tử Vong Chi Qua mang theo sát khí ngút trời.

Chúng càn quét khắp Ngũ Hành Đại Lục, muốn diệt sạch toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục chúng ta!

Khoảng thời gian đó, trên dưới chúng ta đồng lòng, Đại Chúa Tể cũng dốc toàn lực đối địch.

Mang thương tích chinh chiến, lấy một địch mười, Đại Chúa Tể không những ngăn cản được mười vị Đế Tôn của đối phương tấn công, thậm chí còn đánh giết được hai vị Đế Tôn của địch.

Vốn dĩ mọi chuyện đều đang theo chiều hướng tốt đẹp.

Nhưng mặc dù các nhân vật cấp Đế Tôn trong đại chiến đã bị Đại Chúa Tể cầm chân, thì một trăm vị Thiên Chí Tôn kia cũng không phải là thứ mà Ngũ Đế chúng ta, những người đã bị thương nghiêm trọng, có thể đối phó được.

Trong vòng một trăm năm, một nửa dân số Ngũ Hành Đại Lục đã chết trên chiến trường.

Nếu không phải Đại Chúa Tể thỉnh thoảng chiếu cố chiến trường Thiên Tôn của chúng ta, mấy vị chúng ta cũng không ai sống sót.

Thậm chí toàn bộ Ngũ Hành Đại Lục cũng đã sớm bị hủy diệt rồi.

Toàn tộc chúng ta đối kháng, nhưng lại phát hiện vẫn không thể ngăn cản bước tiến của Hắc Y Quân Đoàn dù chỉ một khắc.

Đã chiến đấu ròng rã một trăm năm!

Tinh hà nhỏ lệ, toàn bộ vũ trụ đều bị nhuộm đỏ, đó là máu tươi của những hảo hán tộc ta hóa thành a!

Trận mưa máu đen kịt đó!

Đã kéo dài ròng rã mười ngày.

Nhưng đám quái vật kia vẫn không dừng tay với Tử Vong Chi Qua, hòa cùng mưa máu vung lên chém giết từng thiếu niên tài giỏi của tộc ta.

Vô tận vũ trụ đều bị đánh chìm, tinh hà nhỏ lệ, nhìn từng thiếu niên chết trong đại chiến.

Nhìn Ngũ Hành Đại Lục bị đánh nát, nhìn những chiến hồn đã khuất, nhìn những dân tộc đang liều chết chiến đấu ở tiền tuyến.

Trong lúc bất lực, Đại Chúa Tể quyết định một mình đoạn hậu.

Vốn dĩ ta không đồng ý, nhưng Đại Chúa Tể kiên trì muốn ta rời đi, muốn Ngũ Đế chúng ta dẫn theo những hậu bối có tiềm lực hơn.

Người đã lợi dụng thượng cổ pháp trận Thâu Thiên Hoán Nhật, đưa chúng ta vào bên trong thông đạo không gian.

Nếu tất cả đều ở lại đó thì cuối cùng mọi người sẽ chết hết, ta phải để lại hạt giống (hỏa chủng) cho Ngũ Hành Đại Lục.

Hy vọng cuối cùng sẽ có người quật khởi, báo thù cho Ngũ Hành Đại Lục, huyết tế kẻ thù cho Đại Chúa Tể, lấy lại tất cả những gì chúng ta đã mất.

Để vạn thiên dân chúng Ngũ Hành Đại Lục sẽ không chết uổng.

Ta vì một tia hy vọng mà hèn mọn sống sót, nghe theo lời dặn dò của Đại Chúa Tể mà tiến vào thượng cổ đại trận.

Nhưng Đại Chúa Tể...

Người lại ở lại đó một mình đối phó với Hắc Y Quân Đoàn đông đảo vô số.

Khi quân đoàn địch biết chúng ta bỏ chạy, chúng càng điên cuồng tấn công hơn, Đại Chúa Tể một mình đối mặt với vạn quân, miễn cưỡng cản lại mấy trăm vị Thiên Chí Tôn.

Tám vị Đế Tôn còn lại cũng gia nhập chiến trường, cục diện biến đổi trong chớp mắt, dù chỉ một khoảnh khắc sơ sẩy, Đại Chúa Tể cũng sẽ chết dưới vô số hỏa lực công kích.

Vì thượng cổ đại trận cần thời gian để khởi động!

Cứ như vậy, ta nhìn Đại Chúa Tể một mình đối đầu Hắc Y Quân Đoàn bên ngoài trận pháp.

Cả đời chinh chiến, tội máu cao hơn trời, thuở nhỏ chịu đủ mọi ức hiếp, bị ép buộc huyết chiến hai mươi năm ở biên hoang.

Bách chiến không chết ở biên hoang, Người là đại anh hùng.

Nhưng không thể tu luyện chính thống tiên pháp, chiến công hiển hách vẫn không được nhập tộc.

Chưa từng thấy Người cúi đầu nhận thua, từ thi sơn huyết hải cuối cùng trở thành đại khí, cũng chưa từng thấy Người ỷ thế hiếp người.

Ngược lại vẫn luôn tự hào là một thành viên của Ngũ Hành Đại Lục, đại tứ chiêu tập những người không thể tu hành gia nhập Ngũ Hành Giáo.

Dốc hết lòng truyền thụ, chưa từng giữ riêng, vì đại nghĩa thiên hạ.

Sau đó trong chiến sự biên hoang, Đại Chúa Tể cũng dẫn theo các

giáo đồ xông pha nơi tiền tuyến, huyết chiến không ngừng, chỉ cần chưa tận diệt kẻ xâm phạm thì Đại Chúa Tể quyết không trở về cung.

Đại Chúa Tể cả đời đều trong chiến đấu, chưa từng nghỉ ngơi.

Cùng Người chinh chiến mấy vạn năm, Hỗn Độn Châu cũng bị đánh mất đi quang trạch vốn có, ngọn đại kỳ ngút trời từng bị vô số máu địch nhuộm đỏ rồi lại hóa đen cũng trở nên lung lay sắp đổ.

Trong trận chiến cuối cùng, ta tiến vào thượng cổ đại trận, khởi động trận pháp.

Đại Chúa Tể một mình đối mặt với Hắc Ám Quân Đoàn, đó thật sự là cảnh 'vạn tiên triều bái' a!

Đáng tiếc lại không phải triều bái mà là công kích chúng ta.

Khi trận pháp khởi động được một nửa, ta thấy một vị Đế Tôn của địch đã từ trong không gian đánh lén Đại Chúa Tể.

Đại Chúa Tể bị đánh nát chiến y thần thánh, mái tóc đen dài vốn ô hắc sáng bóng đã sớm bị máu tươi thấm ướt, giờ không gió cũng tự động bay lượn.

Nhưng đúng lúc đó, nội thương do chiến đấu lâu dài của Đại Chúa Tể lại bùng phát!

Chương 270

Người khoác chiến y màu máu, tay cầm chiến kỳ huyết khí ngút trời, hiên ngang đứng giữa tinh không, dáng vẻ anh tư vĩ đại chưa từng có đó sẽ mãi mãi lưu lại sâu trong lòng dân chúng Ngũ Hành Đại Lục.

Ta muốn bước ra khỏi trận pháp, cùng Người đã cả đời chinh chiến vì Ngũ Hành Đại Lục kề vai chiến đấu.

Dù có chết thì sợ gì!

Nhưng không được, ta đã hứa với Đại Chúa Tể là phải đưa Ngũ Hành Đại Lục và vạn thiên hy vọng đến nơi an toàn.

Đó là sứ mệnh duy nhất, cũng là yêu cầu duy nhất của người đàn ông ngoài trận pháp.

Không thể để Đại Chúa Tể đang tử chiến bên ngoài trận pháp lãng phí vô ích, không còn cách nào khác.

Dân chúng còn lại của Ngũ Hành Đại Lục, dưới sự dẫn dắt của Ngũ Đế, lần đầu tiên toàn đại lục đồng loạt quỳ bái người đàn ông đang một mình chinh chiến bên ngoài.

Họ đã khóc, hô hoán "Đại Chúa Tể, đừng mà!

Hãy để chúng con ra ngoài cùng Người chiến đấu!", rất nhiều người đang hô hoán như vậy. "Đại Chúa Tể, chúng con nhất định sẽ trở nên cường đại, chúng con muốn báo thù cho Ngũ Hành Đại Lục của chúng ta.

Tổng có một ngày chúng con sẽ trở thành người như Đại Chúa Tể để bảo vệ Ngũ Hành Đại Lục của chúng con." Có thiếu niên âm thầm thề thốt trong lòng.

Đại Chúa Tể nhìn mọi người, mỉm cười, nụ cười vô cùng vui vẻ, tự hào vì người của Ngũ Hành Đại Lục.

Cả đời chinh chiến có thể không nhận được nhiều báo đáp từ đại lục này, nhưng vừa rồi tiếng quỳ bái và hô hoán xuất phát từ nội tâm của vạn dân, Người cảm thấy đáng giá.

Khi thấy trận pháp sắp khởi động hoàn tất, Đại Chúa Tể không còn lo lắng gì nữa.

Người đã phát huy ra năng lượng cường đại chưa từng có, mỉm cười xông thẳng vào sâu trong đại quân địch.

Đại chiến a!

Vạn tiên a!

Chiến y vỡ nát, Hỗn Độn Châu tan tành.

Máu tiên hóa thành một dải thiên hà, hàng vạn Tinh Vực xung quanh đều tràn ngập khí tức nồng đậm, đêm không thể chợp mắt, Bát Hoang đều chấn kinh, một trận đại chiến cỡ nào a!

Vô số tiên pháp thần thông đều công kích người đàn ông đang đỉnh thiên lập địa một mình chiến đấu giữa tinh không.

Cuối cùng không địch lại, ngay cả pháp bảo Hỗn Độn Châu của Người cũng bị đánh nát trong đại chiến.

Mất đi chí bảo phòng ngự Hỗn Độn Châu, Đại Chúa Tể cũng dần dần rơi vào thế hạ phong.

Vô số dân chúng Ngũ Hành Đại Lục lại một lần nữa khóc. "Đại Chúa Tể!", từng tiếng "Đại Chúa Tể!" vang vọng khắp tinh không.

Nhưng chỉ thấy Đại Chúa Tể, dốc hết toàn lực chiến đấu thoát ra khỏi vạn quân.

Người quay đầu nhìn chúng sinh: "Không được khóc, tất cả hãy

cười cho ta.

Ta chính là Đại Chúa Tể, Ngũ Hành Đại Lục phải do ta định đoạt, hà cớ gì để những kẻ tiểu bối này chỉ trỏ gây rối.

Hôm nay ta muốn cười, hãy luôn cười, cười đi, trước khi có thực lực thì vĩnh viễn đừng quay lại gặp ta." Ha ha ha!

Từng khuôn mặt rõ ràng đều đầy vết lệ, khóe miệng còn vương chút nước mắt mặn chát, nhưng tất cả đều mở miệng cười hết sức.

Miệng đều mở rộng vô cùng.

Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha.

Đó là một cảnh tượng như thế nào chứ?

Không biết nữa, nhưng loại tiếng cười đó lại không thể khiến người ta vui vẻ.

Thậm chí có chút khiến người ta rợn người, như thể một bầy ác ma sắp hoành không xuất thế.

Thấy tiếng cười truyền khắp Lục Hợp Bát Hoang đều đang vang vọng, Đại Chúa Tể cũng cười.

Người quay mặt về phía Hắc Y Quân Đoàn, vung ngọn chiến kỳ đã theo Người hơn hai vạn năm trong tay.

Đại Chúa Tể từ nhỏ bị phân phối đến biên cương, được giao phó trấn giữ Ngũ Hành quân kỳ, trên đó có khắc một chữ "Chiến".

Đó là trải nghiệm cả đời của Đại Chúa Tể, là nơi tín niệm của Đại Chúa Tể, là tín ngưỡng của Đại Chúa Tể!

Vung ngọn chiến kỳ đã hấp thu vô số oán linh của những vong linh đã chết trong hai vạn năm qua, Người tấn công về phía vô số kẻ địch trước mặt.

Chiến kỳ vừa vung lên, tử thương hàng vạn, nhưng dường như Hắc Y Quân Đoàn đều có thể chết đi rồi sống lại, vô số Hắc Y Chí Tôn như tinh thần đại hải vậy.

Giết không hết, đồ sát không cạn.

Đại Chúa Tể liên tục đại chiến mấy năm, cuối cùng ngọn chiến kỳ đã cùng Người chinh chiến cả đời cũng không chịu nổi gánh nặng, gãy làm đôi.

Đại Chúa Tể cắm một đầu chiến kỳ có lá cờ xuống đất, tượng trưng cho chiến hồn bách chiến bất khuất, giống hệt Đại Chúa Tể.

Cuối cùng Người đã sử dụng Ngũ Hành Bí Pháp, Ngũ Hành Bí Pháp đại thành quả thực khủng bố.

Dưới một lần hấp thụ, dưới cảnh giới Đế Tôn, tử thương vô số, tiếng ai oán truyền khắp tinh không.

Dưới một lần phóng thích, toàn bộ vũ trụ đều xuất hiện vô số vết nứt không gian.

Chương 271

Trong khoảnh khắc, Người càng chiến càng dũng mãnh, tràn đầy khí phách.

Khiến quân đoàn hợp nhất liên tục bại lui.

Nhưng Đế Tôn của Hắc Y Quân Đoàn sao có thể để Đại Chúa Tể đồ sát như vậy, họ hợp lực thi triển ra một bộ trận pháp, vây công Đại Chúa Tể.

Đại Chúa Tể ở giữa cảm thấy có một lực lượng vô hình đang áp chế, biết là do trận pháp kia.

Người lấy sức mạnh phá pháp, cường thế đánh mở một lỗ hổng, rồi lại xông vào giết chóc.

Hắc Y Quân Đoàn đối diện thấy tử thương Chí Tôn nhiều như vậy cũng không hề xót xa.

Cũng không biết vì sao một mực không ra tay hạ sát Đại Chúa Tể!

Thấy trận pháp thất hiệu, họ cũng không cố kỵ nữa, từng vị Đế Tôn, từng vị Thiên Chí Tôn, từng chiến sĩ Hắc Y Chí Tôn, liên thủ xuất kích, hội tụ lực lượng vào một chỗ.

Một kích mạnh mẽ vô cùng, Đại Chúa Tể đã cửu chiến vô lực cuối cùng không thể tránh né.

Người đã ngã xuống!

Nhưng quay đầu nhìn lại, thượng cổ đại trận đã khởi động hoàn tất, không ai có thể ngăn cản Ngũ Hành Đại Lục rời đi nữa.

Người đã cười!

Cười một cách vui vẻ.

Nhưng Ngũ Hành Đại Lục lại khóc, nhìn Đại Chúa Tể, không thể nào nhớ được lời vừa hứa với Đại Chúa Tể "không được khóc, chỉ được cười".

Giờ đây thật sự không thể cười nổi, ha ha ha, hãy cứ khóc đi.

Trong khoảnh khắc cuối cùng rời đi, họ thấy rõ ràng Đại Chúa Tể đã kiệt sức ngã xuống.

Chỉ hận tu vi thấp kém, không thể cùng người đàn ông đó chiến đấu.

Hiện tại từ chỗ Hoa Dịch mà biết được, mảnh tinh không đó đã không còn dấu vết chiến đấu, thậm chí có một vị Đế Tôn đang canh giữ.

Vậy có lẽ Đại Chúa Tể... hẳn là, có thể, có lẽ đã vĩnh viễn lưu lại trong mảnh tinh không đó rồi.

Giờ đây chúng ta cũng không thể quay về nhà cũ, thậm chí đến để dựng một tấm bia mộ cho Đại Chúa Tể cũng không được.

Nghe tin Đại Chúa Tể có thể đã ra đi, Tam Thần đã kích động khóc rống.

Mặc dù từ khi Đại Chúa Tể cường thế trở về từ biên hoang, chiếm cứ Trung Ương Đại Địa, chấp chưởng Ngũ Hành Đại Lục, nhưng xét cho cùng cũng có lỗi lầm trước đó.

Nhưng hai vạn năm sau đó, mỗi việc Đại Chúa Tể làm đều đủ để khiến chúng ta tin phục.

Vạn năm chinh chiến, biên hoang vạn tộc quy phục.

Hắc Y Quân Đoàn xâm lược, Người một mình chiến đấu vạn tiên giữa tinh không, dùng ngọn chiến kỳ đen kịt kia quét mở một con đường hy vọng, giành được thời gian quý báu để khởi động đại trận.

Mấy tiếng cười cuối cùng đó có lẽ sẽ lưu lại trong lòng những người sống sót sau trận đại chiến, cả đời này!

Dưới sự thống trị của năm quốc gia cùng chia sẻ đại lục, khắp nơi đều tràn ngập tranh chấp và bất công.

Chờ đợi vô số năm cuối cùng cũng chờ được một "Đại Chúa Tể", nhưng Người lại bị trời ghen ghét.

Như hoa đàm thoáng hiện, nhanh chóng vụt tắt.

Nhưng không biết từ lúc nào, Đại Chúa Tể đã trở thành trụ cột của Ngũ Hành Đại Lục.

Không còn là phế vật bị phát phối biên hoang, mà là vị thần trong mắt tất cả mọi người của Ngũ Hành Đại Lục.

Ngũ Đế chúng ta cũng không ngoại lệ.

Chúng ta sẽ vĩnh viễn ghi nhớ người đàn ông đó, phải quay về báo thù.

Phải lại giương cao ngọn "Chiến kỳ" đó.

Hoa Dịch nghe câu chuyện Viêm Đế kể cũng vô cùng cảm động.

Mặc dù không được nghe kể một cách bình thường, nhưng chính những lời kể đứt quãng đó lại mang đến cho Đại Chúa Tể một màu sắc thần bí vô hạn.

Rốt cuộc là một người đàn ông như thế nào, từ nhỏ đã phải chịu sự đối xử bất công từ mẫu tinh, chinh chiến mấy trăm năm ở biên hoang.

Sau khi ngộ đạo thành công, lại chưa từng lạm sát vô tội, cũng chưa từng báo thù những kẻ từng gây ra đau thương cho mình.

Thậm chí vẫn chinh chiến vì mảnh tinh không này, giết địch, bảo vệ hòa bình và hy vọng cho mảnh đại địa này.

Trong trận chiến cuối cùng, Người đã xả thân bỏ mình, một mình đối mặt vạn địch, để lại hy vọng sống cho người khác.

Phẩm cách cao thượng như vậy thế gian hiếm có, mới thật sự là "Thánh nhân" đi!

Hoa Dịch tự hỏi nếu mình có trải nghiệm tương tự, có lẽ sẽ giết đến mức tinh cầu đó vỡ nát mất!

Một nam tử hán chân chính, quả thực xứng với danh xưng Đại Chúa Tể, chỉ tiếc là không thể tự mình gặp mặt, thật đáng tiếc. "Viêm Đế à, có một lãnh đạo tốt như vậy!

Nếu Hồng Hoang của tôi có một vị đại thần như vậy, tôi còn phải vất vả làm gì nữa!

Chương 272

Ai." "Thiên Đế, bằng hữu của ngài thật sự đã rời khỏi mảnh tinh không đó, không có bất kỳ phát hiện nào sao?" "Không dám tin, cũng không muốn tin.

Mặc dù trong khoảnh khắc cuối cùng, đã thấy Đại Chúa Tể ngã xuống, nhưng trong lòng, Đại Chúa Tể vẫn là người vô địch nhất.

Trong lòng chỉ có bóng lưng cao lớn của người đối mặt vạn thiên kẻ địch, phía sau bảo hộ Ngũ Hành Đại Lục, là vô địch." "Sự thật là thế này, bằng hữu của ta nói cho ta biết, mảnh tinh không đó đã không còn, trong toàn bộ vũ trụ ngoài vô tận máu và những hồn linh không nhà để về thì không có bất kỳ phát hiện nào.

Còn về hồn linh cường đại như Đại Chúa Tể, lại không hề được tìm thấy.

Không biết, có thật sự đã biến mất rồi không.

Nhưng theo ta suy đoán, một là Đại Chúa Tể hồn phi phách tán, hai là bị Hắc Y Quân Đoàn mang đi.

Nhưng theo phân tích của ta, mục đích mang Đại Chúa Tể đi cũng là để đoạt lấy Ngũ Hành Bí Pháp.

Nhưng theo tính cách của Đại Chúa Tể, khẳng định sẽ không giao ra, mười phần thì tám chín phần là dữ nhiều lành ít." Ừm, Hoa Dịch phân tích một hồi, cứng rắn phân tích Đại Chúa Tể thành có chết không sống!

Tam Thần và Viêm Đế nhìn Hoa Dịch phân tích như vậy đều suýt nữa thì ngây người, vốn dĩ nghe trước đó còn có chút hy vọng Đại Chúa Tể còn sống.

Nhưng Hoa Dịch lại đại tứ phân tích, trực tiếp phân tích Đại Chúa Tể chết luôn rồi.

Đến nỗi Viêm Đế đang ở trạng thái hồn linh, hồn linh Thiên Chí Tôn của hắn suýt nữa không giữ được hình dạng.

Tam Thần cũng không dám đánh Hoa Dịch, nếu không Hoa Dịch có lẽ đã bị ăn một trận đòn đau.

May mà Hoa Dịch ở nội thiên địa này nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Chẳng phải đã thấy bốn người bị sét đánh đến ngoan ngoãn rồi sao?

Hoa Dịch chỉ thấy bốn người đó nét mặt phẫn nộ xen lẫn u oán, ánh mắt hung tợn đầy sát khí lại mang theo chút e ngại, thật sự là đủ rồi. "Bốn người các ngươi đừng nhìn ta như vậy chứ?

Ta cảm thấy áp lực như núi a, mấy lão đàn ông, tin hay không Bản Thiên Đế dùng sấm sét đánh cho!" "Đừng đừng đừng, Thiên Đế, có gì cứ bàn bạc, chúng thần đều là người có thân phận, đừng có lúc nào cũng chơi thứ thần lôi nguy hiểm như vậy chứ." Thật ra cũng không trách Viêm Đế, mảnh tinh không đó tu luyện khác với Hồng Hoang, thật ra hiếm khi có thiên lôi giáng xuống.

Thế giới của họ khái niệm Thiên Đạo nhỏ, môn sinh ít tiếp xúc với trời.

Trước khi tiến nhập Đại Đạo Chí Tôn hiếm khi có thiên lôi giáng xuống ngăn cản.

Hoa Dịch không biết rằng, quy tắc nội thế giới này đã tiến hóa hoàn toàn, mặc dù Đại Đạo của vũ trụ Hồng Hoang đều chưa đủ hoàn thiện.

Nhưng đồ do Hệ Thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm a!

Ngoài việc có thể tự chủ giao tiếp với Đại Đạo Hồng Hoang và mô phỏng quy tắc Đại Đạo Hồng Hoang.

Lại có Hoa Dịch một cơ thể truyền tải quy tắc cường đại như vậy, uy lực của nội thế giới đã sớm đột phá giới hạn vốn có.

Chính Hoa Dịch cũng không biết đâu!

Hoa Dịch nói với Viêm Đế: "Không chơi sấm sét cũng được.

Hãy đưa cho ta phần sau của Ngũ Hành Bí Pháp." "Ngũ Hành Bí Pháp!

Không có, đánh chết cũng không có!", Viêm Đế nói mà không sợ chết. "Cả mảnh tinh không này đại loạn, chẳng phải là vì sự cường đại của Ngũ Hành Bí Pháp sao.

Đã dẫn đến càng nhiều thế lực cường đại hơn tranh đoạt.

Dẫn vạn tộc tấn công, giết đến mức toàn bộ tinh không nhuộm máu.

Đại Chúa Tể hiện tại sinh tử không rõ, chúng ta cũng tử thương thảm trọng." Hoa Dịch thấy Viêm Đế cự tuyệt cứng rắn như vậy, lập tức nổi giận tam trượng. "Hồng Hoang vô duyên vô cớ lại bị Hắc Y Quân Đoàn cường đại như thế xua đuổi.

Bản đế sợ làm hại dân chúng Hồng Hoang, đã phí hết công sức mới đưa các ngươi vào nội thế giới.

Giờ lại nói với ta, đại lục không cho ta vào, phí bảo hộ cũng không giao.

Không nể mặt Ngọc Hoàng Đại Đế ta sao?" Hoa Dịch ác nghiệt nói với Viêm Đế.

Viêm Đế toàn thân bốc lửa nhìn ngọn lửa giận cường đại trên người Hoa Dịch, cũng tự than không bằng.

Nghe những lời đầy sát khí của Hoa Dịch, lập tức cảm thấy hiệu ứng lửa trên người mình cũng trở nên yếu ớt.

Thật sự là không dám động đậy a! "Thiên Đế bớt giận!

Có gì cứ bàn bạc, Ngũ Hành Bí Pháp thì không có, nhưng ta có thể truyền cho ngài bí thuật bất truyền của Hỏa Chi Đại Lục chúng ta là 《Xích Viêm Bí Công》.

Đây là công pháp được lưu truyền từ thượng cổ, thật giả không lừa gạt, giá cả phải chăng." "Không cần 998, không cần 9998, chỉ cần 99999 là có thể lập tức mang người mình yêu về nhà.

Còn chờ gì nữa, mau gọi điện đặt hàng đi!" Một chiếc dép bay từ ngoài tràng cuối cùng cũng chặn đứng trái tim thích quảng cáo của Viêm Đế, khiến hắn thành thật ngậm miệng lại. "Thiên Đế, đây là thứ tốt a, ta dựa vào nó mà một vạn năm thành Thiên Chí Tôn, giờ tặng cho ngài đi!" "Có giỏi à!?", Hoa Dịch lộ ra ánh mắt khinh bỉ nhìn Viêm Đế.

Viêm Đế hơi chút ngượng ngùng thâm tình nhìn Hoa Dịch, Hoa Dịch nổi hết da gà rớt đầy đất, một đạo Cửu Thiên Thần Lôi đánh xuống.

Viêm Đế lúc đó mới với mái tóc đen dựng ngược trở lại bình thường. "Thiên Đế, Ngũ Hành Mật Quyển thì ngũ tộc chúng ta đều không thể tu luyện, ta cũng không có, nhưng 《Xích Viêm Bí Công》 của ta quả thực là quốc bảo bí pháp của Hỏa Chi Đại Lục chúng ta.

Chương 273

Hiện tại ta nguyện ý tự mình truyền thụ cho Thiên Đế bệ hạ, chỉ cầu ngài có thể để lại cho Hỏa Chi Đại Lục chúng ta một đường sinh cơ trong thế giới Hồng Hoang này, ta cần một nơi an thân." Vốn Hoa Dịch cũng không định làm chết hắn, hiện tại có thể kiếm được một bộ đại đạo bí công hệ hỏa cũng rất tốt.

Nhưng đóng vai vĩ đại thế này, không thể bỏ dở giữa chừng. "Một vạn năm tu luyện mà vẫn là Thiên Chí Tôn!

Chắc là công pháp có khuyết điểm đi!" "Thiên Đế uy vũ, ngay cả điều đó cũng nhìn ra được." "Không có, không có chuyện đó đâu Thiên Đế, Xích Viêm Bí Công của ta là truyền thừa thượng cổ, chỉ là Bản Đế những năm nay vì đại chiến, đạo thể có tổn hại, nên mới không thể tiến giai." "Thấy ngươi có thành ý như vậy, ta miễn cưỡng đồng ý vậy!

Nhưng các ngươi cũng chỉ có thể ở lại bên trong, cừu gia của các ngươi quá cường đại rồi.

Nếu đi ra ngoài bị cảm ứng được, không chỉ các ngươi, mà ngay cả vạn tộc Hồng Hoang cũng sẽ bị liên lụy." "Thiên Đế cứ yên tâm, ta sẽ ở lại bên trong tu luyện thật tốt, không gây chuyện đâu." Tiếp theo là cuộc giao dịch đen tối giữa hai người, ta sẽ không nói thêm.

Nhưng không nhịn được muốn than thở.

Hai người với những toan tính riêng đã thực hiện một cuộc giao dịch khiến Tam Thần đều trợn mắt há mồm.

Lấy công pháp của gia tộc ra để đổi lấy hòa bình sao?

Bình thường Viêm Đế chẳng phải tính tình rất nóng nảy sao?

Hôm nay sao lại thế này, bị mấy đạo thiên lôi đánh cho mất hết cốt khí rồi!

Nhan Chân, người vốn khí phách và mỹ mạo đều tồn tại. "Không được a!

Viêm Đế, ngươi quên lời Đại Chúa Tể dạy rồi sao?" Ngốc manh nhị đệ Mặc Trần suýt nữa buột miệng, may mà Viêm Đế đã kịp thời ngăn lại. "Viêm Đế, đừng mà!

Mặc dù Xích Viêm Bí Công mỗi người Hỏa Chi Đại Lục chúng ta đều có một bản, nhưng cũng không thể giao cho ác ma này chứ!" "Viêm Đế, ta đã nhìn lầm ngươi, ta muốn tách ra!" Lý Bá Thiên tính tình nóng nảy nhất, giận dữ trùng trùng nói.

Không đợi Hoa Dịch mất kiên nhẫn ra tay một đạo thiên lôi, chỉ thấy Viêm Đế một cước đá Lý Bá Thiên bay đi rất xa. "Ba đứa các ngươi mau câm miệng cho ta, đừng làm phiền ta và Thiên Đế bàn chuyện." Hoa Dịch nhìn Viêm Đế này, không biết cảm thấy dáng vẻ biết điều của hắn, hoàn toàn không giống với thân hình bốc lửa bên ngoài a?

Hoa Dịch cũng vui vẻ tiếp nhận 《Xích Viêm Bí Công》 do Viêm Đế truyền.

Mở ra xem, má nó, trách không được, hóa ra công pháp này đến cảnh giới Thiên Chí Tôn thì không còn nữa.

Lại không thể tu luyện Ngũ Hành Bí Pháp, nên hiện tại đều chỉ là Thiên Chí Tôn, một người chỉ còn tàn hồn Thiên Chí Tôn.

Hoa Dịch đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác bị lừa, có xung động muốn đánh nát Viêm Đế này.

Sau đó muốn đưa hắn xuống Địa Phủ để trải nghiệm Thập Bát Tầng Địa Ngục, cho hắn biết kẻ chọc giận Thiên Đế sẽ có kết cục

như thế nào.

Hoa Dịch sắc mặt lạnh lẽo nhìn Viêm Đế: "Tốt lắm, ngay cả ta cũng dám giở thủ đoạn.

Ngươi hãy bảo Tam Thần chuẩn bị quan tài đi, chờ chết đi!" "Đừng mà, Thiên Đế, ta thật sự đã giao toàn bộ những gì ta biết rồi.

Bí công này quả thực là được lưu truyền từ thượng cổ, chỉ có đến cảnh giới Thiên Chí Tôn thôi.

Ngũ Hành Đại Lục của chúng ta, trừ Đại Chúa Tể là một vị Đế Tôn, thì từ xưa đến nay mạnh nhất cũng chỉ là Thiên Chí Tôn.

Thiên Đế, xin yên tâm, Bản Đế bảo đảm sẽ tu luyện thật tốt, ngày đêm mài giũa quả vị Đế Tôn, nhất định sẽ nghiên cứu ra phương pháp đột phá Đế Tôn trong thời gian sớm nhất, dâng lên Thiên Đế bệ hạ." Hoa Dịch sắp cạn lời rồi, tinh cầu đó trình độ như vậy a, kiểu này mà sống đến bây giờ thật là một kỳ tích.

Mấy vạn năm cuối cùng cũng xuất hiện một Đại Chúa Tể, nhưng vì bảo hộ mà sinh tử không rõ.

Đám dân chúng này lại yếu ớt như gà, cả đời này xem ra cũng đừng nghĩ đến báo thù nữa. "Đương nhiên, nếu một ngày nào đó Hắc Y Quân Đoàn dám phạm Hồng Hoang, Bản Thiên Đế không ngại giúp các ngươi báo thù đâu.

Thôi được rồi, thôi được rồi, Thiên Chí Tôn sao!

Chẳng thấy khí phách gì cả, trách không được hỗn mấy vạn năm vẫn bị Đại Chúa Tể xua đuổi." Hoa Dịch không thèm nhìn Viêm Đế nữa, "Mấy ngươi mau cút vào tu luyện đi, đừng có chướng mắt Bản Đế nữa.

Bằng không ta sợ hôm nay sẽ không nhịn được mà giết người!" "Rút!", Viêm Đế một tiếng ra lệnh, Tam Thần vội vàng rút lui về Ngũ

Hành Hỏa Chi Đại Lục.

Trước khi đi, Viêm Đế nói với Hoa Dịch: "Ngươi, tuyệt vời nhất, lần sau gặp mặt hy vọng ngài cũng trở thành Thiên Chí Tôn." Hoa Dịch không thèm để ý, một đạo Cửu Thiên Thần Lôi đánh xuống Hỏa Chi Đại Lục, bên trong truyền ra một tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê lương.

Hoa Dịch biết, Viêm Đế và Lý Bá Thiên đã trúng chiêu, lần này lực lượng không phải Hoa Dịch tăng thêm chút nào đâu.

Hoa Dịch tức thì tiến về Bắc Mộc Chi Đại Lục.

Tại đây, Hoa Dịch phát hiện, quả thực nơi này, ngay cả núi sông cũng đều trở nên càng thêm kỳ dị bởi khí tức sinh mệnh tràn ra từ Mộc Tinh.

So với những nơi khác, cây cối ở đây cao vút tận mây, lại có số lượng lớn linh vật tụ tập về đây.

Cùng với khí tức sinh mệnh vô cùng nồng đậm, sớm tối vấn đạo, tịch lạc tu tâm.

Mộc Tinh mới được đặt vào nội thế giới có mấy năm ngắn ngủi, đã thay đổi hoàn cảnh động thực vật trong vòng trăm dặm xung quanh.

Ngay cả Hoa Dịch cũng không khỏi vỗ tay khen ngợi, sức mạnh thần kỳ nhất vẫn là của đại tự nhiên.

Trên đại địa vốn hoang vu vì có Mộc Tinh mà trở nên xanh tươi vạn dặm, vạn vật sinh trưởng, tràn ngập pháp tắc sinh mệnh thần kỳ.

Sinh cơ nồng đậm thỏa sức phát huy năng lực của mình trên mảnh đại địa này.

Hoa Dịch nhìn thấy cảnh tượng này thật sự rất vui, so với nơi Hỏa Tinh vừa rồi vạn vật tịch diệt, nóng như lò lửa thì tạo thành sự đối

lập mạnh mẽ.

Ngay cả Hoa Dịch cũng có chút đắm chìm trong mảnh đại địa tràn ngập khí tức sinh mệnh này.

Chương 274

Nhưng không quên mục đích của mình.

Trước Mộc Tinh, Hoa Dịch vận chuyển Ngũ Hành Bí Pháp. "Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp." Thôn Thiên Công hiện, vừa đánh ra, khí tức sinh mệnh nồng đậm không ngừng tràn ra từ đại trận bề mặt Mộc Tinh.

Hoa Dịch lợi dụng Thôn Thiên Công, hấp thu lượng lớn khí tức sinh mệnh từ Mộc Tinh.

Tụ tập lượng lớn sinh mệnh tinh khí tiến hành dung hợp và hội tụ vào phổi, bổ sung năng lượng tiêu hao cho Phổi Sinh Mệnh.

Đồng thời mượn lực sinh mệnh cao cấp tràn ra từ Mộc Tinh để cải tạo Phổi Sinh Mệnh.

Kiểu không ai quấy rầy, có thể liên tục hấp thu lực sinh mệnh thế này thật quá tốt rồi.

Hoa Dịch cũng không quản gì khác, một mình đắm chìm trong trạng thái đó.

Nhưng không bao lâu, hắn phát hiện đại trận bên ngoài Mộc Tinh phóng ra từng trận quang hoa.

Đại trận bắt đầu phong tỏa, khí tức sinh mệnh từ từ không còn tràn ra nữa.

Hoa Dịch không chịu được nữa, nộ khí ngút trời, vốn dĩ đang hấp thu rất vui vẻ.

Đột nhiên Mộc Tinh lại "keo kiệt", bắt đầu thu lại, không còn phóng thích nữa.

Hoa Dịch cũng dừng lại, trừng mắt nhìn khối cự tinh khổng lồ được bao phủ bởi ánh sáng xanh biểu tượng của sinh mệnh.

Hoa Dịch lẩm bẩm: "Món ngon đã chạy mất rồi, sao được!" Hắn kích hoạt "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn" đã thu thập được ở Hỏa Chi Đại Lục trước đó, dùng "Thiên Đế Quy Nguyên Đạn" tràn ngập khí tức hủy diệt đó oanh kích Mộc Tinh sinh mệnh nồng đậm.

Một viên Quy Nguyên Đạn không có phản ứng!

Hoa Dịch lại lấy ra lượng lớn Thiên Đế Quy Nguyên Đạn đã thu thập trước đó oanh kích đại trận.

Từng viên từng viên bắn về phía Mộc Tinh bị đại trận bao bọc.

Dưới sự duy trì pháp lực không ngừng, cuối cùng cũng có người đáp lại.

Hoa Dịch chỉ thấy dưới sự công kích không ngừng, quả thật có người đáp lại. "Người nào, dám công kích không gian của tộc ta, lại triệu hoán linh hỏa của Hỏa Chi Đại Lục?

Chẳng lẽ Hỏa Chi Đại Lục các ngươi đã quên quy tắc mà Đại Chúa Tể đã định ra trước đây sao?

Ngũ Hành Đại Lục, năm đại gia tộc không được tự tương tàn sát.

Ngũ tộc tự phát triển, không được can thiệp lẫn nhau, Hỏa tộc các ngươi vì sao lại công kích tộc ta?

Hãy bảo Viêm Đế của các ngươi ra đây, ta muốn hỏi cho rõ, chẳng lẽ các ngươi đã quên Đại Chúa Tể đã trả cái giá đắt như thế nào vì mỗi ngũ tộc chúng ta sao?

Hừ!

Viêm Đế, bình thường ta thấy ngươi tính tình nóng nảy, ta chỉ coi ngươi là người tương đối nóng vội.

Hiện tại Đại Chúa Tể đang chinh chiến bên ngoài, mục tiêu hàng đầu của ngũ tộc chúng ta chẳng phải nên đồng lòng chống địch sao.

Nên nhanh chóng vấn đạo, sớm ngày trở về mảnh tinh không kia, vì vạn tộc đã khuất.

Vì những chiến hồn bất khuất đó, vì Đại Chúa Tể một mình chiến đấu vạn tiên giữa tinh không mà chém giết kẻ thù.

Ý ngươi là sao?" Hoa Dịch cũng không biết, hóa ra Mộc Tinh lại có một tồn tại lải nhải như vậy.

Lập tức hắn cũng không chơi lửa nữa, trực tiếp giáng xuống một đạo Cửu Thiên Thần Lôi. "Ít lải nhải thôi, Bản Thiên Đế đến thu tiền thuê nhà." Chỉ thấy một đạo bạch quang từ trời giáng xuống, mang theo thế hủy thiên diệt địa oanh kích bề mặt Mộc Tinh.

Mặc dù có trận pháp che chở, nhưng quả thật đã khiến giọng nói lải nhải bên trong Mộc Tinh giật mình thon thót.

Tiếng "Oanh long" chấn động đến mức tai muốn điếc.

Những tiếng "Oanh, oanh, oanh" không ngừng vang lên.

Chỉ nghe bên trong lại truyền ra tiếng kêu: "Cái gì, cái gì, giao cái gì!

Ta không nghe thấy, nói to lên xem nào!" Hoa Dịch hôm nay cũng thật xui xẻo, đầu tiên gặp phải Viêm Đế lỗ mãng thích đánh nhau.

Bây giờ lại gặp một kẻ "lảm nhảm", bị Cửu Thiên Thần Lôi đánh cho choáng váng rồi.

Hoa Dịch tức giận lại "phanh phanh phanh" mấy đạo Cửu Thiên Thần Lôi cường đại hơn trước đó oanh kích tới.

Khiến người bên trong sợ hãi vội vàng kêu lên: "Đừng đừng a, đại huynh đệ.

Có gì cứ nói đàng hoàng, đừng chơi sấm sét nữa, chơi lửa đi!" Hoa Dịch lại không nghe, "Ngươi mau ra khỏi trận pháp đi, ta sẽ không dùng thiên lôi đánh." "Không thể nào, tuyệt đối không!

Ta ra ngoài rồi ngươi dùng sấm sét đánh ta thì sao?

Ở trong đây ta có đại trận thủ hộ, ra ngoài chẳng phải sẽ bị đánh chết sao!

Không đi, không đi, chết cũng không ra ngoài.

Có bản lĩnh thì vào đi!" Hoa Dịch cũng tức giận nói: "Hận là ta chưa học được pháp phá trận nào, nếu không bây giờ đã xông vào làm chết cái tên "lải nhải" kia rồi.

Có bản lĩnh thì ra ngoài đi!

Chương 275

Ta Thiên Đế nói là làm, không đánh đâu, không đánh đâu." "Lời này là thật sao!" "Thật chứ, ta là chủ Tam Giới Hồng Hoang, sao có thể lừa gạt ngươi!" "Hồng Hoang!

Đó là đâu?

Không phải người của Viêm Đế sao?

Biết sử dụng công pháp của Viêm Đế, có thể thao túng nguyên tố hỏa, biến thành "khí cầu" công kích Mộc Chi Đại Lục.

Chẳng phải Viêm Đế phái ngươi làm tiên phong sao, cái tên ngu ngốc kia, lúc nào cũng ghi nhớ ân oán riêng giữa ta.

Đúng là tên lỗ mãng, ngu xuẩn tột cùng." Hoa Dịch không ngăn cản, chỉ thấy tên ngốc bên trong lại bắt đầu lải nhải nói nhảm không ngừng.

Hoa Dịch thật sự không nhịn được nữa rồi!

Hắn không ngừng giáng xuống Cửu Thiên Thần Lôi!

Đệ tam Chí Tôn Thuật khai, gấp mười chiến lực khởi động, Thôn Thiên Công vận hành.

Khí thế trực xung vân tiêu, thiên địa biến sắc, phong vân cuồn cuộn, ô vân dày đặc.

Hấp thu Thiên Đạo chi lực, Hoa Dịch hấp thu linh khí xung quanh, tụ tập trong tay, cùng Thiên Đế Quy Nguyên Đạn.

Hỏa cầu vừa dung hợp, oanh kích Mộc Tinh.

Một đạo cự phong vô cùng cường đại, dưới sự dẫn động của phiên bản tổng hợp Thiên Đế Quy Nguyên Đạn, mang theo sát khí gần

như ngưng thực của Hoa Dịch càn quét tới.

Nơi đi qua, tấc cỏ không mọc, không gian vỡ nát, người bên trong Mộc Tinh đều kinh ngạc ngây người.

Rõ ràng là một Đại Đạo Chí Tôn vì sao lại mạnh như vậy, cảm giác thân là Thiên Chí Tôn mà còn không mạnh bằng.

Nếu phải trải qua không gian loạn lưu rồi thượng cổ đại trận lại chịu cái chết thảm như vậy, có lẽ sẽ tiêu tán mất!

Không đành lòng với thứ đã bảo hộ mấy trăm năm.

Cuối cùng hắn bước ra khỏi trận pháp, nương tựa vào sự giúp đỡ và tiên cấp từ Mộc Tinh phía sau mình. "Oa, đỡ được rồi." "Ra rồi." Sự thật chứng minh, cấp bậc tu tiên càng cao, quả thực càng lợi hại a!

Uy nghiêm của Thiên Chí Tôn không thể xâm phạm.

Thanh Đế, người bảo hộ Mộc Chi Đại Lục.

Thành đạo và kế thừa vương vị vạn năm trước, là vương của Mộc Chi Đại Lục.

Người mặc trường bào màu xanh trắng, cổ điển không hoa mỹ, thậm chí ở cổ tay áo còn có mấy lỗ thủng nhỏ.

Mái tóc đen nhánh sáng bóng không gió tự bay, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Nét mặt mang đào hoa, má có xuân sắc.

Trông xa như mỹ nữ, nhìn gần mới biết là thân nam nhi.

Hoa Dịch biết, vì người này mang khí tức sinh mệnh nồng đậm, hẳn là Thanh Đế!

Chỉ là không ngờ Thanh Đế lại có "nhân thiết" (tính cách/thiết lập nhân vật) kiểu "lải nhải" như vậy. "A!

Ta chịu hết nổi rồi, Phật Tổ xin lỗi, hôm nay ta sẽ giết người tế trời.

Vô Lượng Thiên Tôn, mau giúp ta tiêu diệt đại ma đầu này đi!" Chỉ thấy khi Thanh Đế hoàn toàn xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, lại không có chút tiên phong đạo cốt nào như tưởng tượng.

Hoa Dịch biết người bên trong vì bảo vệ đại trận nhất định sẽ ra đón thiên lôi.

Khi thấy có bóng người xuất hiện, Cấm Tiên Lãnh Địa vừa mở, mặc dù không thể thật sự cấm cố toàn bộ pháp lực của một Thiên Chí Tôn.

Nhưng chỉ cần hơi hạ thấp Đạo của đối phương xuống cùng tầng thứ, tiếp đó Tạo Hóa Thần Quyền, Thí Thần Thương cùng đến, Đại Đạo pháp tắc phân phi, đạo tắc oanh minh.

Thanh Đế kêu thảm thiết a!

Nơi nào còn có một chút tiên phong đạo cốt, ngay cả cái miệng nghiễm nhiên bị phụ thể kia cũng dưới sự "chăm sóc đặc biệt" của Hoa Dịch mà tạm thời mất đi công năng vốn có.

Thanh Đế mặt đầy mê mang nhìn Hoa Dịch, nhìn Mộc Tinh phía sau mình: "Hãy để ta trở về đi mà!

Không nên đi ra!

Tên này có lẽ là thủ hạ của Viêm Đế, một Chí Tôn mà lại đánh cho một Thiên Chí Tôn không chút sức phản kháng.

Chết tiệt cứ nhằm mặt mà đánh, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai đều bị đánh biến dạng rồi, quan trọng là cái miệng chứ." Trong lòng có vô tận ấm ức không thể nói ra mới là điều khó khăn và đáng sợ nhất của Thanh Đế. "Cái nơi này, chuyên nhằm ta mà đánh a!

Chẳng lẽ vì ta quá đẹp trai?

Chẳng lẽ vì ta quá lợi hại, một trận pháp lại dẫn Thiên Đạo ghen ghét, nên giáng xuống thần lôi đánh ta?" Miệng không thể nói, cũng không ngăn được cái "tâm" lải nhải của Thanh Đế, những lời than thở sâu trong nội tâm đó Hoa Dịch không nghe thấy, nếu không sớm muộn cũng phát điên.

Cuối cùng cảm thấy bên tai thanh tịnh, Hoa Dịch nói với Thanh Đế: "Từ bây giờ trở đi, xin hãy giữ im lặng, những gì ta hỏi ta đều sẽ giải đáp.

Ngươi có thể chọn gật đầu hoặc lắc đầu để biểu thị đồng ý hoặc không đồng ý.

Đương nhiên, dám không đồng ý, ta sẽ đánh cho ngươi đồng ý, hôm nay ta thật sự chịu đủ hai kẻ các ngươi rồi.

Chương 276

Hiện tại bắt đầu câm miệng đi, bằng không nếu xuất hiện kết quả không tốt, ta sẽ không chịu bất kỳ trách nhiệm nào." Hoa Dịch nói với Thanh Đế: "Đồng ý không?" Chỉ thấy Thanh Đế đầu tiên lắc đầu, sau đó nhìn về phía Hoa Dịch, trong nháy mắt đầu gật lia lịa.

Hoa Dịch hài lòng, "Vậy ta bắt đầu nói đây, nghe cho kỹ, phải chú ý phối hợp với ta." Thanh Đế lại vội vàng gật đầu lia lịa. "Trước tiên, ta không phải thủ hạ của Viêm Đế, ta là chủ Hồng Hoang, Ngọc Hoàng Đại Đế Thiên Đình, ta là Thiên Đế..." Một tràng dài danh hiệu, khiến Thanh Đế chỉ hận không thể mọc thêm một cái đầu, một cái đầu gật lâu cũng hơi chóng mặt a! "Hiện tại mảnh đại địa dưới chân ngươi gọi là Hồng Hoang, không phải Nam Cực Thiên Tinh Không ban đầu của các ngươi.

Cũng không thể quay về được nữa, hiện tại có một Đế Tôn đang trấn giữ chờ các ngươi tự chui đầu vào lưới.

Đại Chúa Tể cũng cực kỳ có khả năng đã gặp nạn!

Viêm Đế đã bị ta thu phục, còn việc hắn không biết Ngũ Hành Bí Thuật, sau đó Viêm Đế lại truyền cho ta Xích Viêm Bí Công.

Hiện tại ngươi phải giao công pháp của Mộc Chi Đại Lục ra, ta sẽ cho ngươi ở lại Hồng Hoang, bằng không thì hiểu rồi đó!

Còn về việc xử lý sau này, dù sao hiện tại ngươi tương đương với khách trọ của Hồng Hoang ta, trước tiên hãy nộp tiền thuê nhà đã." Thanh Đế, người vẫn luôn gật đầu đó, không nói hai lời liền giao công pháp ra!

Khiến Hoa Dịch tự khen một trận, quả nhiên dưới gậy gộc thì ra hiếu tử. "Xem kìa, Thiên Chí Tôn, sau khi ăn một trận đòn cũng trở

nên ngoan ngoãn." Hoa Dịch hài lòng vỗ vỗ Thanh Đế: "Ta xem trọng ngươi đấy, tu luyện cho tốt vào." Hoa Dịch vui vẻ rời đi, nhưng không chú ý Thanh Đế không thể nói chuyện dường như có lời muốn nói với hắn.

Mặc dù một thời gian bị hai vị "thần nhân" này làm cho Hoa Dịch suýt nữa nhân cách phân liệt, nhưng may mà cũng có chút thu hoạch.

Một bản tuyệt học mạnh nhất của Hỏa Chi Đại Lục 《Xích Viêm Bí Công》, một bản tiên thuật mạnh nhất của Mộc Chi Đại Lục 《Thanh Mộc Thánh Điển》.

Một cái tấn công, một cái trị liệu, thật khiến Hoa Dịch sướng không tả nổi.

Sau này đánh nhau cũng không cần phải cận chiến nữa, quá ảnh hưởng đến hình tượng quang huy của Thiên Đế.

Sau này ngoài Ngũ Đại Mật Tàng có thể cung cấp năng lượng chiến đấu không ngừng, lại có một cuốn sách trị liệu có thể hấp thu vạn linh chi khí, chỉ cần không bị đánh chết, kẻ địch cứ liệu hồn!

Tổng hợp lại mà xem, thu hoạch khá lớn, Hoa Dịch bắt đầu có chút mong chờ ba khối đại lục còn lại có thể mang đến công pháp kỳ diệu nào.

Khi Hoa Dịch hưng phấn chuẩn bị tiến về Kim Chi Đại Lục nằm ở phía Đông.

Tiểu Tinh Linh của Hệ Thống đã lâu không gặp cuối cùng lại một lần nữa xuất hiện. "Lão đại lão đại, có chuyện không hay rồi!" "Cái gì Tiểu Tinh Linh, tôi vẫn ổn mà!

Mặc dù không có được phần sau của Ngũ Hành Bí Pháp, nhưng tôi đã cướp được Thanh Đế và Viêm Đế rồi.

Đã có 《Xích Viêm Bí Công》 và 《Thanh Mộc Thánh Điển》.

Nhìn xem, như một đứa trẻ được khen ngợi, Hoa Dịch vội vàng vận chuyển công pháp, tay trái hóa lửa, tay phải hóa mộc, hai loại công pháp đồng thời vận chuyển, cường đại vô cùng." Một Thanh Long mang theo thần lực vạn vật sinh trưởng từ tay phải bay ra, nơi đi qua, hoa cỏ côn trùng chim muông đều đang phát sinh biến hóa kỳ dị, dường như đã dùng tiên đan diệu dược vậy, nhanh chóng sinh trưởng.

Một Hỏa Long mang theo khí tức hủy diệt từ tay trái bay ra, nơi đi qua, tấc cỏ không mọc, vạn vật tịch diệt.

Tiểu Tinh Linh cũng nhìn ngây người. "Ngũ Hành Bí Pháp có thể chơi như vậy sao?" Hoa Dịch rất vui vẻ, hỏi: "Tiểu Tinh Linh sao vậy?" "Có chuyện rồi, xem cậu vội vã chưa, không phải lại đến lượt bản đế rút thưởng sao." "Ể... lão đại, cậu có thể... cậu quên rồi sao?

Thôi thì coi như tôi chưa nói gì." Hoa Dịch sao có thể chịu thiệt được!

Thời gian, quả thực lại đến lúc rút thưởng rồi, hiện tại Hoa Dịch đang ở thế giới Hồng Hoang năm thứ một vạn sáu nghìn!

Kể từ khi trở thành Thiên Đế, cả ngày đắm chìm vào tu đạo, thật vô vị a!

May mà có Hệ Thống Tiểu Tinh Linh ở đây, cũng có một suy nghĩ, hiện tại Hoa Dịch bắt đầu có chút hiểu ý nghĩa của "Độc Cô Cầu Bại" rồi.

Khi người tu đạo vấn đạo trường sinh đã trường sinh vô địch rồi, hóa ra lại cô tịch đến vậy. "Ai!

Đạo của ta thật quá khó khăn rồi.

Đăng thiên vấn đạo, ai có thể ban cho ta một thất bại." Ể...

Tiểu Tinh Linh nhìn lão đại ngốc lại ra vẻ ta đây, bất lực đến nỗi

muốn tự sát. "Đừng ra vẻ nữa, lão đại, lần này nếu không cẩn thận thật sự sẽ thua thảm đấy, hy vọng lúc đó vẫn có thể vui vẻ như bây giờ." "A!

Ý gì?

Tiểu Tinh Linh, thật sự có cường địch muốn xâm nhập Hồng Hoang đại địa của ta sao?

Đừng nói với tôi là Hắc Y Quân Đoàn nhanh như vậy đã phát hiện tung tích của tôi, đang tấn công tôi!!

Vãi chưởng, chạy thôi!

Tiểu Tinh Linh, mau dùng kỹ thuật không gian đưa tôi về Địa Cầu đi!" "Này, lão đại, cậu có thể bình thường một chút không?

Lúc đó thì Hắc Y Quân Đoàn có làm gì được tôi đâu.

Thông đạo không gian của tôi chỉ có thể nhảy điểm cố định, nhưng cái "Địa Cầu" kia tôi lại không hề phát hiện tọa độ, trong kho ký ức của tôi cũng không có sự tồn tại của nó.

Hơn nữa, dù có thì cũng không đi được, cấp bậc hiện tại của cậu quá thấp, cơ thể cậu không chịu nổi gió mạnh trong thông đạo không gian đâu." "Ừm, được rồi!

Chương 277

Tôi biết rồi, hóa ra cậu lợi hại cũng không thể đưa tôi về." "Lão đại, vì sao cậu cứ muốn quay về thế!

Ở đây không tốt sao?

Nhưng Thiên Đế đó, chủ Tam Giới.

Nơi cậu quay về, một người tu tiên cũng không có, hiện tại có lẽ đã sớm bị hủy diệt rồi." "Không, không thể nào, thế giới đó không có tu tiên giả tồn tại, ngược lại càng an toàn hơn.

Tôi muốn quay về nhất định phải quay về đúng thời điểm đó, quá sớm hay quá muộn đều không có ý nghĩa." "Chủ Tam Giới Độc Cô Cầu Bại sao?" "Vì đã không phải Hắc Y Quân Đoàn thì dễ rồi, ai dám làm càn trên địa bàn Thiên Đế ta, ta sẽ làm chết hắn." "Ể... lão đại, mới bao lâu không gặp, bây giờ đã trở nên hung dữ như vậy, được đấy chứ!

Học được cách cướp công pháp rồi, có thể so với bản tinh linh này rồi.

Yên tâm đi, thật sự không phải Hắc Y Quân Đoàn, nhưng mà...

Là một đội nhỏ, thực lực cũng không thể xem thường." "Hừ!

Một chọi một, hai chọi một cặp.

Ta là Thiên Đế, đương nhiên phải trấn áp tất cả kẻ địch." "Lợi hại a, lão đại, tôi xem trọng cậu đấy.

Theo tin tức từ phân thân truyền về: Hiện tại có sáu vị Thiên Tôn không rõ thân phận đang tiến về hướng Hồng Hoang.

Đồng thời dường như mang theo sát khí nồng đậm.

Mỗi người đều cường thế vô cùng, trên đường gặp núi khai núi, gặp ai giết nấy." "Vãi chưởng, lại có loại người bá đạo như vậy, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật sao?

Sáu vị Thiên Chí Tôn.

Tấn công Hồng Hoang sao?

Ừm...

Tiểu Tinh Linh.

Đi thôi.

Tôi đưa cậu về Địa Cầu, ở đây quá nguy hiểm rồi, ngoan, tôi đi đây." Tiểu Tinh Linh mặt đầy hắc tuyến: "Xú lão đại, vừa mới khen cậu xong mà!

Bây giờ lại thế này, làm bản tinh linh này mất mặt quá a!

Không được đi!

Đến giờ rút thưởng rồi: Tôi tặng cậu một thứ tốt vừa thu thập được gần đây." "Thứ tốt!

Thứ tốt sao!" Vừa nghe có thứ tốt, Hoa Dịch tu đạo hơn một vạn năm vẫn không thay đổi được ánh mắt lóe lên kim quang.

Lại một trận tiếng rút thưởng quen thuộc vang lên.

Tích tắc, tích tắc, tích tắc. "Chúc mừng lão đại nhận được một trong Cửu Bí của Già Thiên: Tổ Tự Bí.

Bí thuật đại thành, có thể thông hiểu vạn trận thiên hạ, vạn trận đều có thể phá. (Vạn vật đều có thể làm trận, cảnh giới cao nhất có thể lấy tinh không làm trận bàn, lấy chư thiên tinh thần làm trận nhãn, có thể hóa vạn vật.) Vãi chưởng, cái này lợi hại nha!

Tiểu Tinh Linh, lại đi Già Thiên thế giới sao?

Ngay cả Cửu Bí cũng lấy được sao?

Đại Đế ở đó chẳng phải thật sự vô địch sao!

Vô Thủy Đại Đế và Diệp Hắc ai lợi hại hơn cậu có biết không?" Được Cửu Bí, Hoa Dịch vui mừng khôn xiết, kiếp trước hắn thích xem Già Thiên nhất.

Vô Thủy Đại Đế và Diệp Phàm ai lợi hại nhất cũng là chủ đề hắn vẫn luôn thảo luận. "Tiểu Tinh Linh, khi nào thì cậu cũng đưa tôi đi Già Thiên thế giới dạo một vòng đi?

Tôi rất muốn đi đó!" Tiểu Tinh Linh không thèm để ý, "Không nhìn xem thực lực hiện tại của cậu à, một Đại Đạo Chí Tôn mà cũng dám đòi hỏi, thật sự đưa cậu đi, coi chừng bị người ta đánh thành bã.

Pháp tắc của thế giới đó và Hồng Hoang không giống nhau đâu, đến lúc đó với năng lực của cậu không thể phục sinh được." "Mạnh vậy sao!

Vậy tôi ngoan ngoãn ở Hồng Hoang làm Thiên Đế cá ướp muối điều hòa vậy!" Hoa Dịch nói mà không sợ mất mặt chút nào.

Tiểu Tinh Linh cũng bất lực vì có một túc chủ như vậy. "Được rồi, được rồi, tôi nhắc cậu đây, có sáu vị Thiên Chí Tôn đang tiến về Hồng Hoang, phải chuẩn bị tốt đấy." "Nga khoát, yên tâm đi!

Hồng Hoang có tôi ở đây, không cần sợ.

Tiểu Tinh Linh cố lên nha, lần sau nhớ mang về cho tôi một Nữ Đế để làm ấm giường nha." "Cút!..." Hoa Dịch cũng không để ý Tiểu Tinh Linh thô lỗ, hì hì cười.

Cầm một trong Cửu Bí, Tổ Tự Bí, hắn lại tiến vào nội thế giới.

Hoa Dịch sợ khi lĩnh ngộ Cửu Bí sẽ cần thỏa sức bố trận, kinh động Thiên Cung, nên đã vào nội thế giới.

Hắn chậm rãi mở Cửu Bí ra, "Đồ do Hệ Thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm".

Chỉ có thể là vì Tiểu Tinh Linh đi Già Thiên thế giới cướp Cửu Bí lại bị Đại Đế truy đuổi nên mới thế này đi!

Chương 278

Hoa Dịch phát hiện Cửu Bí trong tay không hề kinh thiên động địa như trong truyền thuyết.

Bên ngoài trông giống một bản võ công bí tịch, loại 9 tệ 9 bao ship toàn quốc, tràn ngập khí tức đồ thủ công mỹ nghệ.

Thậm chí Hoa Dịch nhìn kỹ hơn, phát hiện trên đó công khai viết "Cửu Bí Chi Tổ Tự Bí"!

Cũng quá không coi Cửu Bí ra gì rồi!

Rõ ràng như vậy sao không sợ bị người khác cướp!

Đến lượt Tiểu Tinh Linh!

Điều đáng giận nhất là dưới mấy cái tên sách giới thiệu, lại có một hàng chữ nhỏ.

Viết "Hệ Thống Xuất Bản, Đạo Bản Tất Cứu".

Tôi cũng chịu luôn.

Hoa Dịch không cần biết cũng hiểu Tiểu Tinh Linh ra ngoài cướp bóc khẳng định đã gặp vấn đề! "Tiểu Tinh Linh, đồ đồ đồ đồ, đồ đồ.

Bản Cửu Bí này sao nhìn đều là bản lậu thế, thật sự là lấy từ Già Thiên thế giới sao?

Sao lại có dạng này, xuất bản lậu, xác định có thể luyện được không!!" "Xú lão đại, thích luyện thì luyện không thích thì thôi, đây là thứ tôi đã tốn thiên tân vạn khổ mới có được đấy.

Cái này tuy đúng là không cướp từ Già Thiên về, tôi tìm được ở một Tinh Vực thần bí khác.

Nhưng tôi đã đi Già Thiên thế giới xem rồi, quả thật là Tổ Tự Bí

trong Cửu Bí đó!

Già Thiên thế giới quá mạnh rồi, Đại Đế bay đầy trời, lần trước cái lục đỉnh đó cũng là tìm thấy trong một tòa cổ điện đồng không người.

Sau đó tôi lại đi giúp tìm nửa khối còn lại, tôi phát hiện trong Già Thiên có người dường như đã phát hiện ra tôi.

Có một con chó đen lớn đã truy đuổi tôi ba ngày ba đêm, may mà tôi dùng trận pháp trong Tổ Tự Bí để nhốt nó lại mới thoát ra được.

Tổ Tự Bí cũng rơi mất, sau đó không còn cách nào khác tôi đành phải dùng Cửu Thiên Thần Thạch khắc Tổ Tự Bí lên.

Vậy nên mới là đồ do tôi xuất phẩm mà!" Hoa Dịch nghe Tiểu Tinh Linh giải thích cũng thấy ngượng ngùng, thế giới hiện tại không có khái niệm bản quyền.

Pháp bảo linh khí, ai cướp được là của người đó, cũng không thể trách Tiểu Tinh Linh.

Hoa Dịch cũng không có ý trách Tiểu Tinh Linh, chỉ nghi ngờ tính chân thực của Tổ Tự Bí này, nên mới hỏi Tiểu Tinh Linh. "Được rồi, Tiểu Tinh Linh, tôi sai rồi, lần sau đưa tôi đi Già Thiên thế giới, tôi sẽ giúp cậu đánh cho con chó đen lớn kia một trận." Hoa Dịch biết con chó đen lớn truy đuổi Tiểu Tinh Linh kia hẳn là Hắc Hoàng, chán sống rồi, dám ức hiếp Tiểu Tinh Linh của ta!

Hoa Dịch lập tức nộ hỏa trực xung vân tiêu.

Tiểu Tinh Linh thấy Hoa Dịch biểu hiện như vậy cũng không còn giận nữa, "Xú lão đại, lần sau mà như vậy nữa tôi không thèm để ý đến cậu đâu, hừ!" "Đừng mà, Tiểu Tinh Linh tôi quan hệ gì với cậu chứ!

Sao có thể vì một chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến tình cảm của

chúng ta được!

Đúng không?" Hoa Dịch vội vàng bắt đầu bồi lễ, "Tiểu Tinh Linh, đừng giận, bút tâm bút tâm." Hoa Dịch ngốc nghếch vẫn giữ tay hướng không trung làm hình trái tim, Tiểu Tinh Linh ở trong Hệ Thống, khẳng định có thể thấy. "Được rồi, được rồi, thấy cậu thành khẩn như vậy tôi tha thứ.

Tôi đi trước đây." Hoa Dịch cuối cùng cũng dỗ được cô bé này, thật muốn đánh cho một cái.

Tiểu Tinh Linh từ khi tỉnh lại ở Hồng Hoang, lần đó bị hại, lại hiểu lầm một tinh linh bảo vệ đang tầm bảo ở chư thiên vạn giới như vậy.

Đúng là mỡ heo che mắt, phân chim làm mờ mắt.

Hoa Dịch đánh giá lại Cửu Bí, lập tức cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

Hoa Dịch cũng tự động bỏ qua hàng chữ nhỏ phía dưới Cửu Bí, thậm chí còn có chút cảm động.

Hóa ra Tiểu Tinh Linh lại tốt với mình như vậy!

Mau chóng tu luyện, để Tiểu Tinh Linh hóa hình từ Hệ Thống ra, rồi đưa cậu ấy đi "tầm bảo" khắp chư thiên vạn giới, đánh con chó đen kia.

Ừ ừ, Hoa Dịch càng nghĩ càng vui, thậm chí còn có chút kích động.

Cũng không biết là Tiểu Tinh Linh hóa hình, đánh Hắc Hoàng khiến hắn hưng phấn, hay là vì có thể cùng Tiểu Tinh Linh "tầm bảo", dù sao thì Hoa Dịch, người đã trải qua nhiều chuyện, lại có thêm một phần kiên tâm trong tu đạo.

Mở lại bản Cửu Bí này, mặc dù nó được Hệ Thống xuất phẩm từ

một loại dược liệu mới, trông bình thường không có gì đặc biệt.

Nhưng khi mở trang chủ bên trong, nó lại tỏa ra một luồng ánh sáng chói mắt.

Một ngàn đạo văn thần bí cấp tốc tiến vào não hải Hoa Dịch, Hoa Dịch lần đầu tiên tiếp xúc với Cửu Bí.

Hoa Dịch cảm thấy bí thuật này xứng đáng là thiên thư, không ai có thể sánh bằng, nội hàm Thiên Đạo mệnh lý, chúng sinh đều là quân cờ của nó, lấy đại trận của ta làm loạn âm dương, cắt đứt thiên cơ, đoạn thời không, cũng có thể hóa tự tại, hóa vạn vật.

Trận có thể thông thiên triệt địa, thiện thì thiên hạ đại an, ác thì thiên hạ đại loạn.

Cuốn sách này nghiêm khắc mà nói không phải trận pháp, mà là một cuốn thiên thư có thể thông thiên triệt địa, lấy con người làm gốc, lấy thiên địa làm bàn, chúng sinh làm quân cờ.

Nơi con người ở là đại trận, đại trận xuất, đồng giai không thể địch, trận pháp dưới ba giai không thành thục chỉ có thể chống đỡ một lát, duy chỉ có trận pháp trên ba giai mới có thể cường thế phá trừ.

Đại trận thành tự mang theo cấp bậc, tự mang nhân quả, tự mang đạo tắc.

Một niệm thành trận, một niệm phá trận.

Chương 279

Hoa Dịch thấy phần giới thiệu sách này quá đỉnh, cũng kích động, câu nói "Hệ thống xuất phẩm, tất thuộc tinh phẩm" quả nhiên không phải khoác lác a!

Chỉ riêng cái khả năng "hóa vạn vật" trong đại trận kia đã quá lợi hại rồi.

Trước kia Hệ Thống cướp được 《Hóa Tự Tại》 từ Hoàn Mỹ Thế Giới chỉ có thể hóa ra ba đạo thân, Thiên Đế phân thân cũng có hạn chế ở tu vi nhất định.

Nhưng Tổ Tự Bí "hóa vạn vật" này thì lợi hại thật, trong trận vạn vật sinh tử đều nằm trong lòng bàn tay ta, thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Tốt như một nội thế giới bên ngoài, "một niệm thành trận" này dùng để đối địch thì không còn gì tốt hơn, đang đánh nhau đối phương bỗng phát hiện mình đã rơi vào đại trận.

Khi đó, những kẻ không vượt quá ba cấp bậc, đừng hòng sống sót thoát ra.

Cái "hóa vạn vật" này nghe giống Tát Đậu Thành Binh, nhưng tuyệt đối là phiên bản thần thoại của Tát Đậu Thành Binh.

Trong đại trận, một niệm khai trận, ta là trận nhãn, vạn vật đều có thể hóa thành bản thể.

Đại trận không cần pháp lực, thậm chí không cần tiêu hao dược liệu, câu thông thiên địa, tự chủ kích hoạt.

Chiến lực không hề tầm thường, không có bất kỳ khác biệt nào so với bản thể.

Thậm chí vì đại trận, có thể không ngừng hấp thu năng lượng của trận pháp, tiến hóa.

Trong đại trận, trạng thái vô địch.

Hoa Dịch thật sự nhặt được bảo vật rồi, sau khi lĩnh ngộ, Hoa Dịch phát hiện Tổ Tự Bí này hoàn toàn là căn bản của Đại Đạo Trận Pháp, tất cả đại trận nổi tiếng của Hồng Hoang đều có thể tìm thấy hình thái sơ khai trong đó.

Hoa Dịch còn hoài nghi Tổ Tự Bí này chẳng lẽ không phải do đại năng Hồng Hoang sáng tạo, sau đó lưu lạc ra ngoài sao!

Nhưng Hoa Dịch chợt thấy không đúng, hắn là người đích thân trải qua lịch sử Hồng Hoang, hiện tại trong Tam Giới tu vi của hắn là cao nhất.

Mà hiện tại hắn cũng chỉ lĩnh ngộ được Sinh Mệnh Đại Đạo, Lực Chi Đại Đạo, Phân Thân Đại Đạo.

Ba nghìn Đại Đạo, nhưng thật sự không chỉ có ba nghìn.

Hiện tại Hồng Hoang đều có Đại Đạo khuyết thiếu, đến nỗi tu vi của Hoa Dịch vẫn luôn bị áp chế ở Đại Đạo Chí Tôn, không thể tiến thêm.

Cái Tổ Tự Bí này, liệu có thể là do Hồng Hoang sáng tạo ra không?

Không, hẳn là không, nhưng kỳ lạ là mấy tòa danh trận của Hồng Hoang đều có hình dáng của nó bên trong.

Hoa Dịch ở nội thế giới khẽ nâng tay, lấy thân mình làm trận nhãn, một niệm khai trận.

Chư Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Thập Nhị Tổ Vu Đại Trận, Tru Tiên Kiếm Trận đều hiện hóa ra trong một niệm của Hoa Dịch.

Không cần trận thạch, không cần ba trăm sáu mươi lăm vị đại yêu, không cần Thập Nhị Tổ Vu, không cần Tru Tiên Tứ Kiếm, Hoa Dịch đã bố trí ra ba đại sát trận thượng cổ nổi tiếng nhất Hồng Hoang, lấy cỏ làm binh, lấy cây làm tướng, lấy đá làm lính.

Ba tòa đại trận lập tức hình thành, một luồng sát lục chi khí từ viễn cổ Hồng Hoang tràn ngập ra từ trong trận.

Đại trận chân chính cũng không đến mức này.

Thật là vạn năm ngộ đạo một trận không, không được môn này, hiện tại dưới sự trợ giúp của Tổ Tự Bí, có thể dễ dàng bố trí ra đại trận như vậy.

Hoa Dịch cảm thấy Thập Nhị Tổ Vu có thể "hạ cương" (nghỉ hưu/ nghỉ việc), vì một niệm thành trận không chỉ về hình thức, thậm chí thần thái cũng giống, lại càng có thể triệu hoán Bàn Cổ Đại Thần.

Dưới sự thi triển của Hoa Dịch ở chí tu vi, uy lực càng khủng khiếp hơn, Bàn Cổ Đại Thần thật sự phục sinh cũng không đến mức này đi!

Hoa Dịch như bị nghiện vậy, căn cứ vào những gì trong lòng nghĩ, những gì Tổ Tự Bí mang lại, không ngừng khai trận, diệt trận, lại khai trận, diệt trận trong nội thế giới, ròng rã nghiên cứu ba trăm năm a!

Nghiên cứu ra các loại công pháp trận pháp mười vạn tám nghìn loại, và đa số trận pháp có thể chồng chất sử dụng mà không xung đột.

Hoa Dịch nhập ma, tĩnh ngộ trận đạo.

Một ngày nọ, khi Hoa Dịch lĩnh ngộ hoàn toàn Tổ Tự Bí, Đại Đạo Hồng Hoang lại có thêm một con đường Đại Đạo Trận Pháp hoàn chỉnh.

Chúng sinh chỉ nghe thấy: "Ta là Thiên Đế, niệm chúng sinh gian khổ, Tử Tiêu Đại Kiếp, tử thương vô số, thực chất là chúng sinh không hiểu sức mạnh hợp kích.

Ta hôm nay có cảm ứng, sáng tạo Đại Đạo Trận Pháp, truyền xuống một bộ 《Trận Kinh》, phàm người Tam Giới đều có thể luyện tập Thượng Quyển, người đại thành có thể vô địch cùng giai, là Trận Pháp Thiên Sư.

Phàm chư tiên Thiên Đình, đều có thể tập được Trung Quyển, người đại thành có thể lấy một địch trăm, là Trận Pháp Thiên Hoàng.

Phàm chư thần Tam Giới, đều có thể tu luyện Thượng Quyển, người đại thành có thể một niệm khai trận, một niệm phá trận, là Trận Pháp Chí Tôn.

Phong Địa Sư Phục Hy Thần làm Trận Pháp Thiên Hoàng, lập giáo "Trận Tông", trẫm sẽ giáo hóa vạn tộc Hồng Hoang cùng tập đạo này." Thần Phục Hy lĩnh chỉ.

Vạn dân bái phục, hô to "Thiên Đế!", tiếng hô không ngừng vang vọng giữa Tam Giới.

Lượng lớn khí lưu màu vàng ngưng tụ trên không, một loại đạo vận chí thánh chí thần càn quét trên Hồng Hoang đại địa.

Chúng sinh đều dường như được khai mở linh trí trở lại, Đại Đạo Hồng Hoang đã bổ sung hoàn chỉnh những đạo tắc bị thiếu hụt, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều có thể cảm thụ rõ ràng.

Thiên Đình Hoa Dịch cũng nhận được đại ái, vì Đại Đạo Hồng Hoang đã từng thiếu hụt và sự tiến giai của Hoa Dịch.

Vốn dĩ Đại Đạo đã có hảo cảm với Hoa Dịch, gần nghìn năm chư thần Thiên Đình tiến giai.

Muốn tiến nhập Thiên Đình có thể không chịu thiên kiếp, là Đại

Đạo trả lễ cho Thiên Đế và Thiên Đình.

Hoa Dịch liên tiếp mấy lần bổ sung hoàn chỉnh quy tắc Đại Đạo càng khiến Đại Đạo thân cận hơn.

Hiện tại Đại Đạo vì mới sinh ra nên chưa có ý thức chủ đạo, nhưng đã có hảo cảm phi thường với Hoa Dịch.

Bổ sung hoàn chỉnh Đại Đạo chẳng khác nào bác sĩ chữa trị cho Đại Đạo, Đại Đạo chiếu rọi ra một luồng thánh quang bay về phía Hoa Dịch, Hoa Dịch lập tức cảm thấy bình cảnh trăm năm không hề lay chuyển cũng có chút lỏng lẻo.

Chương 280

Hoa Dịch biết, luồng kim quang Đại Đạo vừa rồi là một đạo thần thức hóa thành, đại biểu cho sự thân cận với Hoa Dịch.

Hiện tại Hoa Dịch tuy thực lực mạnh, nhưng xét cho cùng vẫn lưu lại trong Hồng Hoang, chưa như các đại thần Tinh Vực khác du tẩu lịch luyện khắp chư thiên tinh vực.

Hắn có thể thích ứng đạo tắc Hồng Hoang, phát huy ra thần lực Đại Đạo Chí Tôn, nhưng ở vực ngoại thì chưa chắc.

Như Viêm Đế và Thanh Đế ở trong nội thế giới của Hoa Dịch, khó phát huy ra thực lực Chí Tôn.

Hiện tại thì khác rồi, Đại Đạo Hồng Hoang cũng thừa nhận Hoa Dịch, hiện tại Đại Đạo Hồng Hoang về cơ bản giống như Thiên Đạo nội thế giới, đều nghe theo mệnh lệnh của Hoa Dịch.

Đương nhiên trong tình huống bình thường đều sẽ chấp hành theo một bộ quy tắc, nhưng khi Hoa Dịch có nhu cầu, cũng có thể vì Hoa Dịch mà phục vụ.

Thu hoạch thật sự lớn phát rồi.

Chúng sinh Hồng Hoang cũng tự hào vì được sinh ra ở Hồng Hoang, kiêu ngạo vì có một Thiên Đế như vậy.

Mảnh thiên địa này đã khác rồi, trước đây chỉ có tu tiên luyện thể, nhưng thực ra có người cả hai thứ đều không thể tu luyện.

Nhưng từ hôm nay Đại Đạo khai mở lại thiên môn, người tu Trận Đạo cũng có thể vấn đỉnh trường sinh, cống hiến cho Thiên Đình.

Tất cả đều do vị Thiên Đế ngự trị Tam Thập Tam Thiên mang lại.

Thiên Đế không quên chúng sinh, hóa ra Thiên Đế vẫn luôn ghi nhớ.

Không như Đạo Tổ Hồng Quân từng lấy chúng sinh Hồng Hoang làm quân cờ, may mà cuối cùng đã bị Thiên Đế đại nhân đánh bại.

Hoa Dịch không biết hành động vô ý của mình, lại ở Hồng Hoang thu hút số lượng fan hâm mộ lên tới hàng trăm triệu.

Hắn chỉ biết.

Hiện tại Hồng Hoang nhìn có vẻ hòa bình, như biển lớn phong bình lãng tĩnh, nhưng thực chất bên trong lại sóng ngầm cuộn trào.

Nếu đúng tình huống như vậy, sau này Hồng Hoang có thể sẽ có đại họa.

Trước có Tử Tiêu Đại Kiếp, sau lại có Ngũ Hành Đại Họa, tất cả đều đang dạy dỗ Hoa Dịch.

Trong một mảnh tinh vực, nếu có một Đại Chúa Tể, rất mạnh, nhưng không phải mạnh nhất, thì sẽ bị ức hiếp, thậm chí diệt quốc.

Binh sĩ cường, đó mới là cường thật sự, nếu Ngũ Hành Đại Lục đối chiến với kẻ địch, dưới sự dẫn dắt của một Đại Chúa Tể cường đại như vậy.

Nếu vạn dân Ngũ Hành Đại Lục đều là Đại Đạo Chí Tôn, thì cũng sẽ không thua thảm đến vậy.

Nếu vạn dân Ngũ Hành Đại Lục đều là Thiên Chí Tôn, ta tin Hắc Y Quân Đoàn hẳn cũng phải cút xéo về thôi!

Sức mạnh của đoàn kết, nhưng cũng cần một quần thể đồng đạo có thực lực tương đương, Hoa Dịch tin rằng Đại Chúa Tể không phải vì bảo hộ Ngũ Hành Đại Lục mà lựa chọn tử chiến.

Đại Chúa Tể kia, người mà chỉ nghe thôi đã thấy cả đời đầy rực

rỡ, nhất định có thể tiêu dao tự tại trong vô tận hư không, truy tinh tróc nguyệt vui vẻ biết bao.

Nhưng cuối cùng Người đã chọn tử chiến.

Vì vậy đã mang đến cho Hoa Dịch một sự khai sáng sâu sắc, Hồng Hoang này không phải là Hồng Hoang của một mình hắn, có thể cường đại, nhưng cuối cùng vẫn cô độc một mình.

Cần phải đánh thức ý chí tu luyện của vạn tộc Hồng Hoang, nói cho họ biết phải "cư an tư nguy", hy vọng sau này khi có địch quân tấn công, sẽ có thêm nhiều dân chúng Hồng Hoang có thể cùng hắn kề vai chiến đấu.

Không như Đại Chúa Tể một mình đối đầu vạn tiên, cảnh tượng đó xem ra chỉ phá nát hy vọng.

Hoa Dịch muốn bồi dưỡng ra nhiều quân đoàn không sợ chết, sau này cùng hắn chinh chiến Bát Hoang.

Một là vì Hồng Hoang tạo ra một tương lai tươi đẹp, hai là để vô tận hư không cũng nhận thức được những gì đại thần Hồng Hoang đã luyện thành.

Điều quan trọng nhất Hoa Dịch cần làm hiện tại là nhanh chóng nâng cao thực lực và khôi phục Đại Đạo thế giới này.

Như vậy có thể nhanh chóng đi đến vũ trụ tinh không, tuy đã một vạn năm rưỡi, nhưng thực lực ở vô tận hư không kia dường như vẫn hơi không đủ để nhìn a!

Hoa Dịch chưa từng cho rằng có Hệ Thống trợ giúp thì có thể một đường thuận lợi, dù sao thì chín nghìn chín trăm chín mươi chín vị tiền bối đã chết vì các loại nguyên nhân đã cho hắn một đáp án.

Có Hệ Thống cũng có thể chết, cái Hệ Thống này cũng không phú cho hào quang nhân vật chính, hiện tại phải không ngừng trở nên

mạnh mẽ.

Vì kẻ địch đã biết có Hắc Y Quân Đoàn, đó là tồn tại khủng bố do một quần thể Chí Tôn làm binh lính a!

Quân đội yêu tộc khủng bố uy hiếp Hồng Hoang, Hoa Dịch sao có thể không lo lắng?

Lại còn khi lĩnh ngộ Đại Đạo Đức Thuật, đạo thần quang mà Tiểu Tinh Linh nói đến, hẳn cũng là một người cực kỳ đáng sợ!

Tuy không biết là địch hay bạn, nhưng nếu thực lực không bằng người, thì chắc chắn sẽ bị ức hiếp.

Những trải nghiệm ở kiếp trước, Nhân Yêu đại chiến, Tử Tiêu đại kiếp, Ngũ Hành đại lục ở kiếp này, đều đã vô tình gieo vào lòng Hoa Dịch một hạt giống khao khát trở nên mạnh mẽ.

Sau khi tiếp nhận thiện ý của Đại Đạo, Hoa Dịch chuẩn bị sắp xếp lại mọi việc ở Thiên đình.

Mấy trăm năm lĩnh ngộ đạo pháp, Thiên đình cũng không biết có thay đổi gì không.

Ngoài Nam Thiên Môn, Hoa Dịch thấy bên ngoài vẫn có một nhóm lớn người ngồi bệt dưới đất, quan sát quy tắc Đại Đạo trên tường cung điện.

Hầu hết đều là Đại La Kim Tiên, nhưng đã không còn là nhóm người ba trăm năm trước nữa.

Tiếp đó, Hoa Dịch lại đi vào Tử Tiêu Cung.

Nơi đây vốn là chỗ Hồng Quân, hóa thân của Thiên Đạo, lĩnh ngộ đạo pháp.

Sau Tử Tiêu đại kiếp, nó đã được Hoa Dịch dời ra ngoài Nam Thiên Môn để các thần lĩnh ngộ đạo.

Chương 281

Chỉ thấy trong cung rõ ràng có thuật Tu Di Giới Tử gia trì, nhưng vẫn chật ních người.

Tốc độ thời gian ở đây nhanh gấp mười lần bên ngoài.

Hoa Dịch nhìn thấy, vạn tộc đều có người tu hành trong cung điện này.

Hơn nữa, tu vi thấp nhất trong điện cũng là Chuẩn Thánh.

Hoa Dịch rõ ràng cảm nhận được, pháp lực của những Chuẩn Thánh này giờ đây hùng hậu đến mức trực bức hậu kỳ Chuẩn Thánh.

Cảm thấy vô cùng vui mừng, không ngờ lại có kim quang lấp lánh bốn phía.

Có người đã lĩnh ngộ Đại Đạo viên mãn, lập tức thành Thánh.

Nguyên lai là do Đại Đạo ân tứ cho Hồng Hoang, hiện tại Hồng Hoang không cần cơ duyên thành Thánh, phàm là người đạt Đạo đều có thể thành Thánh.

Hòa Dịch rời đi, chỉ thấy các Thiên Binh ở Nam Thiên Môn đều có tu vi Thánh Nhân.

Điều này thực sự khiến Hoa Dịch kích động bật cười thành tiếng.

Vốn dĩ, hắn thi triển đạo pháp nên các thần không thể nhìn thấy, chỉ có tiếng cười sảng khoái vang vọng.

Hoa Dịch trực tiếp hiển lộ Thánh Thể.

Chỉ thấy từ Nam Thiên Môn đến bên ngoài cung tường, khi thấy Thiên Đế đích thân đến, lập tức quỳ lạy một vùng.

“Chúng thần bái kiến Thiên Đế bệ hạ!” “Các ngươi bình thân.”

“Tạ bệ hạ.” “Thấy Thiên đình có được thịnh thế như vậy, Bản Đế vô cùng hân hoan.

Nhưng các ngươi cần phải nỗ lực, chúng sinh bình đẳng, chớ bỏ lỡ đại thế này.

Mai sau Bản Đế chinh chiến chư thiên, các vị có thể được liệt thổ phong vương.” Những lời này không dứt bên tai, đây đều là lực chiến đấu cơ bản nhất của Thiên đình.

Họ muốn tu luyện, không phải để một ngày nào đó được phong chính thần, chiến đấu vì Thiên đình, chiến đấu vì Hồng Hoang sao?

Một số nữ tu sĩ còn muốn tiện thể mỗi ngày lên triều để được nhìn thấy Tam Giới cộng chủ.

“Tốt!

Chúng thần Thiên đình, chúng sinh Hồng Hoang, Ta Thiên Đế ở đây hứa hẹn, từ nay về sau, tất cả những gì các ngươi làm cho Thiên đình, tất cả huyết hãn các ngươi đổ ra vì Hồng Hoang đều sẽ được đền đáp xứng đáng.

Người bảo vệ Hồng Hoang, thưởng thần vị, ban Đại Đạo.

Chừng nào còn có Ta Thiên Đế, vạn dân Hồng Hoang sẽ không ai có thể khi dễ.

Kẻ nào dám xâm phạm Hồng Hoang, giết không tha!” Chúng thần Thiên đình đều dưới sự nhiệt huyết của Hoa Dịch, trong lòng dâng lên cảm giác trách nhiệm vô tận, mỗi người đều coi Hồng Hoang là nhà của mình.

“Kẻ nào dám phạm?

Giết!

Giết!

Giết!" Tiếng hô vang vọng Tam Giới, Tam Giới Lục Đạo đều không khỏi bị cảm nhiễm.

"Kẻ nào dám xâm phạm Hồng Hoang, giết không tha!" Đây là chỉ lệnh của Thiên Đế, cũng là tín niệm vĩnh viễn trong lòng họ.

Nghe Thiên Đế hiện thân, những Chuẩn Thánh Đạo Cảnh từ Thất Thập Nhị Địa Cung kịp tới cũng bị âm thanh phấn khích này cảm nhiễm, từng người từng người cũng hô theo!

Cộng hưởng nguyên lý, vang dội lẫm liệt, nhưng Hoa Dịch thì sắp bị chấn điếc rồi.

Vội vàng ngăn chúng thần lại, bảo họ tiếp tục tu luyện.

Bản Đế thấy đủ rồi, nói vài lời có phong thái xong là Hoa Dịch rút lui.

Nhưng những chúng thần vừa được "truyền máu gà" đó căn bản không dừng lại, lại một tiếng hô vang trời động đất truyền ra: "Thiên Đế, Nặc!" Hòa Dịch thật sự chịu không nổi nữa, lập tức chuồn lẹ, thậm chí không có thời gian gặp mặt các chính thần vừa kịp tới.

Nhưng có Nữ Oa, Thông Thiên, Thập Nhị Tổ Vu quản lý, hiện tại Tam Giới cũng thái bình, không vội.

Hoa Dịch trốn vào Nội Thế Giới, cuối cùng cũng được yên tĩnh một chút.

Trong Nội Thế Giới, hắn đang chuẩn bị đi Thổ Tinh xem sao!

Vừa mới yên tĩnh, trong tai lại vang lên một tiếng quát lớn, Hoa Dịch sắp phát điên rồi!

"Tiểu Tinh Linh, buông tha tôi được không?

Vừa nãy suýt nữa bị ồn chết rồi, giờ cậu lại đột nhiên quát lớn, dọa chết tôi, chấn điếc tai tôi rồi!" "Ặc...

Xú lão đại, sao mỗi lần tôi xuất hiện, anh không thể dịu dàng một chút được hả?

Tôi chỉ là một đứa trẻ thôi mà!

Cái quỷ gì chứ, cái lão già thối tha đó, đã làm chết chín nghìn chín trăm chín mươi chín vị chủ nhân rồi đấy, cái hệ thống siêu cấp gì đó.

Với cả, tôi mới chỉ là một đứa trẻ thôi nhé!" Đương nhiên những lời này, Hoa Dịch biết nếu nói ra nhất định sẽ khiến Tiểu Tinh Linh không vui, nên không nói thành lời.

Hắn hỏi: "Tiểu Tinh Linh, được rồi, cậu lại cướp được bảo bối tốt rồi à?" "Này!

Tôi gọi là tìm bảo bối được không?!" "Được rồi, được rồi, vậy Tiểu Tinh Linh, cậu đã tìm được bảo bối gì vậy?" "Xú lão đại, anh chỉ biết quan tâm bảo bối, tôi ở ngoài kia khổ sở như vậy, anh cũng không quan tâm có dọa chết tôi không, hừ, không thèm nói chuyện với anh." Hòa Dịch nghe lời của Tiểu Tinh Linh, thấy càng ngày càng đáng yêu.

Đúng là phải nhanh chóng hóa hình cho cô bé, như vậy hắn không cần phải mạo hiểm đến Vạn Giới tìm bảo bối nữa.

Chương 282

Vận mệnh của tôi do tôi làm chủ, hà cớ gì phải để Tiểu Tinh Linh mạo hiểm thân mình vì tôi mà đoạt tạo hóa chứ?

Nếu không tôi đâu còn là một Thiên Đế uy vũ nữa!

"Ừ ừ, Tiểu Tinh Linh, xin lỗi nhé.

Lần này đi ra ngoài, lại không gặp nguy hiểm gì, có ai bắt nạt cậu không?

Viết tên, địa chỉ, điện thoại xuống, tôi có thời gian sẽ đi tìm họ." "Này!" Trong đầu Hoa Dịch hiện lên một đoạn văn tự: "Xú lão đại, trên đó đều là những người bắt nạt tôi, anh phải giúp tôi dạy dỗ thật tốt đấy!" Chỉ thấy Hoa Dịch liếc qua, suýt nữa thì đơ máy.

Trên đó là cái quái gì vậy!

Danh sách gần đây nhất: (Hoang Thiên Đế, chưa biết.

Diệp Phàm, chưa biết.

Đạo Đức Thiên Tôn, Hỗn Độn Thần Vương.

Đại Hắc Cẩu, Đại Đạo Đế Tôn.

Bất Tử Thần Vương, Hỗn Độn Thần Vương.

Yêu Khư Chi Chủ, chưa biết.

Tạo Hóa Thần Vương, chưa biết. .....) Trên đó ghi hơn một nghìn cái tên!

"Gần đây, Tiểu Tinh Linh có bao nhiêu kẻ thù vậy?" Hoa Dịch có chút lo lắng hậu họa, nếu bị người khác phát hiện những thứ Tiểu Tinh Linh cướp được đều cho mình, e rằng dù chết rồi cũng phải bị phanh thây mất!

“Tiểu Tinh Linh, 'gần đây' ý gì, có một ý nghĩa hả?” Hoa Dịch tuy đoán được một chút, nhưng không cam lòng tin tưởng!

“Lão đại ngốc, 'gần đây' là gần đây nhất một vạn năm đó!

Một, sợ chết không nhớ hết, nên chia thành mấy phần đó!” “Đừng kéo tôi lại, tôi bây giờ đi nhảy lầu chết đây!” “Tiểu Tinh Linh, cậu cũng quá lợi hại rồi!

Đi nhiều nơi như vậy, những người đó ai nấy đều mạnh thế!

Hắc Hoàng là Đế Tôn, tôi đánh thế nào?

Tôi cảm thấy chín nghìn chín trăm chín mươi chín vị chủ nhân trước đó chết không oan chút nào.

Đã đi nhiều thế giới như vậy, tìm nhiều kẻ thù như vậy, nhưng bảo bối thì thiếu thốn, không có bảo vật để tăng cường năng lực, kẻ thù đến báo thù thì chẳng phải toi đời sao!” “Này!

Xú lão đại, sợ rồi hả!

Hừ, trước đây có lão đại nào của tôi như thế đâu, cứ thế mà xông lên, làm mất mặt quá đi!” “Ặc...

Vậy xin hỏi, Tiểu Tinh Linh, vị chủ nhân đó đã sống được bao nhiêu tuổi vậy?” “À, sống được chín chín.” Nghe giọng điệu đó, Hoa Dịch biết, có lẽ là một kẻ đoản mệnh, loại cực kỳ đoản mệnh đó!

“A!

Xú lão đại, tôi giận rồi!

Anh có phải lão đại của tôi không chứ.

Đã hỏi rồi, lại không có thực lực giải quyết, không mất mặt sao?” “Đù, Tiểu Tinh Linh, cậu hư rồi đấy, ai dạy cậu vậy?

Mỗi lần xuất hiện là phải cãi nhau, phiền chết đi được, hừ.”

Không thèm nói chuyện với anh nữa, một cuốn sách rơi xuống.

Thấy đúng là có chút bị Hoa Dịch chọc tức rồi!

"Đừng giận mà, Tiểu Tinh Linh, tôi không cố ý đâu." Nhưng Tiểu Tinh Linh không hề đáp lại, xem ra chỉ có thể lần sau gặp mới gọi được.

Hoa Dịch đỡ lấy cuốn sách Tiểu Tinh Linh ném xuống, đoán rằng đây hẳn là phần thưởng mà Đại Đạo trận đạo đã ban cho hôm nay.

Vẫn như mọi khi, trên đó viết: "Hệ Thống xuất bản, tất thuộc tinh phẩm." Nhưng mấy chữ lớn trên đó thì không tầm thường.

Bởi vì trên đó viết: 《Vô Thủy Kinh》!

"Đù, ngay cả thứ này cũng tìm được, Tiểu Tinh Linh, cậu giỏi quá!

Tiểu Tinh Linh, cậu thật thần kỳ, đừng hoảng, những người bắt nạt cậu, tôi đều sẽ giúp cậu đòi lại công bằng." Nhưng Tiểu Tinh Linh lại không trả lời.

Ở kiếp trước, Hoa Dịch xem tiểu thuyết thích nhất là Thần Thoại Kỷ Nguyên, mang đậm phong cách Thiên Triều, cứ như mỗi nhân vật đều từng thực sự tồn tại trên thế gian.

Thần Thoại Kỷ Nguyên giống như một người chứng kiến vậy.

Sau khi thưởng thức xong bìa sách, Hoa Dịch nóng lòng mở Vô Thủy Kinh ra.

Một đạo âm thanh cổ xưa, dường như từ xa xôi vĩnh hằng truyền đến. 《Vô Thủy Kinh》 đến từ Đại Thế Giới Già Thiên, được Hệ thống Tiểu Tinh Linh phát hiện khi lợi dụng trận pháp giam giữ Đại Hắc Cẩu.

Trên một khối bia đá có bí tàng như vậy, được Tiểu Tinh Linh

trích xuất lên Thiên Thư.

Tương truyền do vị Đại Đế Nhân tộc cuối cùng của thời đại Hoang Cổ là Vô Thủy Đại Đế sáng tạo ra.

Vô Thủy Đại Đế, vị Đại Đế Nhân tộc cuối cùng của thời đại Hoang Cổ.

Một trong những Đại Đế cường thế nhất Nhân tộc.

Chương 283

Một tồn tại có thể càn quét chư thiên, vô địch thiên hạ, được người đời truyền tụng ngàn xưa, không ai có thể thấy, thế gian không hề có họa tượng của người, không ai biết chân thân của người.

Vô Thủy thần uy, vô sở bất năng.

Thân ảnh hùng vĩ lẫm liệt, quay lưng về chúng sinh, chân đạp Đại Đạo, ngẩng nhìn tinh không.

Đứng trên đạo đài, đạp mọi loại đạo pháp dưới chân, ngay cả Đại Đạo cũng phải thần phục, quy tắc tự nhiên của thiên địa không hề cản trở, tất cả đều nghe hiệu lệnh.

Có một khí chất độc nhất vô nhị, có ta không có trời, có ta có thể vô tượng có thể đại diện cho thiên địa, đại diện cho vĩnh hằng và Đại Đạo.

Mái tóc đen buông xõa, thân hình hùng vĩ lẫm liệt, như một bia phong bất hủ, sừng sững ở đó, không ai có thể vượt qua.

Cứ như có thể phá nát vĩnh hằng!

Nhưng, lại bi ai thay, dù tài năng có lớn đến đâu, chấn động cổ kim, cũng không thể nghịch chuyển thời gian, thay đổi vận mệnh của Nữ Thánh.

Đại Đế tuy vô địch thiên thượng địa hạ, nhưng lại là người bi ai nhất.

Mỗi một người đều có câu chuyện của riêng mình.

Các Đại Đế cổ xưa cường thế vô song, trấn áp vạn cổ chư thiên, càn quét thần minh ngoại vực, nhưng cũng có những tiếc nuối như vậy.

Từ cả thế gian đều là địch, cả thế gian đều tịch mịch!

Bi ai của Đại Đế cổ xưa, sự cô độc vạn cổ, và nỗi cô quạnh của một đời đơn độc.

Từng có Thượng Cổ Yêu Tôn nói: "Thà chiến với Đại Thành Thánh Thể, vĩnh viễn không gặp Vô Thủy." Lại có người nói: "Tiên lộ tận cùng ai làm đỉnh, một khi gặp Vô Thủy Đạo thành không.

Nghịch loạn thiên cổ chém thiên địa, phá toái âm dương nghịch thương khung." Phải mạnh mẽ đến nhường nào mới khiến mọi người tán dương như vậy!

Uy hiếp vạn tộc, trấn áp Thất Đại Sinh Mệnh Cấm Khu, tiễu diệt thần linh ngoại vực, càn quét Lục Hợp Bát Hoang, vô địch thiên thượng địa hạ, cổ kim đều sợ hãi, là tồn tại cường thế nhất trong số các Đại Đế Cổ Hoàng.

"Tiên lộ tận cùng ai làm đỉnh, một khi gặp Vô Thủy Đạo thành không." Đây không phải lời nói ra tùy tiện, bởi vì người càn quét tất cả, trấn áp hắc ám động loạn, là tồn tại vô thượng.

Kẻ nào dám xuất thế, toàn bộ trấn sát!

Đi đến đâu cũng không thể sánh bằng, không hề có chút huyền niệm nào, khiến chư thiên đều run rẩy.

Tất cả nguồn gốc hỗn loạn đều phải nằm im, trong thời đại đó, không có đại họa nào xuất thế.

Trên thực tế, Vô Thủy Đại Đế quả thật hùng tài cái thế, duy ngã độc tôn.

Nhắc đến các Đại Đế khác, người ta có thể sẽ phát hiện họ từng trải qua huyết chiến, có đại địch, sinh mệnh cũng từng bị đe dọa.

Duy chỉ có Vô Thủy, bất kể là ai đối địch, từ trước đến nay không

ai phải lo lắng cho người.

Nghe nói, những trải nghiệm của người, thật sự là thế như chẻ tre, càn quét tất cả, một đường mạnh mẽ đến cùng!

Bất kể gặp ai, Vô Thủy Đại Đế đều một trận quét sạch, căn bản không có chút huyền niệm nào, trấn áp đến cùng.

Cuối cùng, nhắc đến danh xưng vô địch của Vô Thủy, thiên thượng địa hạ độc tôn, càn quét Cửu Thiên Thập Địa, trong những năm tháng người còn sống, không ai dám chống lại.

Ngay cả Chí Tôn trong Sinh Mệnh Cấm Khu cũng đều trầm mặc giữ phận ở yên vị trí của mình.

Vô Thủy, một vị Đại Đế Nhân tộc vô thượng hùng bá cổ kim, đăng lâm tuyệt đỉnh, khí thôn Lục Hợp Bát Hoang, bễ nghễ vạn cổ độc tôn!

Trong thế giới Già Thiên, Vô Thủy Đại Đế là một nhân vật đầy bí ẩn, chưa từng xuất hiện, nhưng truyền thuyết về người lại vĩnh viễn lưu truyền khắp thế gian.

Vô Thủy đạp tiên lộ, phá càn khôn, cốt cách kiêu ngạo bất khuất tranh cùng trời.

Trấn cổ tộc, áp tà linh, tay không đón cực đạo uy.

Thánh Thể Đại Thành chiến thiên địa, Đạo Thai thành đế cứu thương sinh.

Phong Thần Bảng hiện vạn tộc tịch, Vô Thủy hưởng uy Đế Binh cuối cùng.

Tiên lộ thăm thẳm ai ở trước, Vô Thủy chắp tay sau lưng cứu chúng sinh.

Đúng là tiền cổ vô nhân, hậu vô giả.

Trong chương cuối cùng, khi các đệ tử tiến vào Tiên Vực, lại phát hiện Vô Thủy Đại Đế đang ở trong đó, lấy một địch bốn vị Hồng Trần Tiên, ngăn cản họ quay về Nhân Gian Giới.

Lục Hợp Bát Hoang, ai dám kháng cự, có ta Vô Thủy.

Có thể hóa giải mọi sức mạnh thành "vô", chuyển mọi "thế" quay về "thủy".

Đạo pháp đẳng cấp bậc nào đây chứ!

Chẳng trách Vô Thủy Kinh có lời bình tuyệt đỉnh ngàn xưa là "một sách tức thành, thiên hạ vô thư", nội hàm cả Đại Đạo Thời Gian và Đại Đạo Không Gian.

Sau khi học được, Cửu Thiên Thập Địa, Lục Hợp Bát Hoang còn ai có thể địch lại?

"Hắc Y quân đoàn?

Đạo Đức Thiên Tôn?

Hắc Hoàng?

Yêu Khư Chi Chủ?

Bất Tử Thần Vương?

Chương 284

Mấy cái tên này nghe thật hay ho sao?

Tiên lộ tận cùng ai làm đỉnh?

Một khi gặp Vô Thủy Đạo thành không!

Tôi có Hệ thống trợ giúp, lại có Vô Thủy Kinh, sợ cái quái gì chứ!" Xung quanh không biết bao nhiêu nguyên hội, Yêu Khư Chi Chủ đột nhiên hắt xì một cái mà vạn năm chưa từng hắt hơi!

"Ai đang gọi ta?" Trong Đại Thế Giới Già Thiên, Đại Hắc Cẩu điên cuồng sủa vào bầu trời: "Ta muốn xơi ngươi!

Dám nhốt Bản Hoàng ở đây!" Hoa Dịch thật sự đã vạn năm không vui vẻ như vậy rồi.

Hắn cảm giác thứ này thực sự là trời sinh, cảm giác nếu tu luyện bộ Đạo Tàng này.

Nếu đại thành, nói không chừng có thể sớm quay về cố hương!

Nhưng người xưa có câu "lạc cực sinh bi", quả là ứng nghiệm!

Hệ thống cưỡng chế hiển thị Vô Thủy Kinh một lượt, đúng lúc Hoa Dịch đang vui vẻ thì truyền đến nhắc nhở.

"Chú ý, chú ý!

Đây là thần thuật nghịch thiên, không phải Tiên Thiên Thánh Thể Đạo Thai, Hoang Cổ Thánh Thể, Hỗn Độn Đạo Thể thì không thể tu luyện.

Qua kiểm tra, chủ nhân là Bàn Cổ Thần Thể, không thể tu luyện, không thể tu luyện!

Cảnh báo, cảnh báo!..." "Cái gì?!

Tôi không luyện được ư?

Đù!

Bàn Cổ Thần Thể không bá đạo sao?

Sao lại không thể tu luyện?

Nhất định phải là Thánh Thể Đạo Thai mới được à?

Thần thể Thiên Đế của tôi chẳng lẽ không bằng sao?" Hoa Dịch giờ đây thật sự có xung động muốn đi đánh một trận với Vô Thủy Đại Đế, mạnh mẽ đến thế sao?

"Vô Thủy Kinh dưới sự tu luyện của Thiên Đế Hồng Hoang tôi mà lại không nể mặt, không cho tôi luyện!

Tức chết ta rồi!

Tiểu Tinh Linh mau ra đây!

Có chuyện lớn rồi!

Nhanh lên!

Nếu yếu đuối thêm chút nữa tôi phải đi nhảy lầu mất thôi!

Trời ơi!

Ta là Vô Thượng Thiên Đế, Tam Giới chi chủ, mô phỏng con đường đã từng!

Mà lại chê Thần thể của ta!

Tôi biết rồi!

Vô Thủy thật sự bá đạo đến vậy sao!" "Ặc....

Xú lão đại, thật sự bá đạo, chương trước anh không phải vẫn luôn ca ngợi sao, hẳn là rõ rồi chứ." "Tôi sai rồi!

Tôi không thổi phồng nữa!

Xem có rút lại được không?

Không được, tôi cảm thấy có độc giả yêu quý tôi.

Vô Thủy cái tên nhóc đó cứ để đó mấy tập, có thời gian rồi đánh?" Hoa Dịch hỏi: "Tiểu Tinh Linh, có cách nào thay đổi thiết lập của 《Vô Thủy Kinh》 không?

Thứ trong tay mà không thể tu luyện, tôi không cam lòng mà!

Hiện tại phiên bản quá thấp, thực lực cũng không đủ mạnh, đẳng cấp của Vô Thủy Kinh quá cao, hiện tại không cách nào phá giải được sao?" "Được rồi!

Vậy cậu đánh dấu rõ tọa độ của thế giới Già Thiên cho tôi, sớm muộn gì tôi cũng phải đi một chuyến để lấy đồ, có thù báo thù!

Đại Hắc Cẩu, Vô Thủy!" Tiểu Tinh Linh nghe Hoa Dịch nói sẽ giúp đánh Đại Hắc Cẩu, liền vui vẻ!

"Lão đại, tuy hiện tại không thể tu luyện Vô Thủy Kinh, nhưng anh có thể tu luyện Hỗn Độn Thể rồi sau đó luyện mà!" "Tu luyện thế nào?

Hỗn Độn Thể hình như đều là trời sinh mà!

Cái thế giới Hồng Hoang này cũng không tu luyện được chứ!

Luyện thể bá đạo nhất chẳng phải là Bàn Cổ Đại Thần sao?

Tuy hiện tại tôi đã cải tiến một chút, tiến hóa thành Bàn Cổ Thần Thể, nhưng không phải Vô Thủy Kinh đã nói: 'Cảnh cáo, cảnh cáo, không thể tu luyện' sao?

Lẽ nào phải để tôi đi tìm Nữ Oa, nói: 'Thánh Mẫu, sao ban đầu không giúp tôi nặn ra một Hỗn Độn Thể?' Tôi cảm giác có lẽ nàng còn chưa từng nghe đến!

Chương 285

Ặc, hình như đúng là vậy thật, haha.

Tôi vô năng vi lực rồi, hết cách rồi!" Hòa Dịch bất đắc dĩ ngồi đó suy tư, lẽ nào thật sự phải trơ mắt nhìn bảo bối lớn mà không thể dùng sao?

"Không được, không phải phong cách của Hoa mỗ ta!

Nhất định phải liều chết đến cùng!

Ngược lại, tôi còn muốn dùng sức mạnh của Vô Thủy Kinh để bạo đánh Vô Thủy, để giải mối hận trong lòng!" Cũng suýt nữa làm Hoa Dịch tức nổ phổi, hắn đã liều chết vật lộn với 《Vô Thủy Kinh》 suốt một trăm năm, mọi cách đều đã thử.

Sản phẩm của Hệ thống không thể đánh nát, mắng không đau, nhưng tên nào đó vẫn thấy ghê tởm.

Hoa Dịch thậm chí còn muốn nhảy múa thoát y cho nó xem, tại sao Bàn Cổ Thần Thể lại không bằng Hỗn Độn Thể!

"Không phục!

Đều là người như nhau, có, chỉ có một con chó ngốc lớn!

Quý là Tiên Thiên Nhân Hoàng, một đường cao ca, Tam Giới chi chủ, bá khí biết bao.

Dựa vào cái gì mà chết chứ!" "Được rồi!

Tôi chịu thua!

Đợi tôi, tìm được cách rồi sẽ thu thập ngươi sau!" *Bụp* một tiếng, Hoa Dịch cất Vô Thủy Kinh đi.

"Nên đi Nội Thế Giới rồi.

Có ba nhà tiền thuê nhà chưa thu kia!" Lần này Hoa Dịch đến Kim Tinh ở phía đông.

Hành tinh lớn này không hề có khí tức kim loại như trong tưởng tượng, ngược lại là một hành tinh lớn màu trắng, toàn thân tỏa ra ánh sáng mờ ảo, có những cơn Đại Đạo Cương Phong mang theo quy tắc Đại Đạo từ trong đại trận thổi ra.

Hoa Dịch hiểu ra.

Người ở kiếp trước cho rằng ngũ hành tương sinh tương khắc.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ lần lượt đại diện cho đất đai, lửa, nước, sinh mệnh, và thuộc tính kim loại.

Thực ra là sai lầm.

Mộc đại diện cho sinh mệnh.

Đất đai, nước và lửa đều là những thứ vạn vật sinh trưởng cần thiết.

"Vậy còn Kim là gì?

Lẽ nào là vàng?

Không, vào thời Ngũ Hành xuất hiện, không hề có luyện kim thuật tồn tại.

Cho nên, Kim vào thời đó thực ra không chỉ kim loại, mà người thời đó cũng không có khái niệm kim loại.

Nhưng có một thứ mà mọi người đều quen thuộc, nhưng thường bỏ qua sự tồn tại của nó.

Đó là Khí, vô hình vô vị, sẽ xuất hiện ở bất cứ đâu.

So với ba thứ kia, thực ra đây mới là căn bản để vạn tộc sinh tồn.

Đất, nước, lửa, sinh mệnh đều đã xuất hiện!

Vậy thiếu cái gì?

Thiếu Khí!

Khí cũng có thể là phong (gió).

Chẳng phải thế giới Hồng Hoang thuở sơ khai là một mảnh hỗn độn sao?

Sau đó Bàn Cổ Đại Thần một búa khai thiên, diễn lại địa thủy phong hỏa mới có được Đại Thế Giới Hồng Hoang như ngày nay." Đúng lúc đó, Hoa Dịch đột nhiên linh quang lóe lên, "Tôi đúng là một thiên tài!

Hỗn Độn sơ khai, càn khôn thủy điện." Vào những năm tháng xưa, thiên địa một mảnh hỗn độn, vạn vật đều không có, thiên địa hồn độn.

Những Thượng Cổ Đại Thần thời đó chẳng phải được gọi là Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần sao?

Hậu thế truyền rằng, Thông Thiên bị chư Thánh tính kế, muốn đánh nát Hồng Hoang, diễn lại địa thủy phong hỏa, trọng khai hỗn độn.

Hỗn Độn, chẳng phải do địa thủy phong hỏa và âm dương nhị khí tạo thành sao?

Âm dương nhị khí, Hoa Dịch đã sớm thu thập được rồi, chẳng phải Thái Âm Thần Chưởng và Thái Dương Thánh Quyền được tạo ra nhờ âm dương nhị khí đó sao?

"Hiện tại Ngũ Hành đại lục đều nằm trong tay tôi, lại thu thập hoàn chỉnh Ngũ Hành Bí Pháp.

Lại xem có bí bảo nào có thể tu luyện.

Đại thành Hỗn Độn Thể của tôi, đến lúc đó...

Ha ha ha!

Sảng khoái biết bao!

Vô Thủy Kinh mà không cho tôi học nữa, tôi sẽ ném nó xuống hố phân, ai cũng đừng hòng học!" Cái đầu kỳ quái này, tiểu sinh bái phục!

Chương 286

Hoa Dịch thông suốt nguyên do cũng thấy nhẹ nhõm, cơn tức giận trước đó vì Vô Thủy Kinh cũng tan biến.

Hiện tại chỉ còn cách nhanh chóng luyện thành Hỗn Độn Thể rồi đi đại chiến ba trăm hiệp với Vô Thủy Kinh mà thôi.

Từng trận Đại Đạo Chi Phong từ trong trận pháp thổi ra, tuy nhu hòa nhưng vẫn ẩn chứa sát cơ.

So với Tiên Thiên Cương Phong trong Vô Tận Hư Không thì cũng không kém cạnh.

Hơn nữa, hành tinh lớn màu trắng này, Hoa Dịch rõ ràng cảm thấy khí thế còn hùng vĩ hơn cả Hỏa Tinh, Mộc Tinh.

Ngay cả Hoa Dịch cũng cảm thấy hơi nhói đau khắp người.

Xem ra Bàn Cổ Thần Thể này quả thật cần được tôi luyện thêm.

Dù sao Bàn Cổ Đại Thần khi khai thiên vẫn chưa thành Thánh.

Tuy Hỗn Độn Ma Thần quả thật khác biệt, nhưng trong thế giới đạo pháp, mỗi cấp bậc chênh lệch nhau như cách vạn trùng sơn hải.

Thần thể cường đại ở thế giới Hồng Hoang thì đúng là bá đạo, nhưng đối mặt với Ngũ Hành đại lục có đẳng cấp cao hơn, đôi khi cũng có chút lực bất tòng tâm.

May mắn là Hoa Dịch một vạn năm qua cũng không phải vô ích, Chí Tôn bình thường không thể chịu đựng được.

Nhưng Kim Tinh này cũng kỳ lạ, đã mấy trăm năm rồi.

Vì sao đại trận lại đóng chặt?

Khi đến, hắn đã xem qua Hỏa Chi Đại Lục và Mộc Chi Đại Lục.

Hiện tại hai khối đại lục này đều đã dung hợp vào Nội Thế Giới rồi.

Trên mảnh đất này, họ đã bén rễ, sống hòa thuận, đương nhiên cũng đang khắc khổ tu đạo.

Trong lòng họ giờ đây cũng có một lý do, thậm chí còn khao khát trở nên mạnh mẽ hơn cả Hoa Dịch.

Hoa Dịch hiểu được.

Nói thật, tiến độ hình như không bằng chúng thần Thiên đình tu luyện.

Hiện tại Hoa Dịch cũng lười quản, chỉ muốn nhanh chóng tập hợp đủ Ngũ Hành Bí.

Tu luyện Ngũ Hành Đại Đạo, luyện chế Hỗn Độn Đạo Thể, và đối phó với Vô Thủy Kinh vừa rồi là việc quan trọng nhất hiện tại.

Hòa Dịch nhìn Kim Tinh trước mặt.

Tiên Thiên Cương Khí màu trắng sữa không ngừng bùng lên trên bề mặt, một đại trận vô danh bảo vệ chặt chẽ bốn phía.

Ngay cả một con muỗi cũng không thể bay vào, những cơn Đại Đạo Cương Phong nồng liệt kia không phải đùa đâu.

Thánh Nhân nếu bị bất kỳ một đạo cương phong nào bên trong đó đánh trúng, e rằng tất cả Thiên Đế mệnh thuật của Hoa Dịch cũng khó cứu sống được.

Bởi vì đại trận không chỉ có thể cắt đứt Thánh Thể, mà còn có thể thổi tan hồn phách, lúc đó thật sự là hồi thiên phạp thuật.

Nhưng Hoa Dịch đâu có cho nó cơ hội đó, Thần Thể vừa mở ra.

Dù mạnh đến đâu, ta vẫn vững như núi.

Vạn ngàn cương phong thổi vào người Hoa Dịch thì cứ như gãi ngứa, không đau không ngứa, thậm chí còn hơi sảng khoái.

Sau một hồi mát xa, sảng khoái xong, Hoa Dịch chuẩn bị động thủ thật sự.

"Người bên trong nghe đây!

Các ngươi đã bị bao vây, bây giờ xin hãy hạ vũ khí.

Hai tay ôm đầu, nam đứng bên trái, nữ đứng bên phải, không nam không nữ đứng ở giữa!

Tôi đếm ba tiếng mà không thấy ai giơ quần lót màu trắng làm cờ hàng, tôi sẽ bắt đầu cướp bóc đây!

Không đúng, tôi sẽ áp dụng biện pháp theo pháp luật!" Thực ra người bên trong Kim Tinh đã sớm phát hiện sự tồn tại của Hoa Dịch, chỉ là Hoa Dịch trước đó cứ cười lớn bên ngoài trận, bây giờ lại nói những lời như vậy.

Thật sự có chút đau lòng, sao lại thế này!

Một đứa trẻ trẻ tuổi, vừa đẹp trai lại phong độ như vậy, sao số phận lại không may, biến thành một kẻ ngốc thế này!

Hoa Dịch không hề hay biết điều đó!

"'Ba' rồi!

Không đầu hàng, dám không trả lời." Người Kim Tinh thật sự rất đau lòng, "Cái nơi này!

Thằng nhóc này cũng quá thảm rồi nhỉ?

Ngay cả đếm ba số cũng sai!

Một hai ba, không đếm một hai, trực tiếp đếm ba!

Thằng nhóc này phế rồi!

Làm sao bây giờ!

Cái nơi kỳ quái như tôi, sẽ không bị anh hùng đạo nhiễm phải chỉ số IQ cao đẳng của tôi chứ?" Nếu Hoa Dịch biết người trong Kim Tinh hiện tại đang bức xúc thay hắn, lo lắng chỉ số IQ bị lây nhiễm.

Chương 287

Thật không biết nên cảm ơn hay làm chết họ đây.

"Được được được, đã không biết thức thời, Bản Đế cũng không cần nói nhân nghĩa đạo đức nữa." Hoa Dịch Tổ Tự Bí vừa khai, một niệm thành trận, một niệm phá trận.

Vạn ngàn trở ngại, đều sẽ tan biến như khói mây.

Chỉ thấy đại trận Kim Tinh vẫn còn nguyên vẹn, lẽ nào Tổ Tự Bí thất bại rồi?

Không, Hoa Dịch đã tiến vào trong đại trận, nhưng không xuất hiện ngay trước mặt người Kim Tinh.

Hiện tại, ngoài việc thu thập Ngũ Hành Bí Pháp, còn một việc quan trọng là điều tra bí mật của Ngũ Hành Đại Lục.

Lại nói, vạn vật thế gian đều có quy luật, trời đất khai hợp cũng tràn đầy huyền bí mà thế nhân không biết.

Trong vạn ngàn thế giới, hắn phát hiện tuy đẳng cấp khác nhau, chia thành đại tiểu thế giới, nhưng thành phần cấu tạo cơ bản đều giống nhau sao?

Địa thủy phong hỏa, cộng thêm sinh mệnh, cửu cửu sẽ hình thành một sinh mệnh đại tinh.

Hồng Hoang là vậy, Ngũ Hành đại lục về tổng thể cũng vậy.

Nhưng Ngũ Hành đại lục lại thực sự có năm khối đại lục Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.

Mỗi khối có phong cách riêng, thuộc tính riêng.

Trong mắt Hoa Dịch, điều này thật không khoa học!!

Theo lý mà nói, Đại Chư Thiên Vạn Thiên Thế Giới đều do các nguyên tố tổ hợp thành.

Tiểu Hồng Hoang, bất kể là tiên sơn vô số hay bộ lạc đông đúc, đều có bóng dáng của ngũ hành nguyên tố.

Nhưng Ngũ Hành đại lục này lại hoàn toàn khác biệt.

Các chủ nhân của Ngũ Hành đại lục, mỗi người có thuộc tính riêng, không tương dung, thậm chí có thể bài xích lẫn nhau.

Cơ bản là chỉ có thể tu luyện một loại thuộc tính, thuộc tính của các đại lục khác hoàn toàn không thể tu luyện, thậm chí ngay cả hai tinh giao hồi cũng hiếm thấy.

Nếu không thì Hỏa Tinh và Mộc Tinh đã thu tiền thuê nhà từ lâu rồi, còn Kim Tinh thì một bộ dạng đại trận khóa chặt, thậm chí một chút tin tức cũng không có.

"Không biết đây là địa bàn của Ta Thiên Đế sao?

Đã ở đây trăm năm rồi, cũng không biết nên giao những thứ cần giao đi sao." Hoa Dịch cho rằng năm khối đại lục này nhất định ẩn chứa bí mật, dẫn đến việc chúng phân biệt rạch ròi, không tương dung.

Căn bản không phù hợp với nguyên lý âm dương ngũ hành tương sinh tương khắc.

Trước hết đi vào Kim Tinh, cần phải điều tra kỹ lưỡng một phen.

"Nếu Ngũ Hành đại lục thực sự vì thứ gì đó mà biến thành như vậy, thì thứ đó nhất định có thể giúp tôi nhanh chóng luyện thành Hỗn Độn Thể.

Kích động quá!

Hiện tại nhìn Ngũ Hành đại lục cứ như nhìn thấy tiền lương ở

kiếp trước đang nằm trong tay quản lý chờ phát vậy.” Sau khi Hoa Dịch tiến vào, hắn phát hiện bên trong nguyên trận không hề có cương phong cường đại.

Hóa ra là hiệu quả của đại trận cương phong trước đó.

Hoa Dịch biết, đó là Phong Dương Trận, một trong Ngũ Hành đại trận thời Thượng Cổ.

Tương truyền trận này vừa xuất hiện, những người không hiểu trận pháp này đều chết một cách quỷ dị.

Đại trận này không tầm thường, được truyền lại từ thời Thượng Cổ.

Hoa Dịch cũng đã học được Tổ Tự Bí, lại có Bàn Cổ Thần Thể cường hãn, nếu không e rằng cũng sẽ bị thổi bay mất.

Hoa Dịch tiến vào Kim Tinh, chỉ thấy bên trong hành tinh lớn này rộng lớn vô biên, như thơ như họa, nhưng kỳ lạ là bên trong lại không có sự tồn tại của cây cối!

Toàn bộ tiểu thế giới đều bị một làn sương trắng bao phủ, nhưng Hoa Dịch phát hiện người bên trong lại không bị ảnh hưởng bởi điều này.

Du lịch bốn phương, trước một tòa thành, giữa dòng người, nghỉ ngơi một chút.

Hoa Dịch đến một quán rượu nhỏ, cho rằng thế giới này không có mạng lưới tồn tại, cũng không biết bên trong có cái gọi là cơ quan tình báo hay không.

Muốn biết bí mật của Kim Tinh, chỉ có thể bắt đầu từ những chi tiết nhỏ.

Quán rượu nhỏ là nơi tốt để người ta nhàn rỗi trò chuyện sau khi

rảnh rỗi.

Hoa Dịch đến một nơi tên là Bạch Hổ Tửu Lâu.

Không ngờ ở Ngũ Hành đại lục cũng có "Bạch Hổ" tồn tại, càng khiến hắn tin chắc Ngũ Hành đại lục nhất định có những thứ ít người biết đến tồn tại, nếu không một đại thế giới sẽ không biến thành năm khối đại lục như vậy.

"Hắn ngồi xuống.

Chỉ thấy một 'người' có hình dáng giống Nhân tộc nhưng toàn thân lại tỏa ra yêu khí của Hồng Hoang xuất hiện trước mặt Hoa Dịch.

"Khách quan muốn gọi gì ạ?" Hoa Dịch thấy một người bên cạnh gọi một ly 'Long Diễm', cũng làm theo gọi một ly.

"Vậy cho tôi một ly 'Long Diễm' đi!" "Vâng ạ, bàn số hai một ly Long Diễm." Hoa Dịch tĩnh lặng ngồi một bên, chỉ thấy những người ở bàn bên cạnh đang trò chuyện.

"Mấy vị biết không?

Tôi giờ không ở Nam Cực Thiên nữa, cái nơi này không biết là nơi nào, nhưng hôm nay bên ngoài đại trận có một người đặc biệt kỳ lạ.

Tuy nhìn khí thế hùng vĩ, nhưng lại là một tên ngốc, muốn cướp bóc Kim Chi Đại Lục của chúng ta.

Chương 288

Còn bảo chúng ta hai tay ôm đầu, buồn cười nhất là ngay cả đếm số cũng không biết.

Hahahahahaha!

Cả bàn người đều bật cười lớn!

Rốt cuộc là sao chứ!

Sao lại có người ngốc như vậy!

Mau nói tiếp đi?" "Sau đó, sau đó đếm xong ba rồi thì biến mất, tôi nghi ngờ hắn ta cường xông đại trận, bị đại trận nuốt chửng rồi!

Đó là Thượng Cổ đại trận đó, nhìn người đó còn chẳng có tu vi, không hiểu có phải uống nhầm thuốc rồi không!" "Hahahaha.

Lý Nhị, cậu không lừa tôi đó chứ!

Thật sự có loại ngốc như vậy sao?" "Tôi lừa làm gì, đó là chú ruột của tôi trong đội chấp pháp kể cho tôi nghe đó." "Cũng đúng, có chú ruột trong đội chấp pháp, hẳn là sẽ không lừa tôi." Một người khác cùng bàn phụ họa nói.

"Này, tôi Lý Nhị mấy năm nay, lúc nào thì lừa cậu chứ?" Hoa Dịch nghe cuộc đối thoại, biết những tin tức không đáng tin.

Chỉ cảm thấy người đó chẳng phải là mình sao!

Ngược lại còn to gan!

Dám cười nhạo tôi?

Hoa Dịch lúc này nổi sát ý ngập trời.

Nhưng lúc đó chỉ nghe Lý Nhị kia lại nói thêm một câu: "Tôi kể

cho các cậu một bí mật nữa nhé!

Nhưng không được nói ra ngoài đâu nhé!" "Được." "Yên tâm đi!

Tôi nhiều năm như vậy rồi, không tin tôi sao?" "Được, tôi mới biết được tin này đó!

Các cậu biết không!

Tuy tôi tu vi thấp kém, không có năng lực tham gia đại chiến.

Nhưng nghe chú tôi nói: 'Hiện tại Đại Chúa Tể có thể đã chết rồi.

Hiện tại tôi cũng bị trận pháp đưa đến một nơi không rõ, tộc nhân Kim Tinh chúng ta cũng không cần vì Đại Chúa Tể mà cung kính với đệ tử Ngũ Hành giáo như khách nữa.

Bọn người đó nếu không có Đại Chúa Tể, sớm đã bị phát phối biên hoang rồi.

À đúng rồi, gần đây tôi phát hiện Ngũ Hành giáo có thêm một số người, trong đó có một cô bé xinh đẹp.

Tôi có chút thích cô bé đó!'" "Lý Nhị, thích thì đi mà theo đuổi đi, với thân phận cháu trai của đội chấp pháp, bày tỏ thân phận một chút, chắc chắn sẽ có cô gái cùng cậu đi núi vân vũ." "Này, chỉ phát hiện tôi rất thích cô bé đó!

Thậm chí đôi khi nằm mơ cũng mơ thấy!

Nhưng hiện tại tuy Đại Chúa Tể đã chết, Ngũ Hành giáo vẫn có người ủng hộ ở Kim Chi Đại Lục.

Mau giúp tôi nghĩ cách đi?" "Tôi chưa từng thấy Lý Nhị công tử có lúc nào thích một người như vậy.

Lý Nhị, không phải yêu rồi chứ?

Cậu không phải ghét Ngũ Hành giáo nhất sao?" "A!

Tôi ghét Ngũ Hành giáo, nhưng cô bé đó thật sự rất đáng yêu, chẳng thấy làn da mềm mại như ngưng chi, có thể thổi bay mà vỡ sao.

Tay như nõn nà, da như ngưng chi, cổ như cổ chim sẻ, răng như hạt dưa, không gì sánh bằng." "Ôi chao, Lý thiếu gia lại thích một đệ tử Ngũ Hành giáo, nguyên nhân là vì cô nương đó xinh đẹp như vậy à!

Không sao, Lý thiếu, tối nay tôi sẽ đi giúp cậu, tôi sẽ sai Kim Tiên hộ vệ của tôi giúp xử lý, dù sao Ngũ Hành giáo cũng không còn đại năng nào nữa rồi.

Lúc đó nhớ để lại chút cháo cho huynh đệ uống nhé!" Nghe đến đây, Hoa Dịch không thể nhịn nổi nữa.

Tuy cuộc sống Hồng Hoang hơn vạn năm đã sớm dạy cho Hoa Dịch đạo lý cá lớn nuốt cá bé.

Nhưng cuộc sống ngắn ngủi ở Địa Cầu, Hoa Dịch vẫn nhớ rõ nhân tình thế thái, luật pháp quy tắc ở đó.

Có thể không phải mỗi người đều có thể có được công bằng như nhau, nhưng là công bằng tương đối.

Điều đáng sỉ nhục nhất trong thế giới này chính là hủy hoại sự trong trắng của một cô gái.

Không cần hỏi là mấy người gây ra, căn cứ thông tin tìm hiểu trước đó.

Đại Chúa Tể chiếm giữ Trung Ương Đại Địa cũng là để thu nhận một lượng lớn những 'phế nhân' không có năng lực ở biên hoang.

Tuy đã thành đại thế, nhưng cũng chưa từng ra tay làm hại những người yếu đuối như vậy trên đại lục.

Ngược lại vẫn dẫn dắt Ngũ Hành giáo chinh chiến ở biên hoang, thậm chí trong trận chiến cuối cùng còn một mình đối mặt vạn tiên, để

lại hy vọng sống cho người dân Ngũ Hành đại lục.

Trong đó còn có một loại trùng chú, Hoa Dịch cảm thấy Đại Chúa Tể thật đáng thương.

Hoa Dịch giận sôi máu, thậm chí còn chưa uống ly 'Long Diễm'.

Hắn vung tay lớn một cái, cương phong bốn phía tụ tập lại, hóa thành ngàn vạn thiên long, quét sạch những kẻ đó.

Trong nháy mắt, những người ở bàn đó biến mất giữa thiên địa.

Tất cả mọi người trong quán rượu đều bị khí thế của Hoa Dịch dọa sợ đến quỳ rạp trên đất, chân tay phục vụ bắt đầu run rẩy.

Chương 289

“Khách...

Khách quan, người đánh chết là cháu trai yêu quý nhất của đội trưởng đội chấp pháp đó.

Lại có cả cháu của thành chủ Đại La Thành nữa.

Khách quan, người làm gì vậy chứ!” “Một người làm một người chịu, hà cớ gì phải hoảng loạn.

Vốn Hoa Dịch định từ từ điều tra bí mật của Kim Tinh.

Nhưng đột nhiên hắn quyết định không lãng phí thời gian nữa, quyết định trực tiếp tìm chủ nhân Kim Tinh là Bạch Đế để hỏi!

Nếu không cho, vậy khối Kim Tinh này cũng không cần thiết phải giữ lại nữa.” Không biết vì sao hôm nay Hoa Dịch lại phiền não như vậy, ngay cả đạo tâm cũng cảm thấy có chút dao động.

Phải mạnh mẽ một chút, phải giúp cô bé đó, phải giúp Đại Chúa Tể dọn dẹp ‘rác rưởi’ để lại.

Có lẽ hắn cảm thấy Đại Chúa Tể này và một người nào đó trong lòng mình có sự tương đồng chăng!

Hắn bất động ngồi ở đó, Thiên Đế chân thân hiển hiện, Long Bào Cửu Thiên Chí Tôn tôn quý bá khí chiếu rọi trước mắt mọi người.

Khí tức Đại Đạo Chí Tôn toàn diện phóng thích, lan tỏa ra bốn phương tám hướng của Kim Chi Đại Lục.

Những người trong quán rượu nhỏ đều bị khí thế cường đại vô cùng đó áp đến không thể ngẩng đầu lên.

Chẳng mấy chốc, thành chủ Đại La Thành cảm nhận được khí tức

cường đại ở đây.

Lập tức dẫn theo đội chấp pháp trong thành đến, nhưng không dám đến gần.

Hoa Dịch nhìn dáng vẻ kia thì biết những người này có lẽ là thành chủ và đội chấp pháp mà tiểu nhị đã nhắc đến.

Hắn hơi để khí tức nghiêng về phía đó một chút, cả đội ngũ một trăm người toàn bộ nằm rạp trên đất, không thể động đậy.

Thành chủ Đại La Thành phát hiện mình bị cưỡng chế đè xuống đất mà không thể động đậy, cũng vô cùng khổ não, chỉ có miệng là có thể cử động.

Hắn nói: "Không biết các hạ là đại thần thành nào, vì sao hôm nay lại muốn trừng phạt chúng tôi?" Hoa Dịch lười nói chuyện với hắn.

Nếu không phải những người này, thì mấy tên công tử bột kia làm sao dám làm vậy chứ?

Xem ra trước đây đã làm không ít chuyện xấu rồi!

Hoa Dịch liền tiếp đó lại nâng khí thế lên gấp bội: "Bạch Đế đâu, ra đây gặp ta!" Hôm nay Hoa Dịch muốn truy cứu đến cùng, nếu Bạch Đế cũng như những kẻ trên bàn rượu kia, thì hắn sẽ không chút do dự mà giết chết Bạch Đế.

Chẳng mấy chốc, một đạo quang trụ cao như một ngôi nhà nhỏ.

Một thân ảnh khổng lồ bao phủ đầy Thiên Cương Chi Khí xuất hiện trước mặt Hoa Dịch.

Bạch Đế đã biết những gì Hoa Dịch đã làm, cũng đang đánh giá người trước mặt.

Tu vi Đại Đạo Chí Tôn, nhưng vì sao lại cảm thấy mình không địch lại được chứ!

Ngược lại, khi nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của Hoa Dịch, hắn lại không dám nhìn thẳng.

Nhưng dù sao cũng là chủ nhân của một hành tinh, lời cần nói vẫn phải nói.

"Tại hạ là Bạch Đế, không biết các hạ là ai?

Từ đâu mà biết đến bản tọa, các hạ không phải người của Kim Chi Đại Lục chúng ta chứ?" "Ồ, cuối cùng cũng chịu ra rồi!" Hoa Dịch dùng ngữ khí trêu chọc nói với Bạch Đế: "Kim Tinh quản giáo con dân như vậy đó sao?" "Ý của các hạ là gì?" Hoa Dịch tiện tay dùng một tiểu thần thông có được từ Thất Thập Nhị Địa Cung: Huyền Quan Thuật.

Có thể cắt lấy cảnh tượng trong thời gian ngắn, giống như ghi hình, nhưng bản thân thần thông này không có âm thanh.

Hoa Dịch thông qua thân hòa Đại Đạo, kết hợp Đại Đạo giúp thần thông đều được thăng cấp.

Khi Bạch Đế xem xong, tuy hiếu kỳ về thần thông của người xa lạ này.

Nhưng hơn nữa là lửa giận bùng lên.

Người khác không biết, nhưng Ngũ Đế thì biết những cống hiến của Đại Chúa Tể mấy năm nay cho Ngũ Hành đại lục.

Đặc biệt là trong trận quyết chiến cuối cùng, họ đã sớm coi Đại Chúa Tể là vị thần trong lòng, không dung thứ bất cứ ai vũ nhục.

Lần đó Đại Chúa Tể một mình chiến đấu trên tinh không, để Ngũ Đế dẫn theo lực lượng trẻ của các tộc rút lui, một hành động vĩ đại biết bao.

Hiện tại đã gần một vạn năm rồi, không ngờ trong số con dân của

mình lại có kẻ dám bôi nhọ Đại Chúa Tể, còn muốn đi tai họa cô nương Ngũ Hành giáo.

Chỉ thấy lửa giận của Bạch Đế còn dữ dội hơn cả Hoa Dịch.

Thần niệm vừa xuất, thành chủ và đội chấp pháp đang quỳ trên đất, cùng với hai gia đình đang tĩnh lặng chờ đợi ở xa.

Một cỗ sức mạnh tử vong từ trên trời giáng xuống, hai gia đình toàn bộ chết hết, không ai sống sót.

Hoa Dịch biết Bạch Đế đã làm gì, nhưng không hề ngăn cản.

Tuy có văn hóa tố dưỡng của thế kỷ 21, đối với chuyện khi nam bá nữ thì không thể nhịn được.

Nhưng đối với kẻ phạm lỗi mà liên lụy cả tộc thì lại không có phản cảm.

Trước hết, sau Nhân Yêu đại chiến, đó không phải là hàng vạn hàng triệu người chết sao, mới chết có bấy nhiêu người?

Hơn nữa, người khác xử lý chuyện nhà của họ, hắn cũng lười quản.

Khi Bạch Đế xử lý xong chuyện bên đó, nhìn Hoa Dịch vẫn đang trong trạng thái biến thân.

Chương 290

Hắn vô cùng bất đắc dĩ, căn bản không thể nhìn thấu người này.

Ngoại trừ tu vi, mọi thứ khác đều khiến một Thiên Chí Tôn cũng không thể nắm bắt được.

Rõ ràng hiện tại Kim Chi Đại Lục này không phải có Thượng Cổ đại trận phong tỏa sao?

Chỉ có Thiên Chí Tôn tự mình từ bên trong mở trận, hoặc có Hỗn Độn Thần Vương từ bên ngoài cưỡng chế phá trận.

Nhưng bất kể là tình huống nào, Hoa Dịch cũng không phù hợp.

Lúc đó hắn cũng đã xem rồi.

Đại trận còn nguyên vẹn, không hề bị phá hủy!

Mục đích Ngũ Đế chọn nơi đây để hạ xuống là vì tu vi của người trong này yếu ớt, chỉ cảm nhận được chúng thần ngoài Thiên đình, cao nhất cũng chỉ có một vị Thánh Nhân.

Đại Chúa Tể từng giao một nhiệm vụ, nhiệm vụ này vô cùng quan trọng, sau khi Đại Chúa Tể thôi diễn, nên đã đặt tinh không tiêu ở đây.

Nhưng Đại Chúa Tể không hề nói cho biết những tin tức khác.

Cho nên hắn cũng không dám khinh cử vọng động, đại trận vẫn khóa chặt.

Nhưng hiện tại lại có một người không rõ thân phận xông vào!

Cần phải làm rõ người này.

"Đa tạ các hạ đã chỉ điểm kẻ bại hoại, hiện tại ta đã xử lý xong.

Không biết các hạ là ai?

Vì sao lại xuất hiện ở Kim Chi Đại Lục của ta!" Lúc này Bạch Đế cũng phóng xuất tu vi Thiên Chí Tôn, khắp người kèm theo một cỗ kim sắc cương phong thần thánh cực điểm nhưng lại tràn đầy khí tức nguy hiểm.

Dường như nếu Hoa Dịch nói sai, đạo cương phong đó sẽ tấn công Hoa Dịch.

Hoa Dịch nhìn Bạch Đế như vậy mà hỏi chuyện.

Cơn nóng giận đã trầm tịch vạn năm hôm nay không biết vì sao lại bùng nổ ngay lập tức, hắn cũng không nói nhiều, chuẩn bị đánh Bạch Đế một trận để xả giận.

Đệ Tam Chí Tôn Thuật toàn khai, Bàn Cổ Thần Thể kích hoạt, Pháp Thiên Tượng Địa.

Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp.

Thôn Thiên Công hiện ra, hút!

Hoa Dịch cũng không hút những thứ khác, trực tiếp hút kim sắc cương khí mà Bạch Đế vô ý ngưng tụ bên cạnh.

Cơn cương phong màu trắng đó được cô đọng thành uy lực cực lớn.

Bạch Đế nhìn Hoa Dịch thi triển bí công của Ngũ Hành giáo, theo lý Đại Đạo thì Hoa Dịch cũng chỉ có tu vi Đại Đạo Chí Tôn, thực sự có chút kinh ngạc.

Điều đáng giận nhất là Bạch Đế không hút được.

Hoa Dịch lúc này trong lòng không biết vì sao lại tức giận như vậy, nhưng sẽ không cho Bạch Đế cơ hội chần chừ.

Ngay sau đó, Thiên Đế Quy Nguyên Đạn, áp súc gấp mười lần!

Cô đọng tinh hoa đó!

Kim sắc cương khí lại bị Hoa Dịch cô đọng lần nữa thành dịch thể màu vàng.

Thể tích thu nhỏ lại, nhưng uy lực thì không chỉ tăng thêm gấp trăm lần.

Bạch Đế lúc này thật sự cảm thấy uy hiếp cực lớn.

Hắn cũng có chút nổi nóng, nhìn Hoa Dịch một Đại Đạo Chí Tôn mà lại...

đối với một Thiên Chí Tôn như vậy bất kính.

Khí thế mạnh mẽ như vậy, toàn thân cơ bắp của Bạch Đế cũng bắt đầu phồng lên, thân hình cũng nhanh chóng cao lớn lên với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Một cỗ khí thế độc đáo thuộc về Kim Chi Đại Lục từ trong cơ thể bùng nổ.

Khắp người đều bao phủ trong một cỗ kình phong.

Hoa Dịch cũng không khỏi cảm thán, Bạch Đế này mạnh hơn Viêm Đế.

Hoa Dịch lại vui mừng.

Đã bao nhiêu năm rồi, kể từ sau Tử Tiêu đại kiếp, Hoa Dịch mấy nghìn năm chưa từng chiến đấu.

Mấy năm nay công pháp có tiến bộ, nhưng chưa qua thực chiến tôi luyện thì không đủ hoàn thiện.

Hoa Dịch thực sự đã toàn lực, "Tốt, hôm nay hãy để ta đại chiến một trận thật đã!" Uy áp khủng bố tuyệt luân lan tràn khắp thiên địa.

Chỉ thấy hai cỗ sát khí cường đại quét ngang Kim Tinh Đại Lục.

Những người trên đất sợ hãi đến mức căn bản không dám động

đậy.

Các đại năng đang tu luyện trên Kim Tinh cũng bị cỗ sát khí khủng bố đó áp bức đến mức không thể không dừng lại.

Toàn bộ Kim Chi Đại Lục đều đang quan sát trận đại chiến này.

Chương 291

Một bên là Bạch Đế mạnh nhất Kim Chi Đại Lục.

Một bên là cường giả Chí Tôn đột nhiên xuất hiện kia.

Mọi người đều cảm thấy thằng nhóc kia điên rồi sao?

Lấy tu vi Chí Tôn khiêu chiến Thiên Chí Tôn, đầu óc có vấn đề à?

Những người sáng sớm ở trong trận nhìn thấy Hoa Dịch: "Tôi nói rồi mà, sáng sớm đã ở ngoài đại trận kêu tôi giơ cờ trắng đầu hàng.

Lúc đó tôi còn tưởng đầu óc hắn có vấn đề, không ngờ là thật sự có vấn đề!" Một phía đều lo lắng Hoa Dịch có vấn đề về đầu óc, Bạch Đế lại không hề lo lắng vì điều đó.

Gần vạn năm nay, Bạch Đế là Thiên Chí Tôn mạnh nhất Ngũ Hành đại lục trừ Đại Chúa Tể ra.

Hiện tại đối phó một Đại Đạo Chí Tôn, thì chẳng phải là chuyện nhỏ thôi sao!

Chỉ thấy Bạch Đế lấy khí hóa kiếm, trăm vạn kiếm ảnh xông lên trời, mang theo một cỗ khí tức hủy thiên diệt địa đâm về phía Hoa Dịch.

Bàn Cổ Kim Thân của Hoa Dịch đại khai, kim quang hộ thể chợt hiện khắp người, cứng rắn đối đầu với vạn ngàn kiếm ảnh.

Thiên Đế Quy Nguyên Đạn mở đường, tay trái Thái Âm Thần Quyền, tay phải Thái Dương Thánh Chưởng.

Tay trái là âm, tay phải là dương, Tiên Thiên Thái Cực Đồ xuất hiện.

Dưới sự mở đường cường thế của Thiên Đế Quy Nguyên Đạn,

Tiên Thiên Thái Cực Đồ mang theo một loại đạo vị thần bí cách tuyệt thiên địa mà ập đến.

Bạch Đế nhìn Hoa Dịch dễ dàng chặn đứng trăm vạn kiếm ảnh do Tiên Thiên Cương Khí hóa thành, thậm chí còn có thể phản công.

"Đã bao nhiêu năm rồi không thấy Đại Đạo Chí Tôn nào mạnh mẽ như vậy.

Vị đạo hữu, tự hà phương, nhìn cốt cách phi phàm, không bằng ở lại Kim Chi Đại Lục của ta làm Quốc Sư thì sao?

Ta có thể tặng mật quyển Đại Đạo, giúp ngươi nhanh chóng đạt được Đại Đạo." Hoa Dịch xông về phía trước.

Thấy Bạch Đế không hề né tránh, thậm chí còn có ý chiêu mộ, lập tức chút lý trí còn sót lại trong lòng hắn cũng sắp bị tiêu hao hết.

Dưới sự bao vây của Thái Cực Đồ, toàn bộ thiên địa tự thành một thể, nguyên bản Thái Cực Đồ vừa rồi cũng không tầm thường.

Hoa Dịch căn cứ âm dương nhị khí phát động đại trận được Tổ Tự Bí phác họa.

Hoa Dịch biết rằng ở Kim Tinh, lực câu thông với Đại Đạo bên trong Kim Tinh của mình chắc chắn không mạnh bằng Bạch Đế.

Bạch Đế dù sao cũng là Thiên Chí Tôn.

Không thể ở ngoài đại trận Nội Thế Giới, Hoa Dịch có thể dẫn Cửu Thiên Thần Lôi của Nội Thế Giới đánh về phía Bạch Đế.

Nhưng ở trong Kim Tinh, là địa bàn của Bạch Đế.

Tuy Bạch Đế không thể cũng như hắn câu thông Đại Đạo dẫn thần lôi công kích.

Nhưng tổng thể vẫn có chút thiệt thòi chứ!

Cho nên Hoa Dịch muốn sử dụng Âm Dương Nhị Khí hóa thành Thái Cực Âm Dương Lưỡng Nghi Trận.

Ưu thế của loại trận pháp truyền thống Hồng Hoang này là ở giai đoạn đầu đối thủ chỉ xem nó là một đạo pháp quyết công kích khá mạnh.

Thường thì họ sẽ vô thức rơi vào đại trận.

Khi phát giác ra, chỉ cần đẳng cấp thực lực không chênh lệch quá lớn, âm dương nhị khí tương hỗ bổ cấp, đầu đuôi liên kết, dù kẻ mạnh đến đâu cũng sẽ bị đại trận này tiêu hao đến cạn kiệt.

Vừa hay, Bạch Đế này thuộc loại người si mê đạo pháp, cả đời tin tưởng bản thân vô địch, ít nghiên cứu về trận pháp.

Huống chi là đại trận do Hoa Dịch Tổ Tự Bí đại thành, lại dùng Tiên Thiên Âm Dương Chi Khí cấu thành.

Một niệm trận khai, khi Thái Cực Âm Dương Trận xuất hiện trước Bạch Đế, Bạch Đế có cảm giác sát cơ thì đã muộn rồi.

Bạch Đế sau khi tiến vào Thái Cực Âm Dương Lưỡng Nghi Trận, chỉ cảm thấy thần lực toàn thân không ngừng tiêu hao dưới sự kéo xé của âm dương nhị khí, sự thật không thể khống chế.

Ngẩng đầu nhìn lên, dường như đang đứng giữa hỗn độn vô tận, khắp nơi đều một màu trắng xóa, vô biên vô vết.

Bạch Đế thi triển pháp lực Thiên Chí Tôn mênh mông, nhưng cũng không thể thoát khỏi cục diện này.

Nhìn Bạch Đế đã tiến vào đại trận, Hoa Dịch không khỏi nở một nụ cười nhếch mép.

“Không có đại trận, chiến đấu với một Thiên Chí Tôn ở Kim Chi Đại Lục này tôi sẽ có chút khó khăn đó!” Từ trước đó Hoa Dịch đã

hiểu một đạo lý, mỗi thế giới đều có đạo của riêng nó, mỗi đạo đều sẽ bảo vệ người thành đạo thuộc về thế giới đó.

Một loại quy tắc, giống như câu chuyện thần thoại hiện đại, vạn tiên tịch diệt, chư thánh đại chiến, nhưng có một người chưa từng bị chiến sự lan đến.

Đó là Thánh Nhân, cũng đã phái không ít phân thân trợ uy Ngọc Hoàng Đại Đế, chủ nhân danh nghĩa của Tam Giới.

Có thể tu vi không phải cao nhất, nhưng quả thật là chủ nhân chung danh nghĩa của thiên địa.

Thánh Nhân cũng phái tam thi nhập trú Thiên đình xưng thần.

Dưới Đại Đạo bao la, Thiên Đạo, Thánh Nhân cũng không phải là bù nhìn do Thiên Đạo sắp đặt để cai trị thế giới.

Vị Thiên Đế này do Thiên Đạo sắc phong, được Tam Giới công nhận.

Thánh Nhân cũng không dám dựa vào tu vi mà khi dễ Thiên Đế, nếu không tất sẽ gặp thiên khiển.

Lại có nhân gian đế vương, bất kể là minh chủ hay hôn quân, dưới thiết định của Thiên Đạo, đều là chuyển thế của Đại Đế, đó là những Đại Đế không kém Thiên Đế.

Chương 292

Thiên Đạo chuyên môn sắp đặt để cai trị Nhân Gian Giới.

Chẳng thấy Chân Tiên nào hạ phàm, cũng không có ai muốn giết hoàng đế cả.

Mỗi đế hoàng đều do trời cao sắp đặt, có vị giai chi lực, có thiên đạo nhân quả tồn tại.

Nếu không phải có năng lực địch lại Thiên Đạo, thì đừng động vào những người do Thiên Đạo sắc phong này.

Ở Kim Chi Đại Lục, Bạch Đế là Đại Đế do Đại Đạo sắc phong.

Hoa Dịch nếu có thể chém giết Bạch Đế, có lẽ cũng sẽ chọc giận Đại Đạo của Kim Tinh truy kích.

Cho nên Hoa Dịch cũng vì tránh phiền phức, trực tiếp một niệm khai trận, tạm thời cách ly Bạch Đế và Đại Đạo của thế giới này.

Nói thật, hiện tại hắn thật sự có chút động sát tâm.

Không biết vì sao, nhìn mảnh đất bị sương trắng bao phủ, bị dòng kiếm ảnh của Bạch Đế va chạm tan nát, núi non sụp đổ.

Trong lòng dâng lên một ngọn lửa vô danh.

Hoa Dịch tiến vào đại trận, chỉ thấy Bạch Đế đang dùng pháp lực cường đại bên trong mà hoành hành đâm thẳng, tìm cách phá trận.

Thực ra loại trận pháp này là để cách tuyệt thiên cơ, tiêu hao thần lực.

Bản thân Bạch Đế không câu thông với Đại Đạo, không thể được quy tắc đạo bổ sung.

Sức mạnh của hắn vẫn luôn bị tiêu hao, Thái Cực Lưỡng Nghi

Trận không ngừng hấp xả.

Lúc đó Bạch Đế lại không biết, mình đã rơi vào mưu kế của Hoa Dịch, pháp lực của hắn sẽ hạ xuống Đại Đạo Chí Tôn.

Hoa Dịch lại thi triển một đạo Bản Thần Thoại - Thái Cực Quyền, chỉ thấy một thân ảnh giống hệt Bạch Đế xuất hiện.

Nó trước tiên bái Hoa Dịch một cái, sau đó bay về phía Bạch Đế, đại chiến một trận.

Hoa Dịch lẳng lặng nhìn trận đại chiến trong hư không.

Công năng của Bản Thần Thoại - Thái Cực Quyền là kiến tạo một hoàn cảnh trong không gian, phục chế ra một kẻ địch khác, để chúng đánh nhau, dùng để phá trận, kẻ thua sẽ lạc lối trong huyễn cảnh.

Bạch Đế này được Hoa Dịch phục chế ra, trong mắt Bạch Đế lại là một bản thể khác.

Bạch Đế nhìn Hoa Dịch, không còn công kích đại trận nữa, Bạch Đế huyễn thân.

Nhưng kỳ lạ là, Bạch Đế phát hiện Hoa Dịch trước mặt có thể sử dụng đạo pháp mà chỉ hắn mới biết!

Bạch Đế huyễn thân trong đại trận, dưới sự gia trì kép của Thái Cực Âm Dương Lưỡng Nghi Trận và Bản Thần Thoại - Thái Cực Quyền, lại mạnh hơn bản thân Bạch Đế một chút.

Vì là huyễn thể, nó không sợ chết, chỉ biết chấp hành mệnh lệnh của Hoa Dịch.

Một lúc sau, Bạch Đế bị Bạch Đế huyễn thân áp đảo mà đánh.

Hoa Dịch thấy vậy, liền tiếp đó phóng ra một đạo Thiên Đế Quy Nguyên Đạn.

Bạch Đế đang bị áp đảo, không còn sức lực dư thừa để chống đỡ

quả Thiên Đế Quy Nguyên Đạn uy lực cường đại này.

Cuối cùng bị một đòn đánh trúng.

Lúc đó, sau khi đại chiến tiêu hao, pháp lực của hắn đã hạ xuống cấp bậc Thánh Nhân, đương nhiên Bạch Đế không hề hay biết.

Hoa Dịch cũng không cho hắn cơ hội nữa, Khai Thiên Thần Phủ một búa bổ thân thể Bạch Đế vỡ tan.

Tuy trong một thoáng lại phục hồi nguyên trạng, nhưng Hoa Dịch hôm nay sẽ không nương tay, một búa, một quyền, thay phiên nhau đánh tới.

Tuy không tu thể phách, nhưng vượt một cấp chém giết Thiên Chí Tôn khá khó khăn.

Tuy nhiên, điều đó không ảnh hưởng đến tâm trạng hiện tại của Hoa Dịch.

Ngược lại, hắn cảm thấy mỗi búa mỗi búa chặt chết một Đại Đạo Thiên Chí Tôn như vậy thật sảng khoái.

Gương mặt vừa âm trầm, khi chém Bạch Đế lại lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Nhưng tất cả điều này không ai phát hiện, thậm chí Hoa Dịch cũng không biết vẻ mặt vừa rồi của mình đáng sợ đến mức nào!

Sau không dưới hàng trăm vạn nhát búa bổ và quyền đấm, Bạch Đế đã sớm mất đi sức phản kháng.

Hoa Dịch thi triển đại thần thông học được từ Địa Cung: Truy Hồn Thuật, muốn điều tra bí mật của mảnh thiên địa này, có nửa sau của Ngũ Hành Bí Pháp.

Nhưng tiếc thay thật sự không có Ngũ Hành Bí Pháp.

Tuy nhiên, Bạch Đế lại tu luyện 《Kim Cương Chính Pháp》.

Hoa Dịch không chút do dự gói ghém mang đi.

Trong ký ức của Bạch Đế, hắn đã có được tin tức: Ngũ Hành đại lục được truyền tống đến vũ trụ Hồng Hoang không phải ngẫu nhiên, mà là do Đại Chúa Tể thôi diễn.

Muốn để năm người (Ngũ Đế) sinh tồn ở Hồng Hoang, cần phải gia tăng tu luyện.

Sau đó tìm một người biết luyện Ngũ Hành Bí Pháp, dốc toàn lực phụ tá người đó, rồi sau này quay về thế giới cũ báo thù.

Dựa theo miêu tả trong ký ức của Bạch Đế, Hoa Dịch cảm thấy người đó sao mà giống mình đến vậy!

Chẳng trách Viêm Đế và Thanh Đế, sau khi bị Cửu Thiên Thần Lôi và Thôn Thiên Công oanh tạc, ngược lại lại có nhiều người hơn nguyện ý tôn Hoa Dịch làm chủ.

Chương 293

“Chẳng lẽ đều là do sắp đặt trước sao!

Không, ta là Thiên Đế, ai dám tính kế ta?” Câu chuyện của Đại Chúa Tể quả thật vĩ đại, đủ để Hoa Dịch cảm phục.

Có cơ hội hắn cũng nguyện ý làm quen, nhưng như vậy lại không giao Ngũ Hành Bí Pháp ra, lại dám tính kế mình!

Hoa Dịch lúc này lửa giận trong lòng bùng cháy, vác hai thanh đại kiếm Nguyên Đồ, A Tị đã mấy nghìn năm không dùng, xông lên đánh Bạch Đế huyễn thân một trận để chào hỏi Bạch Đế chân thân.

Hai thanh đại kiếm này là vật bẩm sinh của Minh Hà Lão Tổ, có thể ô nhiễm nguyên thần, hủy hoại đạo thể.

Năm xưa cũng chính bằng kiếm này mà chém giết Nguyên Thủy Đạo Cảnh.

Một trận thành danh, Hoa Dịch cũng đã nhiều lần tế luyện dưới việc giết người không nhiễm nhân quả.

Hiện tại hai kiếm này đều có thể một kiếm chặt đứt trường hà thời không.

Thiên Chí Tôn, cũng đừng hòng trọng tổ thân thể trong trường hà thời gian đã vỡ nát.

Từ đó, Kim Chi Đại Lục vĩnh viễn mất đi Bạch Đế.

Nhưng điều này không ngăn cản việc Hoa Dịch làm.

Trước khi ra trận, hắn hóa ra một đạo Thiên Đế phân thân, sao chép toàn bộ tin tức vừa sưu hồn từ Bạch Đế cho ‘Bạch Đế’ hiện tại.

Tuy thực lực nhìn qua chỉ có Chí Tôn, nhưng ở Kim Tinh này cũng

không ai dám nghi ngờ Bạch Đế.

Hoa Dịch cũng đã thành công lấy được công pháp tu luyện của Bạch Đế là 《Kim Phượng Huyền Lục》.

Sau khi học được, lại truyền lại cho Bạch Đế phân thân.

Đồng thời, Hoa Dịch trong tin tức hồn linh của Bạch Đế được biết, Đại Chúa Tể thực sự không giao Ngũ Hành Bí Pháp cho hắn, bởi vì Ngũ Đế và pháp tướng kia tương khắc, không thể tu luyện.

Trước kia, công pháp của Ngũ Hành Đại Lục đều tương thông.

Bởi vậy, Hoa Dịch lại đi tìm các tín đồ ngũ hành, xem có ai mang theo Ngũ Hành Bí Công còn sống sót không.

Cuối cùng phát hiện, họ đều chỉ học Đại Đạo Thiên.

Ở Ngũ Hành Đại Lục, thậm chí các tinh không vạn vực, mọi người đều tu đạo dựa trên gia tộc hoặc công pháp mà mình có được, và chỉ dừng lại ở cảnh giới Đại Đạo Chí Tôn.

Sau khi được nghiên cứu bởi các đại tộc trên hàng trăm hành tinh cường đại, họ kết luận rằng tu đạo đã khó, khó hơn cả lên trời, nhưng thành đạo còn khó hơn.

Từ Thánh Nhân đến Đại Đạo Thánh Nhân có một rào cản, giống như các Chuẩn Thánh chứng đạo thời Hồng Hoang sơ kỳ, có một hào sâu ngăn cách.

Cuối cùng, có người đã tìm ra một quy luật, chỉ cần công pháp tu hành đạt đến Thiên Chí Tôn là có thể xóa bỏ rào cản, trực đạt Đại Đạo.

Nhưng việc từ Đại Đạo Chí Tôn tiến giai Thiên Chí Tôn lại không hề đơn giản chút nào.

Thông thường phải mất mấy vạn năm tích lũy, trừ phi là những

nhân vật thần cấp thiên phú dị bẩm.

Ví dụ như Đại Chúa Tể, người đã tự sáng tạo ra một bộ công pháp khi ở Đại Đạo Chí Tôn, bổ sung năm Đại Đạo cho Đại Đạo của mình, nhờ đó mà trước khi đột phá Tạo Hóa Thần Vương không cần trải qua kiếp nạn.

Có thể trực tiếp đạt đến vị trí Đế Tôn.

Bởi vậy, đường cũ cũng không được, đã đường này không thông, mấy vạn năm thời gian quá lâu, chỉ tranh sớm tối, Hoa Dịch quyết định đi theo con đường tự sáng tạo công pháp, bổ sung con đường Đại Đạo.

Hoa Dịch đã biết được lịch sử của Ngũ Hành Đại Lục.

Truyền thuyết kể rằng cách đây ba nguyên hội, Ngũ Hành Đại Lục khi đó không phải bộ dạng như bây giờ.

Mặc dù Ngũ Hành Đại Lục khi đó cũng chia thành ngũ hành, nhưng tên gọi khi đó là Ngũ Hành Sơn Mạch.

Ngũ Hành Sơn Mạch khi đó không phải là những ngọn núi cao chót vót như bây giờ.

Bây giờ, những ngọn núi cao chót vót tận mây xanh, liên miên bất tuyệt.

Nhưng Ngũ Hành Sơn Mạch?

Là tổ tông của vạn núi, nơi sinh ra cư dân nguyên thủy của Ngũ Hành Đại Lục.

Sau này, vì yếu tố chiến tranh, các thế lực Ngũ Hành Đại Lục tự phân chia.

Lực lượng ngũ hành hợp hợp tan tan, cuối cùng, Ngũ Hành Sơn Mạch phân chia lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng.

Từ đó về sau, việc lớn thì Ngũ tộc sẽ thương lượng, việc nhỏ thì không cần thương lượng, ai mạnh hơn thì có quyền nói.

Bể dâu thay đổi, nhật chuyển tinh di, Ngũ Hành Sơn Mạch ban đầu cũng diễn biến thành Ngũ Hành Đại Lục, không hề chia cắt.

Nếu không phải Đại Chúa Tể sau này thống nhất Ngũ Hành Đại Lục, có lẽ Ngũ tộc đã không nhìn mặt nhau rồi!

Nhưng đại chiến sau đó, không có sự ràng buộc của Đại Chúa Tể đã khiến Ngũ Hành Đại Lục lại một lần nữa phân liệt.

Tuy nhiên, một số sự thật không thể thay đổi, Ngũ tộc vào thời viễn cổ quả thực là một đại tộc, nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà sinh ra mâu thuẫn.

Hoa Dịch biết rằng vị Đại Đế hiện tại của Ngũ tộc đều được truyền thừa từ các Đại tộc Ngũ tộc thượng cổ.

Tiêu chuẩn để trở thành Đại Đế là thông qua khảo nghiệm tông tộc nội bộ.

Mỗi khối đại lục đều có một bí cảnh ẩn chứa, nơi đó có ý chí hồn linh của các gia tộc thượng cổ bảo hộ.

Ở đó có thể tu thành Ngũ Hành Đại Đạo nhanh hơn.

Chương 294

Mỗi bí cảnh đều phù hợp với tộc tính, được nhiều đại năng thượng cổ liên thủ dùng một bảo vật thần bí khai phá thành.

Bảo vật đó cuối cùng cũng bị chia thành năm phần cất giấu trong tế đàn.

Hiện tại, Ngũ Đế đều dựa vào việc tế luyện bảo vật thần bí đó để thăng cấp Chí Tôn.

Thiên tư của họ căn bản không thể sáng tạo ra đạo của riêng mình ở cảnh giới Đại Đạo.

Hoa Dịch biết một cơ hội, nếu như tập hợp đủ công pháp của Ngũ Đế, và khối bảo vật thần bí đó, tuyệt đối có thể diễn hóa Hỗn Độn Thể.

Đến lúc đó có thể tu luyện 《Vô Thủy Kinh》.

Tôi thật sự muốn xem Vô Thủy Kinh có thật sự lợi hại như vậy không, nếu không, đến lúc đó đến Già Thiên thế giới phải đánh một trận thật đã với Ngũ Thập.

Hoa Dịch trước tiên rời khỏi trận pháp, những người Kim Tinh đang quan sát đều kinh ngạc!

Bạch Đế đâu rồi!

Sẽ không bị tên kia giết rồi chứ!

Bạch Đế đó! ...

Mọi người đều đoán xem bên trong đang xảy ra chuyện gì, Bạch Đế không ra, ngược lại người khác lại ra?

Khi mọi người đang khó hiểu thì huyễn thân của Bạch Đế cũng

bước ra từ trận pháp.

Nói: "Đây chính là Hồng Hoang Thiên Đế, từ hôm nay trở đi ta tôn y làm Quốc Sư của nước ta, thần dân Kim Chi Đại Lục nhìn thấy Thiên Đế như nhìn thấy ta, không được vô lễ." Vạn dân khấu bái!

Kính chào Bạch Đế, kính chào Thiên Đế.

Hoa Dịch và huyễn thân của Bạch Đế tùy ý chào hỏi rồi rời đi.

Có y ở đó, Hoa Dịch yên tâm, trải qua ngàn kiếp nạn, từ tên lưu manh thị thành, đến vương quyền phú quý, dân nghèo đói rét, tiên thần quỷ ma, yêu Phật súc sinh, thậm chí cả ca kỹ thanh lâu, Hoa Dịch đều đã trải qua vài lần.

Đại Thiên Thế Giới, không gì là không có, trăm vị nhân sinh, nhưng Hoa Dịch đâu chỉ trăm vị, mấy ngàn năm trôi qua, mỗi một cảnh tượng đều rõ ràng ghi nhớ trong đầu.

Giống như Bạch Đế, cũng là pháp thân luân hồi của Hoa Dịch khi làm chủ một yêu quốc.

Dựa vào kinh nghiệm và ký ức của Bạch Đế, chỉ cần không có cảnh giới Đế Tôn hoặc đại thần thông như Hỏa Nhãn Kim Tinh, hoàn toàn có thể giả làm thật.

Hoa Dịch muốn y giúp mình bố trí quân cờ ở đây.

Hiện tại thiếu binh lực và tu vi.

Tu vi hiện tại Hoa Dịch đã tìm cách tăng lên gấp đôi, nhưng tu sĩ ở năm khối đại lục không dùng thì thật phí.

Nếu chiêu mộ được, sẽ thu hoạch không nhỏ.

Hoa Dịch đã đến ngoại vi tế đàn của Kim Chi Đại Lục, nơi chôn cất các Đại Đế Kim Chi Đại Lục đời trước.

Từ đó có thể thấy, người dân Ngũ Hành Đại Lục coi trọng tế đàn

bên trong đến mức nào!

Các Đại Đế đời trước sau khi viên tịch cũng di nguyện đến đây để bảo vệ an toàn cho tế đàn.

Thông qua các loại khảo nghiệm hồn linh tiên tổ dưới lòng đất, người ta có thể đi vào tế đàn để nhận tẩy lễ từ bảo vật đó.

Hoa Dịch ở ngoại vi lăng mộ, phát hiện bên ngoài thần mộ có rất nhiều binh sĩ canh gác.

Ba bước một vệ, năm bước một tiểu đội, bao bọc kín kẽ, tu vi thấp nhất theo Hồng Hoang cũng là cấp độ Chuẩn Thánh, không thiếu những người cấp độ Thánh Nhân cũng đang canh giữ ở đây.

Hoa Dịch hiện tại thật sự có chút tò mò không biết bảo vật gì mà đáng giá để canh giữ như vậy.

Hoa Dịch càng lúc càng cảm thấy hứng thú.

Đã đến đây rồi, tôi phải thực hiện nguyên tắc không đi tay không.

Hoa Dịch trước tiên dùng một thuật ẩn thân tiến vào bên trong lăng mộ.

Quả nhiên, trên đường đi vào không khí có rất nhiều khí tức cường đại, xen lẫn một chút khí tức vong linh.

Hoa Dịch biết, đúng rồi, bảo vật này quả nhiên phi phàm a!

Vừa cảm nhận một chút, bên trong lăng mộ có đến mười hai đạo hồn linh, thấp nhất cũng là Thiên Chí Tôn a!

Mỗi người đều cường đại hơn Bạch Đế rất nhiều, nhưng tiếc là những hồn linh này đều đang ở trạng thái hồn linh.

Hoa Dịch vừa vào, những vong hồn này liền biết có một vị khách không mời mà đến.

Nhưng cũng không hề ngăn cản, mấy năm nay họ đã sắp chán chết rồi, khó khăn lắm mới có một vật sống, không nỡ ra tay, chi bằng giữ Hoa Dịch lại, từ từ tra tấn, hoặc là biến y thành một cái cây.

Đồng loạt nghĩ rằng dù sao cũng chỉ là một Đại Đạo Chí Tôn, chi bằng cứ cho vào trước, chơi đùa thật vui vẻ một phen rồi tính tiếp.

Không gặp trở ngại gì, Hoa Dịch nhẹ nhàng tiến vào trong lăng mộ.

Vào bên trong, Hoa Dịch phát hiện, bên trong không như những gì cảm nhận từ bên ngoài.

Bên trong bị một trận pháp bao phủ, hoàn toàn là hai thế giới so với những gì nhìn thấy bên ngoài.

Đầu tiên, nhìn từ bên ngoài, có ba bước một cương, năm bước một tiểu đội, ước tính sơ bộ cũng chỉ có khoảng hai vạn người, đại khái chỉ bằng một tòa huyện thành nhỏ.

Chương 295

Nhưng sau khi vào bên trong, nihilismhiện, thế giới nội bộ tự thành một cõi, có chút giống thế giới nội bộ của Hoa Dịch.

Nhưng so với thế giới nội bộ của Hoa Dịch có thể tự tiến hóa.

Hiện tại mà nói, nó vượt xa Hồng Hoang, đang không ngừng mở rộng, chỉ là quy tắc thiên địa quả thực chưa đủ hoàn thiện.

Thế giới nội bộ của lăng mộ này, toàn bộ lăng mộ đều là nơi an nghỉ của các Đại Đế Kim Chi Đại Lục đời trước, tu vi thấp nhất cũng là Thiên Chí Tôn.

Nhưng mục đích lưu lại ở đây không phải để an nghỉ, mà là để bảo vệ bảo vật trên tế đàn ở giữa lăng viên, chức trách của họ là bảo hộ bảo vật này.

Cho phép những ứng cử viên Đại Đế Kim Tinh có thực lực tiến hành tiến hóa sâu hơn.

Mỗi người tuy đã không còn tuổi thọ, nhưng hồn linh vẫn cường đại, cũng không biết vì sao, Hoa Dịch đột nhiên phát hiện một vấn đề!

Chư thiên vạn giới, vũ trụ Hồng Hoang, đại chiến không ngừng mới có được sự phồn hoa thịnh thế ngày nay.

Nhưng trừ Hồng Hoang, bất kỳ thế giới nào khác, tử thương vô số, hồn linh cường đại lưu lại thế gian, hồn linh yếu ớt không có nhà để về.

Nhưng điểm mâu thuẫn là, Chư Thiên Vạn Giới, chỉ có Hồng Hoang có Lục Đạo Luân Hồi.

Các thế giới khác chỉ có luân hồi chuyển thế, nhưng chưa từng có câu chuyện về địa ngục luân hồi.

Vậy hồn linh của Chư Thiên Vạn Giới đi đâu hết rồi, và làm sao để chuyển thế đây?

Hoa Dịch không biết, nhưng phát hiện lăng mộ này quả thực có chút khác biệt.

Bình thường ở thế giới Hồng Hoang, dù tiên thần có cường đại đến đâu, sau khi chết, linh hồn sẽ hóa thành quỷ vật.

Trừ rất ít Thánh Nhân, đều bị quỷ khí vây quanh, nơi thân thể họ ở cũng sẽ bị quỷ khí xâm thực, cỏ cây không mọc được.

Nơi này rõ ràng tụ tập không dưới hàng trăm cao nhân các cấp.

Nhưng bên trong viện lại cỏ cây xanh tốt, nếu không phải những bia mộ thành từng mảng và những du hồn lơ lửng trong không trung.

Thì nói nơi đây là vườn địa đàng cũng không sai.

Lá cây biếc xanh như tuyết phong khẽ lay động theo gió, phảng phất như đang chào hỏi độc đáo từng người tiến vào.

Những cánh hoa trắng muốt không tì vết, như những bông tuyết nhẹ nhàng bay lả tả trong không trung, phảng phất như những mỹ nhân đáng yêu đang tương tư rơi lệ.

Hoa Dịch suýt chút nữa đã bị thế giới hoàn mỹ này mê hoặc, muốn ngủ vùi mãi mãi ở đây.

Nhưng tiềm thức trong não nói cho y biết, thế giới hoàn mỹ không tồn tại, trải qua đại kiếp ở kiếp trước, Hoa Dịch càng biết rõ sự tốt đẹp của thế giới.

Chết rồi nhất định sẽ ngủ vùi mãi mãi, hà tất phải vội vàng lúc này!

Tỉnh táo lại, Hoa Dịch dùng thần lực cường đại lắng nghe, có không ít hồn linh đang giao lưu.

“Lão nhị, xem xem, tiểu tử kia có thể kiên trì được bao lâu?” “Mặc kệ y!

Chết thì chết, dù sao cũng không phải người của Kim Chi Đại Lục ta.” “Không phải tộc loại của ta, lòng nó ắt có ý khác.” Có nhiều hồn linh khác đang thảo luận, “Lý lão đầu, xem tiểu tử kia có thể kiên trì được bao lâu?” “Hay là ta cá một ván đi!” “Thua rồi thì chai rượu ngon Bạch Đế tặng lần trước chia cho ta một bình.” Một lão già đội mũ đen nói: “Lão Vương, ông nói gì đó!

Bạch Đế không phải mỗi “người” đều được tặng sao?

Hắc ta.

Lần trước ông lừa ta một hồ rượu ta còn chưa tính sổ đó!” “Lý lão đầu, người lớn tuổi rồi mà!

Sao phải tính toán chi li vậy.

Không phải là cháu của Bạch Đế sao?

Có thể nhờ y tặng thêm không?” Bàn cá cược chưa mở, Hoa Dịch đã tỉnh lại từ huyễn trận.

Trận pháp này được nhiều Thiên Chí Tôn cùng bố trí, cũng trách Hoa Dịch đã bất cẩn, nên nhất thời rơi vào bẫy.

Nhưng may mắn là Hoa Dịch kinh nghiệm phong phú, những thứ y mang theo từ hai kiếp làm người thực sự quá mạnh.

Trong trường hợp huyễn trận cùng cấp độ, Hoa Dịch căn bản sẽ không bị ảnh hưởng.

Đặc biệt sau khi học xong Tổ Tự Bí, muôn vạn trận pháp của chư thiên, đều ở trong lòng.

Hoa Dịch một niệm phá trận, một niệm khai trận.

Huyễn trận nhỏ bé này, có đáng gì đâu.

Điều khiến Hoa Dịch bực bội là những tử linh này, người ta đã chết rồi lại còn muốn bò ra từ đống mộ để gây sự.

Quan trọng nhất là gây sự lên đầu mình, dám mạnh miệng ở đó bình luận, có hai lão già còn không sợ chết, mở bàn cá cược rượu?

Từ khi Hoa Dịch tiến vào Kim Tinh không biết vì sao luôn cảm thấy bực bội, hiện tại không có phương pháp nào khác, chỉ cảm thấy lấy sát diệt sát mới là cách nhanh nhất để giải tỏa uất ức trong lòng.

Hoa Dịch phát động cấp tốc, trong nháy mắt đã đến bên cạnh hai lão quỷ vừa thảo luận cá cược rượu, mỗi tay một người, tóm lấy cổ họ.

Nhưng dù sao khi còn sống họ cũng đều là Thiên Chí Tôn, tốc độ né tránh cũng rất nhanh, tránh được cú tóm của Hoa Dịch.

"Tiểu oa oa, gan lớn thật đó, dám ra tay với ta?" Lão Vương bị lừa uống rượu nói trước.

Lão Lý cũng nói: "Oa oa, có chút không biết lớn nhỏ rồi đó, phải không!" "Chết?" Hoa Dịch không đáp lời, vẫn tiến lên, Tạo Hóa Thần Quyền, Ngũ Hành Lôi Pháp, chuyên trị âm hồn.

Các hồn linh trong trận thấy lão bằng hữu của mình bị một hậu sinh dùng hai nắm đấm vàng chói lọi đánh, lập tức lùi lại.

Chương 296

Lập tức tất cả đều xông lên, chi viện lão bằng hữu, Hoa Dịch lại không tức giận mà cười.

"Hay lắm, thêm nữa đi, Bản đế đã lâu không được vui vẻ như vậy rồi." Có đến hơn ba mươi vị Thiên Chí Tôn, mang theo các loại khí tức phiền nhiễu nhưng lại vô cùng cường đại cũng xông lên.

Hoa Dịch tay cầm Nguyên Đồ, A Tị nhị kiếm, hai tay áo vung vẩy, cảnh tượng đó thật sự vô cùng đặc sắc.

Xung quanh y phảng phất như một vùng chân không, bởi vì các hồn linh bị kiếm chém trúng phát hiện, không thể lập tức phục hồi bản thể, hai thanh đại kiếm kia thực sự có thể gây thương tích sao?

Sợ rồi!

Trong lăng viên có đại năng liên thủ bố trí đại trận, những người được chôn trong trận, đều có thể bất tử bất diệt.

Một số hồn linh tham sống sợ chết, cũng là để bảo vệ tế đàn trung tâm.

Lại có những người đã mấy vạn năm không nếm trải nỗi đau đứt tay đứt chân không thể lập tức nối lại.

Hoa Dịch không hề khách khí một chút nào, Nguyên Đồ, A Tị song kiếm cùng bay, các hồn linh không thể tiếp cận, ngược lại đều mang theo thương tích.

Hoa Dịch sau khi thoát khỏi huyễn trận đã phát hiện trận pháp trên mặt đất, vốn định trực tiếp phá bỏ, nhưng phát hiện trận pháp này liên kết với tế đàn trung ương, trận pháp vừa phá, tế đàn hẳn sẽ tự bạo.

Bởi vậy Hoa Dịch muốn trước tiên giải quyết đám hồn linh cặn bã

này.

Những hồn linh cặn bã này khi còn sống đều cường đại vô cùng, tiên tử a, lại còn được trận pháp gia trì.

Nguyên Đồ, A Tị có thể gây thương tích, nhưng không thể tiêu diệt được.

Dù sao đại trận đều liên kết với tế đàn trung ương.

Hoa Dịch không đủ quen thuộc với bên trong, sợ có cơ quan trận pháp khác có thể trực tiếp hủy hoại tế đàn trung ương, như vậy sẽ phí công vô ích.

Bởi vậy đang chờ, đang tiêu hao thời gian, một sợi thần niệm đã được tách ra để dò xét trong lăng viên, nếu không tìm ra cách giải quyết lăng viên này, hôm nay tôi sẽ đưa tất cả những hồn linh này đi đầu thai.

Để tránh tai họa cho người khác.

May mắn thay, Hoa Dịch đã biết từ Bạch Đế rằng mình phải đối phó với một đám hồn linh thượng cổ.

Trước khi đến đây, y đã đến Địa Phủ tìm Minh Hà mượn Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút để dùng.

Sau khi thần niệm của Hoa Dịch dò xét một thời gian, y đã nắm rõ tình hình bên trong.

Có đến ba mươi sáu vị hồn linh Thiên Chí Tôn, hơn một trăm vị hồn linh Đại Đạo Chí Tôn, đều là cường giả của Kim Tinh Đại Lục từ cổ chí kim, sau khi chết hóa thân thành hồn, bảo vệ lăng viên hoàng gia này.

Những thông tin có được từ ký ức của Bạch Đế cũng khớp với từng cái tên một.

Lúc đó Hoa Dịch đã nắm được yếu điểm của họ, không sợ họ có khả năng phá hoại tế đàn.

Khi khí thế Thiên Đế của Hoa Dịch toàn lực phóng thích, các hồn linh Thiên Chí Tôn cường đại thậm chí không thể tiếp cận, bị bật ra.

Tay trái hóa ra Sổ Sinh Tử, tay phải cầm Phán Quan Bút.

Kim quang Thiên Đế cường đại và thần thánh không thể xâm phạm quét sạch toàn bộ lăng viên, vô số hồn linh yếu ớt trực tiếp bị thánh quang Thiên Đế tiêu tán.

Các hồn linh Chí Tôn có thể kiên trì dưới sự gia trì của đại trận.

Nhưng khi Phán Quan Bút và Sổ Sinh Tử tràn ngập khí tức vong linh vừa xuất hiện.

Một cỗ sức mạnh bí ẩn và không thể đoán trước đã áp chế các hồn linh bên trong lăng viên, công kích không phân biệt, Thiên Chí Tôn cũng khó thoát khỏi số mệnh bị nhắm đến.

Không phải toàn bộ uy lực của Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

Khi Ngũ Hành Đại Lục sau Hồng Hoang, đặc biệt là khi Hoa Dịch đưa vào thế giới nội bộ mấy ngàn năm, Đại Đạo của thế giới này đã sớm thần phục dưới Hồng Hoang Đại Đạo.

Không biết, sức mạnh của thế giới này đủ để áp chế, nhưng giống như bế quan tạo xe, họ chưa từng bước ra khỏi đại trận, nhìn ngắm thế giới Hồng Hoang.

Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút, vốn nên sinh ra từ thiên địa, cùng luân hồi vấn thế, mang theo sức mạnh thần quỷ khó lường.

Năm đó khi Hoa Dịch độ thiên thế kiếp, luyện tâm hồng trần đã phát hiện ra lỗ hổng, chỉ có thể khống chế vạn thiên sinh linh dưới Thánh Nhân.

Điều này không phù hợp với kế hoạch của Hoa Dịch, sau này y còn muốn chinh chiến chư thiên vạn giới.

Bởi vậy lúc đó đã lợi dụng Đạo Quả Hỗn Nguyên Thánh Nhân để khai phá lần thứ hai chí bảo Địa Phủ.

Sau này, khi Hồng Hoang Thiên Đạo thăng cấp thành Đại Đạo, Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút lại được cải tạo lần thứ ba.

Sau đó, Hoa Dịch đặc biệt tìm Minh Hà thương lượng hơn một ngàn năm, Thiên Đình không cần cải tạo, cũng không có năng lực cải tạo.

Nhưng Địa Phủ sau này sẽ là quân đoàn hậu bị để chinh chiến a!

Bởi vậy đã cùng Minh Hà, và vài vị Thánh Nhân thương thảo trong chín ngày.

Cuối cùng, Đại Đạo mới sinh cũng vì Hoa Dịch mấy lần ngưng luyện Đại Đạo mà gửi lời chào hỏi thân thiết.

Nhất trí biểu quyết, đưa trọng bảo Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút của Địa Phủ dung hợp với Đại Đạo, để chúng có thể không ngừng thăng cấp cùng thế giới.

Hiện tại Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút đã mang theo quy tắc sức mạnh của Hồng Hoang Đại Đạo bên trong.

Đừng nói Thánh Nhân, chỉ cần sống trong thế giới Hồng Hoang, Chí Tôn cũng có tên trên đó.

Các vị thần Thiên Đình có tên nào mà không có trên đó chứ!

Thiên Đế cũng đã để lại một cái tên, đợi sau này nếu có đại thương vong.

Chương 297

Các hồn linh trong lăng viên không biết điều này, cảm thấy hai thứ trong tay Thiên Đế uy hiếp lớn, đều điên cuồng công kích Hoa Dịch.

Nhưng đã nắm rõ tình hình rồi, Hoa Dịch sao lại để họ đắc thắng chứ!

Tay cầm Phán Quan Bút, trên Sổ Sinh Tử viết vùn vụt.

Các hồn linh không thể nhìn thấy, Hoa Dịch thì nhìn thấy, mỗi khi viết một cái tên, có một sợi hắc tuyến thần bí từ Đại Đạo xa xôi ngoài thế giới nội bộ giáng xuống, liên kết với hồn linh bị viết tên.

Những hồn linh đó lập tức dừng lại, đứng sững bất động tại chỗ.

Từng người một bị Hoa Dịch dùng Sổ Sinh Tử khống chế tại chỗ.

Các hồn linh Thiên Chí Tôn chưa bị viết tên đã phát hiện ra điều bất ổn, chạy trốn!

Hoa Dịch sẽ để họ dễ dàng như vậy sao?

Hoa Dịch nở một nụ cười mà trong mắt các hồn linh có thể gọi là đại khủng bố.

"Các ngươi đã làm gì, vì sao phải làm như vậy?" Hoa Dịch không chút cảm xúc nói: "Hiện tại hỏi những điều này có ý nghĩa gì nữa chứ!

Trước kia để ta yên ổn lấy bảo vật, các ngươi đã có thể tiếp tục sống an an tĩnh tĩnh rồi.

Sống không tốt sao?" Nghe lời này, các hồn linh dưới sự uy hiếp của Sổ Sinh Tử trong lòng sinh ra sợ hãi, một pháp bảo mà Ngũ Hành Đại Lục chưa từng có.

Hoa Dịch cũng không buông tha, khi tất cả các cái tên được viết lên Sổ Sinh Tử.

Bên trong lăng viên vốn tĩnh lặng không tiếng động, hàng trăm đạo hồn linh cường đại đứng sững trên mặt đất, đôi mắt vô thần tản mát xung quanh Hoa Dịch.

Hoa Dịch ở trung tâm cũng toàn thân bị hắc khí bao phủ, một cỗ khí tức vong linh cường đại từ Sổ Sinh Tử tản ra xung quanh.

Âm thanh Đại Đạo quy tắc hàm chứa từ miệng Hoa Dịch tuôn ra.

"Trần về trần, đất về đất." "Các ngươi được Đại Đạo ưu ái, thành Chí Tôn Thánh vị, nhưng lại bất chấp tuần hoàn thiên đạo, lưu luyến nhân gian, mượn sức mạnh đại trận, lưu lại thế gian.

Gây họa bất nhân, ý đồ nghịch thiên hành sự, vì ngôi vị hoàng tộc của con cháu mà trấn giữ lăng viên, chiếm đoạt thần thạch ngoài trời làm của riêng.

Trăm ngàn năm qua, những kẻ ngộ nhập lăng viên này đều bị các ngươi giết hại, tội lỗi đã phạm, khó mà ghi hết.

Có tổn thương thiên hòa, hôm nay Bản Thiên Đế đại diện Đại Đạo phán các ngươi nhập luân hồi, xuống mười tám tầng địa ngục." Vừa nói, từng cái tên vừa được viết lên Sổ Sinh Tử lại bị Hoa Dịch dùng Phán Quan Bút phê chú lên đó.

Những người đó, phải chịu hình phạt, trên Sổ Sinh Tử được tiến hóa thông minh có một bộ quy tắc hoàn chỉnh.

Kẻ lừa dối, kẻ có lòng tham.

Âm thanh huyền diệu, thuyền độc ác.

Sinh ra ở Vong Xuyên, ở Nại Hà.

Độ kẻ đã chết, âm dương chớ hỏi.

Kèm theo một cỗ hư không ba động, một vết nứt xuất hiện trên không trung lăng viên.

Trước tiên một con sông lớn từ không trung hiện ra, rồi sau đó một chiếc thuyền nhỏ từ trên mặt sông chầm chậm trôi đến.

Chỉ thấy trên đầu thuyền, một lão ông đội nón lá, khoác áo tơi phe phẩy cái cần câu sắp gãy.

Ông ta đọc lên Vong Xuyên Khúc, chưa thấy người đã nghe thấy tiếng.

Một khúc Vong Xuyên, có thể độ hồn thế gian.

Bãi độ nhân dưới chân núi Thái Sơn chèo đò, do Minh Hà thiện thi hóa thành, chuyên môn tiếp dẫn các hồn linh pháp lực cao cường đến Địa Phủ thẩm phán.

Mấy năm nay, Minh Hà chấp chưởng Địa Phủ có tu vi tăng trưởng nhanh nhất, vì sau khi Hồng Hoang ổn định, y là vị thiên thần duy nhất mỗi ngày có thể nhận được lực lượng công đức.

Từ khi Minh Hà giao công việc bãi độ nhân cho thiện thi, thiện thi vui vẻ đến nỗi không thèm tu luyện nữa, dù sao cũng có bản tôn chống lưng, mỗi ngày nhàn nhã lang thang trên sông Vong Xuyên.

Có nhiệm vụ thì ra nhận nhiệm vụ, còn tự sáng tác không ít tiểu khúc.

Lần này lại nhận nhiệm vụ, nhưng lần này di chuyển không gian, dường như là một thế giới chưa từng thấy, mặc kệ!

Có thể nhận nhiệm vụ, chứng tỏ có đại thần đã xử lý ổn thỏa rồi, y vẫn như thường lệ lững thững mà đi.

Nhưng khi nhìn xuống Hoa Dịch đang đứng giữa vạn hồn.

Cái cần thuyền trong tay suýt chút nữa rơi xuống sông Vong

Xuyên, vội vàng hạ xuống quỳ lạy Hoa Dịch.

Khói đen quanh người Hoa Dịch tỏa ra, sát khí đã hóa thành thực chất.

Tuy là thiện thi của Minh Hà, nhưng y cũng biết địa vị của mình chắc chắn không thể sánh bằng vị chủ nhân Địa Phủ kia, cũng không biết cái tính cách tham đồ quyền thế đó.

Tất cả đều do Thiên Đế ban tặng, trong lòng chúng sinh Hồng Hoang, Thiên Đế là trời, Thiên Đế là đất, bản tôn cũng không thể sánh bằng địa vị của Thiên Đế trong lòng họ.

Y biết, Thiên Đế là người làm việc không thích dây dưa, hiện tại Thiên Đế toàn thân sát khí bùng nổ, y tưởng rằng mình lỡ thừng đã chọc Thiên Đế không vui.

Vội vàng quỳ xuống: "Vong Xuyên Bãi Độ Nhân kính chào Thiên Đế bệ hạ." "Đứng dậy đi!" Tuy toàn thân sát khí, nhưng Hoa Dịch biết y là bộ hạ của mình.

"Minh Vương, các hồn linh ở đây do ngươi tiếp dẫn về Địa Phủ, pháp lực của họ đã bị ta phong tỏa, lát nữa hãy để Diêm Vương Điện dựa theo ghi chép của Sổ Sinh Tử mà thẩm phán đi!" "Vâng, bệ hạ." Tiếp đó, Minh Vương đứng dậy từ dưới đất, tay cầm một cây trúc tiêu bích ngọc, đó là một cây Cửu U Hoàng Tuyền Trúc do đạo tắc của tiền trần mà nhân loại và hồn linh thiên địa trên Hoàng Tuyền Lộ đã bỏ lại hóa thành.

Khúc nhạc thổi ra từ nó, có thể khiến hồn linh trên đường dần dần buông bỏ quá khứ, có thể dẫn dắt hồn linh lạc lối quay về Địa Phủ.

Lại một khúc Vong Xuyên Thần Khúc thổi tan mọi ưu phiền thế gian, vạn thiên hồn linh trong lăng viên, tất cả đều tự động cúi đầu, khói đen không ngừng tỏa ra, lộ ra hồn linh nguyên bản màu trắng,

hoặc hồn linh kim sắc cường đại.

Chương 298

Những hồn linh màu trắng, màu vàng này tuy vẫn cường đại, nhưng lệ khí đã giảm đi rất nhiều.

Cuối cùng, tất cả đều hóa thành những đốm sáng, bay về phía chiếc thuyền nhỏ do Minh Vương mở ra, nhưng mấy vạn hồn linh lên thuyền mà không hề chen chúc chút nào.

"Thiên Đế bệ hạ, hồn linh đã xử lý xong xuôi, thuộc hạ xin cáo lui." Minh Vương biết, nơi đây tuy không phải thế giới Hồng Hoang, nhưng Thiên Đế chắc chắn đang xử lý công việc ở đây.

Trách nhiệm của y là dẫn dắt hồn linh về Địa Phủ báo danh, hiện tại nhiệm vụ đã hoàn thành, đã đến lúc rời đi rồi.

"Đi đi!" Cửa không gian trên không trung cũng dần dần thu nhỏ lại theo sự rời đi của Minh Vương.

Trên đường về, sợ làm phiền Thiên Đế, Minh Vương cũng không hát những khúc nhạc nhỏ kia nữa.

Sau khi các hồn linh tử vong trong lăng viên bị Minh Vương dẫn đi, Hoa Dịch nhìn khí tức vong linh, tàn dư sức mạnh hắc ám khổng lồ do chúng hồn linh để lại sau khi bị Vong Xuyên Khúc thành công tẩy rửa.

Hoa Dịch không nói hai lời, Sổ Sinh Tử phóng ra lực hút cường đại vô cùng, hút vô số hắc khí vào Sổ Sinh Tử, bổ sung năng lượng cho bộ phận Thần Tử.

Lập tức, một lăng viên đen kịt như màn đêm đã rút lui, vừa đón chào ánh mặt trời mới mọc.

Sinh cơ trong lăng viên cũng theo ánh sáng mà trở nên càng thêm

dồi dào.

Một số cây cối khô héo cũng nhanh chóng phục hồi sau khi khí tức vong linh tiêu tán, những lăng mộ của các hồn linh cường đại cũng sau khi hồn linh rời đi, vui vẻ thể hiện sức sống ngoan cường.

Hoa Dịch trong môi trường hắc ám tan biến, vạn vật sinh sôi, lệ khí trong lòng cũng cuối cùng trở nên nhỏ dần.

Đứng trong đại trận, nhìn tế đàn ngũ sắc ở trung tâm.

Hiện tại là Đại Đạo Chí Tôn, Thiên Đình Thiên Đế, nhưng bảo vật bên trong lại có một loại sức mạnh cường đại đang hấp dẫn y.

Không chịu nổi nữa rồi, cảm giác suýt chút nữa không kiềm chế được.

Ở ngoại vi tế đàn, nhìn tế đàn này, biết là để bảo vệ bảo vật ở trung tâm.

Một luồng cương phong kim sắc cổ xưa cường đại từ bên trong tế đàn tràn ra.

Y biết bảo bối đó ẩn giấu bên trong tế đàn.

Không còn hồn linh quấy nhiễu, Hoa Dịch yên tâm thi triển Tổ Tự Bí.

"Một niệm khai trận, một niệm phá trận." Mặc dù đại trận này do nhiều Thiên Chí Tôn cùng bố trí, nhưng dưới tay Hoa Dịch nắm giữ tất cả Cửu Bí, Đại Đạo Trận Pháp, cũng chỉ tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Giải khai rồi, nhìn những thứ bên trong!

Đó là một quang đoàn, không có hình dạng, bên ngoài dường như có một tầng sương mù không thể miêu tả.

Nhưng Hoa Dịch cảm nhận được một mùi vị quen thuộc.

Muốn!

Điều kỳ lạ là khi vừa thoát ra khỏi đại trận, nó cũng trực tiếp lao thẳng về phía Hoa Dịch.

Nó không ngừng xoay quanh Hoa Dịch, thậm chí Hoa Dịch còn cảm nhận được thiện ý của nó đối với mình.

Hoa Dịch nhìn kỹ quang đoàn màu trắng sáng chói trước mặt, giống như một ngọn đèn mặt trời, xung quanh Hoa Dịch đều được chiếu sáng ấm áp.

Hoa Dịch dùng tay chạm vào quang đoàn lớn, nó cũng không né tránh.

Hoa Dịch chạm vào rất rõ ràng.

Hoa Dịch cuối cùng cũng biết vì sao nó lại thân cận với mình như vậy.

Hồng Hoang Thiên Đạo thăng cấp giả, Đại Đạo Thủ Hộ Giả, Hồng Hoang Đại Đạo coi Hoa Dịch như Chúa Cứu Thế, thỉnh thoảng lại bổ sung các pháp tắc Đại Đạo bị thiếu hụt.

Quang đoàn lớn này cũng là pháp tắc Kim Chi Đại Đạo bị thiếu hụt!

Không phải Đại Đạo bình thường, mà là bản nguyên Đại Đạo thuần khiết.

Giống như "Lực Chi Bản Nguyên" mà Tiểu Tinh Linh đã tưởng thưởng trước kia, có thể là bản nguyên Đại Đạo của Lực Chi Đại Đạo của Chư Thiên Vạn Đạo.

Bởi vậy, khi Hoa Dịch ở cảnh giới Thánh Nhân thực ra đã mạnh hơn Tử Tiêu cùng thời kỳ, đẳng cấp không giống nhau.

Cũng không trách Ngũ Hành Đại Lục lại có nhiều chiến lực cấp

cao như vậy, hóa ra đều là vì có bản nguyên ngũ hành tồn tại!

Vậy nếu ký ức của Bạch Đế không sai, bốn tinh cầu khác, hẳn cũng có bản nguyên ngũ hành tồn tại!

Vậy nếu tôi hấp thu tất cả, luyện thành Ngũ Hành Bí Công, e rằng có thể trực tiếp đạt đến cảnh giới Đế Tôn.

Hoa Dịch nhìn Kim Chi Bản Nguyên tràn đầy linh khí trước mặt, đang nhảy nhót bên cạnh mình, giống như một đứa trẻ lạc lối cuối cùng cũng gặp lại người thân.

A, bản nguyên ngũ hành vốn sinh ra từ thiên địa, để bổ sung ngũ hành cho thiên hạ, nắm giữ sự cân bằng âm dương.

Hiện tại bản nguyên ngũ hành không biết vì sao lại bị giam cầm ở Ngũ Hành Đại Lục, không biết đã bao nhiêu lần, đến nỗi chư thiên cũng không có Đại Đạo ngũ hành chân chính hiển hóa.

Một đứa trẻ a!

Trái tim Hoa Dịch từ khi đến Kim Tinh trở nên ngày càng lạnh lẽo, dường như đột nhiên bị xúc động.

Y đã chọn từ bỏ, không hấp thu Kim Chi Bản Nguyên đang nhảy nhót bên cạnh mình như một đứa trẻ.

Quyết định trả lại cho thiên địa.

Đương nhiên, cũng không thể phí công vô ích lâu như vậy, Hoa Dịch lập tức ngồi xuống lăng viên ngộ đạo, tay dắt Kim Chi Bản Nguyên.

Chương 299

Ngũ Hành Bí Thuật khai mở, Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Tá Pháp.

Mượn Hồng Hoang Đại Đạo để thiện ý giao tiếp với Đại Đạo, trả lại Kim Chi Bản Nguyên vào thiên địa.

Hồng Hoang Đại Đạo dường như tìm thấy đứa con thất lạc, vui mừng đến nỗi toàn bộ Hồng Hoang đều đổ một cơn mưa vàng nhỏ, bên trong đều hàm chứa nồng đậm Kim Chi Đạo Tắc.

Đương nhiên, Hoa Dịch, vị Chúa Cứu Thế đó, lại càng nhận được nhiều hơn, trong sự phấn khích của Đại Đạo và Kim Oa Oa.

Lượng lớn pháp tắc kim sắc thực chất rơi xuống Hoa Dịch, Thôn Thiên Công hiện ra, một mặt điên cuồng hấp thu, một mặt nhanh chóng ngộ đạo.

Mất đúng mười năm, pháp lực của Hoa Dịch tăng cường gấp bội không chỉ, cũng đã lĩnh ngộ được huyền bí của Kim Chi Đại Đạo.

Tuy không được nhiều như Kim Chi Bản Nguyên có thể mang lại, nhưng cũng đủ cho Hoa Dịch sử dụng ở giai đoạn hiện tại, hiện tại bằng thực lực của bản thân cũng có thể nghiền ép Thiên Chí Tôn.

Hiện tại Hoa Dịch đã lĩnh ngộ được, Lực Chi Bản Nguyên, Sinh Mệnh Đại Đạo, Trận Chi Đại Đạo, Đại Đạo Đức Thuật, Phân Thân Đại Đạo, và Kim Chi Đại Đạo.

Một Đại Đạo Chí Tôn bình thường cả đời có lẽ chỉ có thể lĩnh ngộ được một điều, nhưng Hoa Dịch!

Khi Hoa Dịch trả lại Kim Chi Bản Nguyên cho thiên địa, toàn bộ Hồng Hoang lại vì Hoa Dịch mà được ban phúc một lần.

Thiên địa phản hồi, vô số lực lượng tín ngưỡng hội tụ ở Cửu Đỉnh.

Hiện tại, Nhân Hoàng Cửu Đỉnh, nhờ mấy ngàn năm được lực lượng tín ngưỡng khổng lồ tẩy rửa, thành đỉnh cũng đã từ màu đồng xanh biến thành màu thánh khiết sáng chói như lực lượng tín ngưỡng, đủ để thăng cấp thành Đại Đạo Bảo Khí.

Được Đại Đạo ưu đãi, Hoa Dịch đã biết những điều mà y chưa từng biết.

Trên Thiên Đạo có Đại Đạo.

Trên Thánh Nhân có Hỗn Nguyên Thánh Nhân (Dung Đạo Cảnh), Đại Đạo Chí Tôn, Đại Đạo Thiên Tôn, Đại Đạo Đế Tôn, Hỗn Độn Thần Vương...

Tiên Thiên Chí Bảo, bên trên là Đại Đạo Bảo Khí, Đại Đạo Linh Bảo, Đại Đạo Chí Bảo...

Đương nhiên Tiên Thiên Chí Bảo, đặc biệt là Khai Thiên Tam Bảo, vì nhiễm công đức khai thiên vĩ đại, thông thường đều có thể tự chủ tiến hóa.

Còn về Lục Đỉnh Thiên Đình và thanh đại kiếm thần bí kia, Hoa Dịch không biết cấp bậc!

Sau khi Hoa Dịch tập được Kim Chi Đại Đạo, y đã phái một phân thân Đại Bạch Đế quản lý nơi đây, và cũng trực tiếp rời khỏi Kim Chi Đại Lục, rắc rối phía sau giao cho "Bạch Đế" đi.

Hoa Dịch vừa có được lợi ích, hiện tại đang nóng lòng muốn đi đến Thủy Chi Đại Lục.

Khi nhìn thấy khối tinh thể khổng lồ đó, nhìn từ xa cực kỳ giống nhìn Trái Đất từ không gian.

Giống như một khối tinh thể khổng lồ, bề ngoài mang theo ánh sáng xanh lam kỳ dị, tràn ngập sức mạnh đặc trưng của nước không ngừng dao động.

Lại gợi lên một chút nỗi nhớ quê hương trong Hoa Dịch.

Nhưng trong chớp mắt Hoa Dịch đã thoát ra khỏi hồi ức, vì y biết đó không phải là Trái Đất mà y muốn quay về.

Bên trong không biết thế nào.

Nhưng bề mặt tinh thể xanh lam như nước ở bên ngoài lại là một đại trận thượng cổ, không phải mặt biển của Trái Đất.

Khi Kim Chi Bản Nguyên xoay quanh bên mình, sự bồn chồn trong lòng Hoa Dịch cũng hóa thành mây khói bay đi.

Hiện tại Hoa Dịch đã khôi phục lại khí chất Thiên Đế như trước.

"Người bên trong mau ra đây!" "Bản Thiên Đế đến thu tiền thuê phòng!" "Hạn trong ba hơi thở phải ra, không ra ta xông vào đấy." Đúng vậy, đó mới thực sự là tính cách thật của Hoa Dịch.

Nhưng đúng lúc Hoa Dịch lặp lại thao tác ở Kim Tinh, vài ba hơi thở đã trôi qua, y trực tiếp xông vào.

Chỉ nghe một tiếng phá không vang lên!

Một vật từ trong trận bay ra vút một tiếng, đó là một cây đoản thương nhỏ nhắn nhưng toàn thân tràn ngập khí lạnh.

Hoa Dịch khẽ dùng ngón tay chạm vào, đã cảm thấy lạnh buốt đến thấu xương.

Nếu không có pháp lực thâm hậu chống đỡ, Hoa Dịch nghi ngờ ngón tay mình cũng sẽ bị đóng băng mất.

Hoa Dịch cảm thấy bảo vật này, phải nhổ lên và nhét vào người thôi!

Vừa nhét vừa nói với không trung: “Là của ai vậy, đồ nguy hiểm như vậy sao có thể vứt lung tung chứ!

Làm rơi trúng tôi thì sao!

Làm hỏng cây cỏ thì sao!

Không làm hỏng cây cỏ thì cái lạnh này cũng dễ đông chết côn trùng chứ!

Không biết chỗ này là tôi bao sao hả?” Lời chưa dứt, lại có một vật từ trong trận bay ra, tốc độ còn nhanh hơn vật trước, Hoa Dịch cũng không né tránh, vận dụng bí pháp trực tiếp thu nốt cây hàn thương bay ra kia vào.

Lúc đó, đại trận tinh thể cũng nứt ra một khe hở.

Một người mặc một chiếc váy dài bằng lụa mỏng trong suốt màu xanh trắng xen kẽ, bàn chân trắng nõn không đi dép, giẫm lên băng tuyết.

Ánh mắt trong đồng tử xanh lam như hàn băng ngàn năm, sống mũi cao thẳng hiện lên những đường nét sắc sảo, đôi môi mỏng khẽ mím tựa như lộ ra tín hiệu vô tình.

Nhan sắc kiều diễm như sen tuyết kết hợp với phong thái kiêu hãnh giữa gió lạnh, làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, thanh tú mà mang một nét dịu dàng.

Giữa băng thiên tuyết địa lạnh lẽo dường như có thể mang đến cho người ta một luồng ấm áp.

Người phụ nữ như vậy, thế gian hiếm có.

Chương 300

Hoa Dịch cho rằng ngay cả ở Hồng Hoang Đại Địa cũng khó mà tìm được vài người, nếu xếp hạng mỹ nữ thiên hạ.

Người này tuyệt đối có thể xếp vào top mười, bốn vị phu nhân của y cũng có thể xếp vào! ...

Hoa Dịch nhìn mỹ nhân như vậy, đang định tiến lên bắt chuyện, xem có thể xin được cách liên lạc không!

Chỉ thấy mỹ nhân băng tuyết kia đã nói: "Ai đó, vì sao lại làm ồn ở đây?" Mỹ nhân đã hỏi rồi!

Vậy thì tôi đành miễn cưỡng tự giới thiệu vậy.

"Ta chính là Ngọc Hoàng Đại Đế của Hồng Hoang Thiên Đình, nắm giữ Tam Giới Lục Đạo, chư thần đều tuân mệnh ta, chúng sinh đều được như ý nguyện của ta.

Bản đế những năm đầu, đắc đạo ở núi Chung Nam, cùng Thiên Đạo ra đời, cùng Đại Đạo thưởng thức mỹ tửu.

Mọi người đều nói trước có Hồng Quân sau có trời, nhưng thực ra không phải vậy, Bản đế mới là người lợi hại nhất!

Bản đế ba tuổi xuống biển bắt rồng, năm tuổi có thể lên trời cưỡi phượng hoàng, tám tuổi đã thành công chín phần chín Đạo Quả Thánh Nhân, mười một tuổi đã dùng sức mạnh Thánh Nhân đánh Chí Tôn, ngày đó vạn tiên triều bái, Bản đế đăng lên ngôi Đại Đạo Chí Tôn, được thiên địa cùng tôn làm Thiên Đế.

Năm đó ta mới mười tám tuổi...

Không ai tiền nhiệm, có thì cũng không thừa nhận, không biết vị cô nương đây đã có chồng chưa?

Bản đế trẻ trung lực tráng, năm nào cũng mười tám tuổi, tiểu thịt tươi, lão đại thúc, cô nương thích kiểu gì, Bản đế đều có thể làm hài lòng, chi bằng cứ gả cho ta đi, đem phần đời tàn này giao cho cô nương đi!" Nhưng cô nương kia không hề có chút phản ứng nào, Hoa Dịch thấy mình thổi phồng lâu như vậy cũng đâm ra mất hứng.

Nói: "Được rồi, sớm đã nghe nói Băng Đế tuy xinh đẹp, nhưng dường như là một người không có tình cảm, Bản đế cũng không trêu đùa nữa.

Giao bảo vật trong tế đàn lăng viên tinh thể nước cho ta, ta đảm bảo Thủy Chi Đại Lục sẽ được bình an trọn đời trong thế giới này." Băng Đế khinh miệt cười một tiếng, "Dựa vào một Đại Đạo Chí Tôn, ngươi thật sự không sợ chết sao?" "Thương?" Băng Đế triệu hồi hai cây hàn băng thương, nhưng những thứ đã bị Hoa Dịch thu đi thì đâu dễ dàng như vậy.

Tuy Băng Đế quả thực phù hợp với thẩm mỹ của Hoa Dịch kiếp trước, nữ thần hàn băng a!

Một sự tồn tại khiến người ta say mê không dứt.

Nhưng Hoa Dịch kiếp này là Ngọc Hoàng Đại Đế nắm giữ Tam Giới Lục Đạo, mỹ nữ như vậy chưa từng thấy, sao có thể thực sự bị Băng Đế mê hoặc chứ.

"Đại Đạo Chí Tôn rồi!" "Hôm nay để ngươi kiến thức sự lợi hại của Đại Đạo Chí Tôn." Trước tiên là "Cương Phong Chi Vũ" mà y lĩnh ngộ được từ Kim Bảo Bảo, một chiêu có thể triệu hồi cương phong hóa thành tinh vũ đầy trời, như vạn kiếm bắn về phía Băng Đế.

Băng Đế cũng không phải người chỉ biết nhìn, một bức tường băng do hàn băng tạo thành mọc lên, chặn tất cả cương phong hóa kiếm của Hoa Dịch ở bên ngoài bức tường.

Nhưng điều đó cũng thực sự khiến Băng Đế giật mình, một Chí Tôn sao lại mạnh đến thế?

Hoa Dịch nói: "Xem ra đây là lần đầu ta thử nghiệm, vũ khí kiếm hóa cương phong này cũng không mạnh lắm a!

Đến tường băng của Băng Đế cũng không phá nổi.

Xem ra phải buộc ta dùng năm phần công lực rồi, hà tất phải như vậy chứ!" "Ta không ra tay, hà tất phải như vậy chứ, Băng Đế!" "Cái gì!

Hiện tại còn chưa dùng đến năm phần công lực sao?" Một Đại Đạo Chí Tôn không có lý do gì lại mạnh đến thế!

Băng Đế khó tin nói, ngay cả biểu cảm ngàn năm không đổi của nàng cũng có chút thay đổi.

"Không thể nào, không phải thật!" "Băng Thiên Tuyết Địa!" "Băng Phong Vạn Lý!" Băng Đế liên tiếp sử dụng hai chiêu độc kỹ, đều là công kích phạm vi lớn.

Hàn lưu không ngừng từ hai tay Băng Đế phóng ra, từ chân Băng Đế lan đến chân Hoa Dịch.

Toàn bộ mặt đất đều bị hàn lưu quét qua, đóng băng trắng xóa.

Bởi vì Băng Đế thấy Hoa Dịch đã sử dụng Thiên Đế Quy Nguyên Đạn.

Một quả Long Viêm Bạo Phá Đạn mang theo khí tức hủy diệt, mỗi quả đều do Hoa Dịch tinh lọc lựa chọn, lượng lớn nguyên tố hỏa được nén gấp mười, trăm lần.

Băng Đế đều cảm thấy uy hiếp cường đại, vội vàng khai đại chiêu bảo vệ xung quanh.

Nhưng đáng tiếc không còn hàn băng song thương, uy lực đại

chiêu của Băng Đế không đủ để xem!

Hoa Dịch phóng Thiên Đế Quy Nguyên Đạn, nơi nó đi qua, cỏ cây không mọc, đóng băng, thật nực cười.

Nước lửa vốn tương sinh tương khắc, nhưng đó là ở cùng cấp bậc.

Hiện tại một Băng Đế đã mất hàn băng song thương đối đầu với một Ngọc Hoàng Đại Đế mang trong mình sáu Đại Đạo, cùng là chủ tam giới, Thiên Đế của Ngũ Hành Bí Thuật đạt đại thành.

Rõ ràng chỉ cần cái danh thôi cũng đủ nghiền nát Băng Đế chỉ có hai chữ rồi!

Khi Thiên Đế Quy Nguyên Đạn cường thế xuất kích, đến khi chỉ còn cách mặt Băng Đế 0.01 centimet.

Hoa Dịch khống chế nó dừng lại trước mặt Băng Đế.

Lại một lần nữa hỏi: "Băng Đế nữ sĩ, nàng có nghĩ rằng một người phụ nữ được một người đàn ông mạnh như Trẫm bảo vệ không phải là một điều tốt sao?" Băng Đế đang liều mạng giữ mặt mình, trước tiên lắc đầu, nhưng cảm nhận được hơi nóng trước mặt, lại đổi thành gật đầu.

"Vậy nếu Trẫm nói ta thích nàng, có cảm động không?" "Có cảm động không?" "Có cảm động không?" Hiện tại Băng Đế sắp khóc rồi, kịch bản gì vậy!

Quăng nhiều quả cầu lửa lớn như vậy vào mặt người ta, có cảm động không chứ!

Hoa Dịch lại nói: "Bản đế thấy nàng niên thiếu không nơi nương tựa, một cô gái xinh đẹp lại phải gánh vác trọng trách chăm sóc thần dân.

Bản đế không đành lòng, sau này nàng hãy làm phu nhân của Bản đế đi!" "Thủy Chi Đại Lục do Bản đế giúp chăm sóc rồi!" "Ta đếm đến ba, nếu không trả lời ta coi như đồng ý rồi nhé." Băng Đế không phản ứng với kịch bản, Hoa Dịch đã đếm đến ba.

"Ba!" "Bingo!

Được rồi, Tiểu Băng Băng, ta vừa thề với Đại Đạo, Đại Đạo đã thừa nhận ta rồi.

Chương 301

Đi thôi, mau dẫn ta đến tế đàn đi." "Toàn là quỷ ma?" Khi Hoa Dịch rút Thiên Đế Quy Nguyên Đạn, Băng Đế ánh mắt đẫm lệ, không quay đầu lại mà lao thẳng vào tinh thể nước.

Chỉ để lại Hoa Dịch với vẻ mặt ngơ ngác giữa băng và nước bên ngoài tinh thể.

"Tình huống gì vậy, ta làm nàng sợ hãi rồi sao?" "Không phải vậy chứ!

Ta đâu có chạm vào nàng đâu, mà ta cũng không so tài mà!" "Ta chỉ đùa giỡn chút thôi, tiến vào lấy Đại Đạo Bản Nguyên, sao lại thành ra lê hoa đái vũ thế này?" "Không được, phải chạy trốn, cảm giác có một luồng khí thế cường đại đang ập đến." Đúng lúc Hoa Dịch đang nghĩ có nên tránh đi một chút hay không, dựa vào cảm ứng Thiên Đế.

Y cảm thấy bên trong tinh thể nước đang tụ tập một cỗ sức mạnh cường đại, muốn phá trận mà ra.

Hoa Dịch nhìn chằm chằm vào đại trận trên bề mặt tinh thể nước, từng đợt ba động pháp lực không ngừng tản ra bên ngoài.

Ngay cả cây đại thụ bên ngoài trận vừa trải qua sự tôi luyện của nước và lửa, khó khăn lắm mới sống sót, cuối cùng cũng gục ngã dưới cỗ ba động pháp lực cuồng bạo đó.

Một cỗ ba động pháp lực đủ sức hủy diệt Thiên Chí Tôn đã cuồng phong hải lãng xông thẳng về phía Hoa Dịch.

Trong chớp mắt Hoa Dịch đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại hai cây hàn băng đoản thương.

Chỉ thấy Băng Đế vừa tiến vào đại trận lại xuất hiện, bên cạnh là

hơn ba mươi vị nữ thần băng tuyết cũng toàn thân tỏa ra hàn khí.

Mỗi người đều mặc một bộ sườn xám trắng thêu hoa rực rỡ hở vai.

Bên ngoài khoác một chiếc áo choàng sa trắng.

Làn da trắng nõn như tuyết hiện lên trong suốt.

Lại kết hợp với đôi môi anh đào nhỏ nhắn.

Tóc dài ba ngàn sợi buông xõa trên vai.

Không có bất kỳ phụ kiện tóc dư thừa nào.

Chỉ đeo rất nhiều hoa cài.

Hoa cài hồng trắng tôn lên gương mặt trắng nõn trong suốt như tuyết.

So với Băng Đế cũng không hề thua kém, chỉ tiếc là mỗi người tuy đều đẹp như tiên.

Nhưng cũng thật sự lạnh lẽo, thiếu đi sự dịu dàng và đáng yêu như Băng Đế.

"Tên đàn ông thối tha, vừa rồi ức hiếp ta, bây giờ thì hay rồi chứ!" "May mà chạy nhanh, không thì hôm nay đừng hòng sống sót ra ngoài, còn định lừa bảo vật của tế đàn ta nữa!" "Ngươi nghĩ ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ của ta là vô ích sao!

Lần sau gặp lại sẽ đóng băng ngươi ngay lập tức, hừ." Dường như đang xả giận, Băng Đế vừa mắng Hoa Dịch, vừa dùng cây hàn băng đoản thương vừa lấy lại được từ tay Hoa Dịch để điên cuồng oanh tạc vào vị trí Hoa Dịch vừa đứng.

Ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ thì không rời một bước bảo vệ người phụ nữ đó.

Thủy Chi Đại Lục này, vương thất từ nhỏ đã tinh chọn những người bảo vệ vương.

Hiện tại Băng Đế đã qua đời trong đại chiến, hiện tại vương thất do con gái của vương kế thừa.

Tuy chỉ mới chưa đầy hai ngàn tuổi, một đứa trẻ!

Nhưng vương đã mất, kế thừa ngôi vương, gánh vác trách nhiệm lãnh đạo Thủy Chi Đại Lục.

Trách nhiệm của Hàn Băng Thủ Vệ là tuyệt đối phục tùng vương thất là thiên chức, vương thất cao hơn tất cả bao gồm cả sinh mệnh của họ.

Còn về việc cô bé hai ngàn tuổi này có thể đạt đến vị trí Thiên Chí Tôn?

Đương nhiên là nhờ tiên vương và tế đàn!

Hoa Dịch ẩn mình trong không gian nhìn ba mươi sáu Ám Nguyệt Thủ Vệ cũng cảm thấy ngứa ngáy trong lòng.

Mỗi người tuy chỉ là Đại Đạo Chí Tôn, nhưng uy lực khi hợp lực tuyệt đối siêu việt Thiên Chí Tôn, ít nhất cũng mạnh hơn "Băng Đế" kia gấp đôi!

Nếu Thiên Đình chúng thần của ta cũng được như vậy thì hay biết mấy.

Cũng không biết Phục Hi giáo hóa thiên hạ Đại Đạo Trận Pháp đã thế nào rồi, nếu học thành, hẳn cũng sẽ mạnh mẽ cường đại chứ.

Băng Đế đang mắng Hoa Dịch, Hàn Băng Thủ Vệ cũng bất động bảo vệ bên cạnh Băng Đế, nhưng toàn thân tỏa ra hàn khí, tụ tập lại một chỗ, thậm chí còn triệu hồi ra một tầng lá chắn bảo vệ bên ngoài Băng Đế.

Bởi vì trải qua vạn thiên tư sát, các loại Đại Đạo tàn khốc, họ rõ ràng cảm nhận được gần đây ngoài những tồn tại khác.

Nhưng cụ thể ở đâu thì không biết!

Hoa Dịch nhìn lá chắn tụ tập, biết hẳn Hàn Băng Thủ Vệ đã phát hiện ra mình.

Y đang sử dụng không gian bí pháp, cũng học được từ Thất Thập Nhị Địa Cung, nhưng chưa thăng cấp Đại Đạo.

Y đã hiểu ra rồi, đa số pháp thuật trong Thất Thập Nhị Địa Cung đều là điển tịch cấp độ Thiên Đạo.

Ở đó có đủ loại thần thông bí pháp mà mọi người đều quen thuộc, nhưng mạnh hơn rất nhiều.

Thậm chí có những thần thông Đại Đạo tương đối bình thường xuất hiện, chỉ là trong chiến đấu thông thường không cần dùng đến mà thôi.

Khi Băng Đế mắng mỏi mệt chuẩn bị quay về đại trận nghỉ ngơi thì: "Tên đàn ông thối tha, sau này đừng để ta gặp lại, gặp lại ta thì..." Lời chưa dứt, Hoa Dịch biết mình không thể giấu được nữa liền bày tỏ, hiện hóa từ trong không gian ra.

"Tiểu Băng Băng, hỏa khí lớn vậy!

Lần sau lại gặp ta thì sao đây?" Các Hàn Băng Thủ Vệ phản ứng nhanh chóng, ngay lập tức Hoa Dịch xuất hiện liền đồng loạt phóng ra một đạo Hàn Băng Chân Khí.

Ba mươi sáu vị Đại Đạo Chí Tôn được huấn luyện đặc biệt từ nhỏ, lại cùng tu một pháp, uy lực chồng chất.

Chương 302

Hội tụ thành một đạo, như Thần Long Hàn Sương từ Cửu Thiên giáng thế, nơi nó đi qua như cảnh tượng Hoàng Trùng, đóng băng ngàn dặm chỉ trong chớp mắt.

Nhưng hiện tại Hoa Dịch lại xuất hiện, sao y có thể để họ làm như vậy chứ!

Đã chơi đủ rồi, phải nhanh chóng giải quyết, đến tế đàn lấy Đại Đạo Bản Nguyên.

Chỉ thấy Hoa Dịch thi triển đại thần thông Pháp Tướng Thiên Địa, Thiên Đế chân thân hiển hóa, một cỗ sức mạnh hủy diệt từ trên người y tập kích về bốn phía tám phương.

Y chậm rãi giơ tay phải lên, Tạo Hóa Thần Quyền xuất kích, con Thần Long Hàn Sương khổng lồ do ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ ngưng tụ bị đánh nát vụn.

Ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ cũng bị dư chấn của Tạo Hóa Thần Quyền liên lụy, từng người một bị hất văng xuống đất.

Nhưng họ vẫn nhanh chóng bò dậy từ mặt đất, nhanh chóng đứng chắn trước mặt Băng Đế.

"Vương, mau đi, người này rất mạnh, mau đến lăng viên trốn đi, ta sẽ cầm cự!" Thật là một cảnh chủ tớ tình thâm a!

Dù từng người thổ huyết cũng phải bảo vệ Băng Đế.

Hoa Dịch cũng cảm thấy một chút không đành lòng.

"Yên tâm đi!

Ta không phải người xấu, ngoan nào, tránh ra, ta vào lấy Đại Đạo

Bản Nguyên rồi rời đi." "Các ngươi cũng có thể an tâm sống ở đây, và sau này ta sẽ giúp các ngươi thực hiện kế hoạch báo thù đó!" Nhưng các Hàn Băng Thủ Vệ sao có thể tin Hoa Dịch chứ!

Mỗi người đều mắt đỏ ngầu như một con sư tử cái nhìn chằm chằm vào Hoa Dịch, sợ rằng chỉ cần không chú ý, Hoa Dịch sẽ làm hại "tiểu sư tử" kia.

Chiến ý bất khuất vĩnh viễn có thể nhìn thấy bằng mắt thường nhanh chóng ngưng tụ trên người ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ, hóa thành một lớp chiến giáp màu đen bao phủ toàn thân.

Hoa Dịch nhìn những Hàn Băng Thủ Vệ chuẩn bị tử chiến với mình cũng bất lực.

"Ta trêu ai chọc ai vậy!" "Từ đầu đến giờ lần nào cũng là các ngươi ra tay trước, ta chỉ hơi kích động một chút thôi mà, sao lại nhìn ta như vậy chứ!" "Không biết lại tưởng ta ức hiếp các ngươi!" "Được rồi, ta cũng không so đo với các ngươi nữa." "Tiểu Băng Băng, nếu nàng không bảo Hàn Băng Thủ Vệ dừng lại, ta sẽ tức giận đó, đến lúc đó nếu có thương vong thì đừng trách ta tàn nhẫn nhé." Cảnh tượng chuyển biến.

Thực ra, ngay khoảnh khắc Hoa Dịch xuất hiện, Băng Đế đã hoảng sợ.

Vốn từ nhỏ nàng đã sống như một đóa hoa trong nhà kính, vô ưu vô lo.

Đột nhiên một ngày, người phụ nữ mà toàn dân gọi là vương đã gọi nàng đến trước mặt.

Nói với nàng rằng mình sắp chết, sau này khối đại lục này sẽ do nàng nắm giữ, phải gánh vác trách nhiệm của vương.

Khi đó nàng vẫn như một đứa trẻ mỗi ngày du ngoạn, vui đùa ở

Thủy Chi Đại Lục, đột nhiên vương truyền cho nàng sức mạnh cường đại, dẫn nàng đến tế đàn tiếp nhận truyền thừa.

Gần đây cuối cùng cũng đã học thành công, lập tức cảm thấy thiên hạ vô địch.

Vừa hay đang tìm người để luyện tập, thì lại gặp một Đại Đạo Chí Tôn biến thái như Hoa Dịch.

Vốn không có kinh nghiệm chiến đấu, Băng Đế chỉ biết chỉ huy phóng đại, bạo lực xuất chiêu.

Nàng đã bị Hoa Dịch ức hiếp đến sợ hãi rồi!

Khó khăn lắm mới dẫn được Hàn Băng Thủ Vệ đến, nhưng lại không ngờ tên đàn ông thối tha kia vẫn mạnh như vậy, Hàn Băng Thủ Vệ cũng không phải đối thủ của y.

Nàng sắp khóc rồi, ta đã gặp phải loại người gì vậy!

“Hàn Băng Thủ Vệ tuân lệnh, dừng tấn công, đây là chiến lực mạnh nhất của nước ta, không nên tổn thất ở đây.” “Tuân mệnh, Vương.” “Vậy mới ngoan chứ!” Hoa Dịch thấy Băng Đế bảo Hàn Băng Thủ Vệ dừng lại, cũng tốt, nói thật, y thật sự không nỡ ra tay giết ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ.

“Ta nhớ trước kia ngươi tự xưng là Thiên Đế đúng không?” “Mạnh thật, trong số những người đàn ông ta từng gặp, trừ Đại Chúa Tể đại nhân, ngươi là mạnh nhất.

Vì hiện tại ta không có ai địch nổi, chi bằng chúng ta đàm phán đi, đều là vì lợi ích mà.

Ta đến tinh thể nước có mục đích, nếu điều kiện cho phép ta có thể đồng ý.” Băng Đế đang kinh ngạc bỗng chốc chỉ số IQ tăng vọt a!

Đã học được cách đàm phán rồi.

“Nga hống, Tiểu Băng Băng, nàng nhớ ta rồi sao!” “Được chứ được chứ, ta thống ngự Tam Giới Lục Đạo, quyền đánh Cửu Thiên, chân đá Tứ Hải, chư thần tín ngưỡng Ngọc Hoàng Đại Đế, cũng có thể gọi tắt là “Thiên Đế” Còn về việc ta vì sao đến đây, cũng là vì thay trời hành đạo.” “Ngũ Hành Đại Lục, giam cầm Đại Đạo Bản Nguyên, công khí tư dụng, đã vi phạm thiên hòa.

Hôm nay ta sẽ mang nó đi!” Hoa Dịch vênh váo đưa ra một lý do quang minh chính đại.

Ba mươi bảy người đang xem Hoa Dịch biểu diễn đều ngớ người, đều không biết Đại Đạo Bản Nguyên là gì, cho rằng Hoa Dịch cố ý bịa chuyện để khoe khoang!

Ba mươi sáu Hàn Băng Thủ Vệ tuy mặt không biểu cảm, nhưng đôi lông mày khẽ cau lại đã thể hiện sự không tin tưởng.

Nhưng Băng Đế với chỉ số IQ tăng vọt, không hề có bất kỳ phản ứng bất thường nào xuất hiện.

“Vậy là bảo vật trong lăng viên của ta đúng không!” “Ta có thể dẫn ngươi đi, nhưng không được làm hại thần dân của ta.” “Đồng ý rồi, ta sẽ dẫn ngươi đi.” Hoa Dịch đương nhiên đồng ý a, vốn y cũng không định làm hại ai khác.

Y còn chuẩn bị tốt độc dược, nếu Băng Đế không đồng ý, y sẽ lén lút lẻn vào.

Bây giờ có thể quang minh chính đại đi vào khu thắng cảnh thì càng tốt, sẽ không ảnh hưởng đến hình tượng Thiên Đế cao cả.

Theo Băng Đế đến bên ngoài lăng viên Thủy Chi Đại Lục.

Khác với Kim Tinh, ngoại vi ở đây không có thủ vệ canh gác.

Nhưng Hoa Dịch từ xa đã cảm thấy bên trong có hồn linh cường đại, không trách nơi này không cần người canh gác.

Băng Đế sau khi đến đây cũng không đi vào.

“Mời đi, Thiên Đế.

Thứ ngươi muốn ở bên trong đó.” Hoa Dịch hỏi: “Tiểu Băng Băng, không vào sao!” “Thiên Đế, đây là nơi an nghỉ của tổ tiên, ta thân là vương thất, cả đời chỉ có thể vào hai lần.

Chương 303

Một lần truyền thừa, một lần sau khi chết, bởi vậy ta không thể cùng Thiên Đế vào được." "Được rồi!

Cô bé nào cũng vậy!" Hoa Dịch cũng không tiện yêu cầu nàng đi cùng nữa.

Sau đó Hoa Dịch một mình tiến vào lăng viên tinh thể nước.

Cấu trúc và trận pháp bên trong đại khái tương tự với Kim Tinh, khác biệt là bên trong có khí lạnh nồng đậm, đối thủ còn mạnh hơn Kim Tinh.

Nhưng Hoa Dịch sao có thể sợ những âm hồn này chứ, Thiên Chí Tôn còn sống, đây cũng không phải lần đầu y ẩu đả.

Chẳng thấy trước kia Viêm Đế, Bạch Đế, Thanh Đế, rồi Băng Đế sao.

Ai có thể rời đi nguyên vẹn, Bạch Đế thảm nhất, vừa vặn gặp lúc Hoa Dịch đang bực bội, chết không thể chết thêm được nữa.

Hoa Dịch thẳng tiến, Thiên Đế chi uy, phía trước có bất cứ kẻ địch nào, cứ đánh!

Âm hồn bất tán, vậy ta sẽ độ các ngươi xuống Hoàng Tuyền.

Khi Hoa Dịch thực sự tiến vào, cổng lăng viên lập tức đóng lại, đại trận trong viên cũng trực tiếp khởi động.

Băng Đế đã báo cho các hồn linh trong viên, rằng vị Thiên Đế này không dễ đối phó, yêu cầu các chiến hồn trong viên tổ trận nhất định phải tiêu diệt y.

Thực ra, những tiểu xảo này trước mặt Hoa Dịch, người đã học

Tổ Tự Bí đến đại thành, sao có thể giấu được chứ?

Hoa Dịch ngay từ cổng lăng viên đã dựa vào Đại Đạo Trận Pháp cường đại, cảm nhận được bên trong có trận pháp đang chờ đợi.

Nhưng điều đó thì sao chứ, ta là Thiên Đế, phải trấn áp mọi kẻ địch thế gian.

Chỉ là âm hồn nhỏ bé, đừng phá hoại đạo tâm của ta.

Vạn năm đại chiến tôi luyện, kinh nghiệm hai kiếp làm người cực đoan, đã sớm khiến đạo tâm của Hoa Dịch vững chắc vĩnh cửu.

Chỉ cần phía trước có thứ mình cần, sẽ không còn chậm rãi chờ đợi như kiếp trước nữa.

Một đời, làm Thiên Đế, phải thể hiện khí thế Thiên Đế.

Kẻ địch đã giết, thứ mình muốn nhất định phải đoạt lấy.

Nếu không hà cớ gì làm Thiên Đế!

Nhút nhát sợ sệt, vậy thì làm Thiên Đế cái quỷ gì.

Y chủ động đi vào giữa đại trận, cảm nhận được đại trận đã thành hình.

Một trận pháp cấp độ Đại Đạo, tương tự như Khô Cốt Huyễn Trận.

Đó là một trong những trận pháp thích hợp nhất cho vùng cực âm.

Có thể mượn hồn lực của các vong hồn khi còn sống dưới lòng đất, người được trận này, uyển như trích tiên sống lại, có thể phát huy hai trăm phần trăm công kích khi còn sống.

Theo sự giải thích của Tổ Tự Bí, nếu các hồn linh trong trận có ý thức, lại được phối hợp lâu dài, chiến lực có thể tăng gấp đôi.

Tình hình của Hoa Dịch hiện tại có vẻ thảm hơn nhiều.

Rõ ràng cảm thấy lăng viên này dưới lòng đất có nhiều thi thể hơn lăng viên trước, hồn linh cũng cường đại hơn.

Chỉ riêng Thiên Chí Tôn đã có hai mươi mốt vị.

Đại Đạo Chí Tôn lại không ngừng từ dưới lòng đất xuất hiện, tiến vào đại trận, và đều như được huấn luyện chuyên nghiệp, nhanh chóng tìm được vị trí thích hợp nhất.

Điều đáng sợ nhất không phải đó, điều đáng sợ nhất là Hoa Dịch phát hiện dưới lòng đất có một cỗ linh thi đang ngủ say, khác với các hồn linh khác, thân thể nàng gần như đã hóa thành thực thể.

Trong khi Hoa Dịch đang suy tư, thi thể nữ đó đã mở mắt ra.

"Muốn phục sinh sao?" Cũng không thể trách Hoa Dịch, một người phụ nữ xinh đẹp như vậy, ai lại nằm dưới lòng đất chứ.

Điều quan trọng nhất là Hoa Dịch rõ ràng có thể cảm nhận được khí tử của nàng, nhưng nhục thân lại không hề mục rữa, thậm chí trong mắt Hoa Dịch, nàng còn đẹp hơn Băng Đế vài phần.

Đẹp, không thể hình dung, như Hoa Dịch vừa tỉnh lại ở Hồng Hoang, trong đầu hiện về Nữ Oa mà y thấy lần đầu khi Nhân Hoàng sơ sinh, mang theo tình yêu thương của người mẹ nhìn mình.

Nàng nhắm hai mắt, một thân bạch y, tiên tư ngọc cốt, băng cơ mỹ diễm.

Từ "phong hoa tuyệt đại" không gì thích hợp hơn.

Nhưng ngũ quan lạnh lẽo, hàng mi dài khẽ rung dường như đang biểu đạt sự bất mãn với thế giới này.

Khi đôi mắt mở ra, có một loại khí chất coi thường cổ kim, ngạo thị quần hùng thiên hạ.

Thậm chí tu vi của nàng, Hoa Dịch cũng không thể nhìn rõ, lẽ nào

là “Đế Tôn”?

Sẽ không chứ, đây là lần đầu tiên y tận mắt thấy cảnh giới Đế Tôn!

Trong chớp mắt mở rồi nhắm, Hoa Dịch chỉ cảm thấy toàn thân mình đều bị nhìn thấu.

Tuy không bùng phát sức mạnh đối phó Hoa Dịch.

Nhưng cái cảm giác bị người khác nhìn thấu toàn bộ đó không phải là điều Hoa Dịch thích.

Nhưng may mắn thay chỉ trong khoảnh khắc đó, người phụ nữ xinh đẹp kia đã nhắm lại đôi mắt.

Hoa Dịch quay đầu nhìn lại, Khô Cốt Huyễn Trận đã khởi động.

Chương 304

Hoa Dịch ở trong đó, hoảng hốt như cách một đời, quay về Trái Đất, nhìn thấy em gái mình.

Sáng hôm đó, em gái chuẩn bị đi làm để kiếm tiền học phí.

Chiếc xe buýt lớn đi tỉnh ngoài không ngừng hú còi giục em gái lên xe.

Hoa Dịch đã rơi lệ, thực ra y cảm nhận được tác dụng của huyễn trận.

Nhưng hơn một vạn năm, lại quay về cảnh tượng ngày đó, Thiên Đế với trái tim lạnh lẽo cũng không thể nhịn được mà đau lòng.

Ngày hôm đó y không dám nói chuyện, chỉ lặng lẽ nhìn em gái đi xa, tuy cuối cùng y đã một mình trốn đi khóc rất lâu.

Nhưng điều đó không thể bù đắp được, ngược lại cảm giác tội lỗi càng lúc càng mạnh mẽ.

Cuối cùng khi rời Trái Đất cũng không thể báo đáp ba người trong gia đình, đó là điều hối tiếc cả đời của Hoa Dịch.

Nhưng lúc đó huyễn cảnh đột biến, y nhìn thấy em gái mình bên bờ vực, đang gọi.

"Anh trai, em ở đây, a!" Tiếng cười trong trẻo như chuông bạc, Hoa Dịch vĩnh viễn không thể quên.

Lúc đó Hoa Dịch đã lệ rơi đầy mặt.

Các anh hồn trong trận nhìn người đàn ông trước mắt, đứng đó, nước mắt không ngừng rơi.

Họ biết kế hoạch đã thành công rồi.

Hiệu quả của Khô Cốt Huyễn Trận có thể ảnh hưởng đến đạo tâm của người nhập trận.

Theo lý thuyết, dù người đó có cường đại đến đâu, cũng sẽ có một mặt yếu đuối, có thể lặp đi lặp lại khiến người nhập trận mãi mãi chìm đắm trong cảnh tượng đó.

Đối với Hoa Dịch, gia đình trên Trái Đất là điểm yếu cả đời của y.

Đại trận này vừa hay đã lợi dụng điểm đó.

Nhưng trước mắt Hoa Dịch, đột nhiên em gái biến mất, Hoa Dịch điên cuồng lao về phía trước, lẽ nào em gái đã rơi xuống rồi!

Hoa Dịch cũng không chút chần chừ mà nhảy xuống, nhìn thấy em gái mình ở dưới vách núi.

Các hồn linh nhìn y nhảy xuống, đều phấn khích.

Lực ảnh hưởng của đại trận.

Trong huyễn mộng, nếu Hoa Dịch nhảy xuống, tương đương với việc từ bỏ sinh mệnh của mình, biểu hiện của nội tâm cầu chết.

Những âm hồn này dựa vào huyễn trận này đã giết chết rất nhiều cường địch, bao gồm cả người phụ nữ cường đại dưới lòng đất kia, tuy không thể giết chết, nhưng tâm đã chết, cả đời cũng như đã chết.

Vừa rồi người phụ nữ mở mắt suýt chút nữa đã làm y sợ chết khiếp.

May mắn thay lập tức lại nhắm mắt lại.

Hoa Dịch trong huyễn mộng cũng ở dưới đáy thung lũng, nhìn em gái mình chết do ngã từ vách đá.

Đôi mắt huyết lệ, vì sao, vì sao, ta lại lần nữa gặp lại, lại biến thành thế này.

Hoa Dịch ôm "em gái" gào thét lên trời, không cam lòng a!

Nhưng vì trước đó đã bị người phụ nữ kia kinh diễm, dẫn đến mê thất trong đó, hiện tại chỉ là Hoa Dịch của Trái Đất.

Không biết phải làm sao!

Đúng lúc các hồn linh vui mừng khi Hoa Dịch gần như đã đến bờ vực sụp đổ.

Người phụ nữ kia lại mở mắt ra, một đạo thần quang trong mắt chiếu thẳng vào Hoa Dịch.

Hoa Dịch đang ở trong huyễn cảnh lập tức tỉnh táo lại, nhưng vệt nước mắt ở khóe mắt đã chứng minh cảm xúc bộc lộ của Hoa Dịch vừa rồi.

Quay về hiện thực, Hoa Dịch trước tiên cúi người chào người phụ nữ dưới lòng đất, nhưng người phụ nữ kia lại nhắm mắt lại.

Các hồn linh thấy người phụ nữ lại mở mắt, Hoa Dịch cũng tỉnh lại từ đại trận, biết đại sự không ổn rồi.

Nhưng Hoa Dịch khi tỉnh lại như Thiên Đế từ địa ngục trở về.

Đôi mắt đỏ ngầu, không nên gợi lại ký ức cay đắng, khiến giấc mơ tan vỡ thảm hại đến vậy!

"Đã thích chơi huyễn trận, vậy thì cũng trải nghiệm môi trường mười tám tầng địa ngục đi!" Thái Cực Quyền phiên bản thần thoại của Hoa Dịch mang theo khả năng tạo ra huyễn cảnh.

Hoa Dịch một niệm khai trận, một niệm phá trận.

Mượn cốt trận của Khô Cốt Huyễn Trận, cùng đạo tắc của Thái Cực Quyền.

Đưa tất cả các hồn linh vào trận này.

Bên ngoài lăng viên, Băng Đế cũng không thoát được.

“Cô bé kia, vốn định tha cho ngươi một con đường, nhưng lại đối phó ta như vậy!” “Vậy thì đừng trách Bản đế, giết một Thiên Chí Tôn cũng là giết, hai cũng là giết, chi bằng cùng nhau nếm thử mùi vị mười tám tầng địa ngục đi.” Địa ngục Thập Bát Tầng đáng sợ đến nhường nào, một cô bé như ta thật sự không đành lòng!

Hoa Dịch hai mắt đỏ ngầu, sát khí tỏa ra khắp người, khiến Băng Đế bị bắt tới trước mặt sợ hãi khóc òa lên.

“Đừng mà... ta sai rồi!

Chương 305

Thiên Đế, ngươi tha cho ta được không?

Thứ người muốn ở giữa tế đàn đó, ngươi đi lấy đi!" "Bây giờ biết sai thì đã muộn!" Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt chết.

Vảy ngược của Hoa Dịch chính là người nhà kiếp trước, nhưng may mà ở thế giới Hồng Hoang này không ai biết.

Hôm nay những kẻ này đều phải chết, nhưng ta sẽ không để họ chết một cách dễ dàng.

Hoa Dịch muốn để chúng mang theo ký ức, mất đi pháp lực, đời đời kiếp kiếp chịu hành hình ở Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Ta muốn chúng vĩnh viễn hối hận những gì đã làm hôm nay.

Ngay cả Tử Tiêu, khi đã thành đạo của Thiên Đạo Hồng Hoang mà bị đày xuống Thập Bát Địa Ngục cũng không chịu nổi.

Sau này nghe Minh Hà nói, không biết bao nhiêu vạn kiếp sau đó Tử Tiêu không thể chịu đựng được nữa mà cuối cùng tiêu tán hoàn toàn.

Bởi vì tốc độ chảy của thời gian ở Thập Bát Địa Ngục khác với bên ngoài.

Một ngày trên trời, trăm năm dưới trần gian, ở địa ngục thì chỉ là chuyện nhỏ.

Thập Bát Địa Ngục lần lượt là: Ngục Cắt Lưỡi, Ngục Kéo Cắt, Ngục Cây Sắt.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ thích gây chia rẽ, đơm đặt thị phi.

Tiếp đó là Ngục Nghiệt Kính, Ngục Lồng Hấp, Ngục Cột Đồng.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ phạm tội, chết không nhận tội, tìm mọi cách thoát tội.

Tiếp đến là Ngục Đao Sơn, Ngục Băng Sơn, Ngục Vạc Dầu.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, mưu hại người thân, tàn hại chúng sinh.

Tiếp theo là Ngục Hố Trâu, Ngục Đè Đá, Ngục Cối Xay.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ lãng phí lương thực, ngược đãi súc vật, vứt bỏ bào thai tàn tật.

Lại có Ngục Huyết Trì, Ngục Uổng Tử, Ngục Trách Hình.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ bất kính với cha mẹ, không yêu thương, đào mồ quật mả.

Cuối cùng là Ngục Hỏa Sơn, Ngục Xay Đá, Ngục Cưa Đao.

Ba địa ngục này dùng để trừng phạt những kẻ buôn bán bất công, trộm cắp vặt.

Thập Bát Địa Ngục mỗi nơi một khác, nhưng đều vô cùng tàn khốc.

Thụ hình một vạn năm trong ngục, bên ngoài mới chỉ chớp mắt.

Điều thống khổ nhất là trong quá trình thụ hình, có thể tận mắt thấy, tận thân thể nghiệm nỗi đau, rồi lại hồi phục như ban đầu.

Dù biết sẽ lại một lần nữa chịu đại hình, nhưng chỉ có thể lặp đi lặp lại chịu đựng.

Những điều này sẽ lặp đi lặp lại không ngừng, cho đến khi kẻ thụ hình không thể chịu nổi nữa, hoặc Địa Phủ nương tay.

Nhưng một khi đã vào địa ngục, đừng nghĩ đến chuyện rời đi, vậy

nên cố gắng sống thiện mới là đại đạo an thân lập mệnh.

Hua Dịch quyết định sẽ cho những linh hồn trong này vào Thập Bát Địa Ngục để được tôi luyện một phen.

Hoa Dịch cũng không vội vàng bảo Minh Vương thu thập chúng hồn, trước tiên cứ để chúng trải nghiệm ở đây, sau đó mới để Minh Vương dẫn đi trải nghiệm Thập Bát Tầng Địa Ngục thật sự.

Không còn âm hồn quấy nhiễu, bên tai Hoa Dịch tức thì thanh tịnh, hắn chỉ tò mò người phụ nữ dưới lòng đất là ai, vì sao lại giúp mình.

Trông khí chất có vẻ không phải người của Thủy Tinh.

Hua Dịch cũng không nghĩ nhiều, đi đến tế đàn trung tâm, dễ dàng phá bỏ trận pháp, nhìn thấy Thủy Chi Bản Nguyên không thuộc về Thủy Chi Đại Lục.

Nó vẫn như bảo bối vàng bạc, thân cận với Hoa Dịch như tất cả các Bản Nguyên Sức Mạnh và Bản Nguyên Kim trước đây.

Hoa Dịch cũng thu lấy Thủy Bảo Bảo, đợi khi quay về Hồng Hoang sẽ trả lại cho Đại Đạo Hồng Hoang.

Khi Hoa Dịch lấy đi Thủy Bảo Bảo, người phụ nữ bên dưới lại có dị động.

Một luồng uy nghiêm mạnh mẽ mà Hoa Dịch không thể hô hấp nổi phát ra từ người nàng.

Trong một khoảnh khắc, cảm giác tử vong mà Hoa Dịch đã lâu không gặp lại xuất hiện.

Hoa Dịch cố gắng mở mắt nhìn rõ người phụ nữ ở trung tâm cơn bão.

Nhưng hiện tại, dưới lòng đất, lấy người phụ nữ làm trung tâm, một luồng linh lực mạnh mẽ đang dao động, không thể nhìn thấy gì.

Hoa Dịch cứ nghĩ mình sẽ chết ở đây, trong lòng tự hỏi, rốt cuộc là ai vậy?

Người phụ nữ mạnh mẽ như vậy lại xuất hiện ở dưới tế đàn!

Một lát sau, Hoa Dịch cảm thấy dao động linh lực biến mất, áp lực quanh thân cũng giảm hẳn.

Khi nhìn về phía đó lần nữa, dưới đất chỉ còn một cái hố lớn, không còn bóng dáng người phụ nữ thần bí.

Hoa Dịch đứng nhìn cái hố lớn trước mắt, không khỏi toát mồ hôi lạnh, may mà đã đi!

Quá mạnh mẽ!

Chương 306

Sau khi xử lý xong nơi này, Hoa Dịch liên lạc với Địa Phủ, bảo Minh Vương thu hồn.

Lần này Minh Vương biết Thiên Đế đang triệu tập, nên không còn làm ra vẻ hợm hĩnh mang theo BGM xuất hiện nữa.

Không gian nứt vỡ mở ra, một chiếc thuyền nhỏ lại tiến vào tầm nhìn của Hoa Dịch.

Minh Vương nhanh chóng hạ xuống, hành một lễ.

Hoa Dịch cũng thả những linh hồn trong Huyễn Trận Thập Bát Địa Ngục ra.

Chỉ thấy chúng ai nấy đều mắt đờ đẫn, rồi lại không ngừng gào thét: "Đừng mà, đừng mà!

Ta không muốn vào đó nữa, Thập Bát Địa Ngục đáng sợ quá!" Điều khoa trương nhất là Băng Đế, không biết đã trải qua địa ngục gì.

Cả người không kêu không la, như nhập định vậy, bất động ngồi bệt xuống đất, nào còn ra dáng Thiên Chí Tôn.

Đặc biệt là những giọt nước mắt không ngừng chảy ra.

Hoa Dịch nhìn mà cũng thấy không đành lòng.

Hua Dịch nói với Minh Vương: "Đem tất cả hồn linh trong đây đến Điện Diêm Vương, đăng ký vào sổ sách, vĩnh sinh vĩnh thế để chúng chịu hình phạt ở Thập Bát Tầng Địa Ngục." "Tuân mệnh, Bệ hạ." Minh Vương mang theo chúng hồn đi.

Chúng hồn linh không biết rằng nơi chờ đợi mình mới là địa ngục thật sự, đến đó ngay cả Chân Tiên Thần Vương cũng phải hối hận

suốt đời.

Hiện tại chúng chỉ biết thoát khỏi ma trảo của Thiên Đế là đủ rồi.

Người đàn ông đó quá đáng sợ, lại có một nơi như vậy tồn tại sao!?

Tại hiện trường chỉ còn lại một cái hố lớn, một Thiên Đế, một Băng Đế.

Băng Đế nhìn thấy tộc nhân của mình đều bị mang đi, để lại một mình mình đối mặt với ác ma này.

Nước mắt căn bản không thể ngừng chảy xuống.

"Đáng sợ quá, ta muốn đi theo chúng, nhưng hiện tại toàn thân không còn chút sức lực nào, hoàn toàn không thể động đậy." Nàng nhìn người đàn ông trước mắt với ánh mắt kinh hoàng, "Rốt cuộc là ai, vì sao lại đối xử với ta như vậy?

Nơi đáng sợ như thế ta không muốn đi nữa." Nhưng nhìn Hoa Dịch, nàng lại không nói được một lời nào, bóng ma này có lẽ sẽ ám ảnh nàng suốt đời.

Hua Dịch nhìn Băng Đế như vậy cũng không biết xử lý thế nào cho tốt?

Một cô gái rõ ràng bị dọa cho ngốc, trong lòng Hoa Dịch, nếu là kiếp trước có lẽ hắn sẽ cuồng nhiệt theo đuổi, nhưng Thiên Đế hiện tại không có tâm trạng đó.

Chỉ là Băng Đế chưa chết, lại khá đáng yêu, tuy không thể thu nạp, nhưng Hoa Dịch lại không đành lòng trực tiếp giết rồi bảo Minh Vương mang về Địa Phủ.

"Băng Đế, ngẩng đầu lên." "Ngươi có biết tội của mình không?" Băng Đế nghe giọng Hoa Dịch như chuột nghe tiếng mèo kêu, toàn

thân dựng lông tơ, run rẩy bần bật, yếu ớt nhìn Hoa Dịch.

Ánh mắt đẫm lệ như hoa lê nở dưới mưa khiến Hoa Dịch cảm giác tội lỗi tăng vọt.

"Băng Đế, chuyện này cũng do ngươi tự chuốc lấy, Bản Đế đã nhiều lần nhường nhịn, nhưng ngươi lại hết lần này đến lần khác gây chiến với ta, lại còn dùng cái loại huyễn cảnh đó với ta." "Ngươi có biết tội không?" Nhưng hiện tại toàn bộ tâm trí của Băng Đế đều chìm trong Thập Bát Địa Ngục vừa rồi, chưa kịp hoàn hồn!

Nàng chỉ có thể dùng ánh mắt đầy sợ hãi nhìn Hoa Dịch.

Hoa Dịch trước đây tuy có sát tâm với nàng, nhưng khi nhìn Băng Đế khóc lóc thảm thiết, Hoa Dịch lại nhớ đến em gái mình khi mới hai ba tuổi.

Có lần bị người khác bắt nạt, cũng khóc lóc thảm thiết như vậy với Hoa Dịch.

Hua Dịch lại mềm lòng rồi.

"Thôi được rồi, được rồi," Hoa Dịch lập tức thi triển Đại Đạo Thuật, xua tan bóng tối trong lòng Băng Đế.

Giải thoát nàng khỏi thế giới nội tâm bị địa ngục đeo bám đó.

Vừa được giải thoát, Băng Đế đang khóc thút thít lập tức gào khóc lớn tiếng.

Dường như đã kìm nén quá lâu, nàng thỉnh thoảng nín khóc, rồi lại tiếp tục khóc, giống hệt một đứa trẻ con.

Hoa Dịch nhìn cảnh tượng này ban đầu nghiêm túc, sau đó cũng không nhịn được mà bật cười.

"Tiểu Băng Băng à!

Cũng không thể trách ta, ai bảo ngươi không nghe lời như vậy

chứ!

Ta đã đối xử với ngươi đủ tốt rồi.” Nhưng Băng Đế hiện tại trong lòng vô cùng uất ức, nào có nghe lọt lời Hoa Dịch, cứ thế khóc lớn!

Hua Dịch nhìn Băng Đế nước mắt chảy mãi không ngừng cũng thấy lạ.

Dù sao nàng cũng là một quốc chủ, Băng Đế của Thủy Chi Đại Lục, lại khóc òa lên như một đứa trẻ, không mất mặt sao!?

Băng Đế vốn đang khóc đến nỗi thở hổn hển, nghe Hoa Dịch trêu chọc.

Lập tức lại gào khóc lớn hơn, Băng Đế sau khi được giải phóng nội tâm, pháp lực Thiên Chí Tôn hùng hậu của nàng cũng tự động vận chuyển.

Lăng viên trước đó bị nước mắt bao phủ cũng bị khí lạnh nàng tỏa ra đóng băng cứng ngắc.

Ba mươi sáu Hàn Băng Hộ Vệ đứng bên ngoài lăng viên, nghe thấy Băng Đế gào khóc.

Không biết bên trong xảy ra chuyện gì, hiện tại chỉ có thể bất chấp vương pháp mà xông vào lăng viên xem sao.

Khi họ bước vào cấm địa quốc gia, nơi chỉ vương thất mới được đặt chân tới.

Họ bị chấn động tột độ.

Chương 307

Tuy Thủy Chi Bản Nguyên đã bị Hoa Dịch lấy đi, nhưng khí tức tàn lưu cũng đủ để khiến những Thủy Tinh nhân tu luyện hệ Hàn Băng cảm thấy chấn kinh.

Luồng Thủy Chi Bản Nguyên đó quá thuần khiết.

Ba mươi sáu Hàn Băng Hộ Vệ vốn là những người tài năng vạn người có một, bò ra từ thi sơn huyết hải.

Họ đặc biệt nhạy cảm với loại vật phẩm này, may mà cũng đã trải qua huấn luyện nghề nghiệp nghiêm ngặt, biết sứ mệnh của mình là bảo vệ vương thất.

Họ mở vòng vây xông về phía Băng Đế, bao quanh bốn phía Băng Đế, bảo vệ nàng vô cùng nghiêm ngặt.

Ba mươi sáu thanh Hàn Băng Kiếm rút khỏi vỏ, đứng trên đỉnh đầu.

Chỉ cần Băng Đế ra lệnh, ba mươi sáu thanh Thiên Kiếm sẽ lao thẳng về phía Hoa Dịch.

Băng Đế sau một thời gian dài khóc lóc, nhờ tác dụng của Đại Đạo Thuật của Hoa Dịch.

Nàng cũng nhanh chóng hồi phục, bình tĩnh lại, khuôn mặt ngọc băng giá như trước.

Nàng biết không đánh lại Hoa Dịch, nên bảo Hàn Băng Hộ Vệ thu kiếm vào vỏ.

Nhìn Hoa Dịch: “Thiên Đế, hiện tại Thủy Linh Châu cũng đã lấy đi rồi, người có thể tha cho ta chứ?” Hua Dịch nhìn vẻ mặt nghiêm túc của nàng.

Trong đầu lại hiện ra cảnh nàng vừa khóc lóc thảm thiết, tức thì lại không nhịn được mà bật cười.

"Này, ta đâu có muốn bắt ngươi, ta chỉ muốn lấy cái Đại Đạo Bản Nguyên đó thôi mà." "Được, vậy ta xin cáo từ, Thiên Đế, ngài cứ tự nhiên." Không chỉ ngữ khí, khi nói "xin mời", nàng còn hơi cúi người như nhân viên phục vụ ở Địa Cầu, một tay đưa ngang.

Hoa Dịch nhìn mà ngây người, động tác này quen thuộc quá, cử chỉ dẫn khách của nhân viên phục vụ khách sạn kiếp trước.

Điều khiến Hoa Dịch kinh ngạc nhất là, thông thường nhân viên phục vụ đều dùng tay phải, Băng Đế lại dùng tay trái.

Loại hành động không đúng chuẩn mực này ở kiếp trước sẽ bị khách hàng và ông chủ phê bình, nhưng ở đây thì không.

Bởi vì Hoa Dịch đã từng thấy một người cũng hành lễ bằng tay trái.

Đó là em gái của hắn, hắn nhớ rất rõ, thấy em gái ở khách sạn dẫn khách như vậy, cuối cùng bị lãnh đạo và khách hàng phê bình.

Từ đó về sau, em gái thường coi hắn là khách hàng, mô phỏng diễn tập quy trình công việc.

Mỗi lần Hoa Dịch giúp em gái diễn tập, hắn lại thấy cảnh em gái bị quản lý khách sạn mắng.

Hoa Dịch mỗi lần buổi tối một mình nằm trên giường.

Hồi ức về hai mươi năm ngắn ngủi, nội tâm khổ sở bị kìm nén, nước mắt ở khóe mắt cũng không ngừng chảy xuống!

Hôm nay ở dị thế giới này, dường như hắn lại thấy em gái ở Địa Cầu.

Tuy Hoa Dịch nội tâm kích động, nhưng hắn biết Băng Đế này rốt

cuộc không phải em gái hắn.

Nhìn Băng Đế, cuối cùng không nói lời nào.

Nhưng hắn đã truyền lời đối thoại trước đây với Thanh Đế và Viêm Đế cho Băng Đế, nói cho nàng biết, hắn không phải người xấu, chỉ cần bây giờ giao ra Thủy Tinh Tu Hành Bí Pháp, có thể đảm bảo an toàn cho tộc nàng ở Hồng Hoang.

Đến nước này, Băng Đế cũng biết không còn đường phản kháng, cuối cùng đã giao công pháp tu hành "Huyền Băng Bảo Lục" cho Hoa Dịch.

Hua Dịch cuối cùng nhìn sâu vào Băng Đế một cái, rồi rời khỏi Thủy Tinh.

Hắn lại mất một trăm năm để tu tập Huyền Băng Bảo Lục, lĩnh ngộ được huyền bí Đại Đạo của Thủy Bảo Bảo.

Đại Đạo Hồng Hoang cũng một lần nữa bổ sung được Thủy Chi Bản Nguyên.

Hua Dịch nghĩ, khi nào mình mới có thể về Địa Cầu đây!

"Mẹ ơi, con về nhà rồi!" "Em gái ơi, anh về rồi!" "Ba ơi, đứa con trai này đã là Thiên Đế rồi, được không?" "Nhất định phải đợi con nhé!

Kiếp này con nhất định phải quay về, cho người sống một cuộc sống tốt đẹp." Hoa Dịch nhìn về phía trước, tràn đầy hy vọng vào tương lai.

Nhưng dù là thế giới Hồng Hoang này hay thế giới bình phàm kia, đều nói cho Hoa Dịch một đạo lý: muốn có cuộc sống hạnh phúc thì phải có thực lực mạnh mẽ chống đỡ.

Bằng không, dù có được thì cũng không giữ nổi.

Bạch Đế cũng vậy, thân tử đạo tiêu.

Băng Đế nếu không phải Hoa Dịch mềm lòng, cũng không thấy được ánh mặt trời ngày mai.

Hoa Dịch nghĩ khi nào sẽ đi xem hành tinh Thổ lớn nhất kia.

Cuối cùng, hắn hạ xuống một đại lục Ngũ Hành, hạ xuống trên đỉnh Thái Sơn.

Đó cũng là lý do Hoa Dịch muốn thu Ngũ Hành Đại Lục vào nội thế giới.

Chúng sinh dưới Thái Sơn suýt nữa đã bị đánh thức.

Hoa Dịch cứ cách năm trăm năm lại lên Thái Sơn xem một lần, đặc biệt gần đây học được Tổ Tự Bí, cố ý gia cố thêm mấy đạo trận pháp phong ấn.

Hắn sợ thứ bên trong thoát ra, tuy nhìn nó bất động trong đại trận, nhưng khí thế yếu ớt tỏa ra, Hoa Dịch biết đó là một đại gia hỏa.

"Đinh đinh đinh!

Thời gian rút thưởng." Nghe thấy giọng Hệ thống đã lâu không gặp, khóe miệng Hoa Dịch cũng bất giác nở một nụ cười nhạt.

"Thời gian lại trôi nhanh đến vậy sao!

Chương 308

Mới có được hai Đại Đạo, lại một ngàn năm nữa trôi qua rồi." "Tiểu Tinh Linh, lâu rồi không gặp!" "Xú lão đại, chậc chậc, trông có vẻ gần đây lão đại làm ăn khá tốt nhỉ, có thu hoạch gì à?" "Này!

Tiểu Tinh Linh." Hoa Dịch lại hóa thân thành ông chú tham tiền, cố ý lừa gạt cô bé.

"Tiểu Tinh Linh à, có phải lại mang đến cho tôi đồ tốt rồi không?" "Cái gì à!

Không thể nói cho lão đại biết đâu nha.

Hay là lão đại đoán thử xem!" "Ơ...

đoán cái gì chứ!

Đã gần một ngàn năm không gặp rồi, phân thân của cậu đã trải khắp chư thiên vạn giới.

Tiểu Tinh Linh ngoan, chú cho kẹo mút này, mau nói cho chú biết được không?" "Không được không được, tôi là Hệ thống, cũng không ăn được thức ăn của loài người." "Vậy hay là cứ ghi nợ trước, đợi khi nào cậu hóa hình rồi tôi cho cậu ăn nhé!" "Được, tôi muốn thật nhiều thật nhiều." Hoa Dịch dường như cảm thấy Tiểu Tinh Linh lại lấy ra cuốn sổ ghi thù lần trước ra đó vẽ vẽ vời vời, cũng không biết đã viết gì, nhưng tiếng sột soạt viết chữ nghe khá giống như thật vậy.

"Tôi nói cho lão đại biết nhé, món đồ lần này là hàng tốt đó, có thể tùy ý thay đổi hình dáng và ngoại hình đó!" "Tiểu Tinh Linh, cái loại đồ này!" "Chẳng phải tôi ở Thiên Đình đã có Bát Cửu Huyền Công Thất Thập Nhị Biến sao, lại còn có một ngàn Thiên Đế phân thân nữa!

Tôi biến hóa được đủ thứ, nam nữ già trẻ, vương hầu tướng

tướng, tiên thần quỷ ma tôi đều có phân thân chân thực nhất, cái đó của cậu có thể tốt bằng của tôi sao?" "Xú lão đại, mấy cái của lão đại tuy không tệ, nhưng so với bảo bối này thì kém một chút." "Ồ... mạnh vậy sao?

Vậy giới thiệu cho tôi nghe xem nào!" "Lão đại có nhớ Tử Tiêu Đạo Nhân đã sáng tạo Đại Đạo không?" "Tử Tiêu Đạo Nhân?

Nhớ chứ!

Sáng tạo Đại Đạo, có thể lợi dụng quy tắc Đại Đạo không ngừng sáng tạo ra những huyễn thân không thua kém bản thể, công pháp, thân pháp, đạo thể đều y hệt.

Chỉ là huyễn thân dù sao cũng do quy tắc Đại Đạo hóa thành, so với bản thể hơi kém một chút, pháp bảo vũ khí của bản thể cũng không thể mô phỏng được.

Nếu bản thể vượt qua chuẩn mực Đại Đạo thì càng không thể bắt chước." "Đúng vậy, Tử Tiêu Đạo Nhân, đáng tiếc không thể bổ sung đầy đủ để đánh với lão đại, cuối cùng bị lão đại đánh cho một trận.

Hôm nay Tiểu Tinh Linh này mang đến cho lão đại bảo bối này thì có cái đầu rồi." Tên của nó là "Thiên Nhan Huyễn Phổ" từ một vị diện khoa học kỹ thuật cao, là do một phân thân liều chết mang về đó.

Lão đại phải thưởng cho tôi thật nhiều đó, danh sách ghi thù cũng đã ghi lại cẩn thận rồi." Chỉ thấy kim quang lóe lên, trong tay Hoa Dịch bỗng dưng xuất hiện hai vật.

Một là cuốn sổ ghi thù của Tiểu Tinh Linh, trên đó quả nhiên so với lần trước lại có thêm nhiều cái tên nữa!

Hoa Dịch nhìn những dòng chữ chi chít trên đó mà kinh ngạc!

"Tiểu Tinh Linh, theo cái nhịp này, có thể sống sót trở về thật tốt." Bởi vì Hoa Dịch nhìn danh sách lần này còn kinh khủng hơn lần

trước, thấp nhất là Thiên Chí Tôn, có số lượng lớn cấp Đế Tôn, thậm chí có cả mấy vị Hỗn Độn Thần Vương nữa chứ.

"Được rồi!

Ai bảo ngươi là lão đại của ta chứ!

Đợi khi thực lực đủ mạnh, ta nhất định sẽ giúp ngươi 'chăm sóc' thật tốt!" Sau khi Hoa Dịch nghe Tiểu Tinh Linh bật cười sảng khoái, hắn quay sang nhìn Thiên Nhan Huyễn Phổ trong tay kia.

Trông có vẻ bình thường, hình dạng như một chiếc mặt nạ, nhưng cảm giác chạm vào lại như da non của em bé, mềm mại trơn tru.

Hoa Dịch thông qua tiếp xúc phát hiện, người chế tạo "Thiên Nhan Huyễn Phổ" này vô cùng xuất sắc.

Bởi vì hắn phát hiện bên trong có khắc trận pháp, không phải loại đại trận bình thường.

Bên trong đều là những đại trận thượng cổ, đều là một loại trận pháp mượn thế kết hợp thành.

Không cần Tiểu Tinh Linh giới thiệu, Hoa Dịch cũng có thể cảm nhận được tác dụng của Thiên Nhan Huyễn Phổ.

Chỉ cần người đeo đeo huyễn phổ này, có thể không ngừng mượn thế, cộng thêm Thất Thập Nhị Biến.

Hoa Dịch có thể tùy ý biến hóa các loại hình dáng, huyễn hóa thành mọi hình dạng, công pháp, pháp bảo đều có thể huyễn hóa.

Điều đặc biệt là mượn thế, các phân thân Đại Đạo, Sáng Tạo Đại Đạo trước đây, đều có một hạn chế là không thể tạo ra thứ vượt quá tu vi của người sử dụng.

Cái Thiên Nhan Huyễn Phổ lợi dụng đại trận thượng cổ này có thể không ngừng mượn thế, thậm chí có thể mô phỏng tinh vi những thứ

cao hơn tu vi của người đeo rất nhiều.

Điều đáng sợ nhất Hoa Dịch phát hiện, sau khi đeo vào có thể tạm thời mượn tu vi của người bị mô phỏng, có thể không cần dựa vào thực lực của mình mà chiến đấu trong một canh giờ.

Đương nhiên cũng có hạn chế, chỉ có thể mô phỏng cao hơn hai cấp, cao hơn nữa thì không được.

Nghĩa là Hoa Dịch hiện tại là Đại Đạo Chí Tôn, cao nhất có thể mô phỏng cường giả cấp Đế Tôn.

Chỉ cần có Đế Tôn xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, xuất hiện trong thời không của Thiên Nhan Huyễn Phổ hiện tại.

Hoa Dịch có thể thông qua Thiên Nhan Huyễn Phổ câu thông với trời đất này, huyễn hóa ra thực lực, mượn dùng trong một canh giờ.

Cái này đừng có quá đỉnh chứ!?

Sau khi có được tất cả, Hoa Dịch có thể vượt hai cấp để chiến đấu rồi, tuy chỉ có thể mượn sức chiến đấu cao cấp trong một canh giờ, sau đó sẽ rơi vào trạng thái hồi chiêu, chức năng chiến đấu phải đợi một trăm năm nữa mới được.

Nhưng ở nơi này, lại là Hồng Hoang, đâu có phải đánh nhau như chơi, đều là những trận có thể phân định thắng bại nhanh chóng.

Cao hơn một cấp đã là khác biệt giữa trời và đất.

Đó cũng là lý do Hoa Dịch – kẻ biến thái này – có nhiều cơ duyên mới có thể vượt cấp chiến thắng Thiên Chí Tôn.

Những người khác nào có bản lĩnh đó.

Dưới Thánh Nhân đều là kiến cỏ.

Lên nữa là Đại Đạo Chí Tôn, Thiên Chí Tôn, Đế Tôn...

Chương 309

cũng vậy, thậm chí còn tàn khốc hơn một chút.

Có cái này, hiện tại ngay cả Thánh Nhân Dung Đạo Cảnh như Minh Hà cũng có thể chiến đấu một trận với Thiên Chí Tôn.

Thế lực Thiên Đình hiện tại vô cùng đáng sợ.

Trừ những Thánh Nhân lão làng, đình lưu ở đỉnh phong Dung Đạo Cảnh, ba trăm sáu mươi lăm vị Chính Thần cũng đều đã bước vào Dung Đạo Cảnh.

Hoa Dịch nghĩ, hiện tại nếu lại giao cho phân thân Đại Đạo, không cần "Hắc Y Quân Đoàn" cũng không sợ!

Đương nhiên cũng chỉ nghĩ vậy thôi, dù sao thực lực bản thân mới là mạnh mẽ thật sự.

Khi Hoa Dịch nghe câu chuyện về Đại Chúa Tể, hắn biết, trong tinh không có nhiều chủng tộc mạnh mẽ.

Có năm vị Thiên Chí Tôn, một vị Đại Đạo Đế Tôn, vô số Chí Tôn từ nhỏ đã chém giết lẫn nhau mà đi lên, dưới sự truy sát của Hắc Y Quân Đoàn hung bạo.

Cũng bị buộc phải bắt đầu chạy trốn, rồi đến Hồng Hoang.

Hiện tại hắn là Đại Đạo Chí Tôn, nhất định phải nhanh chóng mạnh mẽ hơn.

Đường đường Thiên Đế sao có thể mượn Thiên Nhan Huyễn Phổ để đối địch chứ!

Ngay cả khuôn mặt uy nghiêm hào sảng cũng không dám lộ ra, đó còn là Thiên Đế nào?

Hoa Dịch nhìn mình đeo Thiên Nhan Huyễn Phổ lên.

Trong lòng mặc niệm câu thông Đại Đạo, một đạo lam quang lóe lên, chỉ thấy Hoa Dịch biến mất tại chỗ.

Hua Dịch biến mất rồi.

Nhưng trên mặt đất lại có một bóng hình từ từ hiện ra trong lam quang.

Đó là một bóng dáng yểu điệu màu lam.

Nàng mặc một chiếc sa mỏng màu trắng, lớp lót bằng lụa linh màu lam, tóc dài bồng bềnh, dưới hàng mi lấp lánh là đôi mắt to linh động.

Hơi nghiêng người, ngoảnh đầu cười một cái trăm vẻ quyến rũ sinh ra.

"Vậy Hoa Dịch đâu rồi?" Thực ra người phụ nữ xinh đẹp như thiên tiên kia chính là Hoa Dịch, để thử uy lực của Thiên Nhan Huyễn Phổ.

Hắn câu thông với Đại Đạo và đề xuất dấu vết của Băng Đế để lại trong Đại Đạo.

Hua Dịch vừa nghĩ không thể dùng mặt thật để đối địch thì còn ý nghĩa gì nữa.

Trong chớp mắt, hắn dùng Thiên Nhan Huyễn Phổ huyễn hóa thành thân phận của Băng Đế.

Nam biến nữ, không chịu nổi, không phải là một hiện trường lật kèo khó hiểu sao?

Hoa Dịch nào có biết người khác nghĩ gì.

Hiện tại trong đầu hắn nhớ rõ nhất là Thiên Chí Tôn Băng Đế.

Tuy là thân nữ, nhưng Hoa Dịch cảm thấy biến thành thế này cũng

khá vui vẻ đó!

Tiểu Tinh Linh là loại người có tam quan vô cùng chính trực, nhìn Hoa Dịch biến thành một người phụ nữ, cũng có một trận câm nín.

"Cái xú lão đại này chẳng lẽ có sở thích đặc biệt sao?" Thôi bỏ đi, cứ để lão đại chơi vậy!

Tiểu Tinh Linh cũng không tiện mà bỏ đi.

Còn Hoa Dịch một mình ngồi đó, chơi đùa không ngừng vui vẻ, đôi khi còn vén váy lên xem Băng Đế mà mình huyễn hóa ra có thật sự đẹp đẽ và ôn nhu như mình thấy không.

Hiện trường "thơm thật" lớn, lật kèo.

"Được rồi, được rồi, chơi đủ rồi, quả thực là một bảo bối khó có được." Hoa Dịch cảm ơn Tiểu Tinh Linh vì hôm nay đã mang đến một bảo bối thần kỳ như vậy.

Hua Dịch sau khi không nghe thấy giọng Tiểu Tinh Linh nữa, hắn hiểu rằng Tiểu Tinh Linh không nghe nổi, nên lại chạy đi rồi.

Thực ra Hoa Dịch còn rất nhiều điều muốn nói với Tiểu Tinh Linh!

Kể từ khi gặp Băng Đế, nỗi nhớ nhà của Hoa Dịch ngày càng nghiêm trọng.

Hắn muốn hỏi Tiểu Tinh Linh, khi nào mới có thể quay về.

Hoặc giả có thể bầu bạn nói chuyện cũng tốt, những lời này nói với bất kỳ ai cũng không thích hợp, không biết sau này sẽ ra sao.

Đó chỉ thuộc về một bí mật trong lòng, sẽ không nói cho bất kỳ ai ở thế giới Hồng Hoang này.

Một mình chịu đựng là tốt nhất.

Nhưng bóng dáng Tiểu Tinh Linh luôn vội vàng vội vã, Hoa Dịch cũng biết Tiểu Tinh Linh bận rộn như vậy cũng vì hắn.

Vì vậy, hắn phải nỗ lực hết sức, thăng cấp nhanh nhất.

Có thể sớm về nhà thăm nom, Tiểu Tinh Linh cũng có thể sớm hóa hình.

Hoa Dịch tháo Thiên Nhan Huyễn Phổ, hóa trở lại.

Đang chuẩn bị đi đến Thổ Tinh cuối cùng thì.

Một đạo phân thân của hắn đang du ngoạn và tìm kiếm bảo vật ở Hồng Hoang cấp báo, có khí tức mạnh mẽ đang cố gắng đột nhập vào đại trận mà Hoa Dịch đã bố trí ở hư không vô tận biên giới Hồng Hoang.

Chương 310

Sau khi Hoa Dịch lĩnh ngộ trận đạo, hắn đã bố trí mấy đại trận thượng cổ ở ngoại vi Hồng Hoang, ẩn giấu thế giới Hồng Hoang, sợ bi kịch Ngũ Hành Đại Lục lại xảy ra.

Hiện tại hắn là Đại Đạo Chí Tôn, nhưng không có những cường giả cấp Đế Tôn như Đại Chúa Tể.

Theo ký ức, nhiều tinh vực trong tinh không đều có Thiên Chí Tôn, cường giả cấp Đế Tôn cũng không ít.

Hiện tại Hồng Hoang nên giữ thái độ khiêm tốn một chút thì tốt hơn!

Hua Dịch nhận được tin tức từ phân thân, hắn cũng biết ở biên hoang hư không vô tận có lẽ có ngoại địch tập kích.

Phân thân đó được bố trí ở biên hoang, sợ rằng Tứ Đại Chiến Thần có chuyện không giải quyết được, sẽ để phân thân hỗ trợ.

Bình thường những phân thân này có thể làm chủ quán rượu, có thể là tán tu ven đường, v.v.

Khi biên giới có chuyện, chúng sẽ là tấm khiên mạnh mẽ ngăn chặn ngoại địch.

Hoa Dịch bảo đạo phân thân đó đi trợ giúp Tứ Đại Hầu Tử ở biên quan đẩy lùi ngoại địch.

"Có thể đánh thì cứ đánh, cố gắng đừng đánh chết." Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Hoa Dịch theo kế hoạch đi đến Thổ Tinh.

Bề mặt Thổ Tinh vẫn không ngừng lưu chuyển thứ khí tức đại địa hùng hậu đó, nguyên tố thổ đậm đặc không ngừng tản ra ngoài trận.

Hoa Dịch nhìn khách hàng cuối cùng này trước mắt.

Hắn cũng không gọi phí thuê phòng nữa, trực tiếp sử dụng Tổ Tự Bí tiến vào Thổ Tinh.

Nhưng ngoài dự liệu, sau khi Hoa Dịch tiến vào lại không phát hiện dấu vết sinh mệnh nào.

Hắn cẩn thận đi vòng quanh Thổ Chi Đại Lục từng lần một dò xét.

Cả Thổ Tinh này so với mấy hành tinh trước đây, mang một cảm giác nặng nề vốn có của nguyên tố thổ, trực tiếp ập đến Hoa Dịch.

Hoa Dịch khai mở Bàn Cổ Chân Thân, áp lực tức thì giảm đi rất nhiều.

Thổ Tinh này cũng lớn hơn mấy hành tinh trước đây, Hoa Dịch khai mở Thiên Hạ Cấp Tốc, cũng mất hơn nửa canh giờ mới đại khái quan sát được một lượt Thổ Tinh.

"Không có, không có." Cũng không có.

Hoa Dịch sau khi tiến vào mới phát hiện, cả đại tinh này cơ bản đã biến thành một tử tinh.

Khí tức mạnh mẽ mà hắn cảm nhận được ở Thái Sơn trước đây cũng là của nó, ở trong lăng viên, có hàng vạn đạo hồn linh.

Hắn trực tiếp tiến vào lăng viên.

Trong đó chứa hàng vạn hồn linh.

Nhìn những hồn linh trên thân sau khi chết vẫn không ngừng chảy máu, Hoa Dịch biết đây là những vết thương để lại sau một trận đại chiến.

Hoa Dịch nhìn từng hồn linh trước mắt với ánh mắt mê mang không biết đi đâu về đâu.

Trong đó không thiếu những hồn linh mạnh mẽ.

Và trong đó có sự di chuyển trật tự, nhìn thấy mỗi hồn linh đều đi về phía tế đàn trung tâm.

Trong một thời gian ngắn, Hoa Dịch không cảm nhận được khí tức của nó.

Hua Dịch đã đi hai lăng viên, cảm thấy không đúng lẽ!

Lăng viên trước đây đại trận chỉ nhắm vào người ngoài, hồn linh bên trong đại trận sẽ ngày càng mạnh hơn, đó cũng là trận pháp được tạo ra để đối địch.

Nhưng lăng viên Thổ Tinh này lại khác, hiện tại Hoa Dịch nhìn thấy hồn linh trong trận từng cái một biến mất một cách khó hiểu.

Hoa Dịch trên đại trận, biết rồi.

Bởi vì hồn linh trong đại trận ngày càng ít đi.

Nguyên lai đại trận này tên là Điên Đảo Càn Khôn Trận.

Một ma trận thượng cổ được ghi chép trong Tổ Tự Bí.

Vì sao gọi là ma trận, bởi vì trận này tương đương với một lò luyện đan.

Hồn linh trong trận tương đương với dược liệu tham gia luyện chế đan dược.

Mục đích là lợi dụng đại trận luyện hóa toàn bộ hồn linh trong trận, tập trung sức mạnh về trung tâm trận, cung cấp cho người trong đại trận tu luyện.

Trận này trái với thiên hòa, đại nghịch bất đạo, được ghi chép trong Tổ Tự Bí.

“Thời thượng cổ, có một ma vương, nuốt tinh ăn nguyệt, cuối

cùng bị quần công.

Ma vương bị đánh trọng thương, không biết học được Điên Đảo Càn Khôn Trận từ đâu.

Ma vương sau ngàn năm điều dưỡng, bố trí đại trận, dụ chư vị tiên thần tiến vào trận, khai mở đại trận.

Đó là một thời đại tăm tối không có mặt trời.

Hấp thu sức mạnh của vô số tiên thần, ma vương trở nên vô địch thiên hạ, mỗi ngày có vô số chủng tộc bị diệt tận.

Sử xưng 'Kỷ Nguyên Hắc Ám'.

Cuối cùng có một ngày, một người tay cầm đại kiếm, cường thế trấn sát ma vương, thiên hạ mới được thái bình." Hua Dịch tuy chỉ biết đoạn lịch sử đó từ Tổ Tự Bí, hiện tại cũng không thể khảo chứng.

Chương 311

Nhưng hiện tại trận pháp sống sờ sờ xuất hiện trước mắt.

Cũng như ghi chép, đang hấp thu sức mạnh của hồn linh trong trận.

Hoa Dịch sao có thể không quản, đợi đến khi thứ dưới lòng đất hấp thu đủ năng lượng.

Thì đến lúc đó còn chơi cái gì nữa, ai mà chống đỡ nổi.

Hoa Dịch định không chuẩn bị phá trận.

Nhưng lúc đó dường như bị phát hiện.

Hua Dịch nhìn vô số hồn linh trong trận đều quay đầu nhìn chằm chằm hắn, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Rõ ràng chúng đều nhận ra hắn, chỉ là Hoa Dịch xuất hiện ở nơi này, khiến chúng kỳ lạ.

"Hôm nay là ngày quan trọng như vậy, vì sao lại có một người lạ xuất hiện trước mắt?" Hua Dịch cũng nhìn những hồn linh quay đầu nhìn mình.

Hoa Dịch phát hiện, chúng cũng không hề như Tổ Tự Bí ghi chép, hai mắt vô thần, biểu cảm đờ đẫn.

Không giống bị mê hoặc tâm trí!

Thậm chí nhìn biểu cảm của chúng còn có chút kiêu ngạo.

Hoa Dịch thật sự bị chuyện này khơi dậy lòng hiếu kỳ.

Hắn trước tiên túm lấy một hồn linh gần nhất hỏi: "Vì sao?" Chỉ thấy hồn linh đó không trả lời, cứ thế giãy giụa.

Hoa Dịch quát lớn: "Các ngươi có biết phía trước là cái gì không, phía trước là Điên Đảo Càn Khôn Trận!

Cứ thế đi vào chịu chết sao?" "Ồn ào!

Kẻ nào dám lại hồ ngôn loạn ngữ!" Đột nhiên Hoa Dịch cảm thấy một đạo pháp lực hùng hậu thuần khiết hình vòng cung ập đến bên cạnh mình, hắn lật người né tránh.

Hoa Dịch nhìn về phía người đàn ông to tiếng, cộc cằn hơn.

Hắn mặc da thú, nếu có người Địa Cầu ở đây, nhất định sẽ thấy buồn cười.

Người đàn ông đó hoàn toàn có hình tượng của một người nguyên thủy, thiếu chút nữa là trong tay cầm một cây xương gậy lớn rồi.

"Cuối cùng cũng có một người bình thường xuất hiện rồi?

Nếu không xuất hiện nữa ta sẽ phá cái đại trận này." Người nguyên thủy đó: "Kẻ nào, việc của người Thổ Tinh ta làm sao cần một người ngoài như ngươi quản!" "Ta là ai?" "Ta là Ngọc Hoàng Đại Đế, Chúa Tể Tam Giới của thế giới Hồng Hoang!" "Hiện tại Thổ Chi Đại Lục hạ xuống trong cảnh nội Hồng Hoang của ta, ta không được đến bái phỏng sao?

Lại còn lúc hạ xuống trước đó suýt chút nữa đã đập nát tiên sơn của Hồng Hoang ta, chẳng lẽ không cần bồi thường cho ta sao?

Lại còn bố trí ma trận ác độc như vậy trong cảnh nội Hồng Hoang, tàn hại vong hồn của một tộc.

Hôm nay ta sẽ thay trời hành đạo!" Chỉ thấy người nguyên thủy đó nghe xong chẳng thèm để ý đến Hoa Dịch.

Hắn quát lớn: "Thiên Đế chó má gì, ta chưa từng nghe, bây giờ nhân lúc ta chưa giết người thì mau cút đi!" Hua Dịch hiện tại đã hơn

một vạn tuổi, trừ lúc sơ sinh ra, có ai dám nói chuyện với Hoa Dịch như vậy chứ?

"Thật đúng là, người nguyên thủy, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Hua Dịch lạnh lùng "à" một tiếng với người nguyên thủy đó.

"Đúng là trí thông minh của phụ nữ bị tóc ăn hết, tóc dài kiến thức ngắn.

Mà tên nguyên thủy này cũng tệ thật, chẳng phải tóc cũng ít sao?

Nhìn ngay cả một bộ quần áo chỉnh tề cũng không có, haizz!

Xem ra hôm nay ngươi phải có một kiếp nạn rồi," Hoa Dịch thản nhiên nói, dường như đã tuyên bố ngày chết của "người nguyên thủy" sẽ đến.

Người nguyên thủy nhìn Hoa Dịch chuẩn bị động thủ thật, cũng không sợ hãi, thấy Hoa Dịch chỉ có tu vi Đại Đạo Chí Tôn.

Người nguyên thủy ra tay trước.

Chỉ thấy trong tay người nguyên thủy không cầm cây gậy lớn, mà cầm một cây cột đá lớn.

Cao hơn nửa người người nguyên thủy, hắn vác cột đá lớn đó lên đánh Hoa Dịch.

Nhưng Hoa Dịch sao lại cho hắn cơ hội đó, đánh nhau với người nguyên thủy dã man như vậy thật mất mặt!

Tạo Hóa Thần Quyền xuất kích, mặc kệ thứ gì đổ rạp xuống, trước tiên cứ đặt cây cột đá lớn đó xuống rồi hẵng nói chuyện tử tế.

Tuy người nguyên thủy đó cũng có tu vi Thiên Chí Tôn, nhưng dưới thần uy Thiên Đế của Hoa Dịch cũng bị áp chế đến chết cứng.

Tuy không đến mức quỳ rạp xuống đất, nhưng cũng trong trạng thái nửa cúi người.

Hắn kinh ngạc nhìn Hoa Dịch, rõ ràng là một Đại Đạo Chí Tôn sao lại mạnh đến vậy, một Thiên Chí Tôn cũng không thể tiếp cận.

Hắn gầm lớn: "Cha ơi!

Những chiến sĩ đã chết của con!

Hãy mang theo linh hồn của người, cảm nhận sự phẫn nộ của thiên thần đi!" Dưới tiếng quát lệnh lớn, đám hồn linh đang không ngừng đi về phía trung tâm trận đều quay đầu nhìn Hoa Dịch.

Khói sói bốn phía, trên mỗi hồn linh đều bốc lên từng đạo sương mù huyết sắc đen tối.

Tập trung lên không trung, cuối cùng ngưng tụ thành một bóng hình huyết sắc khổng lồ.

Dường như đã dung hợp sức mạnh của vô số hồn linh, khí thế tăng vọt nhanh chóng, đại biểu cho chiến hồn bất khuất trong lòng các hồn linh.

Chương 312

Hoa Dịch nhìn bóng hình huyết sắc ngày càng mạnh, dần dần đã sắp vượt khỏi phạm vi khống chế của hắn.

Hoa Dịch nào có nói lý với chúng!

"Thiên Địa Vô Cực, Càn Khôn Mượn Pháp." Một niệm khai trận, một niệm phá trận.

Hoa Dịch trước tiên dùng Thiên Đế Quy Nguyên Đạn, Viêm Bạo oanh tạc bóng hình khổng lồ trên không trung.

Sau đó triệt để phá vỡ Điên Đảo Càn Khôn Trận.

Nhìn Hoa Dịch không lộ cảm xúc cường thế đánh giết bóng hình huyết sắc, chúng bắt đầu có chút sợ hãi!

Nhưng khi phát hiện Điên Đảo Càn Khôn Trận cũng bị phá vỡ, chúng đều lộ ra vẻ mặt tuyệt vọng lại vô lực, đau khổ lại mang theo ánh mắt thù hận nhìn Hoa Dịch.

Đám hồn linh trước đó không nghe lời người nguyên thủy tấn công Hoa Dịch cũng đồng loạt dùng đôi mắt đỏ ngầu nhìn Hoa Dịch.

Tuy những hồn linh này thực lực không mạnh, nhưng Hoa Dịch mang hai đại chí bảo của Địa Phủ một chút cũng không sợ.

Hắn có chút kỳ lạ, mình giúp chúng phá cái ma trận thượng cổ này, vì sao lại không cảm ơn, mà lại dùng ánh mắt như thể đã giết cha mẹ chúng mà nhìn mình.

Hua Dịch hiện tại không có micro, nếu không thật sự muốn dùng cái micro đó phỏng vấn đám hồn linh này.

Nhưng trái tim Thiên Đế đã sớm được tôi luyện, phá thì phá rồi,

không thể vì ánh mắt của chúng mà hối hận.

Thiên Đế không thể sai, mọi quyết định của Thiên Đế đều đúng.

Ừm, là như vậy đó.

Hua Dịch nhìn hồn linh trong lăng viên, cũng không giải thích quá nhiều, lấy ra Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút.

Khi hai kiện linh bảo Địa Phủ vừa xuất hiện, các hồn linh bên dưới lập tức cảm nhận được uy hiếp.

Hiện tại hắn đã ở Hồng Hoang mấy ngàn năm, tuy không hiểu rõ Hồng Hoang, nhưng Đại Đạo Hồng Hoang đâu có bỏ qua hắn.

Hiện tại chúng đều nằm dưới sự thống trị của Đại Đạo.

Sổ Sinh Tử, Phán Quan Bút được hóa thành từ Nhân Thư và cùng với Đại Đạo đồng bộ tiến hóa.

Trong hàng vạn năm, vô số hồn linh mà Địa Phủ xử lý đều thông qua tay của hai kiện linh bảo này.

Hiện tại Nhân Thư không chỉ là sổ tay phán án của Địa Phủ.

Bên trong nó ẩn chứa một loại thế, "uy" được hóa thành khi chấp hành vô số hồn linh, đối với hồn linh có một sự khắc chế bẩm sinh.

Chỉ cần là hồn linh bước vào mảnh trời đất này tuyệt đối không thể chống cự.

Không chỉ hồn linh Hồng Hoang, trước mặt Nhân Thư tích lũy sâu dày, cũng phải run rẩy ba phần.

Ngay khi Hoa Dịch khai mở Sổ Sinh Tử, luồng "uy" trấn nhiếp tất cả vong linh đó áp xuống hồn linh trong lăng viên.

Các hồn linh ai nấy đều dưới uy áp mạnh mẽ, đổ rạp xuống đất, trong đó không thiếu Chí Tôn, Thiên Chí Tôn.

Người nguyên thủy không phải hồn linh cũng dưới sự cố ý phóng thích của Hoa Dịch mà quỳ lạy xuống đất.

Hua Dịch đang hô hoán Minh Vương thu thi thì.

Chỉ thấy ở trung tâm trận pháp của Điên Đảo Càn Khôn Trận chưa bị phá hủy, dưới lòng đất truyền ra một tiếng động, dường như có thứ gì đó sắp nhô ra từ dưới lòng đất.

Thiên Đế Pháp Nhãn của Hoa Dịch vừa mở ra, định thần nhìn.

Chỉ thấy dưới lòng đất chôn một người cao tám trượng, mặt mũi hòa ái, tóc đen da vàng, đôi mắt quắc thước có thần.

Nhưng hai bên thái dương bạc phơ và khí tức yếu ớt có như không trên người tiết lộ đây tuyệt đối là một đại nhân vật.

"Tuy nhìn có chút giống Nhân tộc, nhưng lại sử dụng trận pháp ác độc như vậy để tu luyện, Bản Thiên Đế hôm nay không thể tha cho ngươi." Lại một đạo Tạo Hóa Thần Quyền oanh xuống dưới lòng đất.

Vạn ngàn hồn linh trước đó bị áp đến quỳ rạp xuống đất, nhìn Hoa Dịch muốn oanh kích vị dưới lòng đất kia.

Chúng đều như phát điên, chống chịu uy áp mạnh mẽ, vừa thổ huyết, vừa chạy về phía vị trí của người đó.

Đám hồn linh gần nhất, cũng đều lộ ra vẻ mặt thề sống chết nhìn Hoa Dịch.

Hoa Dịch cũng bị tinh thần đó cảm động, phất tay một cái, Thiên Đế Quy Nguyên Đạn tản đi.

Hôm nay nhất định phải làm rõ chuyện dưới lòng đất!

Hắn thu lại Sổ Sinh Tử và Phán Quan Bút.

Hắn triệu tập người nguyên thủy trước đó để hỏi chuyện, "Rốt cuộc đang làm gì?

Hoàng Đế đâu rồi?" Trước đó Tiểu Tinh Linh đã nói chủ tể tối cao của Thổ Chi Đại Lục là "Hoàng Đế", nhưng hiện tại Hoa Dịch phát hiện cả Thổ Tinh này, cơ bản không có người sống, tu sĩ cũng chỉ còn lại đám hồn linh trong lăng viên và người nguyên thủy, cũng như người dưới lòng đất kia!

Nhưng Hoa Dịch cảm thấy người dưới lòng đất kia nhất thời chưa tỉnh lại được, trước tiên cứ bắt người nguyên thủy hỏi đã!

Người nguyên thủy "ngưu" một tiếng, chẳng thèm để ý đến Hoa Dịch, trên mặt lộ vẻ muốn giết muốn quả, nhất định phải nghe theo.

Hoa Dịch cũng không tức giận, rõ ràng cảm nhận được đám người đó bận rộn đều là vì người dưới lòng đất kia.

"Người nguyên thủy, ngươi nói, hay không nói ta!" Đầy rẫy ý đe dọa, trên tay phải của Hoa Dịch tập trung, bốn quả Thiên Đế Quy Nguyên Đạn với các thuộc tính khác nhau: Viêm Bạo, Băng Sương, Cương Phong, Mộc Long.

Công địch trước công tâm, lần này bốn quả Thiên Đế Quy Nguyên Đạn lớn hơn trước mấy lần.

Chương 313

Ngay cả uy lực của quả trước đó cũng khiến chúng hồn linh trong lăng viên cảm thấy uy hiếp.

Bây giờ lại có quả lớn như vậy, sự kiêu ngạo trước đó biến thành cầu xin.

Dường như đang nói: "Xin đừng làm hại!" Về phần vì sao dường như đang nói, bởi vì dường như có thứ gì đó đã bóp nghẹt yết hầu vận mệnh của người nguyên thủy, có lời mà không nói ra được!

Hua Dịch dường như cũng phát hiện ra vấn đề này, kịp thời buông tay, "Ba!" Khi Hoa Dịch buông ra, người nguyên thủy cũng biết nếu hôm nay không nói rõ sự tình, sợ rằng người dưới lòng đất sẽ gặp họa.

Hắn trước tiên nhìn mặt đất, rồi nhìn Hoa Dịch, tiếp đó ngẩng đầu nghiêng bốn mươi lăm độ nhìn lên bầu trời.

Hắn thở dài, châm một điếu thuốc, hồi tưởng lại chuyện cũ.

Nguyên lai hắn không gọi là người nguyên thủy, mà gọi là Đại Thạch Đầu, là hộ vệ của quốc gia Thổ Tinh, tương đương với cận vệ thân cận của Hoàng Đế.

Từ nhỏ đã biết trách nhiệm của mình là sinh ra để bảo vệ Hoàng Đế.

Nhưng Hoàng Đế dần trưởng thành nhờ huyết mạch đế vương, trưởng thành rất nhanh, Hoàng Đế trở thành Thiên Chí Tôn, còn hắn vẫn chưa thành Chí Tôn.

Làm sao có thể làm cận vệ của người ta được, may mà hắn và Hoàng Đế từ nhỏ đã lớn lên cùng nhau, tuy tu vi không theo kịp,

nhưng mối quan hệ với Hoàng Đế vẫn không thay đổi.

Hoàng Đế thấy tu vi của hắn không đủ, phát động sức mạnh quốc gia, cung cấp vật phẩm cần thiết cho hắn tu luyện, đan dược, động phủ, cái gì cũng không thiếu đều đưa cho hắn.

Hắn cũng rất cảm kích Hoàng Đế, thề sẽ trở lại đỉnh phong, bảo vệ người, bảo vệ vương.

Nhưng hiện thực tàn khốc, kẻ địch sẽ không đợi hắn phát triển tốt rồi mới đánh nhau.

Lúc đó hắn đang bế quan, mượn thiên tài địa bảo của Hoàng Đế một lần đột phá Thiên Chí Tôn rồi mới xuất quan.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi đó, bình thường chỉ chớp mắt thôi, lại có vô số quân đoàn tập kích, đáng sợ nhất là Hắc Y Quân Đoàn.

Họ đại chiến chín chín ngày.

Cuối cùng Đại Chúa Tể một mình đối chiến quần địch, năm đại lục mượn trận pháp tìm kiếm cơ hội sống sót.

Thực tế, khi đại trận sắp khai mở, Đại Chúa Tể đã ở vào tình thế nguy hiểm rồi.

Mắt thấy đại trận sắp khai mở, chúng sắp rời đi, có lẽ có thể tìm một nơi tốt, phát triển mạnh mẽ, sau này quay lại, khai thiên lập địa lại, báo thù.

Nhưng lúc đó có một số cá lọt lưới mà Đại Chúa Tể không thể ngăn cản đã tấn công Ngũ Hành Đại Lục.

Hoàng Đế mạnh nhất trong năm khối đại lục thấy Đại Chúa Tể vẫn đang chinh chiến tinh không, bị áp chế, lúc đó lại có tạp ngư phá hoại đại trận.

Hoàng Đế một mình rời khỏi đại trận.

Đi đến tinh không cùng Đại Chúa Tể tác chiến, hắn đã mạnh mẽ gần đạt đến thực lực cấp Đế Tôn, nhưng dưới Hắc Y Quân Đoàn đông như châu chấu tràn ngập trời đất kia thì có thể chống đỡ được bao lâu?

Hắn bị trọng thương, nếu không phải Đại Chúa Tể cứu một phen, Hoàng Đế đã trực tiếp thân vẫn ngoài vũ trụ.

Một khi họ rời đi, dẫn đến có một vị cường giả cấp Đế Tôn đã lẻn vào Thổ Tinh, ở trong Thổ Tinh đại phóng thần uy, tất cả sinh linh dưới cấp Chí Tôn đều bị một tiếng gầm mà chết.

Hoàng Đế phát điên, và cường giả cấp Đế Tôn kia đại chiến một ngày một đêm, cuối cùng mượn sức mạnh của Thiên Ngoại Thần Thạch trong lăng viên mà giết chết Đế Tôn.

Nhưng tất cả đều không còn gì nữa, toàn bộ Thổ Tinh vô số sinh linh chết, Hoàng Đế cuối cùng cũng trọng thương hấp hối.

Khi Đại Thạch Đầu từ trong bế quan thành đạo trở về, mảnh trời đất này đã trở nên tàn khuyết không chịu nổi.

Đó cũng là nguyên nhân Thổ Tinh cuối cùng hạ xuống Hồng Hoang.

Đại Thạch Đầu nhìn Hoàng Đế đang chinh chiến ngoài vực, trọng thương hấp hối, đau lòng không thôi.

Hồi niên thiếu hắn đã từng trong một linh sơn nào đó mà có được Điên Đảo Càn Khôn Trận.

Hắn muốn mượn trận này để cứu sống Hoàng Đế.

Thổ Tinh Đại Lục vô số người chết, trừ những người không kịp tu luyện, cơ bản không còn tu sĩ nào có thể dùng cho đại trận.

Đại Thạch Đầu mang theo Hoàng Đế đến lăng viên, mượn những hồn linh mạnh mẽ nhất trong đó để cứu sống Hoàng Đế.

Các hồn linh trong lăng viên đều rất mạnh mẽ, ai nấy đều là thân thích của Hoàng Đế.

Cộng thêm sau đại chiến, vô số vong hồn chạy trên đại địa, sau đó đều tiến vào lăng viên.

Thấy Hoàng Đế cần cứu giúp.

Không nói hai lời đã đồng ý, vì vậy cũng dẫn đến Điên Đảo Càn Khôn Trận mà Hoa Dịch vừa vào đã thấy, vô số cô hồn tiến vào đại trận, chuyển hóa năng lượng tiến vào người đàn ông dưới trận.

Đó chính là "Hoàng Đế" với khí phách đế vương toát ra khắp người dưới lòng đất.

Đến lúc này Hoa Dịch cũng đại khái biết, trong lòng "người nguyên thủy" Đại Thạch Đầu, Hoàng Đế là người bạn cuối cùng, là vương của hắn, nhất định phải nhanh chóng hồi sinh.

Chúng hồn linh trong lăng viên cho thấy thân thuộc của Hoàng Đế không muốn Hoàng Đế chết, những người còn lại có lẽ đều cảm thấy Hoàng Đế vì chúng mà chiến đấu, từng cùng Đại Chúa Tể chinh chiến trong tinh không, cũng cam tâm tình nguyện hiến dâng linh hồn, cứu giúp Hoàng Đế.

Ở góc độ của một người hiện đại như Hoa Dịch, thực ra Hoàng Đế không nên gọi là chúa cứu thế, mà nên gọi là đồng đội lợn thì đúng hơn?

Rõ ràng Đại Chúa Tể đã sắp xếp ổn thỏa, Ngũ Hành Đại Lục đều rời đi, kết quả thì hay rồi, lại chiêu dụ nhân vật cấp Đế Tôn vào.

Tuy cuối cùng đã đánh giết được, nhưng vạn ngàn sinh linh của Thổ Chi Đại Lục chết một đại kiếp nạn chẳng phải do Hoàng Đế bốc

đồng gây ra sao?

Hiện tại Hoa Dịch thực ra không còn mấy thiện cảm với vị Hoàng Đế này nữa, đúng là hố đen mà!

Sau khi Đại Thạch Đầu kể xong câu chuyện, hắn và chúng hồn linh đứng sững sờ từ xa nhìn Hoàng Đế dưới lòng đất, trong mắt lộ ra một vẻ sùng kính.

Chương 314

Có lẽ là dân chúng dưới sự thống trị của vương quyền phong kiến!

Tư tưởng chưa mở mang.

Nhưng một phần chân tình đó lại khiến Hoa Dịch cảm thấy khâm phục.

Hoa Dịch cũng không biết khuyên gì, dù sao trong lòng chúng, Hoàng Đế như Đại Chúa Tể vậy, là thần.

Giống như trong lòng chư thần Thiên Đình vậy, năm xưa Tử Tiêu Đại Kiếp, chư thần Thiên Đình chẳng phải cũng như những hồn linh này mà ủng hộ sao?

Hua Dịch nói với Đại Thạch Đầu và các hồn linh bên dưới: "Đại Thạch Đầu, trận pháp đã bị ta phá rồi, hiện tại không thể khôi phục được nữa.

Nếu các ngươi đồng ý với ta một chuyện, ta có thể giúp cứu sống Hoàng Đế, thấy sao?" Đại Thạch Đầu và chúng hồn linh bên dưới nghe lời Hoa Dịch.

Đều quỳ lạy xuống đất: "Thiên Đế, chỉ cần có thể cứu sống Hoàng Đế, bất kể là gì, chỉ cần Đại Thạch Đầu có thể làm được, điều gì người ra lệnh chúng ta đều nghe theo." "Tốt, cũng không cần làm trâu làm ngựa, thực ra kẻ thù của các ngươi là Hắc Y Quân Đoàn cũng có thù hận với Hồng Hoang của ta, sau này rồi sẽ có một ngày ta cũng phải đối đầu với chúng.

Vì vậy, hôm nay ta có thể cứu Hoàng Đế, thậm chí có thể truyền thụ công pháp mạnh mẽ hơn, nhưng các ngươi phải tuân theo sự điều

khiển của ta.

Về phần Hoàng Đế vẫn là vương của các ngươi.

Nhưng yêu cầu của ta là khi ta có yêu cầu thì các ngươi phải ưu tiên tuân theo mệnh lệnh của ta.

Hoàng Đế, sau khi ta cứu sống người, ta cũng sẽ thương lượng với người một chuyện.

Ta coi trọng tình cảm mà các ngươi dành cho Hoàng Đế, vì vậy ta hỏi trước." Đại Thạch Đầu và chúng hồn linh nhìn người đàn ông trên không trung trước mắt, tuy chỉ có tu vi Đại Đạo Chí Tôn.

Nhưng khí thế ngạo nghễ thiên hạ đó chỉ thấy trên người Chúa Tể, Hoa Dịch cũng không có vẻ tàn sát bừa bãi gì, thậm chí còn đối xử lễ độ.

Hắn đồng ý giúp cứu sống Hoàng Đế, lại còn cùng chung kẻ thù Hắc Y Quân Đoàn.

Đại Thạch Đầu hơi cân nhắc rồi đồng ý, cái độ này không lỗ vốn nha!

Chúng đồng thanh cúi lạy: "Vạn tuế, Thiên Đế, Thiên Đế!" Hua Dịch thấy hôm nay có thể thu được nhiều hồn linh Thiên Chí Tôn như vậy, đều là những người có tình có nghĩa, cũng rất vui mừng.

Hoa Dịch bảo chúng hồn linh trước tiên lùi ra, để lại một khoảng trống ở giữa.

Hắn tùy tiện vạch một cái, đại địa nứt ra, Hoàng Đế dưới lòng đất lơ lửng giữa không trung, xung quanh người còn bao bọc lấy năng lượng vừa được chuyển hóa từ Điên Đảo Càn Khôn Trận nhưng chưa kịp hấp thu.

Đó đều là sức mạnh nguyên thủy thuần khiết nhất của hồn linh,

bên trong còn có nhiều lực tín ngưỡng đặc biệt, đại biểu cho tình cảm sùng kính của người Thổ Tinh đối với Hoàng Đế.

Hua Dịch trước tiên đánh những sức mạnh tinh thần dư thừa đó vào cơ thể Hoàng Đế.

Đại trận thượng cổ quả nhiên phi phàm, chỉ thấy khi tất cả năng lượng đều nhập vào thể nội Hoàng Đế, cơ thể Hoàng Đế dường như hơi động đậy.

Lần này khiến các hồn linh và Đại Thạch Đầu xung quanh kích động, suýt chút nữa đã bật khóc rồi.

Bởi vì kể từ sau đại chiến, Hoàng Đế chưa từng động đậy, nếu không phải pháp lực trong cơ thể chưa từng cạn kiệt, không chừng đã chôn Hoàng Đế trực tiếp rồi!

Hiện tại nhìn Hoa Dịch mới vừa bắt đầu, nỗ lực hơn một ngàn năm của chúng đều không có hiệu quả, hôm nay lại có phản ứng rồi.

Chúng nhìn người đàn ông này, trong lòng cũng khắc ghi sâu sắc, thực lực mạnh mẽ, nguyện ý thu nhận, không kể hiềm khích trước đây mà giúp cứu giúp Hoàng Đế.

Ánh mắt của chúng không ngừng nhìn qua lại giữa Hoàng Đế và Thiên Đế, đột nhiên phát hiện, Hoàng Đế và Hoa Dịch hình như rất giống nhau!

Ngoại hình cơ bản y hệt, chỉ là Hoa Dịch trẻ hơn, có sức sống hơn.

Khi Hoa Dịch đã truyền toàn bộ năng lượng vào cơ thể Hoàng Đế, thấy cơ thể Hoàng Đế cuối cùng cũng có chút chuyển biến rồi.

Hắn nhìn Hoàng Đế trên không trung, khởi động Thiên Đế Mệnh Thuật, Nguyên Thần xuất khiếu, đi tìm kiếm Đại Đạo, tìm kiếm dấu vết Đại Đạo mà Hoàng Đế đã lưu lại ở Hồng Hoang.

Kết hợp dữ liệu lớn từ Sổ Sinh Tử, hắn xem xét vô cùng kỹ lưỡng.

Sau đó lại mượn Lục Đỉnh làm lò, rồi từ trên người chúng hồn linh Thổ Tinh đề xuất lực tín ngưỡng, cuối cùng cứu sống Hoàng Đế.

Hoàng Đế tỉnh lại cũng biết được nguyên do sự việc, cũng bái tạ Hoa Dịch.

Cuối cùng Hoa Dịch và Hoàng Đế mật đàm một canh giờ, cụ thể đã đàm phán gì thì không ai biết.

Dù sao thì cuối cùng Hoàng Đế cũng đồng ý phong Thiên Đế làm chủ, Hoa Dịch sau này sẽ là vương cao hơn Hoàng Đế ở Thổ Tinh, nhưng bình thường Hoàng Đế sẽ quản lý mảnh đại lục này.

Hua Dịch cũng như lời hứa để lại Bàn Cổ Chân Kinh, hắn cảm thấy tu vi hiện tại của Đại Thạch Đầu, nếu lại tu luyện Bàn Cổ Chân Kinh, sau khi có được Lực Chi Đại Đạo, tuyệt đối sẽ mạnh đến đáng sợ.

Khi Hoa Dịch rời đi, hắn gọi Minh Vương một lần, nhưng hồn linh trong lăng viên không giảm mà còn tăng lên, cũng không biết vì sao.

Kể từ Đại Thạch Đầu trở xuống, tất cả hồn linh đều quỳ lạy cung tiễn Thiên Đế rời đi, Hoàng Đế cũng chấp hành lễ thần tử.

Khi Hoa Dịch rút khỏi Thổ Tinh, hắn phất tay một cái, đại trận Thổ Tinh vỡ nát, Thổ Chi Đại Lục cũng hiện ra trước mắt mọi người, từ từ dung hợp vào nội thế giới.

Hua Dịch sau khi rời đi, cầm "Hoàng Thổ Đạo Kinh" và Thổ Chi Bản Nguyên từ Hoàng Đế có được, lại bắt đầu con đường thăng cấp.

Sau khi Hoa Dịch có được Thổ Chi Đại Đạo, hắn vẫn trả lại Thổ Chi Bản Nguyên cho trời đất.

Không ai phát hiện Đại Đạo Hồng Hoang lại mạnh thêm một phần, trời đất đại biến, cảnh giới của chúng thần cũng ngày càng lỏng lẻo.

Khi Hoa Dịch đã sắp xếp rõ ràng những điều này xong, hắn chuẩn bị đến Lăng Tiêu Bảo Điện để bổ sung thức ăn, gần đây quá bận rộn, ăn uống là một truyền thống tốt đẹp, Hoa Dịch đã lâu không kiên trì được, rất nhiều lúc đều hối hận a!

Con người sống trên đời, đều chỉ có một kiếp, ai quản chuyện kiếp sau, như ăn uống là một đức tính ưu tú, bỏ lỡ một bữa thật sự không thể bù đắp lại được!

Hua Dịch đang uống mỹ tửu, ăn tiên cầm, miệng đầy dầu mỡ!

Chỉ thấy một đạo tiên quang xuất hiện trước mặt Hoa Dịch, Hoa Dịch phóng một đạo pháp tắc chi lực từ hai mắt, thẳng tắp bắn lên không trung.

Chương 315

Đạo tiên quang đó hóa thành một chiếc huyền quang kính, trong kính hiện ra một bức họa.

Hoa Dịch thấy sáu người đang đại chiến với phân thân và Tứ Đại Linh Hầu của mình, cuối cùng Tứ Đại Chiến Thần biên hoang cấp Dung Đạo Cảnh đều bại trận.

Phân thân cũng nhanh chóng thảm tử trước mặt sáu người đó.

Đó là phân thân truyền bức họa qua huyền quang kính.

Phía sau lại có sáu người muốn nói chuyện với Hoa Dịch!

Trước tiên là một lão già chống gậy, "Thiên Đế!

Ngươi hại ta thảm quá." "Bần đạo hôm nay sợ rằng phải đánh một trận với ngươi rồi." Tiếp đó là hai hòa thượng, "Thiên Đế thí chủ, bần chủ thấy thí chủ có tuệ căn, chi bằng quy y Phật môn của ta, ta hai người nhất định sẽ bảo vệ tính mạng ngươi, lại còn có thể hứa cho ngươi một tôn Phật vị!" Lời còn chưa dứt, chỉ thấy một người phụ nữ áo đen, trời sinh mị lực vô cùng, nhưng một thân hắc khí ngưng thực phía sau nàng không thể che giấu được, nhìn cũng đáng sợ.

"Thiên Đế, mau rửa cổ cho sạch để đợi chết đi!" Hua Dịch nhìn bốn kẻ ngốc, người sáng mắt một nhìn là biết, là ai, không cần nhắc, là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Lão Tử mà!

Nhưng còn có hai người vẫn im lặng, nhưng Hoa Dịch thấy trên người họ mang khí ma đậm đặc, thậm chí trên mặt còn hiện rõ yêu văn.

E rằng là quái vật rồi, không có mấy vạn năm đạo hạnh, không thể xuất hiện khí tức này được.

Nhưng Hoa Dịch chú ý thấy, hai người này rất mạnh, tuy không hề lộ ra khí thế, nhưng nụ cười tự tin đó không ai có thể giả được.

Chỉ những người có thực lực thật sự mới bất giác lộ ra nụ cười đó.

Hua Dịch thấy Tứ Thánh trong bức họa đại tứ phá hoại Hồng Hoang, thậm chí còn thấy có người đi về hướng Thái Sơn.

Hoa Dịch tức thì bùng nổ, bên ngoài Thiên Đình, khí thế toàn khai, hắn biết sáu vị Thiên Chí Tôn, hiện tại chư thần Thiên Đình nào có thể làm gì được.

Thiên Đế Chân Thân khai mở, phân thân Đại Đạo khai mở.

Hắn bay về khắp các nơi của Hồng Hoang, chuẩn bị bắt giữ sáu đại Thiên Chí Tôn.

Chúng thần trấn thủ Thiên Môn, và các đại Thánh Nhân đang tu luyện trong Tử Tiêu Cung thấy Thiên Đế đã mấy ngàn năm không gặp đột nhiên xuất hiện.

Từng người một đều phủ thân bái, từng người một đều nhìn về phía Thiên Đế.

Những Thánh Nhân lão làng thì không nói, hình như có một số Thánh Nhân mới lên Thiên Đình, chưa từng thấy dáng vẻ của Thiên Đế!

Ngay từ khi lần đầu tiên tiếp xúc với Thiên Địa Đại Đạo ở nhân gian, sư phụ đã kể chuyện Thiên Đế cho chúng môn đồ nghe.

Trong lòng chúng cũng sớm gieo một hạt giống muốn trở thành đại năng như Thiên Đế, phù nguy tế khốn, chấp chưởng thiên binh, khiến đại địa Hồng Hoang vĩnh hưởng thái bình.

Chúng thần hô hấp đều dồn dập, hôm nay cuối cùng cũng thấy

được Thần rồi.

Tuy trên một ý nghĩa nào đó, chúng cũng là Thánh Nhân...

Nhưng kể từ sau Thiên Đình, chúng bị đả kích sâu sắc, Thánh Nhân cấp thấp nhất trong Thiên Đình hiện tại.

Chẳng phải nhìn tên quét dọn bên cạnh cũng là Thánh Nhân sao!

Những người khác sau khi hoàn thành công việc của mình cũng sẽ đến Tử Tiêu Cung ngộ đạo tương tự, đối với Đại Đạo trên tường cung mà tu luyện.

Những người mới thăng thiên này thật sự phải nỗ lực thật tốt rồi.

Thấy khí tức Thiên Đế vừa mở ra, vạn ngàn Thánh Nhân bên ngoài Thiên Môn đều quỳ lạy xuống đất.

Đại hô: "Tham kiến Thiên Đế!" Cảnh tượng gì mà tráng lệ vậy!

Những tân binh này chưa từng thấy.

Với thực lực hiện tại cũng không thể tiến vào Thiên Cung, chỉ có thể ở ngoài Nam Thiên Môn.

Hua Dịch nhìn chúng tiên bên ngoài Nam Thiên Môn có vẻ đã đổi một lứa người so với lần trước, hiện tại thấp nhất cũng là cấp Thánh Nhân rồi, hắn cảm thấy rất an ủi.

Hắn vươn tay một chưởng, vạn ngàn Thánh Nhân bên ngoài Nam Thiên Môn đều được nâng đỡ, không thể cúi lạy.

"Bình thân đi!

Chư vị tiên gia ở đây tu luyện thật tốt, sau này Thiên Đình của ta còn phải nhờ cậy vào chư vị rất nhiều, Bản Đế đi xử lý một số vấn đề." "Vâng." Hua Dịch sau khi an ủi chư thần Thiên Đình, trực tiếp mang theo mấy ngàn phân thân, dùng Thiên Hạ Cấp Tốc khắp nơi trên đại địa Hồng Hoang tìm kiếm Tứ Thánh.

Hắn bảo phân thân đi khắp các nơi làm tốt công tác phòng hộ, ngăn chặn phá hoại đại địa Hồng Hoang.

Hiện tại Hồng Hoang không chịu nổi sự phá hoại của Thiên Chí Tôn.

Đặc biệt là mấy vị "Cổ Thánh" quen thuộc với Hồng Hoang.

Bản thể Hoa Dịch thì trước tiên đến Thái Sơn, nhìn thấy một bóng hình, bóng hình đó chậm rãi đi lại quanh Thái Sơn.

Hắn nhìn quanh Thái Sơn, đột nhiên mắt lóe tinh quang, chiếc gậy trong tay đâm xuống một chỗ trên mặt đất, toàn bộ đại địa đều rung chuyển.

Tiếp đó từ trong hai tay, hóa ra hai con rồng âm dương đen trắng, hai con song long âm dương.

Mỗi con cao vạn trượng, hung mãnh như cự thú thời tiền sử, dưới sự chỉ huy của người đó chuẩn bị tấn công Thái Sơn.

Lúc đó Hoa Dịch biết không xuất hiện nữa thì không được, hắn rõ ràng cảm nhận được uy lực của hai con cự long đen trắng đó, nếu để chúng trực tiếp đâm vào Thái Sơn, có thể sẽ phá hỏng đại trận.

Đến lúc đó sinh linh thần thượng cổ bên trong, thì thật là đại sự không hay rồi.

Hua Dịch tức thì xuất hiện trước mặt bóng hình đó.

Một quyền oanh nát Âm Dương Song Long.

Chương 316

Bóng hình đó cũng giả vờ giả vịt hành lễ với Hoa Dịch, "Ôi Thiên Đế!

Đã lâu không gặp." Người chống gậy đó chính là Lão Tử.

"Lão Tử, ta nể ngươi là cổ thánh Hồng Hoang, bây giờ thu tay lại còn kịp.

Hiện tại Thiên Đình thiếu người, có muốn nhậm chức ở Thiên Đình không?" "Ta nói cho ngươi biết, Thiên Đế, ngươi có biết ta đã chịu đựng gần ba ngàn năm rồi không!

Ngươi có biết hư không vô tận đó đáng sợ đến nhường nào không!

Bốn người chúng ta mấy lần thoát chết trong gang tấc, trong hư không vô tận, dòng xoáy cương phong đó mà chật vật sống sót hơn ba ngàn năm mới gặp được người đàn ông đó.

Người đàn ông đó là thần của ta, lần này đặc biệt phái hai đại hộ pháp đi cùng ta để giành lại cố hương.

Thiên Đế, ngươi đợi chịu chết đi!" "Nhất định phải giãy giụa nhiều vào, chỉ có như vậy mới giải tỏa được hận thù trong lòng chúng ta." Hua Dịch nghe Lão Tử miêu tả đơn giản, đại khái cũng đoán được Tứ Thánh Hồng Hoang năm xưa bị đánh vào hư không vô tận sau đó.

Lúc đó tu vi của họ chỉ là Dung Đạo Cảnh, quả thực không thể chống đỡ được dòng xoáy hư không vô tận.

Lại còn vì Hoa Dịch đã lấy đi pháp bảo thành đạo của họ, dẫn đến việc họ phải co rút sợ hãi mười ba ngàn năm trong hư không, suýt chút nữa chết vì dòng xoáy.

Dường như ở ngoài tinh vực họ đã gặp một người, người đó đã

ban cho họ sức mạnh, phái hai người mạnh mẽ để giúp Tứ Thánh.

Hua Dịch nghe xong không những không lộ ra một tia đồng tình nào với Lão Tử, mà lửa giận khắp người hóa thành thực chất, kim quang hộ thể, khí tức áp bức người khác.

Ánh mắt sắc bén, không giận mà uy, Bàn Cổ Chân Thân, Pháp Thiên Tượng Địa cũng đồng loạt khai mở, khí tức mạnh mẽ bắn thẳng về phía Lão Tử.

Lão Tử nhìn chiến ý ngút trời trên người Hoa Dịch, không hiểu ra sao.

Nhân Hoàng biến mất mấy ngàn năm, sao lại trở nên hiếu chiến như vậy?

Cứ thế mà đánh à?

Theo kịch bản không phải nên hai bên kể lể khổ sở trước, đẩy mâu thuẫn lên cao, rồi mới dàn trận, hoặc gọi thêm người đến đánh sao?

Sao Nhân Hoàng lại không nói một lời là muốn động thủ.

Chẳng lẽ Hoa Dịch sau khi lên làm Thiên Đế thì tinh thần có vấn đề rồi?

Lão Tử một tay vuốt râu trắng trước ngực, một tay cầm cây Biển Quải, suy tư về hành động của Hoa Dịch mà thật sự không thể hiểu nổi. "Thiên Đế, ta cùng Thái Hoàng Thiên được ân sư truyền thụ đại pháp, học được một phần vạn đã có thể thoát ly sinh tử, bất hóa hư vô; hô phong hoán vũ, điểm thạch thành kim.

Học được ba phần, đã có thể xuất nhập Thanh Minh, như đi trên đất bằng; di sơn đảo hải, Đạo hóa Tu Di.

Người luyện được cao thâm, ý niệm đến đâu, Tru Tiên thí Thần, quỷ thần lánh nạn.

Thoát ly nhân quả, thành Hỗn Nguyên.

Thật sự vạn vạn kiếp bất ma, vô lượng lượng kiếp bất diệt.

Ta đã có được pháp sáng tạo Đại Đạo, Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hôm nay sẽ cho ngươi kiến thức thế nào là ếch ngồi đáy giếng.

Năm xưa ngươi làm ta bị thương, giết sư đệ ta, mối đại thù này ta đều ghi nhớ trong lòng, ta sẽ khiến ngươi trải nghiệm lại tất cả." Hua Dịch biết nếu mình thật sự thua thì e rằng sẽ thảm hại hơn cả khi trước.

Mấy vị Cổ Thánh kia tuy là do Bàn Cổ hóa thành, được Thiên Đạo ưu ái, nhưng tiếc là không làm việc thiện, lại quá coi trọng thể diện.

Hoa Dịch lại sâu sắc căm ghét Lão Tử và mấy người đó.

Nếu Tứ Thánh quay đầu, có lẽ bây giờ Hoa Dịch đã không còn chấp nhặt những tranh chấp thể diện đó nữa.

Đáng tiếc là không thể chấp nhận lại được, dù sao họ cũng là Thánh nhân nguyên định của thế giới này, nhưng lại cấu kết với người ngoài tinh vực để trở về Hồng Hoang.

Điều đó khác gì Hán gian thời kỳ chiến tranh kháng Nhật? "Đại Đạo vốn vô danh vô vật, huyền hựu huyền mới là chân lý.

Vô vi không phải Đạo, vô vi cũng là hữu vi.

Kẻ truy cầu vô vi liệu có thể thật sự vô vi?

Đạo ở khắp nơi, trên đến thương khung, dưới đến Cửu U; lớn đến hoàn vũ, nhỏ đến Tu Di.

Tự nhiên mới là Đạo, thuận theo bản thân mới là Đạo, liên mẫn chúng sinh mới là Đạo, gửi gắm tình cảm vào thiên địa mới là Đạo.

Cá quên nhau ở giang hồ, người quên mình trong Đạo thuật." Lão Tử đáp: "Bản đế và bốn vị cổ Thánh của Hồng Hoang, trước đây bản

đế đã minh ngộ Đại Đạo, biết được sau này Hồng Hoang sẽ có đại kiếp, nếu các ngươi có thể quay đầu là bờ.

Bản đế có thể tha thứ tất cả sai lầm trước kia, và có thể cùng hưởng Đại Đạo.

Nhưng việc cấu kết ngoại địch, làm tọa tiêu cho Hồng Hoang, đại kiếp e rằng sẽ ứng nghiệm ngay trong tay các ngươi." Lão Tử hiện tại nào có nghe lọt tai.

Năm xưa vì muốn đánh giết Nhân Hoàng, rồi thống nhất Hồng Hoang, chí đến cái gọi là đại kiếp của Hoa Dịch thì có liên quan gì đến ông ta?

Hiện tại, ông ta sớm đã không còn coi mình là tu sĩ Hồng Hoang nữa rồi.

Một Đại Đạo Chí Tôn như Hoa Dịch mà dám giáo huấn ta, còn giảng đạo lý, chẳng lẽ không biết ta Lão Tử chính là tổ sư của Đạo giáo sao?

Đạo Đức Kinh của ta cũng đã bổ sung hoàn chỉnh, Thiên Đế, đợi mà chịu chết đi!

Đây cũng là nguyên nhân Lão Tử tu luyện đến Thiên Chí Tôn nhanh như vậy.

Hiện tại tuy đã mất đi phòng ngự của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, nhưng thân là Thiên Chí Tôn, ông ta tự tin đánh một Đại Đạo Chí Tôn không cần phải tế xuất pháp bảo phòng ngự.

Chương 317

Ông ta có một cây Bàn Long Quải Trượng từ khi sơ sinh đã luôn đi theo, gần mấy ngàn năm nay cũng đã được tế luyện thành Đại Đạo công kích linh bảo.

Để giết Thiên Đế cũng đã đủ rồi, nếu không phải vì muốn cho Thiên Đế nếm trải tư vị thống khổ, Lão Tử bình thường đều không động đến Bàn Long Quải Trượng.

Bàn Long Quải Trượng này không hề tầm thường, bên trong ẩn chứa cảm ngộ Đại Đạo tu đạo vạn năm của Lão Tử.

Nó còn có nhiều thần thông, cái đáng sợ nhất là mộng cảnh, có thể khiến người ta trầm mê trong mộng cảnh không cách nào thoát ra, là loại ác mộng cực kỳ thống khổ.

Lời vừa dứt, Hoa Dịch chưa ra tay, Lão Tử đã tấn công trước.

Ông ta thi triển Nhất Khí Hóa Tam Thanh, hóa hiện ra ba người ở các giai đoạn tuổi tác khác nhau.

Một người có dáng vẻ thiếu niên, đôi mắt to tròn tràn đầy ánh nhìn thuần khiết, nhưng khí thế quanh người đủ để cho người ta thấy rằng đứa trẻ này không phải là nhân vật đơn giản.

Tiếp theo là một người chú hình tượng trung niên, có đôi mắt sâu thẳm, toát lên vẻ siêu thoát sau khi đã nhìn thấu sự đời.

Cuối cùng là bản thể Lão Tử, mang một gương mặt hiền từ, tiên phong đạo cốt, đặt ở làng Trường Thọ thời hiện đại thì đúng là một đại diện xuất sắc!

Đầu tiên, Lão Tử với dáng vẻ đứa trẻ từ từ đi về phía Hoa Dịch, vừa đi vừa cười, đúng là cái tiếng cười ngây thơ của trẻ nhỏ, gương

mặt cũng trông rất đáng yêu.

Kiểu này nếu là một cô gái chắc sẽ ôm lấy mà cưng nựng!

Nhưng Hoa Dịch không phải người dễ động lòng trắc ẩn, đôi mắt của y sớm đã nhìn ra sự đặc biệt của cậu bé này.

Toàn thân mang theo một loại trận pháp quỷ dị, nếu bị áp sát, người ta sẽ không thể thoát ra, dần dần sẽ quên đi bản thân mình.

Thái Thượng Vong Tình không phải trò đùa, Hoa Dịch đã sớm biết rõ kịch bản của Lão Tử, đã học được bí thuật này ở Thái Hoàng Thiên.

Nhưng hai chiêu thức vừa rồi tuyệt đối là chiêu mạnh nhất.

Hiện tại Thiên Chí Tôn không nhìn thấu Hoa Dịch, không bận tâm việc Hoa Dịch biết được năng lực của mình.

Ngược lại, ông ta muốn Hoa Dịch đắm chìm trong cảnh tượng cận kề cái chết, biết rõ mình sẽ chết, như vậy sau khi các chiêu sau được tung ra, Hoa Dịch mới càng thống khổ hơn.

Khi cậu bé sắp đến trước mặt Hoa Dịch, y liền dùng Thái Cực Đồ phong ấn cậu bé lại. "Hôm nay phải lấy pháp bảo của Lão Tử để làm nhục ông ta một phen, loại hành vi Hán gian này ai ai cũng phải giết." Mặc dù Lão Tử hiện tại là Thiên Chí Tôn, nhưng Thái Cực Đồ cũng đã sớm được Hoa Dịch trọng tân tế luyện, hiện tại Hồng Hoang Đại Đạo đã đứng về phía Hoa Dịch.

Sau khi biết Lão Tử dẫn người ngoài tinh vực xâm nhập, Đại Đạo cũng không còn chút hảo cảm nào với ông ta, thực tế là âm thầm tước đoạt đạo hạnh của ông ta.

Đừng quên, ông ta là người đầu tiên thoát ly phàm tục thành Thánh từ Hồng Hoang mà ra đó!

Bây giờ lại dám quay về phá hoại Hồng Hoang đại địa.

Nếu Đại Đạo hiện tại không có người đại diện, thì có lẽ sẽ không đợi Hoa Dịch ra tay, mà sẽ tự mình xử lý mấy tên phản đồ này, để chấn chỉnh Hồng Hoang Đại Đạo rồi.

Hiện tại Tứ Thánh trong mắt Hồng Hoang Đại Đạo chính là nghịch tử, Đại Đạo đương nhiên sẽ không còn đứng về phía họ nữa.

Quả nhiên, Thái Cực Đồ đã được trọng tân tế luyện cũng vững vàng áp chế Lão Tử bản thể thiếu niên, khiến ông ta không thể động đậy.

Lão Tử nhìn phân thân thiếu niên của mình bị áp chế dễ dàng như vậy.

Đầu tiên, ông ta cố gắng liên hệ Thái Cực Đồ, nhưng phát hiện ấn ký của mình bên trong Thái Cực Đồ đã bị xóa bỏ, biết chắc là Hoa Dịch đã giở trò.

Tiếp theo, ông ta lại liên hệ Hồng Hoang Đại Đạo, ông ta không hề biết Hồng Quân đã bị Hoa Dịch giết chết.

Khi rời đi, sư phụ Hồng Quân đã giúp đỡ họ rất nhiều!

Nhưng sau một hồi liên hệ không có kết quả, thậm chí còn cảm nhận rõ ràng rằng Đại Đạo đang bài xích mình, ngay cả cơ duyên thành Thánh ở Hồng Hoang cũng đang dần phai nhạt, điều đó đại biểu cho việc Hồng Hoang Đại Đạo không công nhận, thậm chí là ghét bỏ ông ta.

Ông ta biết hóa thân đầu tiên của mình bị Hồng Hoang Đại Đạo áp chế, nên mới bại trận gọn gàng như vậy.

Ngay sau đó, Lão Tử lại ra hiệu cho hóa thân thứ hai tiến lên giết địch, nhưng hóa thân thứ hai này đại biểu cho hóa thân của chính nghĩa.

Hóa thân này sẽ không sử dụng âm mưu quỷ kế, cũng sẽ không đánh lén, thông thường đều là chính diện đối đầu, nhưng cho đến nay chưa từng có ai cùng cấp bậc có thể đối đầu với nó.

Hoa Dịch lại xoay người đối mặt với Lão Tử bản thể trung niên mỹ nam tử kia.

Lông mày như kiếm, mắt như sao, tiên phong đạo cốt, gương mặt lạnh lùng đã trải qua vô số phong sương, cho dù trước mặt là vực sâu vạn trượng cũng không thể làm loạn tâm trí ông ta.

Trong tay ông ta cầm một thanh kiếm, trên đó có hai chữ, danh viết "Thiên Tử".

Thanh Thiên Tử Kiếm trong tay, giết sạch người dị đạo trong thiên hạ.

Không gian đột nhiên không hề dao động trước, giống như một giao ước giữa các cao thủ, không thể ra tay trước, nếu không sẽ mất thân phận.

Hoa Dịch nhìn Lão Tử trung niên cầm Thiên Tử Kiếm, kiêu ngạo không ra tay! "Lão Tử, muốn ra vẻ sao, ta đã cho ngươi cơ hội rồi, nếu không ra tay, lát nữa đừng trách ta không cho cơ hội." Hừ, Lão Tử khinh miệt hừ một tiếng: "Vừa rồi chỉ là may mắn, Hồng Hoang Đại Đạo đang giúp ngươi, nếu không làm sao ngươi có thể dễ dàng thắng ta?

Hóa thân của ta lấy kiếm ý thuần khiết nhất giữa trời đất làm gốc, lại lấy Đại Đạo Linh Bảo "Thiên Tử Kiếm" do sư tôn ban cho làm hồn, tốn của ta đến một ngàn năm trăm năm mới luyện chế thành công.

Người kiếm hợp nhất, kiếm tức người, người tức kiếm, là cuộc đọ sức kiếm đạo thuần túy nhất, ngươi chết chắc rồi!" Mặt Lão Tử vì

quá đắc ý mà cười đến suýt méo mó, lần này Hoa Dịch chắc chắn phải chết thôi!

So tài kiếm ý và tu vi thuần túy, Đại Đạo sẽ không thể giúp đỡ lần nữa đâu nhỉ!

Hua Dịch nhìn Lão Tử ngốc nghếch, lăng không một chỉ, "Kiếm!", chỉ thấy từ Thiên Cung trên Cửu Trọng Thiên một vật bay ra. "Lão Tử, ta, hôm nay không chỉ muốn khiến Tứ Thánh từ nay biến mất khỏi nhân gian, mà ta còn muốn đánh bại ngươi ngay tại sở trường nhất của ngươi.

Nếu ngươi không xuất kiếm, vậy thì ta sẽ xuất kiếm trước." Từ Nam Thiên Môn bay ra chính là thanh Đại Kiếm kia, từ khi Hoa Dịch có được nó, y ít khi sử dụng.

Chương 318

Thật ra, y thường không cần dùng kiếm khi tấn công kẻ địch, sau khi có được nó cũng chỉ dùng một lần khi đối phó với Địch Tử Tiêu, đó là vì lúc đó Hoa Dịch chưa thành Đại Đạo.

Hiện tại lại một lần nữa khai phong kiếm, nói thật, Hoa Dịch cảm thấy thanh Đại Kiếm kia chắc hẳn cũng rất "có đầu óc".

Hiện tại tu vi của Hoa Dịch đã không thể nhìn ra phẩm cấp của thanh Đại Kiếm, dùng nó để giết Lão Tử thì quả thật có chút làm ô uế Đại Kiếm.

Khi Hoa Dịch nắm chặt Đại Kiếm, y cảm thấy toàn thân lại có một luồng sức mạnh cường đại vô chỗ phát tiết.

Y vung nhát kiếm thứ hai ở thế giới Hồng Hoang về phía Lão Tử trung niên cầm Thiên Tử Kiếm.

Trung niên Lão Tử nhìn thấy Hoa Dịch cũng rút ra một thanh kiếm, vẻ ngoài bình thường, không có một chút ba động linh lực nào, thậm chí còn hơi xấu xí.

Trong mắt ông ta vẫn còn mang theo một tia khinh thường nhìn Hoa Dịch xuất kiếm.

Nhưng một giây sau, Hoa Dịch đã xuất kiếm, một đạo kiếm khí màu trắng khổng lồ đủ để xé rách Trường Hà thời gian từ Đại Kiếm trong tay Hoa Dịch bắn ra.

Hoa Dịch thậm chí còn có thể cảm nhận được, nếu thực lực mạnh hơn một chút, y có thể trực tiếp chẻ đôi thế giới Hồng Hoang đã thăng cấp.

Trung niên Lão Tử trước đó vẫn luôn tỏ vẻ ngạo mạn, nhìn đạo

kiếm khí khổng lồ từ Đại Kiếm bắn ra.

Ông ta cũng cảm nhận được uy lực khổng lồ của đạo kiếm khí này, e rằng mình cũng không thể chống đỡ được.

Khuôn mặt "ngầu lòi" vạn năm không đổi của ông ta cuối cùng cũng lộ ra một tia hoảng sợ.

Ông ta cũng vận toàn thân công lực, bắt đầu tung ra nhát kiếm đầu tiên ở Hồng Hoang.

Một đạo kiếm khí vàng rực khổng lồ từ Thiên Tử Kiếm phóng ra, ngay sau đó kiếm khí màu trắng và kiếm khí màu vàng va chạm giữa không trung.

Trên bầu trời Hồng Hoang nổ ra một đám mây hình nấm khổng lồ.

Lúc này, kiếm khí màu vàng đã tiêu hao hết, ngược lại, kiếm quang màu trắng từ Đại Kiếm vẫn khí thế như hồng, thẳng tiến về phía Lão Tử.

Cảnh tượng đó chỉ hoàn thành trong chớp mắt, Lão Tử không kịp cản trở, chỉ kịp vung Thiên Tử Kiếm trong tay, liều mạng đỡ lấy công kích kiếm khí của Đại Kiếm.

Nhưng điều bất ngờ là Thiên Tử Kiếm bị kiếm khí của Đại Kiếm trực tiếp chém đứt!

Đó là Đại Đạo Linh Bảo đó!

Không chỉ chém đứt Thiên Tử Kiếm, dư ba kiếm khí còn lại ập thẳng vào Trung niên Lão Tử, Thiên Chí Tôn Lão Tử bị đánh bay xuống đất, thổ huyết không ngừng.

Trung niên Lão Tử nằm liệt trên đất nhìn thanh Thiên Tử Kiếm gãy đôi trong tay, đôi mắt mê mang.

Kiếm hồn hóa thành, Thiên Tử Kiếm làm thể.

Cả đời phải giết bao nhiêu người mới đủ để Thiên Tử Kiếm danh dương thiên hạ.

Nhưng chưa từng nghĩ rằng sẽ đại bại trong trận chiến đầu tiên ở Hồng Hoang này, kiếm bị gãy.

Trong lòng chỉ có kiếm ý, Trung niên Lão Tử mắt vẫn đờ đẫn nhìn chằm chằm thanh Thiên Tử Kiếm bị chặt đứt trong tay.

Đôi mắt vô thần, không biết đang nghĩ gì?

Chẳng lẽ thế giới này cũng có thiết lập "Người còn tháp còn, tháp mất người vong" sao! "Thiên Tử Kiếm!

Ha ha ha.

Tên không tồi, Thiên Tử Thiên Tử, con của Trời, chẳng lẽ ngươi không biết ta là Thiên Đế sao?" Hua Dịch xử lý xong hóa thân trung niên lại quay sang nhìn Lão Tử bản thể.

Lão Tử bản thể mang gương mặt từ tường, dáng vẻ một lão gia gia: "Danh khả danh, phi thường danh; Đạo khả đạo, phi thường đạo..." Kèm theo lời niệm Đạo Đức Kinh quen thuộc, một luồng Đạo ý mông lung không ngừng lưu chuyển giữa trời đất.

Dưới sự tích lũy không ngừng, trên không trung, một tòa xích liên đạo tắc đầu cuối tương liên được hóa thành từ pháp tắc Đại Đạo từ trên trời giáng xuống.

Vốn dĩ Hoa Dịch có thể vung Đại Kiếm một nhát chém đứt, nhưng y lại thu Đại Kiếm vào, trong miệng cũng niệm: "Danh khả danh, phi thường danh; Đạo khả đạo, phi thường đạo..." Hoa Dịch cũng đã sớm nghiên cứu Đạo Đức Kinh đến cấp độ Đại Đạo, bản thân Lão Tử chắc cũng không lĩnh ngộ được nhiều bằng Hoa Dịch!

Y lợi dụng vô vi trong Đạo Đức Kinh để giành chiến thắng, nhanh chóng hóa giải lực lượng càn khôn của Lão Tử.

Thấy Hoa Dịch cũng thi triển Đạo Đức Kinh, mà uy lực lại mạnh hơn mình, Lão Tử đều kinh ngạc ngây người.

Khi sư tôn ở Thái Hoàng Thiên giáo đạo Lão Tử bổ sung khiếm khuyết của Đạo Đức Kinh, từng nói với ông ta rằng, thực ra Đạo Đức Kinh là do ông ta lĩnh ngộ từ rất sớm, sau này mới truyền xuống.

Bản gốc Đạo Đức Kinh mà sư tôn Lão Tử lĩnh ngộ hồi trẻ, sau khi sư tôn thành Đại Đạo chi quả lại bổ sung Đạo Đức Kinh, nhưng Lão Tử hiển nhiên không biết.

Vì vậy Lão Tử bái Đạo Đức Thánh Vương ở Thái Hoàng Thiên làm sư phụ, Đạo Đức Thánh Vương cũng niệm tình Lão Tử sơ sinh đã lĩnh ngộ được Đạo Đức Kinh.

Thấy ông ta có duyên nên thu làm đồ đệ, giúp bổ sung nửa sau của Đạo Đức Kinh.

Thậm chí còn truyền thụ đại pháp khác cho Lão Tử.

Nhưng một ngày nọ, Đạo Đức Thánh Vương nói với Lão Tử rằng trong lòng ông ấy có cảm ứng, ở Vô Tận Tinh Vực lại có một người khác học được toàn bộ Đạo Đức Kinh, và hỏi Lão Tử ở Hồng Hoang có truyền thụ cho ai không?

Mặc dù đó không phải bí mật bất truyền, nhưng nửa sau lại là căn bản chi thuật lập giáo của Đạo Đức Thánh Vương hồi trẻ.

Vì vậy ông ấy đã phái hai đệ tử cấp Địa theo Lão Tử và đoàn người đi, cũng có nhiệm vụ thăm dò ở phương diện đó.

Bây giờ Lão Tử mới biết người mà sư tôn nói đến chính là Hoa Dịch, mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của Lão Tử.

Ở Hồng Hoang mà lại học được Đạo thuật cao cấp đến vậy sao?

Ngay cả ta cũng phải do sư tôn đích thân giáo đạo tám trăm năm

mới thành Đại Đạo.

Chương 319

Lão Tử cũng không vội tung đại chiêu, trước tiên lấy ra một nén Đạo Hương từ trong người.

Sau khi châm lửa, khói xanh xộc thẳng lên Cửu Tiêu, bay thẳng ra ngoài vực.

Hoa Dịch tuy thấy Lão Tử lấy ra một nén hương, tưởng rằng ông ta muốn tung đại chiêu.

Nhưng sau khi châm lửa, y cảm thấy có chút không ổn, cứ có cảm giác luồng khói xanh bay ra sẽ có chuyện xấu xảy ra.

Y phi thân tiến tới, muốn ngăn lại, nhưng lại phát hiện bằng thực lực của mình lại không thể chặn được luồng khói xanh đó.

Hoa Dịch biết nén Đạo Hương này có lẽ giống như lời thoại trong phim công phu hiện đại: "Một mũi tên xuyên mây, ngàn quân vạn mã đến gặp" chỉ không biết là sẽ triệu hoán ai?

Hoa Dịch cũng không ngăn được, đành mặc kệ nhìn khói xanh bay ra ngoài.

Nhưng lúc đó Hồng Hoang Đại Đạo báo cho Hoa Dịch biết rằng luồng khói xanh đó không phải khói bình thường, nó là khói thông tín chứa đựng pháp tắc thời gian và pháp tắc không gian của Đại Đạo, cho dù ở đâu, ở không gian nào cũng có thể truyền đi tin tức.

Theo nhịp này, Lão Tử hẳn là muốn thông báo cho người ngoài vực, nhất định phải chặn lại.

Hoa Dịch nhìn luồng khói xanh từ từ bay lên mà cũng không biết nên chặn kiểu gì.

Lúc Hoa Dịch đang khổ tư suy nghĩ, thật sự khiến người ta đau

đầu muốn chết.

Một tia linh quang chợt lóe, Hoa Dịch từ Thiên Đình triệu hồi Lục Đỉnh, chỉ thấy Lục Đỉnh mang theo khí tức cổ phác bay tới, bên trong đỉnh chứa đựng lực lượng tín ngưỡng nồng đậm.

Mặc dù hiện tại đều chỉ có một nửa khối, nhưng uy lực lại không thua kém gì Tiên Thiên Chí Bảo trong Thiên Đình Hồng Hoang.

Hoa Dịch Lục Đỉnh có công hiệu thần kỳ, chỉ cần có thể không ngừng thu thập lực lượng tín ngưỡng, trên vách đỉnh vẽ trăm cỏ cây có khí tức cổ lão nhất, ban đầu có thể dùng để phản bản tố nguyên phục sinh các vị thần Thiên Đình.

Hoa Dịch cho rằng Lục Đỉnh này có thể ngăn chặn luồng khói đó.

Hoa Dịch giơ Lục Đỉnh lên đỉnh đầu, pháp lực thúc đẩy, tỏa ra luồng quang hoa dị thường, một luồng lục quang tinh oánh và bạch quang lực lượng tín ngưỡng thần thánh giao nhau cùng tấn công luồng khói xanh trên không trung.

Lão Tử nhìn thấy cái đỉnh kỳ lạ này, cũng nhận ra nó là một vật bất phàm, đối với Lão Tử hiện tại đang thiếu pháp bảo trong tay, trong mắt ông ta đều lóe lên lục quang (ánh mắt tham lam).

Nhưng nhìn Hoa Dịch dùng đại đỉnh, Lão Tử khinh miệt cười một tiếng: "Đừng phí sức nữa Thiên Đế, thứ đó do sư tôn Đạo Thánh Vương của ta tự tay luyện chế, ở Thái Hoàng Thiên người bình thường không thể dùng được.

Bảo đỉnh của ngươi quả thực thần kỳ, nhưng muốn thu đi "Truyền Âm Hương" do sư tôn ta chế tạo thì còn non nớt lắm." Nhưng sự thật chứng minh, định luật "chân hương" ở chư thiên vạn giới đều áp dụng được, trong nháy mắt, quang hoa của Lục Đỉnh và khói xanh va chạm vào nhau.

Luồng khói xanh thẳng lên Cửu Tiêu kia cũng bị quang hoa của Lục Đỉnh dung hợp, thậm chí ngay cả cây Truyền Âm Hương chưa cháy hết trên người Lão Tử cũng bị Lục Đỉnh thu đi.

Khi Lão Tử muốn ngăn lại thì phát hiện, quang hoa của đỉnh này lại không thể chạm tới, cảm giác trong luồng quang hoa đó ẩn chứa Thiên Lý Đại Đạo, thời gian và không gian chồng chất lên nhau.

Lão Tử và Lục Đỉnh ở trong một không gian, một thời gian, nhưng quang hoa đó lại thu đi thông đạo Truyền Âm Hương, tuyệt đối là một chí bảo ẩn chứa pháp tắc Đại Đạo thời gian và không gian.

Đôi mắt Lão Tử đều đỏ ngầu, trước đó pháp bảo của Tứ Thánh ở Hồng Hoang đều bị Hoa Dịch thu đi, bản thân Lão Tử vốn nổi danh đa bảo giờ cũng chỉ còn cây Bàn Long Quải Trượng mà thôi.

Hiện tại nhìn thấy Hoa Dịch có một pháp bảo cường hãn như vậy trong tay, ông ta điên rồi, cũng không còn quan tâm đến Truyền Âm Hương nữa, ngược lại còn cảm thấy may mắn là Hoa Dịch đã chặn lại.

Nếu không, sẽ không được chiêm ngưỡng pháp bảo lợi hại như vậy, không có ai quấy rầy, sau khi giết Thiên Đế, bảo vật này tự nhiên sẽ thuộc về ông ta.

Hua Dịch vừa thu xong Truyền Âm Hương, đang thở phào một hơi, thì lại thấy ánh mắt Lão Tử tràn đầy sự xâm lược. "Cái quái gì vậy!

Một lão già mà cứ nhìn người ta như thế!" Lão Tử đương nhiên không trả lời, hiện tại trong lòng ông ta chỉ có ý niệm giết Thiên Đế đoạt đại bảo.

Cuối cùng ông ta đã sử dụng Bàn Long Quải Trượng.

Một luồng khói đen từ Bàn Long Quải Trượng khi chạm đất bay

ra, nhanh chóng tản ra bốn phía Hoa Dịch, ngay sau đó bao phủ Hoa Dịch kín mít.

Lão Tử có thể tưởng tượng được Hoa Dịch sẽ thống khổ như thế nào trong làn khói đen đó, đây là thứ mà sư tôn ông ta đặc biệt giáo đạo luyện chế khi thấy Lão Tử không có pháp bảo.

Người bị khói đen xâm nhiễm sẽ mất đi lý trí, lạc lối trong ma trận, tu vi càng cao càng dễ lạc lối.

Lão Tử có thể cảm nhận rõ ràng rằng người trong màn sương mù càng lúc càng thống khổ, càng giãy giụa, ông ta đắc ý cười lớn.

Nhưng khi ông ta đang cười khoái chí thì phía sau truyền đến một giọng nói quỷ dị: "Vui không, lão già kia?" Lão Tử kinh ngạc không ngờ ai lại xuất hiện sau lưng mình không một tiếng động, thậm chí còn dám gọi mình là lão già.

Chưa kịp xoay người hoàn toàn, Lão Tử chợt cảm thấy một vật bay thẳng vào mặt, đen trắng đan xen, hình dạng như Thái Cực, Lão Tử bị đánh trúng một cách rắn chắc. "Chơi huyễn trận ư?

Không biết trên con đường trận pháp ta mãi mãi là ông nội sao, còn về huyễn trận độc ác, ta là ông cố.

Hóa ra vừa rồi ở trong ma trận chỉ là một huyễn thân của Hoa Dịch.

Hiện tại mới là bản thể của Hoa Dịch xuất hiện, y đã thi triển thần thoại bản Thái Cực Quyền, cộng thêm sự cải thiện của Trận Pháp Đại Đạo, hiện tại Âm Dương Huyễn Trận chân thật và uy lực cực lớn, đã dung hợp các yếu tố của Thập Bát Địa Ngục Địa Phủ." Lão Tử vừa bước vào đại trận đã như mơ.

Khi ông ta rời đi, Luân Hồi tuy đã được sáng lập, nhưng Địa Phủ và Địa Ngục, cùng với trật tự hoàn thiện như vậy thì ông ta chưa từng

thấy.

Ở Vô Tận Tinh Không ngoài vực cũng không tồn tại Luân Hồi.

Thật đáng ngờ, Tứ Thánh mượn danh "bảo trì" nhưng thực chất là thăm dò tình hình Hồng Hoang, thân là Thiên Chí Tôn, nếu thấy Hồng Hoang có điểm đặc biệt, họ sẽ "chiếm núi xưng vương", trọng chưởng Hồng Hoang.

Nhưng hiện thực thật tàn khốc.

Không biết đã trải qua bao lâu trong Luân Hồi Địa Ngục, tóm lại, Lão Tử, một Thiên Chí Tôn chủ tu Đạo Đức Kinh, cũng run rẩy không ngừng, toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Hoa Dịch đứng trước mặt Lão Tử: "Thái Thanh Đạo Nhân sinh ra ở Hồng Hoang, nhưng lại nhiều lần làm chuyện sai trái với Hồng Hoang, hôm nay còn dẫn ngoại tộc xâm lược Hồng Hoang, ngươi có biết tội không?" Lão Tử đang trong cơn choáng váng, Hoa Dịch vung Đại Kiếm một cái. "Người bạn tốt của bạn, Lão Tử, đã offline."